

Giới thiệu Năm Ấy! Tớ Thích Cậu

Câu truyện Năm Ấy! Tớ Thích Cậu của Tiểu Mỡ Mỡ xoay quanh tình bạn, truyện tình yêu, tuổi trẻ của những học sinh trường Tân Lập, cháy hết tuổi thanh xuân của mình. thân phận của Gia Lạc là ai? Nó có tìm lại được người thân không? Mng các bạn đón xem

p/s: Khẩn cầu người đọc hãy comment góp ý lịch sự, tôn trọng tác giả, ai không thích hay không vừa mắt mời đọc truyện khác, đừng comment như kiểu tát nước vào mặt, ĐỪNG LÀM BẠN TRUYỆN.

-Biệt danh: Mỡ, lớp A9 khoa Bộ Binh

-Gia đình: Mẹ: Hồng Tú Nguyệt. Là CTHĐQT của một công ty thời trang W.B (Woman Beatifull) vô cùng có tiếng trên thị trường Châu á

Bố: Tiểu Mạnh Quân: Đại tá

Chị: Tiểu Anh Thư: . Vô cùng xinh đẹp học giỏi, luôn khao khát tìm lại đứa em thất lạc

2. Vương Hạo Bối

-Biệt danh: Bối ca(Bon)

-Gia đình Bà nội(70t): Dương Thùy Quyên. Rất có tiếng trong ngành Ngân Hàng, là chủ tịch của 3 ngân hàng lớn

Bố (50t): Vương Hạo Long : Trung Tướng

Anh trai: Vương Hạo Thiên (24t): Ông chủ thế giới ngầm

Em gái : Vương Ngọc Châu Anh (14t): xinh đẹp như nữ chính trong Mạnh mẽ yêu nhau 100 ngày, làm người mẫu, diễn viên nhí hot hùn hợt của showbiz, được truyền thông đặc biệt quan tâm

1. Tống Ngọc Dương

Biệt danh: Nhị Hắc

Tính tình: Nghiêm túc, thật thà, luôn vì bạn bè

Gia đình: Gia đình nằm trong sách bảo mật quốc gia. Không thể tiết lộ

4. Cố Tiểu Bạch

- Bố là một thương nhân giàu có, mẹ làm nội trợ ở nhà

- Có một em trai là Cố Tiểu Lương, chị gái Cố Ngọc Hy

4. Mã Lệ Nhi

- Biệt danh: Nhím- Xinh đẹp, thông minh, - Rất cá tính nhưng cũng hay ngượng đỏ mặt- Bố: Thiếu tá5 Giản Niên

- Biệt danh: Đậu Đậu- Học giỏi, hiền hòa, hơi ít nói nhưng một khi đã nói thì toàn những câu bất hủ6. Diệu Oanh

- Đàn chị khóa trên- Thông minh, Xinh đẹp nhưng độc ác và xảo quyệt, luôn nghĩ ra các ám hại bọn nó hòng chiếm tình cảm của Bối ca- Là tiểu thư của tập đoàn đá quý NEW BEAUTY6. Tuệ Yên

- Xinh xắn, thường đi cùng Diệu Oanh để giúp ả ra tay đối phó với bọn nó. là con người vô cùng nhu nhược7. Mạnh Tường Quân

- là một đàn anh khóa trên- Leader ban nhạc nổi tiếng cả trong và ngoài trường- Diễn trai rất hút mắt người xem- Tính tình hòa đồng, tốt bụng, là người theo đuổi nó

Bạn đang đọc truyện Năm Ấy! Tớ Thích Cậu được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 1

Ánh nắng buông nhẹ trên mái đỏ. Mỡ Mỡ ngồi trên ghế sofa lật những trang album ảnh thời mòi vào học.

-Mỡ bà già!!! Làm gì vậy?- tên Vương Hạo Bối vỗ vai hất cằm gọi đòn

-Gi cơ???- nó tròn mắt

-À!! Mỡ cô nương xinh đẹp ! làm gì thế. Nhìn lại một thời huy hoàng à – Bối Bối cười khi khi đáng ghét

-Huy hoàng con khi !! hừ... - Mỡ nguyệt Bối Bối dài con mắt

-Đi không ? – Bối hỏi rồi lấy mũ áo

-Đi đâu ?- Mỡ nhìn

-Ngắm lại thời huy hoàng – Bối nháy mắt cười khênh (thật ghét wá đi !!!)

Thế rồi hấn kéo nó đi, hai cái bóng một cao to một nhỏ bé chạy lút thút trên đường

Ông hăm vậy, xe không đi lại kéo người ta chạy như chuột ngáo đá trên đường, đường thì nắng- Mỡ mặt mày méo xệch nhưng vẫn cứ lếch thếch chạy theo Bối

-Hihi!! Đã bảo ngắm lại thời huy hoàng mà lại! – Bối nháy mắt (có thể không nháy mắt nữa được không cậu Bối Bối)

Bất chợt, mọi thứ ủa về như in trong đầu Mỡ. Phải rồi cảnh này quen quá

1 năm trước

-Này cậu ơi!!- Một tên con trai cao to chạy đuổi theo một cô gái mũm mĩm trên đường nắng oi lúc 8h sáng giữa tháng 7

-Phi... phi.... phi.... – Tiếng thở ngắt quãng của nó

Cậu trai dừng lại, cứ nhìn theo bóng cô nhóc kia chạy hi hục, chợt cậu mỉm cười nhìn cuốn nhật kí trong tay, cậu nhật được trên xe bus. Nhưng sao cô ấy lại chạy, bộ nhìn mặt cậu lưu manh lắm hả??

Ở trường

-Xin gửi lời chào thân ái đến tất cả các học sinh nhập học trong trường, các bạn đã phải nỗ lực và cố gắng rất nhiều để có thể chen chân góp mặt vào 200 học sinh trường sĩ quan Tân Lập này. Bộ mặt sáng giá này tôi hy vọng các bạn sẽ không làm tôi thất vọng. Ngày hôm nay là ngày chính thức nhận học sinh, các bạn hãy đến bảng thông báo xem tên và lớp học cũng như phòng phòng kí túc xá của mình sau đó mang đồ đạc về phòng, sáng mai đúng 8h chúng ta sẽ nhận lớp và giáo viên chủ nhiệm. – Lời mở đầu của hiệu trưởng Lưu Mộ nói với 200 học sinh trên sân trường

-Phù.... phù... may mà kịp...!! – Mỡ thờ dộc vội đứng lẫn trong đám đông

-Cậu có cần phải tắt bật vậy không, chỉ là đi nghe thông báo thôi mà. – tên con trai không biết lúc nào lại đứng ngay bên cạnh nó

-Tên biến thái.... cậu theo tôi đến tận đây sao!!! -Mỡ không khỏi bấn loạn

-Gi.... Biến....n.n Thái....i....ii....???? – hấn tròn tròn mắt nhìn xung quanh. Cậu nói với tôi ày ư? – hấn chưa hết ngạc nhiên

-Không.. tôi nói chó!! – mỡ nháy mắt, lấy chân giẫm đến bộp vào chân hấn rồi hất cái má núng nính đi thẳng, sân trường giờ vắng người, cứ ở lại với hấn e là không bảo toàn thân xác nên 36 kế chuẩn là thượng sách

-Được lắm.. “ tôi sẽ cắn nát cái má lợn nhà cô” ... đợi đấy!! – hấn nói vọng theo rồi nhảy cẫng lên xoa chân mình(những câu trong ngoặc “ ” là lời suy nghĩ của nhân vật nhé)

Nó ngần ngợ lết thân tàn nát đến bảng thông báo, khiếp hồn, trường rộng làm chi mà đi đến cái bảng thông báo cũng muốn què chân.

-Tiểu Gia Lạc AK23334 đâu ta?- Nó lướt xem mình mà chưa thấy đâu

-Tiểu Gia Lạc AK23334 . Lớp 10A9 khóa 45 khu B3 khoa Bộ Binh. Kí túc xá Mộc Lan phòng 122. Cao 1m55 nặng 55 kg, số đo 3 vòng 80-70-90, yêu màu trắng, thích màu xanh, tính tình hơi đanh(đanh đá)- hấn đọc vanh vách rồi liếc nó nháy mắt cười khênh

-Sao...o .....Sao.....o .o? – mỡ tròn đôi mắt to tròn nhìn hấn “ sao hấn biết vậy, mấy cái này chỉ có mình biết thôi mà”

-Anh muốn tống tiền tôi phải không, đã thế lại còn biến thái. ... Hức!! tôi nghèo lắm, không có tiền bạc của cái gì đâu!! – Mỡ mếu máo, tay thủ đàng

trước ngực

-Không... Đừng nghĩ tôi như vậy... Tôi.... –Chưa kịp nói hết câu, nhóc con kia đã chạy thẳng

Mỡ lếch thếch đến khu kí túc. Không bóng người! Phải rồi, cũng 10h rồi, nắng muốn xiu, ai còn ra đứng sân như nó. Nó tìm mãi,

-Đây rồi!!! Phù – Mỡ reo lên

Mỡ vào phòng, bốn mắt nhìn dồn ra cửa, bỗng thấy lạnh người. Lẫn thẫn bước vào phòng, đặt đồ đạc lên giường

-Minh là Tiểu Gia Lạc, chào!! – Mỡ tiến đến gần hai người bạn cùng phòng

-Minh là Mã Lệ Nhi hay gọi là Nhím cũng ok! – Cô bé tóc ngắn dễ thương lên tiếng

-À rất vui được ở chung phòng! Cứ gọi mình là Mỡ !Hihi – Mỡ lên tiếng và quay lại với một cô bạn nữa trong phòng, nhìn rất tomboy – Vậy còn cậu

Im lặng...

Có vẻ như cậu ấy không thích chào hỏi người mới rồi thì phải.

-Ồ, vậy thì từ giờ chúng ta là bạn tốt!! Được không? - Mỡ cười tươi rồi giơ tay

-Được. Chúng ta là chị em tốt!!! – Nhím cười rồi đập tay Mỡ

Im lặng....

Nàng tomboy kia vẫn không hé môi, nó nhìn kĩ khuôn mặt cậu. cũng rất xinh đấy chứ, cắt tóc tẻm, khuôn mặt nhìn lạnh lùng nhưng cứ cảm cúi đọc sách, à không, một cuốn tiểu thuyết, ngôn tình thì phải.

-Chúng ta cùng xếp đồ rồi ra canteen nhé - Nhím nói

-Ok ! – Mỡ nói rồi nhanh nhẩu xấp quần áo

-Đi luôn cùng không cậu ? – Nhím nói với cậu tomboy kia

-Ừm- nàng ấy nhỏ nhẹ

Canteen

-Sao cậu lại học trong trường này vậy – Nhím hỏi nó

-Ồ, tại mình thích các sĩ quan, với lại bố mình cũng là sĩ quan, mình muốn giống bố để bảo vệ đất nước

-Ái chà, mình cũng muốn bảo vệ đất nước – Nhím nói rồi giơ cao tay lên

-Ê, mọi người nhìn kia- Nó kéo áo rồi hai đứa cúi xuống bùm miệng cười

-À nhưng mà chúng ta vẫn phải học văn hóa 3 năm xong rồi mới học chương trình quân đội, mà cũng là do chúng mình quyết định học trường đại học khác hay ở lại trường thôi !- nhím nói

-Ừ, hihi- Mỡ cười, một nụ cười hồn nhiên, cho người ta sự ấm áp đến lạ

-Không cần phải hỏi, mình đến đây học chỉ là không muốn đi cùng bố mẹ đến Paris thôi. Bố gửi tờ ở đây là để cho chú chăm sóc, ông ấy là hiệu trưởng

-Ồ. Cậu tên gì – Mỡ hỏi

-Giản Niên- Cậu đáp

-À, Giản Niên này, cậu có vẻ ít nói nhì ? - Mỡ nói

-Có thể gọi mình là Đậu Đậu. mình không thích nói nhiều, thích đọc sách thôi. – Đậu Đậu vẫn không hề nhìn chúng nó mà nói

Trong lúc đó

-ăn gì đây chúng mày?- tiếng người con trai vọng ở xa

-Sting – một cậu nam cao to nói với cô bán hàng

-Sữa – một bạch công tử đầu tóc bóng mượt

Những người ngồi ở canteen bấy giờ nhìn dồn dập về người nói tiếng “sữa” đó, ánh mắt không khỏi khi ngò lướt từ đầu đến chân. Chỉ 1 từ thôi TRẮNG.... WA!!!!!!!!!!!!

-Gi vậy, bộ con trai không được uống sữa sao??? - bạch công tử quay ngoắt 180 nói với mắt người mắt đang thao láo

-Thôi đi Tiểu Bạch à, cậu Trắng và Sáng lắm rồi, uống sữa làm chi nữa cho phí, hãy để vị huynh đệ Nhị Hắc này uống đi – anh chàng đẹp trai đi cùng nói rồi hát hăm với vị sư huynh cao to kia

“Quả thật, bộ ba đó cũng hay hay, một người da trắng như tuyết ,môi đỏ như son, tên Tiểu Bạch. Một người thì da nâu bánh mật,đỏ con vạm vỡ tên Nhị Hắc một người da lại bình thường như một nét pha trộn độc đáo. Ái chà, may mà chưa có đôm!! Hấn thì tên gì nhỉ?mà trông mặt quen quá!! ”- Mỗ nghĩ

-Thôi xong, tên biến thái!!! – Mỗ chợt nhớ và vội che người sau Đậu Đậu, mong rằng hấn không thấy mình

-Sao vậy, mấy người đó nhìn cũng đẹp trai đấy chứ? Hả? Mỗ cô nương – Nhím không rời mắt khỏi bọn họ

-Áy da... hai vị ti muội không biết đó thôi, cái tên người lang ở giữa kia... hấn là một tên biến thái thực thụ đấy(nói nhỏ)

-B...I...Ê...N....TH...Á...I. – Nhím hét đến to làm cho mọi người ngoảnh lại nhìn, tất nhiên là không trừ bọn hấn

-Suyt – bà giết tôi đấy à- bọn họ nhìn kia,chúng ta mua đồ rồi về phòng đi, mọi chuyện sẽ kể rõ ràng cho nghe

Ba đứa con gái không ai bảo ai, bèn lên đeo khẩu trang, thì thụt chạy ra chỗ bán hàng mua vội 3 xuất com rồi lại thì thụt ra khỏi canteen chạy về phòng.

-Bộ ở đây đang diễn kịch câm à – diễn viên quần chúng

-Bối Nhi à!!! Con nhìn gì mà chăm chú vậy?? – Bạch nhi hịch vai giả giọng là lướt

-Phi..... chỉ là thấy cô bé này hơi thú vị thôi!!!- Hạo Bối quay ngoắt vào bàn

-Thế đóng hoa kia thì có thú vị không? – Tiểu Bạch liếc mắt sang bên chiếc bàn có 8 vị cô nương đang chen chúc ngay bên cạnh, cô thì liếc mắt, cô thì vén tóc, cô lại nháy mắt cười ngai ngùng

-Buồn nôn – Hạo Bối nhanh chóng cầm chai nước và đứng lên khỏi bàn, không ai bảo ai, đám con gái như hổ đói nhìn thấy miếng thịt tươi lao vào vồ vập

-Bối ca ca, ai nóp diu – một cô chu mỏ

-Tối nay Bối ca rảnh không, mình đi xem phim nha!! – lại một tiểu yêu nữ gọi đồn

-Bạch Ca ngày càng trắng trẻo đẹp trai nữa nha.... Yêu quá đi, đúng là babyboy mà... hí hí – đám nữ hầu nhao nhao

-Hắc ca... lâu rồi không gặp... nhớ anh quá đi à... trời ơi chuột (tay) đâu mà to quá, hú hú - các vị cô nương không ngừng ưỡn ẹo

-Được rồi được rồi mấy em gái, không phải các em nên về khỏi mình đi sao, đây là khu khối 10 - Hắc huynh nghiêm túc lên tiếng

-Bọn em muốn gặp ba đại soái ca mà – Tiếp tục ưỡn ẹo

-Rồi rồi... Yêu... Nỡm, về đi. Tối gặp na – Vị Bạch ca này cũng ưỡn ẹo theo mấy nhỏ làm trò

-ừ ừ - tiếp tục đóng đũa và ưỡn ẹo

-TẤT CẢ TRÁNH.....RA..... - Bối ca lên tiếng làm bầu không khí im hẩn, các vị cô nương không xương(vì ưỡn ẹo nhiều quá) sợ xanh mặt dần dần tản ra rồi mất hút

-Có cần phải nghiêm túc vậy không huynh à? – Bạch nhi giọng léo nhéo, vẫn chưa thôi ẹo là nhằm trêu tức Bối Bối

-Còn cả cậu nữa, mặt lại thành V-line bây giờ(hình chiếc dép) – Hắc đệ ngồi vắt chân nhắc nhở Bạch Nhi

-Các cậu toàn là đồ củ cải thôi. Đi thôi!! – Bối giận dữ

-Gi mà căng – Bạch nhi vừa dứt lời đã bị Hắc đệ lườm tóa khỏi

Tội cho chàng Tiểu Bạch, làm mặt bầy bi chu môi mắt ướt đi lững thững đằng sau trách hai vị soái ca phía trên không ai thèm ngó xuống nhìn, hết muốn đóng bản kịch “đáng thương” lun

Lúc đó trong kí túc xá Mộc lan

-Thật ra, tôi bảo hấn biến thái là vì.... TENG...TÉNG...TENG...TÈNG...TÉNG.TENG.TÈNG..TÈNG..TENG

-Alo – Mỡ nghe điện thoại

-Cô mà dám ăn nói xằng bậy làm hỏng thanh danh của Bối ca ca ta đây thì đêm này còn hồn mất xác, !! biết chưa??- giọng nham hiểm bên kia điện thoại.

“tiêu mầy rồi, Mỡ Mỡ à.... hấn đã biết số nguoi rồi....guây sờ mà(làm sao đây)”

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tớ Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Kí Ức

-Sao vậy, kể đi. Nghe điện thoại xong lại đực càng ra ?? – Nhím hỏi nhìn Mỡ không chớp mắt

-À !.... Ồ... Tên biến thái là vì... Vì.... Ờm – Mỡ cứ ồm ồm không biết nói ra sao, chỉ sợ sợ xây mồm miệng một chút thôi là tên biến thái đó sẽ từ hốc phòng nào đó vọt là mà lôi cô nó đi(nhiễm phim kinh dị hơi nhiều)

- Vì gì ? - Nhím sốt ruột

-À....nhìn hấn ta trông giống tên biến thái trong phim lợ lem đường phố ấy ý... chắc chắc sao mà giống y chang từ cái răng luôn – Mặt nó nhìn thật muốn đâm

-Ồ há.... Giống trong...phim.m – Nhím nhìn nó mặt đần ra “ sao lại có con bé ngốn đến sợ”

-Hà... hà... hi... hi... - Nó dành méo miệng cười trừ

TING... Ting ting

Nó mở máy, có tin nhắn từ số lạ

-“ Ra sân sau tớ muốn gặp cậu”

-“ ai vậy”

-“Tên biến thái”

-“Gi?? Diên à”

-“Con gái con lừa nói năng chẳng có chừng mực gì sất”

-“Sao tôi lại phải ra?”

-“Nếu không muốn lấy lại cuốn nhật kí thì không phải miễn cưỡng. ^-^”

“sổ nhật kí.... của mình à?” – Mỡ gãi đầu

-Thôi chết tôi rồi !!! Huhu – Mỡ gào rầm lên rồi lạch bạch lôi rét rồi chạy đến sân sau kí túc mặc cho Nhím gọi hỏi

SÂN SAU

-Đâu ?? Nhật kí đâu ? Mau đưa tôi đi – Mỡ hối hả lao xồng xộc đến chỗ tên con trai ở sân sau, chưa cần biết mặt mũi như thế nào nhưng quyền số đó không cho phép ai được đọc

-Đây, làm gì mà cậu vội thế

-Đọc chưa ? – Mỡ bỗng đánh mặt lại

-Ờ... chưa !!- Mỡ làm tên con trai hơi bối rối

Bỗng nó quay ngoắt đi, nước mắt bỗng lăn dài trên má, không sao ngưng lại được, sao nó lại khóc ? chỉ là quyền số thôi mà !! Không, nó không chỉ đơn giản là vậy....

-Ề...! Đại ca làm con gái người ta khóc rồi !!! – Bạch nhi nhìn Bối ca nháy mắt không ngừng

-Vớ vẩn !! tôi làm nó khóc lúc nào.... Tôi cũng không biết tại sao nó lại khác... Nhưng tôi... tôi... thề với ông là tôi... tôi không làm gì. !! – Bối Bối gỡ đầu gối tại lúc túng (hắn bị nói lấp khi lúng túng)

-Ồ hay... ai làm gì ông mà trông cái mặt kia.... Oi chời ôi.... Dễ thương ghê, lúng túng rồi... Hô HÔ HÔ – Bạch nhi không quên chọc tức hắn rồi chạy hô ầm lên trong phòng với Nhị Hắc

KÍ TÚC XÁ MỘC LAN

-« Mẹ à, con vẫn ổn »

-.....

-« Con chịu được »

-.....

-« thôi con đi ngủ nhé »

-.....

-« Mẹ yên tâm, vẫn chưa ai biết, con sẽ giữ cẩn thận mà, nhất định sẽ tìm thấy chị ấy »

-.....

-« bảo vệ tổ quốc không phải ước mơ duy nhất của con »

-.....

-« mẹ ngủ ngon. Yêu mẹ ! »

Cúp máy. Màn đêm chìm trong vắng lặng, nó ngồi khoanh tay nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi đó có hai chị em đang nô đùa cùng nhau

-Chị Thư, lấy cho em !!! – cô bé nhõng nhẽo chỉ lên cây xoài góc sân

-Ừ, mau lấy rồi hứng trái nhé – cô bé lớn hơn nháy mắt

-Dạ..... - cô em hứng chỉ trả lời thật to

Cô chị mới 7 tuổi thoăn thoắt leo lên cây, vươn đôi tay nhỏ cố chạm vào những chùm xoài chín sai trĩu, nhìn mà muốn ứa nước miếng

-Oa, chị hái được nhiều xoài thế !!!! - cô em mới 5 tuổi, riu rít, cứ vươn tay mãi chờ xoài

-Mở Mở, không được ăn vụng trước biết chưa, đợi đầy chị bỏ cho !! – Anh Thư ngược xuống nhìn

-Hihi...! – Chưa cần cô chị nhắc, cô em đã trắng miệng tốp tếp trước nửa quả xoài, mồm miệng nhoe nhoét giờ tay chữ V nhìn cô chị cười

-Thôi, mẹ sắp về rồi, sẽ mắng chị em mình mất !! – Nói rồi Thư nhảy xuống đất

BRừm..... BRừm..... BRừm..... KÍT..... Kít

Chiếc ô tô bốn bánh nhìn quá đồ sộ sang trọng nhanh chóng phanh gấp trước sân nhà. Sau đó hai tên áo đen đeo kính nhảy xuống xe chạy đến bế thốc Thư rồi nhảy lên xe đi mất tiêu... Mở vẫn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, ngồi thẫn thờ ở bên cửa.

-Không ăn xoài với em nữa à... ?? – Mở cầm trái xoài ăn dở trên tay meo meo

Cô bé cứ nhìn mãi theo bóng chiếc xe, mong ai đó nói cho cô biết, chị cô đi đâu ?? mấy người đó là ai vậy, sao không nói gì đã bế chị đi mất. Cô bé ứa mắt buồn thiu tay cầm quả xoài ăn dở ngồi đợi mãi ở hiên nhà, hết dựa tường bên này lại ngã sang tường bên kia. Trông đèn mà tội nghiệp.

.....

-Ngu ngốc..... – mẹ con bé quát to lên

-Mẹ... sao mẹ lại tức giận với con – con bé ứa phụng phịu

-Đó không phải chị gái của mày đâu, ngốc vừa thôi.... Nó là con riêng của bố mày thôi.... Con riêng thôi.... Mày hiểu chưa – mẹ nó lờ lợc lên

-Con... hức... hức – nó bắt đầu khóc to

-Con gái à, cả bố con, chị Thu .... Họ không hề thuộc về chúng ta con à... huhu hức – mẹ nó lấy tay ôm mặt khóc thảm thiết – chỉ có con là con gái của mẹ thôi, chỉ con thôi... Con gái, con phải làm cho mẹ nở mày nở mặt nghe chưa con ?

-Không, con có bố mà, bố còn là sĩ quan nữa, chính mẹ đã nói với con vậy mà, bố là người tốt, bố bảo vệ mọi người, chị Thu cũng yêu thương con, còn chầy xoài cho con ăn mà mẹ- nó vẫn cứ ngậy thơ đưa quả xoài dờ ra trước mặt mẹ nó

-Không... con gái ! bây giờ chỉ có hai mẹ con mình thôi ! – bà Nguyệt ghen ngào xoa đầu đứa con nhỏ bé

-Con..... con... con không tin đâu – Nó khóc òa rồi chạy vụt đi

Nhưng bây giờ nó lớn rồi, 17 tuổi đủ để hiểu mọi thứ nhưng trong tim nó lúc nào cũng hy vọng rằng, những điều mẹ đã từng nói với nó là sai, nó tin rằng nó vẫn có bố, có chị Thu, và họ vẫn luôn dõi theo nó. Mỗi trang nhật kí là những ngày nó trải qua, cảm xúc của nó, như là nó muốn khi nào nó gặp bố nó sẽ đưa cho bố đọc để bố nó biết rằng không có bố, mẹ con nó sống cực ra sao

-Ngủ đi, mai còn đi tập chung – Nhím còn ngái ngủ nhưng vẫn nhắc nó

-Ừm. Ngủ đây – nó quyết vội nước mắt nhưng đâu biết rằng, giọt nước mắt đó người bên cửa sổ đều thấy cả, cũng lặng thầm, suy nghĩ giằng lát rồi lặng lẽ bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Bạn Cùng Bàn

6h15 :

- Không dậy đi hà các cậu ? hôm nay tập trung đấy, có cả các anh đẹp giai khối 12 nè... - Nhím nói như reo lên

- Ừ !!dậy thì dậy – Mơ nói

Sân Trường

- Các em, các em đã biết lớp và giáo viên chủ nhiệm rồi chứ ? - Thầy giám thị nói mic

- Dạ .... Rồi – Học sinh hô vang

- Vậy các em vào lớp, thầy chủ nhiệm sẽ phổ biến cho các em việc phải làm trong vài ngày tới

Mơ cùng hai cô bạn cùng phòng về lớp, mỗi đứa chọn cho mình một bàn, trên bàn là tên của từng học sinh được sắp xếp sẵn theo tên Mơ ngồi ở bàn 4 dãy của sổ, sẵn tiện ngó tên cái bàn kế bên

- Vương Hạo Bối, chắc là con trai rồi, tên cũng hay hay hen, mong là học giỏi giỏi xú – Mơ nói một mình

- Cậu – Tiếng bên cạnh phát ra làm nó tỉnh khỏi màn mơ mộng

- Hà..... Oa..... Đẹp trai dữ dội nhen – Mơ cất tiếng nhưng bỗng bịt miệng vô vì chột nhận ra điều gì đó

- « tên biến thái này làm gì ở đây vậy trời ? »

Hắn ngồi phịch cái xuống bàn, vắt chân chữ ngũ. Nằm ngay xuống

- Ê, chỗ này có người ngồi rồi mà

Hắn không nói không rằng ngừng mặt dậy, mắt không thèm nhìn nó chỉ tay vô biển tên trên áo

- Vương... Hạo... Bối !!!! Vương Hạo Bối là cậu sao ? – nó ngạc nhiên ngay đơ hết chỉ xuống bàn lại chỉ lên áo hắn

- Bộ vậy cậu nghĩ tôi khủng hay sao đi lấy cái tên của người khác gắn vô áo mình vậy !! đồ ngơ – hắn nói rồi nhếch mặt nhìn nó, nhìn đáng ghét khủng khiếp

- Ủ ha.... Tôi ngờ thiệt – nó nói rồi cười hihi - Ủa mà khoan, tôi hỏi thật cậu nghe, cậu vẫn còn giữ ý định bắt cóc tôi à, tôi nói rồi đó, tôi không có tiền đâu.... Với lại tôi cũng không xinh đẹp gì nên đừng giờ trò biến thái nữa được không ? – nó thì thầm trong khi cậu vẫn ngủ

- Này, cậu làm ơn bớt bớt vô cái ảo tưởng sức mạnh đi được không !! Tôi là ai mà thêm bắt cóc cậu chứ, mà nhìn cậu thì biến thái chuyên nghiệp chắc cũng không thêm đâu... Xi.. – Bối ca nói mà không thèm nhìn mặt nó

- Nói gì vậy, nhưng mà thôi, coi như là hiểu lầm đi, tôi tên là ....

- Tiểu Gia Lạc, biết rồi làm ơn cho tôi yên đi

- Nào cả lớp, các em chú ý lên đây. Các em, thầy tên là Tạ Cửu Linh, khóa này sẽ làm chủ nhiệm của các em trong 3 năm. Chúng ta sẽ giúp đỡ nhau nhé, thầy sẽ làm giáo viên chủ nhiệm kiêm làm giáo viên dạy tiếng Anh, hihi. Chúng ta có nhiệm vụ nhé, hôm nay là thứ 7 và chúng ta dành chủ nhật để chuẩn bị lên đường đến trại quân đội, thứ 2 chúng ta bắt đầu học trải nghiệm khóa học quân đội 1 tháng do nhà trường tổ chức. Lát nữa khi nhận được balo và trang phục, các em về nhà chuẩn bị hành lý, và một số đồ cần thiết nhưng cấm không mang theo điện thoại hay đồ đạc mang tính chất công nghệ vì nơi chúng ta đến học là vùng bí mật, không được chụp hình, quay phim, các em rõ chưa nào ?

- Dạ rõ rồi – học sinh hô vang

- Này Bối Bối, em làm lớp trưởng nhé! – Thầy nói với tên nằm cạnh nó

- Không ạ- Hần nói mà không thèm nhìn thầy giáo

- Ờ, thầy thấy em rất có tố chất.... thầy

- Đề Nhị Hắc làm đi ạ - Hần cắt lời thầy giáo

- Ờm... thôi được rồi, em hay cậu ấy đều như nhau cả, Nhị Hắc mong em sẽ quản lý lớp thật tốt – Thầy Linh nói có vẻ hơi tiếc nuối

- Cậu được lắm Vương Hạo Bối – Nhị Hắc nhìn Bối Bối như muốn ăn tươi nuốt sống

Mọi người ngồi trò chuyện với nhau đến 9h, nó với Bối không hề nói chuyện, Bối ta vẫn cứ úp mặt xum xụp xuống bàn, nó thì nói chuyện với vị tỷ muội tốt của mình. Trong lúc đó Bạch Nhi không ngừng tán gẫu, vây xung quanh không biết cơ man nào bạn nữ, công nhận tên công tử bột này cũng có sức hút phết đấy chứ, giờ nó mới chậm rãi quan sát dung nhan của 3 đại hào sảng, đầu tiên là Vương Hạo Bối, đẹp trai đấy, mặt hơi dâm nhưng tóm lại là vẫn nhìn được, ừ thì cũng răng khềnh như ai, tóc vuốt vuốt keo các thứ các thứ... hehe, người thì chắc phòng 1m80 vì nó đứng đến khoảng vai hần. Chỉ ngủ và ngủ.(kiểu như lợn đầu thai). Tiếp theo là Cố Tiểu Bạch trắng nõn từ trong trứng trắng ra (đoán vậy), mặt mộc trắng hồng... ờng..... ờng... Mặt nai kiêu chó con và có tuyết chiều mắt nháy nháy, liếc gái đưa tình chuyên nghiệp khỏi nói, môi mỏng dẻo quẹo, rất thích bắt chiếc Bối Bối nhưng chuyển qua biểu cảm dễ thương đôi khi là đáng thương. Đào hoa nhiều gái theo, mặt có hai lúm duyên kinh hãi. Tóc under-cut nhuộm chút nâu. Và người cuối cùng cũng làm nó chú ý nhất là Nhị Hắc tên thật là Tống Ngọc Dương, mang vẻ điển trai rất hút mắt, con người tỏa ra khí chất anh hùng, có thể nói là hơn hẳn hai người kia, tóc cắt 1 cách bình thường, không vuốt nhưng vẫn đẹp trai, mang 1 màu da nâu khỏe khoắn, thân hình đồ con vạm vỡ cao tầm 1m85, chuột chạy ầm ầm hay cánh tay (phóng đại xiu), nhìn men chuẩn nhất, có vẻ ít nói và điềm tĩnh, vẻ đẹp rất chừng mực, mẫu đàn ông lý tưởng của những cô gái thành đạt. Hé Hé.

MỘT LÚC SAU

- Bây giờ, tôi sẽ phát những đồ đạc cần thiết cho khóa huấn luyện quân sự nhé !. Bạn nào có thắc mắc thì hỏi ngay, không rồi đến lúc không biết mắc sai thì tôi không chịu trách nhiệm đâu !

- Cậu tên thật là gì vậy ? hí hí – một bạn nữ trong lớp lên tiếng

- À, cậu có người yêu chưa vậy ? – Á Mỹ nói

- Tiêu chuẩn bạn gái của cậu là gì ? ..... bla bla bla

- À.... Tôi... tôi.. là.... Này các cậu, tôi bảo các cậu đưa ra thắc mắc khóa huấn luyện chứ không phải thắc mắc về tôi đâu nhé – Hắc bối rồi ngay lúc đầu nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và phong độ đỉnh đặc như bình thường

- Thế chúng ta ở cùng một khu kí túc xá à ?

- Không ! các bạn nam ở riêng khu dành cho nam và các bạn nữ ở khu dành cho nữ

- Thế có được mang máy chụp ảnh không, ba năm mới có 1 dịp đến nơi huấn luyện quân sự trường Tân Lập nổi tiếng bốn phương này mà..

- Cũng được thôi.....

- Yeeaaaaa..... !!!! hú hú

- Nhưng nếu bị bắt thì sẽ bị bắn chết không tha, ok !

- Haz.....

- Thôi giờ chúng ta về để chuẩn bị cho thứ 2 nhé, ai có lời chần chối thì viết lại nha

RENG>>>RENG>>>>

Nó nhanh chân chạy về kí túc xá, thay quần áo ở nhà rồi xuống canteen ăn trưa, thật là chẳng có gì đáng nói nếu dưới căng tin nó không đụng độ với hấn.

Bóng hấn ngồi góc canteen nhìn nó đăm đăm, nhìn nó lạ mà cũng quen lắm, như kiểu đã thân quen từ lâu lắm rồi ấy, nhưng lại lạ, vì tính cách nó chẳng lạ lạ, làm tính hiếu kì trong lòng hấn nổi lên, và cũng đau trong tim nữa, liệu người ấy có phải đã vào trong tim hấn rồi phải không ?

- Không đẹp, chân không dài, ba vòng cũng không hoàn hảo, mặt thì béo béo, thể mà lại làm cho Bối đại ca say đắm, xem ra cô ta cũng không phải hạng vừa Hắc nhĩ ?

- Đúng...Đúng...! - Hắc gật gù

- Hừ... Vớ vẩn- hấn lừ mắt rồi cầm chai sting róc cạn... hazzz Hôm nay chúng ta không say không về- Hấn giơ chai sting lên

- Thôi đi cha nội, uống nước tăng lực mà bày trò say với xin – Bạch nhĩ bữu môi

- ..... – sự im lặng của Nhị Hắc như ném rác vào hội nghị

- Chỉ là cô ta khá thú vị, không giống mấy đứa con gái khác

- Rồi nhưng tui thấy nhỏ tóc tém xinh xinh đi cùng cũng được đấy chứ, lại còn là lớp phó học tập nữa, tui thích à nhen

- Mà ăn tạp quá đấy - Bối ca lắc đầu.

- Thôi về đi, mai phải chuẩn bị đi huấn luyện rồi - Hắc Nhị đứng lên kéo cả hai ông kia về

THƯ VIỆN

- Mà nhìn kia, đó là Hạo Bối học khóa 10, thấy sao ? Tuệ Yến hát cảm về phía tụi nó rồi nói với Diệu Oanh

- Nhóc đó vốn dĩ là của tao mà....- Diệu Oanh nhìn thật nham hiểm, tay bóp mạnh lon trà sữa

- ..... – Tuệ Yến thấy Diệu Oanh như vậy liền cúp mặt xuống sợ hãi và trong thâm tâm cô biết rằng ắt hẳn là sắp có chuyện gì đó xảy ra rồi

- Bối là của tao, tao sẽ giết mọi con đàn bà nào dám lớn von xung quanh anh ấy – Oanh càng nói càng nham hiểm

- Ủ...ừ - Yến lắp bắp

Khi đó, bên phía hai chàng đẹp trai kia bị vướng bao nhiêu ánh mắt đổ dồn cực khó chịu

- Tự nhiên kéo tao đến chỗ này làm gì thế ? – Bối khó chịu ra mặt

- Thì để đọc sách !! – Bạch nhĩ cười

- Đọc sách gì chứ, hư cấu nè con !! – Bối vả vào đầu Bạch nhĩ – Loại mà đọc sách thì tao đi đầu xuống đất

- Vậy huynh chuẩn bị đi đầu xuống đất đi, đệ thề với huynh từ nay mỗi ngày sẽ đọc một quyển sách – Bạch nhĩ nói cực quyết tâm

- Mỗi ngày đọc 1 chữ thì có, cái bệnh mở sách ra là buồn ngủ của mày còn lạ gì chứ!! - Bối bữu môi

- Thì tại, đang để ý em lớp phó học tập ấy mà – Bạch nhĩ nói thầm và không quên nháy mắt

- Xi... Biết mày mà, cái trò giả vờ chăm chỉ để của gái ngoan, tao lạ gì...!! – Bối cười nhếch

- Vậy huynh phải giúp đệ đóng kịch 1 chút nhé – Bạch hích vai, nũng nịu

- Tao chịu, kệ mày – Bối vợ lấy 1 quyển sách đọc bơ Bạch nhĩ luôn

- Ờ... Hèm... z chắc cái trường này cũng muốn biết bệnh biến thái của đại soái ca Bối Bối đi trêu ghẹo làm 1 bé heo khóc hề ấy nhĩ?!!

- Mày... Mày dám... – Bối trợn mắt

- Thử xem... – Bạch nhĩ khoanh tay làm cao

- Thôi được rồi... mầy chó với anh em quá đấy. tao giúp mầy nhưng hậu quả mầy tự lãnh đấy, biết chưa

- Rồi, Rồi. Ê em đến kia, giúp đệ chút nha !!! – Bạch nhi chớp mắt liên hoàn

Nói rồi Bạch nhi tiến lại gần nhỏ lớp phó học tập lớp mà chẳng phải ai xa lạ, đó là Đậu Đậu :

- Tớ ngồi đây được chứ ? – Bạch nhi nở 1 nụ cười quá ư là khả ái

- Ừm.. !! Đậu chỉ ngược lên nhìn một cái rồi lại tiếp tục cắm cúi gặm nhấm cuốn sách

- Cậu đọc sách gì thế ? Bạch nhi hỏi

- « Bí mật làm nên người phụ nữ » - Đậu trả lời và cẩn chăm chú đọc

- Hay chứ ?

- Ừmm, cũng được

- Tối nay cậu rảnh không ? – Bạch nhi bắt đầu tà lura

- Tội bạn !!! - Đậu trả lời ráo hoảnh

- Vậy à, tôi có quyển sách hay lắm, cậu muốn đọc không ? – Tiểu Bạch giờ ra quyển sách cậu vớ tạm trên giá lúc nãy cho Đậu

- Ôi, cậu tìm được ở đâu thế, tớ tìm cả ngày trời mà không thấy sách này, cảm ơn nhé !!!

- Vậy hãy đi ăn kem để cảm ơn được không

- Ồ, Ok... hihi – thái độ quay ngoắt 180 độ

« ting ting... cá đã cắn câu rồi » - bạch nghĩ thầm và tự cười mỉm

Buổi chiều trôi qua nhanh chóng, Mỡ cứ lang thang mãi nơi đây các lớp học, mong sao nhìn thấy hình bóng ấy, một hình bóng mờ mịt nhưng lại in đậm, rất sâu trong tâm trí, nhìn xung quanh, sự vắng vẻ làm cho một mối trong nó trào lên, sự hy vọng không ngừng cháy trong tim nhưng sao nó thấy nản quá, một người cứ dầy vò con tim trí óc nó mãi, trò chồn tim hơn 10 năm trời chẳng lẽ vẫn chưa thể kết thúc sao?? Nó tìm vội chiếc ghế đá rồi ngồi thụp xuống, nó thờ dãi, cầm cuốn sổ nhật kí trên tay, cứ gằn chặt lấy nhưng không muốn rời, nó ước giá như ngày ấy, nó cũng giữ tay người đó chặt như này, thì giờ đây đã không phải mối mòn tim kiếm. Hay dừng lại. !!! Không, không được phép, nó lắc đầu thật mạnh để những suy nghĩ này bắn ra xa khỏi đầu nó.

- Đi không ? – một tiếng nói vang lên

- Đi đâu ? – quay lại đằng sau hỏi

- Tới khu đồi sau trường

- Được.

Vậy là hai người ra sau trường, ngọn đồi mênh mông ấy, toàn hoa dã quỳ, loài hoa mạnh mẽ, một nét rất riêng, cứ gọi người ta nhớ những quá khứ nhưng cũng trấn an người ta. Ngồi xuống thăm cỏ, dài bất tận nhưng mông lung. Như lòng nó. Không một cảm xúc, muốn hét lên cho cả thế giới biết nhưng không đủ can đảm, mang một bề ngoài mạnh mẽ, nhưng bên trong nó lại như thủy tinh dễ vỡ, nó muốn òa khóc, sự mệt mỏi, đấu tranh lý trí với con tim dường như muốn cướp lấy sự tồn tại của nó.

- Muốn hét lên không ??? Hấn hỏi nó

- Không... - Nó nói nhỏ

- Thỏa mái đi, ở đây không có ai đâu !!!

- .....

- Vậy để tôi làm trước – Hấn nhanh ý

Cậu đặc biệt lắm!!! – hấn hét lên

EM NHỚ CHỊ.... CHỊ THU’ – Nó nhìn hấn rồi cũng hét lên

- Huhu... hức, em nhớ chị, chị Thu, chẳng lẽ chúng chị quên em thật rồi sao ? Em mệt mỏi lắm rồi chị à !! chị mà không xuất hiện, em sẽ không thèm tìm chị nữa đâu... Hức – nó yếu đuối ngồi thụp xuống, ôm hấn khóc nức nở

- Tôi là một con người vô dụng phải không hả Hạo Bối. Mọi người đều muốn rời xa tôi cả, rồi mẹ tôi sẽ rời bỏ tôi phải không, hức...hức. Cậu nói cho tôi nghe đi, cậu cũng muốn xa lánh tôi đúng không? ....hức hức

- Không... Gia Lạc, cậu có thể khóc, có thể buồn, giận dữ, mắng chửi, nhưng tuyệt đối cậu không được bảo mình vô dụng lại càng không được làm tổn thương mình. Tôi biết là cậu đã phải chịu nhiều áp lực, sống khổ sở nhưng làm ơn, đừng bi quan. Tôi tin rằng một ngày nào đó, chị cậu sẽ tìm ra cậu thôi

- Phải...tôi tin cậu... - Nó lau nước mắt và ngồi dậy - Xin lỗi đã lấy cậu ra để làm bia đỡ đạn cho mình... Xin lỗi

- Không có gì – Hấn đứng lên, đi về phòng – Cậu cũng đi ngủ đi, đêm trời sẽ lạnh đấy! – Hấn quay người đi nhưng sao thế? tìm hấn đau quặn lên, hấn không làm chủ được bản thân, hấn đau lòng ư, một người sỏi đá như hấn lại rung động vì một người con gái mới quen sao... nó là ai, sao lại có thể làm tim hấn đau thế ???

Mở vẫn ngồi đó, nó cảm thấy nhẹ nhõm lắm, lần này có hấn che chở cho nó, nó thấy ấm áp chứ không phải tủi thân sau mỗi lần khóc lóc, tự dằn vặt, cảm giác này, hạnh phúc lắm, nhưng cũng chẳng thể nào mà miêu tả được.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Giác Mơ Quái Đản

- Tất cả mọi người chú ý đây, bây giờ chúng ta lên xe xuất phát đến vùng tập quân sự - Hắc nói trước lớp mình đồng thanh

- Yê... Yê !!!!! – Hứ...- cả lớp gào thét

- Này, Mơ sao thế, mày không khỏe à? - Nhím hỏi

- Không... hôm qua tôi không ngủ được !!! oa....oáp..... – Mơ mắt vẫn nhắm vào nhau

- Trương tư chẳng ?? - Đậu Đậu nhắc kính nhìn Mơ

- Hazz... ? Hấn là trương tư

Lúc đó 2 đại hạo sáng Bối – Bạch mới vác xác đến nơi tập trung và răng như ỳ là y như răng ầm ầm lên như cái chợ

- Hạo Bối đẹp trai quá đi – Nữ phụ 1

- Bạch soái quá !!!! – Nữ phụ 2

- Bối ca ca !!! hãy ban cho em ánh mắt của anh!! – Nữ chính 3

- Hai cậu kia nhanh lên, xe sắp đi rồi – Hắc gọi to (lớp trưởng có khác)

Sau khi tất cả đã ổn định chỗ ngồi, ngồi như học trên lớp vậy nên, nó sẽ ngồi cùng hấn

- Chào... !! – Mơ nói

- Ủa.. – Hấn trả lời lạnh lùng

Cuộc đối thoại dừng lại tại đây, hấn nhắm mắt ngủ ngon lành như một con mèo, hấn thấy êm và mềm như nằm trong lòng mẹ ấy, mùi hương nhẹ nhàng, thơm thoang thoang càng khiến cậu chìm đắm trong giấc ngủ.

- Này cậu à !!! – Mơ lay Bối mà hấn ta không thèm nhúc nhích

- ừm... ừ...ừ – (nói mớ)

- Thôi cho cậu ta mượn tạm vai mình vậy – Mơ nhìn cậu ta ngủ ngon lành nên không nỡ gọi dậy

Xe đã dần đi qua ngọn đồi đã quỳ, ngọn đồi chứa kỉ niệm đầu tiên của nó và hấn. Bất giác nó mỉm cười, trong đầu dường như mừng rỡ lại đêm hôm ấy, ở đó nó và hấn – như đôi bạn đã thân quen từ lâu- không hề có khoảng cách. Rồi nó cũng chìm dần vào giấc ngủ. Trong giấc mộng nó thấy, một con bé tóc xoăn mũm mĩm đang cãi nhau với lũ con trai lớn hơn nó một vài tuổi, miệng thì bậm lại, tay gợn nắm đấm, chân dậm đất dọa lũ con trai và sau lưng con bé đó là một cậu bé nhỏ con, mặt mũi chân tay lem luốc, tay cứ túm chặt lấy đuôi áo con bé đứng trước

« - Chúng mày cắt đi, tao sẽ mách cô chúng mày là chúng mày đánh bạn – con bé nói »

« - Á à. con này to gan thật, đồ béo ị !! lêu lêu – bọn chúng không ngờ trêu tức lại con bé ấy»

« - Phải, tao béo mà thông minh xinh đẹp... Lêu lêu. Chúng mày không được đánh bạn ấy nữa, bạn ấy làm gì chúng mày »

« - thằng kia làm roi, đồ hết bịch kẹo của chúng tao xuống đất rồi. Nó không đền thì bọn tao đánh... »

« - Đây... Kẹo đây... được chưa... !!! - Con bé ấy đưa cho bọn chúng gói kẹo vừa mua »

« - Chúng mày đi thôi... » chúng kéo nhau một lũ 1 lốc ra khỏi bãi cát

....

« - Cảm ơn... - thằng bé lem luốc lí nhí »

« - Hi hi... Nhà tôi còn nhiều kẹo lắm á... ăn không ? – Nói rồi con bé chìa ra hai cái kẹo mút vị dâu và bạc hà »

Thằng bé ấy nhìn rồi tay run run nhận chiếc kẹo

« - Cậu thích vị dâu hả ? hi hi. Con trai mà lại thích dâu... Buồn cười ghê – Con bé cười giòn tan »

Thằng bé nhìn con bé cười mà cũng cười theo, nước mắt còn đầm mi

« - Không cần phải sợ... Tôi sẽ bảo vệ cậu – con bé nhìn thằng bé cười hiền »

.....

« - Thế nhà cậu ở đâu, cậu tên gì ? – con bé vừa mút kẹo vừa dung đưa chiếc xích đu »

« - Mọi người gọi tôi là Bon, tôi mới đến ở với dì Ngọc ở đoạn đầu ngõ này... »

« - nhà tôi cũng ở ngay đó, vậy chúng ta làm bạn nhé, tôi không cần bạn cho tôi kẹo, chỉ cần chơi bố mẹ con với tôi là được - con bé cười toe»

« - Ủ... hi hi... - thằng bé cũng cười »

Vậy là chiều chiều chúng thường rủ nhau đến khu cát trống sau ngõ để chơi bố mẹ con, con bé làm mẹ, thằng bé là bố, con búp bê là con, ngày nào bãi đất trống ấy cũng tràn ngập tiếng cười giòn giã của hai đứa trẻ, có hôm chúng tắm mưa, ướt hết quần áo, mỗi đứa bị ăn mấy cái roi lần cả đất, nhưng chả đứa nào khóc mếu, hôm sau chúng còn đến xem đứa nào nhiều trạch ở đất hơn, thật là một thời trẻ con huy hoàng. Thế rồi hôm ấy, trời mưa to quá, sấm chớp rạch điện đảo trên bầu trời, con bé ngồi mặt buồn thiu trước hiên, thế rồi bóng thằng bé đến trước mặt

« - chơi bố mẹ con đi – Thằng bé rủ- tôi còn mang cả táo cho cậu nhé, ngọt lắm, ăn đi »

« - Hí hí, thích quá, đang chẳng có ai chơi, mà cậu sang đây đã xin phép dì Ngọc chưa đấy, rồi mai lại làm mấy bát cháo lươn – con bé cần nhanh mấy quả ổi rồi nhìn thằng bé »

Chúng lại chơi trò chơi ấy. Đột nhiên đang chơi thì con bé hỏi

« - Này, dù mai sau chúng mình lớn, thì chúng mình vẫn sẽ chơi trò này nhé !! – quay sang thằng bé cười triu mến »

« - Tôi sẽ chơi với cậu đến hết cuộc đời này.. Hi Hi – thằng bé ấy hồn nhiên lắm »

« - Hứa đi... Mai sau, tôi vẫn là mẹ, cậu vẫn là bố.. nhé !!! – con bé chìa ngón út ra móc ngón »

« - Được tôi hứa với cậu – thằng bé chẳng ngại ngần mà móc ngón, cười tươi lắm »

Sấm chớp càng dữ dội hơn, tiếng sét đùng đoàng như làm chứng cho lời hứa của hai đứa trẻ, Bỗng trước cửa xuất hiện một người đàn ông lạ, ôm bông lấy cu Bon đi, con bé ấy vẫn thất thần chưa hiểu, sau đó lại chạy vội theo người đàn ông gào thét

« - Ông mau thả Bon ra, ông đưa cậu ấy đi đâu.. Bon oiiiiiii. .... Bonnnnnnnnnnn !!!!! – Con bé gào thét vô vọng »

thằng bé không hề nói gì với con bé, không kêu, không la chỉ ù rũ, cúi thụp đầu xuống, từng giọt nước mắt lăn chả rơi, con bé mệt quá, không thể chạy nổi nữa, đứng sững lại dưới trời mưa mà mắt vẫn hướng theo chơi với

« - Thế còn lời hứa..... - con bé như cố gắng lắm để đẩy câu nói này ra khỏi họng, rồi nó khóc nức nở, rồi nó chạy về nhà, rồi nó leo lên giường khóc, rồi nó ngồi dậy lấy com ăn, rồi nó nói

« - tội ghét cậu cả đời này... »

Chương 5: Bạch Màu Hồng

Khi xe đã đến cổng khu huấn luyện quân sự, nơi đây thực sự thật hoành tráng lắm, trông không khác một cái lô cốt thật sự, bốn bức tường hình vuông rộng lớn bao bọc bên ngoài khu cao tầm 10m, bên trên lại có rào gai điện. Mỗi góc tường đều có camera và máy dò kim loại. Cổng cổng thì thôi rồi, vừa to vừa cao có đầu một con sư tử bằng đồng ở ngay chính giữa. Ở đây thực sự thật hoành tráng lắm,

- Mọi người hãy gọi bạn bên cạnh mình dậy chuẩn bị vào trong thôi, nhớ hành lý ba lô của mình – Hắc đứng nhanh lên đầu xe gọi to
- Ôi sao mà cổng to thế, nhìn đẹp quá – Anh Thơ áp sát mặt vào cửa kính mà vuốt xoa
- Bà thấy sao ý chứ tôi nhìn trông cứ như cái nhà tù thực dân ấy – Huy Cận nhắc chiếc kính dày cộp lên bịt mắt
- Các cậu cứ từ từ thôi không ngã, chưa muộn đâu, bên trong còn nhiều cái để ngắm – Hắc vừa xếp lại hành lý vừa nhanh chóng đưa mọi người xuống xe
- ...
- Này, cậu có dậy đi không? mơ gì mà nước mũi nước dãi chảy tùm lum áo tôi rồi này... ghê quá !!!! – Bối ca lay Mỡ
- Tôi... không phải... tôi mơ ác mộng thôi – Mỡ bối rối nhắc cái đầu nặng trĩu ra khỏi vai cậu, giờ tay lau mặt « không biết là đang tỉnh hay mơ nữa, hình như giấc mơ ấy, mình từng gặp qua »
- Xuống thôi không chúng ta bị bỏ lại đây giờ - Bối nhanh nhau kéo Mỡ dậy và lấy đồ của cả 2 đưa xuống xe
- Nhất huynh nhé !!! – Bạch nhi ở đâu chạy ra hích vai Bối ca
- Nhất gì, điên à !! – Bối ca lườm Bạch nhi
- Được gói đầu lên vai người thương còn gì !! hahaha – Bạch nhi không ngừng trêu ghẹo Bối ca
- Đi không ? – Hắc đại nhân lù xù đến chỗ 2 thằng bạn chí cốt với khuôn mặt bốc lửa – Cả lớp xếp hàng đi vào hết rồi, còn hai vị tướng quân đây thôi đây.
- Rồi... gì mà Hắc huynh nóng thế - Bạch nhi vẫn cứ nhon nhon

Vào bên trong cái khu huấn luyện ấy thì ôi thôi lác mắt. Đây là khu tập quái gì chứ, đánh nhau thật còn được nữa là. Ôi dào ôi, đứng ở sau cái cổng mà nhìn về phía trước đi các anh hùng và mỹ nữ ơi, nào là bãi đất trống với những chiếc hộp gai dài mắt chục mét. Nào là những bãi đất với bức tường gai, tường đá, tường lửa, tường băng. Rồi thì là mà những hố hình vuông đã rộng lại còn không thấy đáy mà ở nơi đó chúng ta phải nhảy qua, cũng đơn giản thôi, như môn nhảy xa ý mà. Nhìn sang trái thì ta lại thấy một cơ man nào các loại bao, từ bao phân cho đến bao vải, bao cảm chất chồng lên nhau và tất nhiên trong đó chỉ đựng cát thôi mỗi chồng khoảng 20 bao xếp so le nhau như một ngọn núi, mỗi núi bao ấy cách nhau 3 mét, có hai bên, một bên đỏ, một bên xanh. À, thì ra đó là nơi tập trận giả. Chúng ta tiếp tục quay qua bên phải, ở đây là một cái bể nước rất lớn, chắc là để học sinh nghỉ ngơi thư giãn tắm mát đây mà.

- Chúng ta phải học một tuần như này sao ? – Linh Kỳ(lớp phó văn thể) giờ tay chán nản
- Vâng, cậu hỏi thú vị quá! – Hắc nhìn Linh Kỳ
- Này chàng lớp trưởng – Nhím gọi Hắc, sau khi quay đi quay lại một hồi không thấy nhò Mỡ và Đậu Đậu đâu cả – Cậu đến đây tôi bảo.
- Sao thế ? - Hắc đến gần Nhím – Mọi người đi vào và tập trung ở sảnh nghe thông báo nhé – Hắc quay lại nói với cả lớp
- Cậu biết nhà vệ sinh ở đâu không, dẫn tôi với. Tôi cần gấp – Nhím nhăn nhó
- Ồ... đi – Hắc hơi ngại

Cậu đi trước, cô đi sau, cứ thế mà lũng thông dắt đuôi nhau.

- Nhà vệ sinh đây, nhanh rồi quay lại – Hắc nói

- Ồ.. cậu chờ tôi với – Nhím vội vàng túm lấy tay áo Hắc thỏ thẻ - Cảm balo này cho tôi
- Thôi được... Nhanh lên – Hắc bối rồi đứng mãi ở ngoài
- Cậu... có ở đó không ? – Nhím lại thở thẻ - Cậu lấy điện thoại trong cặp tôi gọi người tên Mỡ cho tôi với
- Ồ - Hắc nói rồi gọi – Cậu ấy không nghe máy rồi... Cậu sao vậy ? – Hắc hơi lo lắng
- Tôi... cậu lấy hộ tôi ..... – Nhím ấp úng
- Lấy gì thì nói nhanh lên không muộn – Hắc hơi bực mình
- Cái... Ồ... gói màu hồng trong nhúm kéo nhỏ trong cặp với !! - Nhím nói một lèo rồi lấy tay che mặt lại

Hắc mở ngăn kéo nhỏ ra thấy có một gói màu hồng mà ai cũng biết là cái gì đấy. cậu ngượng chín cả mặt, rón rén dùng hai ngón tay nhẹ nhàng lấy cái gói ấy ra và đút vào khe nhỏ phía dưới. Mặt mày đỏ bừng. Sau khi xong rồi, hai cô cậu mau chóng trở về sảnh nghe thông báo. Không dám nhìn mặt nhau vì ngại quá !! Khi đến đó, thầy Quyết tổng phụ trách khu huấn luyện nói đồng đặc

- Tôi là Trịnh Quyết. chào mừng các em đã đến khóa huấn luyện đầu năm này. Chúng ta có một tuần để tập luyện. Lịch trình của chúng ta như sau : Sáng thức dậy vào lúc 5h30 để chạy bộ quanh sân vận động, sau đó sẽ ăn sáng, nghỉ ngơi đến 7h và chúng ta sẽ tập luyện theo huấn luyện viên của lớp mình. Và tối hôm nay, chúng ta sẽ có buổi cắm trại ngoài trời. Mọi người đã nghe rõ chưa??

- Dạ rõ !!!! – tất cả khán đài hô vang

Sau đó, mọi người trở về kí túc xá của mình, vị trí như ở trường

- Lúc này tui gọi mấy người ở đâu vậy ? – Nhím hơi gắt
- Thui tui lúc đó mãi chen để lấy chìa khóa phòng mà. Có chuyện gì thế ? – Mỡ hỏi
- Không... Chẳng có gì – Nhím giận quá hóa thẹn vùng lên giương kéo chần trùn cả đầu
- Con này hôm nay sao ấy – Mỡ gãi đầu gãi tai
- Ngượng !! - Đậu Đậu nói

Một đêm dài lại trôi qua nhanh chóng. ....

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Sáng Đầu Tiên

Những ánh mắt đầu tiên đã chạm đến cửa sổ, mới 5h30 mà ông trời đã không cho ai ngủ rồi

- Dậy đi Mỡ thôi - Nhím gọi Mỡ
- Bác Hoa cho cháu ngủ thêm 5p nhé... chỉ 5 ..phút thôi !! – Mỡ cứ nhắm nghiền mắt lại, mặc cho thiên hạ nói gì
- Mỡ à, chúng tôi sẽ bỏ lại cậu nếu cậu cứ nằm ngủ đấy nhẹ, muộn là chạy thêm 5 vòng đấy – Nhím dọa
- Ừ, ừ... 10 vòng đôi lấy 15p tôi cũng chấp nhận – Nhím vẫn không chịu mở mắt dậy
- Hạo Bối.... CẬU LÀM GÌ Ở ĐÂY ??? – cả Nhím và Đậu đều hét lên
- Hà... Bối... đâu... hả ? – Mỡ vội bật tung chăn lên như gà chọc tiết nhúng nước sôi, đầu tóc mù xù, mắt đảo lảo liên
- Mày yêu mẹ nó rồi Mỡ ạ !! hahah. Ngóng người ta đến thế ư? – Nhím nhìn Mỡ rồi tung rối quấy mà chấp tay cười ha ha

Vậy là ngày đầu tiên chúng nó ở trại quân đội bắt đầu. Tiếng chuông kêu vang như đánh thức những học sinh cuối cùng còn nằm trên giường. Hôm nay trời mát, mặt trời mới ló thà những tia nắng đầu tiên rọi xuống trần gian. Hối thế gian ngày là gì, tại sao mới có 5h30 sáng đã phải tỉnh giấc xuân. Nhìn các học sinh trường Tân Lập này đi, phòng phải độ hơn nửa là cậu ấm cô chiêu, ngày ngủ nướng đến 8h giờ còn ít, nay phải dậy 5h30 thì quả là một cực hình không đâu sánh bằng. Góc cây này có hai anh chàng diu dặt nhau, ghé đá kia mấy cô nương còn ngồi ngái ngủ, người đứng người ngồi lộn nhộn cả mắt,

như một lũ tha hương cầu thực, bỗng :

- CÁC CÔ CÁC CẬU ĐẾN ĐÂY ĐỂ TẬP LUYỆN HAY ĐỂ NGỦ ?? – thầy Trịnh Quyết dùng loa đại bác hét uy nghiêm khiến con "trím" trên "chờ" còn phải giật mình

Mọi người ai nấy đều hốt hoảng chạy lại phía khán đài

- Tất cả chạy 10 vòng, nam chạy thêm 5 vòng nữa, nếu muốn – Thầy Quyết chỉ nói vậy rồi quay lại phòng của mình ngồi uống nước chè và theo dõi các em học sinh yêu quý từ phía sau lớp kính

Tại lớp 10A9

Nữ chạy trước, nam chạy sau. Ai nấy thật uể oải. Mới được 1 vòng đã muốn ngất rồi

- Các cậu cố gắng nào, chúng ta chỉ còn có 8 vòng rưỡi nữa thôi... - Hắc quay xuống lớp

- Cậu động viên thể thi thà chẳng nói còn hay hơn!! – Nhím lên tiếng

Huych... huych...

6h....

- Cuối cùng thì cũng xong rồi, nghỉ ngơi ăn sáng đi thôi – Mỡ nói với Nhím

- Đợi tí... tui không thờ được rồi đây này – Nhím ngồi bịch xuống thêm

- Cậu đứng dậy đi lại đi... không thì... bị hạ huyết chóng mặt đấy – Hắc lại gần nhắc Nhím

- Biết rồi.. hazzz – cô nhìn cậu đầy “yêu thương”

Buổi sáng hôm đó, sau khi tắm rửa sạch sẽ, ăn uống no nê, đồng phục quân sự gọn gàng, nhìn 3 tí muối chúng nó oai quá. Nó cứ tha hồ ngắm nhìn mình trên gương, bộ quần áo xanh với chiếc mũ bảo hiểm tròn lông lốc, nó mặc sao mà đẹp thế, mái tóc dài của nó tết thật gọn, làn da trắng ngần, hai má núng nính với đôi mắt đen láy, trông như một tiểu binh thực thụ. Còn Nhím ấy à, chẳng phải nói cũng biết nhé. Chiếc áo rằn ri xanh nâu cô ta xắn quá khuỷu tay, sơ-vin các kiểu, đi đôi giày cao cổ đen bóng lộn, thân hình chuẩn từng cen- ti –mét, mái tóc ngắn ngang vai hơi nâu đỏ được dập xù một bên trông thật tình nghịch, cá tính. Còn Đậu Đậu, chẳng ai là không biết, chị ta là một học sinh gương mẫu, quần áo chẳng thêm bớt kiểu cách, mái tóc tết đầu gần hết trong chiếc mũ. Chiếc kính tròn lại càng làm cho chị ấy gương mẫu hơn nữa, trông thực hiền mà.

Chúng được nhận tin là đến khu tập thứ 3. Đến nơi, chúng thấy cả một ngọn đồi to rộng, toàn những cây bạch đàn cao ngất ngưởng, trên mỗi cây đều có dây thừng. Chẳng nhẽ ngày đầu tiên chúng đã phải học treo cây hay sao? Ở đây gần như lớp đã tập trung đông đủ rồi. Nhưng e là còn thiếu hai nam chính nữa. Hôm nay lớp A9 và A2 sẽ tập trung ở một khu, mà cái lớp A2 ấy, phải đến ba phẩy năm phần tư là con gái, tất nhiên là xinh đẹp rồi, lại sành điệu nữa, còn cái lớp A9 thì không hiểu sao 45 phần tư thì phải đến 33 thằng đàn ông, may mà “à” Minh diệu nó về team đàn bà nên vớt vát được một mống. Chẳng cần phải nói thì ai cũng biết cái lũ con gái A2 nó thêm thường lũ con trai lớp A9 đến thế nào (toàn giai đẹp mà ^^). Hai lớp cách nhau có một cái hàng rào chắn thôi mà độ 2 giây thì mười con liếc sang nuốt nước bọt ừng ực. Thề với mọi người là nếu không có cái hàng rào gai ấy thì lũ con gái A2 đã nhảy sang mà cắn xé bọn đàn ông A9 tội nghiệp rồi.

- Chúng mày ơi... BỎI CA KÌA... BẠCH CA KÌA.... CHỊ EM ƠI... HÚ HÚ... HÚ!!!! – Quỳnh Anh A2 nhảy cẫng lên sung sướng

Chỉ cần đến thế là cái lũ ba phẩy năm phần tư ấy cộng lớp A9 quay lại. Chỉ vài từ thôi: NGÀU – NGÀU- QUÁ NGÀU

Hắn ta ấy mà, áo xắn đến bắp tay như áo cộc, khúc nào ra khúc nấy, cơ bắp đầy đủ “căng đét”. Hắn đi đôi giày ống cao cổ màu đen, tóc vuốt keo bóng lộn, xuất hiện như một soái ca ấy. Còn Bạch nhi cũng điển trai không kém. Anh ta cũng oai phong lẫm liệt, sải bước tự tin như trên sàn “kết goác”, mái tóc nâu bóng bệnh, cái khăng kỉnh đáng yêu, cái má lúm nhìn muốn cắn ấy, lại tiếp tục thiêu đốt trái tim của các em A2 nữa rồi!!

Còn cái lũ gái A2 ấy, cứ nhìn theo không rời 1 giây, nhìn như muốn rót đôi mắt xuống đất, mặt mũi dí sát vào hàng rào gai. Mất đáng .. Mất đáng quá!!!

- Hai cậu nhanh chân lên. Muốn chạy mấy vòng cho bớt đẹp trai không? – Hắc gọi to khiến hai nam nhân ấy phải chạy lại. Ai thì không biết chứ, cậu ta có gan dám bắt hai chạy lắm chứ tưởng đùa mà được à!!

- Tôi là Mặc Nghiêm, lần này phụ trách khóa các cô cậu, chăm chỉ mà luyện tập theo lời của lớp trưởng, rõ chưa – Thầy huấn luyện đồng dục

- Dạ ... RỒ.... – Cả lớp hô vang

- Mọi người tập luyện nghiêm túc vào nhé. – Hắc lại nhắc nhở

Buổi tập leo dây trên cây ấy, cũng thú vị lắm. Nhím thì thoăn thoắt đã leo xong, Đậu thì cố gắng cũng vẫn lên được còn Mỡ thì cũng leo lên trượt xuống vài lần mới quen. Hắc, Bối, Bạch cả ba vị ấy đã leo lên ngồi chồm hổm từ bao giờ rồi. Phía cây bạch đàn kia có hai anh em song sinh Thành Công – Thành Đạt chơi ăn gian lắm nhé, thằng anh được thằng em đỡ lên trước, rồi thằng anh ở trên kéo thằng em lên, “à” Minh diệu, trượt rách cả quần vẫn không lên nổi 2 mét, mấy mụ con gái ngồi xôm dưới gốc cây tán phét, đợi khi nào thầy đến thì giả dờ leo trèo như thật, bọn này xứng đáng được đề cử

giải ốt sờ ca ở hạng mục diễn viên xuất sắc.

Thấm thoát đã đến 12h trưa....

- Cả lớp, hôm nay chúng ta đã luyện tập xong, bây giờ mọi người nghỉ - thầy Mặc Nghiêm tuyên bố cái chúng nó đang ao ước làm ai cũng nhảy cẫng lên vì sung sướng

- Đi ăn không? – Mỡ vỗ vai Nhím và Đậu

- Đi!! – Nhím khoác lại vai vai Mỡ

- Ê bọn tôi đi ăn cùng các cậu nhé?? – Bạch nhi kéo Bối ca và Hắc huynh xắn xỏ

- Mày đi mà ăn – Bối ca giặt lại tay

- Thôi đi đi – Hắc kéo tay Bối lại

Không cần phải nói, Mỡ thấy gương mặt ý, chứ sao nữa, hôm kia còn ôm người ta khóc rưng rức rồi lại nói mấy thứ gì mà “vô dụng”, rồi “cậu cũng muốn xa lánh tôi” eo oi, ngại muốn đâm đầu xuống đất ấy chứ. Nhưng mà nó cũng thấy vui lắm nhé, nó cũng muốn ở cạnh hắn lắm nhé, cảm giác ấm áp ấy, kỳ ghê.

Canteen

- Cậu ăn miếng cá này đi, nó sẽ bổ cho mắt cậu đấy – Bạch nhi gấp miếng cá cho Đậu đậu

- Cảm ơn – Đậu ngược lên nhìn Bạch nhi một cái rồi cúi xuống ăn luôn

- Sữa này... Coi như tôi cảm ơn cậu sáng qua nhé – Nhím ghé tai Hắc nói làm cậu ta đỏ cả mặt

- Ồm... Không... không có gì – Hắc lại mặt bình tĩnh, mặt đỏ như trái cà chua

Kí túc xá nam

- Này, cậu mua sữa cho tôi đấy à??... Sao hôm nay quan tâm đến bạn bè thế - Bạch nhi thấy hộp sữa ở trên bàn liền cầm lên

- Không... bỏ xuống ngay... của tôi...!! - Hắc giật bản mình đang ở trong phòng tắm chạy hốt hoảng rồi vô lấy hộp sữa từ tay Bạch nhi nhanh như chớp

- Cậu sao vậy... Cậu có bao giờ uống sữa đâu. Không uống thì đưa đây, vứt đi lại uống!! mà mặc quần áo chỉnh tề vào đi, nóng mất quá đấy!! – Bạch nhi nhìn chăm chăm nhưng cơ bắp trên người Hắc

- Ồ... tôi thích thể thể này đấy. Cậu nhìn đủ chưa. Chưa đủ thì tôi tới gần hơn cho mà chiêm ngưỡng – Hắc tiến lại gần Bạch nhi rồi vờ cậu ta xuống ghế sofa

- Này... buông ra... có giới chúng ta đấu tay đôi – Bạch nhi vẫn cứ lẩn lộn trong vòng tay cơ bắp cuộn cuộn ấy

- Các... các.. cậu làm gì thế!!!!???? – Đậu Đậu không hiểu xuất quỷ nhập thần thế nào lại vào đúng cái lúc khó giải thích thế này

- Ồ... Đậu.. Không phải như vậy đâu.. Hiểu nhầm ấy mà!! – Bạch nhi vội vùng dậy giải thích

- Không... tôi không nghĩ gì đâu, này trả cậu quyển sách đã mượn nhé. Hay lắm!! – Đậu để quyển sách lên bàn rồi vội chạy đi

- Đậu – Bạch nhi chưa kịp nói gì – Ta sống chết với nhà người... - Bạch nhi định nhảy vào người Hắc đấm đá thật ra trò nhưng ai ngờ Nhị Hắc nhanh quá đã kịp né sang 1 bên khiến đối phương thất thủ đầu cắm xuống đất, chân chổng lên trời

TÁCH... Âm thanh quen thuộc từ chiếc máy điện thoại nào đó vang lên

- Ê... chơi gì kì vậy??? xóa ảnh đi. Bối ca.... Xóa mau – Bạch nhi còn chưa kịp đứng dậy đã đòi với bằng được chiếc điện thoại trên tay Bối ca

- Cung đang nằm mơ đấy phải không... giờ thì xem thằng nào hăm dọa thằng nào nhé!!! Cái này mà đăng lên fb trường giật tít với tiêu đề, hót boy trong mộng tan tành hình tượng khi bị vô ech ở tư thế độc.... HAHAAHAHA – Bối ca không ngừng chọc c*t ra người

- Bối ca yêu dấu... tiểu đệ biết lỗi rồi... sau này không dám hăm dọa đại ca nữa... Làm ơn... xóa đi mà!!! – Bạch nhi dương mặt bỏ câu lấp lánh quyền rũ Bối ca

- Còn phải xét cái thái độ - Bối nhi cười nhếch môi rồi đi vào nhà tắm bỏ lại sau lưng bộ mặt đen kịt của ai đó

- Đệ sẽ mách với thầy Quyết là huynh mang máy đến đây.

- Xin phép cho tao được thách mày nhé!

- Cho chưa!! – Hắc Nhị không giúp cậu nào thì chó còn nhảy vào trêu tức Bạch nhĩ tội nghiệp

Hắc, cậu cầm trên tay hộp sữa cam ấy, lên sân thượng tòa nhà, cậu nhìn xa xăm, bỗng đứng trong đầu cậu xuất hiện hình ảnh một người con gái e then, ngượng ngùng túm tay áo cậu bảo cậu đừng dời đi, hình ảnh cô gái tóc ngắn ấy sao dễ thương thế, làm cậu cứ muốn che chở mãi thôi. Phía Tây mặt trời sắp lặn, hoàng hôn đẹp quá, đã lâu lắm rồi, cậu không được nhìn thấy hoàng hôn. Những bóng chim về tổ nghe sao mà riu rít quá, cậu hít một hơi thật sâu rồi thở thật mạnh, mỉm cười thật tươi khi nhìn hộp sữa ở tay rồi dứt hộp sữa vào túi. Lòng vui đến lạ. Cậu yêu mẹ nó mất rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tớ Thích Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ai Làm Gì Mà Cậu Sợ

Tối hôm ấy, tại phòng của Diệu Oanh – Tuệ Yên

- Sao, mày định làm thế thật à? – Tuệ Yên hơi sợ hỏi lại Diệu Oanh những gì mình vừa nghe thấy

- Đã có gì đặc sắc mà mày đã xanh cả mặt thế?? Chúng ta chỉ cảnh cáo con nhóc đó một chút thôi, vì đã làm bận lòng Bối ca của ta

- Những nhớ - Yên đang định nói

- Câm đi, không nhớ gì cả... sẽ không can hệ gì đến mày đâu, việc của mày bây giờ là..... - Oanh ngắt lời

.....

Đúng 7h30 tối, mọi người đã tập trung đông đủ ở trên đồi bạch đàn sau trường, đốt lửa trại to lắm, cả một núi lửa nhé, các lớp cả khối 10 lẫn 11 cùng nhau hát hò. Nó quen một anh lớp 11 đẹp trai lắm nhé, tên là Tường Quân, anh ấy đàn và mời Mỡ hát cơ, mới đầu nó còn ngại nhưng về sau hăng lắm ý. Chả bù cho ai đó ngồi bên dưới đó con mắt bên phải, ngửa con mắt bên trái, nhìn cái má núng nính của nó lác lư bên thàng con trai khác mà tức tức là. Nhím cũng nhảy múa tung bùng, máu quá còn kéo cả Hắc lên nhảy cùng, cậu bạn lúng ta lúng túng, chân nọ đạp chân kia, tên Bạch nhĩ thì cứ cười há hốc cả mồm, xong đầu đầy mắt lại đảo lảo lển lên để tìm Đậu đậu, cái vụ hiểu lầm ban chiều vẫn chưa có lúc nào mà giải thích cả, làm trong lòng Bạch ta ngứa như kiến cắn, không lẽ cá ngậm mồi câu thôi giờ chi việc giật lên lại để roi mắt cá hay sao?? Không cam!!

- Bạn ơi, Bối ca muốn gặp bạn ở rìa ngọn đồi đằng kia, bạn đến ngay nhé – Một bạn học sinh lớp 10 lại gần Mỡ thì thầm

- Ủ - Mỡ tin ngay, trong lòng tuy không hiểu tại sao lại ra đó gặp riêng, nhờ may ai nhìn thấy, tình ngay, ý gian, biết phải nói gì? Nhưng vẫn lò dò mò đến

.....

- Ủa, hẹn mình ở đây mà sao không thấy người đâu? Mỡ nhìn đảo dác

- Mày..... Mày Ủ...À.....Ủ.... – Bỗng đâu ra một vật thể trắng toát nhảy ra, lao vào người nó khiến nó chưa kịp định thần ra thì đã bị trượt nhân ngã xuống vách rồi

- Haz... như vậy đã được chưa, thế khi nào thì ta cứu nó lên... – Tuệ Yên chui vào bụi có Diệu Oanh nấp gần đó, lột bỏ bộ đồ trắng và mái tóc giả ra

- Gừ... Hừ.... Xem ra con này không cần chúng ta cứu rồi, tao vừa thấy Bối ca nhảy xuống

- Sao... Bối ca nhảy xuống rồi ư??? Không xong rồi. - Tuệ Yên nghe đến thế mà chảy mồ hôi hột

- Sao thế, cái lưới cây ấy cũng không sâu lắm, nếu là Bối ca thì chắc sẽ leo lên nhanh thôi... chúng ta về... Mẹ kiếp!! – Diệu oanh bỏ đi trước

- Oanh à, nãy chiều tao nhìn lại rồi, cái lưới cây ấy, e là .... – Tuệ Yên nói không ra hơi, ngáp ngừng

- E gì...??? nói nhanh mẹ lên!! – Oanh sốt ruột khi thấy thái độ của Tuệ Yên

- E... là... không chịu được sức nặng của hai người – Tuệ Yên vừa nói vừa run

- Mày ... nói gì... mẹ kiếp.....!! - Diệu Oanh chạy thật nhanh quay lại cổ mồm đá thì không thấy hai người đâu nữa rồi

- Phải... Phải làm sao bây giờ...??? - Tuệ Yên sợ mặt cắt không còn giọt máu

- Chúng ta về... tất cả là tại cái loại ngu như mày, hồng hết com cháo rồi!! Còn ở đây nữa mà bị phá hiện thì chúng ta không xong đâu, mười cái mạng

như mây không đổi được đâu, đây là thiếu gia nhà Vương Hạo đấy...!! – Diệu Oanh mắt bắn ra lửa nhưng cơ sự này quả thực cô chưa tính đến.

Phải rồi, hẳn là ai mà các cô đụng vào. Nói cho mà biết, bố hẳn là trung tướng chỉ huy cả một đại đội vũ trang Vương Hạo Long đấy nhé, máu mặt ai mà không biết, đã thế bà nội Dương Thùy Quyên của hẳn đang nắm giữ ngân hàng lớn nhất Châu Á, anh trai Vương Hạo Thiên của hẳn thì là ông chủ thế giới ngầm. Có thể nói người lớn gan nhất cũng chưa chắc đã dám chạm một ngón tay đến Vương Hạo Bối. Chuyện này mà đến tai dòng họ Vương Hạo ấy thì cả Tuệ Yên và Diệu Oanh, đừng hỏi là tại sao hai cô gái biến mất khỏi trái đất này, không chỉ như vậy mà người nhà và công ty của nhà các cô chắc chắn phá sản, chết không có chỗ chôn thây. Sợ chưa?? Hai người chạy biến thẳng về chỗ giao lưu

- Đâu thấy Mỡ đâu không? – Nhím thấy Mỡ đi lâu quá không quay lại, lo lắng hỏi Đâu

- Tôi không thấy, cũng lâu rồi, gọi không liên lạc được à

- Không.. Tôi gọi này giờ mà không nhắc máy

- Nay, hai người có thấy Hạo Bối nhà chúng tôi đâu không? – Bạch nhi vẻ mặt cũng hơi lo âu tới hỏi, đảo mắt nhìn quanh

- Bối cũng không thấy hay sao?... Lạ nhỉ? Chẳng lẽ hai người họ mất tích cũng một lúc? – Nhím càng lo hơn

- Chẳng lẽ Mỡ... – Hắc hỏi

- Đúng thế, không thấy hai người họ đâu! Không lẽ bọn họ trốn đi tâm sự riêng hay sao? – Nhím nghi ngờ

- Chúng ta trước mắt thử đi tìm họ xem nào? – Đâu bình tĩnh đưa ra yêu cầu

- Chúng ta đi... – Hắc dẫn đầu đi trước, cậu là lớp trưởng nên phải có trách nhiệm quản các thành viên trong lớp, giờ bị lạc đâu mất hai người, cậu không lo sao được

... Họ đi mãi vào trên đồi, gọi mãi trong sự lo lắng mà vẫn không thấy hai người kia đâu. Họ đành chạy về báo với người quản lý. Nghe tin ấy, thầy huấn luyện không khỏi lo lắng, sợ hãi, đó thứ nhất là con trai của tên Vương Hạo Long, nhưng con bé Tiểu Gia Lạc ấy cũng là con gái của một người mà ông ta cũng không dám đắc tội. Việc này thật là tày trời mà. Ông ta ngay lập tức huy động giáo quan trong trường đi tìm mà không để kinh động đến học sinh.

*****

Ở một nơi khác

Lúc nó đang chơi với giữa không trung, có một bàn tay chợt nắm chặt lấy bàn tay nó lại, sự sợ hãi cứ xâm chiếm đầu óc, lúc lâu nó mới mở được mắt ra. LÀ HẮN. sao hẳn lại ở đây? Đó là điều mà nó muốn hỏi. và tại sao hẳn lại giữ nó, hẳn đang bám vào một cành cây rất mảnh, nó còn nghe rắc rắc ấy.

- Cậu buông tay ra đi... Nếu không cả cậu và tôi đều bị rơi đấy!! – Mỡ nhìn Bối một cách khó nhọc

- Im đi... tôi nhất định không bỏ cậu rơi xuống đó!!! – Bối ca tức giận

- Cậu...!! - Mỡ chợt cảm thấy xúc động trước lời nói của người con trai phía trên kia

Nhưng cành cây đó bé quá, nếu cả cả hai người cùng rơi xuống, sẽ chết mất, nó không thể bắt hẳn vì nó mà làm nguy hiểm đến tính mạng, không muốn hẳn rời xa nó như bố nó và chị Thư, bao nhiêu năm qua nó chịu đựng cảm giác mất dần đi người thân nó đau đớn ra sao, nó không muốn chịu đựng thêm, nhất là là một người hy sinh vì nó, nó càng không cho phép. Nhưng hẳn chỉ là một người bạn cùng lớp, bạn cùng bàn quen biết nhau chưa lâu thôi, nó đâu cần phải đau đớn, dấn vật thể, nó cũng muốn sống lắm, muốn tìm bố và chị Thư nhưng nó không nỡ ích kỉ, gây ra sự nguy hiểm cho hẳn. Nó lấy chiếc ghim băng ở áo, tiến về phía tay Bối.

- Hạo Bối... Cảm ơn và xin lỗi cậu!! – Nó nói trong nước mắt và đâm chiếc ghim băng thật mạnh lên mu bàn tay hẳn

Nó nhắm mắt như chuẩn bị cho thân thể nó một lần nữa lại chơi với... Nhưng... 1 giây... 2 giây... 3 giây... Nó mở mắt ra và thấy hẳn đang nhắm nghiền mắt, tay vẫn nắm thật chặt tay nó, không hề có ý định buông ra, cắn răng thật chặt, một dòng máu đỏ chảy từ tay hẳn xuống tay nó, máu ảm lại làm nó run lên. Cậu ta....

- Cậu...!! – Mỡ ấp úng không nói lên lời hay có thể, nó chẳng nói được gì bây giờ cả, hoàn toàn là đang xúc động.

Hắn thả chịu đau, chịu chết nhưng nhất định không buông tay nó.

- Nếu không có sự cho phép của tôi, cậu không được phép buông tay ra!! – Hạo bối nó một cách rút khoát

Nó chẳng biết làm việc gì khác ngoài khóc và nhìn hẳn, nó hận bản thân mình quá, nó chỉ khiến người khác nguy hiểm, số phận nó đáng cay quá.... Chẳng lẽ nó và hẳn cứ thế mà bỏ lại cuộc đời tươi đẹp nhiều hoài bão này....

RẮC..... RẮC.... ÒM..... Như một điều đoán trước, cành cây ấy không thể chịu nổi sức nặng của hai người, họ cùng rơi xuống. Hẳn vẫn nắm tay nó thật chặt. Kéo nó vào lòng, che chở, nó mất mở thật to, lòng hẳn ảm quá, vòng tay hẳn ảm quá, nhưng nếu hẳn và nó chết, phải làm sao??? Ấy mà ông

trời còn thương nó lắm, bên dưới lại xuất hiện một lưới cây nữa, hai người ngã nhào, nó thở phào, hân vẫn nắm tay nó thật chặt. Họ dần ngồi dậy, bò vào một cái hang gần đó, trời bỗng đổ mưa (sao đúng lúc thế chứ nì). Mưa càng ngày càng to, nó ngồi co ro một góc trong hang tối. Áo nó bị ướt mất rồi, lùm cây vừa nãy ngã vào toàn nước, nó thấy lạnh quá!!!

- Cậu... cởi áo ra!!! – Bối ca tiến đến gần Mỡ và đưa ra một câu nói không thể sáng suốt hơn

- Biền... thái – Mỡ nói nhỏ nhưng cũng đủ để ai đó nghe thấy

- Hừ... nếu cậu muốn cảm lạnh thì tùy...! – Hân nói rồi bước ra cửa hang.

Gần đó có củi, hân nhặt nhanh các cành còn đủ khô, gom vào thành một đống giữa hang rồi lấy cái bật lửa đốt lên. Lửa cháy, hơi ấm làm cả nó và hân tỉnh người, nó nhìn hân, giờ nó mới nhìn rõ, cái đầu ướt, quần áo ướt, nhưng vẫn rất đẹp trai. Hân nhìn nó. Nó ngượng. Quay vội đi. Nhìn ngoài cửa hang, tối um, mưa vẫn không ngừng rơi, sấm chớp nổi lên đi đoàng, nó sợ quá, ôm lấy đầu gối run bần bật, nó quen quá, hình như... hình như... Trong giấc mơ, giấc mơ mà ngày hôm mưa gió bão như này, thằng bé Bon rời xa con bé mãi mãi.

- Cậu còn không mau cởi áo ra để hong khô!! - Hân tiến lại gần Mỡ

- Không... không cần, tôi ngồi gần lửa, lát là khô. – Mỡ ngại ngần úp mặt xuống đầu gối

- Đừng ép tôi phải lột của cậu. – Bối càng dứt khoát

- Tôi... Tôi... – Mỡ càng lưỡng lự hơn.. Lúc này nó còn thương hân bao nhiêu thế mà giờ sao lại có cảm giác mình bị hân lợi dụng ấy.

Bối tiến chậm đến chỗ Mỡ

- Dừng lại, tôi coi là được chứ gì... Biền thái cậu ở yên đó... À không!!! Cậu quay mặt đi, không được nhìn tôi cho đến khi áo của tôi khô lại – Mỡ nói rồi bắt đầu cởi từng chiếc cúc

- Được rồi.... – Bối quay lưng lại

Thật sự là nó thấy ngại quá cơ, nhưng biết làm sao giờ, nếu cứ như này các nó ôm thật mát, hân cũng cởi áo ra treo vào chiếc gậy bên đống lửa. Nó nhìn hân, tất nhiên là liếc trộm thôi, cơ thể hân thật cường tráng, bụng tám múi lặn nhen, cơ ngực săn chắc, bờ vai thật rộng cho thấy như mình được che chở ấy

- Cậu ngâm miệng vào đi, nước dãi chảy ròng ròng rồi kia... Còn nói ai biền thái!! – Bối không nhìn Mỡ nhưng vẫn biết mà nói làm Mỡ giật bắn cả mình

- Tôi... Tôi... ờ... Ai mà thèm nhìn tên như cậu chứ!!! Xấu mù! – Mỡ quay đi

- Không nhìn mà biết là xấu ấy? - Bối trêu làm nó càng đỏ mặt tợn

Hai người bọn họ quay lưng vào nhau, cùng dựa lên thanh gỗ ở giữa, lưng hân thật to và ấm, trông cái cảnh này thật chả ra làm sao, nếu như ai nhìn thấy, nó không biết giải thích ra sao nữa.

- Sao cậu lại cứu tôi? – Mỡ hỏi

- .....

- Nói đi... tôi áy náy lắm, vì tôi mà cậu...!

- Suyt... đừng nói gì cả.. Là tôi tự muốn thế. - Bối quay lại lấy ngón tay đặt hờ lên môi Mỡ...

(họ lại quay lưng vào nhau)

- Cậu có thấy lạnh không? – Bối hỏi

- Một chút!! – Mỡ nói mặc dù nó lạnh muốn chết lun

Cậu quay lại, ôm nó từ đằng sau

- Cậu làm gì vậy??? Biền thái!! – Mỡ gào lên

- Ai làm gì mà cậu sợ!! Tôi chỉ không muốn cậu bị lạnh, bị cảm, mọi người biết thì Bối ca tôi đây còn mặt mũi nào!! – Bối nhắm mắt nói

Nó không từ chối cậu nữa, căn bản là nó không từ chối nỗi vòng tay ấm áp ấy, nó kiệt sức rồi, lâu lắm rồi, đã không có vòng tay của một người đàn ông nào ôm nó, cho nó cảm giác an toàn và ấm áp đến nhường này. Nó muốn khóc quá, nhưng nó lại thấy ngượng, chẳng lẽ lại để hân nghĩ là vì được hân ôm mà nó cảm động đến phát khóc hay sao?(thì đúng là thế mà) Vậy là trong vòng tay hân, nó ngủ một mạch đến sáng hôm sau mặc cho đêm ấy có mưa gió bão bùng.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cậu Phải Làm Osin Của Bối Ca Tôi

Sáng hôm sau ngủ dậy, nó thấy mình nằm ở trong phòng y tế, chẳng thấy hân đâu cả, rõ ràng tối hôm qua hai người còn ôm nhau ngủ cơ mà, sao giờ lại nằm đây thế này. Hân đâu??

- Bà dậy rồi đấy à? - Nhím lại ngồi phía gần giường Mỡ

- Mi thật giỏi làm người khác lo lắng đấy !! – Đậu cũng trách mắng

- Thôi mà !! dù gì cũng không sao rồi mà ! Thế Bối đâu, cậu ta không sao chứ ?? – Mỡ cười xuề xòa với 2 chị em thân thiết của mình nhưng cũng không ngừng quan tâm đến hân

- Hân ta vẫn còn sống !! Chưa phải lo, mới thoát nạn, bạn bè thì lo lắng, chưa gì đã đi lo cho trai rồi !! – Nhím đổi

- Hi hi !! dù sao cậu ấy cũng là người cứu tôi mà !! – Mỡ cười nhẹ

- Thôi nghỉ đi, bọn tôi tranh thủ giờ nghỉ đến thăm bà thôi, giờ sắp vào tiết rồi, mà may cho bà hôm nay học bơi vượt chướng ngại vật thôi đấy! – Mỡ nói rồi cũng đậu tạm biệt Mỡ ra khỏi phòng y tế để đến khu vực huấn luyện

Nó thấy hơi mệt, nên lại ngủ thiếp đi, bên ngoài cửa sổ ấy, có người đàn ông trung niên, lo lắng, khuôn mặt trông chờ đang hướng về con bé nằm trên giường, rồi lát lại lầm lũi đội chiếc mũ và rời đi

Phòng của hân

Hân đang say sưa ngắm nhìn bàn tay của mình, bàn tay bị thương ấy, hôm qua đã nắm tay nó thật chặt, đôi tay này hôm qua đã ôm nó thật lâu. Hân mỉm cười tự thấy hạnh phúc rồi lại im, khẽ nhủ mày, chứ mình là suy nghĩ linh tinh, không được để nữ nhân làm siêu lòng.

- Bối ca làm gì vậy, cứ nhìn tay mình mãi thế? – Bạch nhi vừa đi học về

- Không có gì? Hoi đau chút thôi – Bối ca giật bắn cả mình vội cho tay xuống chăn

- Haz... mà sao ca lại mang điện thoại đến đây, bị cấm mà ?? – Bạch nhi hỏi

- Tao là ai mà mày lo, với lại không có điện thoại thì hôm qua đã chết dưới hang lạnh ý rồi!! - Bối ca quay mặt vào trong tường

Thì ra hôm qua đội hong khô áo cho Mỡ, sau đó hân lại mặc áo lại cho nó, rồi lôi cái điện thoại trong túi ra gọi cho Hắc đưa người đến cứu. Thế mà ngay từ lúc đầu không gọi luôn, cứ muốn dùng khổ nhục kế để lấy lòng “người chưa đẹp lắm” cơ.

- Em hỏi thật, hôm qua ca đã ấy chưa? – Bạch nhi mon men lại gần Bối ca

- Ấy cái gì.. thích chết à??... Bối ca ta không phải loại ăn tạp như cậu, cứ đi cho bốn vương nghỉ ngơi – Bối ca hơi tức giận nên lớn tiếng với Bạch nhi, và mặt hân cũng đỏ bừng lên

- Thì thôi... làm gì mà!! – Nhưng mà bé heo đó công nhận trắng ghê ha....!! Hehehe – Bạch nhi đi dần ra cửa và không quên quay lại thêm 1 câu trên tức bối

- Cậu muốn chết rồi hả???? – Bối ca thực sự giận tím mặt phi chiếc gối lông chim vào mặt Bạch nhi làm rách tan tành, lông chim bay tứ tung

- Hô hô hô – Bạch ca chạy ra xa mà cái giọng cười khà ó ấy vẫn vang đến tận tai Bối

Nhớ lại lúc ấy làm hân đỏ mặt, hân nhìn hào hoa thế thôi, chứ vẫn còn trong trắng lắm, hân á, tuy quen biết nhiều em nhưng chẳng bao giờ đụng đến nửa ngón tay, tại không hiểu sao, hân thấy bản lắm á! Nhiều khi Bạch nhi cứ trêu hân có bệnh sợ đàn bà, ấy thế mà đêm qua hân lại chủ động ôm nó, một cơ thể mỏng manh, mập mạp, có da có thịt, trắng nõn hồng hào, ui chu choa, nó kích thích lắm nha, hân cũng là trai 17 chứ đùa à! Nhưng hân làm gì được chứ, người con gái này, không phải một bông hoa bình thường, muốn ngắt là ngắt được ngay. Hân thấy hơi bồn chồn, lo lắng nên đành xuống giường, mặc quần áo rồi mò xuống phòng y tế, nơi mà hân rất ghét đến, cái bụi ở đó làm hân sợ.

Hân mở hé cửa phòng y tế và nhòm vào trong, con nhon ấy ngủ rồi thì phải, hân cứ len lén như kiểu ăn trộm, thấy vậy hân ngay lập tức chỉnh đốn bản thân, làm gì cũng phải hiên ngang chứ sao lại khom khom cúi cúi như kẻ không ngay thẳng, có đã tâm như thế chứ!

Hắn lấy ghế ngồi cạnh bên giường, nhìn nó, cái má ấy sao lại để cho hắn nhiều cảm xúc thế, nhìn ngon muốn ứa nước miếng ấy, núng na núng nính, trắng trắng, mềm mềm, căng bóng, nhìn chỉ muốn cắn thôi, cái má mê hoặc lòng người mà. Bất giác hắn lấy tay chạm nhẹ vào má nó.

-Cậu làm gì thế? – Mỡ mỡ to mắt nhìn Bối làm hắn giật mình đánh thót

-Ồ... tôi... Tôi chỉ là... ờ... xem cái má cậu nó đàn hồi đến đâu thôi – Bối vội bỏ tay ra, mặt đỏ bừng như vừa bị bắt quả tang

-Ừ!! Thế cậu không sao chứ? – Mỡ ngây thơ hỏi Bối

-Tôi... không sao... cậu có sao không? – Bối hỏi

-Cũng không sao, hơi sốt nhẹ thôi!! Hi hi - Mỡ ngồi hẳn dậy cười cười

-Đã bảo cười lại còn cứ cố chấp!! – Bối bực

-Thì tôi là con gái... cũng ngại chứ bộ!! - Mỡ nói lí nhí

-Thôi, cậu mau khỏe lại đi, rồi còn làm ô sin cho tôi chứ! – Bối khoanh tay

-Gi... Ờ... Ờ..Ờ..Ờ ..Osín!! Osín gì???... hăm à?? – Mỡ ngờ ngác không hiểu Bối nói gì mắt tròn lên ngạc nhiên

-Ô hay... cậu nghĩ tôi hy sinh miễn phí à.??? Cậu phải làm osín cho tôi hết năm lớp 10!! – Bối cuwoif nhếch mép khoái chí

Mỡ bối rối, suy nghĩ một lúc lâu

“Làm osín một năm cho Hạo Bối ư?? Mình chết mất. Nhưng mà cậu ta đã cứu mình một mạng, nếu không làm gì đó, mình sẽ mang ơn cậu ta suốt đời, hazxx... làm gì bây giờ?”

-Thôi được, hết năm lớp 10 thì hết năm lớp 10. Coi như là tôi trả ơn cậu. Hazzz – Mỡ nói luôn sau 1 lúc suy nghĩ

-Được... rất nghĩa khí !! vậy chung ta giao kết hợp đồng nhé. Ai mà phá vỡ phải yêu kia đến hết cuộc đời

- Nói gì vậy.. Tôi

- Thôi cậu nghỉ đi, tôi về phòng đây. – Bối đứng dậy và đi ra khỏi phòng với một nụ cười mỉm trên môi, trong đầu hắn đang toan tính phải hành hạ cô gái trong kia như nào để công bằng cho cảm giác sợ hãi lúc cô ta rơi xuống vách. Nhất định phải trả thù... haha.. cái tội dám làm hắn lo lắng.

-Không hiểu sao Mỡ ở trong phòng lại thấy rừng mình, lạnh gáy... chắc mắt mình lại sắp gặp điềm gở rồi !!!

(Mọi người đọc truyện hay thì làm ơn comment còn không hay thì cũng góp ý kiến để truyện hay hơn nhé !!! như vậy mới có động lực viết tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thế Tôi Mời Cái Gì Cậu Cũng Ăn À?

Hôm nay là ngày thứ 4 ở trại huấn luyện, cả nó và hắn đều ổn và tham gia buổi học, không

biết hôm nay học gì đây

- Cả lớp ... NGHIÊM – Hắc hô to

- Chào cả lớp, cả lớp nghỉ! – Thầy Húc Đông nói – Hôm nay chúng ta sẽ học súng tiểu liên Aka 47 và súng trường CKC. Trước tiên các em có ai đã có kinh nghiệm về súng chưa?

- Dạ chưa!!!! – cả lớp đồng thanh

- Vậy thì sau đây chúng ta sẽ tìm hiểu về cấu tạo, nguyên lý hoạt động và thực hành cách sử dụng!

.....

.....

.....

Cuối cùng thì giờ học về súng cũng đã xong, Hấn, lượn ra trước mặt nó và

- Ê hèm... cậu lấy giùm tôi chai nước đi!! – Bối cười
- Cậu thích thì tự mua nước uống, tôi không khát – Mỡ bỏ lên đi trước
- Ê... Hèm... Hợp..đồng... – Bối nhắc đều
- Được rồi, để đây tôi mua, hừ..... - Mỡ hậm hực chạy đi mua nước
- Hehe – Bối cười khoái chí
- Đây nước đây, uống đi! – Mỡ đưa Bối chai nước
- Nói với chủ nhân mà thế à? – Bối khoanh tay bắt tội nó
- Dạ, em mời cậu uống nước!! – Mỡ kính cẩn đưa hai tay, mắt vẫn không ngừng lượn Bối
- Cậu xin!!! hehehe – Bối cười như điên mặc kệ ai đó mặt mũi đen kịt

Trong phòng kí túc xá nữ

- Làm gì mà đi lâu vậy? – Nhím hỏi khi thấy nó bực bội bước vào
- Đi mua nước. – Mỡ vẫn thấy bực
- Thế nước đâu? – Nhím nhìn hai tay của Mỡ, làm quái có chai nước nào!, hay là nó đánh rơi mẹ nó trên đường đi rồi
- Cho hấn rồi! – Nó mở cửa tủ lấy quần áo để đi tắm
- Hấn nào? – Nhím lại càng tò mò hơn
- Hấn là hấn... - Mỡ vào trong phòng tắm
- Mà có hiểu chuyện gì đang xảy ra với con bé này không? – Nhím hỏi Đậu

Đậu chỉ nhún vai rồi lại đọc sách.

Nó ở trong nhà tắm, nhìn lên gương, nó thấy mặt mình ngu tợn ấy, sao lúc đó lại chấp nhận nhanh vậy, đáng ra phải có yêu cầu chứ, giờ thì thế là hấn sẽ hành hạ nó đến chết thì thôi. Khổ lắm rồi Mỡ à! Nó cứ tự rửa bản thân mình.

- Mà tắm nhanh lên cho tỹ muối tụi tao tắm chứ? – Nhím léo nhéo ở ngoài
- Rồi, mà đợi tầm 30p nữa nhé... xong nhanh thôi! – Mỡ đáp hồn nhiên rồi ngồi xuống bồn tắm

Bồn tắm ở đây trắng quá, rộng quá, thích ghê cơ y!! Nó cứ đắm mình mãi trong bồn tắm ấy, nó dùng tinh dầu Bạc hà để ngâm mình, sáng khoái lắm nhé, tỉnh cả người ấy. Cứ mỗi lần làm việc mệt nhọc mà nghĩ thấy hương bạc hà là nó lại thấy thoải mái hết cái thằng người. Ngửa cổ ra phía sau thư giãn, đặt chuông điện thoại 30p sau, nó sợ mình ngủ quên, nó nằm ngửa đầu ra phía sau, nó lại mơ thấy một bãi cát trắng, rồi chị Thư của nó ấy, hai chị em nó đang chơi, thì chị lại biến mất, rồi cũng cùng cảnh đó, thằng bé Bon lại xuất hiện, chơi bố mẹ con với con bé mập kia, chúng cười giòn giã nhưng mà rồi thằng bé cũng biến tan vào gió ấy, còn tro chơi mình con bé, tại sao nó không níu tay giữ chị Thư hay con bé không kêu gào gọi thằng bé Bon?? nó không giữ nổi và chắc con bé mập kia cũng không đủ sức để gào gọi nữa rồi, sự thật là thế. Bãi cát vắng, lẳng lặng có giọt nước mắt rơi, nước mắt hòa với cát loang lổ, rụng ròi, chia lìa cay đắng.

- Hức... ừm—Nó tỉnh dậy một cách sợ hãi

Nó trốn chạy giấc mơ đó bao nhiêu năm qua, tại sao không buông tha cho nó, sự ám ảnh này liệu theo nó bao lâu nữa, muốn xé nát tim nó đến bao giờ mới thôi? sao cứ làm khổ nó mãi thế, một đứa trẻ chẳng khác nào mô cô như nó vẫn chưa đủ bất hạnh ư? Nó lại khóc rồi, nó không kiềm chế nổi, nó ghét họ lắm, sao họ không biến hấn đi cho khuất mắt, sao họ cứ thi thoảng lại hiện về treu đùa con tim mong manh vốn đã yếu đuối này. Họ muốn làm nó gục ngã thực sự hay sao? Treu nó như vậy nó tự hỏi họ có vui hơn không?? Nhưng nó tự nhủ nó là một cô gái mạnh mẽ, nó sẽ chỉ nhìn về tương lai thôi, dù thế nào, nó cũng không bỏ cuộc. Nó mạnh mẽ... mạnh mẽ... mạnh mẽ!!!

- Mà không sao đấy chứ hả? - Nhím lo lắng khi thấy Mỡ thất thần bước ra khỏi phòng tắm
- Ừ... không sao.... – Nó nói nhưng lại ôm chầm lấy Nhím khóc òa lên. Nó hận mình quá, đã tự nói là phải mạnh mẽ rồi cơ mà!
- Mà... cứ khóc đi... có tao ở đây rồi!! – Nhím ôm chặt Mỡ. Con bé này, cô không hiểu sao nó cứ thích hành hạ mình như thế, có lẽ khóc một chút sẽ

khiến nó thoải mái hơn.

Cô biết hết ấy chứ!... đêm nào con bé ngáy ngốc ấy cũng mơ những giấc mơ hãi hùng, sở hãi đến bật khóc nức nở. Nó còn làm cho cô phát khóc vì thương nó, cô muốn biết nó mơ gì mà đáng sợ thế, hẳn đó phải là một thứ đã ám ảnh nó không chỉ ở hiện tại mà đã từng ở cả quá khứ nữa. Con nhóc ấy nhìn thì lúc nào cũng hồn nhiên vô tư thế thôi, chứ tâm hồn với trái tim có lẽ đã đầy những vết xước rồi. Khó lắm, cô tò mò nhưng có dám hỏi nó đâu, căn bản là cô không muốn khơi gợi lại những điều không hay để nó phải buồn. Không đáng!

- Cảm ơn, tao đỡ rồi... Giờ tao muốn ngủ một chút, lát chúng mày cứ ăn trước đi, mua hộ tao cái bánh mì nhỏ là được rồi. Cảm ơn! – Nó buông Nhím ra, nằm nhoài trên giường, kéo chăn trùm kín cả đầu

- Mày, không cần khách khí thế.... – Đậu đi trước, Nhím theo sau vẫn không hết lo lắng

Bên ngoài phòng kí túc xá

- Tao thấy Mỡ buồn quá, chuyện hằng đêm mày biết chứ? - Nhím hỏi Đậu

- Biết chứ.... Hazzz – Đậu nói rồi thở dài

- Chúng ta nên làm gì? – Nhím hỏi quân sư

- Lấy cái thừa lấp bừa vào cái thiếu – Sau một vài giây suy nghĩ Đậu nói rồi đứng đĩnh đi trước

- Là sao... nói rõ xem nào ? – Nhím vội chạy theo

- Lát khắc biết - Đậu mỉm cười bước thẳng xuống căn ten làm cho cô Nhím gãi đầu gãi tai

Canteen

- Ăn gì đây? – Nhím hỏi

- Com và một cá thu sốt cà chua, rau xúp lơ và nước chanh leo. – Đậu rồi quyền sách và nói

- Ok. – Nhím nói và chạy đi đến quầy

Lúc này bọn hăn ở đâu kéo đến

- Đậu ơi, bọn tôi ngồi đây ăn với nhé!! – Bạch nhi sán lại chỗ cạnh đậu

- Ủ, ngồi đi- Đậu lại cầm quyền sách

- Chúng mày không nghe thấy à?... Còn không mau ngồi xuống! – Bạch nhi vội kéo hai thanh niên đi cùng

- Mày.... Bối ca đến bực vì thằng bạn ham gái này

- Hi.. – Hắc chỉ cười mỉm rồi ngồi xuống vắt chân chữ ngũ(đã ai nói cho các hạ biết là Hắc đang yêu cái con bé nào đấy và cũng muốn ngồi ở đây chưa?)

- Đây com đây. – Nhím lấy đồ ăn chạy lại, bỗng dưng thấy Hắc lại đỏ mặt ngại ngùng - Các...các cậu cũng ở..ở đây à!

- Ủ. Cô phục vụ xinh đẹp ơi cho bọn chúng cháu 3 com sườn rán, canh ngao, 1 cam, 1 sting dâu, 1 sữa nhé!!! – Bạch nhi nhanh như thoát với bản mặt bây bi và giọng nói ngọt xót dụ dỗ cô phục vụ canteen

- Ủ, cô mang ra ngay!! – Cô phục vụ được giai đẹp nịnh sường phồng mũi chạy đi lấy đồ nhanh như bay

- Cậu ăn ít vậy có no không Đậu? – Bạch nhi hết nịnh cô phục vụ lại ân cần hỏi thăm Đậu

- Com đến rồi đây! – Cô phục vụ hăm hở tới chỗ ba soái ca, gôm, mấy khi mà được ở gần ba học sinh đẹp trai như vậy chứ.

- Bọn cháu cảm ơn ạ! - Bạch nhi không ngừng ngọt xót

- Mỡ đâu rồi?? – Bối ca lên tiếng

- Nó mệt vì tiền, đang điên tình, dở hơi trùm chăn ở kí túc xá rồi. Lát bọn tôi mua cho nó cái bánh mì thôi. – Đậu nói

- Bánh mì thì làm sao mà đủ sức phục vụ tôi chứ? – Bối neho mắt nhưng mà thực ra cái lý do cậu neho mắt ấy không giống những gì cậu nói ra. À, đấy là hăn lo cho nó..

- Nhờ cậu đấy! – Đậu nháy mắt

Hắn nghe đến đây vội đứng dậy ra quầy, nào thì mua bánh mứt, nào thì com thịt kho tàu, nào là đậu xào bò, và cầm lấy một chai nước bạc hà. Hắn chả hiểu sao lại lấy chai bạc hà, chắc cảm tính mách bảo thế. Hắn lúi húi luồn luồn, mò mò lên kí túc xá nữ. Hắn phải trèo cả tường, may mà phòng của nó chỉ ở tầng ba thôi chứ không thì chết. Hai tay thì mỏi leo, mồm thì ngấm túi đồ ăn, trông thật thảm hại. NHỎ... đang nói là NHỎ thôi nhé, có một bạn nữ nào đó mà nhìn thấy hắn trong tình cảnh này thì... ôi chao ôi, hắn chẳng dám nghĩ đến. Cuối cùng hắn cũng đến được cửa sổ phòng nó. Hắn mò xuống, thấy nó nằm trên giường vẫn trùm chăn kín mít.

- Cậu dậy đi, ăn uống cho tử tế, bộ định bùng hợp đồng osin à?? – Bối đến bên giường lật chăn lên

- Tôi.... Thấy hơi mệt... không sao.. tôi không bùng đâu. – Mỡ trả lời mệt mỏi

- Tôi mang đồ ăn cho cậu, dậy ăn đi, hazzz, không biết ai là osin đây nữa?!! - Bối cần nhân

- Rờiiii.... Cảm ơn!! – Mỡ mệt nhọc đứng lên lấy đồ ăn

Mùi đồ ăn bốc lên thơm nghi ngút ấy, ôi kia chả phải là món thịt kho tàu mà nó thích nhất hay sao, rồi đậu xào bò cũng ngon ghê ấy, com thì vừa dẻo vừa trắng, nhìn đã thấy ngon rồi. Rồi kia nữa, ái chà chà, cả nước bạc hà, ôi chu choa cha mẹ ông bà ơi, sao mà hắn biết nó thích bạc hà nhỉ? eo ơi, sao hắn đáng yêu thế?!!! Đến đây, má nó hồng rục, thẹn quá, nói gì kỳ ghê, chắc hắn lấy bừa thôi. Gớm!!

- Ngon không? – Hắn nhìn nó ăn không rót ra ngoài một hạt nào

- Ngon – Nó cười tít mắt

Thật là cái con nhon này đáng yêu hết chỗ nói ý. Ăn gì mà làm hắn thèm rỏ cả dãi. Cứ tóp ta tóp tép, cái môi chúm chím, cái má nhon liên tục chuyển động, mắt thì nhưng kiêu hãnh thành vô hình còn thức ăn thành hoàng tử ấy, cứ chăm chăm mà ăn lấy ăn để, nó đáng yêu mà sao đáng ghét thế, có cái hột com đi lạc trên má ấy, ngón tay nhanh thoăn thoắt nhón hột com lại rồi bỏ vô miệng nhai tiếp. cha mẹ ơi, hắn muốn ăn con lộn này quá!!

- Ăn không? – Ôi sau một hồi đánh chén nó nhớ ra sự hiện diện của hắn ở đây,

Gioi đùa gắp miếng thịt kho tàu ra trước mặt mời hắn, không lại mang tiếng vô duyên chứ thực chất nó chả muốn chia sẻ em ba chỉ thơm ngọt ý đâu. Nó nghĩ hắn sợ bản chắc chả dám ăn chung đùa với nó đâu, rồi em ba chỉ sẽ về với nó thôi, hahaha!!

- Cảm ơn... Nhoàm... - Hắn nói rồi nhanh chóng ngoạm lấy miếng thịt thơm ngon

- Cậu .... – Nó không biết nói gì ngoài việc tròn mắt lên nhìn em ba chỉ dần dần bị ngấn ăn trọn

Mặt nó méo xềnh xệch như sắp khóc ấy, hắn nhìn mà hú vía vội nói:

- Ồ hay, là cậu mời tôi mà?!!

- Thế tôi mời cái gì cậu cũng ăn à? – Mỡ hậm hực

Hắn hạm hạm lòi luôn

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ngoại Chương 1: Giới Thiệu Các Nhân Vật

1. Tiểu Gia Lạc

- Biệt danh: Mỡ, lớp A9 khoa Bộ Binh

- Gia đình: Mẹ: Hồng Tú Nguyệt. Là CTHĐQT của một công ty thời trang W.B (Woman Beatifull) vô cùng có tiếng trên thị trường Châu á

Bố: Tiểu Mạnh Quân: Đại tá

Chị: Tiểu Anh Thư: lớp 12 trường Tân Lập khoa Phòng Không Không Binh. Vô cùng xinh đẹp học giỏi, luôn khao khát tìm lại đứa em thất lạc

2. Vương Hạo Bối

- Biệt danh: Bối ca ca(Bon)

- Gia đình Bà nội(70t): Dương Thùy Quyên. Rất có tiếng trong ngành Ngân Hàng, là chủ tịch của 3 ngân hàng lớn

Bố (50t): Vương Hạo Long : Trung Tướng

Mẹ: (46t)Nguyễn Hoàng Lan: Chủ tịch trường Tân Lập(miền bắc) và Đại Từ Lan(Miền Nam). Hai trường sĩ quan lớn nhất cả nước

Anh trai: Vương Hạo Thiên (24t): Ông chủ thế giới ngầm

Em gái : Vương Ngọc Châu Anh (15t): xinh đẹp, làm người mẫu, diễn viên nhí hót hòng họt của showbiz, được truyền thông đặc biệt quan tâm

3. Tống Ngọc Dương

Biệt danh: Nhị Hắc

- Tính tình: Nghiêm túc, thật thà, luôn vì bạn bè

- Gia đình: Gia đình nằm trong sách bảo mật quốc gia. Không thể tiết lộ

4. Cố Tiểu Bạch

- Biệt danh: Bạch nhĩ

- Bố là một thương nhân giàu có, mẹ làm nội trợ ở nhà

- Có một em trai là Cố Tiểu Lương, chị gái Cố Ngọc Hy

4. Mã Lệ Nhi

- Biệt danh: Nhím

- Xinh đẹp, thông minh,

- Rất cá tính nhưng cũng hay ngượng đỏ mặt

- Bố: Thiếu tá

5. Giản Niên

- Biệt danh: Đậu Đậu

- Học giỏi, hiền hòa, hơi ít nói nhưng một khi đã nói thì toàn những câu bất hủ

6. Diệu Oanh

- Đàn chị khóa trên

- Thông minh, Xinh đẹp nhưng độc ác và xảo quyệt, luôn nghĩ ra các ám hại bọn nó hòng chiếm tình cảm của Bối ca

- Là tiểu thư của tập đoàn đá quý NEW BEAUTY

6. Tuệ Yến

- Xinh xắn, thường đi cùng Diệu Oanh để giúp ả ra tay đối phó với bọn nó. là con người vô cùng nhu nhược

7. Mạnh Tường Quân

- là một đàn anh khóa trên

- Leader ban nhạc nổi tiếng cả trong và ngoài trường

- Diễn trai rất hút mắt người xem

- Tính tình hòa đồng, tốt bụng, là người theo đuổi nó

Nhân vật trong trường, lớp

- Hiệu trưởng: Lưu Mộ (chú ruột của Đậu Đậu)

- Thầy giám thị: Gia Hy(Hy bà bà)
- Thầy thể dục: Nhị Hải
- Cô y tế: Tường Vi(cực nhí nhảnh)
- Leader ban nhạc trường: Mạnh Tường Quân
- Đàn chị khóa trên trong ban nhạc trường(violong): Trâm Anh
- Đàn chị khóa trên trong ban nhạc trường(piano): Thuần Tâm
- Đàn chị khóa trên trong ban nhạc trường(hát): Minh Diệp
- Một công tử để cáng khóa trên : Thành Gia
- Nhân vật nữ phản diện: Tuệ Yến, Diệu Oanh (đàn chị)

(Diệu Oanh)

(Tuệ Yến)

- Giáo viên chủ nhiệm: Tạ Cửu Lin
- Cá tính: Mã Lệ Nhi (Nhím)
- Lớp trưởng: Nhị Hắc
- Nữ nhân quyền lực: Tiểu Gia Lạc
- Lớp phó học tập: Giản Niên(đậu đậu)
- Hotboy đáng yêu: Bạch Nhi
- Lớp phó văn thể: Linh Kỳ
- Trùm toán: Nhật Quang
- Trùm Văn: Hà Thơ
- Trùm lý: Ân Lộc
- Trùm hóa: Trường Quân
- Boy bóng rổ 1: Tri Bảo
- Boy bóng rổ 2:
- Boy bóng rổ 3:Tuấn Lâm
- Boy bóng rổ 4: Đức Đạt
- Boy bóng rổ 5: Thế Lâm
- Kinh ngư A9: Hải Đăng
- Trùm Anh Văn: Kalim
- Trùm sò: Bồi ca ca
- Thành phần cá biệt, nghịch ngợm: Lý Nhân
- Boy đa tài: Trần Thiên
- Thông thiên văn, tường địa lý: Minh Khánh
- Lớp phó vệ sinh môi trường: Lâm Quyết

- Cặp anh em song sinh: Thành Đạt – Thành Công

(Thành Đạt)

(Thành Công)

- Mập nhất lớp: An Mập

- Bê-đê: Minh diệu

- Cao nhất lớp: Quân kều

- Tay ghita cừ khôi : Uyên Uyên

- Thấp nhất lớp: My lùn

- Hát hay nhất lớp: Mỹ Duyên

- Mưu mô, thủ đoạn nhất: Kim Tú

- và bạn đi cùng: Thúy Hà

- Chậm nhất: Huy Rùa

- Hiền, dịu dàng: Châu Anh

(Mọi người có thích list nhân vật này không. Hãy coment cho Mỡ bit nha. Nhớ đọc, ủng hộ và Like truyện để em có động lực ra chap mới nha mọi người)

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Em Mời Cậu Quay Ra Để Em Đắm Lưng

-Thế tôi trả cậu nè!!! – Hấn giả vờ nhè miếng thịt đang ăn dở ra

-Kính vừa thôi... cậu đi về đi..!! – Mỡ dỗi

-Ô hay thật đấy, sao cậu lại dỗi tôi? – Bối vẫn chưa hết bàng hoàng

-Hừ.... ai thèm dỗi nhà cậu! – Mỡ bỏ lên giường nằm, mặc kệ hộp com dưới đất

Bối bắt đầu thấy hãi rồi, biết rằng tội mình lớn nên hấn không ho he gì nữa mà nhẹ nhàng cầm hộp com tiến lại gần Mỡ mà nịnh:

-Thế cậu hãy nể tình tôi trèo đèo lội suối khó khăn, vượt qua bao gian nan thử thách để mang com cho cậu. Hãy ăn hết đi!! – Bối hai tay bưng hộp com mắt nhìn long lanh đắm đuối hết cỡ. Hấn hứa là hấn chỉ làm thế này duy nhất một lần thôi. Giá mà đây là con cún Bạch nhĩ thì tốt quá, anh ta rất giỏi mấy trò này.

-Không... Cậu về đi.... Tôi no rồi! – Mỡ trùm chăn kín đầu

-Này.. một chút thôi, còn uống thuốc – Hấn ngao ngán nhìn hộp com mới hết một phần ba mà ước giá như lúc đó mình thông minh mà không đốp phải thánh thì giờ có phải êm ả mà quay về canteen rồi không. Nhục ời là nhục!!

-Hừ...Hừ... - Mỡ vẫn trùm chăn cứng đầu

-Nếu cậu ăn hết thì tôi cho cậu kẹo nhé! – Hấn khơi gợi

-Kẹo... á? Kẹo..gì? – Mỡ lật tung chăn dậy và hỏi

-Cứ ăn hết đi. – Bối cười rồi đưa hộp com cho Mỡ

Chưa đầy 1 phút, nó đã tann xong hộp com một cách ngon lành, vẫn thòm thềm mới chết chứ.

-Đầu .. kẹo đầu?? hí hí – Nó xòe hai bàn tay ỏ xiu ra trước mặt hấn

-Chọn đi! – Hấn giờ ra hai cái kẹo mút một bạc hà một dâu

-Tôi chọn bạc hà!! - Nó cầm lấy cái kẹo mút thơm mùi bạc hà, nó thấy sao mà thân thương quá, nó không biết mình lấy kẹo mút bạc hà rồi cậu có ăn được dâu không nữa. Thường thì con trai ghét dâu và những thứ màu hồng liên quan mà, mà thôi kệ đi..

-Hi! - Hấn nhìn nó tìm tòi Trong đầu hấn nghĩ, không biết nó có ý hay vô tình mà để lại cho cậu cái kẹo mút dâu nữa, sao nó biết cậu thích dâu, thật lạ nữa là sao mà nó cứ thân quen thế nào ấy. Không biết nó có ăn được vị bạc hà cay cay ấy không nữa.

-Cậu không ăn à? – Nó bóc cây kẹo bỏ ngay vào miệng(có vẻ cậu lo quá rồi, cái gì nó chả đớp được), thấy hấn vẫn đang chăm chú cười gì đó nên hỏi

-Tí tôi ăn... Cậu ăn đi rồi uống thuốc đi biết chưa? Có thuốc chưa? – Hấn hỏi rồi đứng lên

-Tôi có rồi, cậu cứ đi về đi!! -Nó thích thú ngậm kẹo và bảo hấn

-Ừ thôi được, giờ tôi đi ăn đã, chắc com nguội hết rồi!! - hấn nói rồi nhanh như bay trèo ra ngoài cửa sổ

Nó nghĩ: “Thì ra cậu ta chưa ăn com, thế mà lại mang com tới đây cho mình à? Cậu ấy... sao quan tâm mình thế nhỉ?”

Nghĩ vậy thôi chứ trong lòng nó thấy vui và ấm áp lắm, đã lâu rồi chả ai còn quan tâm cho giấc ngủ hay bữa com của nó. Mẹ nó đi công tác luôn, căn nhà rộng mà vắng lặng chỉ mình nó ở. Mẹ thì cũng thuê hẳn người giúp việc lo cho nó ấy chứ, nhưng người giúp việc chỉ là người giúp việc, không phải mẹ, không thể nói tất cả mọi thứ và người ta cũng chỉ chăm nó như một công việc để kiếm tiền thôi chứ không phải thực lòng quan tâm. Nó ở nhà thấy trống trải lắm, ăn miếng com mà nhạt nhẽo nhạt miệng, nó nhớ những lần ăn com mẹ nó nấu ấy, ngon lắm, ừ thì cũng chả phải sơn hào hải vị gì, chỉ có trứng rán, tôm rim, bát nước đậu với quả cà, nhưng ăn ngon lắm ý, nó đã tận 3 bát cơm mà. Nó cảm thấy mình thật đúng khi thi vào Tân Lập. Ở đây nó có bạn bè tốt luôn quan tâm và hiểu nó, cho nó cảm giác của một gia đình ấy. Còn gì hơn? Những cử chỉ thân mật, những câu hỏi thăm nhẹ nhàng cũng làm cho nó cảm động muốn khóc. Ai bảo đó là dở hơi, chỉ có người nào thiếu tình thương của cha mẹ, người thân thì mới thấm thía cái cảm giác này thôi.

-Thế nào... cô hạnh phúc rồi chứ? Sướng rồi chứ... gớm... đúng là cái máu, có giai vào phát là tươi như đười ươi sọc lọ luôn!! – Hai vị tỷ muội nhà kia thì ra đã lấp ló ngoài cửa nãy giờ rồi

-Bọn mày... hứ...!! – Mỡ đỏ ửng cả mặt vội trùm chăn

-Cô không dậy uống thuốc à? Mai là bài kiểm tra giữa khóa đấy! –Nhím nhắc nhở

-Rồi rồi, lát tui uống mà, giờ đang no quá không nuốt nổi! – Mỡ vẫn chưa hết bẽ nheo

-Có cần tui gọi Bối thiếu gia qua cho nàng uống thuốc không? – Đậu Đậu ngồi vào bàn học nói bóng nói gió

-Hừ... tui biết mấy người rùi đó nhen.. nhưng thôi, hôm nay bốn phu nhân vui nên tha cho mấy người... Hahahaha!! – Mỡ cười phớt lờ rồi mò đi uống thuốc

-Đa tạ phu nhân... hahahaha – Bọn họ nói rồi cùng nhau cười giòn tan

Thế mới nói, người yêu thì có thể không có, nhưng chị em tốt thì nhất định phải có một vài con. Hehe

~Ở phòng bọn hấn~

-No ghê cơ... Giờ chúng ta làm gì đây? – Bạch nhi vừa xoa bụng vừa nói

-Ngủ... - Hắc nói rồi nhảy lên giường đắp chăn

-Hazzz.. sao huynh chán thế... chỉ ăn với ngủ thôi à? Đệ có ý này... - Bạch nhi nói mắt sáng như sao

-Gi... tau đi – Bạch ngồi uống nước trên ghế salon, mở tivi xem

-Mò sang kí túc xá nữ chơi đi!! – Bạch nhi nói xong và tự cười để tán thưởng cho ý kiến của mình

Hắc Nhị và Bối ca bốn mắt nhìn Bạch nhi chăm chăm. Thăng này mê gái đến mức điên rồi, cái ý tưởng tòi tàn thế cũng đưa ra được. Hắc Nhị thì chắc chắn không làm thế rồi, cho tiền cũng không vì cậu ta nghiêm túc, ki cương lắm. Còn Bối ca ấy à. Mẹ nó, nói không phải chứ, chỉ cần búng tay thì gái ở kí túc bên kia tự dâng lên tận mồm nhé!. Ai đời lại phải đi rình mò chúng nó. Mơ đi, mắt mặt lắm, còn gì là Bối ca ca uy phong lắm liệt.

-Rảnh vãi... tao xem tivi còn thấy vui hơn – Bối mở phim xem

-Ờ, tui đi ngủ cho khỏe... cậu cũng đi ngủ đi cho khỏe!! – Hắc cười

-Các huynh có phải đàn ông không thế? – Bạch nhi ngồi bịch xuống salon cạnh Bối, khoanh tay khó chịu

-Vâng vậy người đàn ông như mày, cứ làm những gì mình thích đi!! – Bối mặt vẫn không rời tivi

-Haz... Tôi biết các cậu là người có tình yêu, làm gì có ai hiểu được cho nỗi lòng một thằng FA như tui đâu. Hừ... - Bạch nhì bữu môi nói móc

-Mà này.... Ba huynh... Bao giờ định lấy vợ nữa... huynh có tham dự không? – Bạch nhì đột nhiên nhắc đến chuyện nhà Bối

-Tao không biết và tao cũng không quan tâm những gì ông ấy làm. Lần sau mày đừng nhắc đến lão nữa... tao không thích!! – Bối ca đột nhiên mặt tối đen và đứng dậy đi ra khỏi phòng

-Tao đã làm gì sai à? – Bạch nhì chìa môi nhún vai hỏi Hắc

-Haz... Mày cứ động đến nỗi đau của nó làm gì. Làm nó nhớ tới mẹ rồi đấy! –hắc nói xong rồi trùm chăn

-Hừc.... – Bạch nhì nuốt nước bọt

Hắn lang thang mãi ở sân trường. Giờ là 3h chiều rồi, hắn tay chấp sau lưng đi đến sân vận động đằng sau. Bọn họ đang chơi bóng rổ, ở nơi này mà cũng có sân bóng rổ hả? Toàn những anh cao to lớp 12 thôi. Ai cũng mướt mải hăng say, nhìn ai cũng say mê với quả bóng hết. Phải, hắn cũng đã từng chơi rất giỏi bóng rổ đấy, hơn nữa đã từng là tuyển thủ của trường để đi thi quốc gia, nhưng lúc vinh quang nhất trong đời niên thiếu – hắn nhận huy chương vàng đồng đội môn bóng rổ giữa các trường cấp 2 thì cũng chính là ngày mà mẹ hắn mất trên bàn mổ vì bị tai nạn giao thông. Không ai báo cho hắn biết cho đến khi cuộc thi kết thúc. Lúc hắn còn đang vui mừng hơn hờ thì Hắc chạy đến và vội vàng kéo hắn tới bệnh viện mà không nói một câu nào. Hành lang bệnh viện sự mùi thuốc sát trùng ghê rợn, hắn ngơ ngác, Hắc thì toát mồ hôi. Rồi chiếc giường đẩy một cái xác đến trước mặt hắn, bác sĩ giao cái xác cho hắn và bảo về an táng cho bệnh nhân chu đáo. Cả một hành lang vắng lặng, tim hắn sợ hãi, co giật. Sao vị bác sĩ kia kì thế, sao lại đưa cái xác cho hắn kêu về an táng là như nào?... Hắn làm gì có người quen thân nào nằm ở cái bệnh viện này đâu?!! Hắn run run tiến lại gần chiếc giường trắng, run run mở chiếc khăn trùm mặt trắng. Mặt hắn trắng bệch, tay chân lạnh toát, mắt mũi co giật, hắn như bị đông cứng. Rồi nào đâu, tìm hắn đau buốt, con đau chạy lên tận não. Hắn sốc. Hắn sợ, hắn cười, hắn lay mạnh và hét lên

“ – MẸ.....MẸ.....M...Ẹ.....TÌNH DẬY MAU.... MẸ CHƠI TRÒ GÌ ÁC THẾ?”

Không một tiếng trả lời, sự im lặng như một cú đá giáng vào lòng nó đau tiếng, trái tim như bị ai bóp chặt ấy. Đau quá!!

“ – Mẹ nhìn này... Còn được huy chương vàng nhé.... Mẹ vui không... mẹ khen con trai đi mẹ .... Mẹ ơi... Sao mẹ đùa con dai thế?” -Hắn nói liến thoắng, hết lay người mẹ nó rồi lại tháo cái huy chương đưa vào tay mẹ nó, thế mà mẹ nó không cảm

“ - Mẹ ... có phải mẹ ghét con rồi phải không?... mẹ không thương Bon nữa à? MẸ.....” – Hắn nằm gục lên người mẹ

« - Bối à... mẹ cậu đi rồi... hãy để cho đi được yên nghỉ đi » - Hắc đặt tay lên vai

« - Cậu và mẹ tôi cùng một cuộc hùa vào để dọa tôi sợ chết đúng không ? » - Bối vẫn cứ không tin vào sự thật trước mắt

« - Mày nghĩ người ta đem chuyện này ra để đùa à ? » - Hắc cũng rất đau lòng và khi nhìn thẳng bạn như vậy, cậu càng xót hơn

« - Tại sao mẹ tao lại ở đây ? »

« - Mẹ bị tai nạn khi đang trên đường đến xem mày nhận giải thưởng » - Hắc cúi đầu nói

« - Bố tao đâu ? » - Giờ hắn mới nhận ra nơi này không có sự hiện diện của bố

« - Này có người gọi nên bác ấy đi rồi ? » - Hắc trả lời

« - Có cả truyện quan trọng hơn cả vợ mình chết hay sao ? » - hắn tức giận mất đồ ngẫu

« - Chắc bác không cố ý đâu ! » - Hắc ra sức khuyên ngăn, an ủi hắn. Nhưng cậu thấy hắn tức giận là đúng rồi, nếu cậu là hắn trong trường hợp này có khi cậu sẽ hận ba đến hết cuộc đời ấy chứ

« - Chúng ta đưa mẹ về. Chuyện này tôi tự lo được cho mẹ. Không khiến người đàn ông đó động vào ! » - Bối tức giận, dứt khoát

Sau những ngày phát tang mẹ, hắn chưa một ngày nào vui, hắn luôn mang cho mình cái mặt nạ băng ấy. Hắn đưa chiếc huy chương cho trường, rồi đốt hết quần áo bóng rổ, vứt hết bóng và hai bên rổ đi. Hắn thề từ giờ về sau không bao giờ chơi bóng rổ nữa, nó là nguyên nhân gián tiếp dẫn đến cái chết của mẹ hắn.

Bây giờ, khi nhớ lại những kỉ ức không vui đó, hắn vẫn còn giận mình lắm, hắn trách mình không đến để gặp mẹ lần cuối, chỉ còn lại chiếc khăn mùi xoa, hắn luôn đem theo. Bây giờ ba hắn đã có người phụ nữ mới. Bà ấy là Hoàng Lan, một người phụ nữ giỏi giang, giàu có lại vô cùng xinh đẹp, khiến bất kì người đàn ông nào gặp cũng đều yêu chứ nói gì đến ba hắn, một người mê sắc cuồng vọng. Hắn trách ba hắn tại sao lại không ở bên mẹ lúc giây phút cuối cùng, tại sao thế ? Hắn không nói chuyện với ba lâu lắm rồi, mà có nói thì cũng chỉ ậm ừ vâng dạ cho qua thôi.

Đang băng khuâng nghĩ ngợi, bỗng hắn thấy xa xa ấy, là một bóng hình thân quen. Ôi !! chẳng phải là nó sao, cả Nhím nữa. Hai con mụ này làm gì ở đây ? Ngay cái nơi sân nắng gắt này. Còn hò reo cổ vũ cái gì ấy nữa chứ. Không lẽ tui nó coi bóng rổ sao ? Gớm chửa. !! Nhìn cái mặt trông có hám trai chưa kìa. Mất đưa theo từng cử động của đám con trai ấy, cười tít cả lên không thấy vàng thái dương ở đâu. Con nhon này, nhìn nó vậy hắn lại thấy thanh

thần quá, lại cứ bị yêu đòi. Nó cười, ấm áp như nắng mùa thu, dịu ngọt như xuân mát. Đôi mắt to lấp lánh làm hấn cứ bị hút vào. Nhưng chợt, ngẩn thấy trong lòng mình cứ khó chịu. Phải rồi, nó đang tươi cười cổ vũ bọn đàn anh chứ cười với hấn đâu mà hấn sướng. Khó chịu, ngứa ngáy quá.

« Con nô tỳ đáng ghét này, hờ ra một tí là ngấm trai, lão gia ta phải tạo công ăn việc làm cho cô mới được » - Bối nghĩ trong đầu

Ấy thế rồi nhanh như chớp, hấn lao đến phía bọn nó. Nhím mắt liền bẽn lẽn rút lui

- Cậu làm gì ở đây ? – Bối ghé sát tai Mỡ nói

-A...A...!! – Mỡ giật mình hét lên

-Đi theo tôi – Bối nắm cổ tay Mỡ kéo đi thềm thịch

-Làm gì vậy.. bỏ ra... đang xem hay mà!!-Mỡ vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra nên hơi chút bực tức

-Cậu đấm bóp cho tôi! – Bối ngồi xuống ghé đá ra lệnh

-Cậu mới thì tự đi mà đấm! – Mỡ nói rồi định trở lại xem tiếp

-Khoan!!... Hạp...Đồng...Ồ.....S – Bối nói như đớp từng chữ

-Hừ... được rồi, tên đáng ghét, mau quay lưng ra đây! – Mỡ bực hết cả mình với tên phá đám này

-Như nào? – Bối trau mày

-Em mời cậu quay ra để em đấm lưng!! – Mỡ nói nhẹ nhàng mà mắt tóe lửa

Cậu quay ra đón nhận những cái đấm thùm thụp như trâu húc mã và cười trong lòng sung sướng.

(hết chap này rồi. Mọi người nhớ comment và like truyện)

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tớ Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chấm Bìa

Hai bọn họ, một nằm ở dưới, một ngồi bên trên, cứ thế mà đấm lưng mát xoa. Không hiểu sao hành hạ con người này làm hấn vui quá!!

- Cậu thích xem bóng rổ à? – Bối hỏi

- Không, đi ngang qua thấy mấy anh ý đẹp trai thì ngồi lại ngấm thôi bóng bính biết gì đâu! – Nó trả lời tình bơ

- Gì? Đứng lại chi để ngấm trai sao? Mấy người đó sao mà hót bằng tui chứ?

- Ông?... đang nói đến hotdog à? Tòii thích ăn lắm nhen!! – Mỡ vẫn cứ hồn nhiên

Hấn tức chả thềm nói với

- Chơi facebook không ad tuôi dê! –được một lúc thì hấn mở lời

- Ở thì có chơi, nhưng vào đây học, ít khi lên mạng lắm, mà tui với cậu học cùng lớp thì cần quái gì facebook! - Mỡ vẫn đấm lưng xoa bóp cho hấn mê một

- Dở hơi à.. cùng lớp là việc cùng lớp, add fb như kiểu xác nhận mình là bạn bè của nhau ấy. Bộ chẳng lẽ cậu không muốn làm bạn với tui sao?

- Đầu... tôi... vậy cậu add Bé Mỡ nhé...! – Mỡ ngưng ngưng

- Mỡ á? Hi!! Cậu cũng có con mắt nhìn người đấy!! hehe – Bối cười – Vậy tôi gọi cậu là Mỡ nhé

- Ủ... cũng được! Nhưng có mắt nhìn người là sao? –Mỡ cứ ngây ngô

- Là sao? Cậu tự hiểu đi – Hấn nói rồi cười

- Hừ... cậu toàn nói mấy cậu người ta không hiểu à!! – mặt nó méo xị

- À, mai cậu đi trực nhật cho tôi ở sân thể thao nhé! -Hắn ngồi dậy – Cũng không có gì nhiều, chỉ lần lau qua sân thôi

- Thôi được rồi, hazz - Mỡ thờ dài, đòi nó khổ rồi

Hắn và nó đi bộ về kí túc xá. Đang đi thì Bạch nhi chạy đến

- Lên phòng đi. Ba huynh tìm kia! – Bạch nhi mặt hốt hải

- Ừm – Bối bước lên phòng mà tâm trạng nặng trĩu, hắn không biết phải dùng thái độ nào để tiếp chuyện ba hắn

Hắn mở cửa, thấy ba đang ngồi trên ghế sofa và uống cà phê, mặt ông thật điềm tĩnh, không hiểu tìm hắn có việc gì hệ trọng. Không lẽ mời ăn cưới ông ư?

- Con lại đây ngồi đi! – Ba hắn, trung tướng Hạo Long lên tiếng

Hắn lại gần, ngồi đối diện ba, mặt lạnh tanh

- Cuối tuần này, ba và di Lan sẽ tổ chức đám cưới, ba mong con sẽ đến.

- Ba chắc chứ? – Hắn nói

- Ừm... ba lớn tuổi rồi, cần có người ở bên chăm sóc! – Ba hắn thở dài

- Con có thể chăm ba! – hắn dứt khoát

- Con à! Còn còn nhỏ, con chưa thể hiểu được, tình cảm con cái với cha mẹ và tình cảm phu thê vợ chồng, nó không giống nhau và không thể thay thế nhau được! Ba xin lỗi nhưng ba và di Lan thực sự cần có nhau.

- Vậy thì con cũng xin lỗi, không thể đến dự ngày hạnh phúc của hai người được. Xin lỗi!! – hắn nói rồi bước nhanh ra khỏi phòng

Hắn thấy mũi mình cay. Thật sự, vị trí của mẹ hắn, sắp không còn nữa rồi. Hắn không muốn ở quá lâu với ba hắn, hắn sợ không kìm nổi lòng mà cãi nhau với ba, dù sao thì ông ấy cũng già rồi. Chỉ là hắn thấy cay và ức, với hắn chẳng có một người phụ nữ nào xứng đáng làm phu nhân Hạo Long ngoài mẹ hắn. Dù có cố gắng cũng chẳng thể chấp nhận được. Con người vốn ích kỷ thế đấy.! Hắn lại leo lên sân thượng, trên đó có Bạch nhi và Nhị Hắc đang ngồi hóng gió.

- Người anh em... không cần phải buồn!! chúng ta vẫn ở đây! – Bạch nhi chạy tới kéo tay Bối

- Mày ăn nói bốt xàm đi!! Buông tay ra. Tôm vờ lờ – Bối cau có

- Cậu... đừng trưng cái mặt mốc ý ra nữa.... Mọi chuyện cứ để theo lẽ tự nhiên, có duyên thì đến, hết duyên thì đi, đó là chuyện con người chúng ta không thể can dự.

- Đúng đấy... À... Các huynh uống bia không – Bạch nhi lên tiếng

- Không... tui không thích, với lại bị cấm mà... - Hắc vẫn nghiêm túc như ngày nào

- Sao mày toàn nghĩ ra mấy thứ tào lao thế!!..... nhưng..... tao thích!... hehe. Thích thì uống thôi, sợ gì bố con thằng nào. Nhảy!! – hắn vỗ vai Bạch nhi

- Vậy đợi nhé, em sẽ đi lấy, mang đi để ba lô mấy hôm nay rồi mà chưa dám uống.

- Ủ.. mau đi

Bạch nhi lấy bia và đồ nhắm, ba người họ thoái mái thưởng thức trên sân thượng. Nhị Hắc kiên quyết tới cùng, không đụng một miếng nào. Đang chén chú chén anh tới bên, bỗng có tiếng nói

- Các cậu giỏi thật, dám ăn uống ở đây, lại còn bia rượu nữa chứ! – Hy bà bà đã tái xuất giang hồ

- Bọn em... Bọn em... chỉ... - Bạch nhi nhanh chóng giấu lon bia ra đằng sau nhưng có thể qua mắt Hy bà bà được hay sao? Anh còn xanh và non lắm

- Các cậu theo tôi xuống dưới phòng giám thị nhanh lên!! – Hy bà bà quát

- Haz... xừ!! - Hắn khó chịu đi theo

Ba thanh niên cao to đẹp giai lễo đẹo theo sau Hy bà bà khiến các nữ học viên ngoài ra có một số nam học viên và 1 số nhỏ không biết là nam hay nữ không khỏi tò mò ngó theo

- Ba người đó làm sao ấy nhỉ? - Gái 1
- Tui không biết... Ba anh đẹp trai quá!! – Gái 2 si mê bất cần đời
- Chắc ý mình đẹp trai có quyền đây mà!! Cho chưa. - Nam 1 gato
- Ú nà.. Ú nà.... Giai đẹp!!!! Tránh ra... Tụi bây.. tránh ra..... giai đẹp là của mị!! - Pê-đê 1

Phòng giám thị

- Các cậu giỏi thật, dám uống bia, ăn nhậu ở đây à, các cậu nghĩ các cậu là ai, dù là con của tổng thống cũng đừng mong tôi nể nhé, cậu trắng trắng kia, cầm một lon bia nguyên ra đây
- Dạ... thầy... - Bạch nhi ngậm ngùi đưa ra lon bia nguyên
- Các cậu thích uống phòng? Được, tôi cho các cậu uống... Nhưng dùng cái này để uống. - Hy bà bà lôi ra que tắm
- Dạ... cái này??? – Cả ba ngơ ngác nhìn cái tắm chăm chăm
- Nào...Nào...Mỗi người, cứ tự nhiên, cầm lấy một cái tắm đi, tôi mời!! – Hy bà bà phát tắm cho cả 3 cậu học sinh – Giờ thì cứ lấy cái tắm chấm bia mà mút, khi nào chấm hết lon bia thì hãy đi về nhé!!
- Hả???.... Thầy ơi... bọn em sai rồi mà...! - Bạch nhi cố van nài
- Biết sai mà vẫn làm, đáng ra tôi cho mỗi cậu chấm một lon đấy!! – Hy bà bà ra bàn tiếp tục làm việc với các máy camera.

Bọn họ lườm Bạch nhi. Chỉ tại người đưa ra cái ý kiến này. Mút xong lon này thì tướt mẹ nó mồm. Bạch nhi muốn nhếch mép lên cười mà cười không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Giông Gió Mới Nổi

Cả ba thằng, cứ thế cầm tắm mà chấm mà mút với nhau, nửa tiếng đồng hồ ê mông mỏi mồm mà Hy bà bà vẫn không tha cho. Nản quá!! Tất cả là tại Bạch nhi mà ra.... Oan uổng cho Hắc quá!! Nhưng cậu ấy chẳng nói gì, cứ lạnh lùng mà chịu phạt, cũng chẳng thanh minh gì cả!! Có tổ chất!!

Thêm nửa tiếng nữa trôi qua, tay mỏi, mồm đau, chân tê dại ấy mà lon bia chắc chưa cạn được một cm. Cứ thế này thì phải đi bó bột toàn thân mất, đã thế mai còn phải kiểm tra nữa. Có cái nhục nào bằng cái nhục nào?? Bỗng một tia sáng vụt qua cho cuộc đời ba anh chàng

-Thầy Hy, cô Tường Vi muốn gặp thầy có chút chuyện, bảo thầy chuẩn bị quần áo đẹp đi cùng cô ấy. – Một học sinh vào bẩm báo

-Ừm... em ra đi

Cả ba bọn chúng đang thâm gào lên trong sung sướng. Thật là quý cô Tường Vi quá, đúng là ân nhân cứu mạng.

-Các cậu tạm về lớp đi, tôi sẽ tính sổ sau

Không cần phải nói cũng biết bọn chúng chờ đợi giây phút này lâu như nào. Nhưng mà thôi, may là đã được tạm tha. Lần này lên phòng phải tẩn chết tên Bạch nhi mới được. Đúng là tên tồi kiến

Ra khỏi phòng, ở chỗ ghế đá trước mặt, nó ngồi đấy, mặt lo lắng, hai tay không ngừng vắn về nhau. Gương mặt thì thoảng lại ngẩng lên coi tình hình ra sao. Từ khi nghe tin các cậu bị bắt xuống phòng giám thị, Mỡ đã vô cùng lo lắng chạy học tốc xuống xem sự thể ra sao nhưng phòng giám thị lại đóng im ỉm nên đành ngồi ngoài mà bút rút, nó tự hỏi

“Hắn ở trong đó có sao không?”

“Hắn bị phạt nặng không?”

“Rồi có bị thầy Hy đánh không?”

Chợt

-Mỡ, làm gì mà ngồi ở đây thế này? – Bối bước tới

-À...Hả?? À thì tôi đang ngồi ... hóng mát ý mà....

-Công nhận chỗ cậu ngồi mát ghê!!! – hấn nhìn cái ghế đá nắng gắt, chẳng có bóng cây nào

-À.. thì... tôi thực ra là tôi xuống hóng xem ba cậu có bị sao không! – Mỡ bối rối

-Tội tôi không sao, tí thì toét mồ thôi!!

-Đâu, tôi xem nào!?? – Mỡ lo lắng vội bắt hấn há miệng

-Không sao mà, giờ tui thèm ăn bún riêu được không? – Bối nũng nịu

-Giờ tôi lấy đâu ra bún riêu cho cậu ăn!! – Mỡ méo mặt

-Vậy xuống canteen xem có gì không thì ăn”

Ừm

Vậy là chúng dắt nhau xuống canteen, hấn thấy hết đau mềm rồi, có người lo cho như thế thì nào có nỗi đau nào dám hành hạ hấn nữa. Lòng vui vui, hấn quên hẳn chuyện với bố lúc này. Nhưng trong Canteen hấn lại lòi chuyện ra hỏi nó

-Này... tôi hỏi cậu cái này nhé!

-Ừ!

-Ba tôi sắp lấy vợ mới, tôi có nên đến tham dự không? Vốn dĩ tôi và ba không hợp nhau và tôi còn không ưa ông ấy nữa.

-Sao lại không đi chứ! Dù ông ấy có như nào thì cũng là bố cậu, với lại cậu cũng nên tôn trọng quyết định của ông ấy, hi hi!!

-Cậu nghĩ thế à?

-Ừm, nếu tôi có bố, tôi sẽ rất yêu thương và quý trọng ông ấy. Nhưng...

Nó nói mà mặt buồn thiu. Nó lại nhớ bố mất rồi. Sống mãi thấy cay cay. Nói thật, khuôn mặt bố nó thực sự nó đã không còn nhớ rõ. Bố bỏ mẹ con nó đi đâu biệt tăm lúc nó mới lên bốn, một đứa trẻ ngây ngô như vậy, thậm chí khi bố nó đi, nó còn tưởng bố đi công tác như mọi khi, rồi nào là dặn bố mua em gấu bông cho nó nữa cơ. Thế mà rồi cũng nhanh quá, 12 năm rồi, trí nhớ của một con nhóc 4 tuổi không cho phép nó nhớ tất cả những gì liên quan đến bố mình nhưng nó hứa bây giờ nó sẽ không đánh mất một kí ức nào về bố nó nữa. Ít nhất là cũng để nó hy vọng rằng, nó từng có một người bố.

-Suy nghĩ gì thế?? Không ăn đi nguội mắt ngon – Bối phá tan dòng suy tư của Mỡ

-À... ừ... – Mỡ lại múc miếng cháo gà đưa lên miệng.

Bát cháo gà mới này thôi còn thơm phưng phức, ngọt thiu, có sao giờ lại đắng chát thế? Hay do lòng nó? Nhìn hấn ăn thật ngon. Vừa kêu toét mồ mà thế nào lại sực tận 2 bát cháo to bự.

Hấn ăn khỏe quá, hơn cả nó ý. Nhìn hấn ăn mà thấy thương quá, như kiểu lâu lắm rồi hấn không ăn ngon như vậy.

“Hay là vì hấn ngồi ăn cùng mình nhỉ?” – Nó nghĩ

Nó cứ nhìn hấn ăn mãi không rời mắt

-Cậu làm gì thế? Nhìn tôi như vậy là sao?

-Không có gì, tôi chưa thấy ai ăn cháo mà ngon như cậu!

-Vì hôm nay có cậu! hi – Bối nói rồi cười tươi như nắng mùa thu

Chả hiểu sao nhưng nó thấy ấm lòng quá. Một người con trai ăn ngon vì có nó ngồi cạnh. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ chưa bao giờ có ai nói với nó như vậy. Lại mất công làm tìm nó loạn nhịp. Mà cái tuổi này cũng dở hơi thật, một câu nói vu vơ của thằng con trai mới quen cũng làm ta rung động.

Sau khi đã ăn uống no nê. Họ về kí túc xá

~~ Phòng bọn hấn

-Cậu đi đâu mà lâu thế, bọn tôi đi ăn đây, đi cùng không? – Hắc hỏi

-Ờ... tòi ăn hồi nãy rồi!! giờ nó lằm, ngủ đây!!

-Ăn hồi nào, với ai thế? – Bạch nhí sốt sắng

-Với ai kệ tao... Xừ!! – Bối trùn chần ngủ

Thế là Hắc và Bạch khoác vai nhau xuống canteen. Họ biết thừa là Bối ca ăn cùng ai rồi nhớ!!

Một ngày nữa lại tiếp tục, ngày thứ 5 bắt đầu, nó tỉnh dậy trong sự mệt mỏi, vuron vai vài cái lấy phong độ, từ từ hít thở thật sâu. Sao sáng nay bình yên quá, tiếng chim ríu rít, mới 5h mà trời đã hừng sáng rồi. nó nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi đi gọi Nhím và Đậu dậy. Hôm nay nó là người đi đánh thức mọi người, cảm thấy thật khổ cực. Không lẽ mọi lần hay người họ cũng mệt như này mới gọi được nó dậy ư?

Sau khi chạy thể dục, mọi người ăn sáng và đến lớp học, bọn họ phải kiểm tra tất cả những gì đã học trong ba ngày qua, cũng không có gì nhiều, vài bài tập thể lực vác bao leo dốc, leo cây, tập kích tăng 5 bằng dây thừng, bắn súng, bơi vượt chướng ngại vật, tập kích bằng lựu đạn và phi tiêu. Lớp A9 vượt qua khá dễ dàng, chỉ có Minh diệu là không qua môn bắn súng thôi. Nó hít thở thật sâu. Thử nhủ thầm là mọi thứ đã qua, coi như thử thách đầu tiên của cuộc đời nó đã chiến thắng, nó đang rất sẵn sàng để đón nhận những thử thách tiếp theo. Vậy mai phải làm gì nhỉ, hôm nay mới thứ 5 thôi. Khi còn một chút nữa là hết tiết, Hắc tập trung mọi người lại nghe dặn dò:

-Ngày mai, các em sẽ có một buổi huấn luyện rất đặc biệt, nó sẽ mở mang cho các em tầm hiểu biết. Tuy nhiên thì các em chỉ ngồi từ xa và quan sát thôi.

-Thưa thầy quan sát gì ạ?

-Ngày mai, trường ta đã mời hai đội bộ binh cấp cao về giao lưu biểu diễn đánh trận giả

-Bọn em chỉ được xem thôi ạ?

-Ừ... nếu muốn tập thì đợi 3 năm nữa nhé!! - thầy giáo nói – Thôi cả lớp nghỉ!!

-Cả lớp..... Nghiêm!! – hắc hô to đồng thanh

~ Phòng hán

~~ -Huynh đang làm cái quần què gì vậy? – Bạch nhí hỏi khi thấy Bối đang dùng điện thoại lướt mạng

-Đang chọn quà cưới!!

-Cho ai?

-Không lẽ cho tao... hay cho mày? – hắc lườm Bạch nhí

-Thế quyết định rồi à? Trường hôm qua kiên quyết lằm mà!

-Hôm nay khác... thôi mày next đi để tao làm việc

-Vậy, đệ đi chơi đây.. – Bạch ta lại mò sang kí túc xá nữ cho xem

Hắn ngồi chăm chú dò từng món quà, lần lê các diễn đàn trên mạng để hỏi mua quà cưới gì? Gặp toàn thể loại ý kiến

“Cứ tiền cho nhanh!”

“Thời buổi này cứ là phong bì thôi!!”

“Đám cưới - phong bì là hợp nhất rồi”

Hazzz, chẳng một cái nào ra hồn, hắn tắt máy, đi ra ngoài, Hắn biết hỏi ai, nếu hỏi hai thằng kia chắc chúng cười vào mặt hắn. Nhất là thằng chó Bạch nhí, kiểu gì cũng đem hắn ra làm trò cười. Hắn hỏi Mỡ, nó chột lóc lên trong đầu hắn, phải rồi, nếu là nó thì chắc sẽ không cười hắn đâu! Dù sao thì những điều lấy lòi, đáng xấu hổ nó cũng nhìn thấy hết rồi, cần quái gì mà phải sỹ diện nữa. Thế là hắn nhảy tung tung đến kí túc xá nữ. Mà đáng ra nơi này phải có cái biển cấm

“CẤM HỌC SINH VƯƠNG HẠO BỐI KHÔNG ĐI LẠI TRONG KHU VỰC NÀY!!”

Vì sao ư? Còn sao rằng gì nữa, y như rằng cứ hắn mò đến là cái khu kí túc xá thành cái chợ vỡ. Nào là nữ với nữ, cứ ngóng cái cổ dài ra ban công mà hóng, mà nhìn, mà mơ tưởng hắn tới tìm mình, rồi ngã lộn cổ xuống chết lại đổ cho ông trời. Chết vì trai là cái chết quái thai!! Hắn thì ngược cái cổ lên, tự hỏi sao ở đây đeo gì mà lằm gái thế? Chứ bộ hắn nghĩ đây có gái cho hắn nhìn ư? Cứ thò hết cả ra thế này, chẳng nhìn thấy Mỡ đâu. Không biết con nhon ấy đang làm gì trong phòng mà không ra nghênh tiếp hắn? Gớm, hắn ngược lên môi cổ quá. À cuối cùng hắn cũng đã thấy cái “bóng hồng” lấp ló giữa rừng hoa cứt lợn rồi.

-Mỡ.....!!! – hấn gào lên

Mỡ thấy có người gọi tên mình, rồi mọi người tập trung đông, lại cứ nghĩ là có đại ca “rang hồ” nào đến tìm mình đòi nợ... Sợ xanh cả mắt, rón rén mãi mới dám hé mắt ra ban công. Mà cũng đúng, hấn là “rang hồ”. Chuẩn quá còn gì!! Không biết hấn tìm nó có chuyện gì thỉnh cầu mà thái độ lạ thế? Hai tay thì chấp đàng sau, đi đi lại lại, mặt mũi dăm chiêu, gườm gườm như sắp đi giết người tới nơi. Nó đành chạy xuống ngay không hấn điên lên lại hành cho thì khỗ.

-Bối gọi Mỡ à? – Mỡ nhẹ nhàng nhất có thể

-Ừ... Mà cậu nói chuyện bình thường đi, đừng nói giọng ý.. tôi sợ!!

-Thế nhà người tìm ta có việc gì thỉnh giáo?

-Con lạy mẹ... làm ơn nói bình thường đi được không? – Bối chấp hai tay vái Mỡ

-Thế chuyện gì?

-Ra ghế đá ngồi rồi nói... - Hấn kéo nói đi

Có ai biết được rằng, trên tầng năm, có một con mụ đang nhìn nó căm phẫn, răng nghiến ken két, tay bóp mạnh vào lan can

“Mày... cứ chờ xem, tao sẽ cho mày biết kết cục của những con dám vo ve Bối ca của ta”

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đồ Hám Giai

Buổi chiều, trời nắng gắt, hấn mua cho nó một que kem ốc quế vị bạc hà... Nó cầm lấy que kem cười thật tươi. Không hiểu vô tình hay cố ý mà lúc đó chỉ còn kem dâu và bạc hà, rồi như một thói quen, hấn lấy kem bạc hà. Không hiểu tại sao hấn lại cứ cảm giác như nó thích bạc hà nữa. Có thể nói là trái tim mách bảo không? Hấn với nó ngồi nói chuyện với nhau lâu oi là lâu. Nó khuyên hấn mua hết thứ nọ đến thứ kia, nào là đồng hồ cho bố, bộ váy ngủ quýt rừ cho dì Lan, rồi vòng vàng gì gì đó.... Hấn thấy không ổn cho lắm, vì họ đâu cần những thứ như thế.

- Có thể nào nghĩ ra cái gì đó đặc biệt hơn không?

- Cũng khó lắm, nhưng mà nếu được ăn thêm que kem nữa chắc tôi sẽ nghĩ ra gì đó! Ha ha

Kẻ ra nó cũng biết đòi hỏi lắm, biết là hấn đang cần sự giúp đỡ nên nó cũng muốn củ hành hấn một chút. Vui ghê cơ! Thì ra nó cũng có sức uy hiếp đấy chứ, ai bảo nó là chỉ được cái bộ ăn thôi. Và vỡ mồm nhé! Hấn nhìn nó đầy “âu yếm” rồi liền chạy một lần nữa đến canteen.

Lần này thì hết kem thật. Hấn đang không biết làm sao, nhờ mang cái khác về nó dờ hơi lại bắt đi đòi thì... Lường lự ở đó một lúc, hấn quyết định mua mỗi thứ một cái. Kẹo mít, bánh ngọt, trà sữa, bánh quy, kẹo bông, nước giải khát... đều có mặt đông đủ. Hấn tí tòn chạy về, kiểu gì nó cũng sẽ không bắt bẻ, mà nếu như nó có định củ hành nữa thì cứ thế mà lòi ra thôi. Gớm chết, có ai thông minh bằng hấn không! Nhưng khi quay lại đó thì thấy Mỡ đang ngồi nói chuyện với Quân kều. Đấy. nói không oan cho một đũa hám giai nhất lớp A9. Cứ thấy giai cao cao một tí, to to một tí, đẹp trai một tí là quần quýt cả lên. Nhìn nóng cả mắt!

- Vậy tối nay nhé! – Quân nói với Mỡ

Mỡ ười híp tịt cả mắt

- Ừ. Nhớ rồi.

Khi hai người bái bai nhau, Hấn mới lăm li bước đến chỗ nó.

- Tui mới rời mắt một chút mà đã...

- Haaha. Ta đợi cậu lâu quá ! Nên tôi thấy Quân có kẹo... tôi xin Quân... Cậu ấy ngồi với tôi... rồi nói chuyện... tối chúng tôi gặp nhau.. và...

- Thôi... Thôi ngay. Hừm. Cậu thật quá đáng nhé. Cậu đang làm Osin của tôi thì không được chơi với thằng nào khác. Hiểu không ?

Bối tức giận mắng Mỡ. Mà con nhon Mỡ ấy, mặt méo xệch. Tí thì khóc

- Cậu mới quá đáng ý. Tôi chỉ hứa làm osin chứ có hứa làm bạn gái cậu đâu mà không cho tôi chơi với các bạn nam khác

Mỡ thấy bức hấn ghê gớm, con người này sao mà ích kỉ thế, nó có phải của hấn đâu mà hấn giữ khư khư.

- Tóm lại là cậu ăn hết đồng này đi. Không ăn thì vứt vào sọt rác.

Bối ném đồng đồ ăn hấn mua về cho Mỡ, tay rút túi quần bước đi tức tối. Búa hại Mỡ nhà ta ngồi ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra với tên hâm hấp ấy nữa. Hấn giận cái nỗi gì chứ, cùng lắm là trước mặt hấn không nói chuyện với thằng con trai nào là được chứ gì!

Về phần hấn, khi đi ca khỏi nó rồi, vẫn không hết bức mệnh à ! nó không biết sinh phải cái gì gì mà hám trai thế không biết. Cứ thấy đẹp là sản vô. Đúng là nó chỉ hứa với hấn nó là osin thôi nhưng mà hấn cũng... không chấp được.... Đúng rồi, chắc chắn là không chấp nhận được.

- Huynh đi đâu về đây ? – Bạch nhi lao từ trong phòng ra

- Mày hỏi làm gì ? sao mò về sớm thế ? -Bối không thèm nhìn Bạch nhi một cái mà đi vòng trong phòng, thả người xuống giường luôn.

- Thì người ta nhớ huynh mà ! - Bạch nhi tiến lại giường hấn ổng ẹo

- Ông thì đã cho cái bay ra ngoài cửa giờ ? – hấn hăm dọa, lấy chân trùm kín đầu

Hehe, Bạch nhi chỉ chờ có thế, rón rén lấy điện thoại của Bối nhẹ nhàng bước ra khỏi cửa. Anh ta nhanh chóng bấm số....

~~~~~

Ngày huấn luyện cuối cùng cũng đến. Hôm nay hội trường đông quá, tập trung tất cả các lớp. Nó, Đậu, Nhím vui cười hớn hờ, Nhím vui vì được xem tập diễn trận giả, Đậu vui vì sắp được về để mua tiểu thuyết, đồng tiểu thuyết cô mang đi đã đọc hết rồi. Còn Mỡ vui vì sao? Vì nhiều giai đẹp chứ sao, anh nào anh nấy tươi giầy đành dạch... à quên, đẹp trai tươi rói. Mấy anh cơ bắp cuộn cuộn làm nó sáng cả mắt lên, khiếp, hôm nay tha hồ vitamin mà bổ mắt. Bọn hấn thì trái ngược lại, nhưng chỉ là hấn và Bạch nhi thôi. Còn làm sao nữa, Bạch nhi khó chịu chính là đám con gái cứ chăm chăm nhìn mấy anh cao to mà không nhìn anh ta, Bối ca khó chịu vì thấy Nó chăm chăm nhìn mấy anh đẹp trai kia. Còn Hắc từ sáng sớm tới giờ đã không thấy đâu. Cậu ta làm gì thế? Lần đầu tiên thấy vắng mặt.

- Thằng Hắc nó chết ở đâu rồi – Bối quay đi ngoảnh lại, chịu không được đành hỏi Bạch

- Nhị Huỳnh mới xa huynh một tiếng mà huynh đã không chịu được rồi à ? – Bạch nhi cười trêu ghẹo

- Hừ... ta lại cho mi ăn một quả đấm bây giờ ! - Bối bức mình, thằng này lúc nào cũng trả treo hấn được.

Ngày hôm nay thực sự bọn họ được mở mang kiến thức nhiều lắm nhé ! Các anh ấy, tập diễn mà làm như thật, sân diễn cũng hoành tráng, bom rơi đạn nổ như đánh thật ấy. Mọi hành động của các anh diễn ra đều dứt khoát, nhanh gọn, chính xác. Làm ai cũng thao thao nhìn không chớp mắt. Cuộc diễn tập chia làm hai đội đấu với nhau để dành được lá cờ đích được cắm trên khu theo dõi cao nhất. Nhưng đồng thời cũng phải bảo vệ cờ của đội mình trong khu căn cứ, nếu bị đội bạn cướp mất cờ nhà thì coi như thua luôn, kể cả lấy được cờ đích. Bắn súng đơn giõi, phục kích cũng giõi, đánh nhau cũng giõi, và cái quan trọng là tác chiến giữa thành viên trong đội lại càng chuẩn không phải chỉnh. Cuối cùng thì sau hơn 1 tiếng đánh đấm, cả hai bên đều chạy đến vị trí cắm cờ đội thắng cuộc, cả hai anh cao to đều chạm vào cờ cùng một lúc. Vậy là hòa. Tuy đây là kết quả chả ai muốn nhưng dù sao chúng ta cũng đã có những kiến thức tốt nhất.

Tan tiết, mọi người ùa ra, nhộn nhịp lắm vì bình thường lớp nó chỉ học cùng 2 đến 3 lớp là cùng, nhưng hôm nay có cả trường. Khi đang đi trên đường về kí túc xá thì có một người kéo tay nó lại sau đám đông. Nhím và Đậu không thấy Mỡ đâu đành đi lên trên kí túc xá trước.

- Em... còn nhớ anh không ? -Người con trai đứng hỏi nó ở một góc tường

- Dạ... Anh là... ? – Mỡ vẫn chưa hết ngạc nhiên, có chút sợ hãi khi bị người con trai lạ kéo vào đây

- Anh là Mạnh Tường Quân lớp 11A5 khoa Bộ Binh

- À thì ra là đàn anh !

Mỡ đã nhận ra anh ý rồi. Đây chả phải là anh đẹp trai hôm giao lưu đầu tuần đã mời nó lên hát hay sao. Nhìn gần vào ban ngày như này... Đẹp trai quá. Máu hám lại nổi lên. Nó cứ đứng mà đung đưa cười cười ngượng ngịu

- Tra em này... hôm ấy em làm rơi chỗ sân khấu – Tường Quân đưa cho nó chiếc cặp tóc hình con bướm rất đẹp

Ôi thì ra hôm đó, nó làm rơi trên sân khấu, cũng tại nhảy hát sung quá, rơi lúc nào không biết, đến lúc về phòng thì lại tìm loạn cả lên, hết tìm dưới gầm giường, tủ quần áo, đến máy giặt. Cuồng quá, nó còn mở cả tủ lạnh để tìm báo hại hai người cùng phòng cũng phải lo lắng mà đi tìm hộ. Lúc đó nó không biết mình sợ như thế nào. Chỉ biết nó rất sợ thôi, mồ hôi túa đầm trán. Lòng dạ thất thần không yên. Đêm ngủ không thể nhắm được mắt vì nhắm lại thì hình ảnh chiếc cặp bướm lại hiện ra. Phải ! đó là thứ đối với nó quan trọng kinh khủng ấy. Đó là báu vật bố nó để lại. Nếu không tìm ra, nó hận mình suốt đời mất. Chỉ vì cái cặp tóc mà mất ăn mất ngủ hấn một ngày. May mà giờ nó đã quay lại, mà lại ở nơi của một anh đẹp trai như vậy mới thích chứ !

- Em cảm ơn !

- Không có gì ! hifi, anh đi cùng em đến chỗ kí túc xá được không ?

- À... Vâng

« Ôi cha mẹ ơi. Anh ấy vừa nói gì thế.. anh ấy muốn đi cùng mình !! » - Mỡ gao gào thét trong lòng

Hai người đi cạnh nhau mà ngại ngùng quá, chẳng biết nói chuyện gì, nó thì chả biết bắt chuyện, chả biết phải nói gì, nói từ đâu ? Thôi thì đi cạnh nhau như này là hạnh phúc lắm rồi. Không hiểu sao thời gian buồn cười thế ? Cái lúc mệt, đau, buồn thì bò chậm như rùa, lúc vui vẻ hạnh phúc sung sướng thì cứ lao vun vút như chưa bao giờ được lao. Thán thời gian này, làm ăn tắc trách thật !

Nó sung sướng chưa được bao lâu thì đã nhìn thấy cái bản mặt hầm hầm của hần đang đứng dựa cột trước phòng kí túc xá. Sao mà khó coi lạ ? Hần lại bực bội cái gì nữa đây ? lại muốn trút giận lên đầu nó ? Nó gấp ngừng tiến lại gần hần lí nhí

- Tôi lại làm gì sai à ?

- Đồ hám gai! - hần nói rồi ngoảnh mắt bước thẳng về kí túc xá nam. Mỡ đứng ngơ ngác chả hiểu gì !

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Mai Cậu Sẽ Biết

Hơ hơ. Hần ta bị gì vậy trời. Mà nó cũng quá, đã hứa là trước mặt hần phải giả vờ không được nói chuyện cùng trai rồi cơ mà. Thế nào mà quên bém nó mất, thôi từ nay rút kinh nghiệm. Nó đi lên phòng. Không hiểu hai đứa kia đi đâu lại để phòng trống trơn trống hoác thế. Nó nhẹ nhàng đặt chiếc cặp tóc lên bàn. Nó ngồi ngẩn ngơ, những ngón tay chạm nhẹ lên hình con bướm nhỏ, xinh xinh. Nó nhìn mà lòng thêm náo nức. không biết bỏ nó giờ này đang làm gì, đang ở đâu ? Bỏ có nhớ đến nó không ? Còn nó thì đang nhớ bỏ lắm, nhớ đến thiêu đốt cả lòng.

Bối tối hôm ấy, quả thực Quân kêu(Kều) vẫn đến gặp nó. Nó đành chạy xuống

- Hôm nay mình bận đột xuất rồi. cậu về đi, khi khác chúng ta nói chuyện nhé !

- À... ừm... vậy mình đi về nhé ! hôm khác gặp cậu !

Nó tiếc hùi hụi, giờ đi lên phòng cũng chẳng làm gì. Có mỗi Đậu đang đọc sách còn Nhím lặn mặt tắm từ chiều không thấy đâu. Con này, đi mà chả thèm nói một tiếng nào với nó.

Nói thật là Kêu thích nó ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy ở lớp rồi. Nó có một tư chất đặc biệt lắm, mà chả có đứa con gái nào giống ấy. Mặc dù không phải dạng xinh đẹp tài hoa xuất chúng nhưng con người toát ra khí chất phi thường. Đó là điều không chỉ khiến Kêu mà có rất nhiều người để ý tới nó. Khuôn mặt tuy không sắc sảo, nhưng lại xinh xắn, dễ thương, nụ cười ấm áp như thiên thần ấy, khiến người ta say mê, bị hút vào. Kêu muốn bắt chuyện với Mỡ nhưng mỗi lần đến gần là bị Bối lườm ấy, nên cũng hơi sợ xiu. Nhưng Kêu nghĩ chỉ cần có cơ hội và thời gian thôi, Kêu sẽ làm cho Mỡ để ý tới mình.

Tối hôm ấy. Sau khi ăn xong, Mỡ ra hành lang chơi thì gặp Diệu Oanh và Tuệ Yến. Họ tiến về phía Mỡ vỗ vai

- Em gái... đang làm gì mà thần thờ ở đây vậy, muốn đi chơi cùng bọn chị không ? – Oanh bá vai nó

- Dạ... Em, chỉ ra hóng gió chút thôi ạ ! -Mỡ run run, hơi sợ

- Thế muốn đi lên đồi kia chơi cùng bọn chị cho mát không ?

- Dạ thôi, tối rồi, bọn chị lên đây không sợ mà à ?

Mỡ vẫn chưa hết rợn người khi nhắc đến ngọn đồi mà, nơi mà nó và hần rơi xuống. Mà Mỡ đâu có quen hai chị này đâu, cũng chưa gặp bao giờ. Chỉ biết là chị Oanh này là hoa khôi khối 11 thôi. Đang không biết phải trả lời ra sao thì Nhím lại gần giải vây

- Xin lỗi hai chị nhé, em với bạn em có việc, hẹn các chị lúc khác. - Nhím nói rồi kéo tay Mỡ về phòng

- Mà sao thế ? – Mỡ hỏi khi thấy thái độ của Nhím

- Chẳng sao cả, nhưng mà tránh xa hai người đó ra, không tốt đẹp gì đâu ! - Nhím nói rồi lấy quần áo đi tắm

- Mà cả chiều nay mà đi đâu đấy ?

- Tao đi có việc chút thôi !

Mai là buổi giao lưu kết thúc khóa huấn luyện. Lớp nó chắc lại lên hát rồi. Nhưng mà nhanh thật, thoát cái đã hết tuần rồi, mặc dù có nhiều chuyện xảy ra nhưng nó thấy nhẹ nhõm vô cùng vì cũng đã vượt qua. Nó ngồi buồn thõng chân xuống đất, nó dự định khi trở về trường, sẽ về nhà thăm mẹ. Nhưng cũng không biết mẹ có ở nhà không. Chắc nó học nội trú ở Tân Lập, mẹ nó nhẹ vai lắm ! Nó cảm giác, mình là một gánh nặng mà ai cũng muốn đá đi...

~~~~~

Buổi sáng ngày thứ 7 trời trong và xanh lăm, chim trên ngọn đồi gần bay xuống rú rít.

Đến tối hội trường đông người ngồi, sân trường được trang trí một màu đỏ rực rỡ. Những dãy lớp ngồi sát nhau. Bọn nó nhanh chóng đến ghế của mình ngồi. Mở đầu là lời nói chia tay của thầy phụ trách Trịnh Quyết

- Chúng ta đã hợp tác với nhau trong vòng 1 tuần. Tuy là quãng thời gian ngắn ngủi nhưng tôi nghĩ nhất là đối với các em lớp 10, đã có những trải nghiệm không thể quên, nó đánh dấu một mốc trưởng thành của các em. Thời thì hẹn các em vào năm sau. Tôi chúc các em lớp 12 học thật tốt để chuẩn bị kì thi đại học và cũng rất hoan nghênh những em nào chọn ở lại Đại học Tân Lập. Chúng ta sẽ được gần bó lâu dài.

Thầy Trịnh Quyết nhìn bề ngoài mạnh mẽ, cứng rắn là vậy, thế mà sau khi phát biểu, thầy lặng lẽ lùi ra sau cánh gà. Đôi môi mỉm cười nhưng những giọt lệ đã vương trên khóe mắt. Ít ai biết được, nhất là học sinh, một người tài giỏi như thầy lại chỉ phụ trách khu huấn luyện cấp 3 bé nhỏ này. Thầy không được tham gia giảng dạy, không được thăng quan tiến chức. Một người đầy tài quân sự lại bị chôn vùi nơi đồi núi heo lánh này, mỗi năm đón vài lượt học sinh đến rồi lại ngăn ngui chia tay. Thầy yêu học trò, yêu việc giảng dạy, yêu cái nghề lính vất vả gian nguy. Nhưng mọi thứ do ông trời tính... Mọi chuyện đều có nguyên do của nó cả và chuyện thì dài lắm. Khi nhắc lại, thầy Trịnh Quyết nói chưa bao giờ hối tiếc vì quyết định khi đó mà chỉ tiếc lúc đó mình chưa kịp tận hưởng tuổi trẻ đầy đam mê nhiệt huyết của một người lính...

Cuối cùng là tiết mục văn nghệ. Mở đầu là hotgirl Hà Duyên lớp 12A4 khoa Cơ động. Duyên bước ra sân khấu với bộ váy trắng thướt tha, mái tóc dài dịu dàng làm thiêu đốt trái tim bao chàng trai. Duyên bắt đầu câu hát:

For all the times that you rain on my parade

And all the clubs you get in using my name

You think you broke my heart, oh girl for goodness sake

You think I'm crying on my own, well I ain't

And I didn't wanna write a song

Cause I didn't want anyone thinking I still care

I don't but, you still hit my phone up

And baby I be movin' on

And I think you should be somethin'

I don't wanna hold back, maybe you should know that

My mama don't like you and she likes everyone

And I never like to admit that I was wrong

And I've been so caught up in my job, didn't see what's going on

But now I know, I'm better sleeping on my own

Cause if you like the way you look that much

Oh, baby, you should go and love yourself

And if you think that I'm still holdin' on to somethin'

You should go and love yourself

And when you told me that you hated my friends

The only problem was with you and not them

And every time you told me my opinion was wrong
And tried to make me forget where I came from
And I didn't wanna write a song
Cause I didn't want anyone thinking I still care
I don't but, you still hit my phone up
And baby I be movin' on
And I think you should be somethin'
I don't wanna hold back, maybe you should know that
My mama don't like you and she likes everyone
And I never like to admit that I was wrong
And I've been so caught up in my job, didn't see what's going on
But now I know, I'm better sleeping on my own
Cause if you like the way you look that much
Oh, baby, you should go and love yourself
And if you think that I'm still holdin' on to somethin'
You should go and love yourself
For all the times that you made me feel small
I fell in love, now I feel nothin' at all
Had never felt so low when I was vulnerable
Was I a fool to let you break down my walls?
Cause if you like the way you look that much
Oh, baby, you should go and love yourself
And if you think that I'm still holdin' on to somethin'
You should go and love yourself
Cause if you like the way you look that much
Oh, baby, you should go and love yourself
And if you think that I'm still holdin' on to somethin'
You should go and love yourself
(Love yourself - Justin Bieber)

Sau khi lời bài hát kết thúc, mọi người đứng lên vỗ tay rộn rã. Duyên cúi người chào và bước vào bên trong.

- Tiếp theo chương trình là màn biểu diễn của TMT Band với nhóm trưởng tài năng Mạnh Tường Quân – MC giới thiệu

Đền sân khấu vụt tắt đèn ngòm cùng tiếng bàn tán ồn ào của học sinh. Đèn vụt mở, trên sân khấu là một Band 6 người trai tài gái sắc. Trâm Anh dịu dàng với cây vi - ô - lông nâu đen đẹp kinh khủng, chiếc váy đỏ tôn lên dáng người nhỏ nhắn, xinh xắn. Thuần Tâm với mái tóc ngắn màu vàng nâu, bộ váy trắng ren đen thêm phần quyến rũ, ngồi chơi piano một cách say sưa thuần thục. Cô gái hát chính của Band là Minh Diệp. Đó là một cô gái rất cá tính, mái tóc dài búi gọn trên đỉnh đầu, ánh mắt mạnh mẽ, quần áo khỏe khoắn, hát hết mình. Một tay trống cự phách của ban nhạc này không thể không nhắc đến Mạnh Hiếu (Win) là một con lai Việt – Thái, trắng trẻo đẹp trai, tóc màu khói bông bênh. Nhìn khá hiền lành, trầm lặng nhưng lúc chơi nhạc thì cháy hết mình. Cuối cùng không thể không nhắc đến, đó là Mạnh Tường Quân. Quân thì rất điển trai, rất cool ngầu, chính vì lẽ đó mà các nữ sinh phía khán

đài hò hét không thôi. Những âm thanh mạnh mẽ vang lên:

Bao ngày qua là những kỉ niệm

Luôn cho ta những phút yêu thương hồn nhiên

Đừng vội vàng trôi qua nhé

Để ta cứ mãi tuổi mộng mơ

Vì lúc ta vui đùa, chuyện trò luôn có nhau

Và bao lâu nay mình cùng chung bước

ĐK:

Hãy sống cho những đam mê Hê..hê..hê..hê...!

Và hãy khắc ghi phút giây này Ê..ê...

Để những ngày tháng về sau thật vui mỗi khi nhớ lại

Hey..y..ế

Có lúc ta thấy đại khờ Ó..ơ..

Tuổi trẻ niềm tin vẫn khao khát đợi chờ

Hãy cùng nhau vượt qua

Vì con tim ta vẫn rực cháy.

(Hát cho tình bạn - 5s online)

Bài hát kết thúc cũng là lúc mọi người vỗ tay giòn giã. Phần biểu diễn hay quá đi. Mỡ đứng lên vỗ tay thật mạnh. Hành động này bị Bối nhìn thấy và Mỡ nhanh chóng ngồi xuống. Cả hội trường ồn ã, náo nhiệt vô cùng. Mọi người cùng nhau chạy xô xuống sân khấu quây thật nhiệt tình. Mọi người, nhất là học sinh khối 10, vui hết sức, tuy còn chút gì đó ngập ngừng nhưng mọi người vẫn hết mình với những ngày tháng đầu tiên này. Không biết rằng sau đó còn bao nhiêu sóng gió, những trước mắt cứ sống hết mình, để về sau không có gì để nuối tiếc.

Tiệc tàn rất khuya. Mọi người đã khá mệt mỏi rồi. Hội trường thưa thớt dần. Ai cũng nhanh chóng về phòng mình nghỉ ngơi để mai lên xe về trường sớm. Nó cũng thấy buồn ngủ quá, đang lững thững về cùng Nhím thì Quân kéo tay lại

- Nói chuyện chút được không?

- Hả? giờ muộn rồi, có gì để mai nhé! – Mỡ uể oải

- Anh không làm mất thời gian của em đâu.

- Thế anh nói đi. – Mỡ đành nán lại dù mắt mũi nhắm hết cả vào

- Tới mai anh... có thể... đi cùng anh đến hội chợ ẩm thực ở Hoàng Nghiệt City không? - Quân gãi đầu ngượng ngịu

- Em... ờ... - Mỡ đang bối rối không biết nên đồng ý không! Mới gặp nhau mới 1 lần mà đồng ý thì hơi mất giá.

- Không đi đâu hết... Mai tôi và nó có hẹn rồi! – Bối từ đâu xông qua kéo Mỡ lại phía sau mình

- Vậy thôi... để lúc khác vậy!

Quân nói rồi đi về phía kí túc xá nam. Về mặt ỉu xìu xuống, e là những ngày tháng sau này sẽ bị kỉ đà cản mũi, hơn nữa lại là một con kỉ đà đực.

Mỡ từ đó cứ nhìn Bối chằm chằm. Không hiểu con người này sao cứ phá hỏng chuyện người khác thế? Sao cứ thay nó quyết định mọi việc thế?

“Tên điên khùng này.... Tí thì được ăn với trai đẹp!” – Nó muốn hét thẳng vào mặt Bối rồi đá cho mấy phát nhưng không dám

- Tôi có hẹn với cậu à? – Mỡ sau một hồi suy tư cũng quyết định hỏi.

- Hi hi.. Thì giờ tôi hẹn cậu nè! -bối cười tươi tới mức không thể tươi hơn

- Tôi từ chối. – Mỡ trả lời nhanh như gió rồi bước lên bậc vào kí túc

- Tôi nghe nói ở đó nhiều đồ ăn lắm! - Bối dụ nó

- Hà? nhiều đồ ăn... Ở đâu thế? Tôi đi. đi... - Mỡ nhảy phắt hai bậc hè xuống chỗ Bối quần quýt cả lên, nghe mùi đồ ăn có khác

Bối cười thầm... Mai cậu sẽ biết!

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Sóng Lại Nổi

Sáng chủ nhật, mọi người ra xe trở về trường Tân Lập. Thầy Trịnh Quyết ra tận cổng tiễn các em học sinh. Từng đoàn xe dần xa trong sự nuối tiếc của thầy. Nhanh quá, đã hết một tuần rồi! Thầy Quyết nhìn theo bóng những chiếc xe dần xa tí rồi từ từ đóng chiếc cửa sắt nặng. Haz... Vui vẻ lên để mùa hè năm sau lại đón các em. Tiếng chim trên đồi vẫn không ngừng ríu ríu, gió không ngừng thổi, nắng vẫn cứ chiếu chan hòa.

Trên chiếc xe của 10A9, nhộn nhịp tiếng hát “Cô gái mở đường”. Cả lớp thật ồn ã, náo nhiệt, nô nức, tuy chúng mới gặp nhau có một tuần thôi, nhưng tình bạn cấp ba ấy, nhanh chóng nảy nở, gắn kết rất nhanh. Chúng dễ chơi, dễ nói chuyện, vui thì hát, buồn thì than, chẳng khách sáo, chẳng tính toán điều chi. Phải chăng thứ đẹp nhất của đời người là tuổi thanh xuân, tuổi mà ai cũng muốn đắm chìm trong đó. Quảng thời gian tươi đẹp ấy, tuy ngắn ngủi nhưng nếu không có nó thì bạn chẳng có gì cả. Chuyến xe ấy, như một món quà, chở những niềm yêu thương, chở niềm khao khát, niềm tin yêu, nhiệt huyết của tuổi trẻ. Trên đó có những con người lạc quan, khát khao được sống, được tận hưởng dư vị tuổi thanh xuân, thường thức cơn mưa rào thấm ngọt mãi về sau.

Hát một lại nằm ngủ, ngủ chán lại dậy hát rồi trò chuyện. Sáu tiếng đồng hồ trôi nhanh như một giấc mơ đẹp. Mở mắt ra đã thấy cổng trường Tân Lập. Học sinh ứa xuống, chạy ào vào lớp, như những đứa con đi xa về thăm nhà. Thầy Tạ Cửu Linh(Linh mama) đứng chờ những đứa trẻ thân yêu của mình ngay ngưỡng cửa lớp học. Khi nhìn thấy chúng quay lại, mặt thầy rạng rỡ, thầy cười thật tươi

-Chào các em, các em về rồi! Tôi mong các em lắm!

-Bọn em chào thầy! - Chúng khoanh tay chào lại thầy rồi nhanh chóng tùa vào lớp

-Sao? Các em thấy chuyến đi thú vị chứ? – Linh mama hỏi đàn con

-Thú vị lắm ạ... Nhưng mà mệt thầy ơi! – Lũ học sinh vẫn còn hào hứng tuy mặt mũi đứa nào đứa nấy bơ phờ

-Thầy ở nhà nhớ các em quá! - Thầy cười rồi nói

- Bọn em cũng thế! – Bọn con gái tíu tít

Cả lớp học lại nhao nhao một lần nữa, thầy thấy lũ trẻ thật đáng yêu, nhìn chúng thầy như trẻ lại cái tuổi 16 đôi mươi, cũng vui vẻ, cũng nhiệt huyết... Không muốn chúng phải mệt mỏi lâu, thầy nói nhanh vấn đề cho chúng về nghỉ ngơi mai đi học:

-Thôi, thầy nói nhanh nhé! Các em hãy về nghỉ ngơi ăn uống để thứ 2 chúng ta khai giảng nhé! Và Linh Kì hãy chọn ra 1 tiết mục văn nghệ để hôm đó chúng ta biểu diễn nhé! Thứ hai là bạn Nhị Hắc ngày mai hãy lấy tất cả thông tin về các bạn lớp mình gồm số điện thoại rồi nộp cho thầy. Bây giờ các em có thể về phòng nếu em muốn. Bye Bye

-Yê!!!!!! Cả lớp hú hét. Cuối cùng thì mai cũng khai giảng rồi. Khai giảng nghĩa là được mặc quân phục lung linh của trường quân đội Tân Lập nhỉ?... hahaha - Nhím hét âm ỹ.

-Ơ mà chúng ta làm gì có đồng phục! - Anh Thor phát hiện ra điều “thú vị”

-Ừ nhỉ! Hắc? – Nhím quay sang nhìn Hắc mong có một câu trả lời.

-Bây giờ tôi đi lấy, mọi người đợi một chút. Ai mệt quá có thể về phòng nghỉ, tôi sẽ nhờ người đem tới. – Hắc nói rồi nhanh bước xuống phong trang phục xem đồng phục đã về chưa

Cả lớp ngồi nói chuyện trong lúc đợi Hắc.

-Này mọi người, lớp mình có ai có năng khiếu hát hò không? Có thể lên hát trên sân khấu ngày mai. – Linh Kỳ lên phía trên lớp

-Bạn Duyên lớp mình ấy, bạn ý hát hay lắm! - Thúy Hà lên tiếng. Chả là hồi cấp 2 chúng học cùng nhau

Mỹ Duyên khi bị nhắc tới tên giật nảy cả mình, cậu ấy chối đây đẩy, không muốn hát.

-Cuộc đời này được hát mấy lần!? – Đậu lên tiếng dù mặt vẫn cắm vào sách

Sau câu nói đó, tất cả lớp im lặng. Đúng thế, đời người được hát mấy lần, mấy khi có cơ hội được cháy hết mình. Tài năng mà không được sử dụng, vun đắp thì sẽ càng lu mờ và chẳng ai biết nó nữa. Cuối cùng thì Mỹ Duyên cũng đồng ý. Linh Kỳ nhìn Đậu nháy mắt, nhất định chúng ta có tiết mục hay.

-Có ai biết đánh đàn không? – Kỳ hỏi

-Tớ... tớ biết đánh đàn ghita. – Uyên Uyên lên tiếng nơi cuối lớp

-Tốt quá, vậy tối nay chúng ta gặp nhau nhé, để luyện tập, chỉ một buổi là đủ.- Linh Kỳ nhắc hai bạn rồi về chỗ mình.

Ai cũng tò mò, không biết họ sẽ đem tới tiết mục gì cho ngày mai. Mà thôi chuyện mai thì ngày mai tính. Giờ chờ đồng phục về. tầm 15p sau, sau khi ai cũng mệt mỏi, nằm dài ra bàn thì Hắc cũng về, hai tay hai thùng các- tông to tổ bố. Công nhận cậu khỏe quá, làm các các bạn nữ ai cũng trầm trồ. Có một người không thích điều này.

- Tớ gọi đến tên ai thì người đó lên lấy rồi kí tên nhé! – Hắc nói

Sau khi đồng phục về tay mọi người, ai cũng lòi ra vẻ ngấm ngấm. Đẹp quá! Đây là đồng phục của chúng ta. Ôi cha mẹ ơi, thích quá, trông như thật ý.

-Tôi có cảm giác tôi đã trở thành một quân nhân rồi ấy! – Hải Đăng lên tiếng rồi ôm áp bộ đồng phục, hít lấy hít để.

Ai cũng hồ hởi, mặt ai cũng rạng ngời. Nó tháo lớp túi ra, bàn tay nhỏ mân mê từng lớp áo, đẹp quá! Thế là ước mơ đang tiến gần với nó rồi. Nhím cũng thích thú lấy ra uớ m thử mình rồi tự mừng rỡ ra khi được mặc bộ quân phục. Oai quá! Chỉ có mỗi Đậu là vẫn cắm cúi đọc sách, chị ta chỉ liếc nhìn đúng một lần, ra điều không quan tâm, thế nào cũng được, chỉ là bộ quần áo thôi mà. “Mặc vào đẹp tất”

-Trong đây có 4 bộ, một bộ quân phục xanh lá chúng ta mặc vào đầu tuần và các ngày lễ. Bộ trắng đen thì chúng ta mặc những ngày còn lại trong tuần, không được quên nơ và cà - vạt đầu nhé, sẽ bị trừ điểm thi đua. Bộ đồ thể dục sẽ mặc vào tiết thể dục, bộ quân phục thể thao xanh rằn ri chúng ta sẽ mặc trong tiết quốc phòng và quân sự. Đồng phục mùa đông sẽ được phát sau. Mọi người nhớ rõ chưa? – Hắc dặn dò cả lớp

-Yes Sir! – Cả lớp đồng thanh

Mọi người mau chóng trở về phòng của mình nghỉ ngơi. Ngày nay mệt chết mất. Mờ thả người đến bịch xuống giường.

-Khéo gây giương bà nội ơi! – Nhím giật cả mình

-Tao ngủ một lát tầm 3h gọi tao dậy nhé! - Mỡ nhăn nhó, oáp lên oáp xuống, mắt dúi chặt vào nhau.

-Ok! – Nhím cũng nhảy lên giường nằm cùng con bạn

Đúng 3h chiều, hai con lợn Nhím Mỡ vẫn ngáy khò khò. Đậu gọi Mỡ dậy,

-Mi có dậy đi không. Tên Hạo Bối đang đợi bên dưới kia! – Đậu lay mãi mà nó không chịu dậy

-Chết cha... Tui có hẹn với cậu ta – Mỡ nghe đến tên Bối liên nhau nhàu bật dậy, thay quần áo rồi lao như bay xuống dưới

-Cậu chết trên ý à? – Bối bực mình, hấn chưa bao giờ phải đợi ai mà đây là lần thứ 2 phải đợi nó rồi.

Cái lần trước ấy, trời đã tối, lại ron rớt mưa phùn, thế quái nào vẫn nhất định đứng đợi nó về. Đứng lên ngồi xuống mỏi hết cả cẳng. Rồi sao, nó hơn hờ về cùng một thằng lớp nào đấy. Ừ thì cũng đẹp trai, nhưng có cần thiết phải cười nói vui về vậy không? Hấn thấy chạnh lòng, định bỏ về nhưng do cái tính tò mò, không biết hai đứa nó nói chuyện gì, đành lách vào sau tường để nghe lén. Rồi thấy thằng đó mời nó đi chơi, lúc đó thì bực thật, cứ hùng hổ phóng ra kéo nó lại mặc kệ sau đó có thể ăn một cái tát. Nói với thằng kia là “Nó có hẹn với tôi rồi” mặc dù chả biết sau đó phải thanh minh như nào với nó. Eo ơi, lúc đó can đảm vãi, chỉ sợ thằng kia nó lầy, nó đập cho phát nhưng may mà tên đó biết điều. Chính vì sau đó không biết nói gì nên mới hẹn đi cùng chiều nay. Thực ra hấn đi đám cưới Long lão gia. Giờ thì phải tha thêm con mèo mướp này đi nữa. Đúng là cái mồm hại cái thân.

-Thế cậu có đi hay không đây? – Mỡ đành lên tiếng khi thấy hấn cứ thơ thẩn ra

-Ừm! Nhưng đi đây trước đã! – Bối kéo nó lên xe đợi trước cổng trường

Ngồi trong chiếc ô tô sang trọng, không biết mình đang đi đâu, nó lên tiếng

-Sao không lấy xe đạp đi cho tiện!

-Không. – hấn trả lời lạnh lùng

Nó không dám hỏi gì thêm, Ô tô dừng lại ở một cửa hàng quần áo cao cấp. Nó xuống xe mà mắt cứ nhìn thao láo. Nói thật, dù mẹ có công ty thời trang, nhưng nó chẳng mặc bộ nào do công ty mẹ sản xuất, nó thích hóng hàng sale ở các shop nhỏ xinh bên đường, thích nhảy vào giăng co kéo lợn với mầy

chị mua hàng giảm giá. Thích ngắm những bộ đồ giản dị. Nên nói thực, lâu lắm rồi không bước chân vào một chốn mỹ lệ thế! Nhìn qua nhìn lại toàn váy vóc quần áo sang chảnh. Cái túi dát vàng hay sao và mấy trăm triệu, rồi đôi cao gót xấu xấu cũng chục củ là ít. Nhìn nhiều đâm ra chóng cả mặt. Người khác lại khéo tưởng nó là người nhà quê mới lên thành phố mất.

-Bối thiếu! Cậu cần gì? – một người đàn ông là lướt đi ra, mặt rạng rỡ khi nhìn thấy hấn, như kiểu vô được khách sộp.

-Ồ, đưa con bé này đi tân trang từ đầu đến chân giùm tôi! – Bối nói rồi tìm đến cái ghế salong ngồi chờ mà ngủ mẹ lúc nào không biết!

Thời gian trôi thật nhanh. Lúc đầu, nó hơi hốt khi người ta kéo mình đi làm đầu, trang điểm rồi thử đồ. Nhưng khi tất cả đã xong xuôi, nhìn vào gương, nó đã không tin vào mắt mình nữa. Nhìn trông chả giống Mỡ Mỡ tẹo nào, cái mặt mũm mĩm xinh xinh đâu hết rồi, đôi chân ngắn cùn sao lại trông dài ra bất thường thế? Nó phải mất một lúc để định hình được con gì đang ở trong gương. Đây là nó? Là nó thật? Khốn nạn, haha thế mà từ trước đến giờ nó cứ nghĩ mình xấu lắm cơ, như này cũng không đến nỗi nào! Nó lững thững ra trước mặt Bối.

-Này... cậu... mình đi thôi! – Mỡ gọi Bối dậy

Hấn còn ngái ngủ, nhìn thấy người trước mắt liền nói

-Cô nhầm người rồi! – Lại nhắm mắt ngủ tiếp

-Này... nhìn đi. Tôi là Mỡ, là Gia Lạc nè! – Mỡ cố gắng nói

Hấn tỉnh dậy, nhìn chưa rõ lắm, rụi mắt phát nữa. Ôi cha mẹ ơi, hấn giật nảy cả mình. Tiên nữ phương nào giáng xuống đây thế này. Cái váy lửng xòe công chúa màu xanh nước biển rất hợp với mắt tóc tết dài thướt tha. Gương mặt xinh xắn thuần khiết với nụ cười như nắng thu rực rỡ, như này mà thả ra đường thì mất em tích luôn. Hấn không sao rời mắt khỏi nó cho đến khi

-Đi đâu mà ăn mặc như này! Tôi... thấy không thoải mái cho lắm! – Mỡ ngượng ngùng khi thấy hấn nhìn

-Đẹp mà... À mà thôi... đi mau không muộn. – Vừa khen xong, hấn lại ngượng ngùng rồi đánh trống lảng

Được hấn khen, trống ngực nó đánh thành nhịp, đánh liên hồi, cảm giác sao mà sướng sướng, xốn xang đến lạ. Nó lùn cùn chạy theo hấn. Lên xe. Đi thẳng. Chẳng mấy chốc chiếc xe lại dừng lại ở một chốn xa hoa gấp vạn

-Đây là đâu? – Mỡ hỏi mà mắt nhìn không ngớt

-Nhà ba tôi. – Hấn lạnh lùng, dứt tay vào túi rồi ra khỏi xe

Nhà ba hấn. Sao nghe xa lạ thế? Nhưng phải công nhận là, nhà của ông Hạo Long có khác, đẹp và huy nga quá. Mang một vẻ đẹp vừa cổ điển lại vừa hiện đại, kết hợp nhuần nhuyễn Đông – Tây tuyệt đẹp. Hôm nay là ngày đại hỷ nhà họ Hạo nên khách khứa cũng nườm nượp. Những bộ mặt quan chức cấp cao, giới báo chí, giới truyền thông, giới kinh doanh, đều có mặt đầy đủ. Họ toàn những người lịch sự, sang trọng. Phụ nữ thì đẹp mà quyền quý, đàn ông thì ai nấy đều vạm vỡ, quyền lực. Nó bước vào theo hấn mà cảm thấy thật nhỏ bé, có một chút sợ sệt đan xen. Nhưng không sao đồ ăn đang đợi trước mắt. Bước qua cánh cổng, có cả hàng phục vụ đứng cúi người chào

-Hạo Bối thiếu gia và tiểu thư! – Đưa nhân viên kính cẩn

-Ừm – Hấn vẫn lạnh lùng

-Vâng... - Nó lí nhí, chỉ biết cúi cúi bên lên cười cười

Vào bên trong, mọi thứ còn rực rỡ hơn bên ngoài. Toàn những thiếu gia tiểu thư, bạn làm ăn, bạn chiến trường, có cả chủ tịch nước hay sao ý kia. Rồi đèn chùm, đèn hoa, đèn nhấp nháy, bắt mắt tứ phương. Mắt nó nhanh chóng bị cuốn hút bởi bàn đồ ăn thức uống. Toàn là sơn hào hải vị lấp lánh. Nó chạy đến ăn uống vui vẻ. Hấn nhìn nó mỉm cười về sự ham ăn này. Hấn đi tìm ba, Lão Hạo Long khi thấy con trai thì ngạc nhiên đan xen vui mừng, ông vui vì hóa ra trong lòng thằng con còn có bố.

-Tặng ba.... Chúc ba và dì Lan ..... bên nhau trọn đời. – Hấn nói mà mặt không cảm xúc.

Thực ra lúc ấy, trong lòng hấn đau lắm, một cảm giác khó chịu không thể tả được, phải nói ra những điều này quả không hề dễ dàng, tuy không thể chấp nhận ngay được người vợ mới của ba nhưng hấn sẽ cố gắng. Ba hấn nói đúng, tình cảm cha con và tình cảm vợ chồng không giống nhau và cũng không thể bù đắp cho nhau được. Dù trong lòng còn tức giận ba nhiều lắm, nhưng ba là ba hấn, hôm nay là ngày vui, ba hấn thực chất đã mong hấn đến vô cùng, khi mới nhìn thấy hấn thôi, ông đã thở phào và hạnh phúc lắm. Mẹ hấn, chắc sẽ vui. Bà ấy đã thoát rồi. ...

-Ê! Chú đến thật đấy à? – Một người thanh niên đẹp trai sáng ngời vỗ vai Bối

-Anh...! Cũng đến? – Hấn ngạc nhiên

Phải, trước mặt hấn là Hạo Thiên, con trai cả của Hạo Long, anh trai của hấn. Một người lạnh lùng, rất có tiếng tăm trong xã hội cả nổi lẫn ngầm. Con người này cũng lạ, gặp người lạ thì như tảng băng, với người nhà thì ông ọt, cười cười nói nói, nhất là với thằng em trai ngỗ nghịch, cứng đầu. Hấn chỉ không ngờ, anh mình chẳng lẽ đã tha thứ cho ba? Con người đã từng tuyên bố từ giờ đến chết không thêm nhìn mặt Vương Hạo Long? Thay đổi rồi ư, không về phe hấn nữa?

-Đến xem có trò gì vui, tiện thể ra mát giới truyền thông cho thêm nổi tiếng ấy mà! – Hạo Thiên cười ha hả. – Uống chút không?

-Không, hôm nay em đi cùng bạn!

-Hai thằng ý thì có gì mà lạ đâu, thoải mái đi, gọi cả chúng nó uống cho vui! – Hạo thiên kéo thằng em trai đi bằng được

-Không... là con gái! – Hấn đành nói thật

-Gi?... Quái, tao vừa ngoáy tai hôm qua, chẳng lẽ chưa sạch? – Hạo Thiên đưa ngón út lên ngoái ngoái lỗ tai

-Thôi đi, em còn phải trông chừng cậu ấy! – Hấn nhanh chóng chạy ra ngoài, không thôi đứng trong đó một hồi nữa sẽ bị sỉ nhục cho xem

Hấn ra ngoài, vẫn thấy con nhon ấy đang ăn uống linh đình, cùng đó là mọi người đang nhìn nữa, ngại quá, biết thế cho ở nhà rồi. Hấn chạy ra kéo hấn ra ngoài

-Này, tôi còn chưa ăn uống được gì mà! T.T – Mỡ tiếc nuôi

-Ăn thế đủ rồi... Giờ đi chơi đi!

Họ kéo nhau đến Hoàng Nghiệt City mà không biết rằng, nơi đó có điều kinh khủng sắp xảy ra gần đoạn chuối ngày tươi đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Khai Giảng

Hoàng Nghiệt City hôm nay có hội chợ, vui quá! Mọi người đông nườm nượp, không khí náo nhiệt hẳn. Đèn lồng đỏ treo khắp nơi. Nó thích thú nhảy nhót khắp các gian hàng. Hội chợ ẩm thực là chốn thiên đường đối với một con ham ăn như nó. Hết chạy một mình, nó kéo tay hấn chạy, tới từng gian hàng ngó nghiêng, gian nào cũng xí xốn mua, hết đồ ăn lại đến đồ uống, hết xiên nọ lại đến que kia. Ở đây hỗn độn các mùi hương, chiên, xào, quay, nướng cứ gọi là ngào ngạt, nức mũi, món Tàu, món ta, món Tây, món Châu Phi, ... đủ cả. No bụng mà đói con mắt, cứ muốn thử ăn bằng hết thì thôi. Không hiểu cái đồng ăn ở nhà hấn lúc này đã trôi dạt phương nào? Nhiều gian hàng Nhật còn biểu diễn vừa nấu ăn vừa múa dao, múa đĩa, vừa được ăn ngon, vừa được ngắm đẹp. Còn gì bằng?

Mỡ thích thú nhảy nhót tung tung, mắt sáng như đèn pha ô tô. Cứ thi thoảng thấy cái ngon thì dứ dứ nuốt tận miệng Bối mà hấn chẳng thèm ăn.

Eo ơi, ngon vậy mà chẳng ăn, thật chả biết thức gì cả! Nhưng mà hấn nhìn nó ăn cũng đủ no rồi. Mà hấn cứ phải chạy lẻo đẻo đằng sau nó, thấy tội. Hết ăn uống no say, hấn rủ nó đến khu vui chơi, bọn chúng chơi hết nhà ma, tàu hỏa, đập vịt... Nhưng thứ làm cho Mỡ thích nhất chắc là đu quay khổng lồ. Ngồi trên đó sướng lắm nhé! Nhìn thấy hết mọi thứ, nhìn thấy toàn hội chợ, nhìn thấy hồ Tây đẹp lung linh, thấy những con đường sáng trưng tấp nập xe cộ, thấy những tòa nhà chọc trời đang sáng đèn, thấy những đôi tình nhân ríu ríu trên các vĩa hè.

Cả thành phố tràn ngập ánh đèn nhộn nhịp, ồn ã, đâu đó những đám bạn rủ nhau tụ tập trà chanh chém gió, đâu đó có những người bán rong trên các nẻo đường. Một phần của Thủ Đô: Là đây!

Ngồi trên một khoang đu quay, nó thích thú, háo hức, ngó ngang ngó dọc, ngó tới ngó lui. Cười tươi rói rói, nói thật là từ bé đến giờ, mới được đi đu quay khổng lồ có hai lần, mà lần đó còn nhỏ quá nên không nhớ rõ, giờ thì tốt rồi, vừa được ăn, lại vừa được chơi.

Nó nhìn hấn, trông hấn cứ im lặng mà chiêm ngưỡng, mắt hấn mơ hồ xa xăm lắm, chả biết đang nghĩ gì mà suy tư thế. Từ sau khi ở đám cưới về, hấn vẫn chưa vui hơn. Chẳng lẽ, đại hỷ của ba làm hấn khó chịu đến thế? Nó chạy lại bên hấn ngồi cạnh, giờ máy điện thoại ra “seo – phi” (selfie) những bức ảnh nhí nhỏ để up facebook. Mặt hấn cứ méo xị ra, haz... Cứ up lên mạng đi, rồi lại tốn mực giấy báo chí “Bạn gái của Hạo Bối thiếu gia”, “Con trai Vương Hạo Long tình tứ bên gái lạ”... bla... bla. Nhưng chỉ là chụp ảnh chung thôi, có cần bà Mỡ phải đáng yêu thế không, hết chu mỏ, bẹo má rồi lại giờ tay giờ chân, uốn éo đủ mọi hình thù. Nhìn vừa buồn cười lại rất... yêu yêu. Hấn đỏ mặt, tự dưng trong không gian này, hấn thấy vui.

Cuối cùng, hội chợ đã kết thúc. Hai đứa đang lững thững đi ra khỏi cổng khu, mặt nó méo xị ra, đang chơi vui mà! Nó chẳng muốn về nhưng nhìn mặt hấn có vẻ mệt lắm rồi. Chuyện, chạy theo nó không mệt mới lạ. Đang đi lững thững và nhìn ngắm xung quanh thì một tên cao to, mặt bộ đồ đen xì chạy tới hót hải như bị ai đuổi. Tên đó không may va vào nó làm cả cả hai ngã lăn quay. Không một lời xin lỗi, tên đó lồm cồm bò dậy rồi chạy mất hút. Nó ngồi xoa xoa cái khuỷu tay bị chầy, hấn vội cúi xuống đỡ nó dậy rồi xuyết xoa. Khổ thân, không biết mất mũi để đi đâu nữa. Đang đỡ tay nó, hấn lại thấy có miếng giấy trắng rơi ngay phía bàn tay

- Cái này cậu làm rơi à? – Hấn hỏi

- Hà? Không... tớ không biết! – Mỡ nhìn mẫu giấy gấp tư

Hắn mở ra. Bên trong. .

Cái quái gì vậy. “Khu Đường Liên, số 24 quận X. Không được bắt cản!”

Đây giống như miếng giấy ghi địa chỉ nhà vậy, chắc của tên lúc này làm rơi rồi, nhưng tên đó vội đến mức chạy hoảng loạn thế ư? Như ma đuổi. Hắn cầm miếng giấy bỏ vô sọt rác, phúi phúi cái tay rồi hai đứa nó đi về

- Sao lại vứt sọt rác thế? Nhỡ người ta quay lại tìm thì sao? – Mờ bối rối vì thấy làm thế nó cứ sai sai ý.

Lương tâm nó thật thà quá, nó quay lại lấy mẩu giấy từ bãi rác. Nó sợ người đó quay lại, không thấy tờ ghi địa chỉ, lại không tìm được nhà thì sao thì tội lắm! Biết đâu nó lại quan trọng với người ấy vô cùng. Nó không muốn bất kì ai giống nó, tự mò mẫm tìm ai đó trên con đường chẳng biết bến đỗ ở đâu. Nó đứng là một người thiện lương, rõ ràng tên đó lúc này còn đâm sầm vào làm nó đau điếng rồi bỏ đi không một lời xin lỗi cơ mà. Hắn đành phải đưa nó đến chỗ bảo vệ để gửi ở đó, lát chắc người kia sẽ đến tìm lại.

Bọn chúng trở về trường để ngủ, sáng mai phải thức dậy sớm, chuẩn bị khai giảng. Cuối cùng thì hôm nay cũng không về được nhà, thôi để tuần sau vậy. Đêm nay, nó mơ thấy điều kinh khủng lắm. Nó thấy một người ngang tuổi như nó nhưng nhìn không rõ mặt, bị nó cầm dao cứa cổ, cậu bạn đó chết. Nó liền bật dậy, hét toáng lên, mồ hôi túa đầm chán. Từ trước đến giờ, nó không bao giờ gặp ác mộng hãi hùng này. Nó cảm thấy sợ, sợ lắm, nhờ đây là đêm báo xấu đó thì sao? Nhím và Đậu thấy nó hốt hoảng, sợ hãi như thế thì cũng chạy tới xem sao.

- Mày có sao không. Uống nước đi? – Nhím đưa cho mờ cốc nước lọc.

Lần này nó không mơ giống mọi khi ư? Nó không khóc. Đây hoàn toàn là giật mình, sợ hãi. Ất hẳn là ác mộng khủng khiếp.

- Tạo không sao! Chúng mày đi ngủ đi, mơ ác mộng thôi... Không sao!

Nó nói giọng vẫn run run, mồ hôi vẫn thi nhau túa ra. Nó găm chặt cốc nước trong tay, run rẩy. Nó sợ lắm, nó thấy run lắm, nhờ đâu... nhờ đâu! Cậu bạn đó là ai, sao lúc bị nó cứa cổ ại nhìn nó mỉm cười chứ? Nụ cười thật quen thuộc như gần ngay bên cạnh.

Là ai?

Là ai?

~~Sáng ngày khai giảng~~

Buổi sáng hôm sau đối với nó không mấy trong lành, nhất là trải qua chuyện đêm qua. Đến giờ vẫn chưa hết ám ảnh. Nó lê đôi chân nặng trĩu xuống giường. Đã 6h30 rồi, nếu không nhanh thì muộn mất. Khi mọi thứ đã xong xuôi, nó đứng trước gương, mắt nhìn con bé đang mặc bộ quần phục xanh thật đẹp, chiếc mũ được đội ngay ngắn trên đầu, ra dáng lắm. Giờ tâm trạng đã khá hơn, nó cùng Nhím, Đậu tới sân trường.

Đúng là ngày khai giảng thật tung bừng. Bóng bay khắp nơi, cờ hiệu băng rôn đỏ phấp phới trong gió. Phải làm sao để tả được sự nhộn nhịp, háo hức đây? Sân trường THPT Tân Lập, có hàng ngàn dây ghế phủ khăn trắng, rất đẹp, rất sang trọng, hai bên sân khấu có bàn ghế cho khách mời và các thầy cô rộng rãi. Sân khấu trải thảm đỏ, rèm xanh treo chữ “CHÀO MỪNG KHAI GIẢNG 145 THPT TÂN LẬP”.

Trường đẹp là vậy, con người cũng đẹp không kém. Các bạn học sinh ríu ríu, cười nói vui tươi, chim chóc hòa ca líu lo. Hôm nay trông ai cũng đẹp, ai cũng bảnh bao, xinh gái. Các chị lớp 12 thì mặc áo dài, đẹp lắm nhé! Lớp trực tuần thì thật khẩn trương xếp biên các lớp, treo bannrôn, treo cờ, kê bàn, chuẩn bị sân khấu. Cứ nồ nức như đi mở hội. Các thầy cô hôm nay trông cũng thật đẹp quá. Cổ giáo mặc áo dài xanh lam, các thầy thì mặc com – lê nghiêm chỉnh, đứng đắn.

Đã đến 8h, buổi khai giảng bắt đầu. Ai nấy đều nghiêm chỉnh đứng vào hàng lối. Chào cờ xong, đến tiết mục văn nghệ, nàng MC Thúy Huyền đơn đã đi ra

- Kính thưa quý bạn và các vị, kính thưa quý vị và các bạn. Chắc hẳn các bạn đã biết tôi, vậy không để các bạn đợi lâu nữa, chương trình âm nhạc đầu năm học xin được phép bắt đầu. Mở đầu chương trình là ban nhạc gao cội TMT và nhóm này Tendance với hit Bang ...Bang ....Bang.

Bài nhạc cực sôi động của Big Bang vang lên đầu tiên như một ngọn lửa đốt cháy sân khấu, làm mọi người nóng lên, ngứa ngáy, ai cũng lắc lư, có người phiêu luôn theo những bước nhảy cuốn hút. Những nam thần Tendance khí thế hùng hục, nhảy rất xung. Anh nào anh nấy cool ngầu khỏi chê. Nó cứ bị hút vào mà đứng lên nhảy lúc nào không biết. Hẳn lại thấy khó chịu, mấy thằng cà tung ấy có gì mà thích chứ? Mọi người đứng dậy và vỗ tay giòn giã, nhảy luôn theo nhóm nhạc

- Hú... Hú.... Bềng... Bềng... Bềng... Bềng... – Đám đông reo hò

Bài hát kết thúc trong sự tiếc nuối của mọi người. Ai cũng muốn nhảy mãi, chẳng muốn dừng.

Tiếp theo sau đó là những tiết mục văn nghệ khá hay và đặc sắc của các lớp. Bây giờ là đến lớp nó. Bước ra sân khấu là ba bạn nữ xinh lung linh. Còn ai nữa, là Linh Kỳ, Mỹ Duyên và Uyên Uyên. Ba người bắt đầu hát, Uyên Uyên đánh đàn ghi ta, Duyên hát

Em chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ yêu

Và sẽ yêu ai đó thật nhiều

Em chưa bao giờ nghĩ cuộc đời có anh
Làm trái tim này thật mong manh
Em luôn tin rằng cứ một mình cũng vui
Và có khi cho đến trọn đời
Nhưng đâu ai ngờ bỗng một ngày mới hay
Tình yêu khiến cho lòng mê say
Có những lúc em vu vơ suy nghĩ
Có những lúc em lại thần thờ
Những bối rối cứ đọng đầy trong trái tim em từng ngày

Tiếng hát của Mỹ Duyên làm say đắm hàng vạn chàng trai bên dưới. Ai cũng chăm chú thưởng thức. Nhạc dừng. Uyên Uyên ngừng đàn, Duyên ngừng hát, Linh Kỳ ngừng chơi trống Cajon. Mọi người bắt đầu nhón nháo lên. Sao lại dừng lại?

Đột nhiên cả ba người đứng dậy, nhạc tiếp tục nổi lên, Duyên tiếp tục hát nhưng Uyên Uyên và Linh Kỳ nhảy theo lời bài nhạc

Chỉ cần anh biết rằng từ tận sâu trong đáy lòng

Bao nhiêu nhớ thương dành trao riêng mỗi anh

Người đã đến trong đời, và làm cuộc đời em tựa như chơi vui

Và từng đêm nhớ thương lòng còn bao nhiêu vấn vương

Bao nhiêu ước mơ ngày đôi ta có nhau

Dù cho đến bao giờ, lòng còn chờ đợi những bất ngờ

Vì anh là của em

.....

(Vì anh là của em – Hòa Minzy)

Phần biểu diễn kết thúc trong những tràng pháo tay giòn giã, ba người trên sân khấu cười rất tươi, nhất là Linh Kỳ, hạnh phúc hiện rõ trên khuôn mặt. Một tiết mục xuất sắc.

Buổi khai giảng đầu cấp ba của chúng thật thành công. Khoảng 11h trưa, mọi người đi ăn.

~~Canteen~~

Hôm nay phòng ăn chật cứng vì học sinh cùng đồng loạt tới. Bọn hắc may mắn chiếm được một cái bàn. Hai thằng Bối Bạch cười nhếch nhếch vì số may, mà giả dụ không có bàn, dùng tí nỡ nam kế là có ngay, sợ gì! Haha. Đúng lúc này, ba đứa nó cũng đến. Nhưng số chớ là đếch còn cái bàn nào để ngồi. Cứ đứng đực mặt ra không biết làm thế nào khi cái bụng cứ đòi biểu tình dữ dội.

- Ê Đậu... Vào đây ăn nhanh lên! – Bạch nhí tai thính mắt tinh nhanh chóng vẫy tay Đậu

Trong khi Đậu vẫn còn đang lưỡng lự thì Nhím nhanh chóng kéo tay hai con bạn nhảy bổ vào cái bàn. Tuy hơi chật nhưng không sao, có chỗ là tốt rồi. Hắc và Bối mặt rất lạnh lùng tỏ vẻ không quan tâm. Nó để ý thái độ hôm nay của hắc không còn khó chịu như hôm qua nữa, nó cười. Đồ ăn được mang đến phục vụ tận tình. Hắc lại lạnh lùng ăn mà không nói chuyện, nó và hắc ngồi cạnh nhau mà cảm giác như có gì đấy ngăn cách hai người, có một sự không thoải mái nhẹ. Bên trái Bạch nhí hót lấy hót để, luôn mồm luôn miệng hỏi Đậu cái này ngon không, cái kia ngon không? còn bên phải thì Nhím cứ gắp rào rào thức ăn vào bát cậu lớp trưởng. Cậu lớp trưởng thì ngại ngừng, lúng túng cứ gượng gạo, run rẩy nhận lấy rồi lại ăn mà chẳng dám ho he gì. Nó thấy thật khó hiểu, rõ ràng hôm qua hắc còn rất quan tâm nó mà, đờ nó dậy rồi xuyết xoa lúc nó té nữa chứ? Thôi kệ cha hắc, Mỡ phải ăn cái đã, có thực mới vực được đạo.

Đang ăn ngon lành thì tivi ở phòng ăn bật lên tin thời sự khẩn

- Theo thông tin mới nhận của sở cảnh sát thành phố cho biết, nhóm trộm đá quý khét tiếng tối qua ở trung tâm thương mại Lion đã trốn thoát, hiện giờ chỉ biết tên cầm đầu bị thương và mất dấu ở khu Đường Liên. Đoàn em của hắc đang ráo riết tìm kiếm. Cảnh sát hết sức truy lùng, mong người dân nếu thấy ai khả nghi thì hãy báo ngay cho sở cảnh sát gần nhất và không được tự ý hành động nguy hiểm.

Cà canteen im lặng nghe ngóng rồi bàn tán xôn xao

- Đường Liên... ! – Bối nhớ ra gì đó lập tức đứng lên. – Mỡ, nhớ tờ giấy không ?

- Giấy gì ? – Mỡ còn đang mãi miết ăn

Con nhon này, vô tâm đến thế là cũng, chẳng lẽ nó không nhớ hay sao ? Chỉ ăn với ăn.

- Hôm qua có tờ giấy ý ! – Bối bực bực

- À ! “Khu Đường Liên, số 24 quận X. Không được bắt cản!”. Thì sao? - Nó vẫn cầm cái đuôi gà gặm ngon lành.

Hắn đứng lên. Như trời chòng.

- Chuyện gì vậy này? – Hắc thấy thái độ của Bối cũng hơi lo lắng

Bối ngồi xuống, vẫy tay ra hiệu bọn chúng ngồi sát lại

- Tao biết chỗ bọn cướp đá quý. – Bối nói nhỏ

- Mà biết thật à? – Bạch nhi ngừng dậy nói to hốt hoảng

- Thằng chó, mày có im đi không? Cúi xuống đây! – Bối kéo đầu Bạch nhi xuống. – Chúng ta cùng nhau đi bắt chúng, lập chiến công chứ?

- Thôi mày, nguy hiểm lắm, không nên làm vậy! – Hắc chối bỏ ý kiến

- Mày nhát thế? Sợ gì chứ, có tao mà! – bối mắng Nhị Hắc

Ba đứa nó nghe bọn chúng nói mà chẳng hiểu chuyện gì? Bắt ai? Nếu mà bắt cướp thì ba thằng nhãi ranh này bắt được không? Hay bị bọn chúng bắt lại, phiền quá!

- Báo mẹ nó canh sát đi cho rồi! – Nhím lên tiếng

- Không được! – Bối quát

Sau một hồi nói lý do và giải thích, thế quái nào mà bà Nhím lại quay ngoắt 360 độ xin đi cùng bọn chúng, cô ta giới thiệu mình có món võ cổ truyền, gặp cướp quật phát chết ngay. Nhưng Hắc không nghe, không cho cô đi cùng, sợ gặp nguy hiểm thì không ai chịu trách nhiệm. Hai người cứ cãi nhau mãi, cuối cùng Hắc đuối lý, đành phải nghe theo sự xấp đặt của “ông trời”.

Chúng nhất chí, về lớp, lên kế hoạch tối đi bắt cướp.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Ba Nàng Điệp Viên Và Những Con Chó

Lớp học vắng tanh không bóng người. Bọn chúng lén lút đi vào trong lớp ngồi tùm lại một góc bàn tán. Bối lấy một tờ giấy A4 trắng và cây bút chì vẽ đường lối y như thật. Hắn lên kế hoạch đại loại là như sau

“Hắn và Hắc sẽ theo dõi ở khu Đường Liên, chờ thời cơ thích hợp thì sẽ vào căn nhà đó dò xét. Nhím sẽ đứng ở cửa sau khi có lệnh của hắn thì quật chết thằng canh gác, mà quật vừa vừa thôi không chết thật thì hỏng việc. Đậu Đậu thông minh sẽ kiểm tra phần liên lạc, đưa con chip và camera thăm dò căn nhà trước, đồng thời báo cảnh sát nếu có lệnh...”

- Thế em làm gì? – Bạch nhi mãi chưa được phân công

- Mày á?... mày lái xe đưa bọn tao về nhé! – Bối cười nhăn nhó... chả bù cho tên Bạch nhi tức điên

Mỡ ngồi nghe cũng hứng thú lắm, miệng cười luôn, háo hức.... như con chó. Tưởng tượng ra cái cảnh mình bắt cướp nó oai ra sao, rồi có khi còn được lên báo nữa chứ. Nó sẽ nổi tiếng, hahaha. Cứ tự nghĩ tự cười sảng khoái, nhưng chẳng mấy giây sau thì hắn nói với nó thế này.

- Mỡ ở nhà nhé, ở đó không có đồ ăn cho cậu đâu.

Hắn nói xong cười nhếch môi, nhìn nó trêu mến lắm. Hắn nghĩ gì vậy, làm nó như con lợn không bằng. Nó cũng thông minh, khỏe mạnh lắm chứ tưởng à. Lúc mới 7 tuổi, một tay đã chết 3 con gà chọi của ông ngoại, lên 10 tuổi, làm vỡ đầu con trâu nhà hàng xóm phải đền gần 15 triệu hồi đó, nó còn nhớ như in đây. Cho nó theo, ít nhiều nó cũng giúp được gì đó. Hay hắn sợ nó làm vướng chân. Không đâu, cho nó theo đi, nó hứa thật lòng đấy, đến đó nó sẵn sàng đứng canh bên cái tủ lạnh cho, không cần lo đâu.

- Thôi được rồi, nhưng mà đứng ở ngoài cửa thôi đấy, chẳng may vỡ kế hoạch lại chạy không kịp thì khôn. – Bối động lòng thương trước sự năn nỉ ỉ ôi của nó

- Rồi! – mở mắt mày ỉu xiu

Chúng bàn xong xuôi hết kế hoạch. Dận đi dận lại là không được kể cho ai nghe đâu đấy. Mà đũa nào nghe được lại nằng tay trên cửa tụi nó thì phí. Chúng chông tay lên nhau Yô một cái cho có khí thế. Chợt

- Mấy cô mấy cậu làm gì thế? Sao còn chưa về hả? Có thích lên uống trà trên phòng dấm thị không? – Hy bà bà không biết từ xó xinh nào nhảy ra làm chúng giật cả mình

- Về thôi! – Bọn chúng nhanh chóng chạy ra khỏi cửa

Ba thằng chắc vẫn ớn vụ lon bia lắm, rầm rập như cún con.

Dù chưa biết là xảy ra chuyện gì nhưng chúng biết cuộc đời cấp ba của chúng đã bắt đầu rồi đấy. Đến giờ nổi loạn rồi. Một mốc trưởng thành có thể đáng nhớ, cũng có thể không đáng để nhớ nhưng có sao, quan trọng là chúng được trải qua cùng nhau, có những hoài niệm mang tên nhau là được rồi.

Giờ thì mỗi người về hai kí túc xá khác nhau.

~ Kí túc xá Mộc Lan~

- Mày ơi tao háo hức quá! – Mỡ sung sướng nằm vật ra giường

- Phải, lâu lắm mới có vụ khuynh đảo giang hồ thế này, hehe. – Nhím góp lời

- Chúng ta đặt một cái tên cho nhóm bắt cướp đi để nhớ sau này mà lên báo thì còn biết mà trả lời.

Công nhận chưa thấy ai lo xa bằng nó. Nó nghĩ chu đáo hết cả phần người khác. Công nhận, nếu lên báo mà lại không có cái tên thật oách thì chán chết, phải có tên thì mọi người trên đất nước này mới biết tới mà ca tụng chứ, cái tên phải ngang tầm như FBI chẳng hạn.

- Thế mày nghĩ ra tên gì chưa? – Nhím hỏi Mỡ

- Giờ thì chưa!... à, hay là “Ba nàng điệp viên và những con chó” – Mỡ nảy ra cái tên

- Ba nàng điệp điệp viên thì đúng rồi nhưng còn những con chó? – Nhím khó hiểu

- Haha...- Mỡ lấy quần áo để đi tắm, mồm cười mãi không thôi.

Chẳng ngờ có ngày Nhím lại ngu đột xuất thế. Còn những con chó nào nữa! Lâu ghê, cả tuần rồi mới được tắm cái phòng thoải mái như thế này. Lại có lọ tinh dầu bạc hà ngay đây, nhỏ vài giọt vài bồn tắm, mùi hương man mát tỏa ra thật dễ chịu, thanh lọc cả cơ thể. Hít một hơi thật dài, bước vào nước mát lạnh, ngồi xuống, dòng nước như rửa trôi tất cả, sự mệt mỏi, khó chịu những ngày qua.

Nó ngả đầu ra phía sau tận hưởng, một giấc mơ lạ lùng lại đến

“Đó là một đôi hoa Bỉ Ngạn đó. Đúng vậy, là Bỉ Ngạn. Chỉ một màu đỏ thắm, đỏ ... như máu. Một ngọn đồi bát ngát mệnh mông ấy, chỉ hai màu, đỏ của Bỉ Ngạn, xanh của trời. Nó đang lạc lõng, chơi vơi giữa đôi Bỉ Ngạn mệnh mông, nó cố với tay một ai đó, nhưng người ấy ngày càng xa, thấp thoáng chỉ còn chiếc bóng. Âm thanh thê lương, bi sầu ai oán, một sự chia ly đau đớn. Hoa Bỉ Ngạn, như hai người, hoa và lá của Bỉ Ngạn mặc dù là cùng chung một rễ, thế nhưng đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không nở chung.”

Nó lại sợ hãi bừng dậy, thờ dốc, dường như vẫn chưa tỉnh hẳn, màu đỏ thắm ấy vẫn đang mông lung trước mắt. Nó sợ hãi, một giấc mơ kì quặc. Bỉ Ngạn... Phải chăng như một lời cảnh báo, sự chia lìa lại sắp xảy ra?

Bên ngoài phòng Đậu Đậu đang dò thêm tung tích của nhóm cướp đá quý.

- Biết thêm được gì rồi mày? – Nhím cầm cốc cà phê nóng tiến lại gần Đậu

- Ừm... Mạn Châu Sa! – Đậu mấp máy môi

- Hả? – Nhím chưa hiểu hết câu nói của Đậu

- Tên cầm đầu là Mạn Châu Sa, người Trung Quốc. – Đậu giải thích

Mạn Châu Sa... Mỡ nghe thấy tên này liền rung mình không biết tại sao, cái tên như một luồng gió mạnh phả sau gáy khiến nó lạnh người. Tên nghe quen quen, phải chăng nó đã nghe thấy ở đâu đó. Tim bỗng đập mạnh liên hồi, đầu óc choáng váng, quay cuồng. Nó chậm chạp lê từng bước lên giường, cơ thể vô cùng khó chịu. Hai con bạn thấy vậy rất lo lắng, không lẽ ngấm nước lâu quá nên cảm. Chúng lại gần xoa bóp, bôi dầu, rồi đánh gió đủ kiểu. Nó dễ chịu hơn nhưng con buồn ngủ lại đến. Nó ngủ một mạch, chẳng biết bao lâu, chỉ biết là rất lâu... lâu thôi.

Khi tỉnh dậy, đã 8 giờ 30 tối, mọi người đã không còn trong phòng. Nó chắc mẫm mọi người đi bắt cướp rồi. Nó ngồi dậy, xây xẩm mặt mày, đầu óc lại quay như chong chóng, trong người khó chịu nôn nao. Chắc nó cảm thật. Thân thể nặng trĩu, thờ cũng khó nhọc, chắc nó từ bỏ phi vụ này vậy. Nằm xuống, cố nhắm mắt để ngủ, nhưng vừa thiu thiu thì tiếng chuông điện thoại reo lên.

- A... lô! – Mỡ khó nhọc trả lời.

- Mày đến khu Đường Liên, số 24 quận X mà dọn xác bọn bạn mày về đi! – Một người đầu dây bên kia nói một giọng ghê rợn, đầy khoái trá

Dọn xác... Xác nào? Không lẽ... ! Nó thoáng nghĩ đến bọn nó mà rung mình. Không thể nào... ! Một cảm giác sợ sệt nổi lên, nó run run chưa tin vào những gì mà mình nghe thấy, cố gắng đưa điện thoại lên tai

- Alo... Người là ai... alo! – Mỡ hỏi nhiều nhưng đáp lại chỉ là tiếng tút dài đến vô tận.

Nó bắt đầu rồi... Làm gì bây giờ? Nó phải làm gì?

Mỡ mở tủ lấy vội cái áo khoác rồi phóng ra ngoài. Vừa chạy trên đường, nó vừa lo lắng, vừa sợ vừa khóc nức nở. Nó thấy mệt quá, nó không thở được. Nó dừng lại, thở dốc, ôm lấy bụng, nước mắt lã chã rơi. Nó bắt một chiếc tắc xi trên đường, réo bác tài chạy nhanh hết mức có thể. Xuống đến nơi, nó ném vội cho bác tài 100 nghìn rồi lại tiếp tục chạy vào trong con đường đầy hoa ti gôn hồng thơm. Không, hoa đẹp nhưng lòng nó đau quá, cảm giác mất đi những người quan trọng, thực sự nó không muốn cảm nhận thêm. Đau đớn! Dù quen nhau một thời gian ngắn nhưng cũng đủ dài để sợi dây tình bạn gắn chúng với nhau. Họ bỏ đi, nó sống trên đời này còn ai? Nó cảm giác tội lỗi là ở mình, nó là một đứa đen đui, hễ thân thiết yêu quý ai, người đó nhất định gặp nguy hiểm. Trờ này của ông trời ác quá! Vừa chạy vừa nhìn ngó số nhà, gương mặt sợ sệt, nó lấy tay quệt nước mắt, rồi lại tiếp tục hót hải tìm kiếm.

Rồi!

Đây rồi!

Nó đứng trước cửa nhà số 24.... Chân khựng lại, thờ gáp. Nó đứng thất thần. Nó không dám vào.

Sợ lắm, sợ cái cảm giác nhìn từng đứa nằm la liệt trên vũng máu.

Sợ phải gào thét mà không có tiếng trả lời.

Sợ chúng đều nhắm mắt, thậm chí có thể không nhắm được mắt.

Sợ những xe cứu thương mang chúng đi.

Sợ sẽ phải khóc ngất đi.

Sợ phải đối mặt với bố mẹ chúng.

Sợ chúng hận nó.

Bao nhiêu cái sợ cứ bủa vây lấy hình hài cô đơn run rẩy. Nó đưa tay khê mở cửa, trước sau đều phải đối mặt, chỉ bằng sớm hơn một chút, để đỡ bị đeo đẳng. Cánh cửa kết lên một tiếng rợn người, căn nhà tối om, im lặng, nó tiến đến căn phòng ngay trước mặt. Những bước chân nặng trĩu như lê trên sàn, nó không dám thở mạnh. Tim nó đập tình thịnh.

Hai bóng người nấp ngoài cửa đang theo dõi tất cả cử động của nó.

~~~~ 2 tiếng trước~~~~

“Ba nữ điệp viên và những con chó” hẹn gặp nhau ở đầu đường Lâm Liên cách trường Tân Lập khoảng 500m. Chiếc BMW 760Li màu bạc và Một mô tô BMW K1300 xám đen đang đứng chờ sẵn. Mọc! Có thật là chúng 16 tuổi không vậy? Có tin tưởng được không đây? Toàn dòng xe đua chứ, đi liệu có chết không?

Trên chiếc xe ô tô, Bạch nhi đang ngồi ghế lái, bên cạnh là Bối ca. Vậy người trên moto hẳn là Nhị Hắc rồi. Nhím, Đậu nhanh chóng đến gần. Lên xe, Đậu ngồi vào băng ghế sau ô tô còn Nhím thích moto hơn nên nhảy lên xe Hắc. Hắc ngại ngừng ném cho Nhím cái mũ bảo hiểm, tím lại run run.

- Bối huynh, lái giúp đệ nhé, đệ hơi chóng mặt. – Bạch nhi vội nhìn bối cười hiền sau đó nhảy tót xuống ghế sau ngồi với Đậu

- Hừ... hẳn là chóng mặt. – Bối hiểu anh ta quá mà

- Hi hi – Bạch nhi cười gian xảo

Hai chiếc xe bắt đầu khởi hành, từ đây đến khu đó chắc đi ô tô mất tầm 40 phút, nếu nhanh vẫn có thể về kịp giờ đóng cửa. Đi được tầm 5 phút Bối chợt nhớ ra là bọn họ quên mất Mỡ rồi.

- Đâu, Mỡ đâu sao không đi cùng? – Bối hỏi

- Mỡ bị cảm nên ở lại ngủ mê mệt rồi. – Đâu trả lời

- Vậy thôi để nó ở nhà vậy! – Nói rồi Bối phóng chiếc xe đi, gương mặt thoáng chút thất vọng, hụt hẫng.

Hắn mong nó đi cùng vì đây là kỉ niệm đầu tiên hành động cùng nhau.

Nhưng hắn nào biết. Lần này, nó vẫn đến đấy!

Vào phút cuối cùng...

Hai chiếc xe đỗ trước Đường Liên. Chúng xuống xe một cách ngẫu nhất có thể. Như FBI

- Ai cha... Mày giẫm chân tao! – Bối kêu lên khi bị anh Bạch mãi vuốt tóc đeo kính râm đập phải

Bạch nhí vội rút chân ra, miệng cười cười biết lỗi. Bối ca lấy lại phong độ của mình, chỉnh cổ áo, đeo mắt kính đen. Chúng bước vào khu nhà và tìm nhà 24. Căn nhà trông nhỏ nhắn, tường trắng mái ngói đỏ khá cổ điển, thiết kế không có gì mới lạ nhưng hai bên trước cửa có trồng mào gà đỏ...

Mọi việc diễn ra hoàn toàn theo dự định. Khi đã hạ toàn bộ mấy thang gác cửa. Tiến lại căn phòng đối diện trước cửa chính, tên cầm đầu bị uy hiếp, hắn lùi lại sau cửa, trên tay vẫn cầm một khẩu súng còn lại duy nhất một viên đạn.

- Đầu hàng đi... ông thua rồi! – Bối nói

Hắn không dám bắn, đang lùi dần về phía cửa nghĩ cách trốn thoát mà chưa biết làm thế nào thì cửa mở ra. Đó là nó, đang đứng nhìn một cách ngạc nhiên, mắt còn đăm lẹ.

Thấy bọn chúng, nó vừa mừng vừa tủi, bọn chúng còn đang đứng sò sò, đẹp trai xinh gái mà ai chơi kì, hù dọa làm nó đau tim muốn chết. Nhưng còn người đàn ông nào đây. Đang suy nghĩ thì Nhím hét lên

- Chạy mau!!

Bọn chúng nó đứng chết chân, sao Mỡ lại xuất hiện lúc lúc này. Sự hiện diện của nó ở đây hẳn là vị cứu tinh của tên trùm, hắn ta lôi tay nó, dí súng vào đầu. Tình thế bị đảo lộn. Nó bị bắt lại mà không kịp phản ứng gì cả.

- Bỏ mọi vũ khí xuống, đứng cách xa ra không ta sẽ dùng viên đạn cuối cùng tiễn con bé này xuống địa ngục

Chúng đành bỏ cõn, gậy xuống, tên đó có hàng nóng, không thể đùa được, nó có làm sao, chúng hội hận cả đời. Hắn vừa tức vừa lo sợ, chỉ một chút nữa thôi. Thực sự kẻ hoạch không lường trước điều này.

Mặt Bối đỏ gay, mắt nhìn tên trùm rất tức giận. Nó sợ hãi cứ nhắm tịt mắt lại. Ngay lúc đó, mấy thằng em của hắn từ đâu không biết tới và nói thầm vào tai thằng trùm. Sau khi nghe xong, tên đó quay lại hỏi

- Trong số chúng mày ai là Vương Hạo Bối?

Bối ngẩng mặt lên nhìn tên trùm. Tên đó thật quả đáng ghét, vết sẹo dài kéo xuống từ mắt đến xương hàm, lông râu lở chồm, mặt to như cái đĩa, vuông chẵn chẵn. cái đầu hói sáng loáng tưởng như có thể soi gương. Đôi mắt một bên lồi một bên híp trông gớm chết. hẳn là Sa Sẹo. Bọn đàn em của Sa Sẹo, thằng thì tóc rũ rượi như ma lem, thằng thì vết sẹo dài trên đầu, thằng lại sẫm trở rỗng phượng xấu như bị thui. Đặc biệt có một tên mặt nhọn như răn mà bày đặt để râu quai nón nhưng tên đó hẳn là khôn nhất bọn vì đôi mắt trông cực kì tinh nhanh.

- Là tôi. - Bối lên tiếng

- Đưa thằng đó và con nhỏ này đi! – Sa Sẹo nói với mấy tên đàn em

- Bối... mày! – Nhị Hắc gọi với

Lúc này, cậu không biết phải làm gì, cậu rất rối, chúng đang uy hiếp cậu và mọi người để đưa nó và hắn đi. Cậu nên làm gì bây giờ. Đáng lẽ ra cậu không nên đồng ý với cái kế hoạch này ngay từ đầu. Hối hận bây giờ quá muộn màng rồi. Vô cùng uất hận, cậu nắm thật chặt bàn tay nắm xuống nền nhà.

Mọi người cả Bạch nhí, cả Nhím, cả Đâu tâm trạng không khác gì nhau, lo lắng, sợ, tiêu cực vô cùng. Giờ phải làm gì?

Báo cho nhà trường?

Báo cho Vương Hạo Long?

Chưa biết được, nhưng chiếc xe đen chờ nó và hần đang dần mất hút trong đêm đen.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cậu Có Ổn Không?

Chiếc xe đen chờ nó và hần lao vun vút trong đêm tối.

Tại căn phòng ở ngôi nhà mái đỏ, bọn chúng ngồi bệt ở đó, thờ dài, mỗi đứa một góc. Bầu không khí náo nê. Mọi chuyện ra nông nỗi này, phải nghĩ cách để cứu hai đứa kia. Nhưng phải làm gì đây?

- Đi về trường đã! – Hắc đứng lên đi ra cửa, cố vực dậy tinh thần cho mọi người.

~Trên ô tô~

Đậu cảm tai nghe, ngồi nghe nhạc. Nhìn bề ngoài, chị vẫn lạnh lùng lắm, mặc anh Bạch ở bên cạnh có sốt ruột thế nào. Khuôn mặt rất bình tĩnh, có một chút buồn rầu. Để ý hơn một chút, đôi mắt tuy nhìn vào màn hình điện thoại nhưng vô hồn, hần cũng chẳng biết mình đang nghe gì đâu, trong lòng vô cùng rối bời nhưng chị ta nghĩ gì thì có trời mới thấu. Lo lắng, sợ, buồn, day dứt?

Con nhỏ đó, có mệnh hệ gì hần chị cũng chẳng thiết sống.

Nó vui tươi hòa đồng, ăn nhiều, ngủ nhiều, hồn nhiên, vô tư, trong sáng. Một đứa con gái đáng yêu, thánh thiện vô cùng. Chị nhớ có hồi nó thấy con mèo con nằm chết ở góc đường, nó cứ ngồi xỏm nhìn con mèo mà khóc rầm rức, rồi còn đòi lên đòi đã quỳ chôn mèo. Chị nhớ những tối tối nó hay pha sữa ấm cho chị uống, lo chị đọc sách lâu mệt mỏi, lại nhớ có lần ngủ quên trên bàn, nó đắp chăn cho chị. Nhớ có lần chị buồn, chị nhớ bố mẹ, nó cho chị tựa vai, lắng nghe chị kể chuyện.

Nhớ lắm, nhớ cái con bé ấy như muốn bùng nổ.

- Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi! – Bạch nhí cổ trấn an

Chị Đậu im lặng. Anh biết chị đang nhớ nó, đang buồn lắm, con người lạnh lùng ấy, chắc hần sẽ không cho anh có cơ hội thấy chị khóc rồi. Thấy chị như vậy, Bạch cũng náo nê không kém. Anh thì lo cho Bối phần nhiều hơn. Hần rất nóng tính, xốc nổi, không bao giờ mềm dẻo với ai, liệu có tự hại thân hay không? Giờ chỉ mong gã Sa Sẹo còn sợ Hạo Long hay Hạo Thiên mà nể tình. Biết hần gọi võ nhưng Sa Sẹo đang nắm con át là Mỡ, hần thì anh không biết là thích hay có tình cảm gì với Mỡ, chỉ biết Mỡ là một người con gái quan trọng với hần. Để anh kể cho mọi người nghe. Vì nó, hần làm tất cả, không màng tính mạng. Anh biết bởi vì qua lần hần cứu nó ở vách núi khu huấn luyện quân sự. Anh chưa bao giờ thấy hần hành động như thế với bất kì người con gái nào. Cũng có lần chị Hà Viên, chị họ của Bối ngã xuống sông, hần ta cũng mặc kệ, chỉ nhờ Hắc xuống cứu chị lên. Rồi lúc Thùy Vân – người yêu cũ của Bối bị đổ nước trà nóng vào tay, hần cũng chỉ bảo anh lấy mấy viên đá trong tủ lạnh bôi cho mà chẳng thèm hỏi thăm, xuýt xoa một câu.

Còn nó ấy, là ai? Là gì mà hần phải mạo hiểm cả tính mạng để cứu, rồi bị nó đâm cho rách tay cũng không bỏ ra?

Mọi thứ dường như chậm lại, còn chiếc ô tô lại lao nhanh hơn trong đêm, bây giờ nhanh phút nào, hay phút này...

Hai con người trên chiếc mô tô cũng chả khá khẩm hơn là mấy. Nhím ngồi phía sau cứ thần thờ. Cô lo cho nó lắm, con bé ấy, nhát chết đi được, chỉ có cái mồm to thôi, chắc nó đang khóc nhè đấy. Giá như lúc đó, cô nhanh hơn.

Giá như lúc đó, cô là nó.

Giá như lúc đó cô xông lên đánh cho tên kia một trận toi bời thì chắc là giờ này bọn cô đang ngồi ăn gà rán, chém gió lật nóc nhà rồi cũng nên.

Thương Mỡ quá!

Cô khóc... chưa bao giờ cô khóc vì bạn bè cả, thế mà giờ cô lo đến phát khóc rồi đây.

Hắc đứng trước thấy Nhím khóc cũng sốt ruột. Lòng nóng như lửa đốt. Cậu cay vì mình chả làm được gì, chỉ biết nhìn chừng bắt hai đứa bạn đi. Như này, cậu còn mặt mũi nào mà nhìn di Hương mẹ của Bối trên trời, còn mặt mũi nào nhìn mặt anh Thiên đã giao việc chăm sóc, giúp đỡ Bối cho cậu. Làm sao xứng đáng làm lớp trưởng?

Mọi thứ đang dần đi vào ngõ cụt. Giờ chúng phải về trường thật nhanh để báo với nhà trường đã.

~ THPT Tân Lập ~

Mọi giáo quan nghe tin xong thì nhốn nháo cả lên. Hiệu trưởng Luru Mộ nữa, ông ta đứng ngồi không yên. Chết rồi, thế này thì chết thật rồi! Ông vội vã báo ngay cho Hạo Long. Ngay sau đó 10 phút, Hạo Long đã lập tức đem quân truy lùng mọi góc ngách, rà soát tất cả mọi sân bay, nhà ga, bến cảng, quyết tìm bằng được.

Thầy Cửu Linh thì bị triệu tập ngay trong đêm, vừa bị trách phạt lại vừa lo lắng, Linh mama cố gắng bảo Hắc và chúng nó về kí túc xá ngủ, việc ở đây đã có người lớn lo. Nhưng chúng nhất quyết không về, cứ quỳ xuống xin được đi theo để tìm kiếm. Nhìn đứa nào đứng đấy đều căng thẳng, chúng chắc chắn chả thể ngủ được. Nhưng nếu cho chúng tham gia thì nguy hiểm quá!

Sau một hồi năn nỉ thầy Luru Mộ thì bọn chúng cũng được phép vào đoàn tìm kiếm.

Trong cái không gian tĩnh mịch, đêm dần khuya, mọi người say giấc nồng. Lão Long cứ đi đi lại lại trong phòng hiệu trưởng Luru Mộ. Mặt mũi đen kịt

- Con trai tôi mà có mệnh gì thì các người không xong với tôi đâu.

- Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức tìm ra thiếu gia! Xin ngài bình tĩnh.

Luru Mộ run bần bật. Hạo Long thực sự rất độc đoán, một vị tướng tàn ác nhất giới quân sự, nổi tiếng không chỉ trong nước mà nước ngoài cũng phải kiêng sợ. Ai làm cho Lão Long điên lên, nhất định cả dòng họ đó phải trả giá.

Thằng con trai quý hóa của lão Long đang bị đe dọa, ông ta trong lòng như kiến cắn, cuối cùng không chịu ngồi yên, liền gọi một chiếc trực thăng đích thân tìm kiếm. Như vậy đã hiểu được, trong lòng Hạo lão gia thì thiếu gia Hạo Bối quan trọng như thế nào. Chỉ là hắn không thấu thôi.

Tin tức cũng nhanh chóng lan đến tại Hạo Thiên nhưng trái với vẻ sốt sắng của Hạo Long thì Hạo Thiên lại điềm tĩnh hơn bao giờ hết. Thiên đang ở Mỹ để bàn chuyện làm ăn. Nghe tin thằng em bị Sa Sẹo bắt đi thì cũng hơi lo nhưng sau đó lại trấn tĩnh hơn, Thiên chỉ cười nhẹ một cái ý như tin thằng em sẽ làm tốt. Dù sao Hạo Bối cũng đã lớn rồi, nên để tự hắn sinh tồn, để cho hắn biết cuộc sống này ác nghiệt như nào chứ cứ sống mãi trong vòng tay che chở của bố với anh trai thì khi nào mới trưởng thành được? Thiên muốn hắn giống Thiên, tự lập từ sớm, bươn trải, đầu đá, mấy lần vào sinh ra tử mới trưởng thành trong xã hội, đứng được ở vị trí ngày hôm nay, cay đắng tủi nhục nào mà chưa nếm trải? Cái gì cũng có cái giá của nó cả và ước muốn của Thiên chỉ có một điều “thằng em đừng giống bố”. Như thế đủ hiểu Hạo Thiên và Hạo Long là cha con không đội trời chung.

Tuy là như vậy nhưng Thiên vẫn cho người đi dò la, thám thính tình hình, để chắc chắn không có bất kì sự cố nào xảy ra và không đâu nhanh nhẹn bằng tai mắt của Hạo Thiên. Chưa đầy 1 tiếng, Thiên đã biết được rõ vị trí của em trai mình, không những thế, còn kết nối cả camera cực rõ nét. Cầm trên tay ly Stroh Rum, Thiên ngồi nhăm nháp mà thưởng thức bộ phim mà do chính thằng em làm nam chính.

Hai đứa chúng nó bị đem tới một căn hầm vũ khí, rộng lắm, nhưng chỉ có một gian, tối um um. Nó và hắn bị trói tay lại với nhau, bị bịt mắt nữa. Hắn thì cứ chửi luôn, giấy đánh đập còn nó chỉ biết im lặng mà bước đi thôi

- Thả tôi ra, thả Gia Lạc ra... Các người mang chúng tôi đi đâu...? - Hắn cứ không ngừng vung vẩy bất hợp tác

- Câm miệng, đừng nhiều lời – Một tên thúc mạnh vào người Bối

Chúng bị xô xuống đất, bị buộc tay vào một cái cột, hai đứa xoay lưng vào nhau. Mỡ mết mỏi quá, chẳng thể chống cự gì được. Thở cũng khó khăn.

- Khôn hồn thì im lặng, ta sẽ không động đến một sợi lông, chỉ cần vài ngày, chúng ta trốn thoát khỏi đây, các người sẽ tự do. Nên nhớ đừng làm càn, thách thức giới hạn chịu đựng của ta. – Sa Sẹo lên tiếng

Tiếng đóng cửa đến sầm một cái, không gian tĩnh mịch, yên ắng. Văng vẳng đâu đó có tiếng lá cây rít gió xào xạc, thoang thoang có tiếng ếch nhái kêu chuồng chuộc. Nó sợ hãi ro rúm người rên nhẹ. Đôi mắt nặng trĩu, chân tay mỏi nhừ, nó thiếp đi một mạch không biết trời đất gì nữa. Biết đâu rằng, người bên cạnh đang lo lắng như thế nào.

Hắn bị bịt mắt chả nhìn thấy nó đâu lại càng lo sợ, cái con nhon luôn mồm luôn miệng, suốt ngày nhè nhào giờ lặng im khiến hắn lo lắng, khiến hắn sợ muốn nổ tung.

Hắn sợ bơ vơ trong đêm tối, sợ lạc lõng như này.

Hắn gọi nhỏ, cố cựa mình để đánh động nhưng đáp lại vẫn là sự bất động, lặng thinh. Ít nhất nó hãy nói với hắn rằng “Tớ ổn”.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tớ Thích Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cùng Hợp Tác

Mọi người đang vô cùng lo lắng, ráo riết, tiếng còi cảnh sát hú khắp nơi, tiếng trực thăng phành phạch trên bầu trời. Người dân cũng chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, họ cứ kháo nhau là có chiến tranh xảy ra ở biên giới hay trên biển nào đó. Nhưng thực chất là cảnh sách chỉ đang truy lùng Sa Sẹo và tìm kiếm

Hạo Bối thôi.

Thường Tân Lập, học sinh cũng đều thức dậy, nhón nháo cả lên, nhưng hoàn toàn không biết một tin tức nào cả. Các thầy cô giám thị được tăng cường để quản lý, nhắc nhở các học sinh tiếp tục đi ngủ. Tân Lập, chưa một đêm nào mệt mỏi như thế.

Lại nói về phía Hạo Long, lão ta gần như nổi điên lên, cả đất nước này, đã gần 5 tiếng đồng hồ trôi qua mà không một in tức nào cả. Một lũ ăn hại, lão cắt lương, cắt thương hết... Lão vò đầu bứt tai, đứng lên ngồi xuống, thề sẽ lật tung cả đất lên để tìm ra được con trai lão.

Lại nói về phần Gia Lạc, mẹ nó, bà Nguyệt khóc lên khóc xuống, âm ỹ cả phòng hiệu trưởng. Bà bảo sẽ không cho con gái của bà học ở đây nữa, sẽ đem nó ra nước ngoài với bà. Rồi là nó mà có mệnh hệ gì thì trường Tân Lập chết với bà. Tân phu nhân Hạo Long cũng đến để xem tình hình. Thì ra bà Hoàng Lan và bà Tú Nguyệt là bạn thân. Cố gắng dỗ dành, an ủi bà Nguyệt, bà Lan cũng rất lo cho hai đứa nhỏ. Tuy Hạo Bối không phải ruột rà máu mủ gì nhưng bà Lan cũng rất thương thằng bé, mong nó gọi mình một tiếng mẹ nhưng chắc là cả đời này, không được rồi.

Ở một nơi gần đó, có một người đàn ông đứng ngồi không yên, quá lo lắng mà không thể làm gì được, chỉ còn cách ngồi chờ. Cứ dấm thùm thụp vào đầu mình, vò tóc bứt tai, tay cầm chiếc điện thoại đen ngույն mà nóng lòng, mong ngóng.

Bỏ qua tất cả mọi người ở bên an toàn đi. Bây giờ đến vùng nguy hiểm của Bối và Nó.

Sau 5 tiếng đồng hồ li bì, nó cũng tỉnh dậy. Khẽ mở mắt, nhú lông mày, mọi thứ tối um um, không biết nó được tháo bịt mắt ra hồi nào nữa nhưng mà tối thế này thì bỏ bịt mắt ra có tác dụng gì. Nó cũng chẳng thấy hấn đâu. Giờ thì đến lượt nó lo lắng, không biết hấn ở đây hay bị chúng bắt đi đâu rồi, có vẻ như bọn chúng muốn bắt hấn làm con tin để trốn thoát dễ dàng hơn?

Nó cựa nhẹ mình cho đỡ mỏi. thấy sau lưng có một vật thể to to ảm ảm, đang không biết là gì thì có tiếng cát lên

- Lạc Lạc, cậu tỉnh rồi à? Có sao không? – Giọng hấn cất lên run run

- Bối à? Tớ ổn. – Mỡ vui mừng khôn xiết khi nghe thấy âm thanh quen thuộc

Nó không cảm thấy cô đơn nữa. Trong hoàn cảnh này, vẫn có hấn ngồi bên, nó thấy yên tâm rồi.

- Chúng ta lại một lần nữa “được” ở bên nhau rồi! – Hấn cười nhẹ rồi cố nhấn mạnh chữ được.

- Cậu vui lắm à? – Mỡ thấy hấn cười thì thấy lạ

- Không hấn nhưng cậu làm tớ thấy buồn cười! – hấn nói nhỏ

Nó làm hấn thấy buồn cười là sao chứ? Nó cứ ngồi ngây ra mà suy nghĩ câu nói của hấn. Nó làm hấn buồn cười... nghĩa là nó làm hấn vui đúng không nhỉ? Giữa hai người giờ đây không còn khoảng cách, nhưng mỗi người đuổi theo một suy nghĩ riêng. Mọi thứ lại chìm vào bóng tối và yên lặng nhưng giờ hấn không sợ, nó cũng không sợ. Sợ gì nữa đã có người mình lo lắng ở bên.

Nó nghĩ nếu cứ ngồi với nhau như này đến sáng cũng được, miễn là Sa Sẹo không động chạm tới hai đứa, mong gã làm đúng như những gì mà hấn nói. Không biết bây giờ mọi người đang như nào? Chắc lo lắng cho bọn nó lắm. Cả mẹ nữa, không biết mẹ sẽ như nào nếu biết chuyện, liệu có đau xót đến ngất đi không, dù sao nó cũng là đứa con gái duy nhất. Không biết Nhím và Đậu như nào, có lo lắng cho nó không? Có sợ nó xảy ra chuyện gì không? Mặc dù chẳng mấy vui vẻ nhưng không hiểu sao nó lại mong thế, mong là nó có người quan tâm. Bố nó, liệu ông ấy có biết tin này không? - -

- “Bố ơi, bố ở đâu hãy dõi theo bảo vệ chúng con” – nó thầm cầu nguyện

Hấn ngồi lặng im, tay bị trói, chân bị trói vô cùng khó chịu. hấn cựa mình nhưng thấy rất đau dát. Một mỏi mà chả thể chợp mắt. Hấn lặng thinh, cứ suy nghĩ liên hồi. Không biết có nên trốn thoát khỏi đây hay không? Nếu như làm gã Sa Sẹo tức lên, nhờ hấn làm gì Mỡ thì sao? Anh Thiên, tại sao lại không tới cứu hấn. Hấn biết thừa ấy, anh Thiên đã biết hấn ở đâu rồi, nhưng anh không đến cứu, chắc chắn là muốn hấn tự thân vận động, tự giải thoát cho chính mình. Đúng là thế, vậy thì phải tự nghĩ cách mà cứu bản thân thôi. Nhưng giờ mệt quá, mà không ngủ thì sẽ không thể nghĩ ra cách gì, khổ nỗi hấn không thể ngủ được, cứ nhắm mắt vào hấn lại sợ bọn chúng lôi Mỡ đi, hấn không hề yên tâm.

- Cậu có mệt không? – Mỡ hỏi

- Có.... Tội mệt lắm! – Bối thì thào

- Tớ hát cho cậu nghe nhé! – Mỡ hào hứng

- Hi.. Ủ... Hát đi nhưng nhỏ thôi, mình tớ nghe thôi! – Hấn cười

“Ngoài kia có cô bé nhìn qua khe, nghe tiếng đàn của tôi

Ngoài kia có chú bé trèo cây me, mắt xoe tròn, lắng nghe

Đàn tôi hát câu gì, mà sao cô bé cười ngộ ghê

Đàn tôi hát câu gì, mà sao chú bé ngồi mơ mộng

Hạnh phúc quá đơn sơ, đời tôi đâu có ngờ

Từng đêm cô bé chờ, như chờ từng giấc mơ

- Ồ... Gì ý nhi...? – nó quên lời

Hắn tiếp lời:

“Ngày xưa lúc tôi bé, tuổi còn thơ, tôi vẫn thường trộm nghe

Nhà bên có anh lính rời xa quê hay chơi đàn rất khuya”

Đàn anh đã cho tôi trời xanh như ước mơ tuổi thơ

Đàn anh đã cho tôi dòng sông mang cánh buồm khát vọng

Tuổi thơ đã đi qua, giờ đây hát bên em

Từng đêm đứng quanh tôi

Như mặt trời bé con!”

Giọng nó líu ríu, như một đứa trẻ, ngây ngô vô cùng. Đã thế còn sai nhịp sai lời tứ tung nhưng hắn thấy tim mình đập rộn ràng, thấy thật ngọt ngào, cái giọng hát dờ tẹt mà thấy cung quá. Hắn thấy thương nó đến lạ. Rõ ràng là một đến đứt hơi rồi còn muốn hát cho hắn nghe. Chao ôi! Sao mà âm lòng thế? Hắn không cảm được lòng mà cất lời hát theo, hắn hát mượt hơn, ấm hơn, hay hơn, làm nó cứ đắm chìm trong lời hát ngọt ngào. Giờ nó mới biết, rằng hắn hát rất hay. Tiếng hát lúc trầm lúc bổng, cảm xúc dồn nén. Chắc nó phải đuối dài dài mới bắt kịp.

- Thấy không, người chuyên nghiệp nó phải khác. Gì đâu...! – hắn nói giọng mỉa mai trên nó

- Vâng, tớ biết cậu hát hay rồi... Xừ.... – Mỡ bửu môi

- Lạc ơi chúng ta làm một phi vụ đi! – Hắn nói

- Giẻ .... Tui không đi hát phòng trà với cậu đâu nhá!

- Vớ vẩn... có nghe không? – Hắn chau mày

- Ờ ờ... hi hi – nó cười khoái trá khi thấy hắn tức lên

Bọn chúng bàn nhau cách trốn thoát. Mỡ chú ý lắng nghe rồi gật gù như chim cu gáy... Bọn chúng đắc ý với kế hoạch này lắm.

Nhưng mọi thứ không như chúng nó nghĩ, hơn hai ngày rồi không thấy động tĩnh gì của đám thuộc hạ Sa Sẹo, chẳng lẽ chúng quên mất đã nhốt bọn nó ở đâu, từ sau đêm hôm bị bắt, bọn nó được cởi trói tách nhau ra, rồi đồ ăn được đưa đến một đồng bên cạnh, khi nào đói khát chỉ việc lấy ra ăn, công nhận sướng mở mồm ra, dèch muốn thoát, chỉ tội cái là cả hai hồi như cú... Hai ngày không tắm rửa, khó chịu khủng khiếp, còn ngứa ngáy nữa, cái nhà giam này vừa hôi vừa ẩm mốc, lại còn chuột bọ nữa chứ. Có gào thét thế nào cũng chả thấy động tĩnh gì. Đến tối ngày thứ 3 thì có một tên áo đen hình như tên là Tịt đến đưa đồ ăn, nước uống. Đang đi ra cửa thì gã Tịt có điện thoại reo lên. Không biết nói những gì nhưng mà chỉ loáng thoáng là gã Sa Sẹo đang đưa đồng bọn ra cảng để trở về Trung Quốc. Nhận thấy thời cơ đã chín muồi, chúng tác chiến

- Ay ui! Đau quá... huhu... đau quá! – Mỡ nằm lăn quăn quại dưới nền

- Cậu có sao không? Chú ơi, cứu với – Bối cũng nhập vai diễn cùng

Tên Tịt nhanh chóng chạy lại, vẻ mặt khó chịu. Gã ta luống cuống không biết phải làm gì cứ đứng lên lại ngồi xuống

- Bị làm sao thế? – Tịt hỏi

- Chắc bị đau ruột thừa rồi! không đi cấp cứu ngay là chết – Bối nói với vẻ sợ hãi, mặt mày lấm lét

Tịt đang lo lắng không biết làm thế nào., nếu chúng nó có làm sao chắc rồi con mẹ nó đau, bị xé thịt ra làm ruốc, bầm chát gói nem mất. Thôi gọi cho chúng cái xe cấp cứu rồi chuẩn. Đang loay hoay rút điện thoại ra thì Bối xông lên, một cú đá vào gáy khiến tên đó bất tỉnh. Hắn kéo tay nó chạy ra ngoài.

(mọi người nhớ comment nha!) ^-^

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tớ Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Có Chết Cùng Nhau?

Ở bên ngoài, không khí vô cùng trong lành, hai đứa hít lấy hít để cái bầu không khí thơm tho, như một lần tái sinh vậy. Khi đã hết mệt, hít đủ khí thì chúng nhận ra rằng, mình đang ở một chốn mà từ thuở cha sinh mẹ đẻ chưa hề biết đến, hơn thế, đó còn là một cái đảo. Căn hầm vũ khí gần ngay một bến tàu, nhưng chả có cái tàu đéo nào cả. Nhìn quanh đi quẩn lại cũng chưa thấy bóng nhà nào. Hai đứa bắt đầu hoảng hốt, giờ thoát ra thì cũng chẳng có cách nào để trở về đất liền cả, bao quanh toàn rừng với biển thế này. Giờ không lẽ quay lại đó và xin lỗi tên Tịt ư? Không đời nào!

Hắn nắm tay nó kéo đi, chúng chạy mãi, chạy mãi, thế nào lại về đúng chỗ cũ. Mỡ mệt quá ngồi thờ phì phò.

- Tớ không thể chạy được nữa rồi! Chúng ta quay lại nhà kho nghỉ ngơi ăn uống đi. – Mỡ ngồi phịch xuống đất nói không ra hơi

- Cạn ... lòi ... Cậu đi mà quay lại đó. – Bối ngồi xuống ngay cạnh, mặt mũi nhăn nhó.

Mồ hôi mồ kê chạy xuống như mưa, mất cả tiếng đồng hồ để chạy một vòng về vị trí cũ, đúng là cái số.

Nhục!

- Bây giờ như nào? – Mỡ uể oải lẩm ròi

- Đi tiếp, không được nản, nhất định chúng ta sẽ có cách thoát khỏi đây. – Bối vẫn kiên quyết vô cùng

Không đi tiếp thì hai đứa cũng chẳng còn cách nào, không thể quay lại đó được. Bị giết chết chắc luôn, hắn thì không sợ lắm đâu vì hắn có võ, còn Mỡ ấy, lo cho Mỡ là chính thôi, không muốn nó vướng vào nguy hiểm, tội lắm!

Đành phải chạy tiếp, lần này thì chạy thẳng, không chạy men theo bờ biển nữa. Nhưng chạy thẳng, chỉ sợ càng lạc sâu vào trong rừng hay núi thì chết, không biết lối ra rồi cũng chẳng biết sâu bên trong có thú dữ hay cây độc gì không? Quanh co không khéo lại chết khô trong đây thì chả cái nhục nào bằng.

- Đùng chạy nữa, tớ ngất mất! – Mỡ thều thào rời tay Bối

- Cố lên, cậu ngất thì tớ sẽ công cậu! – Hắn lôi tay Mỡ chạy phăng phăng

Câu nói ấy của Bối làm Mỡ ấm lòng, khỏe mắt rung rung, mũi cay xè. Nó muốn khóc. Đúng thật mà, nó là một con nhóc đen đui, bất kể ai dịch vào nó đều gặp khó khăn nguy hiểm. Nó là một con sao chổi đáng ghét, bảo sao ai rồi cũng dần rời xa nó. Hắn bên ngoài thì lạnh lùng nhưng tâm hắn ấm áp, tiếc là hắn không để dành cho người khác thấy cái lòng ấm áp này.

Lúc sau nó thấy mệt lắm, mệt như chưa từng được mệt, mấy hôm không ngủ được, lại ăn uống lung tung không đủ chất khiến cơ thể rã rời. Chân như muốn khụy xuống không thể chạy kịp hắn. Môi nó mất màu nhợt nhạt đi, mắt dần đờ dại, nó ngã phịch xuống đất.

- Sao vậy? Mỡ! Sao thế? Mau đứng dậy. – Hắn hét hoảng khi thấy nó ngã

Hắn lại thấy xót, đỡ nó nằm lên vệ cỏ. Hắn đành ngồi xuống đó một lúc. Hắn nghĩ để nó nghỉ lát vậy, chạy thế chắc mệt rồi. Bối ngồi xuống, hai tay vòng qua đầu gối nhìn ngó xung quanh. Bây giờ mới để ý, chúng đã vào rừng thật rồi. Toàn cây Bàng vuông, trầm hương, bạch đàn cao chót vót, xanh tốt lắm. Đảo này còn nhiều chim hiếm nữa, có những con hắn chưa nhìn thấy bao giờ.

Mãi nhìn mãi ngắm, bỗng có một chú chim xanh nước biển có chùm lông trắng trên đầu sà xuống đậu vào mu bàn tay Bối. Con chim gan quá, mà hình như cũng không sợ người thì phải. Con chim đẹp ơi là đẹp nhé, cả người một màu xanh dương, lông mềm mịn, có trùn lông trắng tròn tròn như cục bông trên đầu, đôi mắt tròn xoe viền màu đen, cái đuôi thì ngắn một màu trắng tròn tròn. Nhìn ngộ ghê gớm!

Nó cứ đậu trên tay hắn, cái cổ ngo nghiêng lung tung, hết nghiêng qua trái lại nghiêng sang phải mắt tròn xoe cứ nhìn hắn chăm chăm, như kiểu thích trí lắm. hay là nó say mệt với vẻ đẹp của hắn rồi?

- “Chàng ơi cho em theo với!” – con chim như muốn nói

Hắn mỉm cười như hiểu được lòng chim, lấy ngón trỏ xoa nhẹ cục bông trắng trên đầu chim. Mềm quá! Mà nhìn con chim có cái mặt như mộng, hai má bự núng nính, tròn lẳn, cái cổ rụt vào.

- “Giống Mỡ thế! Có khi nào đây là Mỡ phiên bản chim?” – Hắn nghĩ

Con chim thích thú cứ rụi rụi đầu vào lòng bàn tay Bối, Hắn nhìn con chim đẹp mà ngây ngất. quay sang định khoe Mỡ thì nó đã ngủ từ lúc nào rồi. Khuôn mặt bầu bĩnh thương vẫn đang li bì. Những giọt mồ hôi trên trán làm Bối động lòng. Làn da trắng nõn khiến hắn muốn chạm và cái môi chúm chím hồng hồng có thể làm tan bất kì tảng băng nào. Hắn cứ nhìn mãi không thôi, cho đến khi bị con chim mổ một cái vào tay. Hắn quay lại thấy con chim đứng quay đầu ra chỗ khác làm bộ mặt hờn giận, mắt nhắm cười, xoa đầu một cái rồi thả cho chim bay đi.

- Mỡ dậy đi, Mỡ...! – Hấn gọi

- Mẹ cho con ngủ một tí... - Mỡ mơ ngủ

Hấn thở dài rồi lắc đầu, xoay người kéo Mỡ lên lưng.

“Con nhỏ này ăn gì mà nặng vậy trời?” - hấn nhăn cả mặt

Hấn công nó băng qua khu rừng rậm thì tới một con suối khá lớn.

“trên đảo này có suối?” – Hấn vô cùng ngạc nhiên.

Nước chảy khá xiết. Hấn không biết làm sao để qua, lội thì vô cùng nguy hiểm, nước chảy xiết mà đá thì trơn.

- Mỡ à – Hấn gọi Mỡ

- Hà? – Mỡ trên lưng Bối nói ráo hoảnh.

Hấn thả Mỡ xuống đến phịch một cái. Ngạc nhiên đan xen bất ngờ, mắt cứ mờ ra thao láo.

- Cậu dậy từ lúc nào đấy?

- Một lúc rồi. hi hi – Mỡ cười nhăn nhó

- Cậu tỉnh rồi không xuống mà đi bộ, lại còn lì mãi trên lưng, moi muốn chết.... ài.....! – Bối lấy tay lau mồ hôi trên trán

- Tại tôi thấy cậu căng hăng quá, không nở xuống... hehe – Nó cười phớt lờ

Hấn đứng lặng thinh, quay lại nhìn con suối. Chắc chúng phải lội qua vậy. Nếu không sang bên kia nhanh thì trời tối mất. Hấn bẻ một cành cây leo deo deo rồi đưa cho Mỡ một đầu.

- Cầm lấy, bám chắc vào không rời ngã xuống thì không ai vớt được đâu.

- Rồi...rồi... - Mỡ cầm lấy đầu của cây

Chúng dò dẫm từng bước một, dòng nước mắt bắt đầu dâng lên, chẳng mấy chốc chúng đã ra giữa dòng suối, nước dâng đến thắt lưng. Nước càng xiết hơn. Bỗng cành cây đứt đến phịch

- Á.... ối... ối... – Mỡ kêu lên

Bối vội vàng ngoảnh ra đằng sau đã thấy Mỡ bị cuốn đi, hấn vội vàng nhảy xuống chỗ Mỡ, bơi thật lực theo dòng nước. Mãi mới nắm được tay nó thì hấn chẳng còn sức để mà kéo ngược lại nữa. Dòng nước càng xiết thật nhanh và mạnh, chúng nắm chặt tay nhau để mặc cho dòng nước cuốn, cố gắng nhô cái đầu lên để không bị sặc nước..

Trước mặt...

- Là thác... Á.....Á..... Á..... – Mỡ hét lên

Chúng hoảng hốt, cố gắng quay đầu bơi lại nhưng không kịp nữa rồi, chỉ còn tiếng hét thất thanh

- Á.....Á.....Á.....Á.....Á..... - Chúng hét lên

Nhắm mắt chờ đợi điều gì đến sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Ba Hào Và Đảo Bể Ngạn

He hé mở mắt, tia nắng chiếu qua chói chang. Hấn đưa tay lên khẽ dụi mắt, khó nhọc mở mi ra. Một chốn lạ hoắc, mở mắt thao láo nhìn xung quanh. Một căn nhà tranh xập xệ, mà cái này chắc chẳng ai gọi là nhà, phải là túp lều mới đúng. Xà ngang bằng tre đã ngả nâu, ngói lợp bằng rạ và lá cọ to. Nhìn như sắp đổ ấy, trên bức tường đối diện có treo ảnh Bác Hồ, ngay bên dưới là cái đài cát – xét không biết từ thế kỉ nào. Hấn chậm chạp lê ra khỏi

chiếc giường, mò mẫm lại cửa. Nhìn ra bên ngoài, có mấy con gà mái mơ chạy riu rít cùng đàn gà con vàng óng, có con chó già màu đen nằm thõn giữa sân sỏi nắng, có con mèo trắng béo ị vườn vườn quanh chân hẻm. Rồi nào cây nhãn, cây bưởi, hoa mười giờ hồng rực một góc sân.

- Có ai không? – Hẻm gọi

- Con dậy rồi à? – Một ông cụ già khoảng 70 tuổi xách chiếc giỏ cùng cái cần câu cá từ sau nhà bước vào sân.

Ông cụ đặt cái giỏ cá, cất cần câu rồi rửa tay chân mặt mũi. Ông mặc chiếc áo nâu đã bạc màu, chiếc quần đen xăn quá đầu gối đóng bết bùn đất, chân tay đen đúa, nhăn nheo. Nhưng mắt ông sáng, râu trắng phất phơ, gương mặt hồng hào, phúc hậu, khuôn miệng móm mém cười. Hẻm thấy thân thương lắm... Cụ làm hẻm nhớ một người...

- Cụ là? – Bối vẫn chưa nhận ra người trước mặt mình

- Con vẫn chưa nhận ra ba ư? – Ông cụ đến cốc trán hẻm

- Ba... Ba... Hào! Ba...ba. – Hẻm tròn mắt ngạc nhiên

Hẻm không tin vào những gì đang xảy ra trước mắt mình. Đây là ba Hào, người ba mà hẻm và anh Thiên yêu thương, kính trọng nhất, đã mất tích cách đây 8 năm trời.

8 năm, không một tin tức.

8 năm, hai anh em nó đi tìm.

8 năm ngập tràn nhung nhớ.

***

8 năm trước, hẻm khóc lóc gọi ba Hào.

8 năm trước, hẻm chạy hàng chục cây số về quê ba để tìm kiếm.

8 năm trước, anh Thiên bắt lửng ôm lấy hẻm.

8 năm trước, một màu đen bao trùm cuộc sống như một cơn giông mạnh.

8 năm trước, hẻm cảm giác như mất tất cả.....

***

Đến đến giây phút này. Hẻm vỡ òa trong hạnh phúc. Hẻm lao vào lòng ôm ba. Người ba đã gầy hơn, toàn xương vói xương, da ba đen hơn, không còn hồng như trước. Chỉ có ánh mắt và nụ cười dành cho hẻm là không thay đổi, vẫn ấm áp, hiền từ như 8 năm trước...

Ba Hào không phải ba ruột nhưng hẻm yêu thương ba hơn cả ba ruột của hẻm. Còn tại sao ba Hào lại trở thành ba nuôi thì truyện dài lắm, chỉ có thể tóm gọn lại một từ là “do duyên trời”. Nhưng chính điều này khiến Hạo Long không thích chút nào, lão Long cực kì ghen, nhiều lần gây khó dễ cho ba Hào. Mỗi khi thấy hai thằng con mình ôm ấp, hôn má ba Hào, lão Long tức sôi máu. Rồi khi Hạo Thiên tức giận, to tiếng với lão, bỏ nhà đi gây dựng sự nghiệp riêng trong gang hồ thì lão Long đổ hết mọi trách nhiệm lên ba Hào rằng đã dạy hư con trai lão, rồi lão không cho Bối chơi với ba Hào nhiều nữa. Nhưng sau đó, không hiểu sao ba Hào lại đi mất mà không cho hai đứa con trai yêu quý một lời từ biệt, chỉ để lại hai chiếc chong chóng tre trong ngăn kéo.

Sau đó, hẻm giận ba Hào khủng khiếp, chẳng thèm ăn cơm mà ở lì trong phòng khóc dầm dướt.

Bây giờ, trước mặt ba, hẻm không còn giận hờn gì nữa, tất cả còn lại chỉ là sự hạnh phúc, vui vẻ. Hẻm không ngờ trong lúc khó khăn nhất, nguy hiểm nhất, ba lại xuất hiện như ông bụt, cứu hẻm, mang đến niềm hy vọng, như một tia nắng chiếu xuyên bầu trời đen tối những ngày qua.

- Con đã luôn chờ ba 8 năm qua! – hẻm nói nghẹn ngào

Ba Hào không nói không rằng, chỉ đưa bàn tay lên xoa đầu hẻm, lau những giọt nước mắt của hẻm. Ba mỉm cười nhìn trìu mến, bằng ánh mắt yêu thương nhất.

- Thì giờ ba ở đây với anh còn gì! – ba nói. – Thôi anh buông ba ra để anh đi kho cá, nấu cơm cho anh ăn nào.

- Vâng. – Hẻm buông ba ra nhưng vẫn đôi chút ngập ngừng.

Một hồi Bối cứ quanh quẩn trên hè, ngắm nhìn mọi cử chỉ ấy của ba, mọi thứ quen lắm, mọi động tác vẫn giống xưa, khác ở đây phải chăng chỉ là ba đã già đi nhiều quá! Trông lam lũ đến phát thương.

Ngắm ba chán chê, hẻm quay vào trong nhà, thấy nó vẫn lì bì, hẻm thấy mặt nó đỏ gay thì lại vội vã đưa tay lên trán

- Nóng quá! Bị sốt rồi. – Hấn lo

Sau đó hấn chạy ra ngoài gọi ba Hào ầm ỹ, cứ hét ầm lên là Mỡ sốt rồi ba Hào ơi! Ba Hào chỉ biết nhìn thẳng con mà cười thầm. Ông cũng đã thương nó đến phát khóc cơ mà.

- Ba đang sắc thuốc rồi, đợi nó cạn một chút thì con cho bạn uống nhé! – Ba nói

- À... dạ vâng... Con... cảm ơn – Hấn gãi đầu

- Gớm, thằng này, khách sáo vớ vẩn! Mà bạn con... xinh nhĩ? – Ba nhìn hấn cười cười

Hấn xấu hổ, tai đỏ tía như gà chọi. Hấn chạy vào trong, lay Mỡ nhẹ nhe

- Đây... có mệt không?

- Ừm... Một chút. Tôi khỏe lắm, đừng coi thường, hehe – Mỡ nhún nhe nhở

Mới hồi nãy còn lì bì, giờ lại tỉnh như sáo, chỉ là môi nhợt nhạt hơn, thiếu sức mà thôi.

- Chúng ta đang ở đâu đây? – Mỡ nhìn xung quanh rồi hỏi

- Nhà ba Hào thôi!

Nó nhìn hấn nói từ “ba Hào” thân thương vô cùng, ánh mắt cũng khác so với khi gọi một tiếng “lão Long”. Rốt cuộc ba Hào là ai mà hấn yêu quý như vậy. Mãi mê suy nghĩ thì có một tiếng nói vang lên cắt đứt suy nghĩ ấy

- Con mau uống thuốc đi cho khỏi bệnh! – Cụ già bước vào. Chính là ba Hào

Mỡ nhìn cụ, gương mặt phúc hậu tuy già nua nhưng sáng ngời. Nó thất thật ập ập, giọng nói chan chứa sự yêu thương, chăm sóc, ba Hào, nó ước, ba nó cũng như vậy!

- Con... cảm ơn! – Mỡ lí nhí

- Ừ. Uống đi rồi ăn. Ăn cháo cá ta nấu là toát mồ hôi, khỏi bệnh liền. – ba vừa nói vừa cười, rất hiền hậu

- Thế con có được ăn không? – Hấn háo hức với món cháo cá

- Không. Chỉ có cô gái xinh đẹp này mới được ăn thôi! Hahaha – ba cười giòn tan

- Hả? Không chịu đâu ba à! con cũng muốn ăn. .... - hấn nũng nịu

Ba không nói gì, chỉ cười rồi lại đi xuống bếp. Nó chẳng hiểu thần thánh phurong nào nhập vào hấn làm biến đổi từ một tên lạnh lùng, lúc nào mặt cũng song song với trời lại nhỏ nhoi, nhùng nhieu như con mèo con thỏ này.

Sợ thật, đúng là tình yêu khiến người ta mờ mắt. nó thờ dài rồi cũng xuống giường, nằm lâu môi ghê gớm.

Nó bắc ghế ra hè ngồi, bé con mèo trắng lên vuốt ve.

Nói thực, nó nhớ mọi người quá!

Nhớ mẹ.

Nhớ con Nhím đánh đá dờ hoi.

Nhớ mụ Đậu bà già triết lý.

Nhớ cả hai thằng quý vô thường Bạch – Hắc nữa.

Nhớ cái lớp A9 bộ binh điên không lớp nào sánh nổi! Nhớ cả Hy bà bà và Linh mama nữa

Nó tự hỏi, giờ này, mọi người đang làm gì?... Còn đi tìm nó không?

~~~~~ Bây giờ, trên đất liền~~~~~

Truyền thông và báo trí vẫn sốt sình sịch những tin tức này. Cảnh sát tăng cường tìm kiếm, những con đường giao thông lớn bé siết chặt kiểm tra. Vẫn không một tin tức gì.

Bà Nguyệt đã phải vào viện nằm mấy ngày hôm nay vì lo lắng mà không ăn không ngủ đến kiệt sức. Mọi người ai cũng lo lắng.

Riêng nhóm người bạn thì ai cũng như mất hồn. Nhím thần tha thần thọt, chả buồn nói chuyện. Đậu thì vẫn cứ chăm chăm lên mạng tìm kiếm, chả biết tìm gì. Không lẽ mong muốn tìm một nơi nào đó.

Rồi bỗng, cái tên Đào Bi Ngạn hiện ra trước mắt. Đậu lăm bằm

- Bi Ngạn... Bi... Ngạn... Mạn... Châu...Sa.Bi Ngạn là một cái tên khác của Mạn Châu Sa

Nói xong, Đậu đứng phắt dậy, nó như một gợn ý, như một tia chớp rạch ngang bầu trời. Phải, thử đi mới được, nơi này khiến chị có cảm giác là bọn họ đang bị bắt ở đây. Chị nhanh chóng gọi điện cho Bạch và Hắc tập trung để bàn chuyện tới đó.

(Đây có thể là chương cuối cùng của tháng 4, ad thi học kì. hẹn gặp lại vào tháng 5)

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Gặp Lại Sa Sẹo

Cả 4 người có mặt đầy đủ. Mặt mũi ai cũng nặng trĩu đầy ưu tư, phong thái ảm đạm khó tưởng.

- Đậu gọi mọi người ra đây có chuyện gì? – Bạch nghi hỏi

- Tôi muốn chúng ta cùng đi tìm Bối và Mỡ ở Đảo Bi Ngạn. – Đậu nói rồi đưa cho mọi người xem tấm ảnh của đảo đó

Một bức ảnh màu đỏ chói, màu đỏ của Bi Ngạn... Như máu đầm.

- Sao cậu biết họ ở đó? – Hắc khoanh tay mặt thoáng chút hoài nghi

- Linh cảm.... – Đậu trả lời – Có thể các cậu cho rằng đó là chuyện dở hơi nhưng dù gì, chỉ còn một tia huy vọng, tôi cũng sẽ không bỏ qua.

- Đậu nói đúng đấy... Không thử sao biết. Tôi sẽ đi. – Nhím đứng lên cương quyết

Hai người kia có vẻ còn lưỡng lự. Nghe nói đảo Bi Ngạn đến dễ, về khó, nó mang một lời nguyên chia lìa... nhất là đối với những cặp đôi yêu nhau. Ngày trước, có một cặp bạn trẻ này đến thám hiểm, một thời gian sau, người ta chỉ thấy cô gái vắt vẻo trên đường phố như một cái xác không hồn, không nói không rằng, chỉ lẩn thẩn gọi tên người yêu mình. Chàng trai kia thì tuyệt nhiên không bao giờ xuất hiện nữa.

Bọn cậu sợ điều đó xảy ra.

Bọn cậu không hề muốn mạo hiểm nữa.

- Đi thì cũng được thôi, nhưng phải nói chuyện này với người lớn đã. – Hắc nói

- Cậu nghĩ người lớn sẽ cho chúng ta đi? – Nhím nói với giọng không đồng tình cho lắm

- Tôi không muốn một sự cố nào xảy ra nữa, chẳng nhẽ qua chuyện vừa rồi, các cậu không rút được kinh nghiệm cho mình hay sao? – Hắc vẫn không đồng ý, định đứng lên

- Có chứ, nhưng chẳng lẽ vì thất bại một lần mà ta không bao giờ dám thử qua nữa! Chạy trốn thất bại mãi thì khi nào chúng ta mới lớn? – Đậu nói

Chúng chẳng nói gì nữa.

Quả thực Hắc không muốn đối mặt với những chuyện như này. Đến đó, có thể cậu chính là người không bao giờ quay về, cũng có thể đó là Đậu, có thể là Bạch nhím, và cũng có thể là... Nhím. Cậu ngần ngại không muốn thế. Nhưng hai người bạn của cậu, không lẽ cậu chỉ biết khoanh tay một chỗ rồi lo lắng hay sao? Như vậy cậu day dứt lương tâm

Một con người trách nhiệm như cậu, sống làm sao nổi?

- Ít nhất, hãy nói với anh Thiên! – Hắc nói

- Được rồi... gọi đi – Nhím nói

Cuộc gọi diễn ra nhanh chóng và kết quả là anh thiên cho một ô tô đến đón mấy đứa ra bến cảng, anh xin phép nhà chương với lý do là chơi biển với anh

vài ngày. Ngay sau đó, có một đàn em của anh Thiên là Hí Cọp đợi chúng nó ở bến tàu. Anh Cọp đưa bọn chúng đến đảo Bì Ngan, hòn đảo nằm ở địa hình rất phức tạp và không phải ai cũng biết đường đến đó.

Sau 3 tiếng mệt mỏi, say sưa trên tàu thì bọn nó cũng đã cập bến. Cẩn thận lấy hành lý xuống tàu. Đảo rộng lắm, nhưng chẳng một bóng người bóng thú nào cả, nhìn giống đảo hoang. Cây cối tươi tốt, thấp thoáng xa xa có màu đỏ của Bì Ngan.

- Anh cứ về đi, có gì bọn em sẽ liên lạc. – Hắc nói với anh Hí Cọp

- Được rồi, cảm theo tấm bản đồ này. Khéo không lạc! Cẩn thận đấy. Rừng ở đây về đêm có thú dữ– Anh Cọp dặn dò một vài thứ rồi rời tàu đi

Bọn chúng bắt đầu cùng nhau mò mẫm vào sâu bên trong, Hắc đi trước vừa nhìn tấm bản đồ vừa dò đường.

- Tổ thấy ở đây cũng tuyệt đấy chứ. Rất thích hợp cho việc quy ẩn, nghỉ ngơi, sao người ta không xây resort nhỉ? – Bạch nhi vừa ngắm nghía vừa đưa lên ý tưởng

- Thôi đi, ghê chết đi được ai mà ở. – Nhím bĩu môi

- Hehe! Coi như lần này chúng ta đi chơi, trốn học một chuyến – Bạch nói

- Trốn học này.... Đi chơi này.... Mày đi lên dò đường với tao mau, ở đó mà chém gió! – Hắc nghe Bạch lải nhải mà bực cả mình, vội quay xuống xách cổ anh ta đi lên với mình

- Rồi rồi!... Làm gì mà huynh nóng thế? – Bạch kêu oai oái

~ Lúc này, ở chỗ bọn hắc

~~ Ba à, cơm cũng ăn rồi, cũng nghỉ ngơi rồi, giờ ba nói con nghe đi, sao con lại ở đây? – Bối ngồi trên bàn trà hỏi ba Hào

Ba Hào vẫn từ tốn, miệng rít thuốc lá, từ từ nhả khói trắng. Ông uống chút nước chè thơm mùi sen, tỏa hơi nghi ngút.

- Ông à? Ông cho bọn cháu biết đi ...! – Mỡ sốt ruột cũng ngồi nãy nỉ

- Thực ra, ta vớt hai đứa ở rìa thác đấy. Lúc đang câu cá nghe đánh tùm một cái, đang tưởng được con cá to về ăn dần, hớn hờ chạy ra bắt thì thấy hai đứa trôi vào bãi sỏi. Đành phải chạy về lấy xe kéo mang ra đưa về.

- Vậy ạ. Lúc đấy bọn con tưởng chết rồi chứ. May mà có ba! – Bối nói

- .Ấu cũng là cái duyên cái số, thế các con làm gì mà đến tận đây thế? – ba Hào hỏi

- Kể ra thì dài lắm ba ạ! – Bối nói

Và thế là chúng kể cho ba Hào những gì xảy ra, những ngày chúng sống trong khổ sở, mệt mỏi. Chúng hỏi ba có biết cách nào rời khỏi đây được không. Ba bảo ba chưa biết để ba tính xem như nào, đã lâu lắm chưa có tàu bè gì ghé lại đây.

Nhưng nghe nói, còn một con đường hầm dưới biển thông với đất liền, nhưng không biết đường hầm đó ở đâu thôi.

- Nay các con, hãy ở đây, đợi mọi việc lắng xuống, ta sẽ tìm cách liên lạc, đưa các con về.

Nói rồi, ba Hào xách dây thừng và súng săn đi, trước khi đi, ông quay lại nói với Bối

- Đợi ba, hôm nay ba sẽ làm thịt lợn kho cho anh ăn. – Ba cười

- Dạ vâng! – Bối cười thích thú.

Món thịt khi thân thương ấy, chắc mắt cả đời hắc cũng chẳng thể quên được mùi vị của nó đâu. Tuổi thơ của hắc, những buổi chiều tối mùa đông, gió lạnh lạnh thổi, hắc hay đi lang thang trên đường và nơi hắc hay đến là ngõ ỏ chuột cách nhà hay 5 cây số, lúc đó trên đường có tiếng xe đạp kì cạch của người cha đi làm về và tiếng reo hò của bầy con ăn mặc rách rưới, lấm lem.

Nhưng những đứa trẻ đó, được ba mua cho bánh dày, bánh khúc, bánh rán, nóng hôi, thơm nức. Nhìn những người ba mặc chiếc áo may ô rộng ngả vàng, trán đầm mồ hôi ầu ỹem những đứa con mà hắc thèm.

Hắc muốn ăn bánh khúc, muốn ăn bánh rán, những chiếc bánh được mua trên vỉa hè giống như lúc trẻ kia. Hắc bảo mẹ, mẹ mua cho hắc nhưng ba biết, ba đã đánh mẹ, vứt đồng bánh đó vào thùng rác, bảo rằng hắc không được phép ăn những thứ rác rưởi như thế.

Hắc chỉ muốn được thỏa trí lẩn lộn trên các con phố, muốn chơi đá banh, muốn được chơi bi nhưng không, lão Long luôn bắt hắc ở nhà, lão bảo hắc chỉ được chơi với con của những nhà giàu có, hoặc không thì cũng phải là con cái của người vai vế, chức vị xem xêm như lão ấy. Mà hắc thì chả ra chúng chút nào. Hơi tí là khờ nhè, hơi tí thì mách mẹ, đi đâu người hầu kẻ hạ cũng lủi rủ chạy theo. Chơi thì cũng chẳng dám lê la, sợ bị bắt hay hồng quần áo mất tiền.

Thế thì thà hấn tự chơi còn vui hơn.

Sau đó, lão Long có công chuyện ra nước ngoài gần 3 năm, hấn ở nhà thoải mái hơn.

Hấn còn nhớ, đó là một ngày xuân mưa phùn lất phất, hấn đang chơi bóng với Nhị Hắc ở đầu nhà, quả bóng bị bay ra đường, hấn chạy theo để lấy bóng. Chẳng thèm nhìn xung quanh, lúc đó có một chiếc ô tô lao đến với vận tốc rất nhanh, chỉ kịp nhìn một cái, hấn bị một ông lớn lớn bế thốc ngã sang một bên. Ông ấy bị trầy trán rom róm máu, hấn nhìn sợ quá khóc um lên. ...

Thế đấy, mới đó đã 12 năm trôi, đó là ba Hào của hấn. Sau đó, ba Hào rất cưng chiều, hai anh em hấn muốn gì, ăn gì ba cũng làm cho, ba còn hay âu yếm, cưng nựng. Hấn thấy yêu ba hơn ai hết, muốn ba thành ba mình luôn cơ. Ba nấu ngon nhất là thịt kho, không ai làm ngon bằng.

12 năm, giờ đây, hấn sẽ được ném lại.

*****

- Trời sắp tối rồi, chúng ta phải đi đến bao giờ nữa? - Bạch nhi sốt ruột

- Chúng ta tìm tạm một hang đá nào đó qua đêm nay vậy! – Đậu nói

- Ở cùng nhau à? – Bạch nhìn Đậu cười cười, mặt đầy gian tà

- Ăn đập thì không ai bảo oan! – Hắc cốc đầu Bạch nhi

- Á...xi... huỳnh cứ cốc đầu đệ thế? Đau muốn chết... – Bạch nhăn nhó mặt mũi

Bọn chúng đành lên một hang đá phía trên, khi lên trên đó, bọn chúng thấy có một cái nhà kho

- Mau đi xuống kia mua, có cái kho hàng! – hắc phát hiện ra

Bọn chúng cùng nhau chạy phấp phới xuống, mặt vui như mở cờ. Vui mừng chưa được lâu thì khi mở cánh cửa đó ra, chẳng có ai trong đó cả, Bạch tiến đến chiếc cột có dây thừng

- Đây là điện thoại của Bồi ca này! Mau xem... - Bạch gọi mọi người

Chúng xúm vào, đứng rồi, đây là máy của Bồi.

- Vậy có nghĩa là... – Nhím nói, mắt tròn tròn bất ngờ.

- Chúng từng bị nhốt ở đây! – Hắc lúc này mới lên tiếng

- Gào..... Vậy Đậu đã đúng, cậu ta linh cảm đúng! – Bạch mắt tròn xoe báỉ phục nhìn Đậu

Trong lòng chúng, ai cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, chúng khẽ thở phào. Ừ thì chưa gặp được nhau nhưng ít nhất đã biết chúng từng ở đây. Như thế chẳng phải việc tìm kiếm sẽ dễ dàng hơn ư?

- Chúng ta quai lại thôi. Mai bắt đầu tìm kiếm – Hắc nói định quay đầu lại

Bóp..... Bóp..... Bóp..... tiếng vỗ tay giòn tan.

- Khá khen cho chúng mày khi đã mò đến đây ! – Một giọng nói vang lên

Bọn chúng quay người lại, mắt đưa nào cũng tròn ngược lên, tim như ngừng đập. Một toán người đứng bao vây phía trước cửa, tay không cầm dao cũng cầm súng, mặt mũi đỏ gay, bặm trợn như chó bị thiến.

- Sa..... Sẹo..... – Bọn chúng hét lên kinh hãi

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tớ Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Sức Mạnh Tình Bạn

Trong không gian tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng tim gan đập loạn xạ

- Đúng, các bạn trẻ vẫn còn nhận ra tôi cơ à... vinh hạnh quá! – Sa Sẹo nghe cái hàm răng vàng khè trước mặt chúng, chậm rãi bước đến

Bọn đàn em xun xoe mang ghế ra cho Sa Sẹo ngồi. Sa ngồi xuống ghế nhẹ tựa lông hồng, chân vắt chữ ngũ, lấy điều xì gà và bọn đàn em châm lửa. Sa Sẹo hút phì phèo, nhả khói trắng xóa

- Thật là tởm lợm - Nhím kêu lên

- Con nhỏ lão toét – thẳng mặt quát như rắn nói rồi tiến về phía cô định tóm lại

- Làm gì vậy, bỏ ra – Hắc bực mình hất tay tên mặt rắn ra

- Không nói nhiều nữa, nhốt chúng vào hầm, bắt nốt hai đứa kia rồi xử một thể ! – Sao Sẹo lên tiếng rồi cùng đồng bọn ra bên ngoài

Kể ra, gã Sa Sẹo đó đã ra bến tàu, sắp về rồi đấy, không hiểu sao lại có thông tin là đàn em để xổng hai con át , hấn sợ tin này đến tai Hạo Long, ông ta sẽ cho cấm mọi bến tàu thủy, kiểu gì cũng bị tóm. Phải quay lại ngay không lờ dờ hết công việc, nếu bị bắt thì tù một gông. Sự nghiệp tỷ phú cũng từ đó mà tiêu tan.

Đám người Sa Sẹo hai hôm nay vẫn chưa tìm thấy Bối và Mỡ, lo sốt vồ, định quay lại kho lấy đồ rồi chuẩn thì lại gặp đám chuột nhắt này, coi như vớ bở. Có đám nhóc trong tay, nhất định khiến Hạo Bối phải ra mặt!

Nói xong thì bọn cậu bị trời chặt dưới cái cột, chúng cứ lại 3 tên canh gác, lần này không được phép xảy ra sai sót gì.

~~~~~ tại túp lều tranh~~~~~

- Cậu đỡ chưa Gia Lạc? – Bối hỏi

- Khỏi rồi... Chúng ta rời khỏi đây đi, tôi muốn về nhà! – Mỡ nói

- Không được, đợi ba tui về đã nhé! – Bối lắc đầu

Chúng đành ngồi chờ, Gia Lạc thấy thích ngôi nhà này, tuy không hề xa hoa sung sướng nhưng lại vô cùng ấm áp, cho nó có cảm giác gần gũi, có hơi ấm của người thân, có sự quan tâm chăm sóc vô giá. Đó là những thứ nó hằng mong mỏi. Bỗng, ba Hạo từ đâu chạy hốt hoảng, thờ không ra hơi

- Các con... Chạy.... Chạy... mau lên... Chạy đi...!

Bọn chúng nhìn nhau khó hiểu, nhưng chúng thấy thái độ của ba Hạo có vẻ vô cùng khẩn trương nên cũng không dám dậm dứ lại lâu, chúng vội vã chạy. Ca ba người sau khi chạy một hồi đến chân núi thì ba Hạo dừng lại. Cổ gồng lấy hơi, ba nói

- Ta đi đánh cá gặp lũ người của Sa Sẹo, bọn chúng hỏi các con, ta đành chờ chúng đi rồi nhanh chóng chạy về báo cho các con, lần này gã mang đến nhiều người, có vẻ là không về được Trung Quốc. chúng đang truy tìm các con ráo riết lắm

- Vậy ta trốn ở đâu hả ba? – Hấn nói, mặt vô cùng hốt hoảng

- Đi đi, vào trong hang núi này, bên trong có 4 ngách, sức mạnh của tình bạn sẽ mở ra được cánh cửa thông với bến tàu.... Hãy nấp ở đó, ta sẽ ra hiệu đón tàu cho các con rời đảo.

- Ba à... còn ba? – Bối nghe đến, cảm giác như chia xa

- Ba.... Sẽ sống tốt mà... Ngoài nơi này ra, ba không thể đi đâu được nữa....! – Ba hào mỉm cười.

Ba âu yếm, hôn lên trán hấn, lau những giọt nước mắt đang lăn trên má Mỡ

- Con gái.... mạnh mẽ lên, ba tin con sẽ bình an. Thần Phật phù hộ các con. – Ba thom lên trán nó

Ba rời xuống núi, thi thoảng đã ngoảnh lại xem hai đứa đã vào trong chưa, lòng ba lo lắng không nguôi. Ba tự trách mình thật vô dụng, giây phút quan trọng này lại chẳng thể làm gì để cứu lũ nhỏ. Ba không xứng đáng là ba của Hạo Thiên , Hạo Bối.

Về phần Hấn và Nó, chạy mãi, chạy mãi, trong hang núi toàn dôi đá sắc, nó vấp ngã mấy lần, gối tím bầm, xước xát hết cả. Hấn thấy vậy xót lắm, bắt nó phải trèo lên lưng để mình cõng. Hấn sợ cứ cho nó đi như này thì hai đầu gối tõe máu mất.

Gia Lạc cảm động lắm, nó lại được quan tâm rồi. Ngồi trên lưng Bối sao mà nó êm ái, nó ấm thế. Dù hang đá có lạnh bao nhiêu thì Mỡ vẫn cảm thấy ấm, có lẽ là hơi từ hấn truyền sang.

Vô cùng mạnh mẽ....

Cuối cùng cũng đến những cánh cửa. Nói là cửa chứ thực chất nó là những tảng đá khổng lồ chắn ngang các ngõ thông ra. Bảo đầy chắc chắn không thể đẩy được, nhưng dùng sức mạnh của tình bạn nghĩa là như thế nào?

- Tìm đi, nhất định có chỗ nào đó để mở cửa! Tôi thấy trên phim hay có miếng đá lạ trên tường để mở ý – Mơ này ra ý tưởng trong mấy phim kiếm hiệp hay xem

- Ủm – hần nghe cũng thấy có lý, mò mẫm các vách tường

Mãi lâu ơi là lâu, chả thấy cái nút quái nào cả, hần chán quá, ngồi thụp xuống nền đá lạnh

- Một à? – Mơ ngồi xuống hỏi hần

- Nản quá thôi! –Hần một môi quệt những giọt mồ hôi

Chúng đành ngồi xuống nghỉ một chút, đói quá, từ sáng đến giờ chả kịp ăn gì, lại còn phải chạy vắt chân lên cỏ, giờ chỉ muốn ngủ một chút nhưng lại sợ bọn chúng tìm thấy.

Ủm>>>> Ủm>>>> Ủm. ....

Tiếng đổ vỡ phía sau vô cùng lớn, không hiểu chuyện gì xảy ra, như động đất.

- Chết,... hay lở núi? – Mơ tròn mắt lo lắng, vội chạy ra ngoài kia

Tiếng rầm rầm không hề ngớt mà càng ngày càng to hơn nữa, mồ hôi hoảng chạy vào

- Bối ơi, chết rồi, sập...sập hang rồi... đá rơi....rơi.... rồi - Mơ hốt hể không nói ra hơi

- Hả? Nói từ từ thôi – Hần sốt ruột

- Đá rơi hết xuống, bít hết lối vào rồi, chúng ta bị nhốt trong đây rồi. Huhu làm sao đây? – Mơ khóc lóc, sợ hãi vô cùng

Hần vội đứng lên, chạy ra nhưng rồi lại chạy vào ngay, đã lẫn tới chỗ hần rồi, cách những cái cửa khoảng vài chục mét nữa rồi. Chúng hoảng loạn tìm nút mở nữa. Tìm kiếm điên loạn như muốn phát tung lên. Chẳng thấy đâu cả, không gian càng ngày càng tối, càng hẹp lại, như này sẽ bị nhốt ở đây mất. Rồi hai trăm năm sau, người ta móc xác khô lên để trưng bày về người thời xưa mất. Ai nói cho chúng biết phải làm gì đi!

Bốn con mắt đảo loạn khắp nơi, vẫn chẳng thấy đâu, màu đen bất đầu lẫn xuống, hoàn toàn không còn nhìn thấy gì cả. Những tảng đá tha hồ rơi cứ rơi, rào rào, âm âm, như sóng biển lớn giận dữ muốn nuốt chìm tất cả.

Làm gì đây? Câu hỏi to đùng trong lòng nó lúc này. Không lẽ chôn vui nơi đây, thanh xuân ai giữ hộ?

Không, nhất định có cách, trời sinh ra ta nhất định không tuyệt đường sống của ta. Nghĩ đi, đầu óc để đến giờ làm gì. Trí thông minh là lúc này chứ đâu. Bạn suy nghĩ, nó đừng lý một chỗ mà không biết có tảng đá lớn đang lao đến rầm rầm.

- Lạc....Gia Lạc... tránh ra... - Bối nói rồi lao thật nhanh tới, đẩy nó ngã sang một bên.

Hòn đá lăn qua bàn chân hần, đau nhói, máu chảy ra thành dòng, bàn chân bắt đầu xưng lên

Mơ ngã, chán đập tường đá róm máu. Sưng u.

- Lạc Lạc, có sao không? – Hần tuy bị đau chân nhưng việc đầu tiên là xồn xồn lên hỏi nó

- Mơ không sao.... Cậu làm gì thế, muốn chết à? Nhờ tảng đá đó lăn vào cậu, cậu chết tôi biết phải làm sao? – Mơ khóc òa lên như ăn vạ, trách móc

- Im ngay... bản thiếu gia yếu ớt kém cỏi thế ư? – Hần cốc đầu trêu cho nó thôi khóc

- Tôi sợ... nhờ cậu làm sao... tôi sợ... - Mơ dụi mắt, ầm ức.

- Không sao, tôi vẫn còn đây mà! – hần ôm đầu nó áp vào ngực mình

Giây phút ấy, nó sợ lắm, chưa bao giờ sợ đến vậy. Nó cảm thấy khá ổn giây phút này là nhờ có hần ở bên, nếu như không còn hần, nó nhất định không vượt qua nổi. Giận hần lắm, hần dám làm nó sợ, nhưng cũng cảm ơn hần, đây không biết là lần thứ bao nhiêu hần cứu nó rồi. Mặc nợ nhiều thế, khi nào mới trả xong

- Cậu không bao giờ được làm thế nữa nhé! –Mơ nói

- Biết rồi. – hần dựa lưng vào nền đá lạnh

Thấy chân hần bị chảy máu nhiều, nó xé toạc miếng áo ống tay ra băng bó quanh vết thương. Hần nhìn nó tí mỉ, lại thất cả nơ nữa. Thất xong, nó ngẩng mặt lên nhìn hần cười tươi. Vậy là không sao rồi. Tối um chả nhìn rõ nó cười đâu nhưng hần biết nó đang cười vì tìm hần đang bất giác này lên thành thịch ý. Lạ chỉ muốn đập chết con tim thói tha này thôi, chẳng ra thể thống gì cả.

- Bị sưng rồi này! Đau không? – Mỡ ân cần xuyết xoa

- Không, chẳng đau tí nào. – Hấn cười, nhắm mắt lại, hấn thấy mệt lắm

Hấn nhớ ba Hào, nhớ Hắc, nhớ Bạch nhi. Ba người bạn lúc nào cũng vào sinh ra tử, sống chết có nhau, không biết hai người kia đâu rồi, còn lo cho hấn không. Trên đời này, hấn đã chẳng còn ai ngoài chúng cả, hấn ích kỷ lắm, hấn muốn họ lo cho hấn, hấn khao khát có mẹ, muốn mẹ an ủi, chở che nhưng không được, hấn muốn làm một đứa trẻ, vứt bỏ mọi lòng tự trọng để sà vào lòng ai đó khóc một trận thật đã đời. Giờ thì hấn đã biết, anh Thiên tại sao lại muốn hấn tự đổi đầu chuyện này. Hấn hiểu rồi, việc này quá khó khăn, quá sức với hấn, tuy vậy, anh thiên đã vô cùng hy vọng, không thể để anh thất vọng được, dù có phải chết, hấn cũng vượt qua, và lại, còn nó, làm sao hấn cho phép bản thân ngã quỵ.

Hấn phải bảo vệ nó... nhất định là vậy!

- Tôi lại hát cậu nghe nhé! – Mỡ rãi rời, duỗi thẳng chân, mắt lim dim, tay nắm chặt tay hấn

- Ừm... - hấn cười

Tuy đuối sức nhưng nó vẫn cố gắng ngân nga

“Ngồi lại bên nhau này bạn thân ơi

Ngồi lại bên nhau cùng hát ca

Bạn bè thân yêu cách xa lâu rồi

Giờ ngồi bên nhau hát ca vui đùa

Truyền lại cho nhau hơi ấm bạn bè.

Ngồi gần bên nhau kể chuyện nhau nghe

Chuyện buồn chuyện vui chuyện chúng ta

Về ngày xa xưa ở bên ngôi trường

Về ngày hôm nay với bao ước vọng

Nắm chặt tay nhau bước vững vàng. “

(Ngồi lại bên nhau - Mây trắng)

Sau khi hát xong, nó mệt quá, bàn tay càng xiết tay hấn mạnh hơn nữa, bỗng

Rầm .....Rầm .....rầm

Cánh cửa đá dần mở ra, thì ra tay chúng nắm lại, chạm vào miếng đá dưới tay, ấn bằng sức hai người mới có thể làm viên đá lung lay, thụt xuống. Mừng như muốn khóc, công đá mở ra hết, nắng mặt trời rọi vào sáng bùng, sáng cả một góc hầm tối. Chúng nhìn nhau cười rồi chạy một mạch thoát khỏi hang đá

(chương tiếp theo lên sóng vào ngày 27/4)

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Máu Thấm Bỉ Ngạn

Vừa bước ra khỏi hang, nụ cười chưa kịp nở đã tắt.

- Ố ồ... Hai bạn trẻ. Sa Sẹo ta đợi hai bạn mãi. .... – Tên Sao Sẹo cùng đồng bọn với bọn Nhị Hắc đã đứng chờ sẵn cửa hang từ bao giờ rồi

Hấn và nó như bất động. Cố gắng mãi để ra khỏi đây, vậy mà lại bị gã đón đầu. Bầu trời sáng đen sầm lại trước mắt, giông bắt đầu nổi lên như chính ông trời cũng đồng cảm. Lần này thì chết thật rồi đây!

- Chúng mày còn đứng đó nhìn gì, mau bắt nó lại cho tao! – Sa Sẹo gào lên

Bọn chúng lao vào. Hắc một tay bảo vệ nó, một tay đánh lại bọn chúng. Mỡ cố gắng nép sau lưng Bối, nó thấy sợ, bọn chúng đông quá, phải làm sao đây. Nó đã hứa với mẹ rồi, nó không thể....

Chúng càng ngày càng lao vào nhiều hơn, Hắc cắn răng, giăng thật mạnh ra khỏi chiếc dây thừng, lao vào đánh đấm khốc liệt. Như hổ đói xồng chuồng, Hắc nhắm mắt, dùng hết sức lực của mình hạ được hơn một nửa, Bạch nhi cuối cùng cũng thoát được khỏi đồng dây, lao vào quyết chiến, sau một hồi mệt nhọc thì đồng bọn tên Sao Sẹo chết hơn một nửa. Mặt ai nấy trong chúng nó cũng đều vui mừng hơn, nhưng đột nhiên Sao Sẹo cất lời:

- Đánh thế đủ rồi, chót hạ đi...

Lời nói vừa dứt, đám thuộc hạ đồng loạt lùi ra xa, bọn chúng bất ngờ, đứng ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bọn chúng làm gì vậy?

Xoạch.... Xoạch....

Hai mươi tên cuối cùng, đồng loạt rút súng chĩa về phía bọn hắc. Bị bao vây xung quanh, toàn súng và súng, hắc chửi thề trong đầu “khốn kiếp”. Tất cả phải giờ tay lên đầu hàng.

- Gia Lạc... mau cùng hai người bạn của cậu chạy về cánh rừng kia, băng qua đó sẽ gặp được ba Hào, hãy nhờ ba cứu giúp. – Hắc quay lại phía sau nói nhỏ.

- Còn các cậu? – Mỡ ngập ngừng

- Chúng tôi không chết đâu mà lo, chúng không dám làm gì đâu. Mau lên! – Bối nói

Bọn chúng nhảy mất với nhau, ba người bọn hắc lần lượt tiến dần lên phía trước để tạo không gian phía sau cho bọn nó chạy thoát.

Nhân lúc không đề ý, Mỡ nắm tay hai người bạn chạy thật nhanh về phía cánh rừng phía sau. Bọn chúng náo loạn, Sao Sẹo có đôi chút giật mình nhưng rồi đôi môi lại nở một nụ cười bí hiểm

ĐOÀNG.....

Tiếng súng nổ lên, thời gian như ngưng lại. Gió như ngừng thổi, chim như ngừng bay.

Tìm nó đánh Thạch... rất mạnh.....

Cả ba đưa dùm lại. Mỡ sợ hãi không dám quay lưng lại phía sau. Giọt nước mắt trên mi như muốn đóng băng. Chân tay bất động.....

Quay lại.....

Hắc dần quỵ xuống, viên đạn găm sâu vào chân khiến máu tuôn ra thấm đẫm chiếc quần, chảy xuống nền cát. Hắc và Bạch nhìn Bối bất động. Chúng quá bất ngờ, không thể ngờ, phát súng qua ngang tàn, không một chút ngập ngừng. Viên đạn cứ thế vô tình đã lao đi.

- Hạo ..... Bối..... - Nó hét lên và chạy quay lại phía hắc

Những giọt nước mắt bất lực tha hồ tuôn rơi theo chiều gió. Mái tóc nâu búi gọn gàng tuột xuống tung bay trước gió, rồi bời. Nó chạy nhanh như chưa bao giờ được chạy, không còn quan tâm đến mọi thứ xung quanh nữa, trong đầu nó hiện giờ chỉ còn dòng suy nghĩ “Cậu ta lại hy sinh vì mình rồi”.

Bọn nó dần nhận ra sự nguy hiểm, tất cả đều tập trung xung quanh Bối.

- Cậu có sao không, tại tôi... Cậu không sao chứ hả? – Mỡ dồn dập nâng người Bối dậy

- Tôi... không sao... cậu ngốc thế, sao lại quay lại, đã chạy gần đến rồi thì phải chạy nốt đi chứ! – Hắc trách móc

Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Bối, rồi thành giọt, rồi rơi xuống. Hắc đã hy sinh để bị bắn vào chân cho nó chạy thoát, giờ nó quay lại, khác nào sự hy sinh của hắc là vô ích. Ngốc! Ngốc quá!

- Chúng mày, mau bắt con bé này và thằng Hạo Bối lên xe cho tao! –Sa Sẹo lên tiếng

- Không, dừng lại... Không... – Hắc và bọn chúng chạy theo cố gắng ngăn cản

Bọn chúng lại giờ súng ra uy hiếp, chiếc ô tô đen một lần nữa, đưa chúng ra đi.

Hắc và Bạch nhi nhìn theo một cách bất lực. Cậu đá chân rất mạnh vào cái cây cạnh đó một cách tức giận rồi ngồi thụp xuống đất, hay tai ôm lấy đầu, đôi mắt đỏ lờ phẫn nộ. Cậu muốn giết tất cả, đầu cậu như muốn phát điên. Nhím ngồi bên cạnh Hắc, đặt tay lên vai an ủi. Chính Nhím giờ đây cũng chẳng biết phải nói gì cả, lòng cô cũng rồi bời vô cùng. Cô nên làm gì đây?

Bạch nhi, đã lâu rồi là lâu rồi, anh không được vui đùa, trong không khí này, một tên nhản nhỏ như anh Bạch cũng không thể phẫn nộ lên nổi. Đút tay

vào túi quần, anh rảo bước về phía khu rừng. Thực sự quá mệt mỏi, anh thấy mình thật vô dụng, chẳng làm được trò trống gì.

Chiếc xe ô tô trong không khí yên lặng, một hồi lâu, chiếc xe cũng dừng lại. Bọn nó bị kéo xuống một cách thô bạo, nó bị nắm cánh tay đến tím bầm cả lên. Xuống xe, cảnh vật hiện ra trước mắt chỉ là một màu đỏ, màu rực, đỏ đến ghê rợn. Ra đảo Bi Ngạn là như này, có một cái đồi cao cao, trên cái đồi toàn hoa bi ngạn. Không, phải nói là, ta chỉ có thể nhìn thấy hai màu, là màu xanh của trời và đỏ của Bi Ngạn. Chính điều này đã làm cho Mỡ nhớ về giấc mơ khi trước, một con ác mộng không thể giải thích

- Hạo Bối này, cậu có muốn Gia Lạc được thả ra không? – Sa Sẹo đột nhiên dùng cái giọng hiền từ ghê rợn

- Có, hãy thả chúng tôi ra – Hạo Bối nhìn Sao Sẹo

- Tiếc quá, tôi chỉ có thể thả một người thôi! – Sao sẹo cười khà khà lượn qua trước mặt Bối

- Vậy, hãy thả Gia Lạc ra – Bối nói như không hề suy nghĩ

Mỡ ngồi nghe cuộc đối thoại từ nãy tới giờ, quá xúc động, không thể nói gì hơn

- Lần này... Xin cậu... Hãy để tôi tự sống, tự giải quyết mọi việc được không, đừng hy sinh nữa!

- Cậu đừng nhiều lời – Hấn quay lại mắng nó – Mau lên Sa Sẹo, một mình tôi ở đây là được rồi! Thả Gia Lạc ra - Hấn quay qua nói với Sa Sẹo

- Thôi được, nể tình Hạo Long, Hạo Thiên, ta không làm khó nhà người nữa – Sao Sẹo chia tay, tên đàn em cầm con dao nhọn rất sắc bén để lên

Cả Mỡ và Bối đều trân trân, gã giờ trò gì vậy?

- Gia Lạc, cầm con dao, và... rạch một đường trên cổ Bối... Cô sẽ được giải thoát! HAHABA – Sao Sẹo cười một nụ cười quái gở

Tất cả mọi người đang có mặt ở đó, không chỉ có Gia Lạc và Hạo Bối đều sững sờ với “nguyên vọng” của Sao Sẹo. Ngay từ đầu đã không hề có ý định làm tổn hại con tin cơ mà, gã muốn chết rồi hay sao mà dám động vào Hạo Bối. Tên đàn em mặt rần là Cường cảm thấy không thích thú lắm với hành động thiếu suy nghĩ này của Sa Sẹo nhưng Cường Rắn nghĩ, nhất định gã Sa có mưu mẹo gì đó.

- Ông im đi, tôi thà chết chứ không bao giờ làm vậy! – Mỡ cắt ngang sự im lặng

- Được thôi, nếu cô không làm, thì người phải chết là cô... - Sa Sẹo nói

- Làm đi... mau lên... - Hạo Bối giằng lấy con dao từ tay Sa Sẹo đặt vào tay nó. – Chỉ một nhát thôi... tôi không chết được đâu.

- Cậu bị điên à..... Tôi là gì của cậu mà cậu làm như thế. Tôi vẫn còn là con người. Chết cùng chết mà sống cùng sống. – Nó cương quyết hơn bao giờ hết vút con dao sang một bên

- Im đi... Được, nếu cậu không muốn thoát ra khỏi đây, muốn cả hai chết thì cứ việc cứng đầu. – Hấn nói rồi tự cầm con dao đưa lên cổ mình – Đẳng nào cũng chết, tôi sẽ tự chết .

- Không, Hạo Bối, đừng làm thế. Cậu mà như vậy, tôi không thể làm thế, xin cậu . – Gia Lạc khóc nức nở.

Không khí thật âm ỉ, nặng nề hơn bao giờ hết. Bảo nó cứ cố hấn để mình được giải thoát sao ? Đó là một điều điên khùng nhất trên đời mà nó chẳng bao giờ có thể nghĩ ra. Nhưng nếu không làm, cũng chết. Tại sao không có cách gì để cả hai cùng được sống. Phải làm gì bây giờ ? Làm gì ?

Mãi mê suy nghĩ, thời gian như con thoi lao vun vút, dường như sức chịu đựng của gã có giới hạn. , gã rút ra khẩu súng, chĩa thẳng vào đầu Bối

- Cô không dám xuống tay, thì để ta tiễn nó xuống âm phủ ! – Sa Sẹo dí chặt miệng súng vào thái dương hấn với con mắt gườm gườm

- Dừng lại... không... tôi sẽ làm... tôi làm... – Mỡ chìa tay, giọng nói như van xin

- Sa Sẹo, ta nhất định không bao giờ tha cho người – Hạo Bối nói với giọng đầy tức giận

Hấn chưa bao giờ cảm thấy bị xúc phạm, sỉ nhục như lúc này đây. 16 năm trên đời, sung sướng, được cung phụng như một hoàng tử, ai ai cũng kiêng nể, kính trọng. Bây giờ bị một tên chĩa súng vào đầu, thật chẳng còn gì nhục bằng. Nhất định có ngày, hấn bắt tên chó chó chết phải quỳ dưới chân liếm giày cho hấn.

- Kéo chúng nó ra hẻm húi kia. – Gã ra lệnh

Bọn đàn em cun cút làm theo, tiến lại định lời hai đứa đi

- Buông ra, tôi tự đi được. – Mỡ giật tay

Nó đỡ Bối dậy, vòng tay mình kéo tay hấn qua cổ riu đi từng bước. Đôi chân bị đạn bắn cứ rỉ máu mãi, khiến hấn đau khủng khiếp.

- Cố lên, tôi sẽ cố gắng cứu nhưng cậu vẫn sống, hãy tin tôi. – Nó nhìn Bối với một con mắt chắc nịch

- Ừm... Tôi tin cậu... á... - Bối nói cùng với sự đau đớn lộ rõ trên mặt

Những giọt máu trên chân rỉ xuống nền hoa Bỉ Ngạn nhưng màu máu hoàn toàn biến mất, không thể thấy được. Cánh hoa bỉ ngạn chói mắt, làm con người mê muội, làm nó choáng váng. Những giấc mơ kia, không mời mà thi nhau chạy về, làm nó chóng mặt, giọt mồ hôi thi nhau chảy trên vầng trán. Đau đớn lắm, chẳng lẽ, nó mang một sứ mệnh chết chóc ư ?

Đến hẻm núi, đáng ra phải gọi là vách núi chứ. Nó nhìn xa xa, ẩn hiện một màu xanh, xanh thẫm mà không hề có sắc đỏ nào. Nó hiểu rồi, đầu là hai ngọn núi được cắt nhau bởi hẻm núi này, vậy dưới này, sâu quá, đen ngòm, nó không thể nhìn thấy đáy đâu cả, rơi xuống đây chắc chắn ....chết.

Gã định để nó cắt cổ hẳn rồi đẩy cả hai đứa xuống đây ư... ? Chắc chắn rồi, làm gì có chuyện thả một đứa chứ ? Nhưng nó nhất định không để gã hoàn thành « tâm nguyện » điên rồ đó.

- Đưa dao cho nó ! –Gã lớn tiếng ra lệnh cho tên đàn em còn ngáp ngừng.

Tên đàn em đó, nhất định rất sợ, tên đó làm sao dám đưa con dao chứ, chẳng may chính con dao này sẽ giết Hạo Bối, thì người Hạo Thiên thăm thịt đầu tiên là tên đó. Cái tay run run đưa con dao run run, chân lẩy bẩy. Tại sao gã không tự tay làm chứ. Hẳn thực sự rất khôn mà. Dù có chuyện gì xảy ra, gã cũng sẽ đổ tội hết cho nó là người giết Hạo Bối.

- Cô còn chờ đợi gì nữa mà không tự giải thoát cho chính mình đi, tôi chỉ có điều kiện là vết cắt đúng động mạch chủ, sâu 1cm thôi. – Tên đó nói, tay đút túi quần cười khà khà

Gã hẳn đang vô cùng sung sướng, chờ đợi phút giây dòng máu ấy phun ra. Sa Sẹo ngay ban đầu không hề có ý định giết Bối đâu, nhưng chính Hạo Long, Hạo Long, ông ta đã giết con trai gã. Năm xưa, khi con trai gã lên con đau tim, xe cấp cứu đi bệnh viện cấp cứu thì va chạm với chiếc xe chở lão, chiếc xe cứu thương bị hỏng nặng không thể đi được, vợ hắn đã quỳ xuống trước xe lão van nài thảm thiết mong lão đưa con trai gã đi bệnh viện nhưng tên Hạo Long máu lạnh ấy, đã lãnh lùng bảo tài xế tiếp tục lái xe, bỏ mặc một sinh mạng nhỏ. Và chính thời khắc ấy, đứa con trai lão đã ra đi mãi mãi. Tiếc là, không ai biết lão là ai, không một tin tức gì đưa lên mạng. Sự kiện ấy dần biến mất, như chưa hề xảy ra. Rồi cho đến hôm vừa rồi, ở cảng về Trung Quốc, gã gặp ông tài xế khi xưa, ông ta trông vô cùng tiêu tụy, ngồi nói chuyện dăm ba câu, ông ta biết gã là bố của đứa bé chết oan năm xưa. Vậy là đã đem mọi chuyện kể cho gã nghe. Nghe xong, gã nổi điên lên, xồng xộc quay lại đảo, phải giết bằng được Hạo Bối. Gã nhất định cho Hạo Long ném mũi mất đi đứa con trai duy nhất nó đau đớn đến mức nào.

- Mau làm đi – quay về thực tại gã lớn giọng

Cầm trên tay con dao, run run đưa về phía trước. Đây là việc ngu ngốc nhất mà nó từ làm. Cửa cổ một nhát thôi ư, nghe sao mà nhẹ nhàng thế. Ai làm được, làm giúp nó đi? Nó đưa ánh mắt nhìn hẳn, ánh mắt hẳn kiên quyết lắm, bắt nó phải làm thế. Nước nước bọt, nó cầm chắc tay hơn, nhất định, nó sẽ không để hắn chết, nó dám lấy tính mạng ra bảo đảm.

- Bối, tớ xin lỗi... tớ... - Nó ngồi xuống, ngay bên cạnh hắn

Hắn mỉm cười, nhìn nó bằng ánh mắt trù mến, động viên, khẽ nhắm mắt lại chờ đợi chuyện gì tới sẽ tới.

Con dao dần tiến về phía cổ, trong đầu nó đang tính toán, cắt ở vị trí nào, vẫn có máu mà không quá nguy hiểm cho tính mạng. Nó đang run lắm, tim như ngừng đập, khó thở, chóng mặt nữa.

- Mau lên... - Gã không thể chờ đợi được thêm, tiến nhanh về phía vách núi, đứng ngay sau lưng nó để đảm bảo, chúng không dờ dẫm gì cả.

Bống.....

ĐOÀNG..... ĐOÀNG..... - hai phát súng vang lên kèm theo khuôn mặt trắng bệch của bọn đàn em Sa Sẹo

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tớ Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Kẻ Đó Là Ai?

Phát súng như hồi chuông cảnh tỉnh tất cả những ai, những gì đã quá lộng hành trong những ngày vừa qua.

Phát súng uy quyền, mạnh mẽ như chính người đã bắn nó.

Phát súng của kẻ đã từng náo loạn thế giới ngầm mà chỉ cần nghe đến tên thôi, những tên máu mặt ngoài kia còn run sợ.

Phát súng của kẻ không bao giờ ra tay giết người nhưng khiến người ta sống không bằng chết, nhục nhã mà tự hủy hoại chính mình đến thân xác thối thiu

mà chết.

....Hạo Thiên – Con ác quỷ thế giới ngàm. ....

Việc bọn gã sợ nhất cũng đã xuất hiện. Bọn lâu la sợ run như sắp đá ra quần, ánh mắt như van nài, tên nào tên nấy quỳ rạp, mặt cúi gằm, không dám ngược mắt lên nhìn. Nói giả như không may mà mà bị Hạo Thiên nhớ mặt thì nhục cả đời.

Bị dính hai phát súng một vào chân, một vào vai khiến Sa Sạo mất đà, trượt chân xuống vách núi, nhưng may thay gã vẫn tóm được một cái rễ cây nhô ra.

- Tôi định giao phó thẳng em trai yêu quý của tôi cho ông. ... Nhưng mà nhìn xem. ... Nó được tiếp đãi chu đáo quá!

Thiên đến có một mình, một mình mà như nắm trọn cả quả núi trong tay, phong thái như một con mãnh hổ. Đường hoàng một đáng nam nhi, giọng nói thét ra lửa, đôi mắt giận giữ khôn cùng khiến đối phương khiếp sợ.

- Hạo Thiên. .... Tôi. ... Tôi. .... hoàn toàn không muốn làm tổn hại đến Hạo Bối, nhưng cha cậu, chính cha cậu đã hại chết con trai tôi, Sa Sạo tôi không can tâm – Sa Sạo tuy đã sắp tuột tay nhưng vẫn nói với giọng vô cùng uất ức

- Ông kêu với tôi làm gì.? Người đó chẳng quan hệ gì với tôi cả, tôi chẳng biết ông ta. Tôi chỉ biết, người mà ông đang đắc tội ... là tôi thôi! – Hạo Thiên vẫn vô cùng tức giận

Thiên tiến lại mép bờ vực, ban cho Sa Sạo một nụ cười nhếch mép, gờ nòng súng chuẩn bị bắn một phát chốt hạ. Sa Sạo dường như biết số phận mình không thể thay đổi, chết dưới tay Hạo Thiên, gã không hối tiếc, cũng uy danh lắm, chỉ hận một nỗi chưa thể trả thù được cho con trai mình. Đôi mắt gã sụp xuống, gờ gã nghĩ đến đứa con gái ở nhà của gã, đứa con gái 3 tuổi còn quá nhỏ, chắc chắn nó sẽ không hiểu, ba bé sắp rời xa mãi mãi rồi. Gã đưa tay vào túi áo trong, lấy ra một chiếc cặp tóc hình con chuột rất đáng yêu, ném lên phía trên và nói to rằng

- Hãy đưa nó con con gái tôi. ....

Sau đó, gã dần tuột tay ra khỏi chiếc rễ, buông thả mình xuống vực sâu

BẮP. ....

Là Gia Lạc, đang cố gắng hết sức, dùng cánh tay bé nhỏ của mình nắm chặt cổ tay gã. Sức nặng của gã như muốn cuốn cả nó theo, hấn thấy vậy, tuy chân rất đau đớn, vẫn cố lết nhanh đến, nắm lấy cổ chân nó để không bị tuột xuống

- Gia Lạc, cậu làm gì thế, gã ta định giết bọn mình cơ mà... sao cậu lại cứu lão? – Hạo Bối không khỏi ngạc nhiên

Gia Lạc không trả lời câu hỏi của Bối mà chỉ cố gắng nói vọng xuống vách núi, bằng tất cả sức lực của mình

- Ông có nghĩ mình đang quá ích kỉ không? Ông tưởng ông chết và để lại cho con gái ông cái cặp tóc. ... nó sẽ biết ơn ông lắm hay sao? Nếu như người bố nào trên thế gian này cũng như ông, thì những đứa con gái như tôi sẽ sống thế nào đây? Tôi có thể để mặc cho ông chết... Nhưng tôi không can tâm để con gái ông mồ côi cha... như tôi! – Nó vô cùng xúc động

- Tôi...Tôi... – Những lời nói của Gia Lạc dường như đã chạm đến trái tim của người bố, kiến gã bối rối

- Anh Hạo Thiên, xin anh làm phúc, tha cho ông ấy, em cũng chấp tay cầu xin anh... đứa bé đó vô tội. ... không đáng bị mất bố. – Gia Lạc khẩn cầu Hạo Thiên với ánh mắt năn nỉ

Hạo Thiên, không trả lời, lặng lẽ tiến ra xa hơn, quay lưng lại, bảo với bọn đàn em Sa Sạo

- Nề mặt em dâu, ta tha cho hắn, nhưng hãy nhớ lấy mặt Hạo Thiên này. – Thiên rút súng vào bao bên hông rồi xuống núi, lên chiếc xe Limousin đổ phía dưới chân núi.

Bấy giờ, Bọn Nhị Hắc mới leo được lên trên vách núi. Nhím và Đậu vội chạy tới ôm chầm lấy Mỡ. Nó không sao, bọn cô yên tâm rồi. Chúng ôm nhau khóc, mừng quá đi mất. Chúng khóc trong hạnh phúc. Gia Lạc, vẫn phúng phính như này là được rồi, chẳng mong thêm gì cả. Hắc cũng thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn. Hai thằng đỡ Bối dậy. Hắc xé hai ống tay áo sơ mi của mình ra băng bó cho Bối, một cách tận tâm như từ trước đến giờ cậu vẫn như vậy. Tên Bạch nhĩ lại cười nhần nhở

- Về nhà thôi, đêm này đệ sẽ chăm sóc huynh ... he he he

- Tao đeo cần... hử - Bối làm mặt giận đối

- Lần này, chúng ta phải cảm ơn anh Thiên – Hắc vừa dìu Bối và nói

- Ừm. .... nhưng từ nay về sau, tao không muốn anh Thiên giúp nữa. ....

- Hà? Chớ cái loại huynh thì làm được gì? - Tên Bạch nhĩ giả bộ ngờ ngạc hòng chọc tức Bối

- Đúng... giờ tao chưa làm được gì, nhưng sau này, tao nhất định là một người, còn hơn cả anh ấy! – Bối nói với giọng rất cứng rắn

Chiếc xe Limousine đưa đám học sinh và Hạo Thiên về Tân Lập, hóa ra trên đảo Bì Ngạn có một hầm bí mật, bên trong là một con đường cao tốc khá bằng phẳng nối với đất liền, nhưng con đường đó được lấp bởi một cánh cửa mật mã dùng vân tay của Hạo Thiên và một vân tay phụ của Hạo Bối. Thiên định bụng sau khi thắng em giải quyết xong thì sẽ bảo nó về con đường hầm và về đất liền nhưng ai ngờ đầu tên Sa Sẹo lại làm càn, dám uy hiếp tính mạng Hạo Bối. Hạo Thiên điên quá mới phi ngay đến, may mà kịp, không thì....

Trên xe, Hạo Bối mới nói với anh trai

- Thiên... cảm ơn anh. Em...

- Chú khách sáo thế làm gì... mà này... chú nhanh nhanh, cho anh ăn cỗ đi chứ. Hy sinh vì nhau thế cơ mà. Haha – Thiên nói thầm rồi cười giòn tan

- Anh Thiên.... Không có chuyện đó đâu, chỉ là.... Em... – Hấn tại nói lắp

- Thôi, nhìn cái mặt chú là anh biết chú thích nó lòi pha rồi... Này... có cần anh dạy mấy bí kíp không? – Thiên không ngừng trêu ghẹo Bối

- Em không nói chuyện với anh nữa... mà ba Hào.... – Hấn lái sang chuyện khác

- Ừm... anh biết chứ! Nhưng ba Hào... đã cố tình không muốn cho chúng ta biết, hấn ba có nỗi khổ riêng.... Chúng ta cứ quan tâm ba từ xa là được.

– Hạo Thiên mang một vẻ mặt trầm buồn mà lâu lắm rồi, không ai được chứng kiến

Chiếc xe có hai con người trầm lặng suy tư, còn đằng sau, ba con vịt giong tha hồ tám truyện chân trời, góc biển, nào là từ khi bị bắt, cô thấy nó béo hơn, rồi là vì vụ hồng gió ở đây, sướng chết mất.... Chúng cười như chưa bao giờ được cười. Qua rồi, tất cả đã trôi qua rồi. Phải, những ngày tươi đẹp, hãy đợi phía trước thì việc gì mà phải chùn lại ở hiện tại đau khổ?

Ra khỏi đường hầm, hấn thấy có con chim xanh đậu phía trước. Kêu dừng xe lại, hấn tiến lại gần con chim. Con chim xanh mặt phúng phính cái túm lông trắng tròn tròn trên đầu sà ngay vào lòng bàn tay hấn, cái đầu cứ rụi rụi vào ngón tay ra vẻ nhớ mong lắm, hấn mỉm cười, ôm con chim tèo lên xe luôn. Vậy là hấn đã có pet mới. Vui đáo để.

Khi về tới trường, mọi người chạy ủa ra, đông kín, chật cứng như sao Hollywood ấy. Các thầy cô thì xuýt xoa, lão Hạo Long mừng đến phát khóc nhưng chỉ trong lòng thôi, mẹ của Gia Lạc mới khóc thực sự, bà vừa hỏi vừa trách đứa con gái đại đột. Gia Lạc cười rồi ôm mẹ, mọi chuyện qua rồi. Học sinh thì nháo nhá, nhất là các nữ sinh, từ lớn đến bé, từ cao đến thấp, từ béo đến gầy, túm tụm lại chỗ ba anh nhà thăm hỏi nhiệt tình. Tiếc là, Hạo Bối ghét mấy nữ sinh nhiều chuyện điên cuồng này, thành thử ra chỉ có mỗi Bạch nhi ở lại sân trường nhận quà và lời hỏi thăm của các em, còn Hắc và Bối đã chuẩn lên kí túc trước từ bao giờ. Làn này, ngập trong gái, hấn là Bạch nhi ớn tới già. Cứ nhìn khuôn mặt như bị thiến của anh khi lết đực lên trên phòng là biết, nhọt nhọt, như thẳng chết trời.

- Lâu lâu mới được bồi bổ Vitamin gái, sao không ở lại thêm chút nữa mà hưởng thụ ! – Bối cười cười trêu Bạch

- Huynh... Hối quá à... Đệ chết ngạt mất – Bạch nhi nói rồi, thả phịch người xuống giường

- Thế không tán em Đậu nữa à? – Bối vừa ngồi vừa thay băng vừa hỏi

- Có chứ. Tán chứ. Tán chết mẹ luôn ý chứ? Khổ nỗi Đậu cứng quá, mãi không đổ. - Bạch nhi thờ dài, nhăn mặt

Nói rồi, Bạch nhi dậy, lôi hết hoa với quà đem cất lên tủ, đẹp giai cũng khổ lắm chứ đùa à.

Sau khi cho chú chim xanh vào lồng và cho nó ăn thì hấn leo lên giường.

- Thôi... tao đi ngủ đây! - Bối nằm xuống, với tay tắt đèn.

Nói thế thôi, chứ thực chất là còn quá nhiều thứ phải nghĩ, không thể ngủ được. Mọi chuyện xảy ra, như một cơn ác mộng. Nhưng cuối cùng, tất cả đều tốt đẹp. Đang thiu thiu thì hấn nhận được tin nhắn

“- Ngủ chưa? Còn đau không?” – Gia Lạc nhắn tin cho Bối ừ Fb

Hấn tự nhiên thấy sung sướng kinh khủng khiếp luôn ý. Hấn bật dậy như cái lò xo, mồm cười toe toét, sung sướng muốn hét lên mà đành cầm nín. Tuy sung sướng là thế nhưng hấn vẫn giả bộ không quan tâm

“- Vẫn khỏe. Ngủ đi!” – Hấn trả lời lạnh lùng

“- Quan tâm chút thôi... dù sao thì cũng cảm ơn nhé!”

“- Chuyện gì?” – Hấn trả lời

“- Vì tất cả mọi chuyện.. :D “ – Nó nhắn lại

Hấn chỉ mỉm cười, rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

~~~~ Kí túc xá Mộc Lan ~~~~

Cả ba cô gái tuy đều nằm trên chiếc giường thân yêu của mình rồi nhưng vẫn chưa thể ngủ được. Chúng tán phét với nhau chán chê và rồi đến khi Đậu Đậu nói một chuyện làm cả ba phải suy nghĩ

- Gia Lạc, tại sao lúc đó cậu lại đến?
- Lúc nào có? – Gia Lạc ngạc nhiên
- Thì lúc mọi chuyện đã sắp xong xuôi thì mày chạy đến rồi bị gã Sa Sẹo tóm được ấy! – Đậu giải thích
- Phải? Sao lúc đó... Mày lại đến làm gì? – Nhím cũng không khỏi tò mò, giả như Mỡ không đến, có phải sẽ chẳng có việc gì không.
- Tao... Lúc đó, tao đang ngủ và có người gọi điện cho tao, bảo là chúng mày bị giết hết, tao sợ quá bèn vội vàng chạy đến đó! – Mỡ giải thích
- Sao? Bị giết hết? – Nhím ngạc nhiên
- Ừm... Thôi chúng mày ngủ đi... Mọi chuyện qua rồi! –Đậu Đậu sau một hồi suy nghĩ thì trấn an hai bạn nó

Tắt đèn, Đậu Đậu vẫn thao thức, không thể ngủ được, chị cần phải biết, người gọi cho Mỡ là ai, có âm mưu gì. Thứ nhất, đó là người biết cả đám bắt cóc. Thứ 2, kẻ đó nhất định đã theo dõi động tĩnh ở căn nhà khu Đường Liên thì mới có thể gọi Mỡ đến đúng lúc thế. Thứ ba, nhất định kẻ đó đã tiếp xúc với Gia Lạc

Ài?

Kẻ đó là ai?

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Sắp Chia Ly?

~Một tháng sau~

Sáng, ánh nắng chiếu xuống, nó nhồm dầy một cách khó nhọc. Đạo này bị mất ngủ, tuy là mọi chuyện đã qua nhưng không hiểu tại sao những hình ảnh về Sa Sẹo hàng đêm cứ lặp đi lặp lại trong đầu. Một thứ ám ảnh khủng khiếp lắm! Với tay mở cửa sổ, Gia Lạc đang ở nhà mình, căn nhà này, đã rất lâu rồi không ở lại

- Con gái, con sắp xếp quần áo đi, chúng ta sang Mỹ với mẹ! – Bà Ánh Nguyệt bước vào ngồi bên con gái
- Hà? Tại sao ạ? – Mỡ hốt hoảng, không lẽ mẹ định làm thế thật
- Để con ở đây một mình, mẹ không yên tâm – Mẹ Gia Lạc khá cương quyết
- Mẹ à. Con thực sự cần phải ở đây! Con còn phải tìm bố, tìm chị Thu – Mỡ thực sự không muốn rời khỏi
- Con không nghe lời mẹ ư? Con cứ cố gắng tìm họ làm gì? Họ quên chúng ta rồi con hiểu chưa? Đi, dậy mau lên, mẹ đã rút hồ sơ của con ra khỏi trường – bà Nguyệt cố gắng kéo Mỡ dậy
- Mẹ à? Sao cái gì mẹ cũng muốn tự quyết thế? Làm ơn suy nghĩ cho con một chút được không? – Mỡ vô cùng khó chịu và đứng dậy

Nó với chiếc áo khoác trong suốt, mặc vào, cùng con xe đạp phốp phái ngoài đường, nó đạp nhanh men theo bờ đê. Dừng xe lại, nó kéo chiếc chân chống, khóa xe và chạy xuống triền đê. Nó chẳng biết nó đã đi xa bao nhiêu, đây là nơi nào mà nó chỉ biết đạp xe, đạp đến khi chân mỏi mà dừng ở đây thôi. Mọi thứ khác lạ, cảnh vật tươi mới. Nó chọn một chỗ cỏ phẳng và mịn nhất mà ngồi xuống.

Tâm trạng nó lúc này cảm giác thật sự tồi tệ hơn ao giờ, một cảm giác rất bức bối, muốn chạy trốn tất cả, đôi mắt long nước nhìn mọi vật, dường như cũng buồn hơn. Nó tự hỏi, đến khi nào nó mới thôi không bị kiểm soát? Đến khi nào nó mới được làm điều mình muốn? Đến bao giờ? Đã quá mệt mỏi với những thứ đang có thì phải làm gì? Đến một ước mơ, một mục đích cũng bị kiểm soát, nó thấy đau khổ hơn là chết! Rõ ràng nó có chí tiến thủ, rõ ràng cuộc sống có ý nghĩa nhưng mẹ nó, luôn luôn cho rằng, nếu để nó quyết định mọi chuyện, nó sẽ thất bại. Sự quản lý của bà quá chặt chẽ, dám cá là bà chưa bao giờ nghĩ “nó cảm thấy như nào khi bà làm thế?”.

Một cuộc sống chật hẹp, gắt gao, nó tưởng nó đã được giải thoát khi vào Tân Lập, nhưng chắc nó đã nhầm, người phụ nữ ấy, quyền lực lắm. Nó hít thở

một hơi thật dài, thật sâu như cố gắng đẩy hết nỗi buồn phiền ra ngoài. Mặt trời đã lên cao rồi, nắng gắt hơn, những người nông dân từ bãi ruộng đã dần trở về nhà. Nó nặng nề đứng đây, cố gắng vương vấn nốt không gian bình yên này trước khi quay trở lại thành phố tập nập. Nơi đây, nó hứa sẽ quay lại.

~~

Về đến nhà, nó dọn đồ đạc vào vali

- Con đồng ý rồi à? – mẹ nó bước vào, mỉm cười

- Không, con sẽ quay lại Tân Lập. – Nó vừa dọn, vừa nước lên trả lời

- Tại sao con không đi với mẹ? – bà Nguyệt thay đổi sắc mặt

- Mẹ ạ. Con đường con đang đi, dù nó có khó khăn như nào, nhưng cũng là con đường con chọn. Chưa đi đến hết con đường mà đã bỏ cuộc thì thực con cảm thấy nhục nhã lắm! – Mỡ dừng lại, nói một cách kiên cường

Mẹ nó im lặng một lúc rồi nói

- Thôi được, mẹ sẽ để con ở lại đây với một điều kiện. Cuối kì con phải đứng trong top 3 của lớp. Nếu không được, ngay lập tức sang Mỹ. – Mẹ nó nói rồi đóng cửa

Nó dừng lại. Top 3, đó là điều không thể. Một nụ cười gượng trên môi. Bà ấy biết là, lực học của nó, đâu có tốt đến thế. Nói là một cơ hội nhưng nhất định trong đầu bà Nguyệt đã chắc chắn Gia Lạc phải về Mỹ với bà. Thực chất chẳng có cơ hội nào cả, chỉ là một khoảng thời gian, dành cho Gia Lạc, tự tĩnh tâm về mọi việc. Nó buồn lắm, không lẽ, cứ mãi như này. Mãi mãi phải nghe theo sự sắp xếp của người khác.

Khệ nệ vác mọi thứ ra xe, mẹ nó chờ đến trường, bà đến phòng giám hiệu trao đổi vài thứ, còn nó đến kí túc xá Mộc lan. Đứng ở cửa một lúc, hít một hơi dài và đẩy cửa ra. Hai con bạn thân yêu đang mỗi đứa một góc, chẳng nói chuyện gì, mặt buồn thiu. Phải chăng, họ nhớ nó?

- Đậu, Nhím...! – Nó gọi nhỏ.

Như một tia nắng mới, bừng trong căn phòng 122 tăm tối. Thực sự những ngày qua, không có Gia lạc, căn phòng quá nhàm chán và tẻ nhạt. Trần ngập trong đó là sự nhớ nhung. Trên môi hai con bạn chỉ còn là cái gượng cười, chấm hết. Ngày ngày chạm mặt nhau mà chẳng biết nói chuyện gì. Thiếu Gia Lạc, như một bầu trời không có nắng, như biển không có nước, nhưng con người thiếu oxy, khó thở, ngột ngạt. Tiếng gọi trong trẻo, thánh thót, chứa chan sự nhung nhớ, yêu thương. Nhím và Đậu đột ngột, sững sững đến ngỡ ngàng, vội vã, ra khỏi cái tổ của mình mà bay đến cửa phòng. Chúng giúp nó mang hết đồ đạc vào bên trong. Nhanh như tên lửa, chúng ôm chầm lấy nhau, hít hà hương thơm, dụi lấy nó mãi không buông. Tất cả như vỡ òa, vô cùng hạnh phúc. Mới có một tháng thôi đấy, nếu là một năm chắc khóc tu tu mất.

- Mà làm bọn tao nhớ mày muốn chết.... quay lại là tốt rồi, cả tháng đi điều trị tâm lý, thấy ổn chưa? - Nhím nhanh nhẩu hỏi

- Cũng ổn, tao cũng nhớ hai con nỏ tỳ chúng mày! - Mỡ nói rồi cười ha hả.

Chúng cười với nhau những tràng cười rộn rã, đúng là, không nơi đâu thoải mái bằng ở bên bạn bè của mình. Chỉ cần nhìn thấy nhau, nói với nhau vài câu, tâm trạng cũng trở nên rộn rã.

- Này, nhưng tao nghĩ, tao không ở đây lâu chúng mày ạ... tao sắp bị bắt về Mỹ rồi... - Mỡ mới đó lại buồn thiu

- Tại sao? – Đậu nheo mày

Gia Lạc kể lại mọi chuyện cho chúng nghe

- Chỉ cần trong top 3 thôi đúng không, cả lớp sẽ giúp mày.... – Nhím nói, tay đặt lên vai Mỡ trấn an

- Ừm.... – Mỡ mỉm cười nhìn Nhím,

Gia Lạc, đơn giản là tin những người bạn của mình, nó tin sự đoàn kết, nỗ lực bản thân và tình bạn có thể làm thay đổi tất cả. Nhất định là thế.

~Hôm sau~

Nó vẫn đến trường, phong độ đỉnh đặc. Nó nói chuyện với Hắc. Nhờ Hắc bảo mấy bạn giỏi toán, Lý Hóa trong lớp kèm cặp.

Sau khi hiểu vấn đề, Hắc lên bục giảng hăng giọng trước cái lớp ồn hơn chợ vỡ

- Mọi người... Mọi người

Tất cả quay mặt lên phía trên, những đứa con gái nhìn Hắc chăm chăm, cậu là lớp trưởng đẹp trai nhất khối, chắc chắn rồi. Và những ánh mắt si mê ngây đại ấy cứ nhìn cậu mãi

- Thế này.... Bla bla.. nên tôi rất mong các bạn có thể giúp đỡ, kèm cặp cho Gia Lạc thêm để bạn phấn đấu, ở lại trường với chúng ta. – Hắc chậm rãi

- Yes sir! – Cả lớp đứng lên nghiêm chỉnh, để tay trên trán

Sau đó, chúng phụt cười với nhau. Nó vô cùng xúc động, cái lớp này, sao mà lại yêu chúng thế. Nhất định phải cố gắng để không phụ lòng tất cả. Nhưng trái lại với thái độ hoan hỷ của lớp là thái độ lồi lõm, ngửa mặt của Kim Tú và Thủy Hà. Bọn ả không thích Gia Lạc, bởi vì... Kim Tú thích Hạo Bối. Chính vì thế, con mắt Kim Tú đỏ lên, ả ta đang nghĩ cách để tống cổ Gia Lạc ra khỏi nơi này mãi mãi. Cứ chờ xem...

Thầy Linh đã biết chuyện, cũng nhắc nhở lớp sát sao hơn với bạn và nghiêm túc học hành. Nó, với một sự cố gắng, ngày đêm học hành để cày lại những kiến thức bị mất. Những đêm học bài khuya muộn. Trong lớp, có một đội quân hùng hậu đứng đầu các môn làm gia sư riêng của nó. Trống đó, không thể không nhắc đến trùm toán Nhật Quang, với thành tích ưu tú, phá đảo mọi giải toán, rình về không biết bao nhiêu giải Nhất, có thể nói, xếp cao như núi. Bộc phét xong rồi thì qua trùm lý Ân Lộc. Lộc nhìn gầy gò một chút nhưng chẳng ai biết trong đầu cậu ta có những gì.... tất cả mọi thứ... chỉ lý và lý. Cuối cùng, một then chốt không thể bỏ qua là trùm hóa Trường Quân, cũng được xếp vào hàng trai đẹp A9. Nói không phải đùa chứ Quân cưa con nào chết con ý.... chết chứ sao không, nhất là quả tỏ tình bằng natri thả nước, chả biết lỗi đâu ra cục natri to như nắm chân, thả cái ụp xuống nước, nó nổ tung cả trời... và thế là từ đó về sau, Quân không bao giờ gặp lại bạn gái xấu số hôm đó nữa. Kha Kha

Liên thiên đù rồi đấy, mỗi người chia làm tiếng rưỡi lần lượt kèm Mỡ. Học với giai điệu có khác, nhanh hẳn, lại nhớ lâu. Nhật Quang còn ghi cho mỡ một quyển sổ tay tất cả công thức tính toán. Trang cuối cùng còn ghi chữ “Fighting! Mỡ Mỡ” đáng yêu khủng khiếp. Ai bảo bọn toán khô khan xin phép và vỗ mồm nhé!

Học say mê lắm, cả “thầy” lẫn “trò”, cùng nhau phá những bài tập, ôn lại mọi thứ, thi thoảng giải lao bằng trò đổ mẹt. Nhanh lắm, chả mấy hết tiếng rưỡi. Những bài kiểm tra của nó dần được cải thiện, từ 5, 6 giờ đã lên đến 8, 9 rồi. Nhưng muốn đứng top 3 của lớp e còn quá xa. Chỉ còn 1 tháng nữa là thi học kì, mọi thứ càng gấp rút hơn, càng cố gắng hơn nữa. Những đêm thức thâu, cả ba con ngồi cạnh nhau, Gia Lạc học, hai con ngồi bên thì một đứa quạt mát, một đứa quan sát. Khi Mỡ đã quá mệt mỏi, hai đứa nó an ủi, vực lý tính thần. Mọi thứ cứ thế mà qua đi thật nhanh. Chỉ còn một tuần nữa là thi học kì. Tồi hôm ấy, Bối mới gọi Mỡ ra ghé đá vườn trường

- Đang học, có chuyện gì nói đi, tui còn phải học tiếp – Mỡ sốt ruột

- Đi đằng này không? Một chút thôi .... – Bối đứng dậy

- Xa không? Tui còn phải học đó! – Mỡ chần chừ

Hắn không nói gì nữa, kéo tay nó đi. Chúng trên chiếc xe đạp, vô cùng thong thả. Nó đứng lên, bám vào vai hắn, nó nhắm mắt lại, thưởng thức những cơn gió mát lịm. Phải, đã lâu lắm rồi nó không ra ngoài buổi tối, nó nhận ra những ngày qua cuộc sống quá bức bối, khó thở. Giờ đây thì khác, tâm hồn như được giải phóng ra không gian rộng lớn. Nó ngắm nhìn thành phố, những ánh đèn lung linh, tấp nập. Sự ồn ào ấy, suýt nữa nó đã quên. Hít một hơi thật dài, thật sâu, không khí trong lành ấy, mãi lưu giữ nhé! Hắn đeo nó trên một con đê. Đổ xe lại, hắn kéo nó xuống bờ đê. Ngồi xuống, chúng bên cạnh nhau im lặng. Hắn ngả lưng xuống, nó thấy vậy cũng làm theo

- Chúng ta tới đây chỉ để nằm như này thôi sao? – Mỡ mắt nhìn trời, hỏi Bối

- Thế cậu muốn chúng ta phải làm gì nữa? – Hắn nhìn nó, cười cười

Nó nghe vậy, mặt đỏ như trái cà, xòì ối, không đâu tự nhiên hỏi để bị trêu tới ngượng chín mặt. Hai con người, cùng một thanh xuân, không một lời nói nhưng chúng chắc chắn đang theo một ý nghĩ chung. Vậy thì, cứ im lặng, nhắm mắt mà thưởng thức thôi

.

- Nhắm mắt vào đi, cậu nguyện đi, sắp có sao băng đấy! – Bối đột nhiên nói

- Hả? Sao băng?.... – Nó ngạc nhiên

- Ừm...

Nó không nói gì nữa, hai tay chắp lại, mắt nhìn chăm chăm lên bầu trời, chờ đợi sự xuất hiện rực rỡ ấy. Rồi một, hai, ba.... ngôi sao băng vút qua, sáng rực một góc trời, nó nhanh chóng nhắm mắt, nói điều mình cầu nguyện. .... Khi mở mắt ra, nó cũng thấy hắn đang chắp tay cầu nguyện

- Cậu mà cũng cầu nguyện hay sao? – Mỡ hơi ngỡ ngàng, dù gì cậu ta cũng là một tăng tăng

- Ừm... thử một lần xem nó có hiệu quả không mà bọn con gái như cậu cứ phát điên lên vì nó. –hắn cười, một nụ cười tươi lắm

- Thế cậu cầu gì? – Mỡ hỏi

- Điều ước phải bí mật mới thành hiện thực chứ! – Hắn nói rồi đứng lên. – Minh đi về thôi! Muộn rồi

- Một chút nữa được không? – nó nói với con mắt mèo long lanh

- Thôi được rồi. – Hắn ngồi xuống bên cạnh nó. – Này... nếu cậu lọt top 3 thì hợp đồng Osin chấm dứt nhé! Cậu sẽ được tự do.

- Hả? .... À ừm... Cảm ơn! – nó nhìn hắn, tự nhiên nó thấy buồn. – Minh về đi !

Hắn lại đeo nó trên chiếc xe đạp địa hình. Nhưng lúc này, tâm trạng không còn vui vẻ như lúc trước nữa. Nó sắp được tự do rồi, sắp giải phóng rồi, không còn bị hắn quản lý mọi thứ nữa, không phải dầm lưng cho hắn nữa. Sung sướng còn chẳng hết ý. Nhưng lại thấy thiếu thiếu. Hắn không sai bảo thì nó biết bắt chuyện với hắn như thế nào ? Trong lòng tự dưng thấy đắng ngắt. Thôi, bây giờ, chỉ cần được ở lại thì sao chẳng được. Cứ cố gắng cái trước mắt đã.

Lại một đêm nữa quần quai trong sách vở, mồ hôi mồ kê tuối toát dù điều hòa vù vù. Chỉ một tuần nữa thôi, tất cả sẽ chấm dứt. Dù kết quả có ra sao đi chăng nữa, nó cũng không hối hận vì những gì mình đã làm.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tớ Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nơi Tình Bạn Bắt Đầu

Ngày thi gần lắm rồi, tất cả mọi người ai cũng bận rộn, học đủ thứ, cứ rối tung rối mù. Nhím và Đậu đều phải ôn thi rất kịch liệt, giờ chỉ còn mỗi Gia Lạc tự phần đấu với bản thân mình. Đêm trước ngày thi, Gia Lạc lên đồi già quỳ cầu nguyện, với bầu trời đầy trăng và sao, mong ông trời sẽ phù hộ cho nó vượt qua kì thi này một cách an toàn. Về nhà, cố gắng ngồi ôn lại bài cũ một chút, đang ôn dở thì có tin nhắn Fb

- Vẫn đang học à? – Là Bối
- Ủ... chưa an tâm lắm – Gia Lạc trả lời
- Thôi, đến giờ phút này, có học cũng không vào được đâu. Chi bằng lên giường ngủ một giấc. – Bối nhắn lại
- Không ngủ được
- Hazzz... Vậy ra canteen đi. – Bối nhắn lại

Mở hộp ra xem nhưng không thấy Bối nhắn lại đánh vác thân xuống canteen. Ở đó, đã thấy Bối ngồi rồi, trên tay còn có hộp gì đó. Mở tiến lại gần

- Xuống đây làm gì? – Mở hỏi
- Uống nước được không? – Bối vắt chân, bộ điệu rất khệnh khênh khạng
- Ủ.. thế uống đi! – Mở nói rồi quay lưng định đi lên kí túc
- Ê... từ từ - Bối vội vàng chạy đến kéo tay Gia Lạc. – Tớ đùa một chút thôi mà. Lại đây ngồi đi.

Gia Lạc, lại chiếc bàn, ngồi xuống, mắt nhìn chăm chăm chiếc hộp màu hồng, rồi lại ngẩng lên nhìn Hạo Bối. Hắn ta lại giờ trò gì đây?

- Cô ơi, cho chắc một bạc hà, 2 chesecake ...và... một dâu ạ! – Mở gọi cô phục vụ

Hạo Bối mỉm cười, hắn gọi nó ra chẳng nói gì cả, tay cứ vờ về cái hộp. Hắn là Bối không biết mở lời như nào, chẳng lẽ nói một lời chúc thi tốt lại khó khăn như thế ư? Gia Lạc thấy Bối ngồi im như phỗng tự nhiên cũng thấy ngại ngùng, nó cũng chẳng biết nói gì

- Mai thi tốt/Mai thi tốt – Cả hai cùng nói đồng thanh

Cả hai nói rồi cùng nhìn nhau phụng cười. Lạc uống xong chai nước và vài cái cheesecake thì cũng gọi là đỡ đói, đứng lên định lên phòng thì hắn giữ tay lại

- Gì nữa? – Mở hỏi
- Ồ... tặng cậu! Mai thi tốt! – Hắn nói rồi dí hộp quà vào tay Mở và sau đó cắm đầu chạy thẳng

Ở xa xa, có một người, cùng một chiếc máy ảnh đã ghi lại khoảnh khắc đó, nở một nụ cười đầy gian xảo, đầy sự bí ối.

Nó cầm hộp quà trên tay, lòng vui vui đến lạ. Nhảy chân sáo về phòng, nó để hộp quà trang trọng trên bàn, nhìn ngắm mãi chẳng muốn mở ra. Nhưng vì quá tò mò, không thể chịu đựng thêm nữa, nó đành mở ra. Và khi chiếc nắp hộp được hé ra, thì bên trong, một ánh sáng bảy màu lấp lánh làm cho nó phải nheo mắt lại. Rực rỡ quá! Đẹp quá, một quả cầu thủy tinh to không lồ, bên trong có những con hạc giấy nhỏ li ti nhiều màu sắc được gấp vô cùng tỉ mỉ và đẹp. Ánh đèn ở chân cầu lấp lánh, có tiếng nhạc nữa, làm cho quả cầu càng đẹp kinh khủng. Bên cạnh còn có con hạc to đùng, nó mở ra thì có dòng chữ “Osin của ta, Chúc nhà người thi tốt”. Nó mỉm cười, trong lòng vui như nở hoa. Thì ra hắn ngại. Cứ tưởng hắn ta lạnh lùng lắm cơ, cũng dễ thương đấy chứ! Nó ngắm quả cầu đến đờ người, không nói lên lời.

- Đây.... Không học à? Làm gì đây? – Nhím đã bị quả cầu thu hút

- À... không có gì! – Mỡ nhanh tay cho lại quả cầu vào hộp
- Gớm, lại còn dấu? Của anh nào thế? – Nhím quàng tay qua người Mỡ
- Làm... làm gì có.... Đi ngủ đi, tao buồn ngủ rồi! – Mỡ nói rồi nhanh chóng lên giường

Nó đắp chăn. Trong lòng không hiểu sao lại rạo rực khó tả, nó cứ xoay người hết bên nọ sang bên kia, trần trọc tới tận gần 12h đêm. Nó đặt đặt lòi ra đếm từng con hạc. Vừa tròn 1000 con. Mà nghe nói, ai có 1000 con hạc thì sẽ có một điều ước. Nó vội chấp hai tay, nhắm mắt lại, và lẩm nhẩm một điều ước “Tôi ước, tôi sẽ luôn ở bên những người bạn của tôi”. Xong, nó mỉm cười, cất hộp quả đi và lên giường.

Trong người, cảm giác xôn xao mãi không dứt. Nó quyết định dậy, nhắn một tin cho hấn

“– Cảm ơn vì món quà nhé! Đẹp lắm!”

“– Tien thế, tặng thôi... Nên đừng có tưởng bở. Ngủ đi, không mai lại dậy trễ. ^^” – Bối vừa nhắn vừa cười

“- Ủ. Cậu cũng ngủ đi”

~~~~ Phòng bọn hấn~~~~

- Huynh này, huynh phải cảm ơn đệ đây nhé! – Bạch nhi nằm gác tay nói
- Cảm ơn chuyện gì? – Bối nhìn Bạch còn tủm tỉm cười
- Thế ai là người đã dùng vẽ đẹp trai của mình để nhờ các em gấp hạc giấy cho huynh tặng người thương? Hở? – Bạch nhi cùng dậy phân bua
- Vớ vẩn, người thương nào. Mà tao mua cho mày một đồng nước lọc về uống dần rồi còn gì nữa. Đi ngủ đi! – Bối nói rồi nằm xuống trùm chăn lại.

Bạch nhi đỡ đầu cả người, mắt nhìn Bối không chớp. Quá đáng lòng với hiện tại, anh ta quay sang nhìn Nhị Hắc

- Công lý ở đâu?
- Công Lý ở nhà Công Lý! – Hắc nói rồi lắc đầu cười cười cho một kiếp người bị lừa dối trắng trợn

Sáng hôm sau, nó thức dậy, khá mệt mỏi nhưng cũng nhanh chóng vệ sinh, ăn uống để đến trường cho kịp giờ thi

- Thi tốt nhé! – Ba bọn nó ôm nhau trước khi ra trận

Nó không quên, ngắm nhìn lại quả cầu thủy tinh. Mím một nụ cười thật tươi rồi bước đi.

Trong phòng thi, nó lấy một hơi thật dài trước khi giám thị phát đề. Đây mới thực sự là căng thẳng, tương lai, ở hay đi, là phụ thuộc vào bài lần này. Đề thi được phát cho các thí sinh. Nó cầm bút lên, trong đầu có một ý chí rất cao đang len lỏi.

Những giây phút tiếp theo, nó cố gắng nhất, thả lỏng cơ thể, dù có những câu hỏi rất khó, nhưng nó vẫn cố gắng làm hết sức mình. 90 phút trong phòng thi dần trôi qua, tiếng chuông báo hết giờ rung lên cũng là bút cây bút kia đặt xuống. Tờ bài được thu đi. Xong rồi đấy. Qua rồi đấy. Nó nhẹ nhàng cầm tờ đề bước ra khỏi phòng, chuẩn bị cho giờ thi sau.

Mở cặp, lấy chai nước, nó thấy có mảnh giấy nhỏ dán trên chai nước

“- Em thi thật tốt nha!..... MTQ”

Nó cười nhẹ, MTQ, ai nhỉ? Sao lại quan tâm nó thế? Nhưng thôi, không nghĩ nữa, uống ngụm nước rồi chuẩn bị thi tiết môn cuối cùng. Sau khi uống xong, Gia Lạc đến bên hành lang tầng 4 và nhìn ngắm khung cảnh. Mấy tháng nay quá bận cho việc thi cử mà nó dường như đã quên đi không gian và thời gian. Nó chợt nhận ra: Sang đông rồi! Cây cối đã rụng hết lá, nhưng trời mới hơi lạnh thôi, chưa phải quá giá rét. Những chú chim còn đang rảo rượt bay về phương Nam. Ánh nắng mặt trời trốn biệt nơi đâu rồi, chỉ còn lại đây những cơn gió mạnh. Những làn gió ấy, khẽ chạm vào làn da, mát lạnh.

Reng.....Reng.....

Lại vào thi rồi. Lần này không còn run hơn trước, trái lại, rất bình tĩnh, môn văn thôi mà, không cần quá căng thẳng.

Cuối cùng... Đã hết giờ thi, nó buông bút, ngắm nhìn lại bài thi của mình. Ổn rồi, vừa đẹp. Một tia hy vọng rạo rực len lỏi trong con tim, trí óc. Bước ra ngoài phòng thi, cả lớp đang đợi nó

- Thi tốt chứ mày! Bọn tao đợi mày mãi... - Nàng Nhím với gương mặt lo lắng còn ẩn hiện
- Ủ... Không tệ... hi hi – Nó nhìn cả lớp rồi cười tươi

Cả lớp, và trong đó, tất nhiên có cả Linh Mama đang đứng nhìn nó, trêu mến, ai cũng hy vọng nó sẽ vượt qua tốt. Còn Hạo Bối, tuy chỉ đứng xa nhưng cũng mỉm cười trước khuôn mặt hồn nhiên, tươi tắn của Mỡ. Hấn đã rất lo đấy! Nhưng thấy nó vui vẻ thế kia, là tốt rồi

Cả lớp cùng nhau xuống canteen, gọi bao nhiêu đồ ăn thức uống để chúc mừng và chia tay kì thi.

- Linh mama hôm nay khao, chúng mày, ăn thoải mái đi...! – trùm hóa Trường Quân đứng dậy phát biểu.

Học sinh A9, quay lại nhìn Linh mama còn đang vô cùng bối rối

- Phải không thầy?... - Chúng hỏi

- À... Ồ... các em cứ ăn đi... hờ... hờ... - Linh mama lúng túng, loay hoay, lương tháng này, chắc tiêu hết cho chúng quá. Khóc không nổi mắt, Ngẹn cả lòng gan.

Vậy là chúng đánh chén một bữa no nê con gà, đĩa nào đĩa nấy mặt mày cảm giác như béo ịch lên. Chúng dẫn nhau đi hát karaoke. Cả cái lớp 45 con người chui vào trong cái phòng rộng nhất quán mà vẫn thấy chật chội khủng khiếp. Mic hát được vận công đem hết đến, chúng thi nhau hát hò, đĩa nhảy đĩa múa, lộn nhộn cả lên. Nó cũng vui lắm, cũng hưởng ứng lắm, nhưng thấy hấn không tham gia, nó cố gắng kéo hấn lên hát mà không được.

- Tớ hơi mệt, tớ về trước – hấn ra khỏi phòng karaoke.

Nó chạy theo hấn, lúc này còn vui vẻ mà, sao vậy?

Hạo Bối bỏ đi làm cho Nhị Hắc bị các bạn nữ trong lớp quay mong mòng, cứ bắt hát hết bài nọ tới bài kia. Cậu ngồi chưa ấm lòng thì các gái lại kéo để chúc tụng, đồ nước ngọt. Làm cậu chóng cả mặt, may mà lúc đó Nhím nhanh chí, kéo cậu lớp trưởng ra ngoài, giải thoát mọi mối nguy hiểm. Khác với hai chàng kia, Bạch Nhi là hứng khởi với trò này nhất. Cậu ta tháo cả cà – vạt buộc thắt nơ trên đầu, cởi cả áo trắng ra buộc hang hông, nhảy nhót loạn xạ. Hát mệt lại ngồi xuống, dội cả chai nước lên mặt cho đỡ nóng. Nhìn sang bên, thấy Đậu ngồi chăm chăm nhìn mọi người. Anh thấy Đậu trầm quá, anh phải kéo Đậu hòa nhập mọi người. Nghĩ xong, Bạch nhanh chóng đứng lên kéo tay Đậu vào đám đông, cùng nhau nhảy múa, hát hò. Ban đầu chị còn gượng ngừng lảng tránh nhưng về sau cũng hòa nhập, cháy hết mình.

Cuộc vui kết thúc. Mọi người thu dọn đồ đạc về nhà. Bạch chạy theo Đậu

- Hai đứa kia đâu?

- Về trước rồi – Đậu nói rồi thở dài, đôi mắt nhìn đường phố tấp nập

- Về cùng nhé! – Bạch nhìn Đậu nói thỏ thẻ

Anh cũng chẳng hiểu chính anh bị gì nữa. Trước vô vàn người con gái xinh đẹp ngoài kia, anh khua môi múa mép, anh làm trò, anh tán tỉnh, cưa đổ bao nhiêu cô, cái mồm cứ liến thoắng bon bon, nhưng tại sao, trước người con gái nhỏ bé, con con trước mặt, lại làm anh bối rối thế, làm anh ngượng ngập thế! Anh không dám ngờ lời nói thích, anh cũng chẳng dám đùa cợt, anh không dám nói những lời giống như với những người con gái khác. Chắc vì chị Đậu đặc biệt hơn họ, nhất là trong lòng anh Bạch. Chị như một thứ gì đó, ấm áp lắm, nhẹ nhàng lắm, ngọt ngào lắm, đủ để làm tim anh đập xốn xang. Vậy là họ cùng nhau tản bộ trên con đường vắng. Im lặng ngắm nhìn mọi thứ, nhìn mọi người. Họ đi bên nhau, hai chiếc bóng thì thoảng chạm nhau, hai con tim cứ đập liên hồi.

- Chủ nhật tuần này... Rảnh không? Công viên Hồ Tây nhé! – Bạch ngượng ngập hỏi

- Ừm... - Đậu nói, chân bước nhanh hơn, khóe miệng hơi cười

Bạch nhì phía sau sung sướng đến phát điên, cậu nhảy cẫng lên, tất nhiên là sau lưng thôi. Vậy là bước đầu đã thành công rồi.

Trong lúc này, Bối và Mỡ đang ngồi ở ghế đá sân trường

- Cảm ơn... - Gia Lạc nói nhỏ

- Nói gì cơ... Không nghe rõ – Bối giả vờ ghé tai sát vào

- Cảm ơn... cậu – Mỡ nói to hơn một chút

- Gì...Gì... không nghe rõ... - Hấn càng trêu Mỡ

- Tên đáng ghét này, không nói chuyện với cậu nữa! – Mỡ đánh mạnh vào vai Bối

- Au...Đau...hahaha. – hấn cười rồi chạy đuổi theo nó

Hai đứa cùng nhau đạp xe đạp, à không, phải nói là Nó đeo hấn trên chiếc xe đạp mới đúng. Hấn ngồi phía đằng sau tha hồ vung vẩy chân tay, còn nó ở phía trước, phồng mồm tròn má đập lầy đập thề, thò thẳng con trai nặng hơn cả chục kí. Chúng lên đồi Dã Quỳ. Ngọn đồi vào đông, tuy không còn nhiều lá, nhưng cái thanh thanh, cái không khí trong lành khó kiếm nơi đất Hà thành này, vẫn còn giữ y nguyên, dư vị của lần đầu tiên luôn thoang thoang nơi đây.

“- Noi tình bạn bắt đầu, ta đến thăm mi đây.”- nó nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cậu Làm Tôi Đau!

Hai đứa tìm một nơi cỏ xanh mát để ngồi thư giãn. Trời lồng lộng gió hơi se lạnh, trăng sao lấp lánh trên bầu trời. Hấn cởi chiếc áo của mình rồi khoác hồ lên vai nó

- Sao thế? Sao hôm nay tốt vậy?- Nó nhìn hấn

- Tôi chưa uống thuốc! Được chưa? Thế dẫn nhau lên đây làm gì? – Hấn hỏi, nằm tựa lên bãi cỏ

- Thế cứ phải làm gì mới được lên đây à? – Nó nhìn hấn cười nửa miệng trên tức, trả nỏ lần trước hấn dám làm nó đỏ mặt

- Ờ... thì.. hỏi vậy thôi.. – Hấn lúng ta lúc túng, mặt đỏ lên, nhìn như gà mắc tóc khiến nó bật cười

Ai bảo cứ phải giàu có, cứ phải ăn chơi xa hoa mới là sung sướng, như này, chính như này đâu mới là hưởng thụ cuộc sống. Dù chẳng biết ngày mai ra sao, chỉ cần biết hôm nay ta đã làm tốt và hết sức mình là ta có quyền được sung sướng. Nó cũng nằm ngửa ra bãi cỏ, chúng cùng nhau ngắm những ngôi sao, chẳng nói chuyện với nhau nữa. Chỉ cần bên nhau êm đềm như này, cần gì phải nói, cố mà tận hưởng những giây phút vô giá vội vàng nay đi. Những giọt sương đêm đã bắt đầu rơi, hấn ngồi dậy lay nó thì thấy nó đã ngủ say từ bao giờ rồi. Hấn mỉm cười, không nỡ gọi nó dậy, đành cống nó trên lưng đi xổng dưới đồi. Vừa đi, hấn vừa cười thích thú. Hấn chẳng biết hấn đang vui cái gì nữa, chỉ biết là, con tim hấn run thình thịch, nó xôn xao, rạo rực cả lên. Đây là lần đầu. Thi thoảng hấn dừng lại, quay ra thấy Gia Lạc vẫn đang ngon giấc nồng trên vai, khuôn mặt hồn nhiên, vô lo vô nghĩ ấy, làm hấn bình yên. Hấn ước, giá mà cứ như này mãi. Nhưng liệu ông trời có nghe thấy nguyện ước của hấn không? Hay rồi lại tạo ra những sóng gió, ngăn cản chúng với nhau.

Đêm nay dài là lạnh hơn, nhưng hấn vẫn thấy ấm áp, vì được ai đó truyền cho năng lượng.

Sáng hôm sau, Mơ thức dậy, nó hơi hoang mang, không biết hôm qua mình đã về thế nào

- Ê, hôm qua chúng mày đón tao à? – Nó hỏi Nhím và Đậu

- Không, có người tự mò về đây... hà hà – Nhím nói, nhìn nó với con mắt vô cùng gia trá

- Mày.... Thôi, hôm nay tao có việc ra ngoài, chúng mày không làm gì thì dọn dẹp phòng nhé! – nó nói, nhanh chóng sắp xếp đồ đạc

- Ủ... Mà đi đâu đấy? – Đậu hỏi

- Đến Trại trẻ mồ côi Ánh Dương. – Nó vừa đánh răng vừa nói vọng ra

- Một mình à? Chiều tối có về đây không hay về nhà? – Nhím hỏi

- Về đây chứ, tao đang trốn tránh mẹ tao mà! – Nhím nói rồi bước ra cửa

Nó thay xong bộ quần áo, đứng trước gương chỉnh trang lại. Nhìn nó hôm nay tuy đơn giản nhưng phá cách, rất bụi với jean mài và áo phông trắng, vòng choker, đôi dây đeo cao màu đen. Hơn nữa, chiếc băng đô được quần phóng khoáng trên mái tóc nâu càng làm nó xinh xắn hơn. Đánh một lớp phấn mỏng, mịn, một chiếc môi đỏ được nhấn chút đỉnh son hồng càng bật tông hơn nữa, cái má phúng phính thì tự nó đã hồng hào rồi. Với túi xách và điện thoại, nó sẽ đến cửa hàng bách hóa mua ít bánh kẹo cho bọn nhỏ.

Nó tung tăng ra ngoài, và Tường Quân lúc đó cũng đang đi ra khỏi cổng trường, vô tình gặp nhau, Quân gọi nó

- Gia Lạc, em đi đâu thế?

- À, vâng, em đi có việc chút. Anh đi đâu thế? – Nó hơi ngỡ ngàng

- Anh đang định ra ngoài cho thoáng đãng, nhân tiện đi mua ít đồ ở cửa hàng tạp hóa! – Quân vừa nói vừa đi song song với nó

- Vậy à... Em cũng định đi đến đó này. Hôm nay em tính đến trại mồ côi. – Mơ nói

- Hôm nay anh rảnh. Anh đi cùng được không? – Quân nhanh tay bắt ngay cơ hội

- Cũng được ạ! – Mỡ nói rồi cười hồn nhiên

Ai biết đâu được rằng có một người đã nhìn thấy tất rồi, đang vô cùng bức bối. Chính hắn – Hạo Bối. Hắn vội vàng đi theo hai người họ, xem họ đi đâu, không chỉ có hắn, bên cạnh còn có Bạch nhi, tự dưng thấy Bối đi đổi hướng, cũng lò dò đi theo. Nó và Quân vào cửa hàng bách hóa vô tình cũng dẫn Hạo Bối và Bạch nhi theo, hắn nấp nấp rình rình như thằng ăn trộm, còn Bạch nhi vẫn ngơ ngác đằng sau không hiểu chuyện gì

- Này huynh, chúng ta đang đến phòng gym cơ mà, huynh vào đây thì thà thì thụt, chả ra thể thống gì! – Bạch nhi bức quá, không chịu nổi đành lên tiếng đến to

- Im ngay... im ngay... ra đây! – Bối giật bắn cả mình lồi Bạch nhi nép sát vào góc tường. – Tao làm gì kệ tao, nhưng hôm nay tao đổi ý rồi, không gym giết gì hết!

- Sao thế? – Bạch nhi nhăn nhó mặt mày khó chịu

- Thôi, hôm nay mày đánh tạm với Hắc, hôm khác chúng ta ti thí nhé! Thôi tao đi đây! – hắn vừa nói thầm mà mắt không rời cặp kia và cũng đi ngay khi họ rời khỏi cửa hàng

- Công lý ở đâu? Tên Hắc làm gì biết chơi Boxing mà đánh chứ? Hazzz. – Bạch nhi như sắp khóc, lùi thui đi về

Hắn thấy họ lên xe bus cũng lên xe bus. Từ trước đến giờ, hắn chưa bao giờ đi xe bus, lúc nào cũng đi xe riêng, lần này hắn thề không bao giờ bước lên xe bus nữa. Trên xe, một mùi hỗn độn nồng nặc, mùi mồ hôi, mùi hàng hóa, mùi thối chân, hôi nách, mùi thực phẩm, đủ các kiểu. Mỗi lần xe phanh kít một cái thì người người lao, nhà nhà lao. Càng lúc càng chật chội, các em gái thì cứ thi nhau đứng cạnh Bối. Giờ thì mùi nước hoa nồng nặc, khiến hắn khó thở vô cùng. Nhìn cũng chẳng muốn nhìn, mấy mụ này, cứ liếc mắt luôn, khó chịu kinh khủng, tay thì cứ dứ dứ vào khuôn ngực săn chắc, mặt cứ áp vào cổ hắn thở. Đứng vậy xung quanh, làm hắn không thể quan sát được động tĩnh của bọn nó đứng phía trên, cứ phải cố gắng nghiêng cái cổ lên mới đủ. Thật khủng khiếp... Vì ai mà hắn khốn nạn thế này? Cuối cùng thì giây phút lạc trôi giữa rừng hoa của Hạo Bối cũng kết thúc, hắn xuống xe với con mắt tiếc nuối thêm thường của các cô, các chị, các em, quay lại nhìn vẫn còn rừng mình.

Hắn nảy ra một ý nghĩ, cười thầm rồi chạy lên phía trước. Tưởng hú hí với nhau mà được à, cậu vẫn còn là osin của tôi đấy nhé!

Lúc này, tại chỗ nó và Quân, đang vô cùng háo hức muốn đến thăm các em nhỏ ở trại trẻ Ánh Dương, cũng lâu lắm rồi nó không đến đây, không biết mẹ Hương như nào, rồi mẹ Hiền, mẹ Nhu nữa, các mẹ còn khỏe chứ? Rồi bé Na, bé Ngọc, bé Quát, đã đi học chưa, lớn bao nhiêu rồi, nó chưa khi nào rất nôn nóng thế!

- Em xách có nặng không? Đưa anh, anh xách cho! – Tường Quân vừa nói vừa cầm túi đồ trên tay Gia Lạc.

- Hi... vâng, cảm ơn ạ! – nó cười híp cả mặt lại

Ở xa xa, Bối đeo lên chiếc kính dâm, mồm lẩm bẩm

- Làm gì mà phải cười tí cả mặt thế kia, muốn giết người quá đi mất!

Sau đó, Vương Hạo Bối nhanh chóng đứng thẳng dậy, chỉnh trang lại quần áo, đầu tóc, bình thần tự tin đi ngược lại phía bọn nó. Gặp gỡ một cách tình cờ nhất

- Gia Lạc, cậu đi đâu đấy? – Hắn hỏi một cách tự nhiên nhất có thể

- Tổ đến trại trẻ mồ côi. – Nó lại cười híp mắt

- Ồ, đi với anh này à? – giọng hắn hơi trầm xuống một chút, xen lẫn sự khó chịu

- Thì, gặp nhau ở đường, đi cùng cho vui thôi! – Mỡ cười

- Thế tớ đi cùng cho vui nhé, tớ cũng thích mấy em nhỏ lắm! – Hắn cười cười đi theo hai đứa

Vậy là cả ba người cùng đi, còn một chút nữa là đến nơi. Hắn tự ngẫm sao mà mình diễn kịch giỏi thế, ấy vậy mà chẳng có đoàn phim nào về mới đóng cả, cứ thế này mà được bồi dưỡng thêm, chả mấy mà thành sao hạng A chứ đùa à! Hắn cười thầm rất phởn chí. Để xem các người tình cảm kiểu gì? Hehe

Chả bù cho ai đó đang tức xì khói, Mạnh Tường Quân không ngờ, có ngày lại phải chịu thua Vương Hạo Bối, không nhất định phải dành lại chính quyền, một con hổ phải sợ một con cún con hay sao? Chả có nhẽ nào! Cuộc chiến mới bắt đầu thôi. Nghĩ vậy, Quân liền nhanh chóng chạy lên bắt kịp bọn họ.

Cánh cổng trại trẻ đã ngay trước mắt, Tiểu Gia Lạc không gìm được chân mình mà lao như bay đến, nó đứng bên ngoài cửa nhìn vào. Nó thấy mẹ Hương đang quét sân, mẹ Hiền đang tay xách nách mang một lúc hai em nhỏ xú, rồi mẹ Nhu, sao không thấy mẹ Nhu đâu cả nhỉ? À kia, mẹ như đang phơi quần áo, mấy em bé cứ riu rít xung quanh mẹ. Nó xúc động không cầm được nước mắt, đẩy mạnh chiếc cửa sắt kêu kìn kít, nhanh chóng chạy vào, ào ngay vào ôm lấy mẹ Hương. Mẹ Hương giật nảy cả mình, sau đó lại vô cùng ngạc nhiên và xúc động, các mẹ khác cũng chạy đến xem có chuyện gì và sau đó cũng nhào ngay tới ôm lấy nó.

Đã lâu lắm rồi, nhỉ? Phải, lâu rồi, 3 năm, con bé không đến đây. Các mẹ đều thương nhớ nó da diết, ngày nào cũng muốn nhìn thấy con bé, ngày trước con bé đến đây ở một thời gian, nó đã hoàn toàn làm thay đổi cái trại trẻ tẻ nhạt, thiếu tiếng cười này. Ngày nào cũng vui vẻ, ngày nào cũng tràn ngập sự vui tươi. Các em nhỏ thì thích chơi với nó lắm, nó gấp máy bay, gấp thuyền, rồi còn làm cả điều cho các em thả nữa. Ai ai cũng quý Gia Lạc.

Lúc đó, bé Na, bé Quất, bé Ngọc là thích chơi với nó nhất, lúc nào cũng bám riết, từ ăn tới ngủ. Nó cũng yêu thương các bé lắm, coi đó như em của mình vậy.

- Các mẹ có khỏe không? – nó hỏi

- Khỏe lắm con gái, con đến đây một mình à? – Mẹ Như hỏi nó, miệng cười tươi

- Dạ không... hôm nay con đến cùng mấy bạn. Cả bạn ấy thích đến “Nhà” mình mẹ ạ! – Nó nói rồi chạy ra dẫn hai thằng đàn ông mắt còn gờm nhau ở cổng vào trong

- Cháu chào cô/ Cháu chào cô! – Tường Quân và Hạo Bối cùng đồng thanh

- Ừm, vào đây chơi với các em... - Các mẹ tươi cười, cầm túi lớn túi bé vào trong nhà giúp tui nó

Tất cả vào trong, bên ngoài, mẹ Như trẻ nhất, mới có 35 thôi, vẫn xì teen lắm, mẹ kéo tay nó và nói thầm

- Bạn trai của con là ai trong hai người đấy?

- Dạ, không phải đâu mẹ, bạn bè thôi ạ! – Nó luống cuống, mặt hơi đỏ

- Cha bố nhà cô, gớm, lại còn dẫu. Thôi ai cũng được, cả hai đều đẹp trai! – mẹ Như cười rồi đi vào trong nhà.

Các em bé thấy có người đến chơi đều ủa ra cả, em thì cầm tay, em thì ôm chân, em thì lúi lúi hỏi thăm chị Gia Lạc. Nó vui mừng khôn xiết. Những đứa bé này đáng yêu quá cơ, chúng chơi với nhau chán chê, những bé gái đặc biệt thích hai vị khách lạ nha, tại đẹp trai mà. Anh Quân thì có vẻ hòa đồng, các em cứ xả vào lòng là bé lên nũng nịu, cung kính khùng, còn anh Bối lạnh lùng lắm nhé, chả chịu bé bé nào, chỉ cười cười với chơi đồ chơi cùng thôi, mắt thì không ngừng nhìn Gia Lạc. Bé Hà Nhi, một bé gái vô cùng xinh xắn, mái tóc vàng và đôi mắt to. Bé nhìn đáng yêu nhưng cũng cá tính lắm nha, bé để ý anh Hạo Bối, bám anh riết, cứ có thời cơ là sà vào lòng ôm ngay được. Khi anh bé bé đứng ra bên cạnh, bé liền chống nạnh nói với anh

- Anh này, em thích anh, em sẽ lấy anh làm chồng - cả Gia Lạc và Hạo Bối đều đơ người với lời nói đáng yêu đầy thách thức này

- Sao em lại thích anh chứ? – Bối ngồi xuống trước mặt cô bé dễ thương ấy cười

- Vì anh rất là lạnh lùng, anh rất đẹp trai! – Cô bé trả lời ngây ngô nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn

- Đẹp trai, vẫn chưa đủ để lấy làm chồng đâu bé ạ! – Gia Lạc cười và sau đó bị Hạo Bối lườm tóe khói

- Nhưng mà... Em chỉ thích mấy anh đẹp trai như anh thôi. Anh lấy em đi, mai sau em sẽ trở thành một người vợ ngoan ngoãn mà! – Cô bé không ngừng nũng nịu làm Bối nổi cả da gà.

Trẻ con thời nay mạnh động quá!

- Những nếu anh đã thích một người khác rồi thì sao? – hắn vẫn không ngừng trêu bé

- Em biết là ai rồi nhé! – Hà Nhi ngừng mặt lên nhìn Gia Lạc. – Nhưng em sẽ cố gắng hơn chị ấy để giành được anh! Em sẽ không thua ai đâu!

- Haha! Em có chí tiến thủ lắm! – Hắn nói rồi đứng lên đi ra phía sân. Con bé này, thực là không thể dây dưa lâu được

Hà Nhi nhìn hắn bước đi, cứ lon ton chạy theo. Anh cứ coi thường em bé, nhưng em biết hết đấy nhé!

Riêng Gia Lạc, vẫn không thể tin được đây là những lời nói của bé con 6 tuổi. Mai sau, chắc có khối anh phải đung đưa đây.

Sau khi đã chơi chán chê một lúc với lũ trẻ, mẹ Hiền bước vào và nói

- Các con hôm nay ở lại ăn cơm với các em cho vui nhé! Cơm canh thì đậm bạc, chả có gì đâu!

- Vâng ạ! – nó cười thích chí, nó thích ăn cơm ở đây lắm, tuy chả có gì nhưng đem đến cho nó cảm giác của một gia đình.

Tường Quân và Hạo Bối cũng nhanh chóng gạt đầu, ý tốt của mẹ, sao có thể từ chối.

Sau đó, Gia Lạc theo chân mẹ Hiền đi nấu cơm ăn, hai mẹ con nói chuyện trên trời dưới biển, cười đùa vui lắm. Mẹ cứ bảo mới ngày nào còn là một cô nhóc bé xíu, đánh đá cá cày, thế mà giờ đã là thiếu nữ, xinh đẹp thế này rồi còn gì? Nó ngượng ngùng, tùm tùm cười trông lại càng đáng yêu hơn.

- Thế cậu bạn lạnh lùng kia là gì với con thế?

- Dạ... bạn ạ ! – Mỡ ngây ngô trả lời, không hiểu ý của mẹ

- Thôi... bạn gì... đi xùnh nhau thân thiết thế ! Là gì của nhau đây ?

- Bọn con chả là gì của nhau mẹ ạ ! Bạn thôi. – Nó cuối cùng cũng hiểu ý mẹ

Nhưng lời nói vô tình ấy của nó, hấn lại nghe thấy hết cả, hấn nắm chặt tay dí lên mép tường. Hấn cũng chẳng hiểu hấn bị sao nữa. Thì đúng, có là gì của nhau đâu ! Biết là thế mà sao hấn thấy hơi nhói lòng. Hấn cười nửa miệng, tự cười cho chính hấn. Câu nói của nó như nhai đi nhai lại trong đầu

Chả là gì của nhau....

Chả là gì của nhau....

Chả là gì của nhau....

Hấn mặt mũi buồn thiu, ra sân và nói với mẹ Như

- Cháu xin phép, cháu có việc đột xuất phải về, chào cô ! – hấn nói rồi ra khỏi trại trẻ. Ra đường lớn, bắt một chiếc taxi về nhà của mình và anh Thiên.

Nặng nề mở cánh cổng sắt, hấn bước về nhà uể oải. Hấn vào căn phòng thân thương của mình, nằm xuống giường. Thực sự, hấn chẳng biết phải làm như nào nữa, chỉ là, hấn thấy khó chịu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Nhìn Thấy Nhau?

Hấn nằm và suy nghĩ mông lung, không hiểu tại sao lại xuất hiện cảm giác khó hiểu này. Và giờ, hấn mới nghĩ lại

Nó đi đâu là việc của nó, đi với ai cũng là việc của nó, có liên quan gì tới hấn mà hấn phải bám theo.

Còn nữa, khi nó nói, hấn không là gì với nó, có sai chữ nào sao? Cũng chỉ là bạn cùng bàn, nâng thêm một bậc nữa thì từng là cậu chủ - osin. Nó nói sai ư? Mà hấn bực mình, hấn bỏ về.

Đúng vậy, sự thật, hấn đang buồn khổ vì cái sự thật này, hấn ghét nó, ghét tất cả liên quan đến nó. Hấn là Bối ca uy nghi triệu em theo đuổi cơ mà, tại sao lại phải trịu lòng vì một đứa con gái không coi hấn là gì chứ!

Hấn, con người lạnh lùng, đâu rồi? Tại sao? Hấn không thể hiểu nổi, nó, là cái thá gì? Mà làm hấn phải quan tâm, rồi xao xuyến, rồi đau thót tim thế này?

Hấn quyết, từ nay sẽ không bận tâm đến nó nữa, dù gì cũng không là gì của nhau mà. Nhất định, hấn sẽ làm cho nó phải hối hận. Hấn tự tin mình sẽ thành thẳng đàn ông quyền rũ nhất mà nó từng gặp. Hừ!

Đội đây...!

Hấn suy nghĩ một hồi, lăn quay ra ngủ, đến lúc Hạo Thiên về, thấy có hơi người trong nhà, còn tưởng kẻ trộm cơ, hóa ra, khi mở cửa phòng, lại là thẳng em quý hóa của mình, một nửa thân trên giường, một nửa thân dưới đất.

Thiên mỉm cười rồi lôi nhẹ thẳng em lên, đắp chăn cho hấn. Anh ngồi bên nhìn Hạo Bối. Hấn đã lớn rồi, trên gương mặt, nét đàn ông ngày càng rõ. Nhưng trong lòng Thiên, lúc nào cũng lo lắng cho thẳng em mình, tính tình còn quá non dại, xốc nổi. Chính vì anh biết, cái xã hội này quá phức tạp, những sóng gió và khó khăn trong cuộc đời sẽ làm thay đổi hấn, còn tích cực hay tiêu cực tùy vào nhiều lý do, nhất là từ bản thân hấn, và... người sánh bước với hấn nữa. Gia đình, với Thiên, nghiêm túc mà nói, chỉ có Hạo Bối, ba Hào, người mẹ quá cố. Mà bây giờ, còn có mỗi Hạo Bối là còn hiện hữu trước mắt, còn hai người kia, đã là quá khứ rồi.

Thử hỏi, làm sao mà Thiên không lo cho thẳng em duy nhất của mình được.

Thiên không muốn Hạo Bối đi tiếp con đường anh đi, nó quá nguy hiểm, một mình anh là quá đủ rồi. Anh chẳng muốn hấn phải đao to búa lớn, phải trở thành anh cả, anh hai trong giới giang hồ làm gì, đến khi hết thời, sẽ có kẻ khác lên đạp đổ, địa vị cũng chỉ là cát bụi, một ngọn gió có thể thổi bay. Chi bằng, hãy cứ trở thành thứ mình muốn trở thành. Sống vui vẻ, hạnh phúc là được!

Trong một chiều gợn chút gió, có một nam thần vẫn say giấc nồng bên chiếc giường trắng, gạt bỏ mọi u sầu, đối diện với thực tại. Người đó không quan tâm mình, một là để người đó vào quá khứ, hai là làm mọi cách để người đó quan tâm mình. Trong giấc mộng, hấn lạc về thuở ấu thơ, lại là một con bé mũm mĩm trên tay có hai cây kẹo mút. Nụ cười hồn nhiên không chút vướng bận ấy, thân quen lắm, cứ ẩn hiện gần xa trước mắt.

Bạn là ai?

Là ai?

Hắn choảng mình tỉnh dậy, hắn toát mồ hôi, tại sao, đứa bé đó càng ngày càng xa, càng mờ nhạt. Hắn càng cố với, càng cố níu, thì hình bóng ấy càng tan ra.

Nhìn chiếc đồng hồ con con bên đầu giường, đã 8h30 rồi. Muộn quá, hắn đã ngủ cả một buổi chiều ư ? Anh Thiên vẫn chưa về sao ?

- Chú định ngủ đến bao giờ nữa, anh nấu com xong rồi đấy ! – Anh Thiên đẩy cửa bước vào

- Hà ? Anh nấu ? Có ăn được không đấy ? – Bối bước xuống giường, hơi giật mình

- Thế chú nghĩ, từng đó năm, ai nấu com cho anh ăn ?

Ừ, cũng phải, tính ra anh Thiên đã hơn mười năm lặn lội bên ngoài, việc gì cũng đã làm, chẳng lẽ không biết nấu com. Hắn ở nhà Hạo Long, người hầu kẻ hạ chẳng hết chữ nói gì đến làm việc nhà.

- Thế có việc gì mà rùng rợn đến nhà tôm thế ? – Vừa ăn anh Thiên vừa hỏi

- Cũng chẳng có việc gì ! Nhớ anh thôi... - Hắn cười khi khi

- Thôi, chắc là lại rục rịch gì với em dâu hả ? – Thiên cười cười nhìn mặt thẳng em dân đồ như trái cà

- Không.... làm... làm gì có em dâu... dâu.. nào chứ ! Anh cứ nói linh...linh tinh – Hắn lúng túng, thành ra nói lắp lung tung cả

Anh Thiên chỉ biết nhìn thẳng em mình cười, cứ chối đi, đến lúc mời anh ăn cười thì anh mày bảo. Anh là ai mà chú mày đòi qua mắt anh, ruồi bay qua anh còn biết con nào đực con nào cái. Chú thích nó viết hằn lên mặt, ai cũng thấy, chỉ có chú với con bé là ngẩn nga ngẩn ngơ thôi ! Anh hiểu thẳng em trời đánh này quá mà. Gớm chết !

Hai người ăn xong, Hạo Bối định xắn tay giúp Hạo Thiên rửa bát thì bị đẩy ngay ra ngoài, Vương Hạo Bối rất bức bối, bộ không lẽ, hắn vô dụng đến cái bát cũng không rửa nổi hay sao ?

- Anh coi thường em ?

- Anh chẳng coi thường gì cả... Chả là dạo này nhà anh nghèo... Không có tiền mua bát mới thôi ! – Thiên nói rồi cười hơ hớ mặc cho mặt thẳng em tím đen

Nói qua nói lại, hắn cũng chưa bao giờ nói lại được thẳng anh này. Sau khi cất dọn mệt bỏ hơi tai. Anh ra ngồi ghế sofa cạnh Bối.

- Chú còn gì muốn nói thì nói đi!

- Hà? À thì... Em định rủ anh đến quán rượu thôi. – hắn giật mình, anh Thiên như đi guốc trong bụng hắn

- Quán rượu? Trượng đạo này ngoan, không rượu chè gì! –Thiên ngạc nhiên, đôi môi vẫn một nụ cười khó hiểu

- Không, muốn đến đó, cho có ít không khí thôi! Không uống... – Mặt hắn lại ảo não

- Đến đó, tai mắt lão Long nhìn thấy thì rách việc lắm, mang tiếng thẳng anh dạy hư chú! – Anh thiên đứng dậy

Hắn đứng dậy, không có anh Thiên, hắn vẫn có thể đến đó một mình. Khi vừa ra khỏi cửa thì anh Thiên mới chạy đến cạnh hắn

- Thôi, được, đi thì đi!

Hắn cười, hắn biết anh Thiên mà, chả muốn hắn đến chốn đó một mình đâu, dù sao hắn cũng mới 17

- Mai chú phải đi học, nên hôm nay, đi đến 11h thôi nhé?

- Sao cũng được!

Hắn dứt tay túi quần, leo lên chiếc ô tô của anh Thiên. Không biết từ khi nào, anh nói nhiều thế? Trên xe ô tô, anh cứ lái nhai đũa chuyện, hắn nhức cả đầu

- Anh ơi... hôm nay sao anh nói nhiều thế?

- Thì cả năm gặp nhau có đôi ba lần, phải nói cho đã chứ, anh lại sắp sang Mỹ, biết đâu đi rồi lại đéo về thì sao?

- Anh, nói xui thế! –Hắn bức

Anh Thiên chỉ cười, làm sao anh nói cho thằng em biết được, lần nay anh đi, ba sống bảy chết. bọn Mafia Mỹ, nó phức tạp hơn giang hồ Việt Nam lắm. Có thể nói là, được ăn cả, ngã về không.

Quán bar, tiếng nhạc xập xình, bọn người nhảy điên cuồng, ồn ã. Một nơi, ngào ngạt nước hoa, lời nói suông sã. Chốn thiên đường của đàn ông. ... là đây. Nhưng cô gái ăn mặc thiếu vải cứ lượn qua lượn lại, ông ẹo, lẳng lơ, ngồi cạnh hầu hạ những người đáng tuổi cha, tuổi ông mình. Tất cả cũng chỉ là vì đồng tiền, miếng cơm manh áo hàng ngày thôi, không trách họ được!

Hắn đã lâu lắm rồi không đến bar. Lần gần đây nhất chắc là khi học lớp 8, thực chất, khi đó cũng chưa gọi là am hiểu cuộc đời, vẫn chưa biết cái gì thực tốt, thực xấu. Hắn theo anh Thiên đến đây, cũng chỉ gọi là ngó ngang ngó dọc cho biết, ngồi ăn hoa quả, ngắm nhìn mọi người, rồi lại đi về. Bây giờ, hắn nhìn lại, mới 2 năm trôi qua, quán bar gần như đã thay đổi, mặc một chiếc áo mới đẹp hơn, náo nhiệt hơn.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, họ vào một phòng VIP, thả mình đến bịch xuống ghế êm. Công nhận, phòng VIP, sướng chẳng khác nào ở nhà, chỉ khác một điều là ở đây không có lão Long khó ưa thôi!

- Anh Thiên. ... Anh Bối. ... – Các anh dùng gì?

Tên đàn em của anh Thiên – Tú Bin, nghe tin anh đến quán, vội vội vàng vàng tới phục vụ. Nói không ngoa, bar này, chính của anh Thiên, một tay anh thiên năm 18 tuổi gây dựng. Bảo sao, khi anh đến, mọi người có chút đề ý.

- Một chai Rum. ... Và ..... mấy chai bia đi ! – Thiên nói

Tâm trạng hắn hơi tệ, tốt nhất là bia thôi, với cả đang đi học, không nên đụng chạm mấy chất kích thích. Vẫn là anh quan tâm nó

- Dạ vâng. ... A ! Quán mới có hàng mới ! Anh muốn dùng không để em điều đến ! – Tú đứng kính cẩn hỏi

- Ờ... ngon thì cho anh hai con tươi nhất ! – Anh Thiên nhoen miệng cười

- Có ngay ạ. ... Hàng chưa bóc tem luôn. ... - Tú hớn hờ rồi ra khỏi phòng

Hắn chưa hiểu, anh Thiên gọi hàng gì mà tươi với chưa bóc tem. Hắn cũng muốn biết đó là cái gì ! Hôm nay cứ xõa đi ..... Quên hết đi. Đờ phải nhớ cái mặt đáng ghét của đứa nào đó.

Anh Thiên miệng cứ được gian gian, anh đang mừng tượng xem thái độ thằng em sẽ như thế nào khi được diện kiến hai con hàng nóng hổi bỏng tay này

- Anh Thiên, hàng tới đây .... – Tú bước vào, dẫn theo hai em gái xinh tươi, mặc những chiếc váy cun cun, khuôn mặt e thẹn.

Nhìn thì có vẻ thô non ấy, nhưng Thiên nhìn qua là đã thấy cái ánh mắt nham hiểm rành đời rồi. Thế này mà kêu chưa bóc tem. ... Nó mà nát từ đời tám hoánh nào rồi cũng nên. Nhưng anh Thiên, không giống mấy lão già háo sắc ngoài kia, thấy gái là xấn xỏ ồm lấy hít hít. Anh vẫn cứ bình tĩnh, xem thái độ của thằng em

Hắn ban đầu, há hốc cả mồm. Há ra, không phải vì thấy gái đẹp, mà là quá bất ngờ, không nghĩ anh trai lạnh lùng, máu lạnh lại ưa mắt thể loại này. Sau đó, mấy em dần tiến lại hai anh đẹp trai, Bối nhảy phắt lên ghế sofa, làm cả anh Thiên lẫn hai cô gái giật mình. Hắn nhìn rồi quay ra cười khò

- Anh Thiên, tha cho em, em không chơi món này !

- Haha, thôi mấy em ra đi, hôm nay thằng em anh nó không được khỏe ! – Anh Thiên cười rồi boia cho mỗi cô ít tiền gọi là.

Hai cô « thôn nữ » kia, cứ tưởng hôm nay được lên tiên, một bước làm Vương Hạo phu nhân, đúng là đã mơ tưởng quá đà. Các cô cứ nghĩ, phục vụ hai thiếu gia một đêm thì tiền tiêu đủ sung sướng cả một đời, tất cả cũng chỉ là Bối thiếu. Thật quá quắt, hai cô đã từ chối các đại gia chỉ để được phục vụ, gần gũi hai cậu thôi, vậy mà... Chỉ còn sau đó là tiếng thờ dài. Thấy hai con hàng ngon mới nhập đi ra lủi thủi, Tú Bin sợ xoắn cả lên, cứ tưởng làm anh Thiên phật lòng nhưng may mà nghe hai em nói là không phải, Tú mới thở phào.

Trong phòng, chỉ còn hắn và anh Thiên

- Cái bệnh sợ gái của chú, vẫn chưa đỡ nhỉ? – Anh Thiên trêu chọc

- Thôi đi. ... Em chỉ muốn hôm nay được thoải mái thôi. – hắn nói rồi cầm luôn cốc rượu của Thiên uống

- Phụ nữ, cũng dùng để giải trí được mà! – Thiên cười

- Phải. .... nhưng không phải tất cả, nhất là cậu ấy! – hắn hơi choáng váng nên có phần buột miệng

- Cậu? Cậu nào?... – Anh Thiên cười cười, biết thằng em đã lỡ lời

Hắn chợt nhận ra, chợt thẹn. Khốn nạn thật, chả hiểu ma xui quỷ khiến như nào, hắn cứ nghĩ về nó. Tại sao lại là lúc này? Hãy làm ơn, cho hắn bình yên một đêm được không? Hắn thấy mặt lấm!

- Anh đã bao giờ yêu thật lòng chưa? – Đột nhiên hắn hỏi

- Rồi chứ! Yêu một cách điên cuồng, ngây dại... - Hạo Thiên khẽ cười, nhưng trong ánh mắt, chất chứa đầy nỗi cay đắng

- Cô ấy đâu? – hấn hỏi

Hấn chưa bao giờ, thấy anh trai mình dẫn một người con gái về nhà, chỉ duy nhất một lần là hai năm trước, anh cứ giữ một chiếc vòng cổ bên mình như báu vật, một chiếc vòng bằng những con sò nối lại với nhau. Lắm tấm màu đỏ còn vương...

- Cô ấy..... đã mãi mãi ở lại quá khứ! – Thiên nói, đôi mắt đượm buồn, khóe nhếch một nụ cười, nụ cười đau đớn mà hấn chưa bao giờ thấy

- Em... xin lỗi!

- Thôi, chú uống đi, rồi về thôi, lão Long đánh hơi được thì không hay! - Anh cầm chai bia mở sẵn đưa cho Bối

Hạo Bối và Hạo Thiên, uống, đến ngà ngà say. Thiên đứng lên...

Họ cùng nhau đi về, Thiên trở Bối về lại kí túc xá. Đứng ở cổng kí túc, hấn chẳng muốn bước vào. Giơ điện thoại lên, hấn nhìn, mới có 10h30 thôi mà... Anh Thiên cứ giục cuống lên, làm hấn cứ tưởng là muộn lắm. Kiểm tạm một chiếc ghế đá, ngồi cho tỉnh táo một chút. Bực mình Hạo Thiên, đã bảo hãy để cho hấn uống thật say, để hấn quên tất cả. Cứ dở tỉnh dở say thế này, lại càng làm hấn suy nghĩ vớ vẩn, thêm buồn chán hơn.

Đang tựa đầu thoải mái, thì có tin nhắn

“- Ê!.... Tôi gặp cậu được không?” – là nó

“- Không. Tôi ngủ rồi!” – hấn nhìn và trả lời, buông thông hai tay xuống

“- Ngủ? Trên ghế đá sao?” – Nó nhắn lại khiến hấn giật mình

Nó đang ở một chỗ nào đó, có thể thấy hấn.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Lại Một Kiếp Ôsin

“Phải, chỗ này, nhìn cậu rất rõ, tôi đã đứng đây 3 tiếng đồng hồ, chỉ để đợi cậu quay lại”. – nó nghĩ

Tuy là vậy, nhưng nó lại trả lời tin nhắn của Bối là nó đùa thôi. Nó chả biết thừa con người hấn, nói nhưng chẳng tính toán trước sau gì cả, ngủ kiểu gì mà rep lại tin nhắn nhanh thế? Nhưng hấn nói vậy, chắc hấn tâm trạng không tốt không muốn gặp ai, nhưng nó lo cho hấn quá, phải làm sao? Đôi chân cứ ngập ngừng, nửa muốn đi, nửa muốn đứng nhìn.

Hấn thờ phào, ngập ngừng mãi mới trả lời, chẳng biết hấn suy nghĩ gì nữa.

“- Vậy cậu ngủ đi, muộn rồi!”

Chưa kịp gửi xong tin nhắn thì đã có tiếng nói đằng sau lưng

- Tớ lẽ đến đây mất rồi!

Hấn quay lại phía sau. Nó đã đứng phía sau, với khuôn mặt đượm buồn, khóe môi cong xuống. Nhìn bộ dạng Gia Lạc lúc này, hấn không nỡ nói gì cả.

- Có chuyện gì?

Nó lần tiến tại ngồi cùng hấn, mái tóc để xõa thoảng mùi oải hương làm mê lòng bất kì chàng trai nào bên cạnh. Hấn không ngoại lệ, nhưng vừa hỏi chiều, hấn tự hứa bản thân không để ý nó nữa, nên bây giờ, không lý nào lại vì chút hương thơm còn con con mà phá vỡ quy tắc. Hấn đã từng lạnh lùng cơ mà, trước khi nó xuất hiện ấy!

- Tớ, mang kem cho cậu, chiều tớ làm kem cho mấy đứa trẻ ở trại trẻ mồ côi, mọi người được ăn hết rồi con cậu thì chưa. Nên..... – Nó nói rồi đưa hộp kem tròn tròn cho hấn

Hấn cầm trên tay, đứng dậy.

- Cảm ơn!... – Hấn nói rồi lững thững đi về khu kí túc xá

Hắn cầm hộp kem lạnh trên tay, nó cho hắn kem ấy, cảm động không? Nhưng mà so với những lời nói cửa tim hồi sáng vẫn chưa thấm vào đâu đâu. Đang dềnh dàng trước cửa phòng thì đột nhiên trong phòng có tiếng hét

- Hắc... Mày giết nó đi... nó sắp đánh chết tao rồi... Ừa... – Tiếng ông Bạch nhà ta không lẫn vào đâu được

- Tay tao

bị khóa rồi, chết... tránh ra... mau không nó nổ bom thì chết cả lút bây giờ! – Giọng Hắc

Hạo Bối bên ngoài nghe giạt cả mình, vội vàng phá cửa đến huỳnh một cái, chạy như điên vào trong phòng khách, thấy hai thằng đang ngồi chồm hổm chơi điện tử. Đôi tay buông xuôi với ánh mắt bất lực. Không biết phải làm gì. Hắc và Bạch quay lại ngơ ngác, ánh mắt khó hiểu nhìn Bối chăm chăm trước sự xuất hiện hoành tráng sau một ngày mất dạng ấy. Các phòng khác không hiểu chuyện gì cũng chạy ra ngó.

- Nhìn gì! Không có chuyện gì đâu, chúng tôi đang bắt chuột thôi! – Hạo Bối nhanh chóng chạy ra đóng cửa lại

Rồi sau đó, đi vào trong phòng khách, nhìn hai thằng bằng con mắt hình viên đạn.

- Anh hôm nay ăn no nên phải vận động cho đỡ béo phì à? – Bạch nhí còn nhe nhon trên Hạo Bối

- Hừ, nếu không phải chúng mày kêu la thảm thiết thì tao có lao cái rầm vào cửa thế không? – Hạo Bối bực mình đặt bịch hộp kem xuống

- Ăn gì chưa? – Hắc hỏi

- Rồi... Tao đi ngủ đây! Kem đấy, đưa nào ăn thì ăn... - Hạo Bối nói rồi leo lên giường

Bạch nhí, thấy đồ ăn, mắt sáng trưng như đèn ô tô, lao đến, lấy thìa. Là kem dâu, chẳng phải là loại Hạo Bối thích ăn nhất hay sao? Hắn không ăn, chỉ có thể là chưa mở hộp ra, đồ ngon thế này, hắn mà biết, kiểu gì cũng cướp lại ăn hết.

“- Ta còn thông minh lắm, xuống dưới bếp ăn”.

- Hắc, ăn không? – Bạch nhí hỏi

- Tao không... tao đi ngủ đây!

Bạch nhí rón rén nhanh nhẩu bê hộp kem xuống cái bếp nhỏ ăn, xúc miếng đầu tiên, kem mát lạnh, tan dần trong miệng, vị chua chua ngọt ngọt của dâu hòa quyện với béo béo của kem sữa làm ngây ngất. Như này, ăn vài hộp cũng không chán. Mùi vị đặc biệt quá, chỉ có thể là kem tự làm thôi. Không biết hắn đã lấy đâu ra kem ngon như này? Mà lại không ăn cơ chứ, chắc mai bảo mất!

Hạo Bối nằm ở trên giường, chả ngủ được gì cả, lộn đi lộn lại, tự nhiên thấy hương dâu thoang thoảng bốc ra. Gập đúng sở trường, hắn ta vùng dậy, lần theo dấu vết. Đến cửa bếp, thấy Bạch nhí đang rón rén, nhẹ nhàng xúc từng miếng kem dâu lên miệng rồi nhắm mắt xuyết xoa. Trong lòng Hạo Bối, một ngọn lửa bốc lên nghi ngút, thẳng chó Bạch nhí, dám ăn hết kem dâu một mình, biết là ta thích dâu mà không bảo một câu. Thằng này, ... Hừm...

Hạo Bối chạy đến, giằng lấy thìa, xúc ăn. Bạch nhí mặt dần thối dần nát, cổ nuốt miếng kem ngon còn vướng ở cổ. Tên này, đúng là không thể coi thường mà. Bạch đã phải chạy xuống tận bếp để ăn rồi thế mà hắn vẫn phát hiện ra. Mùi thơm hơn cả mùi chó nghiệp vụ. Đáng ra Hạo Bối phải vào học khoa gỡ bom mìn chứ nhỉ? Nhưng mà không phải để phá bom mà chỉ cần đánh hơi thôi, có phải đỡ tốn mất một con chó không? Bạch nhí vừa nghĩ vừa cười, đến lúc tỉnh ngộ ra thì hộp kem đã sạch bách, không chừa lại một tí cặn nào.

- Ồ... kem? Hết rồi à? – Mặt Bạch nhí chuyển dần sang mếu máo

- Ồ.... Của tao, tao thích ăn đấy, mày ăn nửa hộp rồi còn đòi gì nữa?

Hắn nói, lấy tay quẹt miệng, lại phải đi đánh răng. Hắn vào nhà vệ sinh, vừa đánh răng vừa nghĩ. Thực sự, kem cũng đã ăn rồi. Tóm lại, hắn vẫn không thể làm ngơ được. Hắn chưa bao giờ thấy mình bất lực thế này. Tại sao chỉ vì hộp kem mà có thể làm lay động ý chí cơ chứ? Cứ thế này, thì đến bao giờ hắn mới cùng cố được địa vị? Nhưng phải công nhận kem ngon quá! Cứ nghĩ đến cái cảnh nó đem kem cho hắn khi trời khuya, đã cảm động chết người rồi...

Thôi có gì mai tính, giờ đi ngủ đã, mai lại thứ hai mới chết chứ, cơ mà thi xong rồi, mai ra lớp chơi thôi, chả phải học, đúng là không có gì quý hơn độc lập tự do!

Khi hắn đang ngon giấc thì ở bên kí túc xá nữ đối diện, một cô gái vẫn đang ngồi bên ánh đèn ngủ, mơ màng suy nghĩ. Nó, hôm nay thực sự đã có một ngày vui nhưng chưa trọn vẹn.

Những giây phút bên đám trẻ thực sự quá hạnh phúc, quên đi những buồn phiền nhiều ngày qua. Mọi người cười nói vui vẻ, nhưng khi hắn đi, bắt gặp đôi mắt nó nhìn theo, đượm buồn. Cảm giác ấy, có thể miêu tả bằng một từ là tiếc nuối. Nó không biết mọi thứ đã đi quá giới hạn của một tình bạn hay chưa, chỉ biết là nó thấy hụt hẫng đôi chút thôi!

Nó không hiểu, thực sự không hiểu.

Nó đã rất vui với kế hoạch làm kem mà, nó còn chuẩn bị riêng vị dâu cho hấn nữa. Ấy thế mà tên vô tâm ấy bỏ đi không một lý do, làm nó thấy mất hứng. Ngoài việc đứng im nhìn hấn bỏ đi, nó chả biết làm gì. Nó chẳng thiết làm kem gì nữa, vì cái người nó muốn cho ăn nhất, lại đi mất rồi!

Nhưng sau đó, nó nghĩ lại, hấn không ăn ở đây, nó sẽ mang kem đến tận chỗ cho hấn ăn. Đã lên kế hoạch thì không được bỏ cuộc. Thế là hèn lắm. Nó là ai, Tiểu Gia Lạc nhé!

Vậy là, nó say mê làm những cốc kem ngon tuyệt, có vị táo, vị nho, vị xoài, vị cam, vị kiwi, vị bạc hà nhưng chỉ có duy nhất một cái vị dâu cho ai đó thôi. Mạnh Tường Quân được Gia Lạc làm cho kem thì vui lắm, cười suốt thôi, cô bé này cũng ngọt ngào lắm, y như những hộp kem này ấy! càng làm cho Tường Quân thêm say mê, muốn nắm giữ, muốn trao trọn.

*****

Sáng hôm sau, lớp học thực sự huyền ảo, các thầy cô bận nhập điểm, vậy cho nên chúng được tự quản. Hấn y như rằng, đi học muộn

- Bị ghi vào sổ giám thị rồi chứ? – Hắc đến bên miệng thì thầm chửi chửi nhưng con mắt thì bắn ra lửa

- Mới một lần mà.... Oáp.... Tao đến là tốt lắm rồi.. Hừ! – Bối nói, còn đang ngáp ngáp dài.

Cuối học kì rồi lại còn để bị ghi. Sáng nay được Hắc đến tận giường gọi rồi, lại còn chửi um ti lên, giờ thì tốt rồi, lớp bị trừ điểm rồi.

- Cuối giờ ở lại mà dọn lớp học nhé! – Hắc đến tận bàn, vỗ vai Hạo Bối

Hấn mặt còn ửng sùm sụp xuống bàn, mắt còn nhắm dật lại với nhau.

- Rồi... sao cũng được.... ra đi tao ngủ coi! – Hấn lẩm bẩm

Gia Lạc, ngồi cạnh hấn, tên này, không hôm nào đến lớp là không ngủ. Như lợn đầu thai ấy. Nhưng cứ nhìn hấn thế này... sao mà bình yên quá! Nó càng nhìn hấn hăng hơn.....

Đôi mắt kia, nhắm lại, hàng mi cong dài khiến con gái cũng ghen tỵ. Đôi môi hồng hồng quyến rũ mê hoặc cứ cong lên khiêu khích. Thực sự, muốn cắn.

- Làm gì mà nhìn khiếp thế? Như muốn ăn thịt người khác ý! – tự dung hấn mở mắt, nhìn nó chăm chăm

- Hả? ờ... làm gì có chứ!

Nó bối rối quay ra phía cửa sổ. Hấn với nó, được chuyển xuống bàn dưới cùng sát cửa sổ đây trong, một nơi có thể nói là ồn ào nhất lớp, chứ không yên tĩnh như ngồi bàn hai lúc đầu. Nắng khê đa vào ô cửa nhỏ, gió hiu hiu lùa nhẹ mang hương thơm thoang thoảng... Ánh nắng sớm mai thật thích, mon mơn vờn nhẹ mái tóc xoăn dài của nó, như một thứ trang sức quý giá, vô cùng long lẫy.

- Ồm... Cảm ơn nhé! – Hấn nói

Tuy vẫn nhắm mắt, mặt ửng xuống bàn, giọng nói thốt lên hơi ngượng ngịu nhưng lại làm nó cảm thấy vui. Nó thực chất, nghĩ, mình bỏ công sức ra làm hộp kem cũng đáng lắm.

- Không có gì! Ngon chứ? – nó e thẹn hỏi

- Ngon lắm... chưa bao giờ tớ được ăn hộp kem ngon như thế...! – hấn cười

Hấn nói vậy, nó cũng vui lắm, cười toe toét.

Hai người đang mãi nhìn nhau thì tên phá đám xuất hiện

- Đây... Tiểu Gia Lạc, lần sau có cho gì thì cũng phải cho đều nhé! Tại sao thiên vị Hạo Bối thế? – Bạch nhi đứng trước bàn hai người chống nạnh

Gia Lạc đang lúng túng không biết trả lời thế nào thì Hạo Bối nhanh tay bịt mồm lời Bạch nhi ra phía cuối lớp

- Tao xin mày, tí tao mua cho mày ba hộp. làm ơn lần sau đừng có phá đám – Hạo Bối tròn mắt

- Tao phá đám gì...? Á à.. biết rồi nhớ, hai anh chị đang... - Bạch nhi đang nói dở thì bị Hạo Bối bịt mồm lại

- Im ngay, ông thì đám cho quả bay xuống tầng 1 bây giờ.... Biến ra chỗ khác chơi! – Hạo Bối lòi thên thịch Bạch nhi quăng vào chỗ anh ta

Nhưng ôi thôi, khi hấn quay lại thì thấy Quân kêu đang ngồi chỗ hấn và nói chuyện với Gia Lạc. Qua con mắt của hấn, thực chất họ rất tình cảm, mà không, chỉ có Quân kêu thôi. Thăng này, lại một thằng Quân nữa. Hấn tự hỏi, liệu mấy thằng tên Quân đều thích nó ư? Nhưng mà bức nhất là nó cũng cứ cười híp hết cả mắt cả mũi vào chứ? Hám gai đến thế là cùng, thằng nào nói chuyện cũng cười nhe nhon.

Hấn gờm gờm tiến lại bàn mình, xềnh ra một cái là lại nhắng nhít với nhau.

- Đây là chỗ tôi! – hấn nói với Quân kêu một cách lạnh lùng

- À... ừ... xin lỗi! – Quân đứng lên, gỡ tai ngượng nghịu rồi nhìn Gia Lạc. – Lát nữa mình đợi cậu ở canteen nhé!

- Ừ... hi hi – Mỡ cười

Hấn trông mà ngứa cả mắt. Đúng là loại con gái dễ dãi, thằng nào mới cũng đi. Có ngày bị lừa bán sang Trung Quốc vắng cười hi hi cũng nên. Hấn đến bực, nói giọng khó chịu

- Đi đâu đấy?

- Ăn trưa! – Nó nhìn hấn cười nhưng thấy hấn cứ gườm gườm nên cũng ngập cái mồm đang rộng đến mang tai của mình lại

Tại sao nó lại có thể hồn nhiên thế nhỉ, chả bù cho ai đó đang điên cả người, ngứa như rận cắn. Hừ, thằng Quân kêu, tao không cho mày toại nguyện đâu.

- Cậu vẫn là osin của tôi đúng không? – Hấn hỏi rất nhẹ nhàng đủ làm cho nó thấy rùng mình

- .. Ừ... Sao thế? – nó linh cảm hấn chuẩn bị cho mình ăn cháo hành rồi

Hấn nghe, mỉm cười, một nụ cười chứa đầy âm mưu hiểm độc, khẽ khàng ngồi sát lại nó, nói nhỏ

- Trưa cậu ở lại dọn vệ sinh phòng học cho tôi nhé! – hấn nói rồi cười to, đứng lên tiến lại chỗ Hắc và Bạch

Nó nghe xong có .... 1...2...3.....12 từ, mặt mày xây xẩm, hoa mắt chóng mặt. Tại sao lại đúng lúc này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 33: Tí Tẹo

Hấn nhìn nó, làm bộ như không để ý lắm nhưng thực ra cái bụng hấn đang réo ầm ỹ.

- Ừc...ừc... – tiếng bụng sôi « Đúng là một tên sĩ gái mà ! » - bụng nói

- Đây... - Nó bẽn lễn đưa hộp cơm lại cho hấn

Hấn nhìn nó, một nét đáng yêu thoáng qua, đôi má ửng hồng làm tim hấn đánh đến thịch một cái, có một chút điện chạy dọc thân người rồi vào tận não làm hấn đơ ra. Hấn nhìn hộp cơm ngon, cố gắng kiềm chế mình

- Tôi bảo cậu cứ ăn đi mà !

Hấn nói xong xuôi thì tiến lên kê lại bàn ghế cho đỡ xộc xệch. Nó nhìn hấn, bụng nó cũng đang kêu liên hồi rồi. Hộp cơm ngon, đáng ra nó có thể mở ra và ăn ngấu nghiến nhưng không hiểu sao, nó không nỡ.

Gia Lạc tiến dần về phía Hạo Bối. Hấn ta dừng tay lại, nhìn Gia Lạc chăm chú, tự hỏi không biết nó đến cạnh hấn làm gì ?

- Cùng ăn đi ! – Gia Lạc nói

Nó kéo một chiếc bàn và bê hai chiếc ghế ra đối diện nhau. Nó ngồi nhanh xuống nhìn hấn mỉm cười. Nó thấy hành động keo ghê ra của hấn rồi ngồi xuống nhẹ nhàng sao mà ngô nghê thế !

Hắn cũng đáng yêu lắm, chỉ là hắn chưa biểu lộ ra nên mọi người nghĩ hắn lạnh lùng thôi.

Hai đứa ngồi đối diện nhau, cũng nhau nhìn chăm chăm hộp cơm rồi lại nhign nhau. Hắn hất cằm ra hiệu cho nó ăn đi, nó lại hất cằm ra hiệu cho hắn khai hộp. hất cằm mọi, nó đành phải mặt dày cầm đũa trước.

Hắn mở nắp, nó sững sờ !

Ngon... chỉ một từ thôi. Ngon !

Sao nó chưa ăn đã biết là ngon ư ? Xời, chỉ đơn giản là trông ngon thôi. Nó là loại dễ nuôi, không kén chọn gì cả, có gì ăn nấy, lúc đói mệt này thì mầm đá cũng ngon. Các bạn chắc biết mầm đá chứ ?

Nhưng hộp cơm này, đặc biệt, làm nó chúm mắt nhìn.

Kia là... ?

Một quả trứng rán hình trái tim ư ?

Hắn thấy nó nhìn chăm chăm miếng trứng, mặt vô duyên vô cớ đỏ bừng.

Hắn không có ý... hắn thề là hắn không có ý đâu... Chỉ là quả trứng đặc biệt nó ra lò đúng lúc hắn đang lấy cơm nên... tiện thể lấy luôn thôi !

- Ăn... ăn đi - hắn nói lắp

Cái dáng điệu ấp úng bối rối của hắn làm nó bật cười. Nụ cười ấy, đáng để say đắm.

- Có gì đáng cười chứ ? – hắn đâm bực

- Tất nhiên là cười cậu rồi ! – Gia Lạc cười rất hồn nhiên

- Sao cười tôi ? – hắn nhăn mặt

- Ha ha... Cậu thiếu gia Hạo Bồi ăn trứng trái tim... Buồn cười quá còn gì ? Ha ha

Hắn muốn búng trán véo má con nhon này thế không biết. Dám sỉ nhục Hạo Bồi thiếu gia uy nghiêm. Không lẽ lại cắn cho phát vào cái mồm kia ?

- Cậu không ăn thì tôi ăn... lảng tránh. Hắn giằng đũa gấp miếng trứng

- Ấy ấy... tôi ăn mà... - Mỡ vội vàng giằng lại miếng trứng

Hai đứa nó cứ giằng qua giằng lại, nó há miệng ra định đón thì hắn lại kéo đũa. Hắn định đón thì nó lại kéo lại. Cứ thế, hai đứa một nhàoì mà vẫn không bỏ tay nhau ra khỏi đôi đũa. Đột nhiên hắn dừng lại, nhìn nó, nó cũng nhìn lại hắn, hai ánh mắt chạm nhau. Có một chút gọi là ngại ngùng, đôi má nó khe ửng hồng. Hắn thì cứ thăm rũa con tim chết tiệt không biết kiềm chế, cứ đập bùm bụp lên.

Cuối cùng hắn nhẹ gấp miếng trứng ấy vào gần miệng nó rồi mỉm cười, nó cũng nhẹ nhàng mở miệng ra. Nó cắn một chút. Miếng trứng đã nguội mà nó thấy ngon quá, ngọt ngọt nữa. Vị gì ấy, chưa bao giờ nếm qua.

Nó cũng lấy tay mình đẩy tay hắn gấp miếng trứng tới gần miệng hắn. Miếng trứng chạm môi. Hắn mở miệng, khe khẽ nhấp môi. Không biết « có tình » hay « có ý » mà hắn cắn đúng chỗ Gia Lạc vừa cắn !

Nó nhìn thấy, hơi sốc một chút, nó không bao giờ nghĩ hắn sẽ ăn cơm cùng nó chứ nói gì là ăn cùng một đôi đũa và ăn cùng một miếng trứng chứ ! Không gian quanh nó, rất bối rối, nóng bừng. Nó muốn bảo hắn, nhưng sợ hắn bối rối, nói lắp thì ngượng cả hai.

Vẫn cái cảnh nó đặt lên tay hắn gắp miếng trứng trái tim vào miệng hắn, và cái cửa lớp lại một lần nữa được mở ra !

Tiểu Bạch lò dò tiến vào lớp, nhìn thấy cảnh tình tứ trên, mắt mở to tròn như cún con nhưng rồi nhanh chóng sụp xuống . Cả hai người giật mình đứng phắt dậy, điệu bộ luống cuống như làm điều mờ ám rồi bị phát giác ấy. Bạch nhi không nói không rằng tiến lại bàn học của mình lấy chiếc máy nghe nhạc ở ngăn bàn rồi đi thẳng ra cửa không ngoảnh lại nhìn hai người kia một cái. Cái chân nhanh thoăn thoắt phóng ra khỏi cửa, đóng cửa cái rầm. Xa xa còn nghe rõ tiếng cười khoái chí.

Tình ngay ý gian, biết phải làm sao ?

Hai người ngồi xuống, cúi gầm mặt xuống bàn, cố gắng ăn nhanh và không nhìn nhau. Cả hai đều sợ, ngẩng mặt lên mà gặp ánh mắt của người kia thì không biết nên làm gì ? Tốt nhất ăn nhanh rồi đường ai người nấy đi !

Sau khi đã đánh bay hộp cơm, nó vẫn chưa cảm thấy no gì lắm ! Muốn ăn thêm nhưng chắc canteen đã hết cơm rồi, đành xoa xoa cái bụng an ủi, hứa với nó rằng tối sẽ bù cho. Hắn nhìn dáng điệu ngây ngốc ấy, chỉ muốn lao đến ôm một cái cho bồ ghét thôi !

- Vẫn đói à ? – hấn hỏi làm nó ngượng

- Đâu ! No rồi... ! – Nó đói lòng

- Thật không ? Tiếc quá... tớ có một voucher ăn tại tiệm bánh ngọt Pháp nhỏ. Nhưng nếu cậu no rồi thì thôi vậy !

- Ấy ! tôi chưa no lắm... mình đi đi! – Nó nói rồi chày chồm chồm lên, hai tay vỗ vào nhau đôm đốp

Nghe thấy bánh ngọt, mắt có sáng lên, như sao !

- Đi Đi nào ! – nó nhanh chóng lấy cả cặp của nó lẫn của Bối thoăn thoắt cất dọn cả hộp com rồi nắm cổ tay Bối lôi xềnh xệch như cái bao.

Hạo Bối vẫn chưa kịp thích nghi với tốc độ thần thánh mà bà Gia Lạc đã tu luyện được. Mặt mũi nghệt ra rồi lao xồng xộc.

- Từ từ thôi... Không hết được đâu mà sợ ! – Hạo Bối thờ phò phò giữa đường...

Vừa mới ăn xong, Gia Lạc đã cho Hạo Bối chạy maratong thể này thì cũng chết trước khi đến tiệm bánh mất thôi.

- Nhưng mà tôi cứ bị hao hức ý ! – Mỡ vẫn tươi tỉnh và sốt sắng

Có lẽ, những chiếc bánh kem ngon mơn mớn che mờ não nên chạy cả đoạn đường không hề xi nhê gì ! Bối dựa lưng vào tường thở mạnh, còn hơn cả đi chạy giặc. Hấn rút ra được một kinh nghiệm rằng, nếu muốn cho nó ăn cái gì, tốt nhất hãy dẫn nó đến cái quán ấy rồi hãy công bố là cho nó ăn, chứ không có ngày nó lòi cho chết khô trên đường

- Cậu dù có sung sướng thì cũng hãy đợi tôi lấy xe đèo đi chứ ! Có nhất thiết phải chạy gần 10 cây số không ? – hấn nói thấp thèng không ra hơi

- Hà ? Mười.... mười cây á ? – Bây giờ nó mới tỉnh ngộ, nhìn Bối ngại ngại

Hai người lại đành cùng nhau đi bộ nốt đến quán, mặt nó đã xù đi bết vì nó biết, nó đã làm khổ hấn rồi. Nó tự nhiên thấy buồn, buồn lấp cả cái niềm vui ăn uống ấy.

- Sao thế ? Đang hứng khởi mà ! – Hấn thấy thái độ lạ lùng của nó nên hỏi

Nó dừng lại, mặt cúi gằm xuống, miệng nói lí nhí

- Xin lỗi... ! Có mệt không ?

- Ừm,.. không sao, cậu thích là được ! – Hấn nói, mỉm cười rồi lại bước đi tiếp

Nó bị đơ mấy giây trước nụ cười của hấn. Đã ai nói với hấn rằng hấn cười rất đẹp trai, đẹp trai hơn nhiều cái bản mặt lạnh lùng hắc ám trước mặt các em chưa ? Gia Lạc ngậy cả người, không nhận ra rằng Bối đã đi, khi tỉnh ra thì hấn đã đi được một đoạn rồi !

Nó vội vàng chạy theo, khoác vai hấn rồi cười khi khi. Trong đầu Gia Lạc đang suy nghĩ rằng nếu có hấn là bạn thân, chắc chắn còn được ăn nhiều thứ nữa. Tốt quá, phải kết thân thôi !

Di thêm vài đường nữa thì cũng đến tiệm bánh ngọt Pháp, thế này àm hấn kêu, tiệm bánh « nhỏ » sao ? To còn hơn cả canteen nghìn chỗ của Tân Lập chứ đùa à ? Bên ngoài sơn màu hồng, màu xanh, có những chiếc bánh ngọt khổng lồ làm lông lẩy bằng nhựa được treo trên phía bên.

« Tiệm bánh ngọt Zin Zin Cao Cấp » - nó tự mồm trong đầu.

Tại sao có chỗ vừa đẹp vừa ngon thế này mà nó lại chưa hề biết đến nhỉ ? Thật là một thiếu sót trong cuộc đời.

- Oa... – nó kêu lên

- Vào thôi ! Định đứng ngắm no bên ngoài sao ? - hấn bước vào trong rồi vẫn thấy nó đứng nhìn trầm trồ bên ngoài

Nó nhanh chóng và hí hửng bám ngay sau hấn. Bên ngoài đã lông lẩy rồi, bên trong còn đẹp hơn, còn đông nữa. Cửa tiệm được thiết kế rất cổ kính và đúng kiểu Pháp. Tường chia làm ba phần, phần trên cùng lát gỗ đỏ nà, hai phần bên dưới sơn màu kem trông đèn ngọt. phần trước tiệm thì được lát toàn bộ bằng kính, có thể vừa ăn vừa nhìn ngắm thành phố và đối diện là một trung tâm thương mại sầm uất. Trên những tấm kính đó treo những chậu hoa cảnh chỉ to bằng nắm tay đủ màu sắc, trông thật bắt mắt. Bên trong trồng những chậu hoa cảnh tí hon, rực rỡ màu sắc, trông đáng yêu lắm.

Hạo Bối dẫn Gia Lạc lên tầng ba, khi lên cầu thang, nó có dòm qua quầy bánh. Cả một tủ bánh lớn và dài, to khủng khiếp. Bên trong thì chao ôi, bánh nhìn vừa ngon lại vừa đẹp, được trang trí mê ly. Phía trên tủ kính thì để các loại bánh khô như bánh quy, bánh chiên bột giòn, donut.... nhiều vô kể.

Trên tầng ba, một không gian rất thoáng mát và trông trang nhã hơn tầng 1, thì là, cả 4 bức tường đều là kính có thể nhìn ra ngoài, view quán quá đẹp, chắc thuê mặt bằng đắt lắm đây. Như vậy, có lẽ bánh ở đây cũng rất đắt, nếu không có voucher ăn của Hạo Bối thì chắc nó cũng chả dám đến đây ăn đâu. Hai đứa cón cho mình chiếc bàn loại thấp, không có ghế mà ngồi trên thảm ngay gần tường kính.

Nó nhìn ra ngoài, thật quá tuyệt vời luôn. Nhìn khuôn mặt ngây ngô đang vui đến mức cười tí mắt tí mũi lên của nó cũng khiến hấn bật cười.

Người phục vụ tới bàn, tay cầm cuốn menu để lên

- Cậu ch...- Đang nói thì bị hấn lờm, toát cả mồ hôi

- Cứ đưa menu cho cô ấy chọn! – hấn lạnh lùng

Nó nhìn hấn, thái độ khác hấn, con người này, khuôn mặt thay đổi chóng mặt, ngang với tốc độ ánh sáng. Vừa nãy còn tươi cười vui vẻ, bây giờ lại lạnh tanh không cảm xúc rồi! Khó chiều quá! Lỡ nói gì không phải, hấn tức lên, thì chết lúc nào không biết ý! Quả thực, hấn đúng chất là cùng dòng máu với anh Hạo Thiên rồi a!

Người phục vụ lại kính cẩn đưa menu sang cho nó, mở cuốn sổ toàn bánh là bánh ra, nó hoa cả mặt mày, nó ước cái bụng nó có thể chén sạch được chỗ này. Nhiều cái để lựa chọn quá, chả phải là đang làm khó nó hay sao? Nó chỉ một lượt tổng cộng là 24 cái bánh đủ thể loại màu sắc và 2 ly kem đánh đá, một dâu, một bạc hà.

Hấn nhìn nó chọn cũng thấy chóng mặt, không biết kiếp trước nó là con gì nữa? Hạo Bối cầm ly nước lọc nhấp một ngụm nhỏ lấy lại bình tĩnh.

Nó thấy giá bánh cũng không đắt cho lắm, cũng khá vừa túi. Như vậy là sau này có thể đến ăn dài dài rồi

Trong lúc chờ bánh đến thì con chim có nhúm lông trắng trên đầu bay đến, đậu ngay lên tay hấn, cả nó và hấn đều bất ngờ, nhất là nó, chưa bao giờ nó thấy con chim nào đẹp và đáng yêu như thế? Gia Lạc chìa tay ra định xoa cục bông trắng trên đầu con chim thì bị nó quay ra mổ cho một cái. Nó đau quá rút tay lại, đau ghê, đúng là chủ nào tố nấy, khó chịu y như cái thằng chủ của nó.

Hạo Bối thấy thế cười cười, nói thầm mà như không thầm với con chim

- Chim yêu à! Đây là Gia Lạc, bạn của ta, đối xử nhẹ nhàng chút nha.

- Chíp... Chíp... - Con chim kêu lên rồi từ từ ngồi luôn lên bàn tay hấn

Cái đầu con chim như một thói quen dụi dụi vào ngón cái của Hạo Bối khiến hấn nhột nhột. Con chim cũng đáng yêu lắm đấy chứ?

- Chim cậu tên gì vậy? – Gia Lạc hỏi

- Này... Không phải chim tôi, là là con chim này! – hao mỗi nheo lông mày

- Rồi... thì con chim này tên là gì?

- Không có tên! – Hấn lạnh lùng đáp

- Thế tôi đặt tên cho nó được không? – Gia Lạc hào hứng

- Ừm – hấn nói

- Vậy thì gọi nó là Tí Tí nhé! - nó hào hứng

- Bao nhiêu tên hay không đặt, lại gọi là Tí...! – Hấn nhăn mặt

- Thế gọi nó là Tí Tẹo vậy!

Hấn suy nghĩ một chút rồi cũng gật đầu đồng ý. Vậy là con chim xanh cũng có tên, từ nay nó tên là Tí Tẹo. Con chim nhảy lên như vui mừng với tên mới của mình rồi bay vào lòng bàn tay Gia Lạc.

Nhưng bây giờ, hấn mới để ý, con chim, tại sao lại ở đây? Đáng ra, nó phải ở nhà chứ? Như vậy có nghĩa là, con chim này bị xổng! Hừm, đúng là một căn nhà mà đến con chim cũng không muốn ở!

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Khi Bên Cậu, Tôi Vui...!

Những chiếc bánh thơm ngon nhất cũng được mang lên. Nó lóa mắt, chưa bao giờ được ngồi trước một đồng bánh ngọt nhiều và ngon như vậy. Hai đứa

chậm đĩa nhâm nhi, thi thoảng hần lại nhìn nó cười cười. Sau khi đã ăn xong thì hần đứng lên thanh toán bằng voucher, vừa khít mệnh giá luôn.

- Ngon quá, lần sau mà có voucher nhớ rủ tôi đi ăn đấy!- Nồi liếm môi ra vẻ như còn thèm lắm

- Hi... - hần cười cái con nhonngốc ấy cứ hồn nhiên như con diên

Hai bọn nó khi định rời quán thì cũng tầm 2h chiều rồi. Vừa bước đến tầng một thì thấy Hạo Thiên đang ngồi uống cafe một mình ngay bên cửa, trước mặt là máy tính, chắc vừa thư giãn vừa xem qua công việc. Hần tiến lại ngay phía sau

- Phân lân TTP, thu hoạch nho... lộn nái mùa đẻ nên chăm sóc như nào... Anh Thiên, anh chuyển sang kinh doanh nông nghiệp từ bao giờ thế? – Hạo Bối cười khềnh như kiểu đang muốn chọc tức anh trai

- Chú... làm anh giật cả mình. – Hạo Thiên mặt lấm lét quay lại đằng sau lườm thẳng em

Trông thái độ Thiên rõ ràng là lén lút mà! Xem thì cứ xem thôi, sao phải giật mình, chỉ có khi nào đang làm chuyện mờ ám thôi!

- Em tưởng anh bên Mỹ? Thế chưa chết à? – Hạo Bối lòi ghê ra ngồi đối diện.

Nó dù không muốn nhưng cũng bị kéo lại ngồi. Mặt cứ ỉu xìu ra, nó buồn ngủ cơ mà, đang định về nhanh rồi làm một giấc để tối đi chơi trước khi ngay mai biết kết quả. Thật không biết nên vui hay nên mừng khi được ngồi cùng bàn uống nước với Hạo Thiên, thật là làm cho Gia Lạc rùng mình mà, nhất là ánh mắt ấy, lạnh tới mức nếu nhìn thẳng vào có thể đóng đá luôn. Lạnh thấu tim gan. Chưa hết, đôi môi giống y cha tên Hạo Bối không khác vào đâu được, chỉ cần nhếch mép là khối em ngã lăn quay ra. Nhưng anh Thiên, không cười một nụ cười hồn nhiên tỏa nắng như Hạo Bối mà là những nụ cười tàn độc, chết chóc, nụ cười của những người đang nắm trong tay thiên hạ. Kẽ nào khiến Thiên nhếch mép cười, kẻ đó nhất định không sống được quá 2 đêm. Nó nhận ra, chỉ khi ngồi với Hạo Bối, Hạo Thiên mới để lộ ra khuôn mặt dễ coi, đôi mắt hài hòa và cái môi dễ mến. Ngoài ra, Hạo Thiên không khác nào mãnh thú không cảm xúc.

Anh Thiên nghe thấy câu hỏi của Hạo Bối chỉ cười nhẹ, nói nhỏ với thẳng em

- Anh còn phải chờ chú lấy vợ!

- Anh ý.... Già đến nơi rồi còn chưa có em nào? Cứ chê người ta...! – Hạo Bối hậm hực khi bị thẳng anh đá đều

- Chú nhầm nhé! Gái theo anh thì đầy nhưng anh đang chờ người làm cho anh phải theo cô ấy... - Hạo Thiên nâng ly cafe lên và cười tươi. Khi được Hạo Bối hỏi là đã tìm thấy người đấy chưa thì anh chỉ cong khóe môi cười, đó có lẽ là dấu hiệu tìm thấy rồi chăng?

- Đào ạ... thế anh định chuyển nghề à? Không kinh doanh Ô tô với cái gì ấy nữa à? – Hạo Bối hỏi

- Không.... Vớ vẩn nào? Anh... Anh xem chơi thôi! – Hạo Thiên cũng có vẻ bối rối

Nó nhìn Hạo Thiên hồi lâu, thấy anh cũng không phải quá ghê gớm như người ta đồn thổi. Cũng rất dễ gần, hay là do nó ngồi cùng hần, là bạn của hần nên anh cũng nhẹ nhàng với mình nhỉ?

- Thôi không có gì thì bọn em về nhé! – Hạo Bối đứng dậy

- Ô! Anh tưởng chiều nay là lịch chủ đến quán này để kiểm tra doanh thu? Về luôn à? – Hạo Thiên quay ra hỏi thẳng em đang định bước ra khỏi cửa

Nó vừa nghe thấy... hơi hiểu hiểu. Kiểm tra doanh thu... Tiệm này! Nói như vậy, không lẽ, tiệm bánh sang trọng và xinh đẹp này chính là của Vương Hạo Bối. Hần... hần dám... Đã thế lại còn voucher các kiểu chứ? Nó điên quá... thảo nào lúc nãy anh nhân viên phục vụ cứ khúm núm, đầu cúi cúi như kính trọng lắm. Nó đã nghĩ nghĩ rồi cơ mà, thế mà lại bị đóng bánh ngon lấp nào, không biết phân biệt đúng sai.

Gia Lạc quay lại nhìn Hạo Bối, một ánh mắt đầy nghi ngờ, một chút thất vọng nhưng đối với Hạo Bối thì đầu óc hần ta đang suy diễn rằng nó đang vô cùng tức giận vì bị bạn cùng bàn lừa dối một cách tráo trở.

Gia lạc, chạy nhanh ra khỏi quán, không thèm đợi Hạo Bối, cũng không để lại một cái nhìn, hần ta lo lắng cũng phóng theo âm âm, hai anh chị rượt nhau 3 dãy phố thì một quả không bước nổi đành tìm một cái ghế đá vệ đường ngồi thụp xuống.

- Gia lạc à... không phải như cậu nghĩ đâu! Tôi... Không có ý lừa dối cậu... Tôi... – Hạo Bối thờ không nổi nhưng vẫn cứ cố giải thích

Gia Lạc ngồi thờ không ra hơi, nhìn Hạo Bối bằng khuôn mặt nhăn nhó, ức ức

- Hừ... Nếu biết đó là quán của cậu thì tôi đã gọi thêm vài cái nữa rồi, ăn cho bỏ ghét... Hừ... cứ nghĩ voucher có hạn, nên không dám gọi nhiều... Tôi không biết đâu... cậu thật quá đáng – Gia Lạc hậm hực

Hạo Bối nghe vậy mặt ngơ ra, hóa ra nàng giận vì không được ăn bánh thỏa mái à! Vậy hần lại cứ tưởng nàng giận vì không cho biết đó là quán của hần chứ? Tưởng thế nào...

- Nếu cậu thích ăn thì tối nào tôi cũng bảo người ship đến cho cậu ăn...! – hần nói rồi kéo Gia Lạc đứng dậy

Gia Lạc nghe thế thấy ấm lòng, con tim run run. Giá cứ như này mãi có phải tốt không? Hai đứa lại tản bộ quanh hồ Gươm, hai người đi trên cầu Thê Húc đỏ son. Gia Lạc là một đứa con chính gốc Hà Nội nhưng nó thề từ bé tới giờ, chưa một lần lên cầu Thê Húc và vào Đền Ngọc Sơn. Cũng phải, đâu phải bất cứ ai cũng thích thú, và đâu phải người Hà Nội nào cũng biết hết về Hà Nội. Chả người Hà Nội nào dám chắc là mình đã thăm thú được hết mọi góc ngách con đường của Hà Nội cả.

Đi thong dong nhẹ nhàng trên cái cầu huyền thoại màu đỏ này, chính xác bây giờ là 3h, cầu vắng lác đác vài người cùng một một đám chim bồ câu đang loanh quanh. Nó vịn nhẹ tay vào thành cầu mà ngắm nhìn mọi thứ! Thật sự, cuộc sống chỉ mong êm đềm như này, không cần phải làm phiền nhiều của, chỉ cần mỗi ngày có chút ít thời gian rảnh rỗi tự thưởng cho bản thân được thăm thú mọi nơi, đi những nơi mình chưa bao giờ bước chân đến, và có một đứa bạn, bên cạnh mình lúc nhàn rỗi này để có thể nói đám ba câu vô nghĩa, kể về những chuyện trên trời dưới biển... cuộc sống đơn giản lắm, chỉ là người ta thích làm cho nó phức tạp lên thôi.

Nó chẳng biết những giây phút này tồn tại được bao lâu, nhưng ít nhất, cũng đã có. Có thể ngày mai, ngày kia, nó phải xách vali rời ra nơi này, bạn bè từ biệt, đến một thành phố mới, rồi lại có những người bạn mới, nhưng liệu có dễ dàng thăm thú như ở đây không? Có dám bỏ ra cả buổi chiều chỉ để đi lòng vòng các con phố, ngắm nhìn nhau rồi cười? Đứa bạn tuy chả phải thanh mai trúc mã, quen biết cũng chẳng phải lâu, nhưng vẫn có thể hiểu và quan tâm nhau, nhỏ thôi, ít thôi, đủ để ấm lòng.

Nó không biết, mà cũng chẳng muốn biết, ngày nó đi, nó nên khóc hay nên cười và vỗ vai chúng?

Mãi mê suy nghĩ, đàn cá vàng, đỏ, xanh, đen dưới hồ thi nhau bơi vòng quanh bên dưới và nhao nhao lên, chúng chắc quen thói dụ dỗ đồ ăn của du khách đây mà, đúng là sống ở đâu thích nghi ở đó. Nó nhìn quanh, đang tìm thứ gì đó có thể vớt xuống cho chúng ăn được. Hạo Hối đưa chiếc bánh mì chạm tay nó, nó quanh lại, hần nhếch mắt tỏ ý là dùng chiếc bánh mì ấy.

Gia Lạc cười vui vẻ rồi cắn chiếc bánh mì bóp vụn rồi thả từng chút ít một. Đàn cá được thả lao lên đớp ồm ồm, tranh nhau chí chóe. Gia Lạc cười tươi lắm, chăm chú cho chúng ăn. Nhìn những con cá này, lòng thấy bình yên lạ.

Hần cứ đứng nhìn nó, đôi môi hồng cứ chum chím, ánh mắt rất đỗi tập trung như đang làm một việc quan trọng lắm ấy, hai má phúng phính hồng hồng như đánh phấn khiến người ta muốn cắn thật mạnh.

Sau khi cho đàn cá ăn, hai đứa đi vào ven bờ, dạo bước trên khu phố đi bộ. Giữa hần và nó luôn để trống một khoảng cách ở giữa, không gần cũng chẳng xa, như một sự tôn trọng, trong thâm tâm của hai người, đều hiểu rõ, dù khoảng cách ấy khiến hai thân xác xa nhau một chút, nhưng trái tim và tâm hồn thì chưa bao giờ tồn tại khoảng cách ấy.

Dạo qua một vòng các con phố, nó nhâm nhi những món ăn vặt, hần không ăn nhưng cũng nhìn nó say mê lắm. Nói thực, từ bé cho đến bây giờ, hần rất rất hiếm khi lãng vãng ở những chỗ bình dân ăn vặt thế này, nếu có cũng chỉ là đi ngang qua chứ chẳng hề có ý định dừng lại để thưởng thức một cái gì đó. Đây là lần đầu, lại đi cùng một người bạn, cùng bàn, rất dễ thương. Hần chẳng biết làm gì ngoài việc lách thìa chạy theo con nhóc nghịch ngợm, hàng nào nó cũng xà vào và lấy đi một thứ gì đó, các cô bán hàng cứ như là quen mặt nó ấy, thấy là niềm nở hỏi “vẫn như cũ à?” nghĩa là, nó tới ăn nhiều đến mức các cô các bà bán hàng nhớ mặt, nhớ cả đồ thích ăn rồi.

Khoảng 5h chiều, nắng tắt, những con phố bắt đầu lên đèn, xe cộ vẫn động nườm nượp. Hần và nó vẫn dạo bước trên con đường xa bắt tận, quanh co. Không khí bắt đầu sang đông, có những cơn gió thổi hiu hiu hơi lạnh lạnh. Những cửa hàng quần áo, những quán ăn đã sáng đèn cả, những cặp đôi hạnh phúc đi bên nhau, cô gái dựa đầu vào vai chàng trai, tay đan tay thân thiết. Nó nhìn mà ngưỡng mộ, thầm ao ước, cũng có một tình yêu như vậy.

Hần thấy Gia Lạc cứ chăm chú nhìn ngó những cặp đôi, liền chạy lên sát nó rồi giơ tay ra

- Cho mượn đây...! – Hần giơ tay ra trước mặt nó, mặt ngượng ngượng quay đi chỗ khác

Nó cười rồi khoác tay hần đi thong dong. Chỉ là bây giờ, nó thất hần đáng yêu lắm thôi!

Hai đứa cứ đi mãi đi mãi, đi đến tận cầu Long Biên xưa cũ cổ kính. Nhìn dòng xe nườm nượp trên cầu, hai đứa đi mãi, ra tận giữa cầu. Nó thích thú vịn tay vào thành cầu, nhìn mọi thứ ở xa xa.

Cây cầu này, một minh chứng lịch sử từ thời Pháp thuộc, vẫn sừng sững uy nghiêm, vẫn thể hiện được sự bất khuất, như những con người Việt Nam. Bắc qua con sông nước tuy không nhiều nhưng đủ để thấy mệnh mông lăm. Những chiếc thuyền bắt cá của dân chài còn di chuyển ngược xuôi, mỗi chiếc thuyền treo một cái đèn dầu lấp ló, nhìn xa xa chỉ à những đốm lửa nhỏ, những chiếc vó câu được các thanh niên trai tráng hò dô kéo lên những mẻ nặng trĩu.

Thì ra, cảnh thường nhật của người dân Hà Nội, cũng giản dị lắm, không quá ồn ào như bên trong lòng thành phố. Con gió mát hiu hiu làm cho con người sáng khoái. Làm mát da thịt.

Gia Lạc nhìn vào khoảng không trước mắt, thấy sống mũi hơi cay, lí nhí hỏi nhỏ

- Này... nếu tôi không học cùng cậu nữa, cậu sẽ ngồi cùng ai?

Hạo Bối dù nghe thấy nhưng không trả lời ngay, hần suy nghĩ một lúc, rất lâu. Nó vẫn đang chờ câu trả lời từ hần, khao khát, có một chút hy vọng mong mường về một thứ mà nó cũng chẳng rõ

- Có lẽ, tôi ngồi một mình! – hần nói nhỏ

- Tại sao? - Nó nhìn hấn ngạc nhiên

- Khi một người đi ra, không nhất thiết phải nhét một người nào đó vào để thay thế! – hấn nói

Hạo Bối, hấn còn muốn nói rằng, hấn sẽ luôn để trống chiếc ghế đó để chờ Gia Lạc quay lại, bằng bất cứ giá nào, hấn cũng giữ chiếc ghế này cho Gia Lạc... nhưng hấn không đủ dũng cảm để nói vậy nên đành cất nhem đi.

Có lẽ, chỉ cần nói vậy, Gia Lạc cũng tự hiểu rồi. Cái bàn ấy hay nói cách khác là trong tim hấn, không một ai có thể hay được phép thay thế nó.

Nó nghe vậy cũng im lặng, con tim chạy loạn, nó không muốn nghĩ lại lời hấn vừa nói, nó sợ nó sẽ tự cho mình cái quyền phóng đại lên, rồi lại tự sung sướng.

- Về đi...! – nó nói rồi kéo tay Hạo Bối

Hai đứa lại thông dong trên con đường lớn, bắt một chiếc taxi về cho kịp. Trên xe, chẳng ai nói với ai điều gì. Cái mà cả hai người đang hướng đến là kết quả ngay mai kia, một sự hy vọng rất lớn đang được nhen nhóm lên, không chỉ với Gia Lạc, mà còn cả Hạo Bối nữa. Nó cố gắng trấn an, rồi mọi chuyện sẽ qua nhưng càng cố gắng bình tĩnh, thì lại càng thấy sợ hơn, rồi rầu hơn. Hai đứa nhìn nhau, chẳng nói gì, mà cũng chẳng biết nên nói gì bây giờ.

Đã đến trước cổng trường Tân Lập, chúng xuống xe, hai người tự đi về hai hướng kí túc xá khác nhau. Bỗng nhiên, nó chạy quay lại phía kia, tay kéo lấy tay hấn rồi nói lí nhí

- Cho tôi ôm cậu một cái được không?

- Hà?... Ừm... - Hạo Bối ngạc nhiên đôi chút nhưng rồi cũng giang tay ra

Gia Lạc, khẽ kiễng chân, ôm chặt lấy Hạo Bối. Nó nghĩ, đây đơn giản chỉ là một cái ôm tình bạn, chỉ là một cái ôm thay cho lời chia tay... Đã vượt qua bao nhiêu sóng gió với nhau, đã từng vì nhau mà dám hy sinh mạng sống, thì một cái ôm, có đáng là bao!

Nhưng cái ôm lần này, không giống những lần trước. Nó thấy buồn lắm, lòng nặng trĩu, tâm can nhum nóng hết lên. Nó cố gắng không để những giọt nước mắt rơi ra. Nó đã thì thầm với hấn rằng giả sử ngày mai, tôi có phải rời xa nơi đây thật, cậu cũng đừng buồn nhé! Hấn chỉ lặng lẽ, dùng tay xoa mái tóc nó như muốn trấn an

- Cảm ơn,... vì mọi thứ! – Nó nói rồi buông hấn ta, quay lưng đi và bước rất nhanh về phía kí túc.

Nó đang trốn tránh cảm xúc thật của mình. Nó sợ, nếu chân chừ thêm một lát nữa, nó sẽ chẳng thể nào cầm nổi nước mắt của mình. Nó vội quay đi, giọt lệ tràn mi cứ thì nhau rơi lã chã, vương vào cả mái tóc nâu đang bay trong gió. Nhưng giọt nước mắt, dưới trăng, sáng lên như những viên ngọc, chất chứa nỗi lòng của người con gái, sắp phải chia xa mọi thứ! Thật khó để chấp nhận!

Hấn cứ đứng phía sau, nhìn trân trân cho đến khi bóng lưng ai kia biến mất rồi mới thậm thụt quay đi. Nói thật, trong lòng hấn, chỉ là một nỗi buồn, hấn chẳng biết hấn đang buồn cái gì, chỉ là rất buồn thôi. Hấn đã có những ngày vui vẻ, chỉ cười và nói, nhưng những giây phút nó, chỉ là có nó ở bên. Hấn chẳng dám nghĩ đến ngày mai, hấn chỉ biết rằng, đêm nay, là một đêm rất khó khăn cho cả nó và hấn. ...

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Trời Đen

Buổi sáng hôm nay không được mấy trong lành, đêm hôm qua mưa rất lớn. Sáng sớm, trời còn u tối, gió thổi rất mạnh. Chính cái thời tiết này, làm cho lòng nó thêm náo nức, nó cứ cảm giác, ông trời đang báo trước cho nó biết kết quả ấy. Nặng nề bê thân mình ra khỏi giường, mặc lên người bộ đồng phục đen trắng. Chưa bao giờ, nó cảm thấy quý giá bộ quần áo mà mình đang mặc đến vậy.

- Gia Lạc, hôm nay có gió bắc, mặc thêm cái áo len này đi. – Đậu Đậu đưa cho nó chiếc áo len ba lỗ màu be

Nó cười cười nhận chiếc áo rồi mặc vào, chiếc áo tuy mỏng nhưng đủ để giữ cho cơ thể không bị lạnh.

Bạn Nhím vẫn loay quanh trong bếp, nàng ấy chuẩn bị đồ ăn, bước ra mỉm cười tươi lăm, đưa một hộp com tuy nhìn không được ngon lắm với trứng ốp chấy đen và com lấm cốm, rau xúp lơ nát bét và thịt kho tàu cạn nước đắng ngắt.

Khi ấy, nếu như là một buổi sáng bình thường tôi đã xông lên chửi cho con bạn một trận vì dám cho tôi ăn đồ mà đến chó không thèm ăn như vậy! Nhưng sáng nay, tôi không hiểu sao, tôi lại đứng nhìn hộp com mà khóc, từng giọt nước mắt rơi ra, phải rồi, ngày bình thường, Nhím sẽ không bao giờ tự nấu đồ ăn. Hết nhìn hộp com, tôi lại nhìn Nhím. Nó nhanh chóng khoác chiếc cặp rồi kéo Đậu ra ngoài trước, không đợi tôi. Đường như là không muốn đứng trong bầu không khí này thêm một chút nào nữa.

Sao lại thấy quá khó để đối mặt nhau?

Tất cả đang cố trốn tránh!

Trốn gì?

Chính là trốn câu nói từ biệt, chôn cái sự thật, sợ phải ôm nhau mà khóc.

Nó chẳng biết nên làm gì mà cũng chẳng giận hành động của hai đứa bạn vì nó hiểu mà, nếu đổi lại là nó, nó cũng vậy thôi.

Gia Lạc tự mỉm cười an ủi bản thân rồi cũng khoác cặp đi học.

Hôm nay lớp đến sớm quá, khi nó mở cửa ra thì các bạn đã đến gần hết rồi, mọi người đều dừng tất cả hoạt động lại, tập trung nhìn chăm chăm phía cửa, nơi nó đang đứng. Nó bối rối, mỉm cười nhẹ rồi bước lại về phía chỗ ngồi cuối lớp. Mọi người nhìn theo từng bước chân, mỗi người một biểu hiện khác nhau, có người thương cảm, có người nhìn động viên, cũng có người ghen ghét và một số người chẳng biểu lộ gì.

Gia Lạc, đặt chiếc cặp sách nhẹ tênh xuống bàn, Hạo Bối đang nằm ngủ bên cạnh. Nó nhẹ nhàng kéo chiếc ghế ra và ngồi xuống bên cạnh.

Hôm nay, hấn vẫn thế, chỉ là nó khác. Thực sự, giờ phút này, nó nghĩ là mình đã dành ra đủ sự bình tĩnh, nhưng bây giờ, sự lo lắng lại bắt đầu nhem nhóm lên. Bầu trời đen kịt, thi thoảng lại có chớp, tất yếu sẽ làm cho những ai đang lo lắng lại càng thêm lo lắng hơn.

Thời gian tiết đầu tiên trôi đi quá nhanh, nó giương như chẳng cảm nhận được gì, chẳng có một chữ nào lọt được vào đầu. Giờ nó chỉ nghĩ

Nó đứng thứ mấy?

Đứng thứ mấy?....

Tiếng trống kết thúc tiết học cũng là lúc lớp trưởng Nhị Hắc xuống văn phòng lấy thông báo điểm của các bạn. Cánh cửa Nhị Hắc đóng là, làm một sự hy vọng không hề nhỏ nhoi đối với nó.

Gia Lạc đưa mắt nhìn mãi Hắc đang chậm chãi bước đi bên ngoài qua lớp tường kính. Khi bóng cậu đã đi khuất, Gia Lạc cúi mặt xuống bàn, hai tay đan chặt vào nhau.

Lúc này, Vương Hạo Bối đã tỉnh giấc nồng, chứng kiến Gia Lạc khổ sở loay hoay lo lắng thì trong lòng cũng nhói lên. Chưa bao giờ, hấn lại thấy tam trạng mình bị ảnh hưởng theo một người khác gay gắt như thế. Hấn không thể làm ngơ hay bỏ mặc như bình thường hấn vẫn làm với các cô gái khác.

Hấn không hiểu... hấn bị cái gì nữa?

- Này... – Hạo Bối làm lì dùng cùi trỏ tay hích nhẹ vào tay Gia Lạc.

Gia Lạc quay lại, lòng nặng nề vô cùng, như hàng ngàn con kiến đang đua nhau chạy trong bụng. Khi quay người ra thì thấy Hạo Bối đang mỉm cười và chìa ra chiếc kẹo mút vị bạc hà. Nó nhẹ nhàng cầm lấy nhưng không bóc ra luôn mà nắm chặt trong tay, khuôn mặt chẳng vui lên được chút nào, có chăng thì là ỉu xiu hơn trước.

Hấn thấy khó chịu, không hề quen với cái bản mặt buồn thiu thối ấy. Bối tức, giằng lại chiếc kẹo mút trong tay Gia Lạc, loay hoay bóc rồi dí vào mồm nó.

Nó hơi bất ngờ, một chút ngạc nhiên nữa, chiếc kẹo vị ngọt ngọt lại cay cay, vị mát xộc lên mũi như thông cả đầu óc. Gia Lạc ngước mắt lên nhìn Hạo Bối nói lí nhí

- Cảm ơn....

Hấn không thấy nó nhăn nhó nữa thì cũng nhẹ nhàng thở phào như chút được gánh nặng ngàn cân. Nó vẫn không ngước mắt lên nhưng ít nhất trong lòng đã có chút thoải mái hơn. Bỗng Hạo Bối hỏi

- Cậu có hối hận không?

- Hối hận? Chuyện gì.....? – nó hơi ngạc nhiên, áp ứng

- Tất cả mọi chuyện thời gian qua cậu đã làm, từ khi cậu vào cấp ba Tân Lập này! – hấn quay sang phía nó, tay đặt lên bàn nói một cách nghiêm túc nhất có thể.

Nó suy nghĩ một lúc khá lâu.

Hối hận?

Nó có hối hận không?

Nó có những đứa bạn cùng bên nhau lúc khó khăn nhất, dám vì nó mà hy sinh. Còn cho nó biết thế nào là hạnh phúc, thế nào là quan tâm, và biết thế nào là ... thích! Những điều đã xảy ra, không vui về gì nếu không muốn nói là tồi tệ, nhưng lạ lắm, nó .... nó... nó đã từng rất vui. Rất vui!. Những hình ảnh ấy ấy thì nhau ủa về trong kí ức

“Cậu cố lên, nếu cậu ngất thì tôi cõng cậu ..” – tiếng nói của hấn vang vọng

“Có chết... thì cùng chết.”

“Nếu cậu thích ăn, thì ngày nào cũng cũng bảo người ship đến cho cậu ăn...”

Nó mỉm cười, ngược đời mắt trong veo lên nhìn hấn, nói một cách đồng dạng nhất

- Không hối hận...!

Cả nó và hấn đều cười. Nó hiểu rồi. Nó hiểu ý hấn rồi. Nó cứ bận tâm đến những điều đau buồn thì mãi mãi chẳng bao giờ vui vẻ được. Thay vào đó, lúc này, nên nghĩ về những điều tốt đẹp, kết quả không quan trọng, miễn là chúng ta vui và đã từng vui....

Cánh cửa lớp mở ra, lớp trưởng bước vào lớp, khuôn mặt không một biểu cảm gì, lạnh tanh làm cho mọi người trong lớp hơi run run. Hắc tuy lạnh lùng ít nói nhưng gương mặt, chưa bao giờ khó coi như vậy. Liệu... đã xảy ra chuyện gì?

- Mọi người, tớ đọc tên ai, thì người đó lên lấy phiếu điểm của mình, có gì thắc mắc về điểm tổng kết thì nói lại. Tớ sẽ không gọi tên lần thứ hai... rõ chưa? –Hắc nói với giọng rất nghiêm túc

- Yes sir... - cả lớp đồng thanh.

- Hoàng Mỹ Duyên... Lương Tiểu Bạch... Gián Niên... Trần Kim Tú... Mã Lệ Nhi... Nguyễn Hà Thor... Lý Uyên Uyên... Hoàng Ân Lộc... Liêm Tri Bảo... – Nhị Hắc đọc một lượt

Cả lớp, khi ai đó đến tên thì lại đi lên đón nhận kết quả của mình. Có người thì vui sướng nhảy cẫng lên, có người lại buồn rầu tiếc nuối, có người thì khóc lóc, có người lại cười phát điên. Nó nhìn mọi người mà tự hỏi tại sao kết quả của mình, mãi chẳng thấy nhỉ?

Kết quả?

Mau đến đi...

- Tiểu... Gia... Lạc – Hắc gọi tên nó với một giọng chậm chậm nhưng chắc nịch.

Nghe đến tên mình, không chỉ nó mà tất cả mọi người trong lớp đều sững lại.

Trống ngực nó đập thình thịch, liên hồi, cảm giác còn khủng khiếp hơn là đứng trước miệng súng. Dần đứng lên, nó lấy lại bình tĩnh, phui chiếc váy đen cho thẳng, miệng nở một nụ cười mỉm nhếch môi, hùng dũng tiến lên bục giảng... đón nhận kết quả của mình.

Cả lớp dường như cũng nhìn theo. Phải! Hôm nay, Gia Lạc chính là tâm điểm của vũ trụ.

Sau khi tờ kết quả cuối cùng trên tay của Nhị Hắc được Gia Lạc cầm xuống thì không khí bỗng hết căng thẳng, mọi người lại thi nhau bàn bạc.

- Kết quả sao rồi. – Cả Đậu, cả Nhím cả Bạch dáo dác chạy qua

- 10.9.9.8 ... không tồi! – hấn nói trong khi Gia Lạc vẫn bất thần vì chưa tin vào mắt mình

Nó quả thực, chưa bao giờ được điểm cao như thế! Nó thề, trong cuộc đời nó, chưa bao giờ nó thất thần vì điểm số như lúc này. Gia Lạc, gần như lịm đi, như bị hút vào trong không gian khác. Phải làm sao? Liệu... với điểm số này... nó có thể?

Ồ lại?

- Lớp mình, xếp đầu tiên là Nhị Hắc và trùm toán Nhật Quang với số điểm chói vót 10.10.10.9

- Thứ hai là Hà Thor, kinh ngư Hải Đăng và trùm lý Ân Lộc 10.9.10. 8

- Thứ ba là Minh Khánh và Gia Lạc 10.9.9.8

Nhím nhanh chóng phân tích cục địa này giờ cô đi hỏi thăm điểm số của tất cả mọi người.

Đường như tới giờ phút này, Gia Lạc vẫn chưa thể tin được... không tin được nhưng nó làm Gia Lạc sung sướng phát điên. Cái kết quả này ấy....

Chúng hét ầm ỹ cả lên, vậy là nó đã nằm trong top 3... không cần phải rời xa nơi đây nữa rồi... olala... Cả ba đứa ôm chầm lấy nhau, Gia Lạc xúc động, nước mắt lưng tròng. Quả thực, không còn gì có thể tả nổi cảm xúc lúc này. Sung sướng tột độ, Vậy là sự cố gắng đã được đáp trả rồi. Những ngày qua, đã không hề phụ lòng mọi người vất vả lo lắng. Nó vui lắm, như thể tất cả nỗi u sầu nặng trĩu bám theo từng đêm qua được quăng đi một xó,

một nơi thật xa.

Tạm biệt... lời nói tạm biệt này, đã không có cơ hội để nói ra rồi... vì nó đã thắng...

- Tuyệt quá! Thế này phải khao chúng tôi một bữa đấy nhé! – trùm toán Nhật Quang hồ hởi
- Phải đấy... nhất định phải khao chúng tôi, - trùm Hóa Trường Quân đứng phắt dậy đồng tình
- Rồi rồi... ta không bao giờ quên ơn các vị đầu mà! – Nó cười tươi rói.

Thực chất, nếu được, nó không biết phải cảm ơn những người bạn của mình như thế nào, cảm ơn thầy giáo như thế nào. Tất cả đều cố gắng giúp đỡ hết mình, đồng cam cộng khổ để giúp đỡ Gia Lạc vượt qua thử thách không tưởng lần này. Nó mang ơn họ nhiều lắm. Nhất định, nó sẽ đãi một người một châu linh đình.

Lớp học từ đất cũng rộn ràng náo nhiệt hẳn lên, ai cũng vui vẻ, sung sướng. Khỏi phải nói người vui nhất là Gia Lạc, từ này giờ cười sái cả mồm. Mà Hạo Bối tuy không cười hô hô nhưng trong lòng hẳn vui như nào, khó ai mà nhìn thấy được.

- Tốt lắm... – hắn chỉ nói hai từ vền vền với Gia Lạc và tiếp tục sự nghiệp ngủ đang dang dở của mình

Nó gật đầu nhìn hắn cười. “Cảm ơn nhé!” Nó tầm ngĩa.

Nhưng giây phút này, chưa lâu, bầu trời chưa kịp xanh thì mây đen lại kéo đến, che kín cả mặt trời

- Sao các cậu vui mừng sớm thế... Tôi... cũng là thành viên của lớp đấy nhé! – Kim Tú từ đâu mở cửa bước vào

Chả ai quan tâm đến lời nói của Kim Tú, tất cả mọi người vẫn không ngừng cười đùa.

- Ô lala, tiểu thư danh giá bị mọi người bơ kìa – Nhím chọc kiến lửa
  - Hừm... - Mặt ả ta nhanh chóng ngả đen tím. – Nếu như các người biết việc, người top 3 không phải Gia Lạc, thì các người có thể làm ngơ không?
- Cả lớp bỗng chốc im lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng gió. Tất cả, gần như bất động. Trời ùn ùn nổi mây đen. Giông tới rồi...!

Gia Lạc đứng thất thần, nhìn chằm chằm Kim Tú rồi sau đó, đôi mắt chuyển nên vô hồn. “gì vậy?” – nó nghĩ

- Này... Cậu ở đó ăn nói hàm hồ gì vậy? – Nhím tức mình lao lên ngay trước mặt Kim Tú
- Ô la... Làm gì mà tức giận vậy? Tôi chỉ nói sự thật thôi. – Kim Tú chậm rãi từng bước tiến về ghế ngồi của mình
- Vậy cậu nói đi, ai là người ở top 3! – Ân Lộc cũng rất bức với thái độ của Kim Tú

Lại là một sự im lặng, Kim Tú nở một nụ cười nhếch môi khinh bỉ, đôi mắt ấy nhanh chóng găm vào Gia Lạc, nhọn và sắc kinh khủng, như muốn xuyên qua...

- Hãy nhìn đi... nhìn cho kĩ vào! – Kim Tú gần như quát lên rồi giờ tờ giấy điểm của chính mình ra.

Một nụ cười điên dại được thoát ra từ miệng ả?

10...

9...

9...

.....

...

9.....

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cậu... Phải Ở Lại!

Hơn top 3 hẳn 1 điểm. Vậy là Kim Tú, chính ả ta, là người ở lọt top ba rồi. Việc này đồng nghĩa là Gia Lạc bị đẩy xuống thứ 4

Vậy là... trượt rồi...

Gia Lạc..... thua rồi!

Phải rời khỏi đây.... Là nó!

Phải nói sao nhỉ?

Một thứ gì đó đắng ngắt chảy xuống cổ họng, không khác nào thuốc độc. Một cảm giác hụt hẫng bao trùm. Gia Lạc đứng bất động, thế mà... thế mà... nó tưởng... tưởng là nó thoát rồi!

- Gia Lạc – Nhím nhìn Gia Lạc cũng sợ sợ, lấy tay lay nhẹ

Gia Lạc ngược lên nhìn, một cảm giác mà người ta hay gọi là đắng lòng ấy, bây giờ thì nó thấm thật rồi, Ngay lập tức, nó lại cúi xuống đất

Mọi người, ai cũng chăm chăm nhìn Gia Lạc. Nhưng trên mặt nó, chả có biểu cảm nào khác thường. Im bất, cũng chẳng khóc mà cũng chẳng kêu la. Một con người vô hồn. Đôi mắt nâu cứ nhìn xuống sàn nhà như tìm kiếm một thứ gì đó quan trọng lắm... Công lý...

Ông trời... có lẽ ghét nó nhiều lắm. Nó nghĩ thế. Hoặc là kiếp trước nó đã quá độc ác, nên kiếp này mới nặng nghiệp như vậy. Thần may mắn, chưa bao giờ mỉm cười cả.

Khuôn mặt thanh khiết và nụ cười tỏa nắng tắt lịm, đôi môi như nhợt đi. Nó thấy mình lạc lõng quá. Lạnh lạnh nữa. Chắc là do mưa giông, từng gai ốc cứ nổi lên toàn cơ thể. Không gian trước mắt như trở nên vô hình, chỉ còn mình nó và cơn giông ấy.

Nó thờ ơ hát ra một tiếng dài, khô môi ấy lại cong lên, một nụ cười chua chát.

Nó quay lại đằng sau, vờ hết sách vở vào cặp rồi khoác lên vai

- Xin tôi nghỉ ba tiết cuối, tôi ốm! - Gia Lạc nói với Nhị Hắc trên bục giảng rồi nhanh chóng bước ra khỏi lớp

Đằng sau là một nụ cười ranh mãnh của Kim Tú, ả ta thầm nghĩ “Đấu với tao, mày không bao giờ có cơ hội thắng, biến đi cho khuất mắt... haha”. Cả lớp ai cũng buồn rầu mà nhìn ra bên ngoài, nhím và đậu nhìn Gia Lạc mà lòng cũng rất đau. Nhưng người mà tưởng như không quan tâm, vẫn đứng đưng nằm gục mặt trên bàn thực chất đang rất tức giận, đôi mắt cay xè, trợn lên tức giận. Hắn cứ nghĩ, cứ nghĩ, chúng sẽ là bạn cùng bàn mãi mãi. Nó thực sự đã rất cố gắng cơ mà?

Từng giọt nước mắt cứ lặng lẽ lăn dài trên khuôn mặt ngây thơ. Từng bước chân thất thiếu ra khỏi cổng trường. Nó muốn về nhà... nhà của nó! Giường như sự xuất hiện của một đứa con gái dưới bầu trời đen xì đang nổi gió âm âm là tâm điểm của sự chú ý, học sinh các lớp thi thoảng lại có người ngo ra nhìn.

Trên tầng 3 của lớp 11A2 Bộ Binh, Diệu Oanh nhìn Gia Lạc bằng nửa con mắt và một nụ cười đều được nhếch lên. Mụ đã đợi giây phút này lâu lắm rồi đây. Vậy là từ giờ, mụ không còn đôi thủ nào tranh giành Bối ca của mụ nữa rồi. Từ bây giờ có thể yên tâm mà ăn ngon ngủ kĩ và tha hồ cưa đổ Vương Hạo Bối. Hắn ta nhất định phải là của mụ.

...

Gia Lạc bỏ đi, thời khắc đôi chân bước ra khỏi cổng trường cũng chính là lúc cơn bão nổi lên mạnh nhất, cây bị gió quật làm cành lá đổ tan tác, bay vèo vèo trên trời. Sấm chớp ầm ầm nổ lên khiến người ngồi trong lớp còn phải giật mình. Nhưng nó thì không!...

Giờ, liệu còn có gì có thể làm nó đau hơn, lo sợ hơn nữa. Vì thứ nó sợ nhất... đã xảy ra rồi.

Đôi chân mỏi rã rời, lạnh lùng tiến lên đường lớn. Nó chẳng gọi xe mà cũng chẳng chờ xe bus, cứ thế mà phăng phăng trên mặt đường đầy bụi và gió lớn. Người ta thì nhanh chóng chạy lấy chạy để tìm chỗ trú mưa hay gấp gấp trở về nhà thì nó lại càng chậm chạp hơn nữa. Có thể hiểu rằng nó, chính là đang đợi cơn giông này.

Nó nghĩ, lấy một thứ đau và khó chịu để lấp đi một cái đau và khó chịu khác thì sẽ thấy thoải mái hơn. Nhưng có lẽ nó đã làm rồi...

Gia Lạc cứ tự lẩm bầm trong mồm

“Chấp nhận đi...

Chấp nhận đi...

Mày thua rồi... thua rồi...

Từ hôm nay ... nó đã không còn là học sinh Tần Lập nữa rồi... về nhà rồi chuẩn bị hành lý thôi”

Miệng thì nói vậy nhưng trái tim thì đau quá, đau như ai xé toác, tóm lại là không thể chấp nhận được. Nó đã cố hết sức cơ mà? Tại sao? Ông trời, ông hần là muốn nó chết đi đúng không? Ông nở nào lại đối xử tàn nhẫn như thế?

Những hạt mưa rất nặng bắt đầu đổ xuống. Ban đầu là lất phất nhưng chẳng mấy chốc sau là ào ào, sấm sét điên cuồng trên bầu trời. Giờ này trên đường tuyết nhiên chẳng còn người đi bộ nào nữa, người ta đã ngồi trong quan cà phê nhâm nhi với một quyển sách rồi.

Gia Lạc đứng lại, mặc cho gió mạnh, mặc cho mưa cứ dạt vào mặt đau rát, đến độ lựng cả khuôn mặt.

Đau ghê! Nhưng nó cảm thấy thoải mái lắm. Đứng giữa đường, nó giang rộng hai tay ra, ngửa mặt lên trời đón nhận sự hùng hổ của thiên nhiên, nó muốn chịu đau, đau da thịt để quên đi lòng nó bây giờ đang đau như nào.

- Cậu chán sống rồi phải không? – một giọng nói lạnh lùng đằng sau

Nó dần quay lại phía sau. Lại là hần, một tên khốn, tại sao lại xuất hiện lúc này, nó không cần, không cần. .. Toàn một lũ chỉ biết thương hại, toàn là sự thương hại. ..

Giả dối... Giả dối... Nó khóc... Nức nở... như con mưa.

Dần dần đôi chân khụy xuống, nó ngồi bệt xuống lòng đường vừa rất vừa lạnh, hần cởi chiếc áo khoác đang mặc che vội phía trên người con gái bé nhỏ đang yếu đuối ấy còn mình thì đầu đội mưa đứng hiên ngang, tuyết nhiên không nói nửa lời, cũng không an ủi. Hần biết, tất cả lời nói bây giờ, đều là vô dụng.

Sấm sét ngày càng dữ dội. nhưng một tiếng khóc của Gia Lạc còn oán thán, đau đớn, tiếng khóc của đứt tim những ai nghe thấy, còn kinh khủng gấp vạn lần sấm sét. Ấu cũng chỉ là không thể chấp nhận, không dám đối mặt.

Những ngày sát cánh bên nhau vui vẻ, nó đã tưởng, mọi người sẽ không bao giờ xa nhau nữa, không như chị Thư với bố bỏ nó lại một mình cô đơn huu quanh quanh năm suốt tháng. Nó nghĩ, nó đã có những người bạn sẽ đi cùng nó, đồng cam cộng khổ đến hết cuộc đời. Và giờ, nghiêm nhiên, giây phút ly biệt, lại xảy ra rồi, như một điều quen thuộc. Cũng phải, một con sao chổi xấu số như nó, tất yếu cũng chẳng ai có thể cạnh bên. Việc này, có lẽ cũng là một điều sớm muộn.

Bên cạnh nó lúc này, chỉ còn Hạo Bối, sẵn sàng gánh vác con mưa cho một bạn cùng bàn, ướt sũng không một tiếng than thở. Nó ngược nhìn Hạo Bối như muốn cảm ơn rồi nhanh chóng đứng lên và lao đi khi con mưa vẫn chưa dứt.

Nó chạy, hần chạy...

Nó chạy trốn hiện tại...

Hần chạy đuổi theo hiện tại

Hai người cứ chạy đuổi theo nhau hết đoạn đường này đến đoạn đường khác, nó cứ cắm đầu cắm cổ chạy thật nhanh về nhà còn hần chạy theo, chỉ đơn giản là hần lo nó chạy ngã thì không có ai đỡ thôi!

- Sao cậu cứ đi theo tôi vậy, tôi không cần cậu phải thương hại tôi! – Mỡ không còn khóc nhưng giọng lạc hần đi

- Tôi chưa bao giờ thương hại cậu. – Hần ôm ghì nó vào lòng như để trấn an nó

Gia Lạc bắt lực đẩy mạnh hết sức mà không thể nào thoát khỏi vòng tay rộng và thân hình lực lưỡng của hần, nó đã kiệt quệ lắm rồi, nó mệt mỏi lắm, nó muốn một mình mà, hần cứ nhùng nhằng như thế, chỉ càng khiến nó đau hơn thôi.

- Cậu đi đi, cậu đừng làm tôi khó xử, bố cậu biết thì tôi lại không được sống yên! – Gia Lạc cuối cùng cũng thoát khỏi vòng tay ấy

- Chỉ cần tôi còn sống thì chẳng ai có thể động đến cậu! – hần nói một cách cương nghị

- Cậu chắc không? Vậy cậu nói đi, ngày mai tôi rời đi cậu dám rời bỏ nơi này, ra đi cùng tôi không?

Hần nhìn nó im lặng, hần chẳng nói gì cả, chỉ nhìn nó nhanh chóng bước vào trong nhà. Kéo cánh cửa sắt đóng lại, nó nói

- Tôi biết mà... giả dối thôi! – Nó nói rồi nhanh chóng chạy vào trong nhà.

Hần ở bên ngoài, nhìn theo nó mãi, nhìn mãi cả chiếc bóng còn lấp ló trong nhà. Hần hận lắm.

Hần lắm bầm

- Xin lỗi, tôi không thể theo cậu rời bỏ nơi này. .... vì tôi sẽ không để cậu phải đi đâu cả. Cậu phải ở đây làm bạn cùng bàn với tôi. – hần nói mà con mắt phóng ra lửa

Hắn, giờ đây lạnh lùng quá, đã gần đủ để làm sấm sét sợ mà trốn rồi. Trời như tạnh hẳn. Nắm chắc lòng bàn tay mình, hắn dấn thật mạnh vào thanh sắt cửa.

- Nhất định cậu phải ở đây! – Hắn nói rồi cầm chiếc áo khoác ướt sũng bước đi

Hắn bắt một chiếc taxi đến nhà Hạo Thiên, không có anh ở nhà, hắn đành vào bên trong, đùng nhẹ cửa thì thấy nó tự mở ra, quái lạ, sao trong nhà lại có người ư? Anh Thiên đang bảo là ở công ty cơ mà, không lẽ trộm. Hắn nghĩ rồi nhẹ nhàng cầm chiếc gậy ở gần cửa rồi nhẹ nhàng mở cửa ra.

Hoàn toàn không có ai, nhưng có tiếng xì xục dưới bếp. Càng tiến gần về bếp lại càng nghe thấy rõ tiếng động, kèm theo đó là mùi thơm của đồ ăn thoang thoảng. Đứng cử bếp, hắn thấy một cô gái tóc buộc đuôi ngựa hơi xoắn xoắn, thân hình mảnh mai nhưng vô cùng gợi cảm. Cô ấy mặc một bộ đồ ngủ ở nhà màu vàng rất đáng yêu nhí nhảnh tầm 16, 17 tuổi. Trong đầu Hạo Bối lóe lên một ý nghĩ “Anh Thiên bao nuôi gái vị thành niên? Đổi vị rồi à?”

- Này! Cậu là ai... đến đây có việc gì?

Hắn đang mãi suy nghĩ thì cô gái trong kia đã phát hiện ra sự có mặt của người lạ nhìn mình lập tức lại gần, một tay thủ cái muống to một tay cầm lồng bàn chắn ngang người. Điều bộ không khác gì lính thủy đánh bộ. Chính đó làm Hạo Bối cong miệng cười cười

- Nhà tôi, tôi về phải xin phép cô à?

Hắn nói rồi lạnh lùng bỏ lên trên gác, cô gái thấy vậy chân nhanh thoăn thoắt chạy lên trước hắn giơ tay ra chắn ngang người Hạo Bối

- Cậu đứng lại, làm sao tôi biết đây là nhà cậu, tôi chỉ biết đây là nhà của Hạo Thiên thôi, cậu phải chứng minh. – cô gái nhướn mày, đôi môi cong cong

- Tôi không rành, tránh ra! – Hạo Bối trong lòng đang khó chịu, nên lại có phản bực tức

- Tôi sẽ gọi cảnh sát! – Cô gái nói rồi rút điện thoại trong túi ra

Cô ta nhấn gọi cho cảnh sát, hắn đứng khoanh tay nhìn cô gái một hai cương quyết bắt cậu phải giải thích. Ngay sau hồi tít là tiếng của một viên cảnh sát

- 113 đây, xin hỏi có chuyện gì?

- Nhà chúng tôi có người xâm nhập hãy cho người đến bắt cậu ta đi! Số nhà...

Cô gái đang nói dở thì hắn giật phắt chiếc điện thoại từ tay cô gái đưa lên tai mình trong sự ngạc nhiên đến thảng thốt của cô gái vị thành niên kia

- Các ông có gì để nói với Vương Hạo Bối tôi thì nói đi, tôi không được rảnh lắm!

Hắn nói với một giọng thừa nghiêm túc.

- Hạo Bối thiếu gia, chúng tôi không dám làm phiền cậu, xin lỗi! – Viên cảnh sát nói với giọng run run rồi nhanh chóng hạ máy

Có lẽ ở bên kia, ông ta đang tuốt mồ hôi hột cũng nên, ai đời, xúi quẩy lại gặp con ông cháu cha nhà họ Vương, không những thế lại dính líu cả xã hội đen, lằng nhằng thì cái đầu cũng cách đất chả là bao. Nghĩ thôi đã rùng mình, mà ông ta cũng tự rủa thầm cái cô gái lúc này mắt không nhìn thấy thái son, tí thì hại chết ông ta.

Khuôn mặt cô gái sau khi thấy thái độ của Hạo Bối và viên cảnh sát kia cũng đã hiểu ra, quả thực đây cũng là nhà cậu ta. Cô gái liền lập tức tránh qua một bên nhường đường cho Hạo Bối. Hắn nhanh chóng bước lên phòng mình chẳng thèm liếc nhìn cô gái một cái. Cô tự lẩm nhẩm

- Đúng là anh nào em ấy, cùng một dòng máu diên...!

Nói rồi lại nhanh chóng xuống bếp làm việc của mình. Cô nàng này thật sự nhí nhảnh.

Hắn bỏ lên trên phòng, nằm lăn xuống giường nhưng lần này, không thể thấy một chút thoải mái nào như những lần trước. Trong lòng ý ạch khó chịu rất nhiều thứ! Đầu đang vận hết công suất để nghĩ ra cách đối phó với mẹ của Gia Lạc. Hắn đã hứa, không thể nuốt lời, nhất định, không để Gia Lạc phải rời xa nơi này.

Lam man một mối, cộng thêm người ngợm ướt sũng vì mưa, Hạo Bối hơi chóng mặt, nằm ý trên giường mê man rồi thiếp đi, chỉ nhớ sau đó có ai lay mình mà không dậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Đánh Sập Hàng Không!

Khi hắn trở mình dậy, trời cũng đã chập choạng tối, vậy là đã mê một ngủ từ non trưa tới giờ. Đầu óc đau như búa bổ, hắn ngồi dậy, choáng váng một chút, tưởng tỉnh nhưng rồi lại say sẩm mặt mày đành nằm bệt lại giường. Mê man, hắn nghe thấy tiếng nói dịu dàng

- Dậy... ăn cháo đi! – là anh Thiên

Anh bê hắn khay cháo lên giường Hạo Bối. Quả thật, đi khắp đất nước này, cũng không thể tìm người thứ hai được Hạo Thiên quan tâm chăm chút đặc sắc như thế!

- Em tự ăn được.

Hắn nói rồi đưa tay ra chặn lại khi thấy hành động định dứt cháo cho mình từ Hạo Thiên. Anh Thiên như bị hớ liền để bát cháo xuống đợi Hạo Bối ngồi dậy. Anh cười, thật hiếm khi thấy Hạo Bối yếu ớt như thế, làm Thiên nghĩ về hồi nhỏ, lúc nào cũng chăm sóc từng tí cho Hạo Bối, rồi hắn còn bẽ neho anh phải xúc cháo cho hắn ăn. Nhưng bây giờ, hắn lớn rồi, thanh niên rồi, anh quên mất!

- Có chuyện gì mà tới nông nổi này? – anh hỏi nhỏ

- Việc của em! – hắn lạnh lùng húp thật nhanh bát cháo

Anh Thiên nghe vậy hơi cau mày khó chịu, anh bảo nếu đã không muốn cho anh biết còn chạy về nhà anh làm gì? Hắn chỉ chăm chăm ăn cháo, có vẻ lượng lự không biết nên mở lời thế nào! Anh Thiên biết thừa trong lòng hắn đang khó chịu, có việc nhờ vả nhưng lòng tự trọng cao ngất mà không dám mở mồm ra.

- Chú không nói, anh đi..! – Anh nói rồi đứng dậy hướng ra cửa phòng

- Giúp em... lần này! – hắn lấp bắp vẫn còn lượng lự

- Nói... – Anh cười cười ngồi xuống

Hắn im lặng, suy nghĩ đôi chút. Có thể nhưng điều hắn nói ra tới đây là điên rồ, nhưng hắn phải thử, bằng bất cứ giá nào. Anh Thiên vẫn hết sức bình tĩnh nhìn thẳng em bé nhỏ, chờ một câu nói.

Bình thường Thiên đại ca giới xa hội đen, chỉ có ra lệnh và ra lệnh chứ không bao giờ có chuyện chờ người khác nói chứ chưa tính đến chuyện thương lượng với cả yêu cầu.

Như vậy, hắn đối với Hạo Thiên, Hạo Bối còn quan trọng hơn cả chính bản thân mình.

- Giúp em hack tất cả hệ thống hàng không trong nước, Thiên! – Hạo Bối nói với một khuôn mặt không thể nghiêm túc hơn

- Chú đùa anh à? Chiến tranh ở đâu thế? – Thiên nửa đùa nửa thật cười cười hỏi

Anh dường như còn chưa nghe thấu những gì Hạo Bối nói. Đánh sập hệ thống hàng không? Hắn điên thật rồi. Hắn nói dễ như cắt cái móng chân ấy!

Anh Thiên dù gì cũng chỉ là người có tiếng tăm trong xã hội ngầm, chưa phải bá chủ thế giới, nói là không thể làm thì cũng không hẳn nhưng đó cũng không phải chuyện dễ dàng. Hàng không bị đánh sập, không khác nào cô lập một đất nước, hệ lụy kéo theo là không lường chưa nói mức thiệt hại về tiền của.

Với lại, tìm một hacker làm việc này cũng không phải dễ, đâu phải nay nói là mai làm được, ít nhất cũng phải một tháng rồi xây dựng lại hệ thống cũng mất vài tháng nữa. Anh nghĩ, thằng em anh không khéo dầm mưa nên ảm đầu rồi. Anh đây lẫn lộn từ thừa 15 còn chưa có ý nghĩ táo bạo thế.

Việc này, ít nhiều sẽ kéo các cục phòng chống này nọ, cục an ninh mạnh, cục cảnh sát, rồi bộ quốc phòng, vân vân mây mây, tóm lại là rắc rối.

Cũng rất có thể sẽ đắc tội với một số bang phái lớn đang hợp tác với lãnh thổ Việt Nam. Nguy hiểm vô cùng.

- Em nghiêm túc... – Hắn nói, mắt vẫn nhìn đăm đăm, chẳng có gì là vẻ đùa cợt.

Hắn biết đây là một việc bất khả thi, nhưng con tim không cho phép hắn ngừng hy vọng.

Anh Thiên im lặng một lúc như ra vẻ suy nghĩ. Thiên đứng lên, đi lại phía cửa sổ nhìn ra ngoài, gương mặt nhìn xa xăm, đôi mắt đăm đăm không chớp, mang dáng vẻ của một cuộc thương lượng thật sự hơn là giúp đỡ.

Hắn thấy vậy càng thêm sốt ruột, tìm cứ binh bịch đợi câu trả lời. Tuy nhiên không hề có một chút cảm xúc nào trên gương mặt đẹp kia. Hắn hiểu được một phần tâm trạng của những kẻ đi thương lượng với Vương Hạo Thiên trọng giới hắc đạo rồi đấy. Thật đáng sợ, cảm tưởng như không vừa ý, anh ấy sẽ quay lại rút súng và bùm... .

- Anh ra giá đi! – Hắn đánh mạnh miếng

Anh Thiên quay lại nhìn hấn, tên này cũng rất có khí chất đấy, không ăn không ăn hồng của ai, có nợ trả nợ, có ơn báo ơn.

Có tổ chất!

Được !

Anh nhìn hấn cười đều, chú muốn một cái giá thì anh đây cũng không ngại cho chú một cái giá phù hợp.

- Được, cái giá của việc đánh sập hãng hàng không Việt Nam... là một cái hôn vào má! – Anh nói rồi nháy mắt bước nhanh ra khỏi cửa không đợi cho hấn em từ chối

Cánh cửa đóng lại một lúc nhưng gương mặt Hạo Bối vẫn chưa hết biến sắc, như một con tắc kè hoa, chuyển hết từ đỏ rồi tím rồi đen.

Thật không thể tin được.

Nếu biết thế này, đã chẳng nói đến cái giá!

Nhục!

Nhưng vì Gia Lạc, hấn sẽ cố gắng chịu thiệt vậy. Thật đúng là, chẳng cái đại nào bằng cái đại nào mà cũng chẳng cái ngu nào bằng cái ngu đòi ra giá từ Hạo Thiên.

Nhất định, đây là một vố cho hấn ăn năn tới già.

Nhưng hấn bây giờ lại thấy nhẹ nhõm hấn, anh Thiên đã đồng ý, nhất định không để hấn thất vọng. Hấn tin anh. Vì đó là anh trai hấn.

Sau một hồi ngồi ngơ ngác đến ngờ ngạc nhiên, hấn bước chân xuống giường và định sang phòng anh trai thương lượng lại.

Khi hấn đi qua cầu thang thì thấy anh hai đang chống tay dựa em gái kia lên tường ở góc bếp. Hấn thấy thú vị nên ngồi xem xét tình hình, cũng thú vị.

Anh Thiên nấp chặt cái cổ tay bé nhỏ kia kéo lên trên đầu rất mạnh, cô ấy mặt nhăn nhó như sắp khóc, hấn nghe thoang thoang tiếng anh Thiên nạt

- Cô làm hỏng xe của tôi, nôn vào người tôi, lại còn làm mất mặt tôi trước đối tác lớn giờ lại dám lên giọng thương lượng sao, cô tin tôi vứt cô xuống hầm cá mập không?

Hấn ngồi trên mà cười không dám cười, nhìn mặt cô ta bị anh Thiên dọa cho biến sắc, cá mập với hầm cá mập ở đâu chứ, con gái đúng là dạng hoang tưởng nhất mà, đây là Việt Nam, không phải Dubai.

Dọa gì cũng tin...

Anh thiên dần dí sát mặt vào cô gái và nói

- Cô chỉ cần ở lại làm người hầu cho tôi một thời gian, tôi sẽ bảo toàn mạng cho cô! – Anh thiên nói rồi cười một nụ cười không mấy trong sáng

- Tôi cần cái loại anh giữ mạng sống cho chắc! Tôi mà về được nhà, thề sẽ cho anh sống dờ chết dờ! – Cô ấy nói rồi dẫm mạnh vào chân anh Thiên

Hạo Bối ngồi bên trên mà vẫn không tin vào những gì tai nghe mắt thấy, cô gái này... tuyệt đấy.

Rất khí phách...

Anh Thiên bị giẫm vô chân nhảy dựng lên, mặt trợn trừng, mặt mũi nhăn nhó

- Cô... Cô... được lắm... Tôi nhất định sẽ... - anh nói, tay giơ ngon trở lên trước mặt cô gái

Cô ấy nhanh nhồm cắn vào cái ngón tay dễ thương của anh Thiên một cái mà làm cho Hạo Bối chỉ ngồi nhìn thôi cũng sồn hết cả da gà lên vì tưởng đứt rồi cả ngón tay.

- Á...Á.....Á..... Cô cầm tinh chó điên à? – Anh Thiên lại được một phen nhảy dựng lên

Hấn trông mà cười nắc nẻ, không thể ngâm được nữa đành phọt ra một tràng sảng sặc. Cô ta vẫn đứng khoanh tay, gương mặt vô cùng đắc ý cười khinh. Anh Thiên đã nhìn thấy hấn ngồi cười, vừa tức vừa ngượng gào lên

- Chú thấy vui lắm à ? Không anh em gì nữa. Đẹp.... Đẹp....! – Anh nhảy cóc ra ghế salon ngồi.

Hấn lò dò đi xuống, miệng vẫn chưa ngâm được lại, hấn thấy thế cũng vui, tại chưa bao giờ Hạo Thiên lại có mấy trạng thái như thế. Chắc cô ta là người lạ đầu tiên mà anh Thiên thoải mái cảm xúc vậy. Bình thường mà hai anh em đang trêu đùa nhau, có mặt người khác xuất hiện là ngay lập tức, khuôn mặt lạnh như băng, khiến người ta như đứng ở Bắc cực.

Cô gái này, cũng có thể nói là đặc biệt!

Hắn đi xuống, gãi đầu gãi tai như ăn năn lắm, ngồi xuống cạnh anh, hắn thấy cô gái cũng bẽ đũa hoa quả gọt sẵn để trên bàn, có vẻ cô ta bị ép làm osin rồi.

Thủ đoạn này, hắn thấy quen quen.

- Anh, chúng ta thương lượng lại được không? – hắn khề khàng vừa nói vừa xiên miếng táo đưa tận tay cho Hạo Thiên

- Chú muốn thương lượng gì? – anh cầm miếng táo

Đôi môi quyến rũ cắn nhẹ miếng táo, đôi mắt nhìn lơ đãng, cô gái nhìn thấy cũng thoáng giật mình, chắc cô không tin, người này, vài phút trước đã bị cô giẫm chân và cắn ngón tay. Khuôn mặt, như tỏa sát khí. Đứng với dáng dấp của người có tiếng nói trong thế giới ngầm.

- Về việc ấy... ấ... cái giá ý. – hắn hơi ngại khi nói trước mặt người con gái kia

Cô gái kia có vẻ biết điều nên vội đứng lên vào trong bếp, để hai anh em bên ngoài cho thoải mái.

- Vậy thì anh không có gì để thương lượng thêm! – Thiên nói rồi đứng lên

- Cho một cái giá khác được không anh? – hắn ta kéo áo lại, ánh mắt nấn nỉ tốt cùng

Anh Thiên nhướn cặp lông mày, ngồi lại vị trí, hắn thấy vậy cười thầm

- Vậy thì hôn má Gia Lạc vậy? – Anh cười ranh mãnh

- ....Không còn giá khác sao? – hắn ta hốt hoảng, lưỡng lự

- Chú kém thế, mỗi một nụ hôn má cũng không dám. Thật mắt mặt! không đồng ý thì coi như giữa chúng ta chưa hề có thỏa thuận gì! – anh nói rồi hếch mõng đi

- Được....- hắn nói nhỏ

Có thể thấy được, anh Thiên quay đi để lại một cái nhoeén miệng thích chí sau lưng, anh thậm nghĩ cũng chỉ là anh muốn giúp chú thôi, chú nhát quá mà! Chứ chú nghĩ anh thêm lắm một cái hôn của chú ư? Phụ nữ anh không thiếu nói gì đến một thằng đực rựa như chú. Anh chỉ dương Đông khích Tây vậy thôi. Chú vẫn non và xanh lắm.

Hắn vẫn ngồi đần mặt ở salong dần dần nhận ra mình mắc bẫy anh trai. Tức muốn nổi điên mà không thể làm gì được. Giờ chỉ còn nước ngồi trông anh trai đánh sập hàng hàng không, Gia Lạc phải ở lại rồi mọi chuyện tính sau.

Bỗng dưng hắn bật dậy, khuôn mặt như vừa có ý nghĩ làm gì đó. Hắn chạy vào gara lấy ra chiếc moto để bám cả bụi của mình rồi lao đi vun vút trong trời khuya.

Anh Thiên sau đó, ngồi nói chuyện điện thoại khá lâu với ai đó, nghe có vẻ cũng là một người có tiếng trong giới quân sự

- Cậu nói tôi phải làm như nào? – anh cười

“- Thiên vẫn cáo như ngày nào?” – người bên kia nói

- Quá khen... nhưng chắc không Kỳ Hưng? – Thiên hỏi có vẻ nghiêm túc.

“- Chắc chứ! Hiện tôi vẫn đang quản lý trường đó mà..” – Người bên kia cười

- Được... vậy khi nào có dịp mời cậu vài ly! – Thiên nói

“- Được... khi nào tôi về nhất định thăm cậu.” – Kỳ Hưng nói, hơi cười nhẹ

Chắc nhiều người cũng thắc mắc Kỳ Hưng là ai mà Hạo Thiên xoi lời thế, nhưng anh ta cũng chẳng phải nhân vật chính gì nên chỉ giới thiệu một chút thôi. Năm 15 tuổi, cùng ở băng Diên Đô với Thiên, một băng đáng khét tiếng. Hai người vào sinh ra tử, sống chết với nhau để giành vị trí ông chủ nhưng vì đỡ cho Thiên một phát đạn mà Kỳ Hưng đã không thể trở thành người đứng đầu thế giới ngầm. Đến năm 20 tuổi thì Kỳ Hưng luyện thành sát thủ cấp cao, được bố làm ở trụ sở FBI Mỹ cho gia nhập làm điệp viên ở Việt Nam và sau đó cũng không biết sao anh ta có thể lên làm đại giáo quan Pháo Binh ở Đại học Tân Lập ở cái tuổi 25. Mọi chuyện trong Tân Lập, anh ta hiểu rất rõ.

Anh ta bảo chuyện của Gia Lạc, sẽ dễ mất đến, vẫn còn cơ hội.

Hạo Thiên mỉm cười, vậy là không nhất thiết phải tốn một khoản tiền thuê hacker nữa rồi.

Thiên ngồi trên chiếc ghế xoay tiến lại gần tấm cửa kính trong suốt không bám một hạt bụi, nhìn người con gái đang tưới nước cho hoa bên dưới, bất giác mỉm cười ngây ngốc.

Chưa bao giờ anh thấy tâm trạng tốt như hôm nay, chẳng có nhẽ nào, hành hạ người con gái kia khiến anh sáng khoái, anh cười rồi tự chửi mình càng ngày càng biến chất.

Cô gái bé nhỏ vẫn chăm chút tưới cây, rồi còn nói thì thầm với cây cối nữa, thật là khiến người ta phải bật cười. Dáng vẻ không khác một con nhóc cấp 3 nhưng thực chất nàng ta 22 tuổi rồi và gia cảnh sau đó vô cùng hấp dẫn.

Rốt cuộc, Thiên vẫn tự nhảm với mình: “ Cô ta không cùng một thế giới với mình”.

Phải. Những chuyện xảy ra 4 năm trước, anh không bao giờ quên.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Mật Ngọt

Trong một căn nhà, không một ánh đèn nào hắt ra. Trong một đêm trăng sao đẹp như vậy, lại tồn tại một thứ khiến lòng người không đẹp.

Gia Lạc thu mình lại trên chiếc nệm êm tròn ở giữa phòng, hai tay ôm khư khư đầu gối. Khuôn mặt lãnh lẽo, lãnh đạm. Hoàn toàn là sự mệt mỏi.

Nó chẳng muốn nghĩ gì nữa hết, tất cả cũng chỉ là nó đen đui, sinh là đã gánh vác một số kiếp bi thương, đầu thai làm một người xấu số.

Phải chấp nhận thôi!

Chẳng còn con đường nào cả.

Chấm dứt rồi!

Công việc của nó bây giờ là thu dọn hành lý đợi sáng mai đến tạm biệt bạn bè rồi rời khỏi nơi này.

Khóc cũng khóc rồi, húp cả mắt vào rồi, bây giờ, muốn khóc cũng chẳng còn hơi sức nữa. Từ trưa đã không ăn gì, giờ chẳng còn đủ sức để thờ chứ nói gì đến việc khóc lóc.

Bây giờ đã muộn quá, mà không có gì để ăn, nó mở cặp mong tìm được cái bánh nào đó.

Chiếc cặp đen mờ ra, Gia Lạc mò bàn tay nhỏ vợ vợ, chiếc cặp rộng tuếch vài quyển vở mỏng và một túi màu vàng. Bên trong chiếc túi...

Là hộp com ban sáng của Nhím làm cho, chưa kịp ăn. Bàn tay nhỏ run run mở chiếc hộp nhựa. Lại thêm một giọt nước mắt rơi xuống. Vốn dĩ, nó không phải là người yếu đuối, không dễ dàng khóc lóc, vậy mà chẳng hiểu sao, bây giờ, đột ngột lại khóc thế! Chỉ là một hộp com, có cần thiết phải khóc không?

Đây... Đây là hộp com tự làm đầu tiên nó được nhận từ người khác ngoài bác giúp việc ngày trước. Một hộp com, không phải đơn giản chỉ mang tính chất nhu cầu thiết yếu hay công việc bắt buộc mà là, được làm nên bởi tình cảm.

Một hộp com không khác nào đồ ăn thừa, mọi thứ đen xì, và chẳng có gì đẹp đẽ, nhưng đối với Gia Lạc mà nói, nó còn quý hơn tất cả những hộp com trên thế giới này gộp lại, mãi mãi không có hộp com thứ hai sánh kịp.

Lấy chiếc thìa bên cạnh, xắn lấy một ít com, xắn một miếng trứng cháy để bên trên, đưa lên miệng.

Đắng.

Đắng ngắt!

Nhưng chưa bao giờ, nó được ăn một miếng com ngon như vậy.

Thực sự là rất ngon... Từ tận trong tim cảm nhận.

Gia Lạc dừng lại, đưa tay lên quệt nước mắt đang thi nhau rơi trên khuôn mặt trắng sữa.

Nếu như có ai đó nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ thấy rất đau lòng, vô cùng đau lòng. Tim như nát ra vậy. Như vậy mới hiểu được, không phải cứ mẹ giàu, nhà sang đã là hạnh phúc, không có bạn bè và người quan tâm thật lòng thì tất cả cũng chỉ là con số 0.

Chẳng có gì quý giá !

Đau khổ trong một vẻ ngoài sung sướng chính là đau khổ của đau khổ. Vì ít nhất, nếu đau khổ trong nghèo khó, nhất định không sớm thì muộn sẽ có người cảm thương quan tâm tới còn những người đau khổ lại được đáp trong sự sung sướng thì mãi mãi chẳng ai quan tâm tới.

Mãi mới có một chút về tình bạn, mãi mới có cái cảm giác gọi là được che chở, được sống trong sự quan tâm mà Gia Lạc hằng ao ước, vậy mà tất cả, nhanh chóng vụt qua, như một ngôi sao băng, trong cái chớp mắt, đã biến mất, để người ta phải nuối tiếc đến xót lòng.

Đang buồn bã, bỗng có tiếng chuông điện thoại reo, nó lưỡng lự nhìn người gọi đến rồi nhấc máy.

Người đó gọi lại, Gia Lạc đành miễn cưỡng nghe

- Alo...

« _ Ăn chưa ? » - Là Hạo Bối, giọng nói ôn nhu

- Rồi ! – Nó lãnh đạm trả lời

« _ Mở cửa sổ ra ! » - Giọng thì nghe giống ra lệnh rồi đấy

Nó dừng lại, đưa điện thoại xuống, lồm cồm bò ra bên cửa sổ, đưa tay kéo chiếc cửa nặng trĩu sang một bên.

Hắn...

Gia Lạc như á khẩu, gương mặt như hóa thạch cao, mồm cố gắng cũng không thoát ra được tiếng nào. Hai mắt tròn trũng lên. Kì thực... Đây không phải mơ đấy chứ ?

Hắn, mái tóc đen bay lất phất trong gió, đang nhỏ lấm chấm mồ hôi, gương mặt sáng tỏa ra khí chất, những giọt mồ hôi còn vương đầm cả trán, chiếc áo phông mỏng dường như cũng ướt, để lộ ra cơ thể cường tráng. Có lẽ, đã mất một đoạn đường khá xa để tới đây.

Hắn, đang đứng ngay trên ban công phòng Gia Lạc.

Hắn nở một nụ cười tươi nhìn Gia Lạc.

Điều đó khiến cho tim Gia Lạc nhảy nhip điên loạn, đập mạnh nghe đến thịch một cái. Hắn ta đúng là rất biết cách làm người khác đau tim a!

- Cậu... Cậu... – Gia Lạc bấp búng mãi không nói được thành lời.

Hắn lặng thinh, trèo qua cửa sổ vào trong phòng.

- Bật điện lên. – Hắn nói rồi ngồi ngay giữa phòng Gia Lạc

- Làm gì vậy ? – Gia Lạc sau khi bật đèn, thấy hắn bày biện một đóng ra giữa nhà, không thể kìm lòng

Hắn chẳng nói chẳng rằng, chỉ liếc mắt nó một cái rồi lại tiếp tục gỡ hết túi nọ túi kia ra. Nó đứng nhìn không chớp mắt. Dần dần gương mặt ửng hồng lên, mắt lấp lánh như đèn pha container.

Mọi thứ trước mắt làm Gia Lạc đứng hình, c hỉ có thể thốt lên một câu bao trọn cảm xúc : « woa »

Những chiếc bánh ngọt đủ hình hài, đủ màu sắc nhìn đã thèm chảy nước miếng, mùi dâu, mùi cam, mùi bạc hà, mùi sôcôla cứ thể tỏa hương ngào ngạt trong căn phòng mới nãy còn tăm tối.

Sức sống mới được truyền đến, quán lấy và an ủi, nó thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, tốt quá, có người ở đây, nó sẽ chẳng thấy tủi thân nữa, sẽ không có cảm giác muốn khóc nữa.

Gia Lạc tiến lại gần Hạo Bối, bẽn lẽn ngồi xuống

- Cậu không cần phải làm quá như thế ! – giọng nói nhỏ hết mức có thể

- Tệ đường thôi. ! – Hạo Bối nói một câu rảo hoành.

Gương mặt hơi sưng đỏ của Gia Lạc cứ hây hây lên, lý nhí bảo là tiện đường gì mà mồ hôi chảy như vừa đánh giặc ý. Hắn nhìn lại người mình, thấy lời nói vừa nãy hơi ngược rồi, ngại nên lăm lăm bày các thứ ra mà chẳng trả lời.

- Cậu ăn đi, không đói ! Mà cho tôi mượn nhà tắm một chút. !- Hắn nói rồi đứng lên

- Ừm. Ra cửa rẽ trái. – Gia Lạc chỉ đường

Hắn nhanh chóng bước vào nhà tắm, gột rửa sạch sẽ những giọt mồ hôi. Điều làm hắn thấy thú vị nhất là trong cái nhà tắm này, không cái gì có thể thoát được khỏi bạc hà, từ sữa tắm cho đến nước gội đầu, nước hoa, sữa rửa mặt, băng phiến...

Thế mới biết được, ngoài đam mê ăn uống, Gia Lạc còn đam mê cả bạc hà, đam mê trên cả mức điên cuồng.

Với Gia Lạc, có lẽ đó là thơm, nhưng với Hạo Bối có lẽ là hơi hắc, hắn tưởng còn gái phải thích hoa hồng, lan, cúc, huệ, hoặc những loài hoa cỏ có mùi thơm dịu nhẹ chứ nhỉ? Bạc hà chẳng phải quá nam tính so với một cô gái đáng yêu như Gia Lạc ư?

Gia Lạc ngồi trong phòng, tuy nhìn những miếng bánh mà thèm khát nhưng nó vẫn muốn đợi hắn ra rồi cùng ăn. Mãi ngồi đợi thành ra cũng suy nghĩ lung tung. Nó cứ thấy má mình đỏ hây hây mỗi khi nghĩ đến việc hắn bất chấp thời gian mà bay đến cửa hàng bánh mua bánh cho nó ăn. Nghĩ thôi mà cũng muốn cảm động rớt nước mắt rồi.

Vừa mới nghĩ vậy, nó lại nghĩ đến việc khác: «Không lẽ, cậu ấy thương hại mình không còn được ăn bánh ở đây nữa nên mới đi mua cho mình ăn?»

Mới nghĩ tới đã tui thân dã man.

Đang miên man trong sự tui thân thì đột nhiên hắn lồm lũi tiến vào trong phòng, trên người quần độc cái khăn tắm, để lộ ra một cơ thể săn chắc, quần hút bao nhiêu cô gái từ trước đến nay. Cơ thể ấy bây giờ, đang lồ lộ trước mắt Gia Lạc. Từng múi từng múi, từng cơ từng cơ đan xen nhau hoàn hảo. Mái tóc đen giờ sũng nước còn đang nhỏ giọt, trông lại càng thêm cuốn hút, vài giọt nước chưa lại lăn từ khuôn mặt tới cái cổ rồi tuồn tuột xuống bộ ngực rộng nở nang. Vóc dáng thật phi phàm.

Với một bản tính hám gái đẹp sẵn có, Gia Lạc cứ thế nhìn cơ thể đẹp ấy chăm chăm, khiến cho chủ nhân của nó đỏ cả mặt

- Nhìn đủ chưa? – cuối cùng hắn cũng lên tiếng. – Kiểm cho tôi bộ đồ nào đó mặc đỡ đi

- À... hà... để vậy không được hay sao?... À không... ý tớ là, nhà tớ chỉ có quần áo phụ nữ... không có vừa với cậu được đâu!

Ánh mắt gian tà ấy giương như tiếu hổ. Mãi mới có dịp mãn nhãn cơ mà... Mặc làm gì... để vậy cho mát có phải hơn không? Đây hình như là lần thứ ba Gia Lạc được chiêm ngưỡng vẻ đẹp như một vị thần ấy, đầu tiên là khi bị rơi xuống vách núi, trong cái hang, lần thứ 2 là ở lớp học, khi nó bị té nước, Hạo Bối cởi áo cho Gia Lạc mượn để mặc cho đỡ ướt, và đây là lần thứ 3.

Nó lại thấy tự dung mình đỏ quá, chần chẫn, nếu được nhìn trai đẹp thế này, dù có đen đui nhưng dám cá hàng loạt cô gái sẽ lao vào mà dành giật cái may này của Gia Lạc ấy chứ!

- Cậu đừng nhìn nữa, lấy bộ nào đó cho tôi đi. Vẫn tốt hơn là cậu chứ chăm chăm tôi thế này.

Câu nói của Hạo Bối nói ra gần như làm Gia Lạc tỉnh ngộ, nó đang làm cái quái gì thế, mất mặt quá! Gương mặt hắn hơi đỏ đỏ, nó liền vội tới tủ quần áo, kiểm tới kiểm lui cũng chẳng thấy có bộ nào vừa hắn. Mờ tù sơ mi, bỗng dưng....

Đây chẳng phải là áo đồng phục của Hạo Bối hay sao? Đúng rồi, cái áo mượn lần trước, còn chưa trả. Nó mỉm cười tinh quái.

May quá!

Vậy là hắn đã có áo, còn quần thì...

Nó nghĩ rồi chạy sang phòng cô giúp việc, lấy một cái quần chun hoa hộc hoa sói của cô, dài đến gót chân, màu sắc cũng không rồi, một màu xanh xanh chấm thêm vàng vàng, một màu xanh chấm thêm vàng cái quần hoa.

Ngay sau khi chiếc quần đó xuất hiện trước mặt Hạo Bối, hắn ta cứng đờ người, miệng như hóa thạch, hắn tự rút ra một điều rằng: «Gia Lạc làm gì cũng được, miễn là đừng để cậu ta làm sờ - tai - lít».

Thảm họa...

Thảm họa ngành thời trang nước nhà.

- Cậu đừng chê, chỉ có thể thôi! Không mặc thì ở vậy cũng được. – Gia Lạc chìa chiếc quần hoa hoét cười rất hiền

Hắn đành tự nhủ thầm rằng có cái quần hoa, còn hơn không có, đành mặc vào. Vậy là một bộ trang phục đậm chất dân chơi Gia Lạc thiết kế riêng cho Hạo Bối được hắn miễn cưỡng mặc lên. Chiếc quần hoa bà già châm phá hai gam vàng xanh nổi bật so với nó thì đến gót chân còn với hắn chắc gang tay nữa là tới đầu gối mặc với chiếc áo đồng phục trắng mặc lên nhìn không khác nào một sói ca, lại còn rất giống một người có sức vóc đứng đầu một bang phái lớn trong thiên hạ: Bang chủ Cái Bang. Chỉ thiếu mỗi nón rách và gậy đuôi chó là bộ thiết kế hoàn hảo.

- Tuyệt... Một phong cách rất rùng rợn bay phượng múa đấy chứ?

Gia Lạc hai nay chống nạnh cười hô hô mặc cho khuôn mặt của Hạo Bối chuyển màu như đèn giao thông, hết đỏ thành đen rồi tím...

Gia Lạc, cậu sẽ phải trả giá!

Hắn nói rồi tiến đến bế thốc Gia Lạc rồi quăng lên giường. Mặt nó trắng bệch, chắc hẳn bị nó làm cho tức điên rồi. Đôi mắt tròn trũng trũng, đỏ au, răng kiến nghiêng lại, y như một con thú dữ.

Hắn tay chống lên giường, đè Gia Lạc xuống dưới, cơ mặt giãn ra, đôi mắt trở về trạng thái hiền từ hơn

- Làm gì vậy ?

Nó hoảng hốt, vùng vẫy để thoát ra khỏi cánh tay rắn chắc nhưng bất lực. Đành nằm im lại, thấy hắn cứ nhìn chăm chăm, hình như cũng chẳng có ý muốn làm gì cả.

Nó lại nghĩ bậy rồi, đầu óc quả thực là... hazz đen tối quá ! Nó chỉ biết thờ dài

Hắn đang vô cùng ưu tư, đôi mắt đẹp nhìn khắp gương mặt nó, đôi môi nhỏ chúm chím nhưng chẳng hồng hào như bình thường, đôi mắt thì sưng u lên. Hắn không thích cái vẻ này của Gia Lạc chút nào

- Như đã hứa, cậu....!

Hắn nói chưa hết câu những cảm thấy không cần phải nói tiếp nữa, nhẹ nhàng cúi thấp người xuống thòm lên cái má núng nính trắng mềm của Gia Lạc. Một cái chạm nhẹ nhưng đủ làm cả hắn và nó run người.

Tím lại run run lên từng hồi, hắn đáng ghét quá !

Nó như bị thôi miên, không còn phân biệt được đâu là trần nhà, đâu là dưới đất nữa, mọi thứ quay vòng vòng.

Hạo Bối đứng lên, tay gãi gãi đầu, hai má hơi ửng hồng, nói lắp bắp

- Cậu ăn đi... tôi về !

Nói rồi hắn lao như tên bắn ra khỏi cửa sổ, xuống đất rồi nhanh chóng leo lên chiếc moto đen phóng đi mất, nó chạy lại bên cửa sổ nhìn cho đến khi bóng hắn khuất hẳn. Bất giác sau đó chiếc úp bàn tay lên má mình, một nụ cười hiện trên môi.

Nó lấy một chiếc bánh, mở ra, nhìn rất hấp dẫn, cho một miếng lên miệng, vị bạc hà tan ngay đầu lưỡi, đây là chiếc bánh ngon nhất nó từng được ăn.

Sau khi đã no bụng, nó lên giường nằm, thao thức mãi, những lời hắn vừa nói : « Như đã hứa.. »

Nó có một dự cảm tốt lành nhưng lại không muốn hy vọng, sợ khi thật vọng sẽ vô cùng đau đớn.

Nó nhìn lên trần nhà, bất giác, hình ảnh hồi nãy lại hiện lên mồn một, hai má lại đỏ rực như cà chua. Nó cứ tìm tìm mãi, tay ôm chặt gối ôm của mình hít mạnh, cái cảm giác xốn xang và ngọt ban nãy đưa Gia Lạc vào một giấc ngủ an lành.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đi Hay Ở?

Hắn ở nhà bên kia lại thao thức mãi không ngủ được, đầu óc cứ mãi nghĩ đến hành động xấu hổ vừa rồi. Hắn đột nhiên giờ tay chạm nhẹ vào môi mình. Nói đây, vẫn thoang thoảng vị ngọt dịu nhẹ của làn da ai đó.

Nó khiến hắn xuyên xao !

Chỉ một cái chạm má phớt qua, cũng khiến hắn nóng ran...

Bệnh sợ gái của hắn cũng chưa hẳn là không có thuốc chữa. Thuốc chữa ngay đây chứ đâu.

Nhưng thật sự hắn nghĩ, không phải hắn sợ gái hay nhất gì đâu, thực chất là, hắn không muốn gần gũi, dính dáng đến bất kì một người phụ nữ nào. Từ cái chết của mẹ mình, hắn nhận ra rằng, vướng vào phụ nữ, vô cùng phức tạp và đau khổ. Cho nên từ đó, hắn có một chứng bệnh tâm lý là cứ thấy phụ nữ, con gái đến gần là tự động tránh xa, lại càng ghét những đứa cô tình theo bám. Mấy bạn nữ cả hơn tuổi lẫn ít tuổi say Hạo Bối như điều đồ cũng chỉ vì vẻ ngoài lạnh lùng đẹp trai của hắn.

Lại nhớ về mối tình đầu của hắn, Thùy Vân, là một đứa con gái vô cùng nhí nhảnh, ngồi cùng bàn với hắn, ban đầu hắn cũng chẳng ưa gì nhưng vì Thùy Vân rất tốt bụng, giống Gia Lạc ấy, lại đeo đuổi Hạo Bối mãi không tha thành thử ra trong lòng Hạo Bối cũng coi cô ấy có chút đặc biệt. Về sau, khi tình cảm sâu sắc hơn một chút, hứa hẹn với nhau nhiều thứ thì cô ả bỗng dưng theo bố mẹ sang Mỹ học và chỉ để lại một tin nhắn chia tay cho Hạo Bối.

Hắn khi đó vô cùng buồn, đau, nhưng ngay sau đó nghe được thông tin là công ty nhà cô ta đang hợp tác làm ăn với một công ty lớn bên Mỹ, bố mẹ cô ấy muốn lấy cuộc đính ước giữa cô ta và công tử công ty đó làm một mối giây làm ăn giữa hai nhà. Từ đó, hắn chuyển sang hận cô, mãi mãi hận.

Khi bước chân vào cấp 3, hắn tự hứa sẽ không bao giờ dính dáng đến con gái nữa, vậy mà...

Chỉ còn biết nói là : « Người tính không bằng trời tính ».

Bây giờ, hắn đang suy nghĩ, đã đi đến bước đường này rồi, hắn không thể quay lại được, thực sự, Gia Lạc là một người, với hắn mà nói, rất quan trọng.

*****

Buổi sáng không mới vui vẻ gì với Gia Lạc lại bắt đầu.

Nó uể oải, lơ mơ bước xuống giường. Mới có hơn 6h30, nhưng hôm nay, nó cần đến để chia tay các bạn nên nhanh chóng thu dọn, thay quần áo rồi đến trường.

Trên đường đến trường, Gia Lạc gặp Hạo Bối đi chiếc xe đạp địa hình màu xanh dương chậm chậm đằng sau mà không hề có ý vượt qua.

- Lên xe đi !

Cuối cùng thì hắn cũng phải vượt lên trước mặt

Nó chẳng nói gì, nhẹ nhàng trèo lên phía sau, chiếc xe địa hình chỉ có một yên, nó đánh đứng lên gạt chân, hai tay bám vào vai Hạo Bối. Chiếc xe lăn bánh, một đoạn đường dài trong im lặng. Trong lòng hai người chỉ toàn là xốn xang lạ lẫm, cảm giác thích thú ở tuổi mới lớn là như vậy à ? Cũng không tồi nhỉ ? Nhưng lại ngượng ngập...

- Hôm qua...

Nói nói, nhưng rồi dừng lại, làm cả hai người đỏ mặt, không khí cứ thấy căng thẳng. Nó thầm nghĩ, đáng ra nó không nên nói thì hơn, khiến hai người khó xử quá. Nhưng đã nói rồi đành nói nốt vậy

- Cảm ơn, bánh ngon lắm !

- Ừm... - Lại một giọng nói ôn nhu

Nó cảm thấy không quen lắm khi hắn hiền từ như vậy, Gia Lạc đã quen với một Hạo Bối bùng nổ, mạnh mẽ, xấu xa cơ ! Thành ra gương mặt nó càng hồng lên.

Từ khi học Tân Lập, nó đã bị thay đổi rất nhiều, có nhiều thứ, nó nghĩ hơi giả tạo một chút nhưng mẹ nói là những thứ đó chỉ được dùng khi thực sự cần đến. « Thứ đó » không được để dành cho người khác biết, hãy làm một người bình thường... ! »

Đằng sau Hạo Bối, nó thấy hương tóc của Hạo Bối rất thơm, là mùi mà nó rất thích, chính là bạc hà. Gió đem hương ấy quấn quýt tâm trí nó. Một nụ cười nhẹ nhàng nở trên môi.

Giây phút này, nó đã không còn gì phải hối tiếc nữa rồi.

Cổng trường Tân Lập rất rộng, đặc biệt để lại ấn tượng cho người khác. Học sinh mới lác đác, bây giờ còn khá sớm so với giờ học, bình thường bây giờ nó vẫn còn ngủ ý chứ

!

Đội Hạo Bối cất xe, chúng cùng nhau lên lớp luôn. Lớp 10A9 khoa Bộ Binh là lớp cuối cùng của tầng 2. Một dãy hành lang dài, không một bóng người bất giác làm Gia Lạc lặng người, khẽ đứng lại, đôi chân không dám bước tiếp.

Gia Lạc cúi mặt xuống đất, không dám, không đủ dũng cảm để bước tiếp về phía cửa lớp, cảm xúc hiện tại, nó không thể không chế được.

Nó sắp khóc.....

Nó sợ lắm, sợ không dám bước vào lớp học đó, sợ sẽ phải nhanh chóng bước ra mà đau lòng. Hay là chọn cách chia tay từ xa...

Mãi mê nghĩ, đầu óc rối bời.

- Đi...

Hắn từ đâu bước tới, nắm cổ tay nó kéo đi. Hắn tin, vì hắn đã hứa.

Nó khựng lại nơi cửa lớp, cố gắng đổi mặt mà vẫn chưa sẵn sàng, nó mất bình tĩnh, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm cánh cửa. Hắn đặt tay lên vai truyền cho

nó sự trấn tĩnh.

Không sao.... Không sao... Bây giờ vẫn sớm, không có ai đâu ! Nó tự trấn mình.

Cánh cửa khẽ mở, Gia Lạc chậm chậm bước vào, ngược mặt nhìn, khung cảnh trước mắt làm nó sững sờ

Hốt hoảng,

Ngờ ngàng,

Xúc động,

Khóe mắt có giọt lệ sắp rơi.

Cả lớp... gần như đã đến đông đủ, người nào người nấy ngồi vào vị trí của mình, không tiếng nói, không tiếng cười, chỉ là một sự im lặng, mọi người dường như đang chờ đợi để chào tạm biệt nó.

Gia Lạc cố gắng, mạnh mẽ bước vào giữa lớp, phía trên bục giảng. Gương mặt tỏ ra bình thản nhất có thể

- Các bạn.... Chúng ta, tuy chưa gặp nhau bao lâu nhưng đều có những kỉ niệm đẹp về nhau. Cảm ơn các bạn đã giúp đỡ tôi, nhất là trong kì thi vừa rồi để tôi có thể đạt được kết quả mà mình chưa bao giờ có. Cảm ơn rất nhiều.

Nó dừng lại, điều chỉnh cảm xúc của mình và cũng là để xem phản ứng của mọi người. Bầu không khí nào nề bao trùm

- Các ban... đừng buồn nhé ! Tại tôi với các bạn ngắn duyên, nhất định sau này chúng ta còn gặp

lại, Gia Lạc mình chúc cả lớp sẽ học hành thật tốt cũng như giành nhiều giải hoạt động về cho lớp trong những năm kế tiếp. Nhân đây, tớ cũng gửi lời cảm ơn tới Nhím và Đậu, thời gian ở bên các cậu, là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của tớ. Các bạn hãy mãi mãi thân thiết với nhau nhé! Thi thoảng chúng ta liên lạc....

Gia Lạc vẫn chưa dứt lời, Nhím đã lao lên bục giảng ôm Gia Lạc, Nhím khóc.... Gia Lạc chỉ nhẹ nhàng xoa xoa lưng Nhím, Đậu cũng bước lên trên, vòng tay thật lớn ôm bạn của mình.

- Mày mít ướt quá! Chúng ta chỉ xa nhau một thời gian thôi, nhất định sẽ gặp lại mà...! – Gia Lạc nói trong khi chính mình cũng đang khóc.

Các học sinh khác trong lớp lần lượt đứng lên đứng bao xung quanh cùng ôm Gia Lạc. Cho dù gặp nhau chưa bao lâu, nhưng Gia Lạc có thể nói là phần tử chuyên ra kiểm tra vui cho cả lớp, lại rất tốt bụng nữa. Thật sự, Gia Lạc đi rồi, chắc lớp học trống vắng lắm

Quần kêu mặt buồn thiu mà chẳng thể làm gì được, kêu vẫn chưa làm gì để lấy lòng Gia Lạc mà. Kêu còn muốn ăn cơm với Gia Lạc, mua quà cho Gia Lạc, đánh đàn cho Gia Lạc nghe. Chưa làm được cái gì đã phải xa nhau rồi, thật sự chẳng đành lòng.

Mọi người ôm nhau, ba con ở giữa thì cứ nức nở không nở buông nhau ra, Hạo Bối nhìn thôi cũng thấy não ruột, Bạch nhi thì đứng sát Đậu vỗ vỗ vai an ủi, mặt méo xệch ra, khổ thế, đúng là con gái. Nhị Hắc là lớp trưởng, ấn đứng đầu bàn sát bục giảng, hai tay khoanh lại về mặt lãnh đạm như không có chuyện gì nhưng nếu để ý kĩ, ánh mắt có chút gọi là nuối tiếc.

Mọi người sau khi chia tay dầm dừ, khóc có khóc, cười cũng cười, mặt mũi lại ỉu xiu rồi mọi người ai nấy về chỗ mình, lặng lẽ lôi sách vở ra chuẩn bị cho tiết đầu tiên.

Gia Lạc lặng lẽ nhìn ngắm mọi người, chân chẳng muốn rời đi.

Cánh cửa mở đánh xoạch một cái, là Kim Tú và Thủy Hà. Hai người bước vào lớp coi như sự có mặt của Gia Lạc như không khí, phớt lờ. Hành động này, thực sự ai cũng thấy và đều cảm thấy chướng mắt. Thì một phần nguyên nhân Gia Lạc rời đi cũng chính là vì ả ta còn gì!

Kim Tú ưỡn ẹo một vòng mới về ghế của mình, ngược mặt lên vẫn thấy Gia Lạc đứng ở đó nói chuyện với Nhím và Đậu. Cảm giác ngứa mồm dâng trào làm ả phun ra những thứ không nên phun

- Gia Lạc, cậu còn chưa đi đi, không sợ trễ máy bay à?

Sau câu nói đó, ai ai cũng ngoảnh mặt lại nhìn Kim Tú với ánh mắt khó chịu

- Không nói không ai bảo bà cầm đầu! – lớp phó thể mỹ Linh Kỳ bực mình

Gia Lạc nghe thấy vậy, có phần ỉu xiu hơn nhưng nó muốn chờ thầy Linh tới, muốn nói với thầy đôi ba câu rồi mới đi. Nhím và Đậu lại tiếp tục quay ra nói chuyện, lần này của Bạch cũng vào góp vui trêu đùa một chút cho Gia Lạc thoải mái hơn

- Sang bên đó, nhớ có em nào xinh xinh thì giới thiệu cho tôi nhá! – Anh nói xong tự nhiên thấy cảm giác có ai đó nhìn mình lạnh toát.

Chỉ còn 5 phút nữa đã đến tiết Tiếng Anh của Linh mama, trong lòng nó thấy hơi sốt ruột. Cũng thấy một cảm giác gì đó rất bồi hồi, nó muốn đợi thầy để

nói một lời cảm ơn. Gia Lạc đi mạnh chân mình lên sàn lớp để bình tĩnh, bót run hơn.

- Này... còn 3 phút nữa là đến tiết rồi... Cậu không phải còn muốn ở lại để học cùng lớp chúng tôi đây chứ? – Kim Tú nhìn trông cũng sốt ruột không kém

Kim Tú ấy, khi Gia Lạc còn ở đây, à ta vẫn chưa thể yên lòng mà mỉm cười rục rờ. Nhưng đằng nào mà Gia Lạc chẳng phải đi, chỉ là sớm hay muộn thôi. Gương mặt đẹp son phấn của Tú cứ nhon nhon lên, đắc thắng lắm, gương mặt đầy góc chết ấy cứ vênh vênh lên song song với trần nhà, cái mụn ruồi ở mép cũng héch lên.

Khi Tú nói vậy, Nhím rất bức mình, lúc nãy nói Nhím đã cố nhịn rồi, giờ lại cứ thích kích bác thì Nhím cũng chẳng nể nang gì nữa

- Sáng nay cậu ăn no quá nên bây giờ rùng mớ à? Gia Lạc ở đây hay đi cũng chẳng phiền gì đến cậu mà cậu bận tâm. .... – Nhím lườm lườm nói

Động vào ai thì động, đừng có mà đụng vào bạn cô nhớ, cô cảnh cáo đấy! Mặt đã xấu thì tốt nhất hãy giả tạo một chút để người ta không nhận ra được rằng tâm của cậu cũng xấu kinh Tú ạ. Hoàng Kim Tú chắc chắn là một con người điển hình của loại người đã xấu người lại còn xấu cả nét. Luôn giữ cho mình thói ghen tỵ, bần bựa, mang tiếng là con nhà giàu gia giáo mà lúc nào cũng sai đồ fake nhưng thích thể hiện rằng mình là toàn dùng xịn. mệ... Một với mấy nàng kiểu này

Nhưng Gia Lạc chịu đủ rồi. Thực sự những lời của Tú làm cho Gia Lạc bị tổn thương rất nhiều. Nó đã làm gì để mà Tú phải ghét như vậy? Không là chỉ là hiểu nhầm lúc trước hay sao chứ?

Đó chỉ là hiểu nhầm, Lạc muốn giải thích, nhưng bây giờ có lẽ không cần nữa rồi, dù sao thì, cũng không ở lại đây lâu nữa nên tốt nhất cứ để mọi thứ theo tự nhiên.

Mà Tú nói cũng đúng, bây giờ, Lạc không còn là học sinh của 10a9 nữa rồi, nên cũng chẳng còn tư cách gì để đứng đây nữa, không cò thuộc về nơi này nữa rồi.

Gia Lạc cố gắng nhìn, thu nhỏ mọi thứ và cố gìm chặt trong trái tim này, lớp học thân thương. Lạc quay người bước dần ra khỏi cửa lớp, Nhím cố gấn níu tay Lạc lại, nó quay lại, nhìn Nhím buồn thiu, tay buông ra khỏi tay Nhím, cúi gầm xuống rồi bước đi chậm chậm.

Con tim thực sự chưa muốn rời khỏi nơi này, thật sự chưa sẵn sàng đâu. Một lực ma mị nào nó khiến nó muốn quay lại nhìn một lượt nữa, nó đang cố gắng đấu tranh, đấu tranh không quay đầu lại, nếu bây giờ quay lại thì...

Thì... Sẽ không thể làm chủ được mình.

Chỉ còn cách cánh cửa vài bước chân thì cửa đột ngột mở ra khiến cho không chỉ Mỡ mà tất cả mọi người đều giật cả. Gia Lạc ngược lên nhìn, vẫn chưa hết xúc động

Thầy.....

Linh mama đồng dạng bước vào bên trong, đưa tay chạm vai Gia Lạc có ý muốn bảo đi vào cùng thầy. Mọi người ai cũng ngạc nhiên với hành động của Linh mama, tò mò không biết có chuyện gì mà mặt Linh mama có vẻ nghiêm túc như thế!

- Gia Lạc, em không định học tiết đầu tiên của tôi ư? – Linh mama lên tiếng

- Em... Em phải đi rồi ạ. Xin lỗi thầy... - Gia Lạc tiến lại gần thầy, lí nhí

- Đi đâu? Em vẫn ở top 3 mà! – Thầy ngạc nhiên trước sự hối lỗi của cô học trò nhỏ

Gia Lạc ngược mắt lên nhìn thầy chăm chăm, rồi sau đó nhìn xuống cả lớp như để chắc chắn là mình không nghe nhầm cái con số thần thánh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Có Tôi Ở Đây!

Thầy... em không nghe rõ... Thầy... – Nó sốc quá nên đâm ra lúng túng

- Em chính thức đứng ở top 3 cơ à! – Thầy Linh nhắc lại một lần nữa rất đồng dạng

Lần này, không chỉ Gia Lạc nghe thấy, mà tất cả mọi người đều nghe rõ mồn một và ai cũng kinh ngạc không kém Lạc. Vậy là như thế nào? Mọi người đều lác đầu nhìn nhau khó hiểu.

Trong tim Gia như có một luồng sáng hiện lên, một ngọn lửa nhen nhóm lên tia hy vọng.

Ô, như vậy chẳng hóa ra, từ qua đến giờ, cả cái lớp 10A9 cứ tự biến tự diễn một vở bi kịch với nhau à? Buồn cười thật. Mà cũng đúng, chẳng có thông tin chính thức nào là Mơ bị rớt ra khỏi top 3 cả, cứ tự nghĩ ra rồi đau khổ. Đã thế còn khóc ư, rồi còn nói những lời sến sảm không tài nào nghĩ nổi, giờ thì tốt rồi, dấu mặt đi đâu?

Cơ mà ngẫm cũng lạ. Điểm cũng tiết nhiên định phận tại thiên thư rồi, rõ ràng đứng thứ 4 mà.

- Thưa thầy, điểm của Gia Lạc đứng thứ 4 mà, bọn em đã biết hết điểm rồi ạ...

Kim Tú đứng lên nói với một giọng đầy hậm hực, khó chịu.

Khi nghe thầy nói vậy, Kim Tú đã không thể hiểu được, kiểu như có gì đó đổ vỡ ấy, à không nghĩ nó lại may mắn như thế, chắc chắn là nhầm lẫn ở đây. Không thể nào!

- Có lẽ các em mới chỉ tính điểm thành tích thôi đúng không. Đây là Tân Lập... không giống các trường khác.

Linh mama nói rồi cười, lại bàn giáo viên lấy sách vở ra chuẩn bị cho tiết học tiếp theo và có ý bảo Tiểu Gia Lạc về chỗ mình.

Gia Lạc tuy cũng thắc mắc nhưng vẫn nhanh chóng về chỗ mình, có một sự bồi hồi không hề nhẹ. Hạo Bối nở một nụ cười cong môi. Sau đó anh chàng chợt nhớ ra, bây giờ Gia Lạc không cần phải đi do vẫn đường hoàng trong top 3 rồi, vụ đánh sập hàng không thì sao?

Hắn nghĩ thoáng qua, mặt mũi chợt biến sắc, phải nhanh chóng gọi lại cho anh Thiên để dừng lại mọi chuyện trước khi quá muộn. Hắn đứng bật dậy và xin đi ra ngoài.

Đứng trong buồng vệ sinh, Hạo Bối vội vã gọi điện cho anh trai

“- Alo” – Tiếng anh thiên lãnh đạm

- Hạo Thiên, anh không cần làm sập hàng không nữa đâu, mọi chuyện tốt rồi

“- Sao? Những anh đang cho người làm rồi, chắc cũng sắp xong rồi đó.” – Anh Thiên nói, điệu bộ rất khá ái

- Sao? Thôi, dừng lại... mau dừng lại đi anh! – Hạo Bối vội vàng

“– Haha...” – Anh đáp lại hắn bằng tràng cười dài

Hắn không hiểu truyện này có gì đáng cười cơ chứ? Hắn nhanh chóng đi vào trong lớp.

Trong lúc hắn đứng nói chuyện bên ngoài thì bên trong Kim Tú bắt bằng được thầy Linh phải giải thích rõ ràng mọi chuyện. Thầy bảo Gia Lạc ở lại là điều đương nhiên thôi. Trường Tân Lập sẽ xét thành tích dựa vào hai yếu tố, đó là học lực và thể lực nhân đôi. Người có thành tích cao là một phần rồi còn xét duyệt cả thành tích thể dục thể thao, an ninh quốc phòng và điểm khóa huấn luyện quân sự đầu năm nữa. Tiểu Gia Lạc tuy học lực xếp thứ 4 nhưng điểm thể lực lại đứng thứ 3 nên tất nhiên tổng sẽ đứng thứ 3, còn em học lực thứ 3 nhưng thể lực lại gần chót lớp nên bị xếp xuống top gần dưới.

Mọi người sau khi thầy giải thích thì ồ lên, phải rồi, đây là trường quân sự, nên điểm quân sự là cực kì quan trọng, làm sao lại không tính được chứ. Gia Lạc thở phào nhẹ nhõm, bây giờ nó mới biết mình có năng khiếu và không hoàn toàn vô dụng. Lòng vui như nở hoa, Nhím cười thật tươi, hớn ha hớn hở

- Ấy mà có người ăn dưa bở, tưởng mình ở top 3 thầy ạ....

Kim Tú nghe mình bị nói vậy tức điên nhưng vì thầy đang trong lớp nên chẳng dám manh động, chứ không chắc chắn cái mồm ác nghiệp ấy nhất định không để im

Hắn vào lớp, ngồi bên cạnh Gia Lạc như mọi ngày vẫn vậy.

Hôm nay, nắng đẹp lắm!

Nụ cười trên gương mặt ai đó lại tỏa nắng, khuôn miệng cứ cười mãi không thôi. Trong lòng thậm chí còn sung sướng phát rồ lên.

Những tiết học cứ thế mà trôi qua nhẹ nhàng nhất có thể. Gió khẽ thổi que của sỏ lùa vào mái tóc ai đó để ai đó ngẩn ngơ nhìn mãi không thôi....

Qua cơn mưa lại thấy cầu vồng

****

Buổi trưa hôm đó cả bọn hắn và bọn nó đều tụ tập với nhau dưới canteen chúc mừng ngày nó chiến thắng. Đứa nào cũng hớn hở, nhất là Nhím, phải nói rằng, khi Gia Lạc ở lại, người vui nhất không ai ngoài Nhím, từ lúc biết tin đến giờ, cứ sồn sồn cả lên. Trưa ăn cơm thì thay vì gấp lấy gấp để thức ăn vào bát lớp trưởng như mọi khi thì hôm nay nàng ấy cứ gấp liên tục vào bát Gia Lạc. Khởi phải nói, ai cũng thấy, mặt lớp trưởng đen đi nhiều.

Gia Lạc thấy vậy liền hích tay Nhím nói: "Có người không thích đâu!". Nhím quay ra mới thấy Nhị Hắc vẫn lãnh đạm ngồi ăn như không có chuyện gì cả nhưng đằng sau khuôn mặt nghiêm túc nó, cậu ta buồn.

Nhím ngay tức khắc lại trở về trạng thái như trước, lại nũng nịu làm màu, gấp hết miếng này đến miếng kia cho cậu Hắc nhưng cậu ấy chẳng thèm động đũa động đũa. Giận rồi!

Cậu ăn xong nhanh đầu thì đi lấy nước cho mọi người, để lại Nhím ngồi với khuôn mặt ngẩn ngơ đến tội nghiệp, cái khuôn mặt vừa đáng thương vừa đáng trách ấy khiến cho cả lũ cười phì với nhau.

Ai bảo người nghiêm túc thì không biết ghen. Họ còn ghen một cách nghiêm túc!

Sau khi lớp trưởng quay lại, những cốc trà đủ vị trên khay, cả bọn tự nhiên, ai lấy vị nấy. Gia Lạc cũng không biết tại sao Nhị Hắc lại biết thức uống yêu thích của riêng từng người. Gia Lạc thì là vị Bạc hà, Hạo Bối là dâu, Bạch nhi là Chanh đá, Đậu thích uống Kiwi, còn Nhím là trà Đào đánh đá. Gia Lạc rất muốn xem, Hắc thích loại đồ uống gì thì thấy còn lại mỗi Trà Xanh. À, vậy cậu thích trà xanh. Nó thấy Nhím nhìn cậu cười, cô cậu thì vẫn đứng đưng như không, trông cái dáng điệu ghét ghê. - Này, tối nay, nhóm "Ba nàng điệp viên xinh đẹp và những chú chó" có đi tụ tập chơi bởi gì không nhì?

Tiểu Gia Lạc hào hứng hỏi mọi người. Khi câu nói vừa dứt, năm người còn lại chăm chăm nhìn Gia Lạc kiểu "Nó đang nói cái gì vậy?" Nhím nhìn nó tái mét cả mặt, cái tên đó sao lại gọi trước mặt bọn hắn chứ, đây là tên mật chỉ ba nàng điệp viên được biết thôi. Đậu chỉ khoanh tay thờ dài chờ giông gió đang nổi trên mặt "những chú chó ấy".

- Cậu bảo "Những chú chó" nào vậy? - Hạo Bối là mặt đen nhất, răng nghiến ken két

- À tớ... tớ...

Gia Lạc ấp úng, đã biết mình nhờ lời, vội vàng lùi ra sau rồi kéo tay Nhím chạy không kịp ngoái đầu

Hạo Bối và Bạch nhi đứng phất dậy định đuổi theo nhưng nháy mắt hai người chỉ còn là cái bóng, không hiểu bọn nó luyện được cái chiêu lảng ba vì lợi hại này từ bao giờ không biết

- Tội chẳng liên quan. - Đậu thông thả đứng dậy bước đi ra khỏi canteen

Điều đó thì ai chẳng biết. Tiểu Bạch thấy Đậu đi cũng nhanh nhanh chóng chóng tạm biệt những thằng bạn "cực thân" để chạy theo em bỏ huyệt, mắt mũi cười tít cả lên.

Hai anh ở lại chỉ còn biết lắc đầu ngán ngẩm rồi khoác vai nhau về kí túc xá.

***

Buổi tối hôm đó, bọn chúng đã lên kế hoạch đi công viên giải trí mới xây xong cách đây vài tháng, khách vào cứ nườm nượp. Hầu hết là các cặp đôi đang yêu nhau. Ba chiếc xe moto đen lướt nhanh như gió đồ xịch trước cửa khu vui chơi. Những chiếc mũ bảo hiểm tháo ra, mọi người đều đưa mắt lại nhìn những anh chàng rất đẹp trai, cuốn hút. Những cô gái dù có hay chưa có người yêu đều ủa lên nhìn ngẩn say mê. Hắc tối nay, nhìn không giống lớp trưởng nghiêm túc thường ngày, ăn mặc rất phá cách với Jean và ba lỗ đen, để lộ ra cơ bắp cuộn cuộn, gương mặt lãnh đạm lạnh lùng. Bạch thì luôn luôn trung tình với màu trắng, quần baggy trắng và áo phông trắng, miệng lúc nào cũng cười để lộ ra những cái răng cực trắng.

Mới nhìn sơ sơ qua đã thấy hai cực của màu sắc, chàng trai ở giữa thì lại càng khôi ngô tuấn tú, lạnh lùng, lãnh đạm hơn nữa. Có nét pha trộn giữa hai người kia, chiếc áo phông cộc tay nửa đen nửa trắng cũng với chiếc quần baggy màu xám rất phong cách, mái tóc nâu được vuốt under cut điển trai khiến các cô gái muốn ngã gục.

Những cô gái cũng chẳng chịu kém cạnh gì, các chàng đẹp thì các nàng cũng nghiêng nước nghiêng thành, mỗi người một cá tính riêng. Nhím thì vốn từ trước đã cá tính, độc lạ rồi nên áo phông đen, short và giày đen, Đậu thì nhẹ nhàng hơn, áo sơ mi trắng đuôi tôm và baggy trắng.

Gia Lạc, rất xinh xắn trong chiếc crop top xanh dương trễ vai và chiếc quần giả váy màu đỏ sẫm. Trên đầu còn buộc băng đô chiếc nơ rất xinh, mái tóc nâu xoăn xoăn để xỏa tung bay trong gió quyến luyến một mùi hương nhẹ của bạc hà mát lạnh. Bọn chúng có lẽ là tâm điểm lớn nhất ở đây vì đi qua ai cũng nhìn.

Lúc đầu chúng đi được cùng nhau nhưng không hiểu sao vì sau lại mỗi đôi đi một hướng. Chắc là vì Mỡ muốn chơi mấy trò mạo hiểm và nhà ma nhưng Nhím thì không cho nên nàng ấy đã kéo Nhị Hắc ra khu gấp thú với ném phi tiêu trúng thưởng rồi. Bạch nhi thì khôn lắm, đòi nào anh chàng có cơ hội đi riêng với Đậu mà lại bỏ qua, anh ta giả vờ đi chậm lại để bị thật luôn so với nhóm và còn kéo cả Đậu chậm theo. Vậy là Đậu đáng thương đành phải đi cùng sói Bạch gian ác. Thủ đoạn thật khôn đường, đây chính là Diệu hồ ly son trong truyền thuyết nè.

Hắn từ khi vào đây vẫn cứ im lặng, im lặng và im lặng, gương mặt tuy vui nhưng không cười, nó cũng không biết nên nói gì với hắn cả, nó chỉ lặng lẽ kéo cổ tay hắn đi nhanh tới chiếc đu quay khổng lồ. Những kí ức lúc trước lại trở về, đứng xếp hàng lấy vé mà trong lòng vui như muốn nhảy cẫng lên. Cái hôm định mệnh ở Hoàng Nghiệt City ấy, làm sao mà quên được. Nơi bắt đầu của chuỗi ngày rắc rối và u ám nhưng đó cũng chính là câu nói cho hai người gần nhau hơn.

Mãi chờ rồi cũng đến lượt được lên đu quay, hón ha hón hờ cười tít cả mắt rồi chọn lấy một khoang màu xanh lá. Nó thích thú nói với Hạo Bối

- Chơi cái này xong bọn mình chơi nhà mà nhé!

- Tùy cậu

Hắn rất lạnh lùng, được chơi vui vẻ như này mà chẳng cười lấy một cái cho người khác vui. Gia Lạc không phải đi nữa mà sao mặt hắn cứ bí xì xì ra ý.

Chiếc đu quay tròn dần đưa khoảng xanh lên vị trí cao, thành phố Hà Nội thật rõ nét, rất lung linh. Phía dưới là các đôi bạn trẻ tình tứ nắm tay nhau, cười đùa vui vẻ. Ánh mắt Gia Lạc cứ hau háu, miệng cười tủm tỉm thật đáng ghét, khiến ai đó cứ mãi ngắm

- Cậu nhìn gì đấy?

Gia Lạc thấy Hạo Bối cứ chăm chú nhìn về phía mình nên buột miệng hỏi

- Tôi... tôi nhìn Hồ Gươm! – hắn nói rồi chỉ tay về phía sau Gia Lạc

Nó quay người lại phía sau, nhìn tới nhìn lui rồi bảo Hồ Gươm ở hướng này cơ mà, vừa nói, vừa chỉ tay về phía sau hắn. Hạo Bối gãi đầu gãi tai nói thảm “tôi nhầm thôi...”

Trong khoang đu quay chật hẹp này, hai người dường như gần nhau hơn, hai đứa ngồi so le đối diện nhau. Gia Lạc nhìn Hạo Bối ngượng ngùng rồi khẽ nhồm dậy thom nhẹ lên má hắn.

Vương Hạo Bối mặt mũi ngơ ngác, mồm miệng cứng đờ, con mắt mở to hết cỡ. Gương mặt hừng đỏ liên vội quay đi chỗ khác. Gia Lạc không nghĩ hắn ngại vì lần trước hắn cũng làm thế mà, giờ nó chỉ là đáp trả thôi. Mẹ dạy rồi, không nên nợ người ta cái gì, người ta đối xử với mình như nào thì mình nên đối xử lại với người ta như thế.

Nó thom xong còn nhăn nhó cười làm cho ai kia đã ngượng lại càng ngượng hơn. Hạo Bối lại rút ra một điều cho bản thân, những đứa độc ác thâm hiểm không đáng sợ bằng những đứa ngây ngô ngớ ngẩn không biết gì. Chúng quá đáng sợ!

Khoang xanh lá bị đứng một lúc rất lâu ở trên cao, ngay chính hướng 12 giờ không hiểu bị chuyện gì? Mọi người ở các khoang khác cũng xì xầm lên. Hắn mở nhẹ cửa kính ngó ra ngoài, xong quanh bên dưới tối om. Không phải chứ, chẳng lẽ lại mất điện đúng lúc này.

- Sao thế?

Gia Lạc cũng muốn hóng hót nhưng Hạo Bối chẳng cho vì sợ nằng ta hóng hờ quá lộn cổ ra ngoài.

- Mất điện thôi, không có gì đâu, có ngay ý mà! - Hắn nói rồi lại ngồi vào chỗ cũ

Gia Lạc mặt mày xanh xanh, quay ngay ra phía đối diện mà Hạo Bối Bối, nó ngồi sát rạt vào hắn, hơi run run. Hình như nó sợ bóng tối, mà không phải sợ bóng tối bình thường mà là chứng sợ bóng tối trên cao.

Không gian xung quanh tối và im lìm, mọi người cố kiên nhẫn chờ đợi khu giải trí sửa lỗi kĩ thuật của họ. Gia Lạc ngày càng sợ hơn, cứ co rúm lại. Hạo Bối nhìn thấy vậy, trong lòng tự dung thấy xon xốt. Hắn nhẹ nhàng đặt lên tay nó, tay kia kéo nhẹ đầu Gia Lạc dựa lên vai mình thoải

- Có tôi ở đây mà!

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Dây Chuyền Đôi

Gia Lạc ngược mắt lên nhìn chàng trai bên cạnh mình rồi nhắm mắt dựa nhẹ lên vai, trong lòng không còn sự hãi nữa, bàn tay được một bàn tay khác ấm áp bao phủ bên trên. Cảm giác an toàn lắm. Thật tốt quá, ít ra vẫn có người không bỏ nó đi trong lúc nó sợ hãi như này. Thật tốt quá, nó cứ lằm nhằm mãi.

May quá! Nó vẫn còn một người quan tâm.

Một lúc khoảng hơn 15 phút sau thì đèn đột ngột sáng, Gia Lạc đứng phắt dậy reo lên như một đứa trẻ lên ba.

- A... có điện rồi...có điện rồi!

Hắn nhìn vậy cười tủm tỉm một mình. Hay mãi đáng yêu như thế nhé, cô gái... của tớ!

Gia Lạc lại ngồi xuống đợi đu quay hết vòng, đầu ngó nghiêng hết chỗ nọ lại đến chỗ kia. Hắn thì ngồi tiếc, giả như mất điện lâu hơn một chút nữa có phải

tốt không.

Sau một hồi ê mông ê đít trên đu quay thì Gia Lạc đã biết rằng, cái gì nó cũng chỉ hấp dẫn ở lần đầu tiên, những lần sau mặc dù có phiêu đến đâu đi chăng nữa thì đau mông là điều khó tránh khỏi.

Sau đó, hần cũng lững thững đi theo nó, nó thì nhảy nhót, sà hết hàng này đến hàng khác rồi đột nhiên mất Gia Lạc sáng lóe lên khi nhìn thấy khu nhà ma hấp dẫn. Vội vội vàng vàng chạy đến xếp hàng chờ tới lượt. Đứng vào hàng rồi, mọi người ở phía sau đợi cũng nhiều dần lên, Gia Lạc sực nhớ ra không thấy Bối liền ngoảnh lại thì thấy anh chàng đang lững thững mãi đằng xa hình như lạc không tìm ra nó hay sao ấy.

Gia Lạc lưỡng lự mãi, càng lúc càng nhiều người xếp hàng mà chỉ còn 3 người nữa là đến lượt mình rồi mà hần vẫn cứ lững thững đi theo hướng rẽ trái làm nó bứt rứt, trong lòng nảy ra cuộc tranh luận nên ở đây chơi hay chạy ra chỗ kia kéo Hạo Bối lại.

Còn hai người nữa, Gia Lạc lại ngoảnh lại thì thấy hai bạn nữ nào đó đang đứng bắt chuyện cười nói với Hạo Bối. Mắt nó thấy ngửa ngửa, đỏ đỏ, hừ, đừng tưởng cừu thả rông mà bọn sói các người dám lén phéng nhé. Nó quay lại chỗ soát vé thì còn một người nữa là đến mình, ngoảnh đằng sau thì thấy một bạn gái đang cố khoác tay Hạo Bối mà chưa thành công, hần cứ lùi ra sau, bạn nữ kia kéo tay không được chuyển sang nắm cả bàn tay của hần.

Điên...

Phải nói là điên quá.... Nó thờ mạnh một cái, mắt trợn ngược lên lao thẳng ra khỏi hàng phóng như bay về phía hần mặc cho người soát vé ú ớ đằng sau. Gia Lạc với chiều lằng ba vi bộ ngay lập tức đứng khoác tay Hạo Bối kéo lại về phía mình, đầu dựa nhẹ vào vai hần rất tình cảm

- Xin lỗi cậu, để cậu ở đây, mình đi chơi tiếp nhé!

Hạo Bối mặt mũi ngơ ngác nhìn nó nhưng rồi cũng hiểu ra và ngoan ngoãn bước theo. Nó bước đi không quên để lại ánh mắt hình viên đạn dành cho hai cô gái mang một ý cảnh cáo quyền lực : “Nam nhân của bà, chúng mày dám động đến?”

Hai cô gái đằng sau dựng cả tóc gáy, “hoa” đẹp mà “chậu” dữ quá thì biết làm sao?

Gia Lạc dắt Hạo Bối đi đến gần đài phun nước mới đứng lại thở

- Cậu đi đâu vậy, làm tôi tìm mò cả mắt?

Hạo Bối hơi gắt.

- Thì tôi đi chơi nhà ma, còn một người nữa là đến lượt tôi rồi nhưng lại thấy cậu bị mấy bạn nữ kia gạ gẫm nên phải chạy ra cứu cậu đó. Chẳng cảm ơn thì thôi lại còn....

- Ai bị gạ gẫm? Hừ.... – Hần lại càng bức và ngượng chối đầy đầy

- Lại còn không?

Gia Lạc nói rồi đưa mắt nhìn thềm thượng về phía dòng người đang xếp hàng dài miên man kia mà tiếc nuối, nó thờ dài rồi ngồi xuống bồn phun nước, chẳng nói gì nữa

Hần thấy hơi xúc động một chút

- Sao cậu không chơi đi, chạy ra chỗ tôi làm gì?

- Ta sợ ngại bị đám nữ nhân đó dụ dỗ thôi....

Nó nói rồi đứng dậy đi lững thững ra phía cổng.

Hần ở đằng sau, vừa vui vừa xúc động, lại cảm thấy sưng sưng hết cả tim ý, vội vàng chạy nhào lên kéo tay Gia Lạc

- Bây giờ chúng ta đến khu Thủy Cung nhé!

Vậy là hai đứa dắt nhau đến khu Thủy Cung, miệng ai đó cứ cười mãi không thôi.

Nơi đây thì lại có nhiều trẻ con hơn là các cặp đôi nhưng không vì thế mà làm mất sự hứng thú của Gia Lạc.

Cái vẻ hớn ha hớn hở như con nít ấy chẳng lần đi đâu được.

Bên trong Thủy cung là những bể nước vĩ đại chứa hàng trăm loài sinh vật biển. Chẳng thiếu một thứ gì từ cá voi tới cá mập, cá kiếm, cá hề, rạn biển, hải cẩu, tôm hùm, cua, sao biển, vân vân và mây mây. Đi tới bể nào là mắt nó lại sáng tới đấy, vô vàn những con vật dễ thương. Gia Lạc áp sát mặt vào bể kính để nhìn cho rõ hơn thì có một chú cá heo thích thú tiến sát lại gần, mũi chú cái heo chạm vào má Gia Lạc gần qua lớp kính.

Gia Lạc reo lên thích thú vì được chú cá heo thơm mình, chú cá còn quẫy ái đuôi như đang chào hỏi vậy. Hạo Bối thấy thế liền bức mình:” Sao lúc được

mình thơm má thì Gia Lạc không reo lên nhì? Chẳng lẽ mình không bằng cái con cá vớ vẩn ấy?”

Hạo Bối tiến lại gần Gia Lạc, tay nắm chặt lấy cổ tay nó nói

- Con cá này có gì hơn tôi chứ?

Hắn nói đoạn rồi cúi xuống thơm má Gia Lạc một cái

Gia Lạc mặt nóng phừng phừng, không hiểu hắn đang làm cái gì vậy, đang yên đang lành tự dưng chạy đến thơm người ta. Hạo Bối ngay sau đó cũng đỏ mặt, trách mình đã nóng vội, rồi lo lắng nhìn phản ứng của Gia Lạc, cầu mong nó đừng giận mình. Hắn thực sự đang ghen, không những ghen với người mà đến con cá cũng ghen.

- Cậu với chú cá heo ấy đều đáng yêu giống nhau. Hi hi! – Nó cười ngượng ngùng.

Hạo Bối hơi bất ngờ về câu nói của Gia Lạc, hắn mỉm cười rồi bước đi. Gia Lạc vội chạy theo rồi khoác tay hắn cười híp mắt.

Nhìn hai người họ chẳng khác gì một cặp đôi đang hẹn hò.

Sau khi lượn lờ nhìn ngắm thỏa thích, nó lại bị thu hút bởi quầy hàng lưu niệm, ở đó bán rất nhiều những món đồ về loài vật thủy cung. Nó cứ đứng nhìn mà mắt mũi long hết cả lạnh. Hắn thấy nó thật đáng yêu quá, định mua cho nó một cái gì đấy thì tiếng chị nhân viên ngon ngọt

- Hai em thật đẹp đôi lắm á! Hôm nay cửa hàng chị có một cặp dây chuyền hình cá heo bằng thủy tinh rất đẹp, rất hợp với các em

- Dạ bọn em.. – Gia Lạc định lên tiếng xác nhận lại rằng bọn nó không phải là một cặp đôi

- Vậy phiền chị lấy cho bọn tôi cặp dây đó.

Hắn ngắt lời rồi nhanh thoăn thoắt nhận cặp dây chuyền. Gia Lạc còn đang ngỡ ngàng. Hắn càng ngày càng hành động khó hiểu.

Thế rồi, bọn họ quay lại khu nhà ma. Đúng là may mắn quá, người chơi đã không còn nhiều nên hai đứa xếp hàng cái là được vào luôn.

Gia Lạc cứ hơn ha hơn hờ còn Hạo Bối phải nhanh thoăn thoắt bắt lấy tay Gia Lạc không sợ lại bị lạc mất. Trông bạn này còn mệt hơn cả trông trẻ con.

Bên trong nhà ma tôi thì cũng rất tối nhưng còn lập lờ đủ thứ màu sắc, nào xanh nào đỏ mà vàng rồi tím... hoa cả mắt. Âm thanh thì cứ vù vù như gió thổi, thì thoảng lại có tiếng vang lên tru tréo, ai oán. Bên trong người không có nhiều, mà cũng chẳng nhìn rõ, Gia lạc nắm rất chặt tay Hạo Bối.

- Cậu làm gì mà nắm chắc vậy? – Hắn hỏi

- Tôi sợ! – Mỡm nhớn

- Đã sợ lại còn vào! – Hắn cười đều

- Tôi thích... Được không? – nó lườm rồi lại đi tiếp

Sau 15 phút thì bọn chúng ra ngoài và kết luận rằng bên trong chả có cái quái gì đáng sợ, mấy con ma con thì lù lù bên trên, con thì rình nấp ở dưới đội người đi qua thì nhào qua, có con thì tóc tai rũ rượi kiểu chết treo cổ, mắt cứ mở trừng trừng nhìn xuống bên dưới. Nhặt, tóm lại là nhặt.

Hai người lững thững đi ra phía cổng đợi mấy người kia ra rồi cùng về. Chúng ngồi rất thư thái trên ghế đá, bầu trời có trăng tròn vành vạnh, sáng rực cả một khoảng nhân gian. Hắn lặng lẽ nhìn Gia Lạc đang ngắm nghía bầu trời được một lúc rồi len lén chạm nhẹ ngón trỏ của mình vào tay nó

Gia Lạc quay lại cười cười, như một liều thuốc mê có thể đánh gục bất kì chàng trai nào, hắn cũng không ngoại lệ.

- Nhờ chút coi.

Hắn nói rồi vòng tay qua cổ Gia Lạc làm nó bất ngờ.

- Làm gì thế? – nó giật mình

- Ngồi im!

Hắn quẹo lên, rồi vẫn nhẹ nhàng đeo đeo tháo tháo cái gì đó. Nó ngồi im như bất động, trong lòng có một cảm giác sương sương lại rất nôm nôm. Nó muốn cười tùm nhưng ngại hắn mắng nên chỉ dám cười thầm trong lòng thôi.

Sau một hồi loay hoay sau gáy con nhà người ta thì hắn cũng hoàn thành cái công việc thiêng liêng cao cả rồi quay ra cười với nó một cái. Mắt nhìn chăm chăm vào cổ Gia Lạc

- Đẹp lắm! – hắn cười mỉm

Gia Lạc giờ tay chạm nhẹ vào cổ mình, ở nơi đó có một thứ sợ mát mát. Nó cười cười, nó đoán ra là cái gì rồi nhé, một sợi dây chuyền.

- Đẹp quá! Là cặp dây chuyền cá heo lúc nãy cậu mua mà... – Nó mân mê mặt cá heo vừa cười vừa hỏi

- Thì.... cậu đeo tạm giúp tôi. Tôi thấy nó hơi xấu, không thích nữa.

Hắn ngượng ngùng giả lơ quay mặt đi chỗ khác. Nó cứ trăn trăn nhìn hắn, rõ ràng cái dây chuyền đáng yêu quá trời đất mà chê xấu, chả có mắt thẩm mĩ gì cả. Thôi, nếu hắn đã chê thì nó xin, hề hề.

Nó cười cười tùm tùm mãi rồi lại lúi vòng ra ngắm nghía mân mê.

Gió lạnh lạnh thổi. Vút cái đã cuối tháng 12 rồi, chỉ còn độ 5 ngày nữa là Tết Dương.

Sang năm mới, mong rằng sẽ không gặp phải những chuyện của năm cũ nữa, đã quá mệt mỏi và khổ sở rồi.

****

Một lúc sau thì bốn người kia cũng từ từ đi ra, hớn ha hớn hở, Nhím cười tít cả mắt, tay gặm que kem bảy sắc vừa ăn vừa lú lo mặc cho cậu lớp trưởng vẫn lãnh đạm ở phía trên. Anh Bạch thì cứ như con cún con luyên thuyên đủ điều phía sau Đậu Đậu còn nàng ấy thì chẳng quan tâm, tay ôm con gấu to bự chẳng bằng bằng đi phía trước

- Về thôi. Muộn rồi không ban ki luật lại đi kiểm tra phòng. – Hắc nói rồi đi ra lấy xe đầu tiên

- Sợ gì ban ki luật! – Bạch nhi nói – Hạo Bối ông đây còn chả sợ nữa là ban ki l...

Chưa nói dứt lời thì bạch nhi đã bị hắn thúc cho một cái đau thấu trời xanh ngay giữa lưng. Gương mặt không cảm xúc, ra đòn rất nhanh và chính xác.

- Sao từ trước đến giờ chưa bao giờ nghe đến ban ki luật nhỉ? – Nhím vẫn chưa ăn xong que kem nhưng vẫn hứng khởi nói

- Khi tất cả mọi người đang say giấc nồng, bọn ki luật mới rình mò đi kiểm tra, chúng đột nhập vào từng phòng một cách bất thành linh để bắt quả tang những người đang làm việc mờ ám rồi từ đó đưa ra án phạt rất nặng nề, có thể bị đuổi học. – Bạch nhi giảng giải rất trôi tru

Cả Nhím và Gia Lạc gật gù tiếp thu, có một chút nổi da gà. Hắn và Nhị Hắc trộm cười hai đứa ngu ngơ, thằng Bạch nói vậy cũng tin. Ban ki luật chứ có phải ăn trộm đâu mà đột nhập bất thành linh. Mà là bọn chúng đột nhập đường hoàng là đằng khác.

- Nào các cô nương lên xe rồi các lão gia đây đưa về dinh nào! – Bạch nhi xí xa xí xón

Chưa dứt lời đã bị Hắc gõ cái cốp vào đầu, cậu bảo chỉ được cái năng nói linh ta linh tinh là không ai bằng. Anh Bạch miệng cười hi hi.

Buổi tối hôm nay thật là vui quá, nếu biết trước như này thì đã chẳng mất cả một đêm ngồi khóc cạn kiệt cả sức. Mọi chuyện cuối cùng vẫn đâu vào đấy, đã trách lầm ông trời rồi.

Ba nàng về phòng, ôm chầm lấy nhau. Chẳng khóc cũng chẳng cười, cứ tính lặng như vậy, cứ im bật để nghe rõ nhịp tim của người kia.

Im lặng thôi, để trái tim cảm thấy yêu thương, đôi khi, đâu cần cứ phải nói ra miệng mới biết là yêu quý nhau, chỉ cần một cái ôm trọn vẹn là đủ.

Dù đi bất cứ đâu, cũng không thể hạnh phúc bằng nơi có những người luôn để ta trọng tâm của họ.

- O.... dây chuyền nào đây? – Nhím chợt nhận ra thứ đồ dễ thương trên cổ Gia Lạc

- À, Bối cho tao đây, cậu ấy mua nhưng lại bảo xấu nên cho tao.

Gia Lạc lại cảm lên mân mê. Nhím và Đậu chỉ biết cười và mắng yêu “Ngốc, ngốc quá”

~~Tại phòng hắn~~

Cả phòng đã tắt đèn, chỉ còn chiếc điện thoại của lớp trưởng không ngừng sáng đèn nhận tin nhắn. Hạo Bối mãi chưa ngủ được, hắn lồm cồm bò dậy, lấy chiếc dây chuyền cá heo mà hắn đã dồn tình cảm của mình vào đó và tặng cho ai kia nhưng không biết ai kia có hiểu hay không? Hắc vừa cười vừa lắc đầu, hắn chẳng dám nói, hắn không biết đến bao giờ hắn mới có dũng khí nói ra để Lạc biết được. Hạo Bối đưa ngón cái mân mê hình con cá heo, nhẹ nhàng cảm sợi dây vào lòng và thiếp đi một cách ngon lành.

Gần 11 giờ, ba đứa đã lên giường đi ngủ rồi, nó vẫn loay hoay ngắm nghía mãi sợi dây trên cổ, xoa xoa nhẹ, đã lâu lắm rồi, không có ai tặng nó một thứ đẹp để thể này, không phải đẹp vì bên ngoài, mà là đẹp bên trong ấy.

Bỗng nghe có tiếng gõ cửa: CỘC...CỘC....

- Gì vậy? Lạc Lạc, mày ra mở cửa đi. – Nhím nằm đối diện đang onl điện thoại bỗng giật bắn mình

Muộn như này rồi mà còn gọi cửa. Liệu có người nào rảnh vậy không? Chắc chắn là ma..... ma đấy. Nhím thần hồn nát thần tính, đập phắt chấn ra chạy thực mạng sang bên giường Lạc rúc vào.

Gia Lạc nhồm dậy, dò dẫm bật điện bước tới cửa. Nhẹ nhàng mở cửa ra.

Chả có con ma nào cả. Thay vào đó là một anh rất đẹp trai.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đừng Ngủ Quên

Trời bên ngoài rất tối, lấp lờ những bóng đèn ngủ rất nhỏ ngoài hành lang trắng trắng thành ra Lạc cũng chưa nhận ra ai. Chỉ thấy mờ mờ bóng người to lớn

- Em... cho anh kiểm tra phòng viên nhé. – anh đẹp trai lên tiếng

- Vâng – Lạc nhẹ nhàng mở cửa ra

Nó lơ lơ thấy giọng nói quen quen, không nhớ nhưng chắc chắn đã nghe ở đâu rồi. Tiếng nói nhẹ nhàng thanh thoát mà không hề thiếu sự nam tính, rất ngọt ngào, rất ấm áp. Đằng sau chàng trai là hai cô gái, một người cao, cao ngút luôn, mặt lại xinh, trắng, hình như là hơn tuổi, nhìn mặt rất nghiêm khắc. Còn bạn nữ kia lại lùn lùn, nhỏ con mà cũng xinh lắm nhé, nhìn lại có phần nhút nhát, đáng yêu lắm.

Lạc gãi đầu gãi tai dẫn 3 người vào trong phòng để kiểm tra. Nhím nhìn thấy liền há hốc mồm và hét thảm trong lòng: “Đẹp trai quá!”

Ba người này đều từ tốn bước vào phòng, trên ống áo tay trái có băng đỏ ghi 3 chữ “BAN KỈ LUẬT”. Thì ra ban kỉ luật là như này, đâu có ghê như tên Bạch nhĩ kẻ đầu cơ chứ, lại còn có anh đẹp trai như này cơ mà. Bỏ tiền sư nó, cứ dọa ma cả đám, tưởng nửa đêm bị đột nhập thật.

Sau khi kiểm tra mọi thứ, từ người đến của thì ba thành viên BKL từ từ trở ra ngoài. Bấy giờ, trong đầu Gia Lạc mới sực nhớ ra anh đẹp trai ấy chính là Mạnh Tường Quân. Quân cô tình nịu lại một lúc trước của, Lạc thấy vậy chạy ra, anh bỗng đứng thì thầm vào tai

- Ngủ ngon nhé!

Rồi sau đó, anh lại vội bước đi sang phòng kế bên. Nó vẫn chưa hết đơ người vì run tim. Chưa bao giờ Gia Lạc được tiếp xúc với anh đẹp trai gần đến thế

- Này... Mày có Hạo Bối rồi, đừng có xun xoe. – Nhím lên tiếng. – Anh này tao xí.

- Xí... của mày tất. – Nó nói rồi lấy ngón trỏ dí vào trán Nhím

Hai đứa cứ cười khúc khích với nhau, ngoảnh ra đã thấy Đậu Đậu rù rùi, Gia Lạc rón rén đến bên cạnh gỡ tai phone ra, tắt nhạc đi, nhưng khi vừa gỡ tai nghe lên, Lạc đã nghe thấy, một dòng nhạc buồn não ruột, buồn khủng khiếp ấy, chẳng hề có lời mà nghe nào hết cả ruột gan. Đậu có loại sở thích khác người như vậy sao? Hay là do Đậu thực sự đang buồn.

Tự dưng Nhím và Lạc nhìn nhau, có phải chẳng hai đứa đã quá vô tâm, không để ý đến cảm xúc của Đậu. Đậu thì lúc nào cũng lo lắng cho hai đứa, vậy mà khi Đậu buồn, hai người lại chẳng hề hay biết. Thật nếu nói là bạn thân thì xấu hổ quá. Cả hai lắc đầu rồi nhìn chăm chú Đậu Đậu đang ngủ, cơ mặt co lại, chắc chắn, đây không phải một giấc ngủ ngon lành.

****

Những ngày tháng trời đi rất vui vẻ. Sắp tới ngày cuối cùng của một năm

Lớp học hôm nay vẫn như thường ngày, lớp học rộn rã vui đùa những ngày cuối năm. Ở đâu thì không biết chứ riêng Tân Lạp những ngày cuối năm thả phan học sinh hết mức, các tiết học đều được thay thế bằng tiết sinh hoạt chung để học sinh các lớp, các khóa giao lưu với nhau.

Lớp 10A9 thì rộn rã từ ban sáng tới tận non trưa, chẳng cần phải hỏi, người nghĩ ra mấy trò này không ai khác ngoài Tiểu Gia Lạc. Nó nghĩ ra đủ thứ trò, nào là chơi công kênh vật nhau. Trò này cũng không khó, hai bạn nam cao to bên dưới công kênh một bạn nữ bên trên vai rồi chia ra khoảng 3 đội, xông vào hích nhau, các bạn nam bên dưới thì lao vào nhau rầm rầm, mấy mẹ bên trên thì tay khuỵu loạn xạ, cứ thấy tóc là giật, thấy da là cào. Điện loạn như một bãi chiến trường. Gì chứ, trò này chơi nửa chơi mãi thì ngời quán quân vẫn thuộc về nàng Nhím. Bà ta xứng đáng đạt danh hiệu nữ quân nhân điện loạn của năm, ai mà nhìn thấy nàng đều phải lánh xa trước khi mặt mình tùm lùm vết xước. Mà con gái, chúa sợ xước mặt, dù sao thì cái mặt cũng là hàng.

Chơi một một hồi một bờ hơi tai thì bọn chúng kê bàn sát sạt vào nhau, 20 cái bàn kê thành cả một phản rộng lớn, cả lớp trèo lên trên ngời, ở này

giữa có một mảnh giấy hình vuông, chia làm các ô: Sự thật, hành động, sửa, tự tát, chòng cây chuối, đi bốn chân, đánh son môi, vẽ lông mày, được ôm Linh Kỳ, có một buổi hẹn hò với Mỹ Duyên, được mọi người tung hô. Ở giữa tờ giấy để một cái trái nước rỗng. Mỡ đứng lên giữa bàn tuyên bố.

- Ai muốn chơi thì ngồi lên trước. Ai hèn không dám chơi thì ngồi phía sau ngắm các anh hùng chơi. Luật chơi như này: Dám quay dám chịu, ai quay vào ô nào sẽ bị xử đúng như thế. Nếu quay vào một trong hai ô Sự thật – Hành động người vừa quay ở lượt trước có quyền hỏi người quay lượt sau. Nếu không thể trả lời sự thật thì có thể chuyển sang hành động.

- Được, chơi thì chơi, sợ gì! – Tiểu Bạch tay xắn ống áo đồng phục lên tận vai, sấn xỏ vào ngồi hàng đầu sát tờ giấy

- Đây... tại sao lại có cái chuyện ôm tôi đây? – Linh Kỳ bức xúc gào lên nhưng ai cũng giả bộ làm lơ, ghi ròi thì phải chịu chứ biết làm thế nào. Mỹ Duyên còn thiệt hơn, nào ta có kêu ca lời nào đâu!

Mọi người cứ thế cũng ngồi vây xung quanh, cả trai lẫn gái, có 7 người chơi lượt đầu là: Mỡ, Nhím, Bạch, Hắc, Ân Lộc, Quân Kêu, Hà Thor. Những người ở lượt sau thì ngồi vây quanh ở vòng ngoài. Một lũ học sinh, áo xắn đằng áo, quần xắn đằng quần, hò hét um sùm, may là phòng cách âm nhé!

Lớp học vắng vắng xa xa có tiếng chó sủa rồi có tiếng hét ầm ỹ.... Mặt mũi đếm qua qua đã có mấy thằng nhặng nhịt son môi. Lần này đến lượt nó quay, gương mặt hồi hộp, con mắt như quay theo cái chai. Dần dần, dừng lại

- NÓI THẬT! – Cả bọn hô toáng lên

Gia Lạc xì mắt, không biết chúng sẽ làm khó như nào đây. Hạo Bối đang ngon giấc cũng khó chịu nhồm đậy coi trời sập nó ra sao. Nhím là người vừa quay lần kế trước đưa ra câu hỏi, gương mặt nổi rõ ý đồ gian tà, hiểm độc.

- Gia Lạc, nói thật đi... Bà có thích ai trong lớp này không?

Gia Lạc lừ mắt, đúng là con điên này, không muốn để nó sống yên mà! Lạc thầm nghĩ đắm chiều một lúc. Ai cũng im lặng, chỉ còn tiếng gió thổi và những hơi thở gấp hồi hộp. Mặt đứa nào đứa nấy cũng cứ chăm chăm từng cử chỉ của Gia Lạc và cũng chẳng ngoại trừ ai kia.

- Có.... – Gia Lạc nói to và đồng dặc

Dám chơi dám chịu, không chơi bần.

Mọi người trong trời mắt vài giây bất động rồi chúng hú hét lên làm hai má Gia Lạc đỏ hây hây. Cả hán nữa, cứ nhìn nó mãi, ngẩn ngơ. Rồi hán tự mông lung, tự tưởng tượng xem người đó là ai rồi lại tùm tùm cười. Đột nhiên, khi đang phớt chí thì Lạc nhìn Hạo Bối, chỉ là một cái liếc mắt thôi cũng khiến tim hán đánh bịch một cái như muốn rớt ra ngoài. Hán đang mong chờ, con tim hán cũng chẳng biết nữa, nhưng hán đang hy vọng, vào một ngày không xa.....

- Có thể nói đó là ai không? – Nhím hỏi

Gương mặt nàng Nhím rõ ràng là cố tình, nàng thừa biết mà lại cứ thích làm Lạc bối rối cơ. Lạc thấy mọi người cứ chăm chăm nhìn mình cũng hơi hoảng nhưng lại nhanh chóng lấy lại bình tĩnh

- Được hỏi một lần thôi.

Mọi người kêu lên, suýt nữa thì đã biết rồi. Lạc cười tí mắt trước khuôn mặt không phục của nàng Nhím. Quân kêu ngồi ngay cạnh đó, liếc mắt nhìn Gia Lạc nhưng nó không nhìn về phía cậu, nụ cười trên môi chơi tấu, Kêu thấy, đã thấy rất rõ, ánh mắt Gia Lạc đang hướng về người con trai ngủ gục bên cửa sổ. Đó cũng là lúc, Kêu biết, mình đơn phương.

Trong tim cậu như có con dao cứ mạnh, đau lắm. Nhưng không sao, đơn phương không có nghĩa là hết hi vọng đúng không? Vẫn còn cơ hội, miễn là cậu cố gắng.

Hạo Bối mặc dù vẫn im lìm nằm nhưng hán không ngủ, hán vẫn thao thức chờ đợi câu trả lời từ Gia Lạc nhưng nó nói vậy khiến hán tụt cả hứng. Chính hán cũng đang mong chờ lắm chứ bộ. Hán không phục, độc ác nhất chính là khơi gợi ra điều bí mật và rồi lại không nói nữa. Hán ghét ai làm cho trí tò mò nổi lên. Nhưng sau đó hán cũng tự nghĩ, nó thích ai là việc của nó, liên quan gì đến mình mà cứ sốt sắng lên. Đầu thì nghĩ vậy mà trái tim hán thì lại gào thét lên. Hán liếc nhìn sang bên cạnh thì đã thấy Lạc ngồi đó từ lúc nào, khuôn miệng cứ mỉm cười mãi. Hán lại đờ người. Đờ tới mức nó gọi bảy tám tiếng cũng chẳng nghe thấy gì

- NÀY....Đây.... Bối Bối.... NÀY.... – Lạc gọi khàn cả giọng

Lúc này, hán mới hoàn hồn, mặt mày ngượng ngịu quay đi, miệng lắp bắp

- H....H... Hà?

- Cậu nhìn gì mà chăm chú thế?

Thực ra, Lạc biết thù hán nhìn mình rồi nhưng cứ thích giả bộ cơ. Cái câu “Ngắm cậu” được thoát khỏi miệng Hạo Bối mà không làm nó rung rinh ư? Nó cứ hờn hờ đợi chờ câu nói ấy.

Hắn bối rối.... hắn nghĩ không ra cái gì để nói đành nói bừa

- Đầu cậu.... hơi.... hơi.... nhiều gàu....

Hắn nói rồi mới biết mình nói một câu hơi quá đáng, liếc mắt nhìn nó thì thấy khuôn mặt đỏ bừng, cái mũi cũng đỏ. Nó lấp bắp thanh minh

- Chắc cậu nhìn lầm ý.... tôi mới gội đầu hôm qua mà.

Nó cúi gằm mặt khiến hắn cũng bối rối

- Tôi đùa đấy... Thôi đi về.

May mà lúc đó, chuông reo đã chữa cháy cho cả hai. Tên Hạo Bối thật quá đáng, làm nó tụt cả cảm xúc. Lạc vội đứng lên đi ra chỗ Nhím và Đậu rủ hai bạn ăn thì nhận được những câu trả lời rất vui vẻ

- Lạc Lạc hôm nay chịu khó ăn với Đậu nhé. Tui có hẹn rồi!

Nói dứt lời, khuôn mặt Gia Lạc vẫn chưa hết ngơ thì nàng Nhím đã nhanh thoăn thoắt chạy tới khoác tay Nhị Hắc kéo đi. Mặt mũi hớn hở như nông dân được mùa làm cho lớp trưởng cũng lúng túng vì bao nhiêu thần dân đang nhìn. Lạc đành mò tới Đậu thì Bạch đã nhanh chân chạy ra đứng trước mặt Lạc, dùng giọng nói ngọt ngào như van nài

- Hôm nay, nhường Đậu cho tôi được không?

- Tại sao? – Lạc tay chống nạnh, mặt khó chịu

- Đi.... một hôm thôi. – Bạch tiếp tục năn nỉ

- Tôi được gì? – Lạc thương lượng

- Tôi cho cậu mượn Hạo Bối... Thế nhé!

Chưa kịp đáp lại thì Tiểu Bạch nhanh như cắt đẩy Gia Lạc ra phía Hạo Bối rồi quay lại chỗ Đậu Đậu nhanh nhẩu cầm cặp chạy đi trước, Đậu đành miễn cưỡng đi theo. Chúng nó đã vì sắc khinh bạn rồi, Lạc nghĩ.

Cả lớp đã về gần hết, Lạc cứ đứng mãi ở cửa lớp, chẳng biết để làm gì, có lẽ là muốn đi ăn cùng ai đó. Những ai đó kiêu lắm, đi ra rất lạnh lùng, cứ lững thững đi trước.

Hạo Bối quay lại, vẫn thấy Gia Lạc đứng đờ chân trước cửa lớp, đầu cúi nằm xuống, môi bặm lại, nhìn ức lắm. Hắn cười cười rồi gọi vọng

- Không đi còn đứng đấy đợi người ta mời à?

Chi cần nghe thấy vậy thôi, gương mặt Lạc sáng bừng, tíu ta tíu tít chạy theo Hạo Bối. Hắn thì cười thầm trong lòng, cứ như vậy, hắn chịu sao nổi?

Dưới canteen hôm nay vắng tanh, tới quầy lấy thức ăn thì chào ôi, chưa bao giờ nó thấy nhiều thức ăn đến thế, nó nhân tiện lấy cho cả hắn luôn, hai khay ú ụ. Hôm nay hầu hết các lớp đi ăn liên hoan hoặc không thì cũng đã nghỉ phép về nhà ăn tết trước. Ngày kia là mừng một năm mới rồi còn gì. Nó định sáng mai sẽ chuẩn bị đồ đặc về nhà.

- Ăn như heo ý!

Hắn trợn ngược cả mắt khi thấy nó bê hai khay mà như cho 5 người ăn ra với khuôn mặt sung sướng tột độ. Không hiểu có bị bỏ đói bữa nào không mà lần nào cũng ăn như người chết đói những năm 45.

Thực ra Lạc cũng đâu có muốn lấy nhiều như này đâu, tại mấy bác bếp ý, cứ cố mức cho Lạc nhiều nhiều, bác bảo thanh niên cần ăn nhiều để có sức khỏe mà rèn luyện học tập. Với cả hôm nay vắng người ăn nên ế cơm, bỏ đi uống lắm. Bất đắc dĩ thôi, hờ hờ. Mọi hôm thì chẳng có mà ăn ý.

Nó cứ nhắm tịt cả mắt rồi cười hi hi, nhanh chóng ăn ngấu ngiến. Đói, chơi với bọn bạn học còn mệt hơn cả ngồi nghe giảng. Và lại, sáng cũng không ăn gì nên bây giờ phải bù. Nó không ngừng mắt lên nhìn hắn lần nào còn hắn thì cứ gằm nhìn nó ăn. Đột nhiên, hắn muốn hỏi....

- Gì đấy? Không hợp khẩu vị à?

Gia Lạc ngừng lên thấy hắn không đụng đũa, cứ ngồi thẩn thờ, thì thoàng ngừng lên ngáp ngủ nhưng lại thôi

- Không... cậu ăn đi! – Hắn đang đấu tranh với chính mình xem có nên hỏi không

Nó buông đũa xuống, hai tay khoanh lại trước mặt, giọng nói nghiêm túc

- Cậu muốn hỏi gì?

- Tôi..... Tôi....

Hắn ngượng ngùng, bối rối một lúc lâu rồi mới quyết định mạnh mẽ mặt đối mặt, mắt nhìn mắt, đồng đặc hỏi

- Cậu bảo cậu thích một bạn trong lớp.....Ồ... Ai vậy?

Hắn nói rồi chờ đợi, gương mặt nó rõ ràng cũng có chút bối rối nhưng ngay lập tức lấy lại bình tĩnh

- Cậu cũng quan tâm việc này sao?

- Tôi... hỏi chơi thôi... Thôi ăn đi

Ngượng ngùng đỏ cả tai, làm lủi một cách nhanh chóng, cầm đũa và tiếp tục ăn. Ăn rất nhanh. Gia Lạc thấy thái độ của Hạo Bối cũng chẳng khỏi cười thâm trong lòng. Hắn cũng rất đáng yêu đấy! Đừng để cái vẻ ngoài lạnh lùng ấy che mắt. Nhưng nó vẫn chưa thực sự biết được, hắn hỏi nó để làm gì? Hắn muốn biết để làm gì?

- Sẽ đến lúc, tớ nói cho cậu biết.

Gia Lạc nói rồi lại tiếp tục ăn. Hắn nghe thấy vậy cũng dừng lại độ vài giây rồi lại tiếp tục ăn. Cũng phải, việc này đâu quan trọng, dù là ai đi chăng nữa, cũng là ở lớp này, hắn có thể hiên tâm không phải là cái thằng đẹp trai khóa trên mà hát hò âm ỹ. Nếu đã không phải là anh ta thì chẳng ai trong lớp đủ đồ để làm đối thủ của hắn. Dù nó có thích ai đi nữa, thì nhất định hắn.....

- Uống nước đi.

Nó ngắt ngang dòng suy nghĩ, khiến hắn đột ngột giật mình, tay đập xuống bàn đến ụcịch một cái làm cho mọi người đang ăn xung quanh cũng nhìn sang. Nó chỉ biết gượng cười cúi đầu nhìn mọi người mong thứ lỗi.

- Mình đi thôi.

Hắn nói, tay cầm chai nước rồi kéo Lạc ra ngoài. Chúng thông dong giữa sân trường, hơi lạnh tuy chưa đậm nhưng cũng làm người ta bắt giác rùng mình.

- Bao giờ cậu về nhà? – hắn hỏi

- Chắc sáng mai. – Nó trả lời.

- Chiều nay rảnh chứ? – hắn gãi đầu hỏi

- Rảnh.... 1- nó ngượng ngùng đáp

Thế rồi chúng hẹn nhau 3 giờ gặp nhau dưới cổng trường.

Chúng chia tay nhau, mỗi người đi đến một ngã kị túc mà trong lòng cứ nôn nao đợi tới buổi chiều. Cái cảm giác được ở cạnh nhau, nó lạ lắm. Thích nữa

- Nhất định không được ngủ quên đấy! – Đi được một đoạn rồi thì hắn quay lại hét lên

Nó mỉm cười rồi vội chạy nhanh về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tớ Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tình Cảm Thì Không Có Giá, Mà Phải Trả Lại Bằng Tình Cảm Thôi!

Buổi trưa, nó thu xếp lại vài bộ quần áo và đồ dùng cá nhân để mai về nhà. Trong lòng hứng khởi lắm, lâu rồi, nó muốn gặp mẹ, hai mẹ con quây quần bên mâm cơm thịnh soạn. Nó sẽ trở tài cho mẹ nếm thử nhiều món ăn mà nó học được trên mạng, cũng ra “vì” phết đấy chứ, mỗi tội không có người thưởng thức thôi. Hí ha hí hửng lôi đồ đạc ra nhưng nhìn đi ngắm lại, nó nhận ra, quần áo nó đã cũ hết rồi, chả có bộ nào mới. Cứ ngắm nghía mãi mà phân vân, rồi nó gói ghém vào một chiếc túi lớn, miệng lầm bầm: “Nhất định là chúng sẽ thích cho coi.”

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, nó lên giường ngả lưng, cả sáng đã rõ rồi rồi. Lạc cứ nhìn trần nhà, hai con bạn làm gì mà lâu về thế, bộ tính ăn cả quán hay sao, cũng gần 2 tiếng rồi.

Cô đơn nên thành ra nó lại nghĩ vẩn vơ những điều đã xảy ra. Và hắn lại đột ngột xuất hiện trong những mộng tưởng vu vơ ấy, về bối rối của hắn, lúc hắn

cười, lúc hần cau có.... hiện ra rõ mồn một như thể hần đang đứng trước mặt ấy. Tay Lạc bắt giắc đưa lên cổ mình, vuốt ve con cá heo nhỏ, miệng mỉm cười vui vẻ.... rồi thiếp vào giấc ngủ...

****

Buổi chiều, tiếng chim ríu rít gọi nhau, trời trở lạnh hơn, gió Bắc tràn về. Gia Lạc cố cuộn mình trong chăn ấm. Nó mơ thấy một anh rất đẹp trai, anh ấy đến bên nó, ngắm nó ngủ. Thi thoảng lại vuốt tóc nó, thi thoảng lại kéo chăn lên. Nó cười tươi, sung sướng chết mất.

Đừng ai bảo Lạc mê trai nha, trai thì con nào chẳng mê, đã thế lại còn là trai đẹp. Rồi giấc mơ ấy mờ dần, nó lờ mờ đôi mắt, thấy có một bóng hình nam nhân vờn vương trước mắt, khóe môi lại mỉm cười, mắt lại đóng lại, chắc mắt còn đang mê ngủ nên ảo tưởng rồi. Đang định ngủ tiếp thì ai đó búng đến phốc vào mũi, gãi gừ mở mắt ra.

HẦN..... Vương Hạo Bối

Hần đang ngồi trước mặt thật uy nghiêm tráng lệ. Nó vẫn lơ mơ. Lạc tiếp tục nhắm mắt lại và nghĩ trong đầu : “Đang mơ trai đẹp thì bị tên Hạo Bối ám quẻ, đến mơ cũng không tha cho mình”. Nhưng sau đó nàng ta lại nghĩ: “Nhưng sao mơ gì mà chân thật thế nhỉ? Còn thấy mắt hần đỏ lừ nữa, biểu cảm ấy rõ ràng là muốn đi giết người mà”. Nghĩ xong, Gia Lạc lại he hé mắt một chút ra nhìn vì hơi thắc mắc.

- Còn chưa dậy đi.... Nhòm gì nữa!

Hần tức giận quát âm lên làm nó giật bắn người. Dù gì thì người ta cũng vừa mới ngủ dậy, phải để cho người ta tỉnh một chút chưa, chưa chỉ đã mắng như tát nước vào mặt. Mà hần đến làm gì không biết... rõ một, vừa ăn trưa cùng nhau mà đã nhớ đến thế rồi sao? Nó lấy tay bịt tai, ngồi lủi ra xa xa.

- Cậu ăn mặc kiểu gì vậy?

Tự nhiên Hạo Bối đỏ mặt, vội đứng lên đi ra chỗ ghế salong ngồi. Gia Lạc cũng lơ lờ ra gì đó và nhìn xuống dưới.

Giờ thì, mặt Gia Lạc cũng đỏ không kém, hai tai xi ra khỏi. Nó trằm chằm lên tận đầu. Có ai nói cho nó biết, nó đã thoát ý lúc nào không?

Trên người độc có cái áo hai dây trắng với một bên dây tuột quá vai, để lộ hết bờ vai trắng. May mà vẫn đang đắp chăn nên mới lộ ra ngần đó chứ không thì có lẽ....

Lạc nhanh chóng nghĩ ra cuộc hẹn của mình, ngược lên nhìn đồng hồ đã gần 4h rồi. Giật nảy mình đi lấy quần áo mặc nhanh nhất có thể rồi phóng ra phòng khách. Không thấy Hạo Bối đành phòng ra ngoài luôn.

Hần đứng dưới khu kí túc xá, hai tay đút túi quần, khuôn mặt lãnh đạm, lạnh lùng, cũng đã hết độ. Nó vội chạy xuống, giọng lí nhí như biết lỗi lầm

- Mình đi đi, tôi ngủ quên.

Hạo Bối chỉ liếc qua một cái ý bảo như cũng biết muộn cơ đấy. Thế rồi hai đứa thông dong đi, vẫy một chiếc taxi lên khu 36 phố phường. Hai đứa nhảy nhót hết khu này sang khu khác, ngắm nghía đủ thứ những gian hàng sức sở. Mới tết dương, chợ cũng không được sầm uất như tết âm nhưng không khí cũng náo nhiệt không kém. Đây đó, có những đôi bạn trẻ khoác tay nhau, kia lại là những cụ ông cụ bà, tuy mắt mờ chân yếu nhưng đôi tay họ vẫn đan vào nhau rất chặt, những nụ cười hạnh phúc nở trên môi. Được ra ngoài mà ngắm nhìn mọi thứ như này, thấy đời thật ý nghĩa hơn biết bao. Mua hết những món đồ cần thiết và vài món lưu niệm nhỏ, nó không quên khệ nệ vác cả một đồng bánh kẹo, đồ ăn nước uống và tất nhiên Hạo Bối đóng vai làm người xách đồ rất tốt. Ban đầu hần còn cầu nhàu nhưng về sau lại im lặng và đi theo, chỉ còn biết lắc đầu khi những túi đồ lần lượt đưa ra phía mình.

Sau khi đã mua đồ một cách thỏa thích, nó hí hửng quay lại phía sau nhìn Hạo Bối và chột nhận ra, hần chưa mua gì cho mình mà toàn là đồ của nó. Cảm giác áy náy dâng lên trong lòng

- Đưa đây tôi xách, cậu mua đồ của cậu đi!

- Tôi không mua gì cả, cậu mua xong rồi thì đi về....

Hần nói rồi đi trước, nó đứng nhìn trân trân, chẳng phải chính hần là người rủ nó đi hay sao, giờ lại không muốn mua gì. Lạc đâu có biết, Bối rủ Lạc đi không phải là hần muốn mua đồ, chỉ là muốn đi với Lạc thôi, bất cứ nơi nào cũng không vấn đề. Chứ hần là thiếu gia Vương Hạo cơ mà, mấy việc mua đồ linh tinh này có bao giờ đến tay.

Nó chân chừ trước một cửa hàng len nhỏ, chủ cửa hàng là một cụ bà khá già, cũng tầm bảy mươi rồi, cụ ngồi tí mẩn đan chiếc khăn len màu xám tro, khi thấy Lạc đang đứng nhìn một cách say mê cụ hoàn thành nốt mũi cuối cùng, nó mỉm cười. Cụ nói

- Cảm lấy đi con.

- Dạ.... Con!

Nó hơi bất ngờ khi thấy cụ chìa chiếc khăn mới đan cho mình, hơi băn khoăn. Nhìn ánh mắt nhân từ của cụ, gương mặt phúc hậu ấy, nó mỉm cười rồi cầm chiếc khăn cụ đưa

- Cho con gửi tiền....

- Tình cảm thì không có giá! Chỉ được trả bằng tình cảm thôi! – Cụ cười, đôn hậu lắm

Nó nhìn cụ hồi lâu, xúc động, hai người không quen biết, nhưng con tim như đập chung một nhịp, hai tâm hồn được hắt kết chỉ qua một ánh mắt. Không một lời nói, cụ đã làm trái tim Lạc rung động. Khi vẫn còn đang ngây ngời thì một cụ ông từ trong nhà đi ra ngồi kế cụ bà, cụ ông nắm tay cụ bà và nói rất nhỏ nhẹ

- Bà nó nhanh vào ăn cơm không nguội.

Thế rồi bà cụ nhìn nó, hơi gật đầu bảo ý cứ nhận đi, không phải ngại rồi sau đó quang tay qua eo cụ ông bước vào bên trong.

Nó đã nhìn thấy, trên cổ cụ ông, chính là chiếc khăn giống y hệt từ màu sắc đến kích thước với chiếc khăn bà cụ vừa đan nó đang cầm trên tay. Liệu có phải, ngày trước, với đôi tay ấy, bà đã đan chiếc khăn tặng ông và chiếc khăn may mắn ấy đã để hai người hạnh phúc với nhau tới giây phút gần cuối cuộc đời này.

Như vậy, bà cụ tặng chiếc khăn cho nó, chẳng phải là có ý muốn nó cũng đem chiếc khăn tặng cho người mình yêu thương để hai đứa có thể nắm tay nhau đi hết cuộc đời giống như ông bà vậy.

Nói là thế thôi chứ Gia Lạc ngốc nào có suy nghĩ được đến vậy. Nó chỉ thấy rằng chiếc khăn này đẹp ơi là đẹp, mềm ơi là mềm, lại rất hợp với Hạo Bối nên chạy băng băng lên phía chỗ Hạo Bối rồi quàng qua cho hắn. Lạc nhớ, lúc đó, mình đã mỉm cười rất tươi.

Hắn thì mới đầu cũng ngạc nhiên vô cùng

- Gì vậy?

- Khăn... Rất hợp với cậu...

Nó nói rồi má ửng hồng tung tăng chạy đi trước, hắn bước đi phía sau cũng cười thầm trong lòng, cảm giác như có những mầm non đang đâm chồi ấy, hạnh phúc đến ngọt ngát. Hơi ẩm của chiếc khăn khiến hắn dễ chịu hơn.

Trời trở tối, liếc qua đồng hồ cũng đã hơn 5h30, hai đứa lại bắt một chiếc taxi về kí túc xá

- Lát, cậu có muốn đi cùng tôi đến trại trẻ mồ côi Ánh Dương không?

- Làm gì? – Hắn ngơ ngác

- Tặng cho lũ trẻ ít quà với quần áo. – Lạc cười

- Ừm, vậy cậu lên chuẩn bị đi, tôi đi lấy xe, không muốn ngồi xe bus đâu.

Hạo Bối hắn còn nhớ lần trước trên xe bus mình “được” tiếp đãi như nào! Nói rồi hắn chạy lên phòng, lấy một ít đồ để lát từ chỗ trại mồ côi về nhà luôn, không phải quay lại trường nữa. Căn phòng ba thằng con trai lạnh tanh, hắn chửi thầm bọn kia không hiểu làm gì mà biệt tích từ trưa đến giờ chưa thềm mò về. Mặc kệ chúng, để lại cho tin nhắn về nhà là được. Xong xuôi, lại xuống sân kí túc xá ngồi nhìn lên căn phòng màu trắng có giỏ hoa lan treo trước ban công.

Từ khi quen Gia Lạc, Hạo Bối phải quen dần với việc chờ đợi một ai đó, cũng không phải hắn bị ép buộc, thực sự là hắn tự nguyện như vậy. Chỉ mình Lạc thôi.

- Đây, lên đây vác giúp tôi với!

Đang mải mê suy nghĩ thì Lạc thò đầu ra ban công gọi Hạo Bối. Hắn ta đành chạy lên, suýt thì ngã ngựa với đồng đồ đạc trước mặt

- Làm gì mà nhiều như đi lánh nạn thế này?

- Thì đồ của tôi với cả đồ cho lũ trẻ!

Nó mệt nhọc kéo lôi những túi to thùng từ trong nhà ra, may mà có Hạo Bối khỏe giúp mang đồ xuống dưới sân.

Hai đứa khệ nệ mới mang được nó ra chiếc moto, và cuối cùng sau đó vẫn phải thuê một cái xe ôm để chở đồng đồ còn hai bọn chúng đi với nhau rộng rãi thoải mái. Chỉ khổ thân ông xe ôm, con đít vụng ga cũng không đuổi kịp được chiếc moto đen thần thánh. Hạo Bối thì thoáng phải dừng lại để đợi ông ấy. Lối thôi lếch thếch đến gần 6h30 cũng tới được Ánh Dương.

Gia Lạc tới cổng, về mặt cũng rạng rỡ như về nhà vậy, vội vàng xách túi đồ ủa vào trong bên trong, mẹ Như, mẹ Hiền đang cho các em nhỏ ăn cơm ở ngay bên trong hiên nhà. Khi nhìn thấy nó, từ các mẹ lẫn các em nhỏ chạy ủa ra,

- Chị Lạc ơi, Chị Lạc.... Chị Lạc về! – Bọn trẻ hét ầm cả sân

Nó cũng vui mừng hôn hít, cười tươi rói, ôm hôn từng đứa một rồi ôm cả mẹ Như, mẹ Hiền

- Con mau vào đi Lạc.... vào ăn cơm với các mẹ. Cả chàng trai kia nữa... vào ăn cơm với mọi người cho vui. Đàng nào cũng tối rồi mà. – Mẹ Hiền với mẹ Hương hớn hở chạy ra xách túi đồ vào cho Gia Lạc

- Dạ... Cháu....

Hạo Bối còn đang lúng túng vì hắn không có ý định sẽ ở lại ăn cơm ở đây, nhưng chưa kịp suy nghĩ thì Lạc đã kéo tay vào bên trong nhà. Thôi đành vậy, hắn nhếch vai.

Mẹ Hiền lúc nào cũng đảm đang, nấu toàn những món ngon, vì đến hơi muộn nên ăn cũng muộn. Mọi người ăn uống vui vẻ lắm, còn uống bia nữa, ngồi khà khịa kể hết mọi chuyện. Hắn có phần chưa quen mọi người ở đây, thành ra ít nói, thi thoảng mới văng dạ. Trong lúc mấy người đang mãi mê buôn thì mẹ Hiền ngồi xích lại Hạo Bối thì thầm

- Này cậu trai trẻ, cậu là may mắn lắm đấy nhé!

- Dạ... Sao ạ? – Hắn ngạc nhiên

- Thì còn sao nữa, Gia lạc rất ít khi dẫn bạn về đây lắm, nhất lại là con trai nữa.... Cậu được con bé rú về chứng tỏ với nó cậu là một người đặc biệt còn gì?

Di nói rồi cười cười, lấy tay hích vào tay hắn.

- Dạ.... chúng cháu tiện đường thôi ạ.

- Gớm, tôi lạ gì mấy đôi bạn trẻ các cậu....

Mẹ Hiền cười cười rồi lại tiếp tục ăn cơm. Hắn cảm thấy đã đủ nên xin phép ra bên ngoài.

Hắn ngồi trên chiếc ghế đá cạnh bồn hoa, ngắm nhìn lũ trẻ vui đùa hồn nhiên, rồi hắn suy nghĩ tới lời mẹ Như vừa nói, có thật là như vậy không, có phải hắn quan trọng với nó như thế không? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, còn Mạnh Tường Quân, lần trước Lạc đã đi cùng anh ta đến đây, vậy anh ta cũng quan trọng với Lạc à?

Hạo Bối cứ thế mà miên man suy nghĩ mãi, mọi việc cứ lúng nhúng trên đầu. Đột nhiên có tiếng nói nhỏ nhỏ

- Anh ơi, cho anh này....

Hắn ngược lên nhìn bé con dễ thương nhưng gương mặt trông đão dẻ lắm, đang giơ ra hai quả mận to bằng nắm tay cho Hạo Bối. Hắn không cười nhưng cũng cảm lấy. Rồi hắn để bên cạnh mình. Con bé nhìn hắn cau mày rồi ngồi ngay bên cạnh hắn

- Anh ơi anh, sao anh không ăn, anh không thích ăn mận à?

Hắn không trả lời, chỉ lắc đầu

- Anh ơi, em tên là Hà Nhi, lần trước bọn mình đã gặp nhau rồi ý... Anh nhớ không anh?

Hắn lại khề khàng gật đầu, con bé này nói nhiều thật, làm hắn nhức cả đầu. Nhưng hôm nay hắn vui cho nên cũng không muốn làm ảnh hưởng gì đến tâm trạng của con bé.

- Anh này... Sao anh không nói gì? Em... Em rất thích anh....

Con bé hình như ngượng nên hơi ấp úng, tay mon men chạm nhẹ vào tay áo hắn. Hắn quay qua nhìn bé ngạc nhiên tột độ. Chẳng lẽ, chuyện đó đã qua lâu như vậy mà con bé vẫn chưa chịu bỏ cuộc sao, nó có đúng là một đứa trẻ không vậy?

- Đù rồi em gái...

Hắn đứng lên rồi đi vào trong, cùng mọi người dọn dẹp. Hà Nhi ngồi trên ghế đá vẫn không cam lòng, mặt mếu như sắp khóc, quyết tâm phải bắt anh ấy làm chồng.

Gia Lạc bị các mẹ đẩy ra không cho rửa bát đành lúi húi lúi lúi đóng đồ chơi, quần áo thức ăn ra. Bọn trẻ thích thú ngồi vây xung quanh, hắn cũng ngồi bên cạnh Lạc để phát bánh kẹo cho bọn trẻ.

Nhìn lũ trẻ vui cười, tự nhiên ai đó cũng thấy trong lòng thanh thản. Từ khi quen biết với Gia Lạc, nó đã đem đến cho hắn nhiều cảm xúc mới, mở ra một cánh cửa tới thế giới mới, không còn tự cô lập mình như trước. Lạc đã cho hắn biết rằng, cuộc đời này còn nhiều điều ý nghĩa và thú vị đang chờ đón chúng ta khám phá. Cuộc sống từ đó cũng không còn tẻ nhạt, vô vị.

Gần 9h, hai đứa chào mọi người rồi ra về, nhưng không hiểu mà xui quỷ khiến thế nào mà cái xe chết bầm của Hạo Bối lại không thể nổ được máy. Hai đứa cứ hí hục mãi, cũng chẳng thể bắt được taxi vì nơi này mãi trong ngõ sâu. Đến khỏ, vậy là đêm nay, chúng đành tá túc ở đây.

Khi bọn trẻ đã đi ngủ, hấn cũng đã trải đệm lên giường trong phòng cho khách để nằm trước thì mấy mẹ con cùng nhau pha cacao nóng ngồi nhâm nhi trên chiếc bàn ngoài hiên. Phải nói là lâu lắm rồi, không có những giây phút bình yên thanh thản đến như này. Mọi người vui vẻ cười nói, chẳng phải lo toan cho cuộc sống bộn bề, không có áp lực nào đè nén. Thời tiết se lạnh như này mà được cầm trong tay ly cacao nóng thì có gì tuyệt bằng, nhâm nhi cùng vài chiếc bánh quy, kể cho nhau nghe vài câu chuyện trong cuộc sống. Chỉ mong rằng, mãi mãi được như vậy. Tại sao thời gian không mãi dừng lại khi này, để con người được hạnh phúc?

- Thôi muộn rồi, con đi ngủ đi. Mai còn dậy mà về nhà sớm làm cơm tết.

- Vâng, con chúc các mẹ ngủ ngon

Nói rồi, Gia Lạc thu dọn hết cốc chén, đi về phòng cho khách. Đèn đã tắt, những chiếc đèn ngủ có ánh sáng mờ được bật lên, trời càng thêm lạnh, nó nhanh chóng cởi bớt áo len và tắt, leo lên giường kéo chăn trùm kín mít lên tận đầu, miêng rên lên hi hi vì sung sướng trong ấm áp. Bỗng, Lạc thấy có vật thể to đùng bên cạnh, ấm ấm, mềm mềm. Nó vươn tay qua ôm, trong đầu còn cảm ơn mấy mẹ chu đáo, để cả gấu bông vào cho nó ôm. Nó lớn rồi mà, đâu phải là trẻ con như ngày xưa nữa đâu.

Tay quàng chân gác con “gấu bông” to sụ ấy, nhắm mắt sắp đi vào cõi mơ thì bỗng nhiên “con gấu” ấy cựa quậy.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Kí Ức Không Muốn Nhớ Lại

Nó giật bản mình, đập tung cả chăn chạy ra khỏi giường, đang định hét ầm lên thì bị ai đó bịt miệng

- Trật tự cho mọi người ngủ!

Nhận ra giọng ai rồi, Lạc ngồi lại xuống giường thì thào:

- Cậu ở đâu chui ra vậy? Sao cậu lại mò vào đây? Cậu định giờ trò vì vậy?

Hắn trừng mắt nhìn Gia Lạc, cái con ngốc này, chỉ muốn cốc cho vài cái vào đầu cho não nó thông thôi. Nếu không phải Gia Lạc mà là một đứa con gái nào khác thì hắn đã tổng cổ ra khỏi đây rồi chứ ở đó mà lý lẽ

- Chính cậu mới là người mò lên đây ý, tôi nằm đây này giờ rồi.

Gia Lạc mang máng hiểu vấn đề, liền tụt xuống, mặt mày nhăn nhó

- Xin lỗi, để tôi qua phòng khác!

Nói rồi, hắn nằm xuống kéo chăn lên, Lạc thì mò nằm ra mở cửa, đúng là ngượng hết biết. Vừa mở ra thì bên ngoài tối um um chẳng nhìn thấy gì cả, nó giật bản cả mình chạy ỳnh ạch leo lên giường trùm chăn run cầm cập.

- Cậu làm gì vậy?

Hắn khó chịu ngồi dậy lật chăn ra khỏi người nó. Lạc nói run run khuôn mặt thất thần

- Tôi sợ, tôi... tôi quá!

Hắn bỗng động lòng trước người con gái đang run rẩy trước mặt, đôi mày hơi co lại, hắn đang lúng túng, chẳng biết phải làm gì để an ủi, Lạc vô tình nép sát vào người hắn hơn, hắn nhẹ nhàng vòng tay qua vai, kéo Lạc xích lại gần mình, rồi hai đứa từ từ nằm xuống.

(Không có H đâu, đừng tưởng bỏ mấy thanh niên đầu óc tầm tối)

Nó cứ thế kê đầu lên vai hắn, trong lòng tự nhiên an tâm tới lạ, nó nhắm mắt lại, hơi ấm bao trùm xung quanh, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ xuân. Hắn nằm bên thao thức mãi, hắn chú nhìn chăm chăm khuôn mặt phúng phính dễ thương, hắn thấy rạo rực. Người con gái bé nhỏ lọt thỏm trong lòng hắn khiến hắn dâng trào một cảm giác muốn bảo vệ nhiều hơn, muốn làm cho ai kia hạnh phúc. Hắn nghĩ thầm trong lòng “Ngủ đi, có tớ ở đây!”.

Có lẽ, đêm này là đêm bình an nhất của hai người nào đó....

****

Sáng hôm sau, mới 5 giờ, Lạc đã khua Bối dậy đi về. Hắn đang ngủ ngon bị kéo dậy bức hết cả mình nhưng sức nhớ ra là phải dậy trước mọi người, nếu có ai nhìn thấy nó với hắn chung một phòng, lại mang tiếng thì không hay.

Vừa lúc dọn xong đồ thì mẹ Hiền, mẹ Hương cũng dậy chuẩn bị bữa sáng cho các em, mẹ bảo hai đứa ở lại ăn sáng rồi hãy đi, nhưng chúng từ chối vì sợ về nhà muộn, ngày đầu năm không nên. Vì vậy, hai mẹ đành từ biệt bọn chúng, trong lòng buồn man mác, chẳng ai mà cầm lòng trước giờ phút chia ly này.

- Mẹ Như đâu ạ? – Lạc hỏi vì không thấy mẹ ra để tạm biệt

- Mẹ Như chưa dậy, đêm qua Như phải dỗ dành bé Thu tới gần sáng, con bé sốt, khóc ngặt quá. Gần sáng nay mới thêm thiếp được một lúc nên không muốn gọi Như dậy.

- Vậy mẹ gửi lời tạm biệt của con tới mẹ Như nhé. Mẹ và các em giữ gìn sức khỏe!

Hắn kéo xe ra, ngồi một lúc mới sửa xong cái xe, thấy ba người còn đang bịn rịn nên Bối đành dắt xe qua cổng trước rồi đợi bên ngoài.

Bên trong, ba người cứ nắm tay mãi, họ chẳng muốn nó đi vì chắc phải lâu lắm, nó mới lại về đây.

- Con nhớ khi nào rảnh thì về đây chơi với các mẹ, các em nghe con. – Mẹ Hương bồi hồi, mắt ngấn lệ.

Nó gật đầu nhẹ rồi nhanh chóng bước ra khỏi cửa, nó sợ nếu đứng thêm một lúc nữa nó sẽ không đủ can đảm để rời khỏi. Nó sợ nó sẽ khóc, sẽ yếu đuối trước mặt mọi người.

- Mình đi. – Nó trèo lên xe rồi nói nhỏ

Hắn phóng con moto đen lên đường cao tốc, trời 6 giờ mà tối như mực, đúng là mùa đông. Nó vẫn còn buồn rười rượi ngả đầu lên lưng hắn. Hắn cảm thấy nhưng không nói gì sát, cứ để im cho Lạc muốn làm gì thì làm, muốn dựa thì dựa. Đến gần 7 giờ, chiếc xe đỗ xích trước cửa nhà Gia Lạc, nó nhẹ nhàng xuống xe

- Cảm ơn nhé... ăn tết vui về! – Nói rồi bước vào trong cổng, mỉm cười

Hắn cũng mỉm cười, đưa tay ra chào rồi phóng chiếc xe về nhà lão Long. Như thường lệ hàng năm, con cháu về nhà thấp hương cho tổ tiên thôi chứ không thì hắn cũng chẳng thèm về căn nhà đó làm gì. Cứ nhìn thấy mặt lão Long là đã không ưa rồi.

Nhà Long lão gia vẫn trắng lè như thế, có phần long trọng hơn, xe ô tô đỗ chật kín trong khuôn viên trước nhà, toàn xe đẹp, xe đắt tiền, hắn dựng chiếc moto của mình ngay đầu cổng

- Bối thiếu trở về!

Đám giai nhân người hầu lẫn vệ sĩ áo đen đều cúi người cung kính. Hắn lãnh đạm lướt qua bọn họ như một thói quen thường ngày. Lâu lâu mới về nhưng thái độ của Hạo Bối dường như chẳng có gì thay đổi, gương mặt vẫn hết sức lạnh lùng, cảm giác như đi vào một nhà nào đó chứ không phải nhà mình.

Hạo Bối nhìn thấy căn nhà, nhưng kí ức đau đớn trước đây lại ủa về, căn nhà này chẳng đem lại gì hơn cho mẹ con hắn ngoài sự chia ly và đau khổ, nói không phải chứ có chết hắn cũng chẳng bao giờ muốn trở về đây.

Khách khứa ra vào cứ nườm nượp, toàn những người nịnh nọt đến để tặng quà cho lão Long chứ còn gì nữa. Năm nào chả giống năm nào. Hắn bước vào trong sảnh lớn, thấy rất nhiều bộ mặt lớn của quốc gia, các thể loại bộ trưởng, nếu là bộ trưởng an ninh quốc phòng hay bộ trưởng giao thông vận tải thì còn hiểu được chứ bộ trưởng bộ giáo dục, y tế, rồi đến cả nông nghiệp cũng tới. Đếch hiểu, họ đến làm cái quái gì, Hạo Long từ khi tăng hàm Đại tướng chỉ huy thì những ông khác cũng ráo riết lấy lòng không ngừng. Bộ chắc rảnh lắm hay sao thế? Nói đi nói lại cũng chỉ là muốn lấy lòng nhau rồi có gì cần nhờ vả thì cũng dễ ăn dễ nói, giống nhau cả thôi, chẳng có ông lãnh đạo nào làm hắn thực sự nể phục và cảm thấy có đủ tư cách của một nhà cầm quyền cả.

Mà đó cũng mới chỉ là những nhân vật tai to mặt lớn trong nước chứ chưa kể đến các nhân vật cấp cao nhiều nước láng giềng, đại xứ quán,... Chuông điện thoại cứ reo ỉn ỏi cả lên.

Đám người hầu trong nhà chạy qua chạy lại, bưng bê rượu và đồ ăn phục vụ những vị khách quý của lão gia. Một lớp hỗn độn. Rồi còn không ít những bóng đảo là bạn làm ăn của phu nhân Hoàng Lan, lại thêm một đám người kinh doanh hỗn độn. Thực sự là nhức đầu, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi đây.

Hắn lạnh lùng lướt qua những lời chào hỏi xáo rỗng của đám người trong nhà, đến trước mặt Hạo Long và buông một tiếng không bao hàm cảm xúc

- Ba..

Hạo Long vui mừng khôn xiết, tay bắt mặt mừng, đưa cho Hạo Bối ly rượu vang có ý muốn uống để chúc mừng. Hắn nhẹ nhàng đưa tay lên chặn ly rượu hàm ý không muốn uống. Long lão gia không bắt ép con trai nên chỉ đưa tay ra vỗ nhẹ vào vai hắn.

Hạo Bối đứng lùi lại nên tay Long lão gia chỉ lướt qua vai, nụ cười trên môi lão tắt ngấm. Thằng con lão không hề thay đổi.

Hạo Bối bước vào bên trong, phía bàn thờ tổ tiên, thấp nén nhang và khăn, hành động nhanh gọn, dứt khoát

- Đến sớm vậy?

Anh Thiên từ đằng sau vỗ vai

- Anh... Em sẽ ra mộ mẹ.

Hắn quay người nhường cho anh Thiên đứng thấp hương, nói như ý muốn hỏi anh có muốn đi cùng không? Hạo Thiên chấp tay lễ, quay lại:

- Đi... nhân tiện, anh cũng muốn thăm mộ mẹ anh.

Anh Thiên cười nhưng thực chất là chẳng có gì đáng để cười ở đây nếu không muốn nói là đau đớn cả. Gương mặt điển trai lãnh đạm của anh Thiên vốn không hề phù hợp với những nụ cười, nhưng trước mặt Hạo Bối, anh luôn tỏ ra là mình vui vẻ lắm, thực sự những nụ cười ấy lại càng khiến cho hắn thêm thương cảm anh mình.

Phải.... Hạo Thiên và Hạo Bối không phải anh em ruột, chỉ là anh em cùng cha khác mẹ thôi, hoặc không muốn nói Thiên là con ngoài giá thú. Mẹ của Hạo Bối là phu nhân chính thức còn mẹ Hạo Thiên chỉ là tình một đêm nhưng tại sao lão Long lại coi mẹ Hạo Thiên quan trọng hơn những mối tình một đêm khác của lão.

Chính bà Hân – mẹ Hạo Thiên, là mối tình đầu của Vương Hạo Long. Câu chuyện kể ra rất dài nên chỉ tóm gọn được theo những gì Hạo Bối nghe kể, rằng ngày trước, ba hắn đã có một mối tình rất đẹp với bà Hân, nhưng sau đó ông nội của hắn cũng chính là bố của Long lão gia, bắt lão về kết hôn với con gái của Thống soái nước Trịnh – chính là bà Loan, mẹ hắn. Đây là một cuộc hôn nhân chính trị, không hề có tình cảm.

Thế rồi, ba mẹ sinh ra hắn, lúc hắn 4 tuổi, chứng kiến mẹ hắn bị ba hắn đánh đập chỉ vì nước Trịnh bị một nước lớn khác thôn tính, ông ngoại hắn chết thành thử ra, mẹ hắn chẳng còn giá trị lợi dụng gì đối với ba hắn. Ba hắn cứ say về lại lỗi mẹ ra đánh đập. Tuy vậy, vẫn rất yêu thương hắn, vì hắn là con trai lão cơ mà.

Cho đến một ngày, trước cửa nhà hắn có một người phụ nữ rách rưới, kham khổ, tay dắt đứa con trai tầm 10 tuổi có gương mặt rất khôi ngô khả ái nhưng quần áo thì xộc xệch, bẩn thỉu, nhếch nhác. Hai mẹ con họ trông rất khổ sở, cứ quỳ bên ngoài dinh thự đòi gặp mặt Hạo Long cho dù bị đám vệ sĩ đánh đuổi không thương tiếc. Khi ấy, mẹ hắn, vì lòng nhân từ đã ra giúp đỡ, cho vào nhà ăn cơm, bà Hân nói mọi chuyện cho mẹ hắn nghe, và bảo rằng cậu bé đó là con trai Hạo Long. Mẹ hắn đã rất sốc nhưng bà đã cho kiểm tra ADN và quả đúng là như vậy.

Hạo Long cuối cùng được mẹ hắn năn nỉ, hắn quỳ xuống xin ba cho họ ở lại thì lão cũng đồng ý nhưng e là bây giờ, hắn hối hận vì khi đó đã xin lão Long cho mẹ con anh Thiên sống lại nhà mình. Giá mà khi đó Hạo Bối không cầu xin thì có thể bây giờ, anh Thiên đang sống rất hạnh phúc bên mẹ mình.

Lão Long tàn độc gờ thay vì đánh mẹ hắn quay ra đánh mẹ anh Thiên, coi bà ấy như rác rưởi. Mọi việc nặng nhọc trong gia đình đều đến tay bà. Tất cả mọi giai nhân người hầu trong nhà đều không coi bà ấy ra gì, hắn còn biết, họ luôn cho bà Hân và anh Thiên ăn cơm thừa canh cặn mà đến những con chó trong nhà cũng chưa bao giờ phải ăn. Hắn tức lắm, nhiều lần trông thấy mà đá đổ văng những đĩa thức ăn bẩn thỉu đi, sai đầu bếp nấu những món ăn cho họ nhưng họ không dám làm trái lời Hạo Long.

Hắn thấy anh Thiên cứ lầm lũi rất khổ, sau đó, hắn có đồ ăn ngon đều mang cho anh ăn với, có đồ chơi đẹp cũng mang cho anh chơi nhưng một lần bị lão phát hiện, anh Thiên bị đánh một trận thừa sống thiếu chết. Từ đó, hắn muốn cho gì đều phải dầm dúi. Hai anh em từ đó mà thân thiết với nhau, yêu thương nhau như anh em ruột, giao ước với nhau mai này khôn lớn sẽ cũng hai mẹ rời bỏ nơi địa ngục này, sống vui vẻ bên nhau. Vậy mà... mẹ đã bỏ đi rồi, chỉ còn có hai anh em.

5 năm trôi qua, khi đó, hắn nhớ, là một đêm đen nhất trong cuộc đời hắn, ngày mẹ anh Thiên chết vì đỡ cho lão Long nhát dao của kẻ ám sát. Anh Thiên đã khóc rất nhiều, nhưng lão đứng dung bỏ đi, không một ánh nhìn biết ơn, thậm chí lão còn cười và cho rằng đó là điều tất yếu. Anh Thiên từ đó căm hận lão Long, anh bỏ nhà đi, đi đâu không biết, hắn chỉ nghe đồn là anh gia nhập một băng đảng nào đó.

Sau 2 năm, anh ngày càng lớn, ở cái độ tuổi 17, anh trở thành nhân vật có tiếng trong giới giang hồ, càng ngày càng oanh tạc, thu phục hết các băng đảng lớn nhỏ. Hai anh em gặp lại, trong ngày tang của mẹ hắn, anh không đến nhà, mà anh đợi ở nghĩa trang. Nói gì thì nói mẹ hắn cũng là ân nhân, hơn nữa cũng yêu thương anh như con ruột của mình. Anh không muốn quay lại căn nhà đó nhưng cũng không thể không viếng mẹ Loan.

Từ đó đến giờ đã 5 năm trôi qua, năm nào anh Thiên cũng đều cùng hắn đến thấp nén hương cho hai mẹ. Cầm theo ít bánh kẹo, hoa quả, hắn lên chiếc Cadillac của anh Thiên. Hai người đến khu nghĩa trang Yên Bình, nơi yên nghỉ của hai người mẹ.

Trên xe, bầu không khí rất im lặng, chẳng ai có tâm trạng để nói gì bây giờ. Hôm nay, cũng chẳng có nhiều người ra mộ lắm, họ tới còn khá sớm, đi qua lối đường, cô hai bên còn âm sương chạm vào. Ngôi mộ của hai người cách nhau khá xa, một người ở đầu, một người ở cuối, họ đánh mỗi người một góc chăm lo cho hai ngôi mộ. Nhìn sơ qua, những ngôi mộ đều được chăm sóc cẩn thận, người trông nghĩa trang cũng rất tốt khi ngày nào cũng thấp hương cho mọi người. Hắn ngồi xuống và tâm sự với mẹ rất nhiều điều, rất lâu.

Hắn chỉ nhớ là, hắn có nhắc đến Gia Lạc, một người rất tốt, làm hắn thấy rung động mà chưa người con gái nào khiến hắn như vậy. Hắn kể nhiều chuyện lắm, hắn nói hắn nhớ mẹ.

- Về thôi... gần 11 giờ rồi.

Anh thiên tới lại gần chạm vào vai khiến hắn thoát khỏi sự mộng tưởng mà hắn tự tạo ra. Hắn chỉ nhìn anh, thần thái tuy không tốt nhưng không tệ như lúc anh cười. Có lẽ anh Thiên cũng giống hắn, đã ngồi nói chuyện bên mộ mẹ để khuấy khỏa, để lòng được thanh thản hơn.

Hai người về Long lão gia

- Anh không vào trong sao? – hấn hỏi

- Không... Anh về nhà, dù sao ở đó, họ cũng không chào đón anh.

Nói rồi anh Thiên lái xe đi, được đoạn anh dừng lại, mở cửa kính rún ra ngoài và hét

- Tôi về nhà party nhé!

Hấn cười, giờ ngón cái lên, sau đó đi vào trong dinh thự. Ở đại sảnh, mọi người đang ăn uống linh đình, hấn không đi qua đó mà đi vòng đằng sau nhà lên khu nhà chính để thăm bà nội.

Hấn khẽ mở cửa phòng, bà hấn đang nằm nghỉ, nghe thấy bảo bà bị sốt, hấn lo lắng. Đúng lúc đó, một cô người hầu bưng khay cháo vào thì hấn ngăn lại có ý bảo để hấn cho bà ăn.

- Hạo Bối... Cháu về rồi

Bà hấn thì chào, có vẻ yếu giọng. Hấn nhanh chóng đặt khay cháo bên tủ đầu giường rồi lôi chiếc ghế ra ngồi cạnh giường bà.

- Bà nằm đi, đừng ngồi dậy.

- Bà mừng quá, cuối cùng thì thằng cháu vàng cũng đã về thăm nội rồi. Bà già này chết cũng yên lòng

- Bà đừng nói thế, ăn cháo cho nóng nhé!

Hạo Bối như trở thành một con người khác, ngọt ngào dễ dàng lại rất ân cần ấm áp. Có lẽ người hấn kính trọng duy nhất ở Vương Hạo gia là bà nội Tú Quyên của mình, bà tuy già nhưng đẹp lão lắm, gương mặt phúc hậu, hiền lành, bà làm chủ tịch hội đồng quản trị của một hệ thống ngân hàng lớn, nhưng thời gian gần đây, mà yếu quá nên đã ở nhà tĩnh dưỡng

- Cháu ấy, lớn nhanh lên, trưởng thành đi để bà còn yên tâm giao tập đoàn cho cháu.

- Bà .. Bà còn khỏe, cháu thực ra, không có hứng thú với mấy chuyện kinh doanh đâu ạ!

Hấn vừa nói vừa gãi đầu, hấn thực sự không hứng thú, mấy cái việc thương trường này, còn nguy hiểm và ác liệt hơn cả chiến trường. Vương vào tranh đá nhau, hấn muốn có một cuộc sống bình yên thôi.

- Bà sống được bao lâu, bà biết chứ, nên vì vậy bà đã sang tên tập đoàn cho cháu, nhưng hiện tại cháu còn nhỏ bên sẽ để Hạo Thiên tạm thời tiếp quản tới khi cháu trưởng thành. Bà già rồi, cần phải tận hưởng nốt cuộc sống.

Hấn nghe vậy hơi sốc, sững sốt, chuyện này hấn chưa sẵn sàng mà cũng chưa đồng ý mà. Sao lại vậy? Hấn đâu có ý định như thế đâu. Còn đang thất thần trong mớ suy nghĩ hỗn độn, bà nội cầm tay hấn thì chào

- Hạo Bối, sự nghiệp của gia đình mình, bố con đã không đi theo, vậy con còn không nối nghiệp,

thì khi ta chết, dưới tuổi vàng biết nhìn mặt tổ tiên như nào bây giờ?

- Kia bà, con còn nhỏ, mới cấp 3, chuyện này để sau được không ạ?

Hấn đỡ dành bà nội, cho bà ăn và uống thuốc, để bà ngủ thật say rồi mới bước xuống nhà dưới.

Bên dưới lầu, đám người hầu đang ăn trưa, có lẽ tiệc ở sảnh ngoài đã tan nên họ mới được ăn, giờ tay nhìn đồng hồ, đã gần 2 giờ chiều rồi, còn có ông quản gia cũng đang ngồi đây. Mọi người ngược lên chào hấn, hấn lại gần, kéo ghế ra và ngồi đó ăn luôn.

- Dạ cậu chủ.... Đồ ăn cho cậu còn rất nhiều ở sảnh trên, cậu mau lên đó ăn cùng ông chủ! - một cô người hầu nói

- Cậu chủ, cậu mau lên đại sảnh đi, cậu ngồi ăn ở cái bàn thấp kém của bọn giai nhân người hầu chúng tôi, thật quá xấu hổ lắm ạ - Lão quản gia già vội đứng lên.

Mọi người đều buông đũa xuống, mặt cúi gằm, ông chủ mà thấy cảnh này chắc bị cho thôi việc hết luôn, ai lại để cậu ăn cơm với tôi tớ. Chẳng ra làm sao, còn gì là phép tắc gia phong.

- Mọi người cứ ăn uống bình thường đi, tôi ngồi ăn ở đây còn hơn phải đối diện với ông ấy, nuốt không trôi.

Hấn nói vậy, mọi người cũng chẳng dám cãi ý. Họ lại vui vẻ ăn cơm. Bữa cơm hôm nay rất đặc biệt, vì có cậu chủ, người có lẽ họ ít khi gặp nhất trong gia đình. Nhưng ăn với cậu lại thoải mái lắm, cậu chẳng xét nét, chỉ chú tâm vào việc ăn thôi. Ăn xong, cậu chào mọi người, đứng lên ra về.

Đi qua khu đại sảnh, vẫn thấy lão Long ngồi chễm chệ, hấn đi qua, buông một câu lạnh lùng

- Con về...

Lão long đứng dậy, đôi mày cau lại: “Hôm nay mừng một tết, con không thể ngồi xuống ăn mỗi bữa cơm với ta à?”

- Con con đã ăn rồi, xin phép...

Hắn nói rồi bước ra cửa lớn, lão Long nhìn hắn bắt lực đằng sau, khóe mắt nhăn lại.

- Đến bây giờ con vẫn chưa thể tha thứ cho ta à? Con đã như vậy cả mấy năm rồi chưa đủ sao?

Lão nói trong sự đau đớn, phải, vô cùng đau đớn, bị chính đứa con trai duy nhất của mình ghê lạnh còn hơn kẻ thù, bậc làm cha mẹ nào vui nổi.

- Tha thứ! ....Từ đó phát ra từ miệng ông làm tôi thấy thật nực cười.

Hắn ngoảnh lại nói, cười nhếch nửa miệng đầy khinh bỉ. Kể từ khi lão Long quyết định lấy thêm vợ mới thì hắn đã không còn suy nghĩ về việc tình cảm cha con nữa rồi.

Hạo Bối lạnh lùng bước ra khỏi cửa, bỗng hắn dừng lại, lão Long ngẩng lên, nét mặt hơi tươi vì tưởng hắn đã suy nghĩ lại.

- Người mà ông cần cầu xin sự tha thứ là mẹ tôi và mẹ anh Thiên kia...

Hắn nói với một giọng lạnh tanh đầy uất hận, không thể tha thứ, đó chính là điều hắn muốn nói. Những gì mà lão đối xử với mẹ hắn và mẹ anh Thiên, không đủ tư cách để chạm đến từ tha thứ.

Chiếc moto đen phóng đi mạnh mẽ như gió lớn để lại sau lưng giọt nước mắt ân hận trào dâng.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Tết Thì Phải Đốt Pháo Bông

***

Gia Lạc khi trở về nhà ngay lập tức gọi điện cho mẹ

- Mẹ đã về đến đâu rồi ạ! – Nó mừng

- Mẹ đang trên đường, tiện ghé qua siêu thị mua ít đồ. – bà Nguyệt hớn hờ

- Mẹ... con mua đủ đồ rồi, mẹ về nhanh nhé!

Nói rồi, nó cúp máy, hôm nay, nó sẽ trở tài hết sức cho mẹ nó thấy, nó muốn mẹ biết, nó đã trưởng thành, đã lớn như nào rồi.

Tắt tả từ sáng, luộc gà, mua hoa tươi, làm nem, nấu súp gà, rồi mua thêm ít trà, ít sủi, ít su hào, đu đủ xanh về làm nộm. Mồ hôi ướt sũng người khi đứng trong gian bếp nóng rực, cuối cùng những món ăn đẹp mắt được bày lên ban thờ thấp hương. Nó đứng khấn vái cầu mong rồi ra ngoài cổng đứng ngóng, cuối cùng thì mẹ cũng về tới nơi

Buổi trưa hai mẹ con vui vẻ ăn uống, lâu lắm rồi mới có một bữa cơm vui vẻ, nó còn bảo mẹ chiều tối muốn hai mẹ con cùng đến khu thương mại chơi rồi ăn tối luôn ở đó, mẹ nó liền gật đầu đồng ý chiều con gái. Khi ăn cơm xong, hai mẹ con đang thu dọn lại thì bà Nguyệt có điện thoại, nghe xong điện thoại bà Nguyệt lại nhanh nhanh chóng chóng thu dọn đồ đạc

- Lạc này, mẹ xin lỗi, công ty bên Mỹ có chuyện gấp, mẹ phải sang đó giải quyết ngay, tối nay con rủ mấy bạn mà mở tiệc ăn uống nhé! Yêu con

Bà Nguyệt vội vội vàng vàng ôm rồi hôn lên trán nó và nhanh chóng ra khỏi nhà, lên một chiếc ô tô đen đến sân bay.

Gia Lạc đứng lặng thinh ở trong bếp, nhìn theo bóng oto dần mờ mịt ở cuối đường, nó cười, một nụ cười đắng chát. Nó còn chưa kịp nói điều gì, đến một câu tạm biệt cũng chưa kịp nói. Ngày tết, có quan trọng tới mức ấy không, có nhất thiết phải vứt đứa con gái duy nhất ở nhà để đi lo công việc không? Công việc ấy có ảnh hưởng nhiều lắm đến sự sống còn của mẹ không? Hàng vạn câu hỏi cứ hiện hiện trong đầu nó.

Nhưng tuyệt nhiên chẳng có giọt nước mắt nào lăn trên má, thay vào đó là những nụ cười rất nhạt, cười mà còn đau hơn cả khóc, cười vì bất lực, cười vì đã khóc đủ rồi, đã quen tới mức chẳng còn xúc động mà phải khóc nữa.

Gia Lạc lẳng lặng thu dọn mọi thứ, rửa bát rồi tự nhủ: “Dù sao thì mẹ cũng đã ăn một bữa cơm với mình, thế là được rồi”.

Sau khi cất dọn mọi thứ, nó ra ghế salon ngồi và nghĩ xem tối nay nên ăn mì, hay không ăn gì, bạn bè hôm nay cũng ở bên gia đình chúng nó chứ sao đi ăn chơi với mình được. Nghĩ rồi lại thờ dài chán ngán. Bỗng có tiếng chuông cửa, nó lia chiếc điều khiển lên bàn, mệt mỏi lết ra

- Cậu.....!

Gia Lạc ngạc nhiên tốt độ, mồm há như muốn rót ra, mắt mở trừng trừng.

- Cậu không mời tôi vào nhà à?

Gia Lạc luống cuống mở cửa mới hấn vào nhà. Hạo Bối giờ này còn đến đây làm gì, đáng ra cậu ta đang phải ở nhà ăn uống rồi chứ! Không lẽ..... không lẽ, hấn lại nhớ nó tới vậy sao?.... Nó nghĩ rồi cười hi hi

- Sao nhà cậu không có ai thế, hôm nay là tết mà?

Hấn bước vào trong nhà thấy lạnh tanh bóng người, cũng trang hoàng đèn cây lộng lẫy mà sao hiu quạnh quá

- Thì bình thường cũng đâu có người!

Nó nói lãnh đạm, chẳng biểu lộ một chút cảm xúc gì, như thể từ trước tới giờ vẫn vậy. Hấn chỉ gật gù, tiến lại ghế sofa ngồi. Nó mang nước và hoa quả đến, hoa quả được cắt tía, bày rất đẹp mắt, định bụng ăn trưa xong thì đem ra hai mẹ con ăn nhưng chưa kịp ăn thì mẹ đã đi mất rồi, nên bây giờ mang ra cho hấn ăn luôn thế

- Ngon thế, cậu mua ở siêu thị nào mà họ tía luôn cho đẹp thế này!

Hấn cầm một miếng táo lên cắn thử, rất giòn và ngọt, vỏ mỏng màu đỏ tươi, rất đẹp mắt. Nó nghe vậy, bĩu môi

- Tôi tía đấy, làm gì có siêu thị nào tía cho.....

- Thế thì cũng không đẹp lắm nhỉ?

Hấn vừa ăn vừa cười đều, nó lườm cho tóa khói.

- Không đẹp thì ăn làm gì?

- Tớ bảo không đẹp chứ có phải không ngon đâu.

Vậy là hai đứa vừa ngồi ăn vừa đùa giỡn tới tận chiều tối. Hạo Bối quyết định tối nay sẽ ở lại ăn cơm cùng Gia Lạc, và nàng ta hơn hờ đồng ý ngay, đang chán thì với ngay được một thằng ăn hộ. Lạc quyết tâm sẽ trở tài nhiều món hơn cho Hạo Bối ăn. Phải làm cho hấn khen mình.

Ôi chào oi, Chưa bao giờ Hạo Bối đi ăn chực mà lại sung sướng đến thế, ngồi bên ngoài cứ thom ngào ngạt không chịu được đành lần mò xuống bếp để ăn vụng.

Lạc đứng rán nem, nem nóng hồi thom phức vừa ra khỏi chảo, hấn đã nhanh tay nhón một miếng cho vô miệng cắn, vừa nhai vừa nuốt xoa, vừa thổi phù phù. Một phần vì nem nóng, một phần vì quá ngon nữa.

- Ê... cho tớ ăn với, miếng nem đầu tiên...

- Đây...

Nó thấy hấn ăn ngon quá nên cũng đòi ăn, hấn tiện tay dứt luôn vào miệng, nóng quá, vừa cho vào thì nó phải nhả ra ngay vì bỏng. Hấn thấy thương nên đưa lên miệng thổi phù mấy cái rồi mới dứt lại cho nó, lần này thì bớt nguội rồi cơ mà mặt nó đỏ bừng như nóng lắm ấy.

- Vẫn nóng à?

- Không... hết rồi

Nó áp ứng, chắc hấn thấy mặt nó ửng hồng vẫn nóng, chứ ai biết mà nàng ta ngại.

Mà công nhận là ngon thật, hấn hết nhón nem lại nhón khoai tây rán. Ôi chào, chiên bơ nên khoai thơm nức mũi mùi bơ, ăn thì ngọt ngọt, bùi, béo béo. Thi thoảng hấn lại nhét vô miệng nó cái nọ cái kia để nó yên tâm công việc nấu ăn vĩ đại của mình.

Cả gian bếp tràn ngập sự vui vẻ, như xóa tan mọi buồn bã ban trưa. Nó gần như quên đi hấn nỗi buồn của mình. Chắc đây là cái tết vui nhất của nó, một cái tết mà có cảm giác ấm cúng của gia đình. Cứ mỗi thứ nhón một ít, thành ra no luôn cái bụng. Đến bữa cơm, hấn cứ chê ông eo, mãi cho đến đĩa gà rán:

- Món này cậu làm ăn cũng tạm được!

Hắn gấp miếng thịt gà rán lên nhìn đi nhìn lại rồi thản nhiên bỏ vào miệng nhai giòn khò khộp. Lạc không phục, nó được mọi người khen làm món gà rán đỉnh nhất mà. Thế là Gia Lạc gấp món tiếp theo là thịt nướng cho Hạo Bối. Không phải thịt nướng mà gỡ ra từng miếng to đùng như ở chợ đầu nhè, mà thịt này nó tẩm ướp gia vị hành khô thơm nức, xiên vào que rồi nướng trên than, thơm nữa, lúc gần chín còn quét một lớp sốt ướp màu vàng nâu đặc sánh, làm cho xiên thịt trông lấp lánh luôn. Cái màu r ám vàng nâu của thịt nhìn mới đã mắt, mới thêm làm sao. Hắn mà dám chê thì....

- .....

Hắn chẳng nói gì, chỉ im lặng với gương mặt thỏa mãn, đôi mắt nhắm nghiền thưởng thức độ ngon ngọt của thịt. Đây tuy không phải lần đầu tiên hắn ăn thịt nướng, thậm chí, hắn đã ăn món thịt xiên nướng do vị đầu bếp 5 sao, nổi tiếng của châu Á làm, nhưng lần này, thịt nướng có mùi vị hoàn toàn khác, khác từ vị ngon lẫn bày trí, khác ở chỗ còn kém vị đầu bếp kia rất nhiều. Nhưng lại đặc biệt ở chính người làm ra nó, là Lạc. Chỉ cần là Lạc làm, hắn đảm bảo, đây là món ngon thịt nướng ngon nhất. Sẽ không bao giờ tìm thấy món thịt này thứ hai vì trên đời chỉ có duy nhất một Gia Lạc thôi.

- Ngon không... ngon không?

Nó háo hức đợi chờ hắn mở miệng ra khen. Phải khen chứ, ngon muốn chết luôn mà. ,ấy vậy mà hắn dám háng giọng, cong môi lên

- Thế này mà bảo ngon tuyệt với, tôi cho 7 điểm thôi!

- Hừ, 7 điểm mà ăn lắm thế? – Nó hất cằm về phía đồng xiên nằm ngổn ngang.

Hắn cười toe trông mới đẹp trai làm sao. Hắn nhớ là mình chưa bao giờ đánh giá một nhà hàng 5 sao nào 7 điểm cả.

Bữa cơm kết thúc bằng màn hôn chiến rửa bát, Gia Lạc và Hạo Bối cùng rửa bát, cả hai thích thú ngâm bàn tay mình xuống bồn nước rửa bát bông xà phòng, bàn tay người kia vô tình chạm vào bàn tay người này làm cả hai người đỏ bừng cả má. Một người vội rút tay lên, một người nguýt đít chạy ra ngoài vì ngượng.

Nhưng lúc này, cái người cong đít đi ra xem ti vì lại cảm thấy hối hận khi để cho Hạo Bối một mình rửa, ân hận vô cùng. Đồng bát đĩa đẹp, đắt tiền không vỡ thì cũng mẻ đầu mẻ đít, trông thảm hại như bát cái bang ăn xin.

Để xin lỗi, hắn đã đi mua một bịch pháo bông về hai đứa chơi. Đốt sáng trưng cả một góc vườn, khu vườn nhỏ vốn thiếu bóng người đã lâu nay rộn rã tiếng người nô đùa cười nói khiến cho những nhà xung quanh cũng thấy bất ngờ. Thi thoảng lại ngó đầu ra xem.

Dưới ánh pháo bông lập lòe, lung linh mờ ảo, Lạc xinh lắm, nụ cười đẹp tựa thiên thần làm cho ai kia phải xao xuyến trong tim. Hắn không hiểu tại sao, mình lại thích ngắm nhìn những nụ cười ấy thế, đột nhiên hắn hỏi

- Đây.... cậu thích ai trong lớp vậy?

Lạc không cười nữa, cậu ngồi xuống ghế, hắn cũng ngồi theo, Gia Lạc khoanh tay trước ngực, ngửa mặt lên trời, mắt hướng tới vì sao và nói:

- Xa tận chân trời.... gần ngay trước mắt!

Lạc nói rồi mỉm cười, khuôn mặt hắn cứ ngẩn ngơ chẳng hiểu nó đang nói cái gì, cái gì xa, cái gì gần, đầu Hạo Bối như rối tung lên. Là hắn cố tình không hiểu đúng không?

- Ngôi sao kia đẹp nhĩ? – Nó nói rồi chỉ tay về phía ngôi sao to lấp lánh, nổi bật nhất trên bầu trời

Hắn ngước mắt lên, đúng, đúng là đẹp quá, đẹp một cách hoàn hảo, tuyệt diệu, nhưng với hắn, ngôi sao nó chỉ đáng xách dép cho Lạc thôi! Nhưng hắn nhất lắm, hắn nào dám nói thế, vậy nên những câu ngọt ngào có cánh ấy, hắn tạm cất trong lòng vậy.

- Á..... – đột nhiên nó hét lên làm hắn giật nảy mình

- Sao thế?

Hắn nói rồi lo lắng cầm bàn tay đang vẫy vẫy của nó, nhìn qua là biết, mãi ngắm trăng sao nên pháo cháy chạm tay. Chỉ bị bỏng một nốt nhỏ mà hắn xót ghê lắm.

Hắn đứng bật dậy bông Lạc lên tay phóng ngay ra chỗ vòi nước trước nhà rồi nhúng tay nó vào trong chậu nước. Lạc vẫn đang chằm chằm trên lòng ai đó ngượng ngịu ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Sau đó, hắn lại lấy một chiếc khăn mỏng, bọc đá và ngồi chườm nhẹ nhẹ vào chỗ phỏng, miệng phồng lên thổi phù phù trông rất mắc cười. Gia Lạc phải phì cười với bộ dạng của hắn, có nhất thiết phải quan trọng hóa không? Nhớ lại hồi trước sống một mình, bị bỏng còn nặng hơn như nay, nhưng đâu có ai biết quan tâm, đau thì tự chườm đá, tự bôi thuốc thôi, cũng chẳng ảnh hưởng lắm đến tâm trạng, cũng ít thấy đau, quên nhanh lắm.

Vậy mà bây giờ, chỉ có một nốt nhỏ xíu như hạt đậu mà tự dung lại thấy đau nhiều, đau tới nhăn mặt, cứ mỗi khi ai đó nhăn mặt đau thì lại có ai đó cau mày lại.

- Người đâu mà... chẳng cần thận ấy! – hắn mắng

- Người ta còn bận ngắm sao mà! Không đau... không đau đâu!

Nó hơi chu môi phân bua, tay xua xua. Hắn giật mạnh cổ tay của nó ngâm tiếp xuống chậu nước để cho đỡ sưng, miệng thì thảm

- Nhưng... tôi đau!

Nó hình như không nghe rõ nên hỏi lại, hắn chỉ ngẩng lên cốc cho cái vào đầu, lườm nó rồi đứng lên

- Thôi, tôi về đây, cậu đi ngủ đi, nằm khéo không đè lên tay, đau.

Hắn nói rồi vào nhà lấy chiếc áo khoác đen, nhanh chóng dắt chiếc xe ra khỏi gara phóng đi. Nó đứng hiên nhà nhìn theo bóng hắn, khuôn mặt đượm buồn, một nỗi buồn man mác, lại cô đơn rồi.

***

Trong sân nhà anh Thiên đông như hội chợ, toàn trai tài gái sắc, vẫn đang trong bữa tiệc, vẫn đang ăn uống trò chuyện. Hầu hết là những người trong bang Lam Cầm và một số bang phái lớn khác như Đồ Đề, Long Hà, Nghiệt Dương, Cầm Cừu và một đám đối tác của anh Thiên. Lấp ló đâu đây có bóng dáng hai tên quý vô thường Bạch – Hắc, Bạch nhi đang đứng tán chuyện với các mỹ nữ rất xinh đẹp, mỗ liến thoắng, trái ngược hẳn lại với Nhị Hắc, ngồi im thin thít mân mê cốc bia trong tay, mắt đưa ngắm mọi người một cách lãnh đạm. Cậu ta từ trước tới nay vẫn vậy.

Hạo Bối bước vào trong khiến mọi người đều ngoảnh ra nhìn, nhất là những mỹ nữ bên cạnh Bạch nhi, mắt như lấp lánh lên. Những người có máu mặt trong xã hội đen đều đưa cái nhìn sắc bén và gắt gù, cùng là con trai của Hạo Long, kẻ tám lạng, người nửa cân. Vẹn cả tài lẫn sắc. Rồi mai sau cũng uy danh thiên hạ, không hề kém cỏi ai. Bản lĩnh thể hiện qua nét mặt, tướng đi lẫn giọng nói, vấn đề chỉ còn là thời gian.

Nếu đi theo con đường hắc đạo, tuy không thể xưng bá trong một sớm một chiều nhưng rồi uy lực nếu rèn dũa sẽ hơn cả Hạo Thiên. Nhưng đáng tiếc, hắn đang đi con đường ngược lại, những người ngồi đây, rất có thể sau này sẽ phải chạm mặt với hắn, nhưng không phải trên vai trò đồng minh. Đây là một viên kim cương, rất quý là đằng khác, nếu được mài dũa trong hắc đạo, nhất định lấp lánh, làm nên uy danh đệ nhất. Quả là không hổ làm con trai của dòng họ Vương Hạo.

Hạo Bối lạnh lùng bước qua đám người, cúi đầu trước những nhân vật đứng tuổi, có tiếng để thể hiện sự tôn trọng

- Bối thiếu càng lớn càng chừng chạc, rất có phong độ. – Tiến Khi, người đứng đầu bang Đồ Đề lên tiếng

Hắn chỉ nở một nụ cười nhếch môi, đầu hơi cúi : “Ngài quá khen” trước lời khen của gã.

Chiếc bàn tròn bên kia có anh Thiên, ngồi cùng Hoàng Huy, Minh Phong và Đoàn Lâm, đó đều là những cánh tay rất đắc lực của anh Thiên trong Lam Cầm. Hạo Bối tiến lại gần, ba người kia tự động ngồi xích ra một chút cho hắn ngồi lại gần Hạo Thiên nhất

- Chú đến muộn thế? – Thiên hỏi

Hắn rót cho anh Thiên một ly rượu, chậm rãi nói

- Từ nhà lão Long về.... em có chút việc bận.

Anh Thiên nhận cốc rượu từ tay hắn cười cười, anh bảo: “Thế lại em dẫu à?”. Hắn ngượng ngịu gãi đầu chối đây đây nhưng anh bảo là chú ngày trước thì lúc nào cũng bận gym với boxing, bây giờ ngoài em Lạc ra thì còn bận em nào nữa. Hắn không thêm đôi co, quay mặt đi chỗ khác.

Anh Thiên vẫn cố gắng trêu nhây nói lớn giọng

- Sao chú không dắt em Lạc tới đây ra mắt mọi người.

Hắn ngờ ngàng, anh Thiên định chơi hắn à?

Y như rằng, hắn quay ra thấy cả đám ngồi cùng bàn nhìn ngơ ngác, từ Huy, Phong, đến lão Kiệt, lão Thọ. Đoàn Lâm đang uống bia thì ho lên sặc sụa. Về mặt những người đã và đang nghe thấy câu đó trông như kiểu mặt trời mọc đằng tây còn dễ tin hơn là Hạo Bối đang quen với con gái. Hắn là mọi người còn nhớ hắn dị ứng với đàn bà tới mức độ nào!

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Lại Có Người Phải Ghen

Nhớ cái lần Hồng Liên, một mỹ nữ bậc thầy về bẻ khóa của Lam Cầm vô tình chạm môi vào cổ Hạo Bối, hắn liền nhảy dựng lên rồi ngay lập tức né qua một bên như chó gặp bả, mặt mày hoảng sợ. Về tới nhà còn lao vào trong phòng tắm kì cọ, gột rửa mãi một hồi lâu như luộc bánh trưng mới ló đầu ra ngoài. Thi thoảng còn tự sờ sờ lên cổ rồi rùng mình. Hạo Bối đích thị có bệnh nhất gái, không thể nào!

Hắn ta ngây người chẳng biết nên nói gì, chỉ lấy tay véo mạnh vào eo Hạo Thiên, gương mặt vẫn lãnh đạm như thường: “Hiểu lầm thôi.”

Buổi tiệc về đêm mới thực sự bắt đầu, ca hò nhảy múa tung trời, ánh đèn xập xình giống y một chốn vũ trường. Hắn hôm nay chẳng hề có nhã hứng muốn ở lại lâu, cảm thấy trong người hơi khó chịu.

Ngoảnh đi ngoảnh lại thì Nhị Hắc đã chuồn về rồi, chỉ còn mỗi Tiểu Bạch là hăng say, nhảy sung lắm, toàn chân dài mỹ nữ xung quanh. Hắn thấy hơi mệt nên xin phép lên phòng trước.

- Này.....

Bỗng có người gọi hắn, hắn giật cả mình, tưởng tất cả mọi người đang ăn uống nhảy múa ngoài kia, ai lại ở trong nhà làm gì. Khi ngoảnh lại thì hóa ra là cô nhóc trẻ con lần trước

- Gì đấy, nhóc? – Hắn lạnh lùng hỏi

- Cậu bảo ai là nhóc, tôi 20 tuổi rồi nhé!

Cô ta nói rồi hừ một tiếng mạnh. Hai tay trông nạnh, hắn dám coi thường cô, tuy đáng đáp không có được chừng chạc cho lắm nhưng cô cũng đủ tuổi đi tù rồi nhé! Tưởng à?

Hắn nhìn cô ả với ánh mắt khinh bỉ rồi mở cửa định bước vào phòng. Cô nhanh như cắt kéo hắn ra rồi lôi xuống phía ghế sofa bên dưới ngò, cô bắt đầu màn độc thoại

- Này, tôi tên là Thảo Nguyên, vì một số lý do không đâu mà bị tên Hạo Thiên thói tha giam cầm nơi lồng sắt. Bây giờ, tôi cầu xin cậu, hãy nghĩ cách đưa tôi ra khỏi đây, công ơn nhất định đền đáp.

Hắn vừa nghe xong, chẳng nói chẳng rằng đứng phắt dậy định đi về phòng thì cô ta nhanh như cắt kéo xuống

- Cậu nghĩ tôi bị thần kinh chắc... tôi nói thật!

Cô nhìn hắn bằng một đôi mắt long lanh như cún con cầu mong sự giúp đỡ, ánh mắt này làm cho vô số thằng đàn ông cúi người xuống mà ôm lấy chân cô nhưng Hạo Bối là ngoài lệ, chiêu thức này không hề có tác dụng với anh, nếu người làm là Gia Lạc thì may ra. Nhưng thôi, thấy cô ta cũng xin xấn, đáng yêu, rơi vào tay anh Thiên cũng tội. Hắn coi như mình làm phước, mai sau để lộc cho con cho cháu

- Phụ nữ của anh Thiên, tôi không động đến, nhưng tôi giúp cô một lần này, cô muốn như nào? Nói đi....

- Đơn giản lắm....

Thảo Nguyên nói toàn bộ kế hoạch của mình cho Hạo Bối nghe, nghe xong, hắn tròn mắt lên nhìn và không thể tin được, những lời nói vừa rồi được xuất phát từ miệng một người con gái trẻ. Anh Thiên mà biết được chắc mót ruột hắn cho cá ăn mất

- Tôi được gì từ việc này?

Hắn vẫn tỉnh táo lắm, tại sao lại phải làm một việc nguy hiểm mà không có cái giá xứng đáng.

- Bây giờ thì tôi chưa biết nhưng về sau nhất định sẽ trả ơn cậu.

-

Hắn nhìn với con mắt đầy ngờ vực nhưng ánh mắt cô ta rất chân thành, nên hắn đồng ý làm được đến đâu hay đến đó, hắn chỉ có thể giúp tới mức tùy sức của hắn, còn cô có thoát được hay không, là do số mệnh cô cao hay thấp mà thôi.

Nói rồi hắn đi lên trên gác, ngược nhìn chiếc đồng hồ, đã gần một giờ sáng rồi. Hắn tắm gội sạch sẽ, leo lên giường đến bịch một cái. Trải qua một ngày mệt mỏi mới biết quý những giây phút nghỉ ngơi như này. Hắn làm một mạch cho đến sáng hôm sau.

***

Hôm nay là ngày nghỉ thứ hai, mới 10 giờ sáng, tên Tiểu Bạch đã nhí nhéo gọi điện thoại cho Bối hỏi có muốn đi xem phim không để còn mua vé

- Hai chúng ta đi?

Hạo Bối còn đang ngái ngủ ề oạt trả lời.

- Huynh chờ người à? Tôi thà ở nhà đi ngủ còn hơn đi xem phim với huynh. Bọn mình đi cùng hội của Gia Lạc

Tiểu Bạch liền hét lên, giật nảy cả mình khi trong đầu tưởng tượng hai thằng đi xem phim với nhau. Nghĩ thôi cũng sờn gai ốc.

- Thôi... Tao mệt lắm. Mà rủ Giản Niên mà đi.

Hạo Bối nói rồi lại nằm xuống định ngủ tiếp. Tiểu Bạch thông dong nói một câu khiến hắn phải bật trở dậy

- Nhưng Gia Lạc, Nhím và Đậu đều đồng ý và họ chuẩn bị đi rồi, tôi chỉ hỏi huynh có muốn đi không thì tôi cho bám đít theo, còn không đi thì tốt quá, tôi đi với ba em.

Nói rồi Tiểu Bạch cúp máy đánh rụp, mặt rất phớn chí, dám cá không, hắn sẽ xuất hiện trong vòng ba nốt nhạc. Hạo Bối mắt long sông sọc, bật ngay dậy đánh răng rửa mặt thay quần áo rồi phóng xe sang nhà Bạch Nhi, vừa kịp tức anh ta ra đến cửa

- Ủa? Huynh không ngủ nữa à?

Hắn lộn cả tiết, ném Bạch Nhi sang bên ghế phụ còn mình ngồi vào ghế lái, hai răng nghiến lại

- Cừu thì không nên đi cùng sói.

Nói rồi, Hạo Bối nhấn ga một cú thật mạnh, xe phóng vút đi làm cho ai kia ngồi bên cạnh giật thót cả mình, tim như nhảy ra khỏi lồng ngực, tay Bạch khua khua, một tay giữ chặt đai bảo hiểm, một tay bám vào tay Hạo Bối thều thào, mặt mày nhăn nhó đến khổ sở, lưỡi xoắn hết cả vào nhau.

- Tôi.... chưa muốn chết!

Chiếc ô tô đỗ ngay trước rạp chiếu CGV. Đứng sẵn ở đó đã có hai nàng tươi tắn và năng động. Hôm nay rạp đông lắm, Hạo Bối tiến lại gần, tự nhiên nhớ ra một nhân vật quan trọng

- Nhị Hắc đâu?

- Hắc đi cùng Nhím rồi, không đi xem phim với chúng ta đâu.

Gia Lạc nhanh nhẩu trả lời. Đây, bạn bè thế đấy, có gái là bỏ nhau ngay được.

Chúng vào bên trong, phim cũng đã sắp chiếu. Hắn và nó ngồi hàng ghế bên dưới, Đậu và Bạch ngồi hàng ghế bên trên. Nước và bóng ngô đã sẵn sàng cho bộ phim Fast and Furious 5. Lạc và Hạo Bối chăm chú xem phim, những thước phim gay cấn và mạo hiểm. Thế rồi không biết là vô tình hay cố ý mà cái cặp đôi trước mặt kia tự dưng hôn nhau. Vâng, chính xác là “tự dưng”. Phim cũng chưa đến cái đoạn lãng mạn, vậy mà hai người có thể vô tư hôn nhau, mặc cho phía sau có bao nhiêu người đang dòm lên.

Gia Lạc nhìn thấy, Hạo Bối nhìn thấy và một số người nữa, nhưng có vẻ họ không quan tâm lắm, họ vẫn tiếp tục xem, chỉ có cặp đôi của hắn với nó là ngượng chín người, hai người quay qua hai bên, không dám đối diện nhau. Tai đỏ ửng lên. Lạc cố gắng tỏ ra bình thường, tay với hộp bóng ngô ở giữa.

Bất chợt, tay nó chạm vào tay ai, giật bắn cả mình, tim đập thình thịch, không dám rút ra. Chính là tay hắn chứ còn tay ai nữa, hắn cũng không dám rút tay ra, vậy là, hai người không nói không rằng để tay như vậy cho đến khi bộ phim kết thúc và mọi người đi ra thì mới rút tay ra khỏi hộp bóng ngô.

Lạc ngại ngùng chạy lên phía trước với Đậu, đồng thời cũng thấy mặt Đậu ửng đỏ, không biết có việc gì nhưng chỉ thấy Bạch Nhi đứng phía sau cười tùm tùm rất gian manh

****

Những ngày nghỉ tết kết thúc nhanh chóng, học sinh lại đi học bình thường. Học kì II bắt đầu rất nhanh và cũng kết thúc rất nhanh, chỉ là bởi vì chúng sẽ được tập huấn quân sự một lần nữa trong vòng hai tháng trước khi nghỉ hè.

Đợt tập huấn quân sự này diễn ra ở đảo Lý Hòa, tách biệt khá xa với đất liền. Lần này, đảm bảo mức độ huấn luyện sẽ khắc nghiệt hơn đợt đầu năm và còn đánh giá trực tiếp vào danh hiệu cuối năm. Nói là dễ thì cũng rất dễ, mà khó thì lại cực khó.

Trường Tân Lập rất nổi tiếng với sự huấn luyện vô cùng chất lượng, học sinh tốt nghiệp tuy chỉ cung cấp 3/10 số quân sĩ cả nước nhưng chất lượng là đứng hàng đầu. Tuy nhiên, tỷ lệ thuận với chất lượng thì tất nhiên sẽ là những khóa huấn luyện hành xác vô cùng khó khăn, đánh gục bất cứ người nào không có ý chí.

Theo như được phổ biến thì trường THPT Tân Lập chỉ đưa ra bốn mức huấn luyện cho học sinh, đó là: Nhận biết, Điều Luyện, Bốc Phá và Vô Định. Tuy nhiên người lấy được chứng nhận Vô Định trong vòng 50 năm qua mới có 5 người. Những người này nghiêm nhiên tốt nghiệp THPT Tân Lập với trình cấp cao nhất, ảnh của họ phóng to được treo hàng đầu tiên trong phòng thành tích để học sinh toàn trường nhìn đó mà noi theo.

Sau khi có chứng nhận Vô Định, họ được chuyển ngay đến lớp chất lượng, đào tạo những thiên tài tinh anh nhất của Đại học Tân Lập. Tuy nhiên, đó là những người xứng đáng, phải bỏ ra mồ hôi công sức, thậm chí là máu của mình để có được kết quả vinh hạnh như thế.

- Này, nghe nói hệ thống trường Tân Lập còn một trại huấn luyện vô cùng khủng khiếp, nằm trong một lô cốt trên núi, bên trong bí mật và phong tỏa bên ngoài với những bức tường thành dày 50 phân có điện cao thế.

Nhím ngồi buồn dựa lê trên chuyến xe ra cảng Bình Tuyên đi đến khu tập sự. Đây đều là những gì mà cô được nghe người ta kể thế chứ tất nhiên chẳng có báo đài nào nhắc đến, đó là khu huấn luyện quân sự bí mật.

- Đó là một lò giết người!

Đậu chăm chú đọc quyển sách, miệng nói khiến cả bọn rùng mình

- Nghe nói, người đến đó có 50 người thì 49,5 người không quay lại.

Bạch nhi góp lời, gương mặt đăm chiêu, một tay khoanh lại, một tay chống cằm

- Sao lại là 49,5 phải là 49 người không quay lại chứ? – Gia Lạc ngây ngốc chưa hiểu lời Bạch nói

- 49,5 là bởi vì.... – Bạch dừng lại một chút. – Có một người ra được khỏi đó nhưng tay chân đều bị phế, nửa người bị liệt, sống sót nửa người còn lại trên giường.

Bạch nói rồi cười, hai mắt tròn lên như muốn ăn tươi nuốt sống hai cô gái đang run rẩy vì sợ phát khiếp trước mặt

BỐP...

Lốp trưởng phát một cái rất mạnh vào đầu Bạch nhi làm anh ta nhăn nhó lại, chảy cả nước mắt.

- Thôi cái trò đi dọa người đi. – Hắc lờm Bạch nhi.

- Vậy cậu nói sự thật đi! – Nhím lại gần cậu lắc lắc cánh tay

Hắc ngẩng lên nhìn hai đứa con gái ngồi chồm hổm, cái mặt chia ra, mắt mờ thao láo trông chờ câu trả lời. Hắc nhìn một lượt, hắng giọng nói chậm rãi

- Đó là trại huấn luyện Đặc Phong, nằm trên núi Luân Điền hiểm trở. Hơn hai mươi năm rồi, mới có 2 người tốt nghiệp và thành công bước chân ra khỏi đó.

Giọng nói Hắc khô khan trầm cũng không thanh, không cảm xúc nhưng lại khiến cho tất cả những ai nghe thấy đều lạnh sống lưng. Nhím và Gia Lạc nhìn nhau, hai mắt trừng ngược. Kinh khủng đến vậy ư?

- Thế những người ra khỏi đó, họ đâu? Họ là ai?

- Là sĩ quan cấp cao Lưu Đình Nghị và Đô đốc Hải quân Trương Hiệu Vinh.

- Đó chẳng phải đều là những người đứng đầu quân đội à? Ôi...

Cả bọn nhìn nhau, khuôn mặt toát lên vẻ ngờ ngẩn. Mà cũng phải, làm gì có học sinh Tân Lập nào tốt nghiệp mà không ra làm quan, chẳng làm quan to thì cũng làm quan bé. Nhưng những người dám đăng kí đầu quân vào trại Đặc Phong, quả thật ý chí cũng không tầm thường, phải nói là cực kì dũng cảm mới đúng. Dù có ra được đó hay không thì họ đều rất đáng được ngưỡng mộ.

Suốt cả một chặng đường dài, bọn chúng ngủ một mõi, mười lăm chiếc xe khách đỗ trước bến cảng. Sau khi nhập cảng, tất cả mọi người lên tàu. Những con tàu khách sạn rất đồ sộ và đẹp. Nhìn sơ qua có thể thấy tàu có khoảng 10 tầng và một tầng sảnh. Bên trong rộng rãi như một khách sạn 5 sao. Quả thực khiến ai cũng lác mắt. Có đủ phòng cho gần 700 người trong trường. Như thế nghĩa là trường phải thuê hẳn hai chiếc tàu như này thì mới đủ chỗ cho học sinh toàn trường. Chà chà, hoành tráng thật.

Gia lạc ngay lúc đặt chân lên con tàu đã bị choáng hợp bởi sự đồ sộ của nó. Phải, từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ, đây là lần đầu tiên nó được đi một con tàu sang trọng như thế. Hàng chục chiếc đèn chùm rực rỡ, người phục vụ cũng nhiều không đếm xuể đang vội vã chuẩn bị bàn ăn cho bữa tối.

Mãi nhìn mãi ngắm, mắt lộn ngược lên trời. Rồi rằm một cái không báo trước, ngã đến uỳnh một cái xuống sàn, trắng sao phun tung tóe trên đầu. Nó đưa tay lên trán xoa xoa vết đỏ vừa đập cốp một cái.

Đột nhiên một giọng nói âm âm, trầm trầm cất lên:

- Em không sao chứ?

Nó vẫn chưa hoàn hồn, anh chàng kia vội vàng nâng Lạc dậy, mặt mũi nhăn nhó, mắt nhắm tịt vào, tay đưa lên xoa xoa

- Không sao... không sao.... Xin lỗi

Nói rồi, nó cúi đầu xin lỗi lia lịa, người kia ngăn lại, bấy giờ, Gia Lạc mới ngước mặt lên để nhìn người ta. Một bóng dáng quen quen, một nụ cười đẹp, một ánh mắt dịu dàng, nó đờ người ngẩn nhìn rồi miệng chọt thốt lên

- Anh... Tường Quân!

- May quá... em không quên anh! – Quân nói rồi cười, một nụ cười vẫn đẹp như thường ngày

Hai người đứng nói chuyện linh tinh một lúc, chẳng để ý đứng nấp xa xa là Kim Tú, ánh mắt vô cùng giận dữ, long sòng sọc. Ắ vô cùng tức tối, ả suýt thì đã tin rằng Gia Lạc và Tường Quân không có quan hệ gì.

Ắ nghĩ con Gia Lạc thật léo mép, mồm thì chối đây đẩy nhưng thực chất lại là lời của người trong mộng của ả. Ắ nhất định phải cho Gia Lạc một bài học nhớ đời vì cái tội của trai vô tổ chức. Tất cả đều là lỗi cả Gia lạc, đã xuất hiện trước mắt anh ấy, chắc chắn là cố tình dâm vào để anh ấy đỡ nữa, rõ ràng là một con người xảo quyệt.

Hắn khi vừa từ phòng của mình đi xuống, định bụng sẽ ra phía boong tàu hóng mát thì đập ngay trước mắt là cái dáng người điệu đà đu đưa “ngựa mất” của nàng Lạc trước mặt tên xấu trai lớp trên kia. Long mày Hạo Bối nheo lại, đôi mắt đỏ lên, bàn tay nắm thật chặt rồi lao như bay tới trước đôi trai gái đang say mê tán tỉnh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Giữ Im Như Đây, Một Lát Thôi!

Hai con người mãi mê nói chuyện quên trời quên đất chẳng nghĩ rằng có một ngọn lửa vô hình đang lao tới phía mình với một tốc độ ánh sáng.

Hắn lấy tay nắm chặt cổ tay nó kéo lại đằng sau làm nó giật bắn cả mình và Quân cũng bất ngờ không kém.

Trong đầu tiếc nuối vì chưa đưa ra lời mời với Gia Lạc thì con kì đà đực này lại đến. Có nhất thiết là phải đúng lúc thế không?

- Gì thế?

Lạc nhăn mặt cố rút tay mình lại khỏi tay Bối mà không đủ sức, ngược lại, tay hắn càng siết chặt hơn nữa, hắn lên những vệt đỏ quanh cổ tay.

- Tôi có hẹn với Lạc, xin lỗi nha!

Hạo Bối trưng ra bộ mặt đắc ý, vừa tỏ thái độ cảnh cáo.” Tránh xa nữ nhân của ta ra.” Đôi mắt hắn như phóng ra điện, đôi mày càng co lại mạnh hơn, bàn tay không kia nắm thật chặt và có ý để cho Quân thấy. Tường Quân cũng chỉ có thể nở một nụ cười không hơn không kém, nhún vai một cái rồi bước đi, không quên đưa tay chào Gia Lạc một cách triu mến. Khóe miệng cười rất tươi rồi Lạc cũng cười tươi đáp lại làm hắn tức xì cả khói mũi.

Hạo Bối kéo tay Gia Lạc thề thệch ra boong tàu. Nó nhăn nhó mặt mũi, cố giằng tay ra

- Bỏ ra... Đau quá đi mất!

Hắn đột ngột bỏ tay ra, chỉ vì quán tính đang chạy mà Lạc phanh không kịp lao dúi vào lòng hắn lọt thỏm. Hai tay nó áp chặt vào bộ ngực rắn chắc của hắn, tai áp sát và Lạc nghe thấy tiếng tim hắn đập thình thịch. Chưa kịp lấy bình tĩnh thì đã ngượng đỏ cả mặt, vội vã đứng sang một bên, tay đưa lên gãi gãi đầu. Hắn cũng mặt đỏ tía tai, bước ra sát lan can tàu đứng.

Sóng biển nhấp nhô, đánh mạnh ào ào vào mạn thuyền khiến lý trí hắn bưng bít, hắn chẳng hiểu lúc này mình đã làm cái trò nông nổi gì nữa.

Gia Lạc bước tới bên cạnh hắn đứng nhẹ nhàng, nó chẳng nói gì, chỉ im lặng ngắm nhìn mọi thứ cùng hắn. Bầu trời đêm đen đầy sao lấp lánh, gió thổi lồng lộng.

Trên mặt nước sáng bừng một khoảng rộng do ánh

đèn trên tàu hắt xuống. Xa xa thấp thoáng những bóng đen của thuyền ngư dân, rất mờ, rất nhỏ thôi.

- Cậu có ghét tôi không?

Đột nhiên Hạo Bối nói băng quơ, nghe qua giọng điệu chẳng có vẻ gì là một câu hỏi, khuôn mặt cũng chẳng nhìn Gia Lạc khiến nó ngỡ ngàng không biết hắn đang nói với ai và khi nhận ra chỗ này chỉ có hai người thì nó mới ấp úng trả lời

- Không... Không ghét lắm.

Hắn cau mày quay ra nhìn nó, mặt lộ rõ vẻ hoài nghi của câu trả lời. Thích thì nói xừ đi cho rồi, lại còn không ghét lắm. Tóm lại đối với hắn, không ghét chính là thích cộng thêm gương mặt đỏ hồng lấp ló trong đêm mờ ảo, hắn yên tâm rằng, nó có thích hắn.

Nhưng tại sao hắn không thẳng thừng mà nói với nó, không tỏ tình đi. Tại sao lại cứ im lặng chờ nó ngỏ lời trước, chẳng giống đàn ông con trai gì cả.

Thực tâm, hắn muốn nói lắm, nhưng hắn lại sợ. Sợ chứ, một tình bạn đang tốt đẹp, đến khi hắn nói ra thì liệu mọi thứ còn được như bây giờ không? Còn có thể vui vẻ như này. Tóm lại, nếu chưa chắc chắn, hắn sẽ không làm đâu.

Hai đứa đứng ngắm sao một lúc thì Hắc đến gọi vào ăn tối. Nó ỉu xiu chia tay màn đêm thanh tĩnh để bước tới một nơi ồn ào. Sảnh ăn chật kín cả người, từ học sinh lẫn nhân viên phục vụ. Nhưng cái thu hút Lạc nhất chắc chắn đó là dãy bàn thức ăn đầy ngồn ngàng nhưng món ăn ngon hấp dẫn, nhìn thôi đã muốn chảy nước miếng.

- Này, ăn chậm thôi, còn nhiều mà!

Nhím nhìn Gia Lạc ăn như bị bỏ đói mà buồn cười, vừa nhìn vừa che người Gia Lạc lại đỡ bị người ta nhìn thấy thì xấu hổ

- Nhưng mà ngon quá, này này... ở trường ít khi có lắm nên tranh thủ ăn một chút.

Nhím chỉ biết cười nhìn con bạn, thôi như vậy cũng được, vui vẻ một chút, vo tư một chút vẫn đỡ hơn nhưng người suốt ngày chỉ nghĩ mưu mô thủ đoạn để hại người khác. Nghĩ rồi, Nhím hướng tầm mắt vào trong phía góc tối đối diện, nơi có hai nữ sinh rất đẹp, trên môi nở một nụ cười gian tà.

Hắn đột nhiên thấy mệt mỏi nên chỉ ăn một chút rồi mò về phòng. Không hiểu tại sao cái đầu hắn nó buốt dễ sợ. Lúc cả phòng chẳng có nổi viên thuốc đau đầu, hắn qua phòng y tế thì lại chẳng có ai, mà cũng phải, mọi người đang ăn cơm mà. Hắn lại đành nén cơn đau, đi về phòng.

Đúng lúc đó, nó đi ngang qua thì thấy hắn bước từ trong phòng ra, chả biết đó là phòng y tế nên cứ nghĩ đó là phòng của một bạn nữ nào đấy. Nó bực dỗi cả mặt, đi theo hắn mà đi mãi không đuổi kịp. Vừa mới ăn no xong, cái bụng nặng không thể chạy nổi đành leo đèo đằng sau hắn, bỗng dưng, hắn đứng lại, một ngọc ngời xuống vệ tường, hai tay ôm khư lấy đầu. Nó lo lắng bước thật nhanh tới, ngồi ngay bên cạnh hốt hoảng

- Hạo Bối ... Này, cậu làm sao thế?

Vừa nói vừa lo lắng nhìn dáo dác xung quanh xem có ai không để nhờ giúp đỡ, gương mặt điển trai của hắn nhăn nhó đau đớn, tự nhiên lòng nó cũng đau nhói theo. Nó lo đến cuồng cuồng cả lên, kéo tay hắn đứng dậy rồi khó nhọc riu hắn đi ra cầu thang lớn, luôn mồm trấn an

- Không sao ... không sao... tôi mang cậu đến phòng y tế.

Vì cuồng quá, chạy đi chạy lại một hồi cũng không biết cái phòng y tế ở đâu, càng đi càng thấy lạc. Vừa cuồng vừa lo, hắn thì đau tới mức chẳng còn sức lực nào nữa. Nó sợ vô cùng, sợ như muốn ngất đi cùng hắn vậy, mồ hôi đổ từng giọt, lăn dài từ trán xuống cằm.

****

Khi hắn thức dậy, cũng đã nửa đêm, thấy Hắc ngồi bên cạnh lo lắng, nhưng gương mặt đã dần ra đôi chút, Hắc đứng lên thì Hạo Bối cất tiếng

- Ai đưa tôi về đây?

Nhị Hắc im lặng một chút rồi nói

- Là tôi đã đưa cậu về. – Nói rồi, Hắc vào bếp, múc ít cháo đem ra tận giường cho Hạo Bối

Hắc để bát cháo cạnh giường, Hạo Bối cầm ăn luôn, vì hắn thấy đói đói. Trong lúc Bối ăn, Hắc chuẩn bị thuốc ngay bên cạnh, dặn ăn xong thì uống luôn, Hắc ra ngoài kiểm tra các bạn trong lớp xem đã về phòng ôn chưa.

Hắc vừa đi khỏi thì Bạch nhi cũng về, trên tay cầm một hộp canh gà mà chả biết cậu ta lôi từ đâu ra, chỉ biết là nó thơm ngậy ngậy của mùi hạt sen và ngải cứu thôi.

- Bối ca... Huỳnh ăn đi cho nóng, cái này ta phải vất vả lắm mới kiếm được đấy!

Tiểu Bạch vội vàng múc canh ra bát, tới giường đưa tận tay cho hắn. Hắn mặc dù trong lòng rất cảm động nhưng ngoài miệng vẫn lạnh lùng

- Tao vừa ăn, no rồi, mày tự ăn đi.

Bạch nhi nghe vậy mặt ỉu xiu, môi chu ra, nhìn đáng yêu chết đi được, đôi môi nay đã làm siêu lòng biết bao nhiêu cô gái rồi đấy Bối ca biết không?. Bạch kéo tay Hạo Bối ra đúi bằng được bát canh vào lòng hắn

- Cháo không thể ngon bằng cái này được, người ta đã mất công đi lấy về thì huynh cũng phải cảm động mà ăn một miếng cho nó bỏ công ai kia nấu chứ?

- Ai kia? Ai kia là ai?

Hạo Bối đang định đưa thìa đầu tiên lên miệng thì giật bản mình, ngược mắt lên hỏi dồn dập. Bạch nhi lúng túng, biết mình đã lỡ lời, chẳng biết nói gì vội đứng lên

- Thì huynh nghĩ ai nấu thì chính là người đó nấu thôi.

Tiểu Bạch vừa nói vừa cười rồi chạy lên giường trùm chăn kín cả đầu, tự trách mình mồm miệng nhanh nhẩu không đúng lúc. Hắn ngồi ngây người một lúc. Hẳn cứ tưởng canh là do Bạch nhí nấu nên cảm động gần chết, hóa ra chỉ là thằng ship đồ, mất cả công cảm động.

Nhưng ai mới được chứ? Liệu có phải là? Là người trong đầu hắn đang nghĩ không nhỉ? Hẳn cứ bắn khoăn nhìn bát canh gà thơm phức. Nhẹ nhàng, húp một muỗng nhỏ. Một nụ cười tùm tùm hé trên môi. Phải, hương vị này, không thể có người thứ hai.

Nhị Hắc rào bước trên hành lang tới từng phòng kiểm tra sĩ số. Xong xuôi, cậu đi về phòng mình. Trên đường đi, cậu đã nghĩ tới ... Gia Lạc. Đừng hiểu lầm cậu, cậu không có ý gì đâu, chỉ là cậu hơi suy nghĩ về việc lúc này. Thực ra, cậu không phải là người đưa Hạo Bối về. người đã đưa hắn về là ... Gia Lạc.

Khi đó, cậu và Bạch đang ngồi trong phòng chờ hắn thì thấy tiếng gõ cửa dồn dập, cậu ra mở thì thấy Lạc đang cõng Hạo Bối trên lưng, mặt đầm mồ hôi, thở không ra hơi. Cả Bạch cũng chạy ra, hai thằng riu Hạo Bối vào trong giường. cậu mới giục cho nó một cốc nước mát, ngồi nghỉ một lúc, nó mới thều thào vài câu: “Lát Hạo Bối... dậy. Thì cứ bảo.... bảo là cậu gặp bọn tôi nên đã mang cậu về nhé. Đừng...đừng...g nói là tôi cõng cậu ta về.” Gia lạc khó nhọc thờ.

Không mệt làm sao được chứ, nó đã cõng hắn leo 6 tầng cầu thang và đi không biết bao nhiêu cái hành lang để tìm phòng hắn cơ mà. Nhưng...hắn nhất định sẽ rất xấu hổ và ngại nếu biết là mình để một đứa con gái cõng về tận phòng, hắn sĩ diện cao lắm, thà ngồi chết chứ không bao giờ chịu để con gái cõng mình đâu. Chính vì thế tốt nhất hắn không nên biết chuyện này thì hơn.

Đó là một chuyện khiến cậu lớp trưởng bắn khoăn, còn một việc nữa quan trọng hơn nữa là “Nó làm thế quái nào mà cõng một người gần gấp đôi nó?”

Để trả lời cho vấn đề này, nó chỉ đáp lợt thồm một câu:

“Sức mạnh lúc nguy cấp nó vượt trội hơn bình thường.”

Hắc khi về đến phòng đã thấy tắt đèn rồi, Hạo Bối mệt mỏi nên sau khi uống thuốc chìm sâu trong giấc ngủ. Bạch nhí còn mải mê game gùng. Ừ thôi cứ chơi đi, mai vào huấn luyện rồi lại không có thời gian chơi.

Cách đó hai tầng, phía phòng còn phát ra ánh đèn lấp ló, đó là căn phòng của Gia Lạc. Trời khuya nhưng lòng lo lắng khủng khiếp. Trong đầu cứ hiện hiện ra những câu hỏi mông lung:” Bối đã đỡ chưa? Bối đã ăn canh gà chưa?...” Lòng nóng như lửa đốt, tim nhảy nhót lung tung trong lồng ngực, chỉ muốn bay ngay sang bên đó để coi thực mắt xem như nao. Hóng chết mất. Cầm điện thoại trong tay mà không dám gọi.

- Thôi đi ngủ oi, lượn qua lượn lại nhừ cả đầu. Thế như nào? Làm thao?

Nhím ngồi bật dậy, chóng cả mặt vì nàng Lạc đã lượn cả mấy tiếng đồng hồ rồi. Đi tàu sóng đánh mạnh đã say thì chó, lại được cả bà này quay như chong chóng mòng mòng.

- Mày... giúp tao gọi cho Hắc hỏi xem Hạo Bối như nào.

Gia Lạc nhanh chóng ngồi xuống ngay giường Nhím, tay nắm tay thân thiết thân sơ, giọng ngọt như mía lùi

- Nhím ơi... Nhím à.... Nhím giúp Lạc đi Nhím.

Nhím ngồi nghe mà thấy ngọt rụng tim, bảo sao... Bảo sao mà tên Hạo Bối không chết đứt đừ đừ đi ấy chứ nì. Nhìn cái mặt thương khủng khiếp ý. Nhím chẹp chẹp miệng rồi giờ điện thoại lên gọi cho lớp trưởng, bật hân loa ngoài. Sau một hồi tút thì cũng có tiếng trả lời

- “Alo!” – giọng lớp trưởng trầm ấm lên tiếng

- Nhị Hắc à? Hạo Bối như nào rồi?

Gia Lạc ngay lập tức hỏi, tốc độ nước sôi 100 độ ấy, hỏi xa xa, tuôn rào rào một loạt khiến cho cả Nhím và lớp trưởng đơ hết cả người. Cơ mà lớp trưởng là ai?

Là ... lớp trưởng. Lấy bình tĩnh nhanh lắm, nói một câu đầy đồng đặc mà bao quát trả lời:

- “Ồn rồi, đã ăn, đang ngủ.”

Nói xong, hai đứa con gái nhìn nhau. Nhím chỉ biết cười trừ. Rồi, trả lời xong rồi, hết vấn đề cần hỏi rồi, đành ngậm ngùi cúp máy thôi. Nó cũng đỡ lo hơn phần nào, cố gắng về giường. Giá bây giờ mà được facetime một tí nhìn nhau có phải yên tâm hơn không!

Giấc ngủ đến một cách không ngon lành cho lắm, nhưng sáng hôm sau, nó thức dậy từ sớm tỉnh mơ, lại xuống bếp của tàu tự tay nấu cháo thịt băm cho hắn. Rồi đem lên tận phòng, hắn vẫn đang ngủ, nó rón rén đặt nhẹ âu cháo nóng hôi thơm phưng cạnh đầu giường. Lạc định đi trước khi hắn tỉnh dậy nhưng khi thấy gương mặt còn đang ngủ mê một thì lại không nỡ rời xa. Chính gương mặt nào khiến cả tối qua nó thao thức lo lắng. Lạc phải lấy ghế ngồi xuống ngắm nhìn một hồi lâu. Ngắm đôi mắt nhắm chặt, ngắm đôi môi hồng nho nhỏ, ngắm làn da mềm mịn, ngắm tất cả và thốt thầm trong lòng: “Đẹp quá!”.

Thế rồi, bất giác, Lạc không tự kiềm được mình mà đưa bàn tay nhỏ nhắn áp lên má hắn. Đột nhiên, hắn mở mắt, nó giật nảy mình, vừa ngượng vừa xấu hổ định rút tay lại thì ngay lập tức bị tay ai đó giữ chặt. Nó kinh hoàng, sợ hãi như kẻ gian bị bắt quả tang, run rẩy định thanh minh thì hắn đã cắt lời trước

- Giữ im như này.... một lát thôi!

Hắn nói rồi cầm tay Lạc giữ khư khư trên má mình, đôi tay tuy bé nhưng ắm vô cùng. Gia Lạc tuy còn hơi ngượng nhưng vẫn giữ im tay theo ý hắn, gương mặt đỏ bừng nhìn hắn dần mất lại. Con tim nó run lên từng hồi, trong lòng thấy thật xốn xang, trông hắn bình yên quá, khiến nó cứ muốn như này mãi, không bao giờ buông tay ra.

Nhưng ông trời có bao giờ chiều theo ý người, đang chân đập tay run thì có tiếng mở cửa đến rầm một cái và kèm theo tiếng kêu thất thanh:

- Hạo Bối, đệ mới thấy một chị lớp 11 xinh khủng khiếp vừa đứng trước cửa... phòng... huynh!

Đương nói thì Bạch nhi đã nhận ra, mình vừa thấy cảnh không nên thấy, vội vàng lấy tay che lên mắt, quay người lại úp vào tường, miệng lẩm bầm thanh minh

- Chưa .... Nhìn thấy gì đâu. Thề đấy!

Gia Lạc giật bắn người, tim như muốn rút ra ngoài. Bị bắt quả tang ai lần trong một vài phút khiến con tim đau giữ dội. Nó mặt đỏ tía tại vội đứng dậy chạy biến ra ngoài, để lại phía sau gương mặt đen kìn kịt của Hạo Bối. Đang phê thì đứt dây đàn. Tên Bạch nhi kia, đến sớm không đến, muộn không đến, cứ nhảm cái lúc người ta tình cảm thâm thiết nồng nàn thì xuất hiện như ma phá bình. Thật là muốn giết người mà!

Hạo Bối mặt chẳng buồn nói, chỉ liếc mắt lườm Bạch nhi tóe khói khiến anh chàng cũng mau chóng chạy ra khỏi phòng. Ai mà biết được, người vừa bị sốt tình dậy sẽ điên như thế nào?

Hắn nhanh chóng đánh răng rửa mặt rồi ôm khư lấy áo chớ, vừa xem phim vừa nhăm nháp. Cũng buồn cười thật đấy, hắn chẳng hiểu nổi, thứ cháo hắn ghét cay ghét đắng này khi được người kia nấu hắn lại cảm thấy nó ngon dữ dội thế chứ, ăn như muốn nghiện luôn rồi.

Thế là, hắn cứ vừa ăn vừa tùm tùm cười, trong đầu mông tung bàn tay nhỏ bé.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Năm Tay Và Dắt Em Đi

Trên đường đi về phòng mình, nó cứ nghĩ mông lung trước lời nói của Lương Tiểu Bạch lúc đó: “Có một chị xinh đẹp đứng ngoài cửa”.

Đó là ai?

Có quan hệ như nào với Hạo Bối?

Nó cảm giác khó chịu lắm ấy, chắc chắn có gì mờ ám mới phải lấp ló ở ngoài chứ mắc mớ gì không vào luôn. Đã thế, khi thấy Tiểu Bạch lại nhanh chóng rời đi. Rõ là mờ ám mà. Nó bần khoản nhưng chẳng dám hỏi Hạo Bối đâu, mắc công lại bị người ta cốc cho mấy cái vào đầu thì khổ.

Con tàu cập bến đảo Lý Hòa, học sinh ủa xuống. Đã gần trưa mà trời không nóng, trái lại rất mát ẻ, thời tiết chiều lòng người. Quả thật, nơi này đẹp kinh khủng, thật tiếc khi nó được sử dụng để làm trại huấn luyện quân sự chứ không chắc chắn sẽ thành một vùng du lịch nổi tiếng. Biển xanh, nắng vàng nhẹ, cây cối tươi mát, thật lý tưởng vô cùng.

Mọi người xếp thành hàng dài theo lớp, lần lượt đi đến khu huấn luyện. Họ phải đi bộ vì con đường tới núi rất khó đi. Sau hơn một tiếng quốc bộ thì cũng tới nơi. Chỉ có một từ để miêu tả về nơi đó thôi: “Hùng tráng”.

Hùng vĩ – hoành tráng. Thực sự, Gia Lạc tưởng mình đang đi thăm quan một phim trường ở Hollywood. Những tường thành đá cao đến độ chục mét sừng sững ngút ngàn. Máy quay ở mọi nơi. Công trại to vật vờ, là một tấm đá lớn được mài bằng nhẵn mịn không một lỗ hờ. Bên trên đầu ghi chữ :” Trại huấn luyện Thiên Miên”.

Ngay bên cạnh cổng có một bảng vô tuyến nhỏ. Thầy Hy giám thị nhắc bộ đàm bên cạnh và nói gì đó không nghe rõ. Chỉ vài phút sau, cánh cổng đá nặng trĩu kêu rầm rầm, thụt dần rồi mất hút dưới đất. Thì ra, cửa này không mở sang trái, sang phải mà cũng chẳng kéo lên trên như mọi người nghĩ, nó thụt xuống đất. Vậy là bọn họ cứ thế đi vào thôi. Lạc thấy lạ là, khác với trại huấn luyện đầu năm ở chỗ, cổng không hề có lính gác, thực sự là không một bóng người. Khi mọi người vừa bước vào hết thì cánh cửa lại tự động đóng lên, nghe tiếng rầm rầm mà hơi ghê rợn. Bảo mật quá đỉnh chẳng?

Phía trong, chỉ là một sân sảnh đá rất lớn thôi, có trồng cây, có bồn phun nước rất lớn ngay chính giữa lối đi, xung quanh đó để ghế đá, thậm chí còn nuôi cả một số động vật nhỏ. Hai lối đi dựng tượng đồng của các vị đại tướng nổi tiếng từ xưa đến nay, trông vô cùng bắt mắt mà uy nghiêm.

Ra đón bọn họ là một sĩ quan cao cấp trung tuổi, tướng người to lớn, đồ sộ, màu da ngăm đen của nắng, gương mặt gầy gộc mang dấu vết tháng năm. Các khối được tách nhau ra, khối 10 đi về khu Nam, khối 11 đi về khu Tây, khối 12 đi về khu Bắc, còn nơi họ đang đứng, sân sảnh này là khu Đông.

cũng chính là nơi tiếp đại biểu.

Số lượng được giãn ra nên dễ thở hơn, Gia Lạc cố chen lên trước đi ngang hàng với Hạo Bối. Hắn thấy vậy chỉ quay ra liếc mắt một cái rồi lại đi như chưa xảy ra chuyện gì ấy, ghét ghê cơ chứ. Sáng nay vừa nắm chặt tay người ta xong giờ đã ngó lơ rồi. Ghét cái mặt, ghét cả cái gì mất luôn.

- Này... – Nó cố gắng đi nhanh theo Hạo Bối gọi với

- Gì? – Hắn lạnh lùng vừa đi vừa đáp, chẳng nhìn nó lấy một cái

Nó im lặng, mặt cúi xuống nên chẳng nhìn được cái mặt đỏ gay như gà chọi của hắn lúc bấy giờ. Tự dưng, nó thấy buồn khủng khiếp ý, dần dần thút phía đằng sau cùng, bạn bè cứ thế vượt lên trước. Nó đứng lặng lại đằng sau, nó buồn thiu, chẳng hiểu buồn gì, chỉ biết là thấy hắn lạnh lùng với mình như thể thì con tim buồn tha thiết.

Lạc cứ cầm đầu mà bước đi, chẳng nhìn lên phía trước, bỗng nhiên đụng kịch một cái nhẹ mà ức kinh khủng, đang định ngẩng lên chửi tổ cha bố đứa nào đang đi thì dừng lại làm va cốp một cái đến đau thì nó sững người chỉ người đó chẳng ai khác, chính là Hạo Bối. Hắn đứng lại, người vẫn quay về phía trước, không nhìn nó, cũng không mở miệng, rồi tay khê khằng chia ra phía sau có ý bảo nó đưa tay ra cầm lấy.

Nó rút rề đưa bàn tay nhỏ mình vào giữa tay hắn, tìm đập thỉnh thỉnh, đôi mắt cố nhướn lên để thấy khuôn mặt hắn nhưng hắn cố tình lảng tránh. Hắn quay mặt đi, nắm chặt bàn tay mình trong đó có tay nó lại. Thế rồi họ tay trong tay, dắt nhau đi qua những chiếc cối xay gió. Bàn tay ấy vẫn nắm chặt khi họ đến rừng xanh, vượt qua con suối. Cùng nhau lên cáp treo lên đỉnh núi. Nó hạnh phúc ngai ngừng, tay xen tay. Hắn lặng im, đôi mắt nhìn xa xăm mà trái tim không thể thoát ra khỏi hình ảnh người con gái bên cạnh.

Nó tha hồ ngắm nhìn cảnh quan rừng núi hùng vĩ từ trên cao, mây trắng giăng mỏng chân trời, nghe thoang thoảng có tiếng chim riu rít gọi bầy. Âm thanh tuyệt vời khác hẳn chốn thành đô chật chội ồn ào. Sống ở đây hai tháng và một trải nghiệm thú vị trong cuộc đời. Phải, có thể khó khăn rất lớn, khó tới mức ra không thể vượt qua, nhưng đừng vội bỏ cuộc mà hãy tự nhủ mình: “Làm được thì tốt, không làm được thì ta vẫn còn kinh nghiệm cho bản thân, chẳng có gì là mất trắng cả.”

Cáp treo dừng lại, họ bước xuống. Đây là đỉnh cao nhất của đảo, đứng tại đây. Ta thấy biển, thấy rừng xanh, thấy những ngọn núi nhỏ nhấp nhô chập trùng. Nắng vàng rải đều tới mọi nơi, mây trắng giăng mỏng vắt qua những tán thông cao. Cả khối đi vào bên trong. Tách biệt thiên nhiên hùng vĩ bên ngoài bằng một cánh cổng cao bằng đá, lính gác hai bên. Phía trong, chính là khu tập huấn nổi tiếng của trường Tân Lập có tên Thiên Miên này.

Học sinh ai nấy đều trở mặt nhìn, nhìn như chưa từng được nhìn, quá nhiều khu tập luyện và thử thách. Mọi người xếp hàng theo lớp ngay trước một bục nhỏ, cao. Một lúc sau, có một sĩ quan trang phục uy nghiêm, gương mặt anh tú, còn trẻ tuổi lắm, chắc độ hai mươi mấy thôi. Ánh mắt lạnh lùng, cương nghị, chậm rãi chỉnh micro đứng tâm, cất giọng nói uy nghiêm

- Chào tất cả các em khối 10 THPT Tân Lập. Tôi là Kỳ Hưng, giáo quan khoa Pháo Binh trường Đại học Tân Lập. Năm nay tôi hân hạnh được là phụ trách huấn luyện quân sự cho các em. Tiểu chí của tôi là :”Thắng không kiêu, thua không nản”. Các yêu cầu, quy tắc trong cuộc huấn luyện này chắc chắn các em đã được phổ biến từ trường rồi. Vậy tôi sẽ vào vấn đề chính luôn. Thời gian biểu lần thời khóa biểu của các em đều đã có sẵn và lát nữa sẽ chuyển đến từng phòng cho mọi người. Tông đợt huấn luyện này, các em sẽ không tập luyện theo lớp như bình thường mà cá em sẽ đảo trộn toàn khối lên để có thể cọ sát kỹ thuật, năng lực với nhau một cách tối đa. Mong rằng, lần này các em sẽ đạt kết quả tốt nhất.

Nói rồi, giáo quan Kỳ Hưng bước xuống đi vào bên trong. Tiếp theo bước ra là giáo quan Thụy Đăng. Người này hơi đứng tuổi một chút nhưng thân mình lực lưỡng, màu da ngăm đen, rất ấn tượng và đặc trưng cho lính dã chiến. Đó cũng là một nhân vật có tiếng tăm trong giới quân sự. Thầy Đăng hướng dẫn và chỉ dạy bọn họ một số khu đặc biệt, những nơi cấm đến và những nơi được đến, một số quy tắc ngầm khác trong khu tập luyện.

Sau cuối là màn giới thiệu sơ qua các huấn luyện viên quân sự trong lần này. Hầu hết là những người vốn có tiếng tăm và chỗ đứng vững chắc trong quân đội nhưng có một người duy nhất là phụ nữ, cô ấy tên là Phạm Ngân. Gương mặt tuy đẹp nhưng đã bị gian nan vất vả làm mờ đi, làn da màu đồng khô nám nhưng đôi mắt đầy nội lực, giọng nói cũng hùng hồn không kém những người thầy khác.

Cả lớp đi về khu nhà ở, có tầm hơn mấy chục nhà. Mỗi nhà lại có mấy phòng rộng, phòng thì vẫn chia như cũ, ba người thôi. Ở đây, tiện nghi tốt, phòng cũng đẹp mỗi tối đường đi khúc khuỷu gập ghềnh quá, đi đâu cả giò mỏi tới nơi, chắc họ muốn thử thách học sinh của mình đây mà, thử thách ngay cả lúc đi ngủ.

Lần đầu đến đây, quả là một cực hình. Cái cảm giác nhon nhót dưới chân của rêu lục tiết ra khiến người ta chỉ muốn té đập mặt, sỏi đá khối to khối lớn lấp hết đường, phải trèo lên đó mới đi qua được vì hai bên là hàng rào gai thép. Hết đoạn đó lại đến đoạn cầu dây gỗ, một cái cầu thăm không thể thăm hơn, mảnh gỗ trên cầu đứt khúc nhiều đoạn, đi vài người thì cầu dung đưa như sắp sứt xuống, ngay bên dưới là một dòng thác dữ cuốn cuộn cuộn, những tia nước chảy đập xuống đá bắn ra bụi bọt trắng xóa. Đám con gái tới chân cầu run quá không dám bước qua, có đứa con ngồi thụp luôn ở đó, nhất quyết không chịu đi nữa. Nhím nhìn Gia Lạc ái ngại:

- Chắc có lẽ họ sẽ gửi trực thăng đón bọn mình, tao nghĩ, đây chỉ là họ đang dọa tinh thần chúng ta thôi

Lạc nhìn Nhím cười đau khổ, hy vọng là thế đi

- Hừm... Các cô gái à. Chẳng có chiếc trực thăng nào cho các cô đâu, nếu không về phòng trước khi trời tối, thú dữ ăn thịt thì không ai chịu trách nhiệm

Ngân giáo quan cười, một nụ cười rất ghê rợn khiến bọn chúng phải sợ hãi. Chẳng dám nhìn xuống phía dưới cầu, ngẩng mặt lên đã thấy Ngân giáo quan nhanh thoăn thoắt ở chân cầu phía bên kia làm ai cũng kinh ngạc vì sự nhạy bén này.

Gia Lạc nhìn Nhím và Đậu, Nhím lắc đầu nguầy nguậy không chịu sang, tính mạng con người chứ đâu phải đùa. Nhưng Gia Lạc lại nghĩ khác, cô Ngân qua được một cách dễ dàng thì không lý nào chúng ta không qua được. Nghĩ rồi, nó đứng lên, lưng thẳng, mắt nhìn về phía trước, tập trung bước lên tấm gỗ đầu tiên của cây cầu. Mọi người phía sau nhìn chăm chăm, có người khâm phục, có người dè dặt, có người lại nghĩ trong đầu: “Con bé này thần kinh rồi”.

Gia Lạc cảm thấy con tim mình run run, tấm gỗ dưới chân bắt đầu rung đưa chấp chới, có một chút sợ hãi nhưng rồi lý trí lại trấn an “Mày làm được, nhất định làm được.” Nó bước từng bước chập chững, khó nhọc, nhìn xuống bên dưới đã đủ hoa mắt rồi. Đôi tay nhỏ siết chặt vào dây cầu. Đến giữa cầu, có một đoạn bị mất rất nhiều thanh gỗ, hõm một khoảng rất lớn, tiếng thác nước đổ ầm ầm nghe ghê rợn. Nó nhắm mắt lại, cố để cho tâm mình thanh tịnh, không bị yếu tố ngoại cảnh tác động, nó nhón chân lên chuẩn bị cho một cú bật xa, thời gian như ngừng trôi ngắm nhìn cô gái nhỏ mạnh mẽ, giống như một con chim non đang yếu ớt giang đôi cánh tập bay.

Huych. . .

Nó nhắm mắt lại, giang hai tay ngang vai giữ thăng bằng cơ thể, từ từ mở mắt ra, tâm trí đắm chìm trong sự hồi hộp, có sự run nhẹ, rất nhẹ thôi. Trước sự chứng kiến của mọi người, nó đã vượt qua thử thách đầu tiên. Một cách khá tốt, Ngân giáo quan nhìn nó mỉm cười nhẹ. Cô Ngân nghĩ, cô bé này rất được, rất có tố chất của một người lính gan dạ, đã đầu quân vào trường quân đội mà lại đem theo ý chí hèn yếu, mới có chút khó khăn đã không dám đối mặt thì tốt nhất nên ở nhà mà núp vấy mẹ thì tốt hơn là đến đây, tốn thời gian.

Ngân sĩ quan giờ tay vỗ vỗ đầm độp vài cái, đôi mắt hướng về những học sinh còn lại, ý bảo hãy làm như Gia Lạc, ai cũng có thể qua, đây không thể gọi là chương ngại vật, nó chỉ như hạt sỏi nhỏ giữa đường quốc lộ thôi.

Mọi người nhìn Lạc còn chút chần chừ nhưng dần dần cũng bước tới, mở đầu là Nhím, tuy vẫn run và sợ nhưng đã vượt qua rất xuất sắc. Mất nửa tiếng cho những người khác qua.

Chỉ còn Đậu cuối cùng vẫn còn ở bờ bên kia. Gia Lạc và Nhím nhìn mãi, vẫy tay ra hiệu bước đi. Khuôn mặt xinh xắn của Đậu không hề biểu lộ một chút nào sợ hãi, chỉ ta đưa ngón trỏ đẩy nhẹ gọng kính lên, đôi chân di chuyển dần, vượt qua những bước đầu nhẹ nhàng. Càng tới giữa cầu, bước chân càng nhanh, rồi dần dần chuyển sang chạy, những cú nhảy qua hố hõm nhẹ bằng như chim trên không trung. Tiếp đây bên kia cầu nhẹ nhàng nhất hội dưới sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người, tất nhiên, có cả Ngân giáo quan. Cô Ngân đi lùi lại phía sau, nói chuyện với Đậu

- Em từng học về kiểm đúng không? Hơn nữa còn là rất giỏi.

- Vâng, nhưng vẫn còn yếu kém – Đậu trả lời nhỏ, gương mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc nào

Bây giờ nó mới biết đấy, rằng Đậu biết về kiểm thuật. Cô Ngân nghe Đậu nói vậy chỉ hơi cong môi, giỏi hay kém, cô còn lạ hay sao. Chỉ là thấy ở cô bé Đậu, một bóng hình quen thuộc, một người bạn học xưa cũ, đã lâu lắm rồi, những người bạn rất thân không còn gặp lại.

Phía bên nữ cũng coi như xuôi chèo mát mái, bên nam tuy thử thách đầu vào hơi khó khăn hơn một chút nhưng hầu hết đều vượt qua dễ hơn các bạn nữ, nào có gì nhiều đâu, vòng gai, leo dây thôi mà.

Buổi tối hôm ấy, thực sự cảm thấy chân tay đau rã rời, chỉ là vượt qua mấy chương ngại vật trước khu kí túc thôi đấy.

- Ngày mai phải dậy sớm chạy, mày nên đi ngủ sớm thì tốt hơn đấy! – Nhím vừa lau tóc vừa nói chuyện với Gia Lạc

- À... ừ

Gia Lạc áp úng, tay vội dấu chiếc cặp bướm dưới gối, nó nhanh chóng nằm xuống.

Trời dần khuya, đèn điện đã tắt gần hết, bên ngoài chỉ còn thoang thoảng bóng trăng mờ, tiếng gió núi rừng hiu hắt, lạnh lạnh. Tuy không phải lần đầu tiên ngủ lạ chỗ nhưng lần này thực sự thấy khó ngủ, nó cảm thấy cô đơn, nó muốn gọi điện nói chuyện với mẹ một lát nhưng sợ mẹ đang bận rộn nên lại thôi. Lạc ngó ra nhìn các bạn, thấy đều đã say giấc thì mới mò mẫm chiếc cặp tóc hình con bướm lúc nãy giấu vội dưới gối. Cảm cặp trên tay nhưng cảm cả trái tim thổn thức của mình, đau lắm, nhớ lắm, nước mắt cứ không ngừng chảy ra, cứ nghẹn ngào.

Đã bao nhiêu lâu rồi mà chưa quen với cảm giác này?

Những nhớ nhung chất chứa hàng bao năm trời cứ chất chứa. Nó chỉ muốn gào thét, con tim khó chịu bứt rứt như muốn xé toác ra

“Con đau lắm... bố có biết không?” Nhưng dòng suy nghĩ đau đớn cứ nhò nhét vào trí não.

Bây giờ, nó chỉ muốn, có một người chở che, có một người dịu dàng trên đường đời. Cuộc sống tấp nập và xô bồ này đã bao nhiêu lần đẩy ngã người con gái nhỏ bé, nhưng cô ấy mạnh mẽ, cô ấy đã tự mình đứng dậy, tự mình thay đổi để, những cú ngã đã để lại vết sẹo khó phai trong lòng rồi dần dần thể hiện qua bên ngoài.

Bỗng một ngày, nó gặp hấn, rồi nó thay đổi bản thân mình lúc nào không hay, như một đứa trẻ tìm được chỗ dựa, cứ thế mà hồn nhiên vô tư, chẳng lo điều gì tất.

Bên cạnh có hấn bình yên quá chẳng?

Giấc ngủ dần dần đến, đưa nó tới một ngôi nhà, trong nhà có một chàng trai quen thuộc....

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Cậu Ta Là Bạn Trai Của Tôi

Giấc mơ không rõ ràng, không có hành động, chỉ là một cậu con trai ngồi quay lưng, xung quanh là rừng hoa lửa đỏ, rồi giấc mơ cứ thế tan ra, tan mãi như chưa hề tồn tại, nó rơi vào cõi mộng ảo thiên thu, chơi vui với những kí ức đau khổ.

- Này... Dậy đi, 5 giờ sáng rồi. Mày mê gì mà toát mồ hôi đầm người thế?

Có tiếng gọi bên tai khiến nó giật bắn cả mình, mở choàng mắt ra thì thấy Nhím đang ngồi bên cạnh. Nó hốt hoảng thoát khỏi cơn mê man, trong đầu đau như búa bổ và những lời nói thì thảm ghê rợn. Rõ là đã lâu lắm rồi không còn những giấc mơ đáng sợ cơ mà?

Ngày đầu tiên tại khu quân sự mới không có gì thay đổi ngoài việc sáng chiều luyện tập khắc nghiệt trong thời tiết ngày càng oi bức.

Những môn học về vũ khí dần dần được dạy cho học sinh. Những đứa trẻ non nớt dần dần chuyên nghiệp, thành thạo hơn, chân tay không còn vụng về lỏng lẻo như những ngày đầu. Việc trao học sinh của các lớp lên khá ổn, vì không thân thiết với nhau lắm nên sẽ không nói chuyện riêng trong giờ, cái tôi được thể hiện ra nhiều hơn. Gia Lạc là một trong những học viên xuất sắc của đội A, không phải xuất sắc về thành tích mà là dũng khí rất tốt, dám thử tất cả mọi thứ, không dè dặt, lo ngại.

Những ngày luyện tập căng thẳng, chỉ đến khi ăn cơm mới được ngồi cạnh nhau, ngồi bên bạn bè mình để nói chuyện, cơ mà thời gian ăn chẳng có bao nhiêu, ăn xong còn nghỉ ngơi để tiếp tục tập luyện nên thời gian buồn đưa lê bị rút lại khá nhiều. Khi đến tối thì lại quá mệt mỏi chỉ còn muốn đi ngủ thôi.

Hạo Bối và Gia Lạc không hiểu may rủi thế nào lại được xếp chung lớp Ngân giáo quan, mà cũng tốt, Hạo Bối là chẳng muốn quá đi ấy chứ, một mặt có thể gần với Gia Lạc, phần còn lại là để mắt tới những thắng muốn leng phéng lại gần. Từ đầu tuần tập tới giờ, hôm nay mới được xếp trung lớp với Gia Lạc, ngoài vài phút ăn trưa ra thì chả lúc nào gặp nhau, thành thử lại thấy nhớ.

Buổi sáng, khi còi báo kêu lên phải thật nhanh chóng ra khỏi giường rồi làm vệ sinh nhanh nhất có thể, mặc quần áo tập luyện đang hoảng rồi ngay lập tức ra sân tập, Gia Lạc ban đầu còn lè mề nhiều, nhưng vì đã bị phạt nên sợ lắm, đầu phải đưa, phải đeo một lớp 20kg lên lưng và đi ngồi mười vòng quanh sân tập, mà sân tập lại cứ bị “nhỏ” quá ý, đâm ra cái chân nó đau cứng lại tận mấy hôm sau. Tồn tới già.

Sáng nay cũng như bao buổi sáng khác, thời tiết rất thuận lợi, có tí nắng và hây hây gió. Đang không hiểu tại sao hôm nay không tập trong sân tập mà lại leo đến vùng mấp mô gập ghềnh như này thì Ngân giáo quan bước tới, đứng nghiêm trang, sau một loạt những nghi thức nhận lớp thì cô Ngân sáng giọng:

- Hôm nay, cả lớp sẽ tập luyện theo cặp bài tập phối hợp hỗ trợ xung kích trong địa hình hiểm trở. Đây là một nội dung khó cần sự phối hợp ăn ý của cả hai người, cái được đề cao ở đây là tinh thần đồng đội, hoạt động vì cái chung. Đây cũng là 1 trong 5 nội dung chính trong kiểm tra cuối kì huấn luyện. Điều thất bại nhất trong phối hợp đồng đội chính là để cho đồng đội mình thất bại, điều đó chứng tỏ các cô các cậu không hề có tinh thần đồng đội với sự phối hợp chẳng chẳng ra gì....

Cả lớp im thin thít nghe cô nói, sau khi được phân công, Hạo Bối với Gia Lạc một cặp, nó vui vui nhảy nhót sang bên chỗ hấn đứng

- Có duyên nhĩ? – nó nói

- Ừ.... Cũng “đồng” duyên đấy!

Hấn cười cười, nó cũng cười, trong lòng vui đến khó tả, rạo rực cả lên. Chả phải, điều nó mong nhất từ nãy đến giờ chính là như này hay sao, lúc cô phân nhóm, nó đã chấp tay cầu nguyện thật nhiều, cầu cho hai đứa được chung nhóm với nhau, đã lâu quá, nó không có gần Hạo Bối, đúng là xa thom gần thói mà, khi không ngồi cùng một bàn thì suốt ngày mắng chửi nhau, giờ xa mấy ngày mà ngóng không chịu được.

Đầu tiên, cả lớp tiến lại một bức tường cao khoảng 6 mét đều xếp hàng ngang trước nó, mỗi đội cách nhau khoảng 3 mét, cô Ngân hướng dẫn cách thất và kiểm tra đai an toàn, cô bảo đây chỉ là tập luyện nên mới có đai an toàn thôi, còn khi mà phải xông pha ra chiến trường thật thì chả có cái đai nào trên người đâu. Điều đó đầu phải không biết, đám dây dợ lủng nhùng nặng trĩu này đầu thể đem theo trên người mà ra chiến trường được, vác súng ống lựu đạn là quá đủ rồi.

Hầu hết các cặp đều là nam và nữ chung với nhau vì hai bạn nữ sẽ không thể một người chống bên dưới cho một người trèo lên được, chính vì thế tất nhiên Gia Lạc sẽ trèo lên vai Hạo Bối để có thể vượt qua bức tường đó. Sau đó sẽ ở bên trên chờ Hạo Bối bật nhảy lên bức tường thì dùng tay kéo qua. Vậy là hoàn thành.

Nói thì nghe dễ vậy thôi chứ bức tường dựng đứng, lại còn trơn tuột, chẳng có chỗ nào mấp mô ra để có thể kê chân chống đỡ trọng lực cả. Ngân sĩ quan cùng với trung sĩ Mạnh Tuấn làm mẫu trước cho các học sinh.

Đầu tiên là nam sẽ một chân chống, một chân quỳ, đầu cúi thấp, hai tay giữ chắc vào bức tường, nữ sẽ lùi ra xa lấy đủ đà để có thể chạy bật lên bức tường, sau khi chạy đà sẽ dùng hết tốc lực đập mạnh lên vai của nam bật thẳng lên, tay với đỉnh tường, nam lập tức sau khi nữ dẫm lấy đà phải đứng dậy và đẩy chân nữ mạnh lên phía trên cho nữ bám chắc vào đỉnh tường và leo lên, thả dây thừng xuống, cuối cùng thì nam sẽ chạy đà, một chân đập tường bật lên, một tay nắm dây, một tay với đỉnh tường, nữ sẽ kéo lên cộng với sức leo của nam để bạn nam có thể trèo được lên đỉnh.

Khi xem làm mẫu thì kĩ thuật diễn ra ý như vậy, Mạnh Tuấn lần đầu làm vẫn dùng dây thừng thả xuống của Ngân sĩ quan và leo lên nhanh thoăn thoắt

- Đó chỉ là khi các em mới tập, còn chưa chắc tay mới cần dây thừng, đến khi quen rồi thì sẽ không còn dây thừng và trên thực tế cũng rất ít khi có dây thừng. Luyện tập tới một lúc nào đó, các em nam có thể không cần dây thừng và sức kéo của đồng đội mà một phát bật lên trên được ngay, vấn đề là thời gian để tôi luyện. - Ngân giáo quan nhảy xuống và nói đồng đặc.

- Bây giờ, tôi sẽ cho các em thấy, sau khi các em thành thục có thể làm được như nào.

Mạnh Tuấn nói rồi gia hiệu cho Ngân sĩ quan thực hiện lại khi không có đai an toàn và dây thừng. Nhanh thoăn thoắt, một cái chớp mắt, cả hai người đã leo lên bức tường. Cả lớp chỗ mắt ra nhìn và mấy đứa con gái còn reo lên xúc động vì cảm phục.

Bây giờ tới lượt học sinh thực hiện, trông đứa nào đứa nấy lông nga lông ngóng, hần nói nhỏ nhỏ với Gia Lạc

- Không sao đâu, dù cậu nặng thì tôi vẫn có thể đỡ được mà, không ngại đâu mà sợ!

Hần vừa nói vừa cười nhưng nó lại đỏ cả mặt

- Ý cậu là tôi béo chứ gì?

Hần cười khi khi rồi bắt đầu chống chân dưới bức tường còn Gia Lạc đi ra xa lấy đà chạy. Nó thấy hơi sợ, nó sợ giẫm lên vai hắn thì hắn sẽ bị đau. Khi cô Ngân tuyệt còi, Lạc chạy lao người về phía trước, lấy hết sức bình sinh nhảy lên vai cậu và bật cao, tay với mép tường. Sau khi thấy Lạc đã với xong thì Bối đứng phắt dậy, hay tay ôm tròn lấy chân Lạc nhấc cao hơn nữa, vì hắn cao mà nên Gia Lạc đã nhanh chóng bám chắc tường, đu mình lên. Tụt lên tụt xuống mấy lần, nhòm qua những đôi khác cũng thăm hại không kém, rõ ràng là nhìn làm mẫu đơn giản lắm mà, tay mõi rã rồi cũng không thể trèo lên nổi, nó thở dốc nhìn xuống, thấy hắn cũng đang tuốt toát mồ hôi mà thương khùng khiếp, nó quay đầu lại nói nhỏ

- Cổ nhấc cao hơn một chút, tớ sẽ cố vươn lên phía trên.

Hắn không nói gì, chỉ khẽ gạt đầu rồi đẩy nó lên cao hơn nữa, nó chống tay hết sức, một tay lên trên đích đến khuỷu, cong người, chân với lên rồi xoay người lại, cuối cùng cũng lên được đến nơi, thực sự là đã hết sức rồi. Hắn lùi qua xa xa, lấy đà để bật lên trên. Bức tường này với hắn cũng chưa nhằm nhò gì, khổ nỗi nãy đứng nhấc Gia Lạc một lúc lâu nên tay với chân hơi bị “nhừ”.

Hạo Bối nhanh gọn bật cao rồi bám vào dây thừng, Gia Lạc ra sức kéo mặc dù cái tay chẳng còn cảm thấy chút sức lực nào cả. May mà trời ban cho Hạo Bối một đôi tay rắn chắc và cơ bắp nên đã vượt qua thử thách. Hai đứa ngồi ung dung trên đỉnh nhìn những học sinh khác đang cố gắng để trèo, đứa nào đứa nấy mồ hôi mướt mải.

- Mệt không? – hắn hỏi

- Hoi... hoi... – Nó nói, miệng cười toe toét

Bỗng dưng, hắn thấy có giọt mồ hôi trên trán Lạc chảy xuống, không kịp được bèn lấy ngón cái nhẹ nhàng lau đi. Hành động nhỏ này của hắn khiến tim nó rung rinh, nó cứng đờ cả người, hắn nhận ra, liền ngại ngừng bỏ tay xuống, mặt quay đi nhìn hướng khác

- Này... Hai cô cậu kia, leo xong rồi thì xuống làm lại cho thuần thục đi chứ, ở trên đó là âu yếm nhau hả?

Ngân giáo quan đứng chống nạnh thét lớn làm hai đứa giật bắn mình vội vàng tụt xuống nhưng Bối cản Lạc lại rồi nhảy xuống trước, đứng bên dưới, hắn ngáng cổ lên kêu Lạc xuống. Nó tụt xuống, khi gần tới đất thì hắn chìa tay ra đỡ, chỉ tại cái lực quán tính mà nó bỏ nhào nằm gọn trong vòng tay hắn. Hắn đỡ một lúc, đột nhiên nó giật mình né ra thì hắn mới tỉnh ngộ, khuôn mặt còn vương một chút nuối tiếc.

Buổi tập luyện nhanh chóng kết thúc, mồ hôi cứ chảy ra như suối, lưng áo ướt đẫm. Thực là không thể thở nổi ra hơi, chẳng biết hai đứa đã phải leo cái tường ngó ngần ấy bao nhiêu lần, chỉ biết là cứ leo lên lại tụt xuống chóng cả mặt mà Ngân giám thị chẳng cho nghỉ ngơi một chút. Khi tiếng chuông báo hết giờ vang lên, nó nằm phượt ra thảm cỏ luôn, chân tay rã rời, miệng há ra mới thở nổi, đầu óc quay cuồng.

Hạo Bối cầm chiếc khăn ướt, ngồi bên cạnh nó, đưa chiếc khăn ra trước mặt Gia Lạc

- Muốn tự lau hay người ta lau hộ - Hắn vừa nói vừa nhếch mày trêu ghẹo nó

Nó áp ứng đỏ ửng cả mặt, vội vàng vớ chiếc khăn ướt miết lên mặt, mát rười rượi không hà. Đang mãi mê lau chùi khuôn mặt len lốic thì ở đâu ra mấy đứa con gái tiến lại chỗ Hạo Bối đang ngồi chia chai nước mát ra, giọng điệu dè

- Cậu... cậu uống đi cho đỡ nóng, tặng cậu đó.

- Cảm ơn nhưng tôi có nước rồi. – Hắn lạnh lùng cầm chai nước bên cạnh giờ lên

Mấy bạn nữ đó cũng xinh, cơ mà chắc chưa tu đủ phước rồi, nó chep miệng, cơ mà bạn nữ háo sắc này cũng dai như đĩa, cứ bắt Hạo Bối phải chụp chung một bức ảnh, rồi nhè nhè mời hấn ăn tối mặc cho hấn từ chối. Gia Lạc bực mình, đang nằm nghỉ phải bật ngồi dậy, lớn giọng

- Mời xong chưa? Xong rồi thì đi ra chỗ khác.

- Cậu là ai mà cấm bọn tôi? – Bọn con gái đó cong mồm, mắt liếc xéo.

- Cậu ta là BẠN TRAI tôi.

Nó nói gần giọng lên, khuôn mặt không cảm xúc, mắt nhìn chăm chăm như phóng dao vào lũ con gái khiến chúng sợ hãi mà cong mồm bỏ chạy, dù còn nuôi tiếc. Nói xong, thấy mình hơi hổ nên quay qua nhìn Hạo Bối thì thấy hấn dương mặt chăm chăm nhìn nó, đờ trong giây lát vì không tin vào những gì tai mình nghe thấy, miệng lắp bắp

- Cậu vừa gọi tôi là gì cơ?

- Thì... Bạn...Bạn trai. Sao vậy?

Nó hơi ấp úng, nó chỉ định đuổi bọn con gái đi thôi, ai ngờ sung nên nói quá, ngượng ngượng nên chữa cháy

- Cậu không là bạn trai, không lẽ bạn gái sao, tớ chỉ nói vậy thôi, tại chúng nó nhạy cảm đấy chứ!

Hấn gượng cười biết mình đã ăn dưa bở. Hạo Bối đứng dậy định đi về thì nó kéo tay lại nói với hấn, khuôn mặt cúi xuống, chẳng dám nhìn thẳng vào mặt hấn.

- Đi uống nước cho đỡ nóng không?

- Ừ... Đi.

Hấn cười, tay đội mũ lên đầu che đi cái nắng nóng, tầm trưa này, mặt trời như đổ lửa, chẳng nhẹ dịu thoáng mát như lúc sáng. Học sinh cũng tản dần ra, một nửa cũng đi tới canteen để uống nước, nửa còn lại thì về khu kí túc để nghỉ ngơi vì kiệt sức rồi.

Khi vừa ra tới đoạn sân bắn súng thì vừa hay gặp Nhím và Hắc đi ra nên cả bọn rủ nhau đi uống nước cùng luôn, mấy khi gặp nhau lúc tập như này. Hấn và cậu đi cùng nhau phía trước, nói vài câu bình thường, hỏi han kết quả của nhau, tóm lại, hai thằng con trai nói chuyện chán phèo, chẳng có gì để hóng hớt cả, nó đành lùi lại phía sau với Nhím buồn dưa.

- Hôm nay hai người được phân cùng một lớp à? – Gia Lạc khoác vai Nhím

- Ừ... có mỗi tiết luyện súng này là chung với lớp trưởng thôi. Mà hôm nay hai đứa mày tập gì mà mồ hôi ghê vậy? – Nhím vỗ lấy tay phẩy phẩy trước mũi trên Lạc

Nó thở dài, chắc hẳn Nhím chưa được tập tiết này rồi, nó chỉ nói, tiết học “chết đi sống lại”. Mới nghe đã dọa cô bạn sợ nổi da gà. Hai đứa đang đi thì thấy Đậu bước ra từ phòng máy tính, hay quá, đỡ phải mất công đi rủ

- Cái đuôi đâu rồi? – Nhím hỏi Đậu

Đậu nhắc mắt kính lên nhìn Nhím rồi lại cúi xuống ngay

- Hôm nay tôi không cùng lớp cậu ta. – Vừa nói, gương mặt thoáng chút buồn

Vừa dứt lời, từ đằng xa đã có tiếng gọi ới ới như con thấy mẹ đi chợ về

- Đậu... đợi... đợi với

Lương Tiểu Bạch chạy hót ha hót hải từ đằng sau, quần áo bê bết bùn bẩn, gương mặt, chân tay vốn trắng nõn nà giờ bị đều che lấp, đen sì, chỉ lộ ra mỗi hàm răng trắng.

- Vừa học lớp đào huyết à? Haha... – Nhím vừa vỗ vai vừa trêu Bạch, cả bọn đều cười

- Đâu có, tôi hôm nay học nhảy dù tiếp đất, không may rơi đúng chỗ bùn. Xui thế chứ lại!

Bạch vừa nói vừa lấy tay phui phui bùn, mặt mày nhăn nhó khó chịu. Đột nhiên Đậu cau mày, kéo Bạch lại phía sau vào trong nhà vệ sinh, rồi lại chạy ra, chắc đi lấy quần áo cho Tiểu Bạch thay, kêu mọi người cứ đến nhà ăn trước. Hai anh chị này, trong lòng cũng tình cảm phết chứ đùa.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tớ Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Gác Đêm

Canteen chật cứng người, nghe thấy báo canteen khu Tây khối 11 bị chập mạch điện nên nóng, chạy cả sang khu canteen khối 10 này thành ra quá tải. Nó bảo hần và Nhị Hắc to khỏe đi dành lấy một chỗ để nó và Nhím nhanh tay tranh khéo đi lấy nước cho. Khu đồ uống ướp lạnh đông như khu đồ giảm giá ở siêu thị vậy, người người đứng chen chúc một lượt, hầu hết là đám con gái la hét inh ỏi, dầm đạp lên chân nhau để lấy không từ nước mát sắp cạn kiệt. May mà có bạn Nhím nhanh nhẩu, quát tháo ầm ỹ, đẩy dạt người hai phía sang hai bên nên đã mua được sáu chai nước, nhưng khi trên đường quay về bàn thì Gia Lạc chợt nhớ ra, nước dẫu, ở đây chưa lấy được nước dẫu cho Hạo Bối liền lập tức quay lại chồn chen chúc dầm đạp để mua bằng được chai nước dẫu mà ai kia thích.

Chen chúc đến tắc thở mới có thể chui vào hàng đầu tiên:

- Cô ơi! Cho cháu chai nước dẫu ạ. – Gia Lạc cố nói to để át tiếng mọi người đang gào ầm ỹ xung quanh

- Ô, dẫu vừa hết rồi nhé! – Cô canteen vừa bận rộn bán hàng vừa đáp lời

Mặt nó chợt ỉu xù ra, thở dài thượt quay đi, trong lòng buồn khó tả, làm gì bây giờ, Hạo Bối chỉ thích nước dẫu thôi, không có nó chắc cậu ta nhìn luôn quá! Đang mãi nghĩ, định mua chai nước lọc và một ít dẫu tây, vừa uống nước lọc, vừa ăn dẫu tây chắc cũng giống uống nước dẫu thôi nhỉ? Nghĩ rồi hờn định ra hàng dẫu thì bỗng nhiên có một cảm giác mát lạnh chạm má. Lạc giật mình ngược lên

- Cô bé đang tìm cái này hả?

- Dạ... anh.

Mạnh Tường Quân tươi cười đưa chai nước dẫu lạnh cho Gia Lạc. Nó chần chừ không dám cầm lấy.

- Hãy... cứ cầm đi, to tát chi đâu một chai nước thôi mà! - Quân nói

- Dạ... em cảm ơn.

Gia Lạc lúng túng, thực lòng không muốn nhận nhưng mà nếu có chai nước này, nhất định Hạo Bối sẽ rất xúc động ý, chỉ cần nghĩ đến vậy là trong lòng lại xôn xao, rạo rực lên. Nó rụt rè cầm lấy rồi chạy đi, đâu không quên ngoảnh lại nói vọng:

- Lần sau em sẽ mua trả anh. – Nói rồi lặn mất tăm trong đám người hỗn độn

Tường Quân vừa cười vừa lắc đầu “Ai cần em phải trả cơ chứ, chỉ cần em thích thì một chai nước dẫu có thấm gì? Cơ mà để tiếp cận em sao khó quá, thực lòng có con ki đà đực đã khó rồi, nhưng chính thức, lòng em chưa hề mở cửa ra để chào đón tôi vào.”

Khi cầm được chai nước huyền thoại trong tay, Lạc sung sướng nhảy chân sáo tới chiếc bàn trắng gần cuối phòng, ngay cạnh bên cửa sổ, trên bàn mọi người ai cũng nói chuyện vui vẻ, Bạch với Đậu cứ riu rít với nhau, Nhím với lớp trưởng người thì xúc bánh, người thì “đớp bánh” tình cảm lắm, có mỗi hần ngồi im thin thít, đầu ngoảnh ra cửa sổ nhìn trời mây, ở góc nghiêng này, nó thấy hần hình như đẹp trai hơn thì phải.

Đôi mi dài chớp nhẹ, rù xuống làm tim nó rung chập chòn, ngón tay chạm hờ đôi môi quyến rũ. Mà không chỉ Gia Lạc đang đứng chết trân ngắm Hạo Bối đâu, quay trước quay sau cứ phải gọi là toàn gái là gái, những đôi mắt như dâm lao cứ chia thẳng vào gương mặt bánh tòn. Gia Lạc hơi khó chịu, gai mắt, chân như nhanh hơn, đẩy ghế ngồi bên hần, mỉm cười đưa cho hần chai nước. Hạo Bối cũng cười, cầm chai tu ừng ực, cái khoảnh khắc ấy, tim nó đánh thịch, mỗi nụ cười của hần đều khiến trí óc ai kia mù mịt. Đáng ghét thật!

- Ngọt quá! – Hần uống xong, mặt tỉnh bơ phán một câu xanh rờn

- Êo, chua loét chứ ngọt nổi gì. Chẳng hiểu sao cậu lại thích uống thứ chua xít như thế!

Nó nhăn mặt, chắc vị giác của hần hôm nay có vấn đề rồi.

- Tớ có bảo nước này ngọt đâu! – Hần cười, tu một hơi dốc cạn nửa chai nước còn lại

Nó ngo ngác nhìn hần đứng lên ra ngoài canteen, nhưng đũa kia đều có đôi có cặp riu rít nên cũng chẳng quan tâm lắm, nó thì không có ý định ngồi đó làm ki đà nên cũng vội vàng đứng dậy lui cùng hần chạy ra ngoài. Phần quan trọng là muốn hỏi hần cho rõ là cái gì ngọt cơ.

- Đây... thế cậu bảo cái gì mà ngọt chứ?

Gia Lạc vừa chạy đằng sau vừa hỏi, cố đi nhanh mà vẫn không kịp những bước sai dài của hần. Chúng dần dần ra khỏi khuôn viên, bỗng hần dừng lại, ngay trước mặt là vách núi treo leo, mây trắng vờn nhau cùng dòng nước từ thác cao chảy xuống tạo nên một khung cảnh thơ mộng son vân trùng điệp

- Ay da. – Nó không phanh kịp nên lao đầu đến cốp vào bản vai to rộng của hần

Vừa xoa đầu vừa lau bầu chửi hần, không biết đây là lần thứ mấy bị như này rồi. Dừng không thể cách một đoạn xa xa nhau hãy dừng, cứ phải đợi khi

nào người ta sắp đuổi đến nơi rồi thì dừng lại để người ta phanh không kịp cơ.

Hạo Bối hai tay rút túi quần, mắt đưa ra thật xa, xa hơn cả dòng thác chảy mạnh bắn bọt trắng lên tung tóe, tiếng nước rầm rầm. Nó tiến lên đứng ngang với hấn, ngơ ngẩn trước vẻ đẹp trước mắt, quả thực còn hơn cả tranh vẽ, nó chưa bao giờ được ngắm nhìn khung cảnh hùng vĩ thế này, miệng còn cổ hời

- Cậu bảo cái gì ngọt cơ?

- Sao cậu nhớ dai thế nhỉ? Không có gì mà! – Hấn tự dưng đỏ bừng mặt

Nó ngơ ra, không có gì mà mặt mũi hồng rực hết cả lên thế hả, nhất định có ý gì mà. Lạc bẻ nheo, lấy tay kéo giắt ống áo hấn, môi cứ chu lên. Khuôn mặt này giờ làm nũng đó. Hấn nhúc cả đầu, tay nhanh thoăn thoắt tóm lấy tay Lạc dí chặt vào ngực mình, tuyên bố đồng dục:

- Ngọt ở đây này!

Nói rồi, tay vẫn giữ chặt tay ai đó, khiến ai đó thẹn thùng, khiến tim ai đó nhảy thình thịch. Nó thẹn thùng rút tay lại, không quên đấm một cái nhẹ vào ngực hấn

- Chỉ giỡn là không ai bằng thôi!

- Ai bảo là tôi đang giỡn chứ, thực ra tôi đã thích...

- Này... Hai người kia, quay lại, sắp đến tiết học rồi!

Bạch nhi bên dưới mồm đã gọi vọng lên. Lạc ngừng quẩy cái dít đi thẳng. Hạo Bối thì lộn cả ruột, sắp nói được rồi thì lại có người phá đám, phát điên, phát điên lên mất. Đã ai biết cái cảm giác miếng ngon vào tận mồm rồi còn để bị rơi ra chưa? Đó chính xác là loại cảm giác lúc ấy. Chỉ khiến hấn muốn chửi thề, chưa gì đã cảm thấy gian nan quá.

- Này, sao anh lại đại dột thế? – Bỗng Bạch nhi đi thụt lùi lại phía sau nói nhỏ với Bối

- Đại dột con khi dột ý, liên quan gì đến mày?

- Em chỉ muốn tốt cho anh thôi, muốn tỏ tình với người ta thì phải tìm một nơi hoành tráng chứ, ví dụ như ở Thái Lan hay Hàn Quốc gì đấy ý.

- Ai bảo tao tỏ tình chứ? – Bạo Bối nói lí nhí, cố gắng bao biện

Bạch nhi bấu môi đứng kiêu đã nghiêng lại còn ngại. Anh ta dung dăng đi trước, kệ hai người đằng sau, miệng cười khoái chí.

Cả một ngày dài mướt mãi cũng nhanh chóng chấm dứt, trong lòng ai đó vẫn còn lằng lằng sung sướng, một câu nói mà khiến người ta ấm lòng. Cứ như này thì sớm mà tiêu đường mất. Buổi tối hôm ấy, cả lớp 10A9 có lịch gác đêm. Ở một người thâm sơn cùng cốc này, ắt hẳn trực đêm là một nhiệm vụ cực hình đối với nhiều học sinh. Trước đó, từ hồi chiều, Nhím đã thăm dò các lớp trước đã từng gác để xem có gì bất thường không thì được rí tai vãn vãn những điều kinh khủng, nào là tiếng sói chu đêm, nào là ma núi Sóc, nào là tiếng tí tê ai oán của cô gái chết trẻ bên dòng suối Sơn. Nhím đem chuyện kể cho cả lớp làm các bạn nữ bàng hoàng sợ hãi

- Nghe nói ở cánh rừng Ưu Nhiệt phía đông của đảo còn có truyền thuyết về Quỷ Tam Lan. – Bạch nhi cũng góp chuyện

- Quỷ Tam Lan là quỷ gì, có ăn thịt người không? – Lớp phó Linh Kỳ sợ hãi bám chặt vào ghế nhà ăn.

- Không ăn thịt người... - Bạch nhi cười. – Chỉ mọc mắt, lột da làm quần áo thôi.

Bạch nhi rồi ngồi cười ha hả, mặc cho da đám con gái thì nhau nổi gai ốc.

BỐP.

Một cú đánh không thể trúng hơn của Nhị Hắc giáng xuống vai Bạch nhi, với một giọng nói trầm bổng, luyến láy nhẹ nhàng, từ tốn:

- Đêm nay, cậu gác ở rừng Ưu Nhiệt nhé!

Gương mặt Bạch nhi tím tái, không đùa đấy chứ? Cuộc đời còn tươi, trai đẹp vẫn còn hạn sử dụng mà, sao có thể? Anh ta lắc đầu nguầy nguậy không chịu đi, nhất định không đi, còn chưa tán đồ Đậu Đậu anh ta nhất định không chịu vào chỗ chết

- Tao đi với mày! – Hạo Bối dột nhiên nói

- Hà? Thật sao? – Bạch nhi sung sướng, mắt long lanh như cún con

Hắc trầm ngâm một lúc rồi cũng đồng ý cho hai thằng đi. Một lúc sau, Gia Lạc cũng xung phong đến gác ở đó. Lớp trưởng hỏi lý do, vì là con gái, đi gác rừng khá nguy hiểm, nên cậu hơi lưỡng lự. Lạc chả biết nên nói lý do là gì, chỉ là thấy Hạo Bối đi nên nó cũng muốn đi cùng thôi. Thực sự là ngồi với nhau, bị bén hơi, bây giờ tách ra thấy khó chịu kiểu gì ấy. Hắc đồng ý vì dù sao cậu cũng tin tưởng vào Hạo Bối sẽ bảo vệ được Lạc

Nhím xung phong đi nốt vì không muốn Lạc đi một mình, cậu nhất định không cho, cậu kì thật, cho Gia Lạc đi mà không cho Nhím đi, cũng là con gái với nhau mà sao cậu lại phân biệt như thế. Sau khi phân công khu vực gác cho mọi người thì cả đám đi về kí túc chuẩn bị để tối lên đường. Trên đường đi, Nhím cứ lơ đãng theo sau lớp trưởng, nhí nhều đòi đi cho bằng được. Đường thì khó đi, bao nhiêu chướng ngại vật mà không hề làm khó được Nhím. Cậu bực mình, chân bước nhanh trên đường toàn đá tảng, đã nói là không mà cô dai quá.

- Sao cậu kì vậy, tôi muốn đến Ưu Nhiệt, tôi không đến chỗ đài phun nước đâu, ở đó ngoài không khí ra thì có gì mà cạnh với gác chứ?

- Hừm... vậy cậu cứ lo gác cho tốt đi. – Hắc lạnh lùng

- Vậy sao cậu cho Gia Lạc đến đó? – Nhím bực mình, tay chống nạnh, phùng mang trợn má

Cậu lớp trưởng im lặng, vào phòng đóng cửa rầm một cái. Cô lỳ lợm chờ ở ngoài, hết đứng lại ngồi, đi đi lại lại. Khi cậu đi ra vẫn thấy cô ngồi lỳ trước cửa, trong lòng đã mềm đi một chút nhưng vẫn dứt khoát không cho. Cô lại được dịp lơ đãng theo cậu đi ra canteen mua nước. Nhẹ nhàng không được, năn nỉ không được, sừng cò lên lại càng không, cô chuyển sang chiến thuật mắt rom róm. Ai ngờ được, cậu lại bị khuấy phục bởi trò này, cô sượng rên trong lòng mà ngoài mặt vừa khóc vừa nhăn nhó

- Cậu nói đi, cậu ưu tiên Gia Lạc hơn, cậu thích nó rồi đúng không?

- Đây.. cậu nín đi, người ta lại tưởng tôi ăn hiếp cậu bây giờ? – Hắc luống cuống, kéo Nhím ngồi xuống một cái bàn trong góc

- Sao hả? Tôi nói đúng rồi chứ gì? Cậu thích Gia Lạc....?

Nhím cúi mặt, nước mắt không ngừng chảy ra, cậu luống cuống hết sức, mắt vừa đảo quanh nhìn mọi người, tay vừa lấy giấy đưa cho Nhím

- Lau nước mắt đi. Không khóc nữa, hết xinh bây giờ! – Cậu vồ vĩa, vừa nói vừa ngượng riu

- Hả? – cô mặc dù nghe rõ nhưng vẫn cố ý hỏi lại, tim đập tung lên

- Không có gì, tôi cho Lạc đi vì ở đó có Hạo Bối, cậu ta có thể bảo vệ được Lạc, hơn nữa có cả Tiểu Bạch... .

- Thế thì sao cậu không cho tôi đi, tôi không cần ai bảo vệ đâu, tôi khỏe lắm!

Đậu cau mày, đó không phải vấn đề, cậu cầm chai nước tu ực một hơi, cô tình dấy dưng để không phải giải thích nhiều cơ mà có cái miệng cứ hoạt động liên tục, không ngưng nghỉ. Cậu khó chịu, nói vội nói vàng, giọng còn gắt

- Nhưng tôi không gác ở đó....

Nói đoạn, cậu đứng lên bỏ đi. Cô ngồi đằng sau mặt mũi ngơ ngác, cậu không gác ở đó thì ảnh hưởng gì đến cô mà cô không được đi chứ? Cậu kì ghê!

Hay....

Hay là cậu không cho đi vì cậu không có ở đó để bảo vệ cô. Chắc là thế rồi. Chắc chắn luôn. Cô cứ vừa nghĩ vừa cười tươi hơn hớn. Gớm, có vậy mà cứ nhây mãi không chịu nói, cậu cứ ngại hoài thôi.

Sung sướng ngập tràn, Nhím chạy như bay về tổ chuẩn bị nào đồ ăn thức uống nhiều vô kể, rồi đèn pin, rồi kim chích điện, rồi nến, rồi đủ các thể loại, quyết tâm khám phá bí ẩn Quý Tam Lan. Nhìn qua thấy Gia Lạc đang ngồi thần thờ trên giường, quần áo còn vứt lung tung cả.

- Sao đấy? Không đi nữa à? – Nhím vừa dứt đồ vào cặp vừa hỏi

- Ừm, đây đang chuẩn bị. – Lạc nói rồi nhanh chóng dứt đồ vào

Chung quy cũng chẳng có gì, Lạc không muốn mang lách thép nhiều thứ nên cũng chỉ có đèn pin, xịt hương đuổi muỗi, thuốc bôi độc côn trùng với áo mưa. Quên, một thứ không thể thiếu đó chính là đồ ăn, với Gia Lạc, đồ ăn chính là chân lý. Nghe nói trong rừng buổi đêm hay mưa bất chợt. Mọi thứ chuẩn tươm tất, hai đứa vẫn chưa thấy Đậu về nên rủ nhau xuống canteen lót dạ trước khi đến bãi tập kết nhận thông báo chính thức.

Canteen giờ này hầu hết chỉ toàn các nhân 10A9, mọi người vừa ngồi ăn vừa chém gió trước giờ "hành quân". Lạc tìm một chỗ trong góc khuất nhất, ngồi xuống thưởng thức nhâm nhi chiếc bánh ngọt vừa lấy

- Đây, uống cái này đi. – Một giọng nói trầm ấm đằng sau

- Bối... cảm ơn! – Gia Lạc nói rồi đưa tay nhận bịch nước tăng lực.

- Lát nữa, cậu nhớ đợi tôi đi cùng đấy, đừng có sấn xỏ chạy phía trước, lạc đường thì... – Hạo Bối nói lấp lửng, ngồi xuống đối diện Gia Lạc

- Lạc đường thì sao? – Nhím nheo mắt, miệng cười

- Thì tôi lại phải đi tìm chứ sao!

Hắn nói rồi quay mặt đi tu chai nước, mặt hắn bị ửng đỏ lắm, quê quá đi mất. May mà Lạc không nhìn thấy.

Đến giờ. Tất cả đều đồng loạt đứng lên, tiến về phòng tập kết chờ lệnh.

Kim đồng hồ vừa lúc chỉ 5h chiều.

Liệu buổi gác đêm có được suôn sẻ?

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Mất Tích?

Khu vực được học sinh xác nhận xong. Ai ở chỗ nào bắt đầu tiến về chỗ đó. trời hừng đỏ ánh hoàng hôn, vẫn còn sớm nhưng đêm nay dự là một đêm đáng nhớ. Hạo Bối nhanh chóng chạy đến bên cạnh Gia Lạc nắm tay chặt

- Làm gì mà như sợ lạc vậy? – Nó giật mình

- Ngay cả tên cậu nó cũng đã báo hiệu điều đó rồi mà. – Hạo Bối cười, tay giữ khư khư

- Đây, chữ Lạc trong Gia Lạc là ngôi nhà yên ấm vui vẻ chứ không phải lạc đường đâu nhớ.

Nó nói rồi nhéo tay cậu một cái đau nhăn nhó mặt mày.

Nhím bỗng ở đâu chạy ra, tí tởn, Lạc ngạc nhiên, chẳng phải Nhím gác ở đài phun nước à? Sao lại đi ra đường này, Nhím thì thầm với Lạc, rằng Nhím đổi chỗ với một đứa đây, tại nó nhát, không dám gác ở Ưu Nhiệt nên Nhím gọi ý nó đổi gác.

- Nhị Hắc biết không

Nó nói rồi nhéo tay cậu một cái đau nhăn nhó mặt mày.

Nhím bỗng ở đâu chạy ra, tí tởn, Lạc ngạc nhiên, chẳng phải Nhím gác ở đài phun nước à? Sao lại đi ra đường này, Nhím thì thầm với Lạc, rằng Nhím đổi chỗ với một đứa đây, tại nó nhát, không dám gác ở Ưu Nhiệt nên Nhím gọi ý nó đổi gác.

Lạc nhăn mặt ái ngại, lớp trưởng lúc sáng đã phản ứng dữ dội với việc không cho Nhím đi rồi, Nhím còn làm thế, nhờ đâu lớp trưởng nổi điên lên thì sao? Lạc có bị tính là tòng phạm không?

- Mày nghĩ lớp trưởng biết mà tao vẫn ở đây hay sao, tất nhiên là dấu rồi.

Thôi thì tùy, nó muốn sao cũng được. Màn đêm dần buông xuống, gió rừng thổi lạnh buốt, may mà có mặc lớp áo bông. Lạc hỏi Hạo Bối

- Đi gác một vòng bìa rừng trước nhé!

Hắn gật đầu, vác theo đèn pin, đeo súng.

- Nghe nói ở bìa rừng có suối ước thiêng lắm! - Lạc nói nhỏ

- Thì ra muốn gác bìa rừng trước là vì vậy. - Hắn cười khềnh trông đều kinh người

Tôi được nghe kể lâu lắm rồi, rằng suối ước ở rừng Ưu Nhiệt thiêng lắm, tên là Suối Thiên Duyên, đến đó cầu được ước thấy, nhất là chuyện tình yêu. Tính tò mò là nhiều, nó muốn đến đó. Ăn nhanh hộp cơm. Gia Lạc với Hạo Bối cùng gác chung ở hướng Đông rừng Ưu Nhiệt. Cơm vừa ăn xong thì mặt trời cũng tắt hẳn. Màn đêm tối khiến khu rừng kì bí hơn bình thường, lá phong mon gió kêu rào rạc, có những hạt mưa bay rơi phấp phới, bên dưới tán phong có hai người lính cầm đèn, đang dọc lòng thực hiện nhiệm vụ của mình.

Đường đi lác các toàn sỏi đá, thi thoảng có đám rêu trơn, tiếng cú kêu, tiếng ếch nhái rồi cơn trùng bắt đầu hòa nhạc, tấu lên một bản ca rừng rợn. Nó thấy run run, đi sát bên Hạo Bối hơn một chút. Hắn biết ý đưa tay xuống nắm lấy tay nó

- Ồ... ở đây có hai bọn mình gác thôi, nắm tay nhau chắc không vi phạm đâu nhỉ?

Hắn vừa nói vừa cười ranh mãnh, làm nó xấu hổ chết đi được, cảm giác như đi hẹn hò ấy. Nhưng tay hắn ấm làm nó quên tất cả, quên luôn cả quy định. Cũng đúng, ở đây chẳng có ai, hơn nữa lại mưa lạnh, sưởi ấm cho đồng đội đầu thể tính là vi phạm được, chẳng phải chúng vừa được học phối hợp đồng

đội còn gì? Áp dụng là lúc này chứ đâu.

- Chỉ được cái thế là nhanh. - Nó cười tủm

Hai đứa cùng nhau đi qua tán rừng phong thì bỏ tay ra, lại nghiêm túc như ban đầu. Trăng hôm nay sáng, chiếu rọi cả đường đi. Rừng mờ mờ huyền ảo, không cần ánh đèn hiện đại, nét đẹp này cổ xưa lắm, làm người ta nhớ nhung hoài niệm về những thời xa xưa. Cái thời mà chẳng ai bận tâm đến quyền lực và tiền của, chỉ sống và hưởng thụ những điều ngọt ngào, giản đơn.

- Mà này, cậu với cái anh Quân lớp 11 á, như nào rồi? - Đột nhiên hấn hỏi

- Như nào.... là như nào? Không thân cũng không xa, quen biết qua loa. Cậu hỏi thế là ý gì?

Nó nhìn hấn khó hiểu, đôi mắt tò mò nhìn chăm chăm thái độ trên gương mặt hấn. Vốn dĩ, hấn không phải là người hay lo chuyện bao đồng và quan tâm đến người khác. Hấn lắc đầu gượng cười, thì hỏi cho biết thôi, rảnh mồm ý mà.

Càng bước đi, càng xa tâm rừng, tiếng suối róc rách chảy, âm thanh càng gần hơn. Lúc lúc lại xối xả như mưa rào, lúc lại chậm tĩnh êm ả. Những tảng đá gồ ghề chắn lối không làm khó ý chí hai người lính tập sự. Họ cứ thoăn thoắt leo hết hòn đá này đến phiến đá nọ. Rồi họ đứng trên một hòn đá cao nhất, hướng tầm mắt tới cuối bầu trời, ánh sao lấp lánh chỉ đường, tiếng gió thổi hun hút về phía trước. Những lọn tóc tuột ra tung bay trong trời trăng, phấp phới trong gió, con người hiền ngang, gương mặt thích thú, tự tin

Đỉnh núi, đã chinh phục được một phần.

Gia Lạc không suy nghĩ nhiều bước sai những bước lớn tới con suối uốn lượn mềm mại trước mắt. Dòng nước mát trong veo lấp lánh như giấu bạc trong lòng. Đó là ánh trăng, nó đưa hai tay vức một vục nước mát đắp lên mặt mình, cái mát lạnh xua tan mệt mỏi, vức lại hết ý chí. Mệt quá, đến bên đó mới thấy mệt, gan bàn chân nóng đỏ vì trèo đá, chạm vào rất nẩy người. Chắc nên đổi một đôi giày khác thôi, mới đi mấy ngày mà mòn như muốn thủng lỗ rồi.

Hấn ngồi xuống xuống bên cạnh, trước đó nhìn xung quanh một vòng, đảm bảo an toàn rồi mới cho phép mình thả lỏng. Đây không phải nhà mình, không thể đùa được, thú dữ thì không có, nhưng rắn độc, bọ cạp, rết,... chắc chắn có. Hấn nhìn nó, ngắm nó say sưa, quên mất là mình đang ở đâu, thời gian thu nhỏ lại, chỉ đúng bằng một ánh mắt lim dim. Nó cứ thế làm hấn thao thức khổ sở, hấn khó chịu, hấn lại nghĩ tới những lời muốn nói mà chưa nói được, khuôn miệng mấp máy, tình cảm mong được thổ lộ chỉ trực phun trào.

- Này, cậu có muốn ước không? - Lạc hỏi

- Không, cậu ước đi. - Hấn trả lời

Nó quay mặt đi, quỳ trước dòng suối linh thiêng, tay đưa nhẹ nhàng lên vuốt mi mắt, nơi đó rồi ra một sợi mi cong vút tuyệt đẹp. Gia Lạc nhẹ bỏ vào lòng bàn tay mình, chấp lại rồi để trước ngực. Nhắm mắt, lẩm bẩm trong miệng lời ước của mình, một ước mơ khiêm tốn, một ước mơ mà những người khác đều coi là bình thường thì với nó, đó là một điều ao ước bấy lâu.

" Bỏ... con muốn gặp bố! "

Một giọt minh châu nhỏ xuống dòng suối trong, loang ra rồi biến mất. Giọt nước mát chứa đầy mong muốn, chứa cả những ngôi sao trên cao, chứa cả hình bóng của đứa con nhỏ bé. Đến bao giờ, nó còn phải chờ đợi đến bao giờ.

Khuôn mặt, nét buồn còn vẫn vương, nụ cười gượng trên môi khiến tim hấn khó chịu, nếu có giải chịu đựng, nó chắc chắn giành giải nhất. Dẫu đến bao giờ, nó muốn chịu đến khi nào, đến khi con tim không còn chịu được nữa, đến khi nhắm mắt lại chỉ nhìn thấy một màu đen? nếu cứ như vậy, tâm hồn sẽ hóa chai sạn mất, sẽ không còn nét hồn nhiên vui tươi.

Hấn chậm rãi ôm chầm từ phía sau, nó giật mình nhưng không giật ra, nó đứng im, cảm hấn ép vào vai, mắt nhắm lại

- Cậu đừng mở mắt nhé, để tôi khóc một lát... một lát thôi! - nó nghẹn ngào.

Tiếng nấc khó chịu này trong lồng ngực tới quặn thắt, vỡ òa, nước mắt chẳng cảm được cú thế mà trào ra mặn chát. Nó thấy mệt mỗi khi cứ phải gồng mình lên để chống chọi mọi thứ, nó mệt rồi.

Trăng lên cao, ánh trăng chiếu qua mặt nước phản những tia sáng sóng sánh lên hai con người bên bờ suối. hấn để nó ngồi lên một tảng đá, chẳng nói gì cả, tay cũng không nắm, hấn muốn nó bình tâm lại, rồi hấn nghĩ, chắc hấn không nên nó bất cứ cái gì vào lúc này, nhất là chuyện tình cảm, để một thời gian nữa, cho mọi thứ lắng xuống, để tìm nó được nghỉ ngơi, thì mới dễ dàng chấp nhận được một người mới.

Hấn cũng đưa tay lên mắt, vuốt hàng mi của mình. Một sợi mi rời xuống, hấn bắt chiếc y hệt rồi thả sợi mi xuống dòng suối chảy. Khuôn miệng mỉm cười. Hấn không tin vào những điều ước thành sự thật. Với hấn, ước chính là một hành động điên rồ và dờn hoi, nhưng vì ai đó, hấn nguyện làm những điều điên rồ nhất, dờn hoi nhất, chỉ cần người đó vui là hấn mãn nguyện rồi.

Sợi mi của người con trai chạy đuổi theo sợi mi của người con gái, bám lấy nhau, hòa quyện. Đất trời thăm thẳm như vang lên âm thanh tha thiết

" Tôi ước.... tôi ước cô ấy sẽ gặp được bố của mình."

Lời nói theo gió bay lên thù thi với những ngôi sao, nhìn từ xa xa còn thấp thoáng hai cái bóng nhỏ bé hiền ngang tiếp tục tiến về phía trước

*****

Đi hết tán rừng phong, đủ một vòng quanh khu rừng Ưu Nhiệt đã gần 12h đêm, nó giơ tay nhìn mặt đồng hồ phản quang mà thở dài.

- Đúng là thức đêm mới biết đêm dài?

Hắn nhìn nó cười tủm tỉm, mới thế đã mệt rồi à, sau này chắc chắn còn vất vả hơn nữa.

Sao kêu là khu rừng có quỷ, quỷ đâu chẳng thấy, chỉ thấy gió thổi qua kẽ lá tạo âm thanh du dương không hà. Không biết lũ cô hồn các đảng nào loan tin vớ tin vẩn thế?

Đột nhiên, bộ đàm trên ngang thắt lưng Hạo Bối có tiếng pip báo hiệu, hắn nhanh chóng rút bộ đàm lên. Bỗng, trong lòng Gia Lạc dâng trào một cảm giác bất an khó tả, đôi tay tự rung run run, cố gắng ép hai bàn tay với nhau tự trấn an mình.

- Được rồi, bọn tôi quay lại ngay. - Giọng Hạo Bối khản trương

Nói dứt, hắn vội vàng dứt bộ đàm rồi chạy nhanh về phía tâm rừng, nó cũng bị dọa cho hốt hoảng chạy theo, miệng vừa hỏi, chân vừa chạy

- Chuyện gì xảy ra thế? Có chuyện gì?

Hắn không nói gì, cứ cầm đầu cầm cổ chạy, miệng lầm bầm "không thể nào... không thể nào".

Nó vừa chạy vừa lo lắng, chuyện gì mà khiến hắn khản trương quá mức như thế? Có chuyện gì không hay đã xảy ra rồi ư? Liệu có phải là...

- Đây, chạy từ từ thôi, cẩn thận.

Nó lo lắng vừa chạy vừa hét, vào giữa rừng, đất rất ẩm và trơn, hơn nữa lại có nhiều bùn lún. Chạy gần tới nơi, nó bị ngã nhào vì dẫm phải rêu. Hắn cắn răng chạy lại kéo cả người nó để trên lưng rồi lại chạy. Nó còn chưa trấn tĩnh thì đã bất ngờ bị công đi làm con tim run đập thành thịch. Nhưng mà lúc này là lúc nào rồi, muốn sướng không sướng nổi.

Đến đúng giữa rừng, Hắn bỏ nó xuống rồi bước đến chỗ Hắc, tay chạm vai hỏi

- Thế nào rồi?

- Mất tích 3 người. Trong đó có Nhím.

Nhị Hắc nói, gương mặt không cảm xúc chỉ duy có đôi mày co lại. Chắc chắn cậu đang lo lắng. Nghe tới đó, nó giật mình thẳng thốt như sét đánh bên tai. Mất tích là mất tích như nào? Nhím? Nhím làm sao cơ?

Nó cứ vô vập tới mà hỏi Nhị Hắc, cậu chỉ lắc đầu vô vọng, trên tay còn cầm hai bộ đàm

- Ba người bị mất tích đều bị rơi mất bộ đàm, nhưng cũng rất có thể là có người cố tình vứt nó lại ở đây để cô lập ba người họ.

Cậu đứng lo lắng trước lời phân tích của Hạo Bối. Bây giờ phải làm gì? Cậu đã quá chủ quan, đáng lẽ ra, cậu không nên coi thường một người tinh quái như cô, ngay từ hồi chiều đã dự cảm không tốt. May mà cậu đã đi đến đài phun nước và được biết cô đã đổi địa điểm gác cho một bạn khác. Nghe vậy, mặt cậu đỏ lừ chạy ngay tới rừng Ưu Nhiệt để tìm cô, lòng cậu nóng như thiêu như đốt, cái cảm giác tai quái này thật muốn nổ tung. Tốt nhất là cô hãy không sao, nếu không cậu sẽ cho cô biết tay!

Như một điều được thông báo trước, cậu quét sóng cả rừng Ưu Nhiệt thì bị mất thông tin với 3 bộ đàm, một trong số đó là Lệ Nhi(Nhím). Cậu gần như phát điên, tay chân cuống quýt không biết nên làm gì trước tiên, sau khi trấn tĩnh lại thì đã thoại đàm với Hạo Bối, tay run run cầm không vững. Trước tiên, phải tập hợp tất cả mọi người canh gác ở đây xem có biết thông tin gì không.

Không như mong đợi, tuyệt nhiên không ai biết gì, cũng chẳng thấy có động tĩnh gì. Người canh gác tâm rừng gần nhất là Ân Lộc không hề nghe được tiếng động hay âm thanh nào, biến mất một cách im lặng. Hơn nữa, hai người ở rìa ngoài tâm là Hải Đăng và Linh Kỳ cũng không hề thấy có người đi ra khỏi khu vực tâm rừng

- Có chắc chắn là không có người ra khỏi đây không? - Nhị Hắc hỏi

- Chắc chắn mà, ngay từ khi đến đây nhận ca gác, tớ với Hải Đăng còn chăng dây câu trong suốt một vòng quanh tâm rừng, cách 2 mét lại gắn một chuông khếch tán âm thanh. Từ đó tới giờ không hề có tiếng chuông. - Linh Kỳ giải thích

Không có lẽ nào....

Không lý nào lại biến mất.

Ào tưởng....

Đó là điều không thể.

Cậu như phát điên phát rồ lên, vò đầu bứt tai loay hoay. Đứng ngồi không yên. Bộ đàm thì không thể gọi được về trung tâm an ninh của trường, cầu nối qua vách núi ngăn cách giữa rừng Ưu Nhiệt và nơi huấn luyện bị chặt đứt dây. Điện thoại tất nhiên không có, trụ sở gác thì bị phá tan nát hết cả.

Cả đám người hoàn toàn bị cô lập trong khu rừng Ưu Nhiệt. Nói này hơn hết còn có một thứ đáng sợ mang tên...

...Quý Tam Lan...

"Khôn khiếp. chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy?" - Cậu không khỏi tức giận đập chân vào một cành cây khô làm nó nát vụn.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Tan Biến

Hạo Bối loay hoay tìm mọi cách để liên lạc tới trại huấn luyện. Chắc chắn có người cố tình làm thế, nhất định. Nhưng là kẻ nào, kẻ nào đã gây ra chuyện này, có chủ đích gì?

Những câu hỏi cứ lờn vờn quanh đầu hắn. Thật, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải hoàn cảnh oái oăm như này. Cả đám không khác gì bị nhốt ở khu rừng này.

- Thế hai người bị mất tích kia là ai

- Một người của lớp 10A2 và Quân lớp mình! - Hắc nói rồi giờ hai bộ đàm lên.

Hạo Bối xam xoi hai cái bộ đàm, thấy một cái ghi tên Nguyễn Hà Thảo Mai 10A2 và cái còn lại là Quân kêu lớp mình. Còn cái của Nhím thì Nhị Hắc cầm khur khur. Không thể nào trong một thời gian ngắn như vậy lại có thể bắt 3 người cùng một lúc. Chẳng lẽ là lâm tặc, cơ mà.... lâm tặc thì chặt cây bán gỗ chứ chúng nó bắt người về để thờ à! Chắc không phải, với thần kinh lắm mới chọn cái rừng ở trại huấn luyện để hoạt động.

Trong lúc hai thằng đàn ông đang suy nghĩ thì nàng Lạc đứng đực một chỗ, đầu cứ thông dong trong một màu đen ngầu ngựa. Nàng nghĩ

"Bắt ba người trong thời gian ngắn..."

"Không một tiếng động..."

"Không dấu chân, gần như là tàng hình..."

Chỉ ... chi có thể là...

- QUỲ TAM LAN! - nó thốt lên, gương mặt cứng đờ, đôi mắt tròn trũng, đường vân đỏ nổi lên

Tất nhiên, mọi người đều quay lại nhìn nó, bằng đôi mắt không được tốt nhưng cũng từ từ nhận ra, rồi cũng ngẫm nghĩ, mỗi người ngồi một nơi vạ vật mệt mỏi, không dám tách nhau ra vì rất có thể nạn nhân tiếp theo là mình. Nhị Hắc và Hạo Bối nhìn nhau, hai đôi mắt mạnh mẽ, họ không tin vào ma quỷ, nếu có, hẳn đó chỉ là một con quỷ nhút nhát. Nhưng vấn đề hai người lo lắng rằng đó chẳng phải quỷ, tên người già quỷ đó đang có âm mưu và không chừng sẽ làm hại tất cả mọi người.

- Bạch đầu? - hắn hỏi

- Cậu ta với Giản Niên gác ở núi Hàn Đơn, cách chúng ta xa.

Hắn gạt đầu tạm yên tâm, chuyện này càng ít người dính vào các tốt. Trời quá nửa đêm, mưa từng đợt rào rào, những hạt mưa chạm đất tạo khói bốc lên mịt mù. Họ, những người lính gác quyết định vác đèn pin đi, không biết phải đi đến đâu, miễn là tìm được mọi người. Một khu rừng không quá rộng, không lẽ lại không tìm thấy ba người với một thứ không biết người hay quỷ.

Đồng hồ điểm 2h30 sáng. Đi từ này cũng hơn một tiếng, cả đoàn là đi, nhất là Linh Kỳ, thể lực không tốt bằng những người còn lại nên cứ thụt lùi rồi dần dần không thể đi được nữa. Chẳng ai ngờ, phía tây khu rừng này lại là một ngọn đồi lớn. Đêm, dĩ nhiên chẳng thể leo lên đồi, quá nguy hiểm chưa kể đường đi toàn rêu trơn sỏi đá, ngã đập mặt là điều có thể đoán trước, vì một gương mặt đẹp nên không thể hy sinh được. Đùa vậy thôi, những làm sao biết được, trên đồi có vách sâu nào không chứ? Ngã một cái tan xác lại đổ tại ông trời. Mưa, mùi ẩm mốc càng bốc lên khó chịu, cái mùi lá cây phân hủy dưới đất khiến người ta buồn nôn, cứ ngào ngạt xộc thẳng vào mũi.

- Cậu đưa Linh Kỳ về lại chỗ trụ sở gác đi. Hai người chờ ở đó, biết đâu họ lại quay về. Đi nhớ chú ý cẩn thận - Nhị Hắc nói với Ân Lộc

Lộc gật đầu rồi công Linh Kỳ về . Lạc cứ cười, ánh mắt hơi ghen tỵ, thấy mọi người đồn đây là couple mới của lớp, chuyện là hai cậu ấy cảm nắng nhau từ hồi học cấp 2 nhưng chưa dám hé răng, tới cấp 3 cố ý chọn Tân Lập để học cùng nhau. Dấu nữa, dấu mũi thì cũng lộ, chả hiểu bằng cách gì đó mà hai người đã công khai tình cảm và quyết định tiến tới. Ừ thì cũng mừng, họ đúng cảm thật ý. như nó là nó chẳng dám đâu, sợ chết đi được, mới cạnh nhau mà tim đã đau từng hồi rồi chứ nói gì là công khai.

Không biết phải đi đến bao giờ, trời thì mưa cứ nặng hạt hơn. Nó không biết là có phải mưa rừng hạt to hơn hay không nhưng nước tạt vào mặt xối xả đến đau rát, đỏ lựng lên, như chằm ngan cây kim cứ thi nhau chằm chằm chập vào mặt mũi. Cây cối đu mạnh theo, như một cơn bão nhỏ không báo trước. Thi thoảng hẳn lại phải chờ vì nó đi chậm dần. Phải thôi, cũng là con gái, đầu thể bằng sức con trai được. Chẳng biết sẽ trụ được tới bao giờ

- Như này không ổn, có lẽ mình phải tìm cái chòi gác nào đó trú tạm qua cơn mưa này đã. Mưa rừng độc lắm, bệch là toi. - Hải Đăng lên tiếng

Cậu ấy nói cũng phải, khéo người chưa tìm được cả lũ đã lẫn ra sốt với nhau ý. Ở rừng đâu có đùa, hơn nữa lại đang bị cô lập, có bị làm sao chỉ có nước chết trong rừng.

Còn lại bốn người, Hạo Bối, Gia Lạc, Nhị Hắc, Hải Đăng. Họ vẫn cứ bất chấp mọi thứ, cố gắng tìm cái lều gần nhất có thể.

Ông trời quả không phụ lòng người, vòng vo gần một tiếng, họ đã tìm thấy một cái lều, những chao ôi, cái lều nó đã không còn là cái lều nữa rồi.

- Hầy... đã rách lại còn nát!

Hải Đăng mặt mày nhìn tất cả mọi người, chẳng ai khá hơn, chỉ muốn buông thõng, vứt hết tất cả về nhà ôm mẹ thôi, câu cảm thán, có thể nói về cái lều nhưng cũng có thể đang nói về chính bốn người đang ở đây "đã rách lại còn nát", trông đứa nào đứa này bê bết thấm hại trong mưa. Áo mưa mang đi mặc gần như rách là tả, chẳng che nổi những chỗ cần che nữa, nước mưa cứ thể chảy ngấm vào người lạnh buốt.

Nó mặt mày, khuôn mặt đầm nước mưa mà cơn mưa chẳng hề có dấu hiệu ngớt lại. Nó bỗng thấy chân mình tê đi, đầu xoay vòng vòng, cảnh vật cứ mờ dần, mờ dần và rồi là chẳng nhìn thấy gì nữa, chỉ văng vẳng bên tai tiếng gọi quá đỗi thân quen của ai kia "Cậu sao thế? Gia Lạc? Tỉnh lại đi...".

***

Tháng tư, trong rừng lạnh buốt, sương sáng bắt đầu rơi thành giọt buốt thấu tim, bốn giờ sáng vẫn như nửa đêm. Hấn vừa công nó, vừa vuốt nước trên mặt. Chốc chốc lại ngoảnh lại đằng sau, rồi lại tự cười khi nhìn thấy đôi môi nhỏ. Nàng ta kiệt sức nên ngất đi thôi, làm hắn sợ co rúm. Bấy giờ thì ngáy ngon lành trên lưng hắn, tiếng thở đều làm hắn bình yên quá, một liều thuốc an thần trong lúc gian nan này, là thứ hắn đã thầm ao ước lâu lắm rồi. Mãi ngắm người đẹp làm hắn bị trợn mắt, suýt té hổ nữa, khổ thật.

Chim chóc thì thoảng ló khỏi tổ, cú mèo kêu trên tán cây, chẳng biết đề dọa nạt hay cảnh báo gì những chấn chấn đó không phải tiếng kêu dễ thương rồi. Đi mãi cũng tìm được một hang đá. Mừng như vớ được vàng, cả ba thằng vội vã chạy vào. Đúng là ông trời không tuyệt đường sống cả ai mà. Kiểu gì khi sắp chết cũng sẽ vớ được cái cọc.

Trong hang đá, Nhị Hắc bỏ chiếc ba lô trên lưng xuống, lục tìm bật lửa, trong hang còn tàn vương những mẩu củi khô, có lẽ là do đám gác trước để lại. Trong cái rui lại có cái may. Những giọt nước theo nhũ đá nhọn nhỏ xuống kêu tí tách, cái hơi lạnh càng tăng thêm nhiều, như một tủ đông lạnh mà chúng ta hay dùng để bảo quản đồ ăn, đây là đá gì mà tỏa hơi lạnh thế?

- Có áo khô đây, thay đi không cảm lạnh!

Hắc lôi từ ba lô ra mấy cái áo khô rong được quần cần thận hai lớp túi bóng. Thế mới nói, trên đời này khó có người chu đáo lại biết lo xa như Nhị Hắc. Hấn cũng chỉ biết cười, hẳn thì ngược lại, chả bao giờ lo đến vậy, đi thì biết đi thôi, chẳng nhớ được là nên mang cái gì nữa, may có còn manh áo mưa chứ không thì cũng ướt hết rồi.

Hấn đặt nó xuống cạnh đồng lửa ấm áp, miệng nó nhoeo cười, trong tâm sao thấy êm quá, tay không còn run rẩy lên vì lạnh nữa, cứ co ro lại sát đám lửa hơn nữa. Ngọn lửa bập bùng tỏa ra hơi ấm lạ kì. Trước giờ ngồi mấy suối nên chẳng có dịp cảm nhận sự ấm áp này.

Đang ngủ ngon thì bỗng nó thấy cái gì đó nhỏ tanh tách vào mặt mình lạnh lạnh, những giọt nước nhỏ từ trên nhũ đá xuống. Khó chịu mở mắt còn đang ngái ngủ, một khoảng không gian mờ mờ hiện ra, miệng lẩm bẩm

- Thịt... thịt ở đâu mà nhiều thế này.

Tay dụi dụi mắt cho tỉnh, để nhìn cho rõ hơn. Không phải là mơ, rõ ràng là thịt mà, cảm giác thật quá, nó còn chạm cả tay được vào nữa. Nó mềm mềm, nó rần rần, chả biết nữa, ấm ấm lạnh lạnh còn hơi ướt. Thịt gì mà lạ thế?

- Lưng... - nó lại lẩm bẩm

Ngón tay di chuyển, chạm vào, chắc quá!

- Cậu làm gì thế? Mê ngủ à? - Hạo Bối quay người lại, nắm lấy ngón tay đang nghịch ngợm di chuyển từ dưới thắt lưng lên trên bả vai hắn.

Nó còn ngơ ngẩn, rồi khi nhận ra, nó vội vàng rút tay lại, dấu sau lưng, ngồi bật dậy, gương mặt ửng đỏ, hành động vừa rồi liệu có phải tất cả đều nhìn thấy hết rồi không? Phải làm sao bây giờ, nhờ mọi người nghĩ mình là biến thái thì sao? Chắc không đến mức ấy đâu nhỉ? Hàng nghìn câu hỏi đang đua nhau chạy trong đầu.

- Xin... lỗi... tôi không cố ý! - Nó cúi mặt, miệng nói thì thầm

Hắn vẫn hơ hơ áo trước đồng lửa, Nhị Hắc thì mệt mỏi ngã lưng xuống nền có dải trần mỏng nghi ngời lấy sức, Hải Đăng thì cầm chiếc radio trên tay chú ý nghe, xen lẫn là tiếng nhiễu khó chịu.

- Không sao, lạnh không? - Hắn nói rồi đưa tay chạm vào cánh tay Gia Lạc

Nó giật mình kéo tay ra, ngại quá, ở đây còn hai người khác mà.

- Tôi có làm gì đâu mà cậu giật mình thế? - Hắn nói thầm vào tai nó

Hơi thở nóng nóng phả vào cổ khiến tai nó đỏ bừng, cơ người lại. Mưa ướt sũng áo, dán sát vào cơ thể, nó hất xi lên hai cái. Hắn vội vã mở cặp nhưng chẳng tìm thấy cái áo nào cả. Quay lại nhìn nó đang đưa tay lên trước người che lại, hắn cười cười hỏi một cách ranh mãnh

- Cậu thích mặc gọi cảm như này hay mặc áo khác?

Nó ngây người, xấu hổ muốn độn thổ luôn, hoàn cảnh trở trêu quá. Nhưng lạnh thật, ngồi gần lửa cũng mất khá lâu mới khô, nó nhìn hắn đang hong áo thên thên nói nhỏ

- Muốn thay áo khác.

- Nhưng hết áo rồi! - hắn cười đều

Nó xịu mặt xuống, định bỏ ra chỗ lửa để hong áo thì hắn nắm tay kéo lại, nói thầm

- Trao đổi nhé!

Nó nhìn hắn khó hiểu, không biết hắn lại chuẩn bị giờ trò gì đây. Nhưng vì lạnh nên miễn cưỡng gật đầu, hắn chỉ chờ thế liền giờ tay chỉ chỉ bên má, khuôn mặt đặc ý. Nó cau mày, biết ngay mà, tên này ranh ma lắm. Nó nhìn một lượt, Nhị Hắc đã ngủ say, Hải Đăng cũng nằm xuống quay mặt qua phía khác, nó mới nhẹ nhàng nhòm lên thòm chọt một cái vào má. Cùng lúc ấy, cả người hắn run lên như có một dòng điện chạy qua, nóng bừng, nóng như trong lòng chảo mỡ. Chết rồi, chỉ định đùa vui một chút, ai ngờ lại làm thật cơ chứ.

- Đã được chưa? - Lạc ngưng ngưng cúi mặt xuống, hai ngón tay vờ về nhau

- Đây.

Hắn cũng ngưng chẳng kém vội vàng lấy cái áo mới của mình đưa cho nó. Mặt quay vội đi hướng khác, sợ ai đó nhìn thấy vẻ lúng túng này của mình.

Gió thổi hun hút va vào vách đá. Âm thanh dội lại từng đợt nghe khó chịu. Khi nào trời mới sáng? Khi nào mới ngớt mưa?

Nó cầm chiếc áo màu xanh lục trong tay, miệng hé cười rồi đi đến một hốc đá cất ngang. Đủ chỗ cho hai người người đứng. Giọt nước từ trong kẽ đá chảy róc rách, nó vội vã thay chiếc áo ướt nhẹp của mình ra, chiếc áo mới còn hơi ấm của lửa vừa hơ. Những ngón tay mân mê trên thếp vải, nơi đó, trăm hoa đua nở. Ánh mắt ấy ngại ngần ngó ra, khuôn miệng ấy mỉm cười ấm áp như gió thu. Người con trai ngồi bên đồng lửa, đôi mắt phản chiếu ánh sao, một hình ảnh đẹp nhất từ trước tới giờ Lạc được nhìn thấy. Thơ mộng hơn cả cảnh thác nước Cam Ly.

Trong lòng rộn ràng lắm, có một người quan tâm mình, lạ lùng lắm, dù trong hoàn cảnh trở trêu, mệt mỏi này mà chẳng thấy buồn, lúc nào cũng hùng hực khí thế. Liệu... đó có phải là cảm giác của...

- Ưm... Ưm...Ừ...

Đột nhiên, có ai đó từ phía sau xuất hiện, lấy tay bịt miệng nó lại khiến nó không thể phản ứng nổi, tay chân cố dấy dựa mà không còn tí sức lực nào, đầu cố nhúc nhích để thoát ra khỏi chiếc khăn bịt miệng.

"Thuốc mê... có thuốc mê."

Nó mơ màng, suy nghĩ trong chút lý trí cuối cùng sót lại. Mọi thứ cứ thế chìm trong mờ mờ hư ảo, không nhìn rõ, như đứng giữa một đám sương mù dày đặc. Gia Lạc khua tay phía trước, về phía Hạo Bối cầu mong hắn nhìn thấy, nhưng không, hắn không thấy, hốc khuất tầm nhìn nên hắn vẫn cứ thần tho đợi chờ.

"Hạo Bối..." Nó dùng chút sức cuối cùng muốn gọi hắn như không kịp rồi. Đôi mắt mỏi quá, mi như đeo chì gần nhắm lại

Con mê nhanh chóngập đến, mọi thứ xung quanh âm đậm một màu u tối, không trăng không sao, không có hắn. Nó sợ hãi rồi ý thức bị ai đó lấy đi. Mộng寐.

Bóng tối xâm lấn.

Nó ngất đi, bóng đen phía sau lùi dần rồi biến mất sau bức tường đá, một cách nhanh chóng, như một cơn gió, biến mất không một dấu vết, dấu chân để

lại dần bị những giọt nước chảy róc rách xóa đi. Mọi việc vừa xảy ra tan biến, chưa chưa hề tồn tại...

Là quý ư....?

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Lạc Lối Và Ánh Sáng

Hạo Bối ngồi hong chiếc áo đã khô từ lâu mà vẫn chưa thấy Gia Lạc quay lại, nhấp nhồm, gọi mấy lần mà chẳng thừa. Nhị Hắc cũng vì tiếng gọi mà tỉnh dậy. Đồng hồ chỉ 4h sáng. Hải Đăng ngơ ngác, mặt còn buồn ngủ, tâm trạng chẳng khá hơn là bao nhiêu. Hạo Bối bắt đầu lo lắng, cố gắng gọi to hơn nữa. Hai thằng con trai dù cũng lo nhưng vẫn im lặng ngóng tình hình như nào

- Gia Lạc... cậu mà không ra là tôi vào đây nhé! - Hạo Bối đứng phắt dậy tiến lại gần chỗ hốc đá.

Nhị Hắc và Hải Đăng cũng đứng lên đi theo. Khi tới gần hốc đá vẫn chẳng hề có tiếng trả lời, nghe thoang thoảng chỉ có tiếng rít gió ma sát vào đá. Hấn vừa bực vừa lo gần giọng

- Cậu đừng đùa dai nhé! Tôi vào đây!

Nói rồi chồm chẳng hề chậm chạp, hơn nữa lại có chút khấn trương tiến thật nhanh tới gần cửa hốc đá. Chỉ còn cách nhau một đoạn ngoảnh nữa thôi. Khi Hạo Bối định đưa chân bước vào thì Nhị Hắc đưa tay ra trước ngực ngăn lại

- Khoan đã.

Nói rồi Nhị Hắc nhặt một hòn sỏi nhỏ, tay nhanh thoăn thoắt lia sỏi vào trong hốc, tiếng kêu cổ cộp cái. Nhị Hắc đơ người, đứng thẳng lên, cứng đờ quay ra nhìn Hạo Bối

- Không có người! - cậu nói

- Là sao? - Hạo Bối lo lắng hỏi dồn dập

- hòn sỏi phi vào không gặp vật cản mà đập thẳng vào hốc đá gây ra tiếng động, chứng tỏ không hề có người trong đó. - hắc giải thích, tiến lên thẳng đối diện hốc đá

Trống trơn.

Không hề có một bóng người, thậm chí đến tàn dư của hơi thở cũng không còn, biến mất không để lại một dấu chân

- Rõ ràng cậu ấy đã vào đây mà!

Hạo Bối vỗ đầu bứt tai, hết chạy vào hốc đá rồi lại chạy ra ngoài, không lẽ lại muốn chơi trốn tìm hay sao? Đưa đưa hấn thế chứ, hấn không muốn đau tim mà chết đâu. hấn cứ ngơ ngác, cố ý giải thích rằng chính mắt hấn đã thấy Gia Lạc vào đây, làm sao quên được chứ, một con người chứ đâu phải con kiến nhỏ đâu. Mới rồi mất một chút mà đã biến mất tăm, hấn phải làm sao, đầu hấn rồi tung lên nhưng cuộn lên mào cao. Giờ thì hấn hiểu rồi đây, cái cảm giác của Nhị Hắc, chính là như này, không biết phải làm gì nữa, trong đầu chỉ loanh quanh một hình bóng, một người con gái biến mất mà mình đứng chết trân không thể làm gì

- KHÓN KIẾP...P...P

Hấn gào lên, hai tay ôm đầu, nắm tay dấm một cú vào tường đá vừa cứng vừa lạnh làm máu bật ra chảy một dòng đỏ thẫm, rơi xuống đất, hòa tan vào giọt mưa còn sót lại trong hốc đá. Âm thanh tức giận điên cuồng vang vọng cả núi rừng, dần chìm tan tác bay ra khỏi tổ. Tình hình càng lúc càng tồi tệ hơn. Nhất định, nếu là người, thì đừng để hấn tóm được.

Nhị Hắc thấy được sự mất bình tĩnh của Hạo Bối nhưng cậu cũng không thể nói gì được, trước đó cậu cũng đã như vậy, chỉ là cậu chẳng ngờ được sự việc này lại tới mức mất kiểm soát như thế? Mất đi một người, như chim mất cánh, khó khăn lại càng khó khăn hơn, giờ cậu chỉ còn biết an ủi và tiếp tục dọn hành lý lên đường tiếp. Có thể, khi trời sáng, trại huấn luyện sẽ gửi cứu viện tới.

Bấy giờ, ở Núi Hàn Đơn, Tiểu Bạch thấy ngực mình không ngừng nóng lên dữ dội, anh cảm thấy không ổn chút nào, thi thoảng lại nhói lên một cơn, "điêm gò, nhất định có chuyện gì rồi!", cậu không ngừng nghĩ. Giờ gác còn gần 2 tiếng nữa à anh cứ loay hoay không yên, hết liếc trái lại liếc phải, anh muốn cầm bộ đàm và gọi ngay cho hai thằng bạn xem tình hình có ổn không mà bộ đàm lại để quên ở trạm gác. Như này, thực sự người không ổn chính là anh.

Đậu Đậu cũng cứ nhìn đáng vẻ của Tiểu Bạch không dấu được khó hiểu. Chị ta đang đứng gác ở bên đôi diện mà cũng phải đi sang xem

- Đồng chí có vấn đề gì thế? - Đậu hỏi

- Tớ cảm thấy bất an. Thực sự bất an ỷ? Đứng ở đây giúp tớ một chút nhé, tớ ra bên kia thử liên lạc với Hạo Bối xem sao.

Bạch nói rồi chạy ra trạm gác để lấy bộ đàm kết nối với Hạo Bối.

"Alo...1.2.3.4 Vương Hạo Bối có nghe thấy không?"

"Alo...1.2.3.4.. Vương Hạo Bối..."

....

Cứ thế gọi vài lần đều không thể kết nối được, anh gọi sang Nhị Hắc đều không thấy trả lời. Nhất định bên rừng Ưu Nhiệt đã xảy ra chuyện không hay rồi, nhưng không dám gọi về trụ sở chính báo vì sẽ không được phép làm thế trong giờ gác, anh cứ lo lắng mãi mà không biết làm sao, không lẽ, có quý Tam Lan là có thật, và nó đã bắt mọi người rồi. Vừa nghĩ tới đó, Bạch hốt ha hốt hải chạy ra ngoài, đến cạnh Đậu thử dón dập

- Quý... quý... quý Tam Lan... là có thật đấy, không liên lạc... được với ai bên đó cả!

Bạch vừa nói vừa thở, tay không ngừng xuôi xuôi ngực cho dễ hô hấp hơn

- Há? - Đậu vẫn ngơ ngác chưa hiểu Bạch muốn nói gì?

Anh Bạch từ từ giải thích cho Đậu nghe, Đậu cười: "Có phải cậu tự phóng đại chuyện lên không vậy?". Cũng có thể là sóng yếu nên không liên lạc được, họ gác ở rừng Ưu Nhiệt, rừng sâu nhất ở phía Động mà chúng ta lại ở núi Hàn Đơn, mãi đầu phía Nam thì đó là một khoảng cách lớn, rất có thể bộ đàm không bắt được sóng. Chứ truyện mà quý thì Đậu không tin, nhất là với một người tôn sùng khoa học hiện đại như chị.

Bạch lắc đầu, rõ ràng anh có linh cảm không tốt, mà thường xảy ra chuyện gì đó mới cảm thấy như vậy... không sai đâu.

Đậu cười, xoa xoa đầu Bạch nhị, bảo là anh mệt quá rồi, đêm không được ngủ nên suy nghĩ linh tinh, nếu mệt quá thì đi về trại gác đi, chị gác ở đây một mình cũng được. Nhưng Bạch lắc đầu nguầy nguậy, bảo là đi ngủ thì có gì vui, ở đây gác với Đậu vui hơn. Đậu đỏ mặt, đánh nhẹ vào vai Bạch rồi chạy tót sang bên đối diện đứng như cũ, Bạch thì cứ vừa nhìn vừa hôn gió trên Đậu hại chị ấy mặt đỏ tung búng như vừa nốc no bia.

Bên rừng Ưu Nhiệt, Cả ba chàng trai đã rời khỏi hang đá, trời gần 5 giờ hừng sáng nhưng có lẽ ở bên trong rừng nên ánh sáng bị cây che bớt đi phần nào. Cái mùi lá cây phân hủy ấy vẫn không ngừng sộc lên mũi, nhất là sau trận mưa lớn đêm qua. Đất trở nên sũng ẩm và dễ trơn trượt, đám cây nhỏ li ti dưới chân cũng lũ lượt mọc lên những mầm xanh xanh, có thể đã một thời gian khá lâu rồi mới có trận mưa lớn như hôm qua. Giương mặt ai cũng căng thẳng hơn, lại chẳng thể, mất đi một người nữa, vậy tổng cộng là bốn người, làm sao mà phân trần nổi?

Từng bước nặng trĩu lê lên đường đồi vừa trơn lại dốc, bấp chần cứng vừa đau vừa nhức vì đi đường trường dốc, trong lòng chỉ còn lại ít nhiều hy vọng để bước tiếp. Họ gần như mất phương hướng, không biết đi đâu để tìm, cũng chẳng dám chia nhau ra, vừa sợ lạc lại vừa không muốn trở thành nạn nhân tiếp theo. Hạo Bối dừng lại, xắn quần cao ngang bấp chần cho đỡ bần, đỡ vướng vào cành cây cụt. Nhị Hắc tay càn la bần, tay cầm dao vừa dò đường vừa phác cây leo chặn đường. Hải Đăng đi lên đầu, vừa đi vừa xem bản đồ, Hạo Bối đi cuối cùng, vừa đi vừa dùng dao vạch vào cây bên đường để lát quay lại, chẳng may có bị mất phương hướng vẫn có thể theo vết khắc thân cây mà mò ra khỏi.

Địa hình hiểm trở vừa trơn vừa dốc nên leo tốn sức, cây cối cản trở, đá to phải vằn xuống, càng vào sâu càng tối và ẩm thấp, thi thoảng lại có mùi hôi nồng của xác động vật, những vật cản này vô hình khiến cho sức trẻ khỏe của ba chàng trai bị tụt dốc nhiều. Đi liên tục tới sáng thì họ dừng lại ăn chút đồ để giữ sức, thức ăn cũng cạn kiệt dần mà chẳng biết phải ở đây đến bao lâu nên phải dùng thật tiết kiệm, trên đường ngoài tìm người, dò đường còn phải tranh thủ kiếm quả, săn thịt thú nếu có.

Mặt trời chiếu nắng chói chang, chẳng một ngọn gió mát thổi qua làm con người đã mệt giờ lại thêm nản, đi lâu như vậy rồi mà chẳng hề thấy có chút manh mối nào, biết lần đường như nào?

Đến một con suối, ba người dùng chân uống nước, rửa chân tay. Mồ hôi vã ra như tắm cộng với sự mệt mỏi, gna bàn chân nóng bỏng chạm đá, cẳng chân mệt rã chẳng bước nổi, gương mặt ai cũng phờ phạc, một đêm thức trắng trôi qua, sức người cũng có hạn.

- Bắt cá không? - Nhị Hắc đánh mắt nhìn Hạo Bối đang uể oải ngã lưng trên phiến đá lớn

Bối lắc đầu, sức đâu mà bắt cá, chân tay như sắp rụng đến nơi rồi. Nhị Hắc cười, gương mặt hần chẳng hiểu sao lại lem luốc thể cơ, chắc có lẽ đi qua đám cây leo bị quệt. Cậu cũng mệt chứ, nhưng mà nghĩ thì tối lấy gì mà ăn, đành ngồi vót cây thành những cái cọc nhọn. Cậu chưa bao giờ bắt cá theo kiểu này nhưng cứ thử xem, biết đâu lại bội thu. Mới nhìn qua đã thấy nhiều cá, thượng nguồn chắc chảy từ thác Can Di ở phía Bắc xuống.

Cậu nhanh thoắt cầm cọc gỗ nhọn đứng trên mép suối, xắn ống quần thật cao, cởi chiếc áo ra không sợ ướt, để lộ những bắp thịt màu đồng cuộn cuộn. Nhị Hắc chăm chú theo dõi, một hồi thì có một em cá chép đã lọt vào đôi mắt ấy, và...

PHỤP...

Nước bắn lên tung toe, Hắc cười với chiến lợi phẩm đầu tiên, một con cá chép to như bắp tay giầy đánh đập. Để chắc cú, cậu đưa hẳn lên bờ rồi mới gỡ ra khỏi cọc gỗ. Hai người kia thấy vậy hào hứng hẳn, tự tìm cành cây rồi vót nhọn để ra làm cùng nhăm gia tăng sản xuất.

Ba thằng ba cọc cứ thế mà rình mò ở bờ suối, ban đầu Hạo Bối chẳng bắt được con nào, cũng có con đến nhưng cầm toàn trượt thôi, nhìn Nhị Hắc mà cứ tưởng bắt dễ lắm, nản định lên bờ thì vớ được một em cá ngơ ngác bơi lại gần, thế là hồi ôi, còn đầu nửa cá, hấn nhìn chăm chăm, nhẹ nhàng chờ đợi, rồi vù một cái, hai tay tóm gọn nhấc lên bờ, nước văng tung tóe, đây cứ bắt cá bằng tay là được chứ cọc với cách chĩa được con tép khô nào.

Giờ thì hiểu lọt lưới giai đẹp là như nào rồi chứ?

Ngơ ngác rồi cũng bị cho vào mồm thôi.

Hải Đăng, ai cũng biết vì được mệnh danh là "Kình Ngư A9", Đăng nhảy hấn xuống suối, chỗ sâu nhất vì dưới đó toàn cá to thôi, tranh thủ tẩm luôn cho mát, một công đôi việc còn gì bằng. Cá to, nhưng cũng nhanh lắm, lại phân sống quen dưới nước, kĩ thuật lẩn trốn không tồi, quơ quào, mắt bao sức lực mới tóm được em cá lóc chắc nịch. Bước lên bờ như một người hùng, Hải Đăng gio cao chiến lợi phẩm mình vừa kiếm được từ thiên nhiên.

Ba người bốn con cá và một đám ốc,ếch cũng tạm tạm cho trưa với tối, đỡ phải nhai bánh mì không, đau răng. Nhị Hắc vào trong kiếm tạm vài cái lá chuối rừng ra để bọc lại.

- Này... kia chẳng phải là bộ đàm sao? - Hải Đăng nhìn thấp thoáng xa xa, một vật màu đen đen đang trôi nổi trên dòng suối.

Chẳng chán chừ, Đăng nhảy ùm xuống, bơi ra đó và bắt lấy bộ đàm. Cả Nhị Hắc và Hạo Bối đều chạy men trên bờ, mắt ngóng chờ, gương mặt có chút hy vọng.

Bộ đàm bị ướt nhẹp hết cả, bên trong ừng nước, bảng tên dán phía trên cũng bị mùng gần hết, chỉ còn duy nhất chữ Lạc. Không nhầm đâu, đây chính là bộ đàm của Gia Lạc, Nhị Hắc ngâm một lúc, đôi mắt hướm về phía con suối.

- Đi thôi, có lỗi rồi! - Bỗng nhiên Hắc nói

Hạo Bối không khỏi mừng rỡ, nửa ngày đi rong ruổi không phương hướng làm hấn mệt mỏi lắm rồi. Bây giờ, lại khăn gói lên, cả ba ông tất tưởi tưởi chạy ngược lại con suối, đến cuối thì mò vào cái động, động nước ngày càng nhỏ hẹp, đến cuối, lối ra gần bít hấn, nước đổ từ nóc động xuống, kẻ hở không lớn, rộng khoảng độ một gang tay, chỉ đủ cho nước lao ra. Phía dưới hoàn toàn là động cụt, chẳng còn đường lối ngóc ngách nào mà rẽ.

Hấn điên quá quẳng cái ba lô đến bộp một cái vào vách tường lạnh như đá, sao mà chất chứa, tất cả mọi thứ, đang làm hấn phát điên lên. Một người có cái đầu nóng như hấn, không sớm thì muộn cũng không thể chịu được cảnh liên tiếp đi vào ngõ cụt này.

Hải Đăng cũng một tới mức gương mặt chẳng biểu lộ nổi cảm xúc thất vọng nữa, như vừa bị dội một gáo nước lạnh vào mặt, tức anh ách. Cậu ta lặng lặng đi lững thững lên chạm tay vào mặt tường hang động, toàn là nước, cũng thấy nhiều kẽ nứt, nước từ đó cứ ứa ra làm ướt hết mặt tường. Bây giờ để quay ra bên ngoài chắc phải mất một vài tiếng nữa, mà chân thì mỏi quá rồi. Nhưng ừ không ra thì... nhất định phải ra khỏi đây.

- Bình tĩnh một chút... chắc chắn có cách đi tắt để ra khỏi đây.

Nhị Hắc vỗ vai Hạo Bối, hấn để tay lên trán xoa xoa, cậu nói rất đúng, mắt bình tĩnh bây giờ thì chỉ cần tự dồn mình vào bước đường cùng. Đầu óc cần nhất là sự minh mẫn lúc nào để nghĩ ra cách, vào được ắt ra được. Ngồi nghỉ tạm trên sàn đá lạnh, hai ngón trở day day thái dương, hấn cần phải bình tĩnh, để suy nghĩ.

Nhị Hắc vẫn không ngừng đưa mắt theo sát vách tường nhất nhô ẩm ướt, nhon nhót nước, vách bị nứt kẽ nhiều quá, chắc chắn đã bị tác động làm thay đổi địa hình, vậy rất có thể sẽ có cánh cửa bí mật vào lối tắt để ra đằng sau. Không, đó rất điều rất có thể, không lí nào một động lớn như vậy lại bị nứt một cách bất hợp lí như này.

Hạo Bối cũng đứng lên giúp sức, đôi chân dò dẫm từng chút một, đi một đoạn lại đưa tay ấn vách tường, Nhị Hắc rọi đèn pin để nhìn thật rõ, lần mò các khe nứt. Thế rồi, một tiếng động rung chuyển mọi thứ, khiến cả ba đứng không vững mà xô nhào vào nhau, mắt ngơ ngác, hơi chút hoảng loạn nhìn mọi thứ diễn ra, cát ở đầu phun lên bụi mờ mịt, tạo ra một lớp màng mờ ảo khiến cả ba không còn nhìn thấy gì ngoài những tiếng động lớn thì nhau vang lên trong động đá...

RẦM ... RẦM... RẦM

Ánh sáng lớn đột nhiên dội rất mạnh tới mắt hấn vừa mở ra phải ngay lập tức đóng lại. Nheo nhẹ mắt, hấn thẳng thốt nhìn xung quanh, miệng không khỏi ứ ứ

- Đây... là ... đâu?

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tớ Thích Cậu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Xa Mới Thấy Nhớ

Sau câu hỏi đó, Cả ba người đảo mắt nhìn xung quanh, một nơi, chả biết là đêm hay ngày, một màu tối mờ mờ, sương trắng giăng mọi nơi, chẳng thấy ai với ai. Trong vòng 2 mét thì không hề thấy gì sất. Hải Đăng mò mẫm, lấy tay quờ quào trước sau, mắt nhìn chăm chăm xuống đất sợ té hố. Nhị Hắc lục mãi trong bало mà chẳng thấy cái đèn pin đâu cả. Cũng phải thôi, có ba cái đèn thì ba ông quăng cả trong động đá rồi còn đâu mà hỏi.

Hạo Bối nhanh chóng nắm chặt vai Nhị Hắc, lay nhẹ, mắt nhìn khắp nơi

- Biết gì về nơi này không? – Bối hỏi

- Không.

Nhị Hắc lắc đầu, mắt nheo lại mong nhìn rõ xung quanh hơn. Khi đó, Hải Đăng bèn lên tiếng

- Nếu tớ nhớ không nhầm thì đây chính là Bạch Trùng Sương.

- Bạch Trùng Sương/ Bạch Trùng Sương – Cả hai người đồng thanh trong nghi hoặc.

Hải Đăng gật gù và tiếp tục kể rằng hồi trước được nghe từ người bác họ làm lính đặc công, ở rừng Ưu Nhiệt có một nơi cấm đó là Bạch Trùng Sương, lúc thì nắng nóng gay gắt, khi lại lạnh thấu xương tủy, thậm chí người ta còn chẳng thể phân định được ngày đêm, đồng hồ vào đây đều bị lực từ làm sai lệch. Ban ngày chưa chắc đã có mặt trời, mà ban đêm chưa chắc có mặt trăng. Thú dữ, rắn độc ẩn hiện mọi nơi, nguồn nước cạn kiệt, thức ăn không có, cỏ cây hoang tàn.

Hai người nghe thấy vậy mà trong lòng cũng dâng lên một nỗi sợ hãi không hề nhỏ, đây là nơi quái quỷ nào? Tại sao chưa bao giờ thấy trong sách vở. Nghe hoang mang như một cuốn tiểu thuyết. Có nơi kinh khủng hư ảo như vậy hay sao? Mà có thật hay không, chẳng phải đang hiện hiện ngay trước mắt đây ư?

- Vậy? Tất cả mọi người... không lí nào! – Hạo Bối xoa xoa đầu, khuôn mặt lo lắng

- Chưa... Còn đây mới điều quan trọng nhất.

Hải Đăng nói nhát gừng, càng làm cho hai người kia vốn tò mò lại càng tò mò hơn, ở đây còn thứ gì kinh khủng hơn nữa? Từng giọt mồ hôi cứ lăn xuống, đôi mắt không chớp nhìn Hải Đăng. Nếu bây giờ đang là ở nhà chắc Bối đã coi đó là một câu truyện tiểu lâm, nhưng giờ khác, chắc là không!

Hai người chờ đợi, Hải Đăng tiến lững thững đến một thân cây sần sùi trơ trọi toàn những cành khẳng khiu, nhìn mà rùng mình, đất dật lên thân cây dòi dỉ chuyển ngón tay trên miếng vỏ sần sùi còn chưa khô nhựa ấy. Miệng nói từng chữ, như muốn khắc sâu vào đầu óc hai thằng bạn đi chung

NOI. Ở. CỬA. QUỲ. TAM. LAN.

Hạo Bối dường như vẫn chưa tin vào những gì tai mình vừa nghe thấy, miệng lẩm bầm

- Dọa gì chứ. Làm gì có quỷ Tam Lan nào? Toàn là bịa đặt.

Hải Đăng cười, đúng là không sai, Hạo Bối có một tâm trí thép “Quả không sai.” Nhưng nếu không có quỷ Tam lan, thì cái chết của Mạc Lâm giải thích ra sao?

Mạc Lâm là ai? Khi nghe Đăng nhắc đến, Hạo Bối không khỏi thắc mắc. Mạc Lâm, nào, có liên quan gì đến vụ này, rồi liên quan gì tới quỷ Tam Lan?

- Nghe như một câu truyện truyền thuyết ấy nhỉ? – Hải Đăng cười nhưng không thấy gì là vui vẻ.

- Cậu nói cho rõ ràng xem nào? – Hạo Bối nôn nóng đến sốt cả ruột với kiểu nửa úp nửa mở của Hải Đăng.

Nhị Hắc, khi vừa nghe đến cái tên Mạc Lâm cũng không khỏi bất ngờ, chuyện chẳng phải đã xảy ra từ 2 năm trước hay sao? Một truyện mà có chết cậu cũng chẳng thể quên được. Cái tên đó gần như khắc sâu trong tâm trí cậu, kể cả một ai đó tên Lâm thôi cũng khiến cậu giật thót, người đó, chính anh ta... đã đứng ngay cabin ngắm bắn cạnh cậu trong phòng thi bắn súng giao lưu khối cơ sở Tân Lập và Hàm Phong mà. Nhưng đó không phải điều duy nhất mà Nhị Hắc nhớ tới Mạc Lâm.

“Mạc Lâm... chẳng phải anh ta chết rồi sao?” – Nhị Hắc nói lẩm bầm trong miệng, lông mày nhíu lại nhìn Hải Đăng, tại sao lại lỗi người đã chết vào vụ này.

- Sao? Chết...? – Hạo Bối tròn tròn mắt nhìn Hắc rồi lại nhìn Đăng.

Chuyện gì? Sao hán không hề biết đến nhỉ?

- Không thấy có liên quan hay sao? – Hải Đăng ngồi từ từ xuống phiến đá lớn, chậm rãi nói

- Hàn Mạc Lâm... Hàn... Hàn Hải Đăng. Không lẽ...?”

Nhị Hắc vừa nói vừa ngẫm nghĩ một hồi và bất chợt nhận ra, cậu không thể ngờ được, hai người họ lại có mối quan hệ như thế, gương mặt chồm có giọt mồ hôi lăn xuống, gió vẫn cứ từng đợt rít lên rất mạnh, sương mù giăng phủ bị gió làm trôi bị hơn phân nửa, mờ mờ thấy được khuôn mặt đầy cảm phẫn

của Đăng

- Phải. Mạc Lâm là anh trai tôi. ... – Hải Đăng nói, gương mặt trùng xuống hẳn, ánh mắt tràn đầy sự đau đớn.

Hạo Bối thực sự vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cứ luôn miệng hỏi có việc gì, tại sao thái độ của hai người lại thay đổi 180 độ như thế? Hai người, không ai bảo ai, chỉ cúi đầu, gương mặt lạnh toát không khác một xác chết cứng. Đáng sợ như vậy, rốt cuộc là chuyện gì?

Nhị Hắc cũng tự đi tìm cho mình một phiên đá lớn, nhanh chóng ngồi xuống rồi day hai bên thái dương, cậu thấy đầu mình bỗng đau nhói, chẳng biết nữa nhưng cái gì ức cậu không muốn nhớ nhất lại dội về, từng đợt một như muốn bóp tan nát trái tim cậu.

----- 2 năm trước-----

Đầu xuân, Tân Lập tổ chức Cuộc thi Khỏi cơ sở giao lưu giữa Tân Lập và Hàm Phong được tổ chức rất quy mô, phần lớn là sự góp mặt của thí sinh hai trường khỏi cơ sở. Nhị Hắc vừa tròn 15, rất khỏe mạnh và đẹp trai, được các cô gái vô cùng yêu thích, nhất là tài năng bắn súng thiên bẩm. Cuộc thi được cậu trải qua dễ dàng và nhanh chóng, tới hôm chung kết, cậu và một người được nghe nói là rất nổi tiếng ở Hàm Phong, đã dấu mặt dấu tên ba năm chỉ để chuyên tâm rèn luyện, được giới chuyên môn phong là “Thần Sát Thiếu” cùng nhau tranh tài, phân thắng thua.

Tên anh ta là Hàn Mạc Lâm.

Quả thực, anh ta mới 17 mà dáng dấp rất oai hùng, cơ thể cường tráng, khuôn mặt đậm nét sừng sủi. Đôi lông mày rất rậm, khỏe miệng lúc nào cũng nhếch một bên, hơn nữa còn có một vết sẹo rất dài ở đuôi mắt trái, bên má lúc nào cũng dán băng cá nhân. Mái tóc cắt ngắn không cầu kì, đặc biệt bên cổ tay trái luôn đeo một dải khăn màu đỏ thắt kiểu nút ngược, để lộ phơ hai đầu cho tung bay trong gió. Khuôn mặt bình thản, đạo mạo trong mọi tình huống đó khiến cậu rất phục. Cuộc thi diễn ra suôn sẻ, hòa 5-5, nhưng cậu chưa phục, và có thể trong sâu thẳm Mạc Lâm, anh ta cũng chưa phục, tất nhiên đó chỉ là trong lòng thôi, rồi khỏi phòng đấu, hai người đã hẹn nhau một cuộc cân tài khác, chỉ có hai người, nhất định đấu đến khi nào tìm được kẻ thắng mới thôi.

Họ từ đó, hai người chính thức coi nhau là đồng môn, trao đổi kỹ năng, học hỏi thêm từ rất nhiều sách lược. Cuối cùng, vào mùa hè, hai người quyết định đi một chuyến tới rừng Ưu Nhiệt. Không phải bỗng dưng lại chọn địa điểm đó mà chính là bám theo THPT Tân Lập đi huấn luyện. Hai người lên bám theo một chiếc xe trở học sinh, chui xuống tận cuối xe, lớp này là lớp A12 nên quân số khá ít, chỉ có khoảng 25 người, mà giám thị lại kiểm tra không chặt chẽ, thêm có hai người cũng chẳng hề biết. Vụ trốn đi trót lọt, tất nhiên Hắc cũng có thông báo trước với anh Thiên và ông nội.

Đêm đến, khi mọi người đã đi ngủ, hai người lên đi vào rừng Ưu Nhiệt để thi bắn súng, bia đạn và súng lấy được từ khu huấn luyện đã chuẩn bị xong. Tuy đường đi hơi xa nhưng nơi này không ai canh giữ, rừng rậm núi sâu, thác nước chảy âm âm không sợ có người nghe ra tiếng súng.

Khi đang chuẩn bị bắn thì Mạc Lâm nghe thấy tiếng động bên bảo Nhị Hắc đứng đợi còn mình đi xem có ai không. Ai ngờ đâu, Hắc đứng tề hệt cả chân chẳng thấy Mạc Lâm ra thì mò vào trong tận rừng sâu để tìm, vừa đi vừa gọi khăn cả giọng. Bỗng cây khô rào rạc rất mạnh, bị bị quật bởi ngọn gió lớn, càng ngày càng gần đến tạo nên một âm thanh rôm rộp như đầu, bụi cứ thế thổi lên mù mù, cay xè cả mắt. Mạc Lâm chạy ra từ đó, vừa chạy vừa hét lên

“– Chạy.... mau chạy đi!” Nhị Hắc còn đang hoảng, chưa kịp định hình ra chuyện gì nhưng cũng chạy bán sống bán chết, chẳng quay đầu lại, tay cố vờ trong bóng đêm, cầu mong Mạc Lâm sẽ bám tới. Tay hai người vừa mới chạm nhau thì cũng đến vực nước sâu thẳm, thác xối âm âm. Đường cùng, hai người không làm gì được mà cái bóng đen sì ma không ra ma, quỷ không ra quỷ đó càng ngày càng tới thật gần. Hai đứa cứ lùi mãi, viên sỏi dưới chân Nhị Hắc lăn ồm xuống thác dữ, Mạc Lâm mồ hôi mướt mải, quay đầu lại phía sau nói với Nhị Hắc

“– Hẹn ngày sau ti thí.”

Nói dứt lời, Mạc Lâm đẩy Nhị Hắc xuống thác nước, còn mình thì chạy ngược lại phía cái bóng đen thù lù to lớn đó để đánh lạc hướng. Và rồi chuyện gì sau đó xảy ra chỉ trời mới biết được.

Nhị hắc rơi xuống dòng thác, bị nước đẩy dạt, ngất lịm. Sáng hôm say đã thấy mình nằm trong phòng y tế, mọi người xung quanh vội vàng hỏi mọi chuyện, đầu cậu đau nhức nghĩ lại việc xảy ra đêm hôm qua, còn chưa hết rừng mình. Rồi như một tia điện xẹt qua đầu, cậu vội vàng lao ra khỏi phòng, mất đảo quanh tìm Mạc Lâm. Rồi cậu chạy xung quanh nơi đó lần tìm các phòng y tế khác mà không thấy Mạc Lâm đâu.

Thều thượt đi qua lối vào rừng Ưu Nhiệt. Cậu bỗng thấy có chiếc xe cứu thương và cả tiếng khóc thét của ai đó, cậu vội vàng đi tới. Có một người được khăn trắng phủ kín mặt đến chân đang nằm trên chiếc cang, máu đỏ còn thấm loang lổ trên mặt khăn. Hắc vội chạy tới, rẽ đám người, bước lên ngay cạnh cang cứu thương sắp được chuyển lên xe. Bên cạnh là một người phụ nữ trung niên gần như khóc ngất đi, tay cố bám níu lấy chiếc cang, không còn đứng nổi mà ngồi hẳn xuống đất, gương mặt hẳn rõ nét đau đớn, nước mắt không ngừng tuôn rơi

Hắc nhẹ nhàng mở khăn che màu trắng rợn gai tang tóc, tay hầy còn run run, cậu nhắm mắt chẳng dám nhìn. Nhưng sự thật, ắt có lúc phải đối diện, e là sự thật này nó quá đau lòng, cậu như chết lặng, miệng chỉ kịp ú ớ

“Mạc Lâm”

Chiếc xe cứu thương vẫn chuyển cái xác ra khỏi khu huấn luyện, bỏ lại đằng sau một chàng trai khuyu hẳn người xuống, gương mặt lạnh tím tái mà tim đau đớn, khỏe mắt cay nhưng không khóc, hốc mũi rất rịt, cậu vẫn không tin, cậu cứ cố nhìn chiếc xe rồi mỉm cười, nghĩ rằng đó chỉ là trò đùa thôi, trò đùa. Tệ thật! Rõ ràng đêm qua người ta đã hứa với cậu sau này cùng ti thí cơ mà? Đã hứa thì phải giữ lời chứ?

Người ta đồn Mạc Lâm bị Quỷ Tam Lan trong rừng sát hại vì trên người không hề tìm thấy dấu vết nào của con người, nhất là dấu vân tay lại càng

không. Đứng trước ngôi mộ có hình một chàng trai khôi ngô, Nhị Hắc chỉ biết nhìn và im lặng, cậu không đủ sức để thốt lên một lời nào cả, cổ họng cay đắng, chân tay đau như ngàn mũi kim đâm, rất tội tận tâm can, thậm cả vào trong máu. Giả như ngày đó, cậu nhanh chí tóm cả hai lao xuống nước thì đâu đến mức một người sống dằn vặt, một người nằm lại nơi đất lạnh thế này.

Mấy tháng sau, mọi chuyện ngoài đời, dĩ nhiên, nguyên nhân cái chết vẫn chẳng ai biết là do đâu, chỉ biết là chết do bị mất máu quá nhiều, bị một cọc gỗ đâm xuyên bụng. Cậu tin, cuối cùng cậu cũng cố gắng để chấp thuận sự thật nghiệt ngã này. Cay thật, trong lòng cậu tràn ngập sự hối hận, giả mà hai người không đến đó, giả mà ở hội thi cậu chấp nhận thua đi cho rồi, thì anh Mạc Lân đâu đến nỗi như ngày hôm nay, biết đâu bây giờ lại có thể trở thành một tay súng cự phách rồi được nổi tiếng, được trọng dụng. Đắt nước, đã mất đi một người lính giỏi rồi, tất cả là tại cậu, tại cậu hết.

Thời gian sau, Nhị Hắc trầm tính hẳn đi, nói vốn đã ít nay còn ít hơn, vốn đã cười ít thì giờ chẳng thêm cười nữa, luôn luôn vác một bộ mặt u ám lạnh lùng. Ngoài Hạo Bối và Tiểu Bạch ra, chẳng giao du kết bạn với bất kì ai. Đủ rồi. . . Vậy là quá đủ rồi. Ít bạn, sẽ ít nhận được cú sốc, sẽ ít khi phải chịu đau đớn nữa.

----- Trở về hiện tại-----

Hạo Bối khi nghe xong câu chuyện cũng không khỏi buồn. Tình bạn đôi khi đến rất nhanh nhưng cũng rất ngắn ngủi, thứ mà mình trân trọng lại vụt mất ngay trước mắt mà mình chỉ có thể bất lực đứng nhìn. Nhưng nó không biến mất, tuy ngắn nhưng chắc chắn là một tình bạn đúng nghĩa sẽ luôn mãi trong tim dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa.

Bối nhẹ vỗ vai an ủi Nhị Hắc, để Hắc dựa vào vai. Hải Đăng cứ tròn mắt nhìn hai tảng băng thường ngày giờ âu yếm, coi Đăng là gì, là cái cây à? Hai người cũng chợt giật mình nhận ra hành động hơi quá lộ liễu mà buông nhau ra. Hồi đó Hải Đăng cũng đau buồn và thương xót cho anh trai chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần, tự nhủ sau này sẽ vào Tân Lập để tìm ra chân tướng ngọn ngành cái chết năm ấy và dĩ nhiên không phải tình cờ mà Đăng có mặt trong khu rừng Ưu Nhiệt tang thương này.

Bây giờ mới biết, Mạc Lân còn một người em trai, đó là Hải Đăng, cũng có duyên thật, khổ lắm, nhưng cậu nhất định sẽ không để quá khứ lặp lại đối với hai người bạn của cậu, và cậu cũng nôn nóng muốn biết, kẻ năm đó là sát hại Mạc Lân, liệu có đúng là Quỷ Tam Lan hay không?

Bây giờ, sương mù chỉ còn một một dải mờ, đường đi nhìn thấy khá rõ, phải công nhận, ban ngày mà chẳng thấy ánh sáng mặt trời, càng chẳng thể xác định được là mấy giờ, chiếc đồng hồ bị cu đơ chạy loạn lên. Chắc giờ chỉ còn dựa vào cái bụng thôi, khi nào nó sôi lên vì đói thì có nghĩa là tới rồi.

Chuyến đi lại bắt đầu, Hạo Bối cầm trên tay bộ đàm của Gia Lạc thật chặt, trong đầu quyết tâm phải tìm ra nó bằng được.. Những bước chân đi trên lá khô cứ rào rào, vừa nhanh vừa dồn dập, y như cái ý chí đang bốc ngọn lửa phừng phừng trong mỗi người vậy.

“Quỷ Tam Lan, cứ chờ đó!”

Hạo Bối nhìn lên tán cây, hần lẩm rầm

“Cậu còn chưa trả lời câu hỏi ngày ấy của tôi đâu Gia Lạc, nên cậu nhất định phải bình an, không thì tôi nhất định không để cho cậu yên.”

Câu hỏi ngày ấy... Có còn nhớ không?

“– Này... Lúc này câu bảo cậu có thích một người trong lớp, là ai?”

“– Tôi sẽ nói cho cậu nghe nhưng không phải lúc này!”

“– Tại sao?”

“– Nhìn kia... bầu trời sao đẹp quá nhỉ?”

“– Cậu đừng đánh trống lảng chứ?”

“– Haha...”

Những âm thanh xưa cũ cứ vang vọng bên tai, mắt bỗng nhòe đi, nhất định là phải chờ nhau đấy.

Nói rồi, hần bước đi, vượt qua những hòn đá lớn, thấp thoáng xa xa, hần nhìn thấy có một chiếc áo đang treo lơ lửng trên một cành cây khô chia ra. Lấy tay với chiếc áo xuống, đưa lên mũi ngửi một hơi, lập tức khẳng định chắc nịch

- Đây chính là áo Gia Lạc

- Chắc không? – Hắc hỏi

- Chắc chắn? – Hạo Bối nhìn cương định

“Mùi bạc hà vừa thơm vừa ngọt này, có đốt thành tro vẫn nhận ra”

-----Tại một nơi khác-----

Một căn phòng tối om om, mùi ẩm mốc bốc lên nồng nặc. Tuy không bị bật mắt nhưng ngoài một màu đen ra thì chẳng thấy gì. Gia Lạc ngo ngoáy, chân tay bị dây thừng siết chặt vào ghế, cả người đau nhức. Thuốc mê tan đi, miệng cứng đờ, môi khô khốc như muốn bật máu, muốn nói cũng chẳng thể nói nổi, phải dùng hơi thở để cho môi mềm ra một chút, bỗng nhiên có tiếng nói nhẹ nhàng ngay gần

- Gia Lạc... mày không sao chứ?

- Ừm... ừm. – Gia Lạc lên tiếng, nhìn ngó xung quanh xem tiếng nói phát ra từ đâu.

- Tao ở tận góc bên trái này...- Nhím thì thầm

Lạc nhanh chóng đưa mắt sang trái, thấy lờ mờ, đúng rồi, đúng là con Nhím ương bướng của nó rồi. Cơ mà đây là đâu, đầu nó đau dội lên như đóng đinh, nó chỉ nhớ, nó đang đi tìm mấy người bị mất tích, rồi khi đang ngấm hán trong cái hang thì bị ụp thuốc mê mà ngất đi và rồi... nó chẳng nhớ nữa.

Tóm lại, đây có lẽ nào... là động quỳ?

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Ai Tìm Ai Phía Cuối Chân Trời?

Lộ mọ trong rừng Bạch Trùng Sương tới tê cứng cả chân mà cuối cùng chỉ thu thập được những món đồ rất rải rác của đám người mất tích. Nói cho cùng thì không hề có sự rõ ràng nào, cảm giác như có một cái bẫy đang chờ sẵn để cả bà chàng trai dính vào, chẳng rõ nữa, chỉ là một cảm giác không an toàn, một cái hố rất trắng trợn nhưng vẫn phải cố cắm đầu vào đó mà không thể rút ra được.

Hạo Bối mong mỗi cứu viện của trường tới mà đợi mãi không hề có bóng dáng ai, cũng chẳng có tin tức nào được kết nối, giờ thì hay rồi, cả đám đang ở một nơi mà chẳng ai biết là ai, cũng chẳng biết nó ở lòng đất hay ở trên trời nữa, hoàn toàn không có trong bản đồ.

Cứ đi một đoạn lại gặp thú dữ, lúc thì sói lúc là linh cầu, Hạo Bối tự hỏi, khi nào thì cọp mới xuất hiện đây chứ hán một lăm rồi. Bọn sói còn biết sợ chứ bọn linh cầu quả thực rất nguy hiểm, chúng đã dồn cả ba người gần như không còn lối thoát, khiến họ phải lòi súng ra bắn, điều mà không một ai muốn. Mặc dù một vài con linh cầu bị bắn chết, đám còn lại chẳng có vẻ gì là sợ sệt mà chúng hùn hạp hơn, cái đám dám cướp cả môi của sư tử thì phải hiểu là ghê tới mức nào rồi. Cũng may ba anh thân thể lực lưỡng chứ không thì sớm hy sinh trước bọn chúng rồi.

Sau khi vật lộn một hồi thì cả ba đành phải chạy trốn, chúng không ngưng rượt theo. Nhị Hắc nhanh mắt nhìn thấy một cái vách đất nông bị sụt lún hán xuống bên kéo hai người nhảy xuống đó, nhanh chóng phủ lá cây lên. Hạo Bối còn chưa hoàn hồn, miệng thở hồng hộc, có lẽ mấy ngày ở đây, quãng đường mà hán hán đã chạy nhiều hơn gấp mấy lần cả 16 năm qua hán chạy. Như này, sẽ có lúc tìm đứt ra mà chết thôi.

- Đừng chạy nữa, lên sống mái với chúng nó đi. - Hạo Bối thì thào

Nhị hắc thở hắt mạnh, mồ hôi tứa ra đầm cả trán, đầu phải cậu muốn chạy trốn, nhưng... trong cặp đã hết sạch thuốc và bông băng rồi. Cậu không dám để mọi người liều mình, cả đội gác còn ba mống người đã khiến cậu sốc lăm rồi.

Mới đó, góc đầu lên đã thấy Hạo Bối nhảy lên trên, con dao rút từ hông ra chém lia lịa vào bầy linh cầu. Hải Đăng cười nhếch miệng rồi cũng phóng lên bên trên, tay gậy cứ thế mà vụt.

Hắc bất ngờ, lúc đầu ngán ngẫm, một chút nữa là nó bỏ đi rồi, thôi mà đến nước này rồi, đầu thể ngồi đây để hai người kia đối đầu nguy hiểm được. Súng cũng đã hết đạn, đành tay không đánh vậy. Ấy thế mà những cú đá của cậu làm nó chết lăm queo, lưỡi dao Hạo Bối đỏ thẫm máu, chảy xuống thành giọt, hán nhếch miệng cười, tưởng gì chứ, dao trong tay mà không chém được chó thì còn nói chuyện gì. Biết thế đã giết từ nãy, chỉ tại Hắc chỉ đạo không được làm tổn hại thiên nhiên. Mặt mũi Bối với Đăng cứ hớn hờ, có mỗi Hắc là không vui, nhìn xung quanh bầy linh cầu chết la liệt, máu chảy thành dòng mà thờ dài. Đúng là, sống chết tương nghịch, mình không giết chúng thì chúng sẽ giết mình, mà mình thì không thể chết, thành ra chúng phải chết thôi. Quy luật tự nhiên đúng là không ai có thể đối ngược.

Sấm chiều, còn chưa thấy hoàng hôn mà sao trắng đã treo đầu ngọn cây, không gian này chưa từng xuất hiện ở bất cứ nơi nào. Thú rừng săn từ chiều hây còn, ba người tìm củi khô, chum lại lấy lửa. Ngọn lửa rực sáng bùng cháy lên một khoảng, khói đen bốc lên nghi ngút giữa núi rừng.

Nhiệt độ càng lúc càng xuống thấp, sương mù chốc chốc đã kéo đến che phủ cả cánh rừng Bạch Trùng Sương như thời điểm hôm qua ba người tới đây, tiếng sói chu xa xa rừng rợn như tiếng nuốt ánh trăng bị màn sương nuốt chửng, nguyệt tròn tan vào màn sương trắng, cả trời sao gục ngã như ngấm hương mê.

Sương buốt ngấm vào da, vào thịt tới cứng đờ, Hạo Bối nhanh tay xiên chỗ thịt vào cành vót ngọn, bắc ngang qua ngọn lửa cháy vô định rừng rực.

- Thịt lợn rừng à? - Hạo Bối nhìn tảng thịt Hắc đang quay

- Ừ. Thơm nhỉ? Còn cậu nướng gì?

- Thỏ. Hehe, lâu lắm rồi mới được ăn.

Bọn họ ai cũng chăm chú nướng thức ăn cho mình, nướng thêm vài con cá nữa. Mùi thơm nức, thu hút rất nhiều con vật tìm đến, nhưng may là không có con nào hung hăng, toàn là thú lành tính.

Trời một lạnh cóng, lãnh y như giữa tháng giêng đầu năm. Những miếng thịt ngả vàng óng, mọng, nước thịt rỏ xuống lửa cháy thành tiếng xèo xèo nghe mà đã tai. Nhìn mà bụng đói cồn cào, nước miếng tiết ra không xuể.

"- Nếu có Gia Lạc, chắc thích phải biết!" - Hạo Bối nghĩ thầm.

Ăn uống xong, nghỉ ngơi uống nước, họ lại lên đường. Trời tối, đèn pin không có nên họ tắt ít dầu lúc trước tìm thấy trong hang đá trên rừng Ưu Nhiệt vào miếng vải xé từ đồng quần áo cũ bị rách rồi quấn vào cành củi làm đuốc. Dầu bắt lửa cháy bén lên sáng rực màu đỏ cam và những tiếng nổ lép bép, họ mò mẫm vào từng khe đá, leo lên những ngọn cây cao nhất, lội qua vài con suối nhỏ, đi xuyên cả mảnh rừng Li Độc Xà - một nơi tập trung toàn rắn kịch độc ẩn dật đợi con mồi. Cũng có vài con xông lên nhưng không nhanh bằng lưỡi dao của Hạo Bối, thoát cái đã chết vài con. Nhị Hắc chỉ biết lắc đầu, đã phạm chôn ở của chúng, lại còn giết chúng, thực không đành lòng.

Đi tới khi mỏi rã đôi chân, đầu ngón chân cái sưng to vì bị ma sát quá nhiều trong giày. Hải Đăng ngồi khụy xuống, mặt mày vàng nhợt

- Các cậu... Đi tiếp đi, tôi... không đi nổi... nữa.. rồi! - cậu ta thều thào

- Này... Lúc này không thể ngồi đây được đâu, có rắn đấy. Một chút nữa, chờ sáng hơn, ta sẽ tìm chỗ trú.

Hắc không ngừng trấn an vực lại tinh thần. Cả đêm đi suốt, người chứ đâu phải thần tiên mà trụ được, chẳng qua Hắc và Bối cố gắng vì ai đó trong tâm hai người bị mất tích thôi. Cái nỗi nhớ ấy mờ, nó che cả con mắt, khiến hai chàng ta mù mịt rồi, mệt mỏi đều phải dẹp hết sang bên nhường chỗ cho lòng quyết tâm và lo lắng.

Hạo Bối thở dài nhìn Hải Đăng rồi lại nhìn chính mình tự nghĩ "Tôi khổ nhọc thế này cứu cậu, không biết sau này cậu có cảm kích cái thân tôi không nữa?"

Trời tối mịt mù y như con đường phía trước của ba người.

Vô phương vô hướng.

Thứ duy nhất bây giờ có thể trông chờ vào là sự mách bảo con tim, cái cảm giác gần gũi, cái hương thơm quen thuộc có thể sẽ đưa đến đúng đường. Ngọn đuốc vẫn cháy, vẫn bập bùng trong cái rét và những trận gió cuồng ba thổi từng đợt vù vù nghiêng cả cây cối.

Lâm thâm mưa, từng giọt từng giọt thấm dần qua da lạnh thấu ruột gan, y như nước đá. Nhị Hắc cùng Hạo Bối đi Hải Đăng đến một cái hang, không sâu cũng chẳng cao, vừa một người đứng, cũng chỉ đủ để trú qua cơn mưa đột ngột.

Hang đá không ngừng tỏa ra sự lạnh lẽo, từng mảng sương trắng mỏng bao xung quanh như đùa giỡn ba cậu con trai. Điều này không khỏi khiến Hạo Bối nghi ngờ, sương ở đâu tại sao lại bay tập trung ở đây nhiều thế? Hắn đưa tay chạm vào tường đá, bỗng cảm giác đau nhói ở ngón tay. Rút lại, một giọt máu nhỏ rỉ ra ở đầu ngón trỏ, hắn căng mắt nhìn vào vách đá thì thấy một cái lưỡi câu nhỏ, rất sắc và nhọn.

- Gì đấy? - Hắc nhíu mày hỏi

- Không hiểu nữa. Có cái lưỡi câu móc vào đây.

Vừa nói, Hạo Bối vừa dùng tay cố gắng rút ra, hắn cũng chẳng hiểu nữa, chỉ là cảm thấy tò mò nên rút ra xem thôi. Bỗng, Nhị Hắc giật mình, hai mắt tròn tròn lên, vội quay sang bên quát lớn

- Không... Đừng rút ra...

Nhưng muộn rồi, sức lực bàn tay đã kéo cái chốt. Chỉ nghe tiếng sứt một cái, sáu mắt nhìn nhau, thôi rồi, lại bấy rồi. Tiếp theo là bị trôi dạt đến phương nào đây, chẳng ai biết. Cách duy nhất là khóa chặt ba lỗ tư trang, hai tay nắm lấy nhau rồi nhắm mắt mà chờ đợi thôi.

Tiếng rầm rầm như rung chuyển, cả hang đã bị nứt toác ra, nền đá vỡ bung, cả ba bị hút xuống phía bên dưới, rơi vô định trong không trung mờ ảo với những mảng sương bủa vây xung quanh. Mọi vật tường như rõ mà cũng như không rõ, lúc ẩn lúc hiện, khi thì thấy rừng cây, khi lại thấy núi non xa xa, khi lại thấy nước biển xanh mướt, cảm giác như vừa bị trích một ống ma túy đá làm đầu óc u mê.

Một chút tỉnh táo cuối cùng của Hạo Bối, đầu đau như búa bổ, chân tay bỗng rời rạc ra như chẳng còn chút sức lực. Một màu trắng nhòa hiu hắt: "Làm ơn đừng lại đi."

Ý thức cứ thế bị rút hết, đôi mắt mệt mỏi nhắm chặt vào, thôi mặc kệ, mệt quá rồi.

****

Gia Lạc loay hoay trong căn phòng tối với những chiếc dây thừng siết chặt. Loay hoay từ đêm hôm qua thì Nhím mới tiến được ra ngay sát chỗ Lạc ngồi

- Đừng cố nữa... không thoát được đâu.

Nhím nhìn mờ mờ những vết rách rớm máu trên làn da trắng của Gia Lạc thì không khỏi xót, nhưng Lạc lại cứng đầu cố thoát bằng được ra khỏi đó. Dây thừng siết càng mạnh hơn, siết vào da thịt mỏng manh làm máu rớm ra. Nó nhắm mắt chịu đựng, tốt thôi, ít nhất kẻ nào đã làm trò này hãy tự tìm một chỗ trốn an toàn trước khi nó thoát ra đi.

Máu nóng nổi lên tỏa ra một mùi sát khí nồng nặc, những người cùng bị nhốt chung chẳng biết ở đâu mà không lên tiếng, không lẽ mỗi phòng chỉ có hai người hay sao? Hay họ ở ngay đây... nhưng không còn nói chuyện được nữa. Vai nó run lên, không phải vì sợ mà vì tức giận. Một trò đùa sao, giờ thì ma quỷ hiện ra nó cũng tóm cổ vận cho bằng chết.

Càng nghĩ càng bức, nó cố tìm kiếm một thứ ánh sáng nhỏ nhoi hắt ra từ đâu đó mà tuyệt nhiên không có. Tối tăm ảm mốc, nghe rình rích tiếng chuột bọ chạy dưới lớp sàn nền nhà.

- Này... Nhị Hắc có đi tìm tao không? - Nhím đột nhiên hỏi

Lạc dừng lại đôi chốc, lạnh lẽo đáp: " Có, tìm mày tới phát điên rồi đây ".

Giờ chỉ còn cách tự ra khỏi đây thôi, nó có cảm giác rằng sẽ chẳng bao giờ có người tìm ra nơi này đây, một nơi bị tách biệt, ít nhất là với rừng bên ngoài.

- Các cậu... tôi...đây là đâu? - Một giọng con gái nhỏ nhẹ run bần bật

Nhím và Gia Lạc cố hướng tai về phía vừa phát ra tiếng nói, xác định được nó phát ra phía trước mặt Gia Lạc một đoạn, Nhím lên tiếng

- Chúng tôi cũng chẳng biết đây là đâu. Nói nhỏ một chút. - Nhím trả lời

- Cậu tên gì? - Lạc hỏi

Cậu ta im lặng một lúc, rồi có tiếng thở hắt, chắc đang cố trấn tĩnh, giọng nói có bớt run hơn một chút

- Tôi tên Thảo Mai 10A2 Khoa Bộ Binh. - cô nàng nói lí nhí

Nhím và Gia Lạc cười thầm, thế nào lại lạc vào đây một á bánh bèo của đám tập thể A2 rồi, nhìn giọng nói và gương mặt mù mịt trong bóng tối, chẳng nhớ lắm rằng mình đã gặp ở đâu chưa nhưng hình như thì thoảng nó vẫn thấy nàng ấy thấp thụt ở cửa lớp. Chẳng biết đang cảm nắng ai.

Rồi, giờ vào đây, chắc nàng ấy sợ lắm, bánh bèo mà, đâu có được mạnh mẽ như Nhím, đâu có gan lớn như Lạc. Sợ cũng chẳng có gì to tát, bị trói chặt trong một chốn ảm thấp rệp bọ rần chuột hoành hành, không la lối gào thét là may lắm rồi.

Nàng ta mệt thở hơi đứt quãng, khiến Lạc để ý, nhắc tới mới nhớ, li bì suốt, cổ họng vừa khô vừa khát, môi cũng cứng đờ, bong tróc vảy. Khát quá, không nghĩ thì thôi, nghĩ tới sao khát quá vậy?

Đang chơi vui trong cơn khát thì chợt một lồng sáng choang rọi vào khiến cả đám người phải nhắm tịt mắt lại. He hé một chút, mắt vẫn chưa thích nghi với ánh sáng, như kiểu đã ngủ đông cả mấy tháng, giờ thấy ánh sáng không mở nổi mắt ra. Chỉ mang máng một bóng người đen thùi lù, khá cao to, chắc đàn ông, đem đến một bình nước lớn, đặt trên cái bàn rồi bỏ đi. Trông sao mà quý mị u mê, hình như trên đầu còn có cái tai dài ngoằng, hay là đói khát mà tự trông gà hóa cuốc rồi. Liệu có phải tới đây cho uống nước rồi chuẩn bị đem đi giết thịt không?

- Này... ai đó? Thả chúng tôi ra...

Gia Lạc hét lên, cô kéo lê ghế theo cái bóng đen nhưng không kịp. Một thoáng chốc đã không thấy đâu, thứ ánh sáng ít ỏi đó lại chợt tắt. Nó thở dài nào ngán, định vị lại chỗ gã ta để bình nước

- Này... Tao biết cửa sổ ở đâu rồi. - Đột nhiên Nhím nói

Cả ba người sững lại, lúc này khi tên đó vào, Lạc mãi chửi nhau với hắn thì Nhím thông minh đã nhanh chóng liếc mắt tất cả ọi người xung quanh, đặc biệt phát hiện thấy chiếc cửa sổ bị khuất sau một đồng thùng gỗ ngắn ngang. Tốt rồi, chỉ cần mở được cửa sổ , nhất định sẽ thoát ra ngoài.

Khi Lạc nghe thấy điều này, nó vui lắm, có hy vọng rồi. Nhưng còn dây thừng? Mà khoan, rõ ràng bị mất tích bốn người cơ mà, sao ở đây ngoài Lạc ra thì chỉ có 2 người. Thế hai người kia đâu?

- Hai người kia đâu? - Lạc hỏi Thảo Mai

- Hai người nào? - nàng ấy ngơ ngác

Vậy không lẽ, họ không hề bị bắt chung với nhau, tất cả đều bị tách ra sao? Khó rồi, giờ trốn thoát được thì cần phải đi tìm mấy người còn tự do, mà những người đó lại đi tìm mình. Nếu cả hai cùng đi tìm, thì bao giờ mới tìm thấy nhau? Có khi nào sẽ đi thành một vòng tròn để rồi kiệt sức, kiệt hy vọng mà chết ở đây không? Đây là âm mưu của quỷ Tam Lan?

- Tao nghĩ mình nên ở đây đợi Hạo Bối và Nhị Hắc mày ạ. - Lạc bỗng thay đổi thái độ

- Mày sao thế? Khát quá hóa điên rồi à? Mày muốn ở lại làm đồ ăn cho quỷ ư?

Nhím ngạc nhiên, cô biết nó không phải một đứa nhút nhát đâu, nhất định là vì một lý do nào đó. Lạc suy ngẫm một lúc khá lâu mới nói

- Nếu chúng ta đi, họ đến đây không thấy chúng ta, nhất định sẽ rất thất vọng và chán nản. Tao không muốn thấy họ như vậy. Chúng ta ở đây đợi họ đến được không?

Gia Lạc ngược đôi mắt chân thật của mình lên nhìn Nhím, đó hoàn toàn là những gì nó nghĩ lúc này, chẳng giả dối, chẳng to vẽ mạnh mẽ gì nữa, chỉ là bây giờ nó lo hần không tìm được nó, nó không muốn như thế.

Mọi chuyện, tất cả mới chỉ bắt đầu, nó không muốn thay đổi, không muốn đi ngược lại. Nó và hần... mọi thứ còn quá ít ỏi.

- Lạc....

Nhím nhìn Lạc chẳng thốt nổi lên lời, một Gia Lạc yếu đuối, không phải sợ con đường trước mặt có nhiều gian nan mà là sợ không tìm gặp được hần. Cô cũng sợ, nhưng cô tin rằng, nếu có một sợi giây gắn kết trong trái tim mỗi người, đôi mắt luôn hướng về nhau thì nhất định sẽ không bao giờ lạc nhau.

- Mày hãy dẹp bỏ sự sợ hãi này qua một bên đi. Chúng ta chỉ còn hai lựa chọn, ra khỏi đây và cùng nhau tìm họ, hoặc ở đây chờ đợi bị lột thịt tróc xương trước khi họ đến.

Nhím không hề có một chút nào là dọa Lạc, Lạc cũng biết, đôi mắt tròn ấy lại suy nghĩ. Đúng rồi, trái tim, lý trí luôn hướng về nhau, sợ gì lạc nhau trong trái đất tròn. Còn ra là còn sống, còn sống là còn gặp nhau. Vậy thì...

- Được, vậy chúng ta cùng nhau đi tìm họ. - Lạc nói đồng thanh, với con mắt hướng về phía trước.

Rất cuộc hy vọng là nhiều như thế... họ có gặp được nhau?

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Đáy Biển Lạc Trôi

Tiếng chim kêu lạnh lẽo, náo loạn cả một góc rừng Ưu Nhiệt, Gia Lạc trong căn nhà kho mục nát dĩ nhiên nghe thấy, gai ốc nổi đầy mình. Nó lấy răng cắn thật mạnh vào sợi dây thừng to chắc mà dăng ra với hy vọng sẽ đứt. Máu đỏ từ chân răng dần thấm ra ngoài, lấm tẩm đỏ đoạn dây thừng. Những giọt mồ hôi trên trán khó nhọc đổ xuống bị mi mắt giữ lại, cả người vã ra làm ướt chiếc áo mỏng.

- Dừng lại đi. GIA LẠC... - Nhím tức giận nhìn nó, mắt trợn trừng, rung rung nước

- Không sao, quả thực không sao mà. Một chút nữa là đứt rồi. - Gia Lạc nói rồi lại tiếp tục cúi xuống cắn dây thừng

Nhím im lặng, bắt lực nhìn nó đau đớn. Da cô bị thừng siết thật mạnh, cô nhắm mắt, dùng hết sức lực của mình, thêm toàn bộ khối óc, tay nắm thật chặt lấy hết công lực giang sang hai bên, con ngươi đỏ rực điên dại, dùng hết sức bình sinh hét lên một tiếng chói tai, kinh thiên động địa, bùng nổ sức mạnh

- Yaaaaaa.....!

Phụt.....

Chiếc dây thừng gò bó siết chặt bật tung ra khỏi người cô, gương mặt vẫn điên dại, răng nghiến chặt, cả thân thể gồng lên to lớn, mồ hôi từng giọt chảy xuống, sắc mặt đỏ bừng như thiêu như đốt, cuối cùng, đã đến cô phải điên lên, sức mạnh cuối cùng cũng bắt đầu đứt gãy đến rồi. Cô dường như ngã quỵ xuống mặt sàn xi măng lạnh thấu

- Nhím à... Nhím

Lạc lo lắng không ngừng gọi tên, cố nhích chiếc ghế lại gần, cô một mình thở từng đợt rất mạnh, một chút sức lực cuối cùng tan cả, lấy một hơi dài rồi cầm còi thổi gọi Lạc gỡ dây thừng ra, đôi tay run run mất hết toàn sức lực, như muốn rụng rời, đau nhức.

Hai người cùng thoát, ôm chầm lấy nhau mừng rỡ. Khóc cũng khóc rồi, giờ phải nhanh chóng ra khỏi đây. Chậm chạp một chút, tên giả mà giả quỷ đó quay lại là chết cả lũ.

Lạc không quên còi thổi cho Thảo Mai, ba người lần tìm trong bóng tối chiếc cửa sổ duy nhất. Trí nhớ của Nhím không tồi, chỉ có điều chiếc cửa sổ đã bị đóng định chắc nịch. Khi mà sự tuyệt vọng dâng lên, Lạc nhắm nghiền mắt lại, miệng lầm bầm từ xin lỗi rồi quay lại kêu hai người kia nhắm mắt lại.

Gia Lạc lùi lại về sau vài bước, mắt nhìn gườm gườm chiếc cửa sổ phong ấn, rồi chớp mắt di chuyển, người bật lên không trung, nghiêng người, một chân đưa ra phía trước như một mũi tên chính xác, chân còn lại co sát người. Mắt nhìn chăm chăm cánh cửa sổ vững chắc đối đầu. Chỉ kịp nghe một tiếng rầm một cái, cửa sổ bị phá vỡ tung, mảnh gỗ còn cắm định rụng lảng lơi.

Nhím giật mình đưa một ánh mắt vừa nghi ngờ vừa khâm phục, một cú đá mà khiến cánh cửa đóng đinh rụng rời, chiêu thức này, ở đâu mà có vậy? Thực sự Gia Lạc chưa bao giờ bộc lộ con người thật này!

Lạc cười mỉm, tốt rồi. Việc còn lại chỉ còn là đánh cho con yêu quái tên Tam Lan chết tiệt ấy một trận biết mùi đời. Máu thấm đầu lưỡi tanh nồng khó chịu, nhổ bớt ra, thật quá phí công.

Thảo Mai như đứng chết chân, hai người con gái này là ai mà lại ớ sức mạnh đáng gờm như vậy? Hay tại trước đây cô đã quá coi thường đám con gái A9 rồi. Mặt nàng ta từ tím tái chuyển sang xanh lét như tàu lá chuối, chân chậm chạp lết theo hai người họ băng băng phía trước.

Cánh cửa sổ mở ra, biển ngay trước mặt, và không những thế, biển còn ngay dưới chân nữa. Quả thực, cảnh tượng này chưa hề nghĩ tới, không ngờ lại có thể. Miệng chữ o mắt chữ a cứ tưởng như mình lạc vào chốn tiên mộng nào.

Lạc và Nhím nhìn nhau không chớp mắt, cứ tưởng mọi việc đã dễ dàng hơn, nhưng không, biển rộng giăng bốn phía, căn nhà bỏ hoang ai ngờ được lại cheo leo như một cái lầu hải đăng giữa biển thế này. Không một tác đất dễ đi, mùi muối mặn nồng thoảng cánh mũi, đôi mắt Lạc hướng ra xa, chỉ có nhận biển và từng đợt sóng lớn vỗ rầm rập, bọt tung trắng xóa khi va vào cột chống căn lầu hoang bằng thép, ngó xuống dưới mà say sóng mặt mày.

- Làm sao đây? - Nhím đưa đôi mắt đầy tuyệt vọng hỏi

- Không biết nữa... Hay đánh cược đi. - Lạc cười nhạt

Thảo Mai run rập rập nép cào cánh cửa sổ rách toang, môi răng đánh vào nhau cầm cập, gương mặt đầy hốt hoảng

- Tôi... chắc tôi không ra đó đâu.

Lạc ngoảnh lại nhìn Mai, mày khểnh lại, không biết là đang khó chịu hay tức giận, chỉ là thấy khó hiểu. Vốn dĩ nhút nhát lại đòi học trường quân sự? Phải chăng muốn chơi đùa? Định làm sĩ quan phong cách tiểu thư ư? Đã đi bắt ma lại còn sợ ma, phải chăng nói ngay từ đầu, đỡ mất công cời trói, cứ ngồi đó mà đợi cứu viện là được rồi.

- Mất thì giờ! - Nhím buông một câu lạnh lùng, vốn dĩ đã chán ghét không thêm liếc mắt

- Tôi... tôi sợ nước. - Mai lí nhí, đôi mắt ngấn nước đã dâng lên

Gia Lạc chẳng buồn động đến ổ nước muối ấy nữa, mắt đắm đắm nhìn biển màu xanh sẫm rầm rập, suy nghĩ một chút, nhảy xuống, có vẻ đến bờ kheo cũng chỉ còn là một cái xác trương phềnh, đâu thể mạo hiểm.

- Muốn cược gì? - Nhím nhìn Lạc hỏi

- Thử xem, ta hay biển mặn hơn. - Lạc cong môi thích thú

Hai người tìm lại sợi dây thừng hồi nãy, buộc chặt thắt nút lại thành một bó dây khá dài, sau đó buộc vào người mình, hai người hiểu rõ mình đang làm gì. Đầu còn lại buộc vào chiếc cột chống chân nhà kho

- Cậu không xuống thì ở trên này giữ dây, bọn tôi sẽ xuống dưới thám thính coi sao.

- Được rồi. Nhưng các cậu không được bỏ tôi ở lại đây đâu đấy. - Thảo Mai gật đầu nhẹ, mặt mày sợ hãi, con mắt rung rung nước đầy thương tâm.

Hai đứa nhìn nhau rồi bám chặt vào dây từng, men theo chiếc cột thẳng đứng bằng thép dựng lên từng dưới biển nâng đỡ cả căn phòng kho lớn.

Dòng nước biển lạnh cảm dưới ngay mũi chân, Lạc lấy một hơi thật dài rồi thả cả cơ thể xuống dưới nước. Một màu xanh man mác u mờ ảo huyền xung quanh. Cá màu sắc vờn lội bên dưới, cả những con sứa trắng to như chiếc ô bơi lội bồng bềnh. Nhìn mờ mờ có thể thấy bốn chiếc cột thép cắm rất sâu không hề nhìn thấy chân. Đây là nơi nào chứ?

Ngoi lên mặt biển lấy hơi, nó nhìn Nhím lắc đầu

- Chúng ta nên làm gì? - Nhím hỏi.

Ngụp lặn hồi lâu mà không thu được kết quả, thân thể vừa ướt vừa lạnh bất giác rùng mình.

- Có gắng một chút, chắc chắn sẽ có may mắn để dẫn ra quay về mà. Hàng ngày đều có người đưa nước và đồ ăn, nhất định nơi này cũng không xa đất liền là bao nhiêu. - Lạc nói

Một lần nữa, hai người ngụp lặn dưới biển, lần này không quan sát dưới nước nữa Lạc chăm chăm theo sát chiếc cột sắt, tìm kiếm một công tắc nào đó, cũng có thể là một cái điều khiển ca nô từ xa thì sao?

- Lạc, mau tới đây.

Nhím ngoi lên mặt nước gọi lớn.

Lạc ngoi lên, phun nước từ trong miệng ra, lấy tay vuốt hết nước mặn chất trên mặt, mũi si mạnh vài cái

- Dưới đó ngay chân cột, có một cái móc nhỏ, nhìn giống như dây giạt công tắc. Liệu có phải...? - Nhím nói

- Thử mới biết được. - Lạc vuốt tóc ra đằng sau, tay day nhẹ lên miệng vết thương do dây thừng gây ra, ngấm phải nước biển xót giãy nảy mà vẫn cắn răng chịu đựng.

Vết thương lớn, sợ không thể cầm cự được lâu, dễ nhiễm trùng nữa, cảm giác đau xót lẫn át hết cả lý trí nhưng tuyệt nhiên không một tiếng kêu. Dương như là làm phải một hoàn cảnh khó khăn hơn, thì vết thương kia chẳng thấm vào đâu.

Giờ không thoát được thì mọi cố gắng này giờ đều bỏ biển, nghĩ tới là muốn kiệt sức nhưng lý trí không cho phép buông tay, còn hấn mà, nhất định hội ngộ, vào một ngày không xa...

Nỗi nhớ này, tạm nhờ gió biển mang đi,

Thì thâm vào đôi tai ai đó

Mạnh mẽ lên, nơi này tôi vẫn ổn

Phía chân trời, mãi đợi bóng ai thương...

Chiếc dây giạt nằm trong tay Gia Lạc, ngập ngừng, nó lại nhìn Nhím, đôi mắt mờ hé dò hỏi. Nhím cương nghị gạt đầu. Sống cũng được, chết cũng được, ít ra đã dám đối đầu cứ không phải chết trong bất lực.

Chiếc dây chót bị giạt mạnh xuống, trong tích tắc, dòng nước biển rúng động rầm rầm cuốn thành một vòng lốc lớn, dữ dội, đánh bật hai người lên không trung, chiếc dây thừng buộc ở eo Gia Lạc bất ngờ giạt mạnh khiến Thảo Mai cũng bị mất đà mà ngã bổ nhào xuống, cùng cuốn vào xoáy nước xiết chặt.

Nước tuôn mạnh vào người, vào mặt, nước chui vào mũi khiến Lạc co mặt lại, người cứng đờ phó mặc cho thân thể bị xoáy nước đớp chặt. Căn nhà kho đổ rầm xuống, như chưa hề có dấu tích từng tồn tại trên mặt biển.

Gia Lạc mơ hồ, nhìn những mảnh vỡ xung quanh cũng òa òa bị cuốn theo, vô định, mệt mỏi, bất lực.

Kiếp này.... có lẽ... không được rồi.

Lạc đóng mắt lại, thả người cho nước nhấn mạnh xuống đáy sâu. Nước hòa tan mặn chất sộc vào mũi cay xè.

Mệnh mông vô định, ảo tưởng hư không...

***

Hạo Bối tỉnh lại khi toàn thân thể đau nhức, chân tay như muốn rời khỏi cơ thể, những vết xước lên da non giờ lại nứt toác miệng.

Nhị Hắc sau khi tiếp đất không mấy nhẹ nhàng, nhanh chóng đứng dậy, giật mình vì mọi thứ xung quanh

- Biển...! - Cậu tròn tròn mắt, nhìn chằm chằm thứ ngay trước mặt mình

Hạo Bối và Hải Đăng ngược mặt lên, không khỏi bất ngờ trước khung cảnh vi diệu trước mắt. Họ đang ở trong một bể kính lớn hình hộp, nó dần tách đứt đoạn đường trượt từ vách đá nổi rồi thành một thể độc lập và lơ lửng trôi đi trong lòng biển xanh đậm.

Hắn tiến sát tới chạm vào mặt kính ngăn cách, quả thực rất dày, ngoài kia là nước biển, cá biển đủ loại màu sắc đang bơi lội tung tăng. Đàn cá mòi tập trung thành một bầy lớn, như một con lốc xoáy đen ngòm di chuyển nhanh chóng mọi nơi, thoát ẩn thoát hiện. Cá heo hiền hòa bơi từ tốn xung quanh lồng kính, cái miệng kêu "...éc...éc...", cũng rất biết làm trò nhá.

Hạo Bối thích thú, đưa tay chạm lên đầu con cá bị ngăn cách bởi lớp kính dày. Cá heo như ngưng ngừng, kêu vài tiếng rồi nhẹ nhàng bơi đi mất, lúc rồi đi không khỏi ngoái lại vài lần.

Hắn quay lại bên trong, thấy Nhị Hắc đang rò tìm trên bảng điều khiển điện tử cảm ứng chiếu ngay trước lồng kính

- Bây giờ làm sao, chẳng phải chính là cho chúng ta không còn đường thoát à? - Hạo Bối nói, ngồi xuống nền kính tưởng mỏng mảnh mà dày vô cùng.

- Có bàn điều khiển, nhất định có cách lái nó, không phải trôi vô định.

Vết máu thấm đỏ chảy ra bên ngoài trên mặt Nhị Hắc, có lẽ hồi này rơi sụt qua vách đá. Chạm khê, vết thương xót khê run lên. Không còn khăn để

cầm máu, cậu dùng tay mình dí chặt lên vết thương, lại gần bàn điều khiển chăm chú quan sát tí một. Cố vận dụng hết những gì mà mình học hỏi được về máy tính tự động.

- Cậu vẫn còn tâm trạng ngấm cảnh sao? - Hải Đăng đưa cho Hạo Bối chai nước

- Lấy đâu vậy? - Hạo Bối nhận chai nước không khỏi ngạc nhiên

- Trong tủ đồ, ở đây nhiều thứ lắm, đủ các đồ ăn thức uống lẫn quần áo luôn.

Hắn im lặng, đứng lên mở cửa tủ, quả thật bên trong chẳng thiếu gì, đủ ăn đủ mặc, thậm chí có cả dao. Hắn trầm lặng, mắt nhìn vô định ra biển sâu. Không lẽ, chúng biết ba người họ sẽ rơi xuống đây hay sao mà chuẩn bị mọi thứ?

Rốt cuộc, người bày ra trò này có ý định gì? Thực không hề đơn giản, những cái bẫy công phu kéo người ta vào không một chút hoài nghi.

Cởi chiếc áo vừa bẩn vừa ướt, hắn mặc chiếc áo mới trong tủ, màu lục rêu, tiện tay lấy thêm một cái cho Hắc. Quần áo cũng thay xong, ăn uống đầy đủ, sức lực được lấy lại thêm chút ít.

Biển xanh, san hô màu sắc sặc sỡ, lồng kính hình lập phương cứ thế mà trôi đi từ từ, Dù sao không phải chết đói chết khát là được.

Hắc mò mẫm mãi, mấy lần ấn nút nhưng đều không được, hộp kính bị giật giật mấy lần làm cho cả đám ngồi trong sợ hết hồn, chỉ sợ nhờ ấn vào nút "Tự Huy" thì ...

Chán nản, hết nhìn nhăm rồi lại loang quanh ở bàn điều khiển mong muốn giúp Hắc nhưng đám số số nút nút điên loạn trên màn hình điện tử mà hắn suy nghĩ lại "Yếu tốt nhất không nên ra gió."

Đang loang quanh nhìn đáy biển thì đột nhiên có con cá đuối nấp từ dưới cát bơi lên làm hắn giật mình nhìn theo. Mãi ngắm con cá đuối, hắn cười, nhưng chợt lặng người khi phát hiện ra một thứ ở phía đằng kia, mờ mờ ảo ảo, sóng sánh trong làn nước xanh, nhưng hắn không nhắm đầu, nhất định không nhắm.

- Hắc... phía kia... Mau nhìn...

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chân Trời Góc Biển, Rốt Cuộc Cũng Tìm Ra.

Nhị Hắc nhìn theo hướng chỉ tay của Hạo bối, thấy mập mờ không rõ bởi đám rong cao đứng đưa, nhưng chắc chắn rằng, đó cũng là một cái lồng kính hình lập phương, y như cái họ đang bị nhốt đây.

- Mất tình, nhìn thứ xem, đó có phải là mấy đứa bị mất tích không? - Hạo Bối hỏi Hải Đăng

Đăng nheo mắt nhìn, nhưng kết luận một câu là chẳng thấy gì, nước biển đậm quá, chỉ toàn màu xanh mập mờ.

Hắn cố gắng nhìn, cố gắng tưởng tượng, rõ ràng, là nó là

"Lạc... là cậu đúng không?" - hắn nghĩ thầm

Lòng đầy hy vọng, mỗi tội, hai chiếc lồng kính mỗi lúc trôi về một hướng khác nhau, dần dần mờ đi, dần dần nhỏ lại.

- Hạo Bối, được rồi! - Hắc kêu lên

- Được cái gì? - Hạo Bối xốt sáng

Nhị Hắc im lặng, nhấn nút điều chỉnh rất nhỏ phía dưới bàn cảm ứng, tất cả bàn cảm ứng đột nhiên phát sáng làm cho hai người kia vội vã chạy lại xem.

Nút Start được kích hoạt, Nhị Hắc mỉm cười nhìn Hạo Bối

- Làm tốt lắm! - Bối vỗ vai cậu

Nhị Hắc cần cần điều khiển, nhấn nút tăng tốc. Chiếc lồng kính từ khi vô định trôi dạt giờ như một chiếc xiêu xề hiện địa phóng vút vút xuyên qua màn nước biển. Cả ba người đắc ý lắm, dù sao thì cũng chẳng thể làm khó được họ.

Đột nhiên, chiếc hộp kính chậm dần lại, càng gần chiếc hộp kính kia lại càng chậm.

- Gia Lạc, Nhím, và một người nữa không biết ai. - Hai Đăng vừa neho mắt vừa nói

Hạo Bối mừng thầm trong lòng, rốt cuộc cũng tìm thấy rồi. Trái tim như vút đi một gánh nặng, dám thở mạnh một cái. Ngày đêm sợ hãi, lo lắng, cuối cùng cũng chẳng bỏ công. Hấn nhìn bọn họ cũng đã rõ hơn, tuy còn cách nhau một đoạn không gần nhưng nhịp đập ấy, hấn nghe rất rõ, cả cái vị bạc hà ngọt ngọt ấy, hấn ngửi thoảng thoảng quanh đây.

Niềm vui khiến hấn trở nên năng nổ hơn, hấn chạy lại bàn điều khiển cùng Hắc lái chiếc lồng kính dờ hơi khó chiều.

- Nhiên liệu cạn kiệt rồi. - Hắc nói, gương mặt sầm xuống

Rốt cuộc, ông trời muốn sao đây, đang thách thức sự kiên nhẫn của hấn à?

- Còn một đoạn nữa, chúng ta ra ngoài rồi bơi sang bể kính kia - Hạo Bối nói không chút trần trù

- Cậu bị điên à? Cậu biết đây là độ sâu bao nhiêu không? Sợ ra chưa kịp tới cái lồng kính kia thì cậu đã ép dí như tép khô do áp lực nước rồi đấy.

Hải Đăng ngăn cản suy nghĩ điên rồ đó rồi thở dài ngao ngán. Hấn đã hy vọng nhiều lắm, rất nhiều, nhiều tới mức quên luôn việc mình sẽ bị bẹp dí khi bơi ra ngoài.

- Còn chút năng lượng cuối cùng, chúng ta sẽ di chuyển thuyền lên phía trên để sát, mặt nước hơn - Hắc chậm rãi nói rồi điều khiển chiếc lồng kính đi lên phía trên.

Hấn nhìn theo chiếc lồng của mình lại rồi xa hơn, chiếc lồng bên kia càng nhỏ bé đi, hấn càng sốt ruột. Nhất định, nhất định hấn phải cứu mọi người ra

- Hết nhiên liệu rồi. - Hắc nói, rời khỏi bàn điều khiển

- Chúng ta ra ngoài thôi - Hạo Bối nói rồi lấy mọi thứ nhét vào trong túi chống nước

Ba người lôi hết những đồ dùng có thể sử dụng được trong lồng ra, tìm những món đồ hữu ích như súng, dao, đèn pin, quần áo mới bọc kín trong túi.

- Nhìn này... - Hải Đăng nói lớn

Hai người vội chạy lại gần, mặt mày không khỏi bất ngờ với thứ trước mắt

- Đây... đây chẳng phải là... - Hạo Bối sững sờ

Nhị Hắc đứng lên, tay chống hông, mặt mày khó chịu

- Chúng ta đã mất chút nhiên liệu ít ỏi cuối cùng cho việc vô bổ rồi.

Hạo Bối giờ bộ quần áo lặn phản áp lực màu bạc cực hiện đại có cả máy nén oxi lên, tự nhiên cảm thấy lồng mình khó chịu, vội quá nên cứ cuống hết cả vôi, chẳng tìm kỹ xung quanh, thế có mất thì giờ không cơ chứ.

Suy nghĩ ít nhiều đầu đó, cả ba vội mặc mấy bộ quần áo lặn phản áp lực vào rồi nhảy ra khỏi bể. Cửa kính cửa được ấn nút open thì nước tràn vào xô xả mang theo đủ thứ sinh vật lẫn rong rêu, mạnh như thác giữ, khó khăn lắm mới lội ngược ra ngoài.

Ba người nhanh thoắt lặn sâu phía bên dưới, đèn pin cầm tay phát huy hết tác dụng mà chẳng sáng lên được là bao, nước ngả đen dần. Khi này ngồi trong bể kính thì ra có ánh sáng phản đại rất lớn, soi rõ trong bán kính 2km, giờ không có, bên ngoài hóa ra lại tối um như này. Cũng có thể bây giờ là gần tối, ánh mặt trời tắt nên không khí u ám hơn nhiều

Tiếp cận gần sát cái bể kính bên dưới, hấn càng vui mừng hơn khi biết rõ, trong đó chính là Gia Lạc và hai người kia, có cả Nhím. Gương mặt Nhị Hắc cũng dần ra, lòng nhẹ nhõm đi bớt, cuối cùng cũng tìm được rồi.

Ba người con gái nằm lọt thỏm nhỏ bé trong chiếc lồng kính. Nhìn họ như những nàng tiên cá dưới đáy biển sâu, đang ngon lành trong giấc chiêm bao vĩnh hằng tươi đẹp. Phải chăng, có trái tim người nào đó đang rung lên nhẹ nhẹ, theo từng hơi thở mong manh.

- Làm sao để vào?

Âm thanh phát ra rất nhỏ từ bên trong bộ quần áo phản áp lực mà khó khăn lắm Nhị Hắc mới nghe thấy từ Hạo Bối.

Cậu im lặng, chưa nhìn rõ mọi thứ thì không thể nói gì được, cũng chẳng có cách nào để đảm bảo cái lồng này cũng giống cái lồng trước của ba người, Hắc nhanh thoắt bơi lên phía trên nắp bể quan sát vào bên trong.

Mọi thứ sắp xếp đều khá giống, chỉ duy một điểm khác là màu của cái cái bể này không phải trong suốt mà là một màu xanh ngọc bích, rất sáng, hơn nữa lại phản chiếu ánh nước sóng sánh mơ hồ nên trông càng tuyệt đẹp.

Đây nói không ngoa thì chính là một cái tàu ngầm hiện đại nhất của năm 2033 này. Lớp kính chắc chắn làm từ hợp chất rắn, bền cứng ngang với thép

cường lực chuyên để đóng tàu chiến, trông như rất mỏng mà thực chất thì chiếc bể này sẵn sàng thách thức với bất kì bộ hàm cá mập nào.

Hạo Bối quan sát bên trong, thấy Gia Lạc bất tỉnh mà cũng có chút lo lắng, không biết đã trôi dạt ở đâu tới, trong đây mấy ngày rồi. Trông mà lo chảy nước mắt. Hình như cái giây phút nhìn rõ gương mặt Lạc, Bối đã sợ như thế nào, vui sướng như nào, bây giờ vẫn còn chưa hết run. Cả thân thể như chững lại vài giây, tim cũng vì thế mà yên lặng, bất động và cứng đờ.

Hắc nhìn thấy bên trong, ngay phía dưới nắp đóng mở có một cần gạt màu đỏ. Cậu mím môi phân vân, liệu có thể nào...?

Vừa nghĩ tới, cũng chỉ đưa ánh mắt báo với Hạo Bối một cái rồi mở bật mạnh nắp bể bơi vào trong. Nước từ ngoài tràn vào cũng không ít, ngập tới hơn đầu gối. Cửa đóng kích, Hạo Bối từ bên ngoài lo lắng nhìn theo từng cả động của Hắc bên trong, lòng khắp khối mừng thầm, cũng muốn ngay lập tức chui vào đó.

Hắc gạt cần màu đỏ xuống, nước cuộn như lốc xoáy, ngay lập tức bị đẩy ra ngoài, chắc đó là công tắc không khí nén, đẩy xuống sẽ tự sinh ra một luồng không khí lớn, áp suất cao để đẩy nước ra bên ngoài. Hắc lấy tay ra hiệu cho hai người vào.

Cửa mở ra nhưng luồng khí rất mạnh đẩy hút hút ra ngoài thành lực lớn cả hai người vào, khó khăn lắm mới bám được vào cửa bể, nước vì thế cũng không lọt vào nhưng hai người bên ngoài cũng không thể vào.

Cậu tạm thời kéo chiếc cần đỏ về vị trí cũ, hai người nhanh thoăn thoắt bơi vào, nước biển mặn cũng được đà tuôn ào nhưng vì còn chút khí áp lực lúc này nên có phần chậm hơn

KỊCH...

Cửa kính nặng trĩu được đóng lại, Hạo Bối và Hải Đăng cười hỗn hển, Hắc nhắc hai người đi ra đằng sau để gạt cần áp lực lên một lần nữa cho nước bay ra ngoài. Hạo Bối nhanh vội đến bên cạnh Gia Lạc nâng nó dậy, bộ quần áo rần rì xanh ướt nhẹp, mái tóc sũng nước trộn với mồ hôi. Vẫn gương mặt ấy, vẫn đôi môi ấy, sao lại trông tiêu tụy khổ sở tới mức này?

Nghĩ đến, lòng hẫng lại thấy nhói, thương người con gái trên tay bao nhiêu thì hận kẻ đã gây ra chuyện này bấy nhiêu. Giờ thì quá đủ rồi, sẽ chẳng ai phải chịu nhường ai nữa. Hấn nâng nó dậy, đặt lên bậc thềm gần bàn điều khiển, lục mấy cái tủ kê trong bể kính, lấy nước nhấp nhẹ lên môi Gia Lạc.

Lạc tựa quây, hàng mi rung rung nặng trĩu không mở nổi. Hơi thở khó nhọc, cổ họng nặn đến khô rát. Nhất thời chẳng gượng dậy nổi, mắt mờ hờ hờ mờ mờ nhận ra gương mặt thanh tú, đẹp trai quen thuộc nhưng lại chợt thấy trống rỗng

"Là mơ phải không? Mình nhất định đang mơ rồi!"

Đầu đau như búa bổ, miệng mở hé hé đau rát như trọc rách ra, chắc do tiếp xúc nước biển quá lâu. Chân tay mềm nhũn chẳng tồn tại sức lực, toàn bộ thân thể rã rời, nặng trĩu như đá đè

- Cậu ấy bị sốc nước biển khá nặng cộng thêm việc bị thương nên muối thấm nhập vào cơ thể qua vết thương khá nhiều, cơ thể sẽ rã rời, chìm sâu trong hôn mê. - Hải đăng chậm rãi phân tích

- Thế phải làm sao? - Hạo Bối quỳ gối ngay bên cạnh Lạc lo lắng

- Phải hô hấp nhân tạo. Hay trong cổ tích người ta thường nói là dùng nụ hôn của hoàng tử để đánh thức công chúa ấy!

Nói rồi, Đăng cười, hai mặt hấn đỏ bừng. Thẹn quá hóa giận, hấn vặc lại

- Giờ là lúc nào mà còn đùa kiểu ý chứ?

Nói miệng thế thôi chứ con tim rần đánh đánh thình thịch từ lúc nào rồi cơ. Bàn tay hấn run run chồm lên nhau rồi từ từ hạ xuống giữa ngực Gia Lạc, miệng nói thầm

- Đây là tôi hô hấp nhân tạo đấy chứ không phải lợi dụng gì đâu nha...

Lạc có nghe thấy, tuy không rõ nhưng cảm nhận được có một bàn tay đặt trên ngực mình, Lạc chỉ sợ hấn sẽ thấy nhịp tim thất thường, đang đập như động đất 9 độ richter kia. Đành nhắm mắt xuôi tay thôi, thân thể này không còn cử động được nữa rồi.

Đừng được kích tim được hạ xuống, hấn đỏ mồ hôi hột, nhẹ nhàng lấy tay bọp nhẹ khuôn miệng, tay còn lại bịt mũi rồi thôi từng đợt khí vào trong lồng ngực. Lạc cảm nhận được, nó biết chứ, chỉ là giống như chết lâm sàng thôi, đầu óc cuồng loạn như muốn nổ tung, con tim càng đập nhanh và mạnh, còn nghe rõ những tiếng thịch gấp gáp.

- Thôi... dừng lại được rồi kéo có người tim đập nhanh quá đột quỵ thì chết - Đăng nhìn Hạo Bối mặt đỏ gay vì thôi lấy thôi để, cười khùng khục

Hạo Bối dừng lại, lấy tay lay nhẹ, Lạc cử động được một chút, mắt cũng mở hờ hờ, miệng khô khốc được hấn nhấp vài miệng nước để chịu hấn

- Cảm... ơn! - nó lí nhí, hai môi mở hé hé

- Tỉnh rồi... tốt quá!

Hắn vui mừng hơn hờ, vội nâng Lạc dậy rồi ôm trầm lấy. Lạc bất ngờ nhưng cũng vui lắm, miệng thì thảo

- Tôi cũng vui, đợi cậu mấy hôm rồi.

Cả hai sung sướng ôm trầm lấy nhau, chẳng ngại ngừng gì cả. Một lúc, Lạc chợt nhớ tới nhím, quay ra thấy Nhím đang được lớp trưởng hô hấp cho Nhím

- Oa... - Lạc không khỏi thốt lên đầy ngạc nhiên.

Lớp trưởng dừng cảm quá!

- Cậu cũng vừa được hưởng đặc ân đó từ tôi đấy. - Hắn lườm nó khi thấy nó cứ dí mắt nhìn hai người kia hô hấp nhân tạo cho nhau

- Hà? Cậu.... - Nó bối rối, tự nhiên nhắc đến làm nó ngượng chín người

Khi làm xong, Nhím cũng cựa quậy một chút, Nhị Hắc đứng lên quay mặt lại với tất cả mọi người, nghiêm giọng lại

- Đừng kể gì với bạn ấy việc vừa rồi.

Cả mấy đứa cứ ngẩn ngơ cả ra, cậu ấy ngại đúng không nhỉ? Eo oi, nhìn cái tai đo đỏ là biết liền à. Lớp trưởng bên ngoài mạnh mẽ thế thôi, chứ bên trong còn nhát lắm. Một khi mà Nhím biết lớp trưởng hô hấp nhân tạo cho mình thì có lẽ sẽ vui sướng mà phát điên cũng nên, theo đuổi cũng sắp tròn một năm rồi còn gì.

Mọi người ai vào việc nấy, Hạo Bối lại cùng Nhị Hắc tới bàn điều khiển xem mọi thứ trong khi đó thì Lạc đỡ Nhím ngồi dậy, nhấp chút nước cho đỡ khô môi rất hòng. Hai đứa ngồi băng bó hết mấy vết thương lại cho nhau, Hở miệng lại ngấm muối làm nó như bị phỏng rộp cả lên, mặt ngoài đã khô đóng vảy lại nhưng bên trong còn rỉ nước ra, may mà chưa nhiễm trùng.

Băng bó xong đầu đấy, cùng sự trợ giúp của Hải Đăng, ba người chuẩn bị kiểm đồ ăn, bụng đã kêu réo liên hồi.

- Đây, còn Thảo Mai? - Lạc đảo mắt nhìn khắp nơi.

Vừa mò mẫm tìm, thì ra nàng ta bị ngã tụt vào mồi bên trong góc, bị tù che mắt, Lạc xoay Thảo Mai nằm ngửa lại rồi dùng tay kích nhịp tim. Có lẽ rơi vào đồng băng trong góc nên không có vấn đề gì, mỗi tội môi hơi khô, mắt cũng nháy nháy hoạt động lại.

- Lạc, qua đây. - Nhím gọi hất

Lạc liền đưa chai nước cho Hạo Bối đứng không, kêu ra đó cho Thảo Mai uống, hắn nhăn mày khó chịu nhưng không dám cãi lời, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh nâng nỡ nhân của A2, nhẹ nhàng nâng đầu lên, rót ít nước một vào miệng. Bạn ấy mở mắt ra thì liền nhìn nhìn hắn không chớp mắt, chắc vẫn tưởng mình trong cơn mê ảo được gặp trai đẹp truyền thuyết. Cứ thế mà nhìn mãi không thôi, miệng còn chu lên định làm gì đó nhưng hắn đột nhiên thả tay ra là nàng ấy không kịp phản ứng ngã kịch một cái xuống sàn.

Chắc đau...

- Mày có nghĩ là, tất cả chúng ta đều đang ở trong một cái bẫy mà tên quỷ Tam Lan đó sắp đặt không? - Nhím hỏi, gương mặt nghiêm túc hơn cả.

Lạc nhìn Nhím một lâu, đành thờ dài một tiếng, mắt nhắm lại

- Cái điều mày vừa phát hiện ra, chắc nửa thế giới biết rồi đấy.

Nói rồi, Gia Lạc lại tập chung lực lượng mọi thứ xung quanh theo chỉ thị của Nhị Hắc.

- Nhiên Liệu sắp hết rồi, mà chúng ta còn cách mặt nước xa quá. - Nhị Hắc chán nản để Bể kính chế độ tự động rồi đi ra chỗ cà đấm đang lực đề.

Thảo Mai khi tỉnh dậy, thấy trước mặt mình là chàng trai tuấn tú phóng lãng trong lời đồn của các khối mà ngây ngất. Khoảng cách gần quá, có thể trông rõ cả đôi mắt nâu sâu thẳm lạnh lùng, cái mũi cao thẳng, đôi môi mỏng mềm còn hồng hồng, làn da pha giữa nâu với trắng đẹp không tỳ vết. Cái vết xước ở lông mày, rồi ở ngang mặt trông cũng nam tính phong trần tới điên đảo.

"Sao trên đời lại có người toàn mỹ lạnh lùng cao ngạo như vậy chứ, đến một cái liếc mắt cũng không thể hào phóng đưa ra cho mình sao?" - Thảo Mai nhủ thầm, đôi mắt ấy không ngừng liếc nhìn Hạo Bối si mê.

Nàng ấy tưởng rằng Hạo Bối đã chính tay cứu mình, là người ban cho mình sự mạng thứ hai, đã giành mình về từ tay tử thần một cách dũng mãnh. Người ta gọi đó là si mê mù muội, chắc khi rơi xuống, đầu có đập vào sàn nên bị đập đầu đó.

Cứ sung sướng lảng lảng mà ôm cái mộng tưởng anh hùng cứu mỹ nhân ấy mà ngồi một góc bể mủm mủm hoài, những người kia tưởng Mai còn mệt nên cứ để kệ ngồi đó.

Mai mỉm cười đến ghê rợn, trong đầu là những ý thức còn mơ: "Em nguyện dùng tấm thân này báo đáp anh, ân nhân cứu mạng".

Chương 58: Việc Của Cậu Là Phải Sống

Nhị Hắc đẩy chiếc cần gạt lên trước để bề kính di chuyển lên phía trên, Hạo Bối lục khắp nơi mà không thấy có bộ đồ lặn phản áp lực nào, nếu không có thì lên trên kiểu gì?

- Cơ hội ra ngoài thành công khi không có đồ lặn là bao nhiêu? - Hạo Bối hỏi

Hải Đăng dường như đã lờ mờ đoán được ra cái suy nghĩ của Hạo Bối, cậu ta suy đo một lúc rồi buông lời không mấy vui vẻ

- Với độ sâu này chắc khoảng 30% còn sống.

- Vậy hãy lái lên phía trên đi. - Hạo Bối mặc bộ quần áo lặn vào, chuẩn bị sẵn sàng

Nhị Hắc hiểu ra vấn đề, Hạo Bối đưa ra kế hoạch của mình, bây giờ ba cậu con trai sẽ mặc đồ lặn, ra bên ngoài và đẩy bề kính cho tốc độ nhanh hơn, nhiên liệu sắp hết rồi, khi gần lên mặt biển, tất cả sẽ ra ngoài và tự bơi lên phía trên mặt nước. Nhưng về sau, khi biết chỉ có mỗi Hắc điều khiển được cái bề thì lại e ngại

- Để đó... tôi sẽ ra bên ngoài đẩy cùng. - Gia Lạc nói, ánh mắt đầy quyết tâm

- Không được. Cậu bị điên à? - Bối phát câu

- Tôi điên đấy. Nếu không thì sao? Cậu đang coi thường tôi đấy à? - Lạc cũng giận giận như hét lên

Hạo Bối cũng giận không kém, mặt mũi đỏ bừng

- Cậu muốn chết thêm mấy lần nữa, cậu có biết khi này nhìn thấy cậu nằm đó tôi đã sợ như thế nào không? Cậu thì biết cái quái gì chứ, tốt nhất là ở im trong này đi.

- Cậu chính là đang coi thường tôi. Tôi nói cho cậu biết, tính mạng này của tôi, tôi chết hay sống, không liên quan gì đến cậu, nếu tôi chết mà những người còn lại lên được bờ thì tôi sẵn sàng. - Gia Lạc nhất định cãi bằng được.

Mọi người đứng xung quanh tuy chứng kiến những lời to tiếng đó nhưng cũng chỉ biết lắc đầu, không ai muốn ai phải ra ngoài, nhưng phải làm sao? Không thể cùng chết được.

- Nếu mày ra ngoài thì tao cũng ra. - Nhím nắm tay Lạc

- Mày vừa tỉnh, với lại sức mày không tốt bằng tao, chi bằng ở lại giúp cho Nhị Hắc với trông chừng cô bạn kia thì hơn.

Nhím nghe Lạc nói vậy thì cũng chẳng nài nẵng nhiều, Lạc mặc bộ quần áo vào, Hạo Bối nhất định không đồng ý, đành lại bằng được, lời nói gần như lạc hẳn đi

- Đúng là mạng của cậu, cậu sống hay chết không có can gì đến tôi nhưng tôi không thể đứng im nhìn cậu nguy hiểm được cậu hiểu không?

Lạc im lặng, giật thật mạnh bộ quần áo, từ tốn mặc vào. Hấn bắt lực nhìn, vòng tay ôm thật chặt nó, miệng nói nhỏ

- Cậu đúng là đồ cứng đầu. Được rồi, tôi sẽ cho cậu ra đó, nhưng nếu có mệnh hệ gì thì biết mặt tôi đấy.

Nói xong, Hạo Bối ôm xiết thật chặt, hấn rất sợ sau này sẽ không còn được ôm thân hình này nữa, sẽ không còn được hít hương bạc hà mát rượi, sợ sẽ không còn nhìn thấy nụ cười tỏa ánh mai kia.

- Tôi hứa... chúng ta sẽ ổn thôi. - Lạc cũng vòng tay qua ôm hấn thật chặt

Những người kia vây xung quanh, cùng rang tay thật lớn ôm tất cả lại. Từ đó kết thành nguồn sức mạnh to lớn, nguồn sức mạnh ấy cháy thành một đám lửa lớn sôi sục. Những binh sĩ tương lai, nhất định không vì chút việc khó khăn này mà buông tay từ bỏ. Sinh mệnh của mình phải do chính mình định đoạt. Phải cố gắng thì sự sống mới được mở ra

Nói rồi, ôm cũng xong rồi, ánh mắt nhìn nhau đầy tự tin và hy vọng, ai cũng sẵn sàng vào vị trí người đó. Hạo Bối, Hải Đăng, Gia Lạc mặc xong xuôi hết quần áo, hấn còn chính chu lại bình đường khí cho nó, nhìn mà ghen tỵ.

Thảo Mai chẳng biết làm gì, cứ loay quanh mãi. Lạc nói nhờ nàng ta dọn dẹp lại đồ đạc cho sạch sẽ trước khi trả lại chủ. Nhím nhanh nhẩu theo Nhị

Hắc tới bàn điều khiển, bê ghế ra ngồi kế bên làm phụ lái, oai phết.

- Sẵn sàng chưa, bắt đầu bật máy nén khí thì tất cả phải ra thật nhanh đấy. - Nhị Hắc quay ra dặn dò

- Sẵn sàng. - Cả ba đồng thanh

Ngay khi Hạo Bối bật máy nén áp lực đẩy nước thì Hạo bối cũng mở rộng được cửa bể, ba người nhanh chóng bơi ra ngoài, bám thật chắc vào mép bể. Dòng nước bị đẩy ra ngoài thì kéo chặt cửa lại.

Bước đầu coi như hoàn tất, ba người đập tay nhau. Gia Lạc từ khi bị cuốn vào xoáy nước tới giờ vẫn hơi sợ chạm nước. Thực ra nó cũng chẳng nhớ tại sao mình lại xuất hiện trong cái bể, chỉ nhớ khi đó luồng nước cuốn rất mạnh, kéo cả ba người xuống xoáy sâu trong biển, khi ấy đã buông thông vì quá kiệt sức, mắt cũng nhắm nghiền lại, nước biển xâm nhập vào cơ thể qua vết rách mà đau đớn, sốt vô cùng. Khi nước tràn hết vào khoang mũi, ngạt thở sặc sụa cũng chỉ kịp nghe thấy huỳnh một cái lớn, cả thân người khựng lại, bên dưới lưng là bề mặt cứng, cảm tưởng như đã chạm đáy biển rồi, sau đó ngất đi không còn biết gì nữa.

Hạo Bối ra ám hiệu gạt đầu, ba người vào ba vị trí ở ba góc bể phía sau, chân đạp mạnh, tay ra sức đẩy bể kính lớn. Nhìn trông mỏng manh mà nặng không tưởng, khối lượng chưa tính vật thể bên trong ước chừng phải đến nửa tấn. Ba người nghiêng rặng nghiêng lợi, dùng hết sức bình sinh, chân đạp thật lực mà mới nhích đi nhanh hơn chút xíu.

Có lẽ dùng cách này không được, mỗi người ở một góc, lực đẩy sẽ bị tán ra toàn bộ làm tiêu hao rất nhiều, bây giờ nên tập chung đẩy một chỗ, lực đẩy tác động tại một điểm lớn sẽ phát sinh ra lực lớn hơn, đó là còn chưa tính tới áp lực nước, đây là phương pháp duy nhất.

Mà cũng không hiểu nổi, cái bể này làm bằng chất liệu gì, sao lại có thể tồn tại được ở độ sâu này chứ?

Quả thực, dòng sức tại một vị trí có kết quả tốt hơn, bể nước di chuyển nhanh chóng, phải di chuyển lên phía trên, thực như gánh trên vai một quả núi, không hề đơn giản, nhưng dần dần rồi, cũng quen đi, bà vai đỡ đau rất hơn

- Làm được không? - Hạo Bối nói rất nhỏ với Gia Lạc

Lạc gạt đầu, ánh mắt đầy hy vọng, sức lực mới khi này còn cạn kiệt mà giờ nặng lượng như bùng cháy. Mỗi khi con tim có hy vọng thì cơ thể sẽ sinh ra một lượng lực nhất định, nhưng chỉ được trong một thời gian ngắn, đó chính là cấu trúc cơ thể kì lạ của Gia Lạc, nó không biết nữa, nhưng sau khi sử dụng nguồn năng lượng bùng cháy đó, nó sẽ ngất đi một lúc để cơ thể tự hồi sức lại. Bây giờ đang là dưới biển, không biết tác dụng được bao nhiêu nhưng Lạc muốn thử.

Bể kính càng lúc càng nặng hơn, như cả tấn đá đè lên ba con người nhỏ bé, nhiên liệu đang ở vạch báo động rồi.

- Còn cách mặt nước biển bao nhiêu? - Lạc hỏi

- Chắc là 300m nữa thôi. - Hải Đăng trả lời.

Với độ sâu này, an toàn hơn nhiều rồi, đối với những người chuyên bơi lội như Hải Đăng và Hạo Bối thì chắc không vấn đề gì, Lạc cũng có thể cảm cự được, nhưng Nhím lại rất yếu trong môi trường nước, cô nàng Thảo Mai kia cũng chưa biết như nào, không thể liều được.

Vậy, còn một cách duy nhất...

... là dụng đến sức mạnh vượt trội đó. Nhưng sau đó, Lạc sẽ rơi xuống dưới... mãi mãi.

Nó lượng lự, rồi lại nhìn hấn, đã hứa với hấn rồi, đã nói là sẽ ổn mà... nó phải làm sao đây.

Bể nước nặng nghiêng xuống vai Hải Đăng, cậu ta dường như không thể trụ được nữa, miệng chỉ kịp kêu một tiếng nhỏ, áo lặn bị rách, máu từ bên trong loang ra tương phản biển xanh rõ mồn một.

- Không sao chứ? - Lạc hỏi

Đăng lắc đầu, nhưng Lạc biết, với sức nặng này, nhất định sẽ làm nát xương vai cậu ta, chỉ cần cậu ta buông lỏng một chút.

Sợ thì cũng đã sợ rồi, còn gì để mất nữa đâu.

Lo lắng duy nhất chỉ là không nỡ thấy hấn đau lòng, nó không dám đặt cược mạng sống của mình cho tử thần. Nhưng... chỉ có duy nhất nó làm được điều này.

Phải thử thôi... là cách duy nhất rồi.

"Mình... mình không thể nhìn mọi người như vậy được. Hạo Bối à... xin lỗi."

Lạc nghĩ thầm, nở một nụ cười thật tươi, mắt mở to. Hấn thấy Gia Lạc hành động tự nhiên khác lạ thì vô cùng lo lắng, không hiểu nó đang định làm gì, ngay lập tức lớn giọng

- Cậu muốn làm gì vậy? Hả?

Lạc nhìn Hạo Bối, lại là cái nụ cười ấy, sao mà trông quen quá đỗi, nụ cười khi hai người rơi xuống vách núi, nụ cười trước khi Gia Lạc rút cái kẹp tóc ra đâm vào tay Hạo Bối.

"Không lẽ nào... cậu ấy..." - Hạo Bối chợt nhận ra

Hắn lắc đầu lia lia nhìn Gia Lạc, nhưng nó cố tình không quay mặt ra nhìn Hạo Bối, nó sợ nhìn rồi sẽ không thể làm được nữa, hãy để mọi thứ tự nhiên.

Gia Lạc đưa tay lấy sức, rướn người lên trên, ra hiệu cho Nhị Hắc nhấn tốc lực xả năng lượng lần cuối, Nhị Hắc tuy không biết lý do tại sao lại phải dùng tất cả nhiên liệu một lúc nhưng cho rằng Hạo Bối có kế hoạch nên làm theo. Cậu nhìn Nhím, lắc đầu, tay đặt sẵn lên nút BRGH (Breakthrough - đột phá).

- Được chứ, nguy hiểm quá! - Nhím hỏi

- Chắc là được.

Cậu chưa bao giờ làm một việc khi không biết rõ động cơ như này. Nhưng vốn dĩ từ khi vào trong Ưu Nhiệt thì đã chẳng có gì nằm trong tính toán nữa cả. Mọi chuyện đều là bất ngờ, nhanh tới mức giờ cậu không còn nhớ nổi mọi chuyện tại sao lại ra nông nỗi này.

Cậu chỉ còn biết thờ dài, nhìn xuống phía dưới, Gia Lạc giơ ngón tay cái lên ra hiệu. Cậu ấn nút, cả mộ máy nặng nề rú gào lên những tiếng rầm rầm, rung chuyển hết mọi thứ bên trong.

Tốc độ nhảy vọt.

Lạc cười đau đớn, nhìn Hạo Bối đang tức giận mà bất lực không thể rời khỏi đó. Đưa ngón cái hướng về phía cậu, thời gian giả như dừng lại nhỉ?

Điều ngu ngốc gì sắp xảy ra thế?

"Ồn thôi mà!" - Nó nghĩ

Nói rồi, gồng hết cả cơ thể nhỏ bé, cơ tay căng lên nổi những gân xanh. Ánh mắt sắc đậm đậm như một mảnh hổ. Nguồn sức mạnh tiền ảm bị kích động, xô lồng, kịch phóng.

Bể nước lao đi, nhanh, hai người con trai ở hai phía kia dường như bị băng ra khỏi, cảm giác cơ thể mình đang bị chính cái bể kéo đi chứ không phải do mình đẩy nữa.

Nó cắn chặt răng, nhắm chặt mắt, nước mắt chảy ra khóe mi, nó mệt quá, đã đi đến đâu rồi, buông tay được chưa?

Chút năng lượng cuối cùng của bể kính kiệt sạch, nó cũng kiệt sạch, chỉ cách bể nước khoảng 10m, nó mờ mắt ra, nhìn mọi thứ, lần cuối....

Đôi tay trở lại trạng thái ban đầu, yếu ớt miết theo thành bể rồi rời hẳn ra. Nó nhắm mắt lại, chờ đợi sự buông rơi. Ba người bên trong thoát ra khỏi bể kính, nhanh chóng bơi lên phía trên mặt nước, Nhị hắc kéo Nhím bơi thật nhanh, nguồn oxy cạnh kiệt khiến Nhím sợ hãi, vùng vẫy rất mạnh, cậu bên cạnh nắm chặt tay, ôm vào lòng rồi bơi lên phía trên. Hải Đăng cũng kéo Thảo Mai lên, Hạo Bối vui mừng bơi lên nhưng hắn dần nhận ra, Gia Lạc, không ở phía trên này.

Hoảng loạn.

Đâu rồi....

Gia Lạc đâu rồi.

Hạo Bối đưa mắt tìm kiếm khắp nơi, nước biển màu xanh sẫm đã dấu người con gái ấy ở đâu rồi?

Hắn bất lực gọi to, những giọng nói ấy hoàn toàn biến mất trong dòng nước sâu thẳm, không khí nén trong bộ đồ dần hết, hắn khó thở hơn.

Và rồi, hắn quyết định, lặn xuống dưới.

"Cậu đã hứa với tôi... đừng có dễ dàng nuốt lời như vậy" - Hắn đau đớn tìm kiếm phía dưới.

Tìm..

Mênh mông, hư ảo, chìm đắm...

Rớt cuộc... đang trôi ở đâu rồi.

Hắn mất bình tĩnh, hắn cứ găm mình thật sâu xuống dưới biển, mặc cho lồng ngực bị áp lực đè nén đến đau tức.

Nước mắt không thể chảy được ra, hấn tức giận điên cuồng, người đâu, rốt cuộc là đang ở đâu hả?

"Có phải lật tung đáy biển, tôi nhất định sẽ tìm ra cậu. Việc của cậu là phải sống." - Hấn nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Liệu Cậu Có Hy Sinh Tôi Không?

Đáy biển chấp trùng muôn vàn ngọn sóng, bóng người với mái tóc nâu dài trôi vô định. Hấn lấy hết sức mình bơi thật nhanh tới. Khoảnh khắc chạm tay vào, sao mà nó rạo rực, hấn sợ tới mức tưởng mình vừa chết đi sống lại, tìm ngừng cả đập. Người con gái bé nhỏ ấy, là của hấn, không phải của biển bao la.

Hấn ôm chặt lấy nó, bơi những sải dài, mặt nước còn xa vời, ánh nắng mới chớm nhẹ chút sáng. Gia Lạc vẫn tĩnh lặng như tờ, đôi mắt nhắm nghiền lại. Hấn chợt dừng, để người nó song song mình, lật mủ ra, chính tay dứt ống oxi của mình ra để chặt lên mặt nó rồi tiếp tục bơi lên tiếp. Gương mặt hấn tím đi, hai má phồng lên rõ ràng. Lồng ngực như khô cứng lại, chút không khí biển mất làm não rung lên khó chịu. Hấn không thở được, nghẹt rồi nhưng còn nó, hấn cần cứu nó, hấn không cho phép mình nhắm mắt hay buông tay.

Lạc chợt thấy căn thân thể nhẹ bẫng, hơi thở yếu ớt phục hồi trở lại, bình ô xi đã cạn nhưng đủ cho nó thoát khỏi tay tử thần. Đôi mắt vừa mở ra cũng là lúc nhìn thấy hấn gắng gượng ngay bên

"Cậu... cuối cùng cậu đến rồi!" - Nó mừng thầm.

Nhưng sắc mặt hấn chuyển xanh hắc, đôi mắt mù mờ nhắm chặt. Nó trông mà sợ hãi, chân tay run lẩy bẩy, hấn bắt đầu thả dần tay ra, hấn kiệt sức rồi..

"Nếu đã sống, nhất định hãy cùng sống." Nó mỉm cười, tay kéo tấm truyền khí oxi trước mặt ra, cố nén hít một hơi thật sâu thật nhiều lần cuối.

Bình oxi bị nước cuốn tuột theo xuống tận đáy biển lơ lửng.

Gia Lạc ôm lấy đầu Hạo Bối truyền tất cả chút khí oxi cuối cùng đó cho hấn, đôi môi chạm nhẹ, hấn như bừng tỉnh. Hai mắt mở chạm nhau, tuy ngược nhưng không ai có thể nói thành lời. Từng đợt hơi truyền nhau, thêm chút dư vị âm ấm, mềm mại, sao mà ngọt ngào thế?

Hấn đặt hai tay thật nhẹ lên vòng eo nó, miệng cắn chặt không cho đứt ra, vì ai mà hấn suýt chết chứ? Tới giờ thì không còn đơn giản là truyền oxi nữa rồi, mà đó là hôn...

... một nụ hôn trên bờ vực sự sống - cái chết.

Đâu ai ngờ được chứ, như nó ngọt ngào, kéo thật dài, thật lâu, lâu tới mức Lạc chẳng nhớ nữa, ánh mắt trìu mến, tình cảm là thứ nó nhìn thấy cuối cùng khi mình nhắm mắt lại. Đôi môi nồng ấm vẫn cố giữ không buông.

....

Ánh nắng mặt trời chói chang chiếu thẳng vào mắt khiến nó bừng tỉnh lại, bãi cát trắng tinh, tiếng sóng vỗ bờ dào dạt, không khí ngọt ngào biển mát, thay vào đó là những cái chạm nhẹ của gió mát buổi sớm mai.

Quả thực, những ngày gần đây, chẳng biết đâu là đêm là ngày, lúc mê lúc tỉnh, lúc lại quá đau đớn mà quên mọi thứ, cũng chẳng thể nhớ mình lưu lạc bao nhiêu lâu. Bỗng, Lạc chợt nhớ tới hấn, vội đưa mắt kiểm tra. May quá khi hấn cũng đang nằm bên cạnh, hơn nữa lại đang mở mắt nhìn nó âu yếm.

Đôi má ai kia ửng hồng, vội quay mặt đi, hấn mãnh liệt kéo người sát lại

- Còn muốn trốn? Tôi không tìm nổi nữa đâu.

Tiếng nói thì thầm bên tai khiến nó rùng mình, tim đập mạnh

Thịch... thịch... thịch...

Nó nhìn hấn mơ màng, xung quanh trở nên vô hình, chỉ có gương mặt tuần tú bánh bao bị xước ngang xước dọc, môi sưng, da trầy, sao mà thâm trầm nhưng vẫn đẹp trai lắm, vì những vết xước đó, chính là vì tìm kiếm nó, vì cứu nó mà ra. Đưa những ngón tay nhỏ, chạm thật nhẹ những vết rách, lòng tự nhiên thương kinh khủng. Tủi tủi buồn buồn nước mắt như nào lại ứa ra.

Sao chuyện tồi tệ này lại xảy ra cơ chứ. Liệu có nên... nên thẹn hấn để bù đắp tất cả không? Nói rồi, nó nâng người lên một chút, môi khẽ chạm lên trán hấn, nhẹ thôi nhưng cũng làm hấn rạo rực.

- Thơm trán thôi à? - hần hựt hẩng

- Chứ muốn sao?

Nó tròn mắt nhìn, hần cười gian manh đặt nhẹ một nụ hôn thật ngọt lên môi nó. Nó giật mình, mắt mở trừng trừng, đây người ta gọi là cưỡng hôn công khai sao?

Cái chạm rất nhẹ nhưng mê man, đôi môi di chuyển chậm chậm quyến luyến không thể rời ra.

Vài giây trôi qua, xao xuyến mãi mới rời ra được. Hần nghiêm túc cắt lời

- Gia Lạc này... cậu làm bạn gái của Hạo Bối được không?

- Cái này... - Nó ngập ngừng, còn quá đôi mắt ngờ.

Đang còn mãi mê suy nghĩ xem mình mơ hay tỉnh thì một tiếng gọi thất thanh

- Hãy... bây giờ là lúc nào rồi mà hai người còn nắm lấy tâm sự, có nhanh lên không, chúng ta tìm được lối đi rồi.

- Tiểu Bạch? Sao cậu lại ở đây? - Cả hai người giật mình vội buông nhau ra, ngỡ ngàng trước sự xuất hiện của Tiểu Bạch.

- Thôi đi nhanh lên, mọi chuyện kể sau..

Ba người vội vã chạy vào trong rừng, bên trong Nhị Hắc và Hải Đăng dùng dao vót nhọn những cành củi lớn để làm thêm vũ khí.

- Tỉnh rồi à? - Nhím chạy tới nắm tay Gia Lạc.

Nó giật đầu, mắt nhìn không thôi gương mặt xinh đẹp của Nhím bị sứt trọt cả da, những vết lên da non chưa kịp bong vảy đen con nhám nhò từ trán tới cổ. Trông mà xót ghê gớm, rồi lại tự tượng tượng cái mặt mình cũng không khác gì.

Thực ra, nó chẳng nghĩ mình sẽ sống tới giờ, đã có phút tự buông tay mặc số phận nhưng giờ thì không, tính mạng này giờ đây không phải của riêng mình, là do người khác cứu lại, nó không thể đánh mất một lần nữa.

Và lại, có cần quay về, một cách bình an để có thể trả lời câu hỏi ấy...

Giản Niên(Đậu) cũng đã tới, gương mặt đó vẫn nghiêm túc không có gì thay đổi, phải chăng chỉ đã mái tóc ướt nhẹp, đôi môi bợt đi nhiều. Chắc cũng đã lo lắng nhiều lắm.

- Xong rồi... bây giờ, nhất định dù có chuyện gì xảy ra, tất cả đều phải đi cùng nhau, tay phải nắm lấy nhau thật chặt. Trò chơi nên kết thúc ở đây rồi.

Nhị Hắc đứng dậy, mặt rất quyết tâm, một cách nghiêm túc, con người cậu trước giờ đã vô cùng lạnh lùng dững mảnh, nếu Hạo bối được ví như mảnh hổ thì Nhị Hắc chính là đại bàng, đôi mắt sắc lạnh như băng, dễ dàng nhìn được ý chí trong đó.

Cả đám đi theo cặp: Hạo Bối- Gia Lạc, Nhị Hắc - Nhím, Tiểu Bạch - Giản Niên, Hải Đăng - Thảo Mai. Đi theo cặp như vậy sẽ rất dễ dàng thực hiện phối hợp đồng đội, bài học đầu tiên khi ở trại huấn luyện Thiên Miên này.

- Trưởng ngại vật đầu tiên "Vượt tường đá" - Nhị Hắc đưa khẩu lệnh

Mặc dù luyện tập chưa được nhiều nhưng Gia Lạc, Nhím và Đậu thực hiện rất tốt, đồng đội nam lên cũng rất nhanh. Chỉ còn Thảo Mai và Hải Đăng là chưa thể lên được.

- Cố lên, cậu đập mạnh chân một chút nữa Thảo Mai ạ, tôi sẽ ở trên này bắt lấy tay cậu. - nó trấn an Thảo Mai sau hai lần đập vách không thành công.

- Nhưng... tôi sợ... - Thảo Mai gần như phát khóc.

Gia Lạc im lặng, nếu cô ấy cứ sợ hãi như vậy, thì tốt nhất là đứng ở đây và đợi cứu hộ đi. Đừng làm cản bước chân mọi người.

Gia Lạc cùng mọi người quay đi, tiếp tục bước, Thảo Mai càng sợ hơn khi bị mọi người bỏ lại, bóng dáng họ dần đi khuất

- Nếu cậu còn không lên, tôi sẽ để cậu lại đây. - Hải Đăng lùi ra xa lấy đà để bật tường đá.

- Khoan đã, đợi tôi... tôi lên được mà... đừng bỏ tôi.

Thảo Mai chạy lùi ra thật xa, lấy đà, chạy những bước thật nhanh, nhắm mắt và bật lên, khi bàn tay đập xuống, cũng là lúc bám được vào mép đá, nhưng sức nặng cơ thể khiến cậu ấy không thể vron người lên nổi. Sự thất vọng lại độc chiếm, tiếng hô rướn người của Hải Đăng từ bên dưới vọng lên, cô nàng khóc thật sự, nặng quá, tay như muốn gãy rời.

" Hóa ra từ trước giờ mình vô dụng đến vậy!" - Thảo Mai tuyệt vọng dần buông tay ra mềm đá

Bỗng, có bàn tay vững chắc bắt lấy tay Mai kéo mạnh lên. Mai bất ngờ, tròn mắt nhìn

- Hạo Bối... cậu...

Khi an toàn leo lên, Hải Đăng cũng đã tới, Thảo Mai lí nhí ngượng ngùng cảm ơn Hạo Bối, ánh mắt con tim đều đập rộn ràng, hơi ấm của hắn trong lòng bàn tay còn dư vị, nàng ta nắm chặt tay lại, mong cảm giác tuyệt vời đó đừng biến mất. Hạo Bối dường như chẳng biết sự rung động trong lòng Thảo Mai vẫn vô tư chạy lại chỗ Gia Lạc tiếp tục nắm tay Tất mọi người còn đứng đợi cả ở đây thì vui mừng lắm, hóa ra không phải họ bỏ rơi, họ chỉ là làm tăng ý chí vượt qua của cô nàng thôi. Mọi người mừng thầm vì đã vượt qua thử thách đầu tiên.

- Nắm tay chắc một chút, chúa bị lạc ạ! - Hạo Bối xiết chặt tay Gia Lạc lại, kéo lên kế ngang

- Nhẹ một chút, tay đau quá! - Lạc kêu lên, mặt mũi nhăn lại

Hạo Bối giật mình nhanh chóng đưa bàn tay Gia Lạc lên xem xét, có vết rách dài ở giữa ngón trỏ và ngón cái, có thể do lúc nãy nhảy qua tường đá nên bị đã móc phải.

- Miệng vết thương lớn như vậy mà không nói gì? Cậu ... đúng là rất biết cách làm người khác lo lắng đấy.

Hạo Bối tức giận, gằn giọng với con nhỏ ngốc nghếch, lúc nào bị thương cũng muốn tự mình chịu đựng, hắn đưa bàn tay lên, lấy chút bông còn sót trong ba lô của Nhị Hắc rồi xé miếng vải trắng băng lại

- Đau không? - hắn hỏi, miệng thổi thổi mấy hơi

- Một tí thôi. - nó ngây ngốc đáp lời.

Đường đi tiếp tục chạy dài, những bước tường lớn không còn là chướng ngại vật nữa, cũng chỉ là bước tường nhỏ nhảy qua dễ dàng thôi. Những hố lớn sâu ngun ngút không đáy, phía trên chỉ có đúng một sợi dây nhỏ để đu qua. Quả thực rất thách thức người đi, nhưng không qua đó thì không còn con đường nào để sang bên kia.

Từng người một, đầu tiên là Gia Lạc bám thật chắc vào dây, quấn vài vòng ở tay.

- Cứ bình tĩnh, có tôi rồi! - Hạo Bối trấn an.

Lạc gật đầu, nở một nụ cười, không sợ đâu mà, nó biết, chỉ cần hắn ở đây, sẽ không để nó gặp nguy hiểm

Cứ thế, từng người một, đu qua thành công. Trèo đèo lội suối không biết bao nhiêu lần, qua mỗi chặng thử thách lại có mảnh vải màu đèn được thêu chữ khác nhau "Chúc mừng những anh hùng, mau lên nào, ta đang thèm thịt đấy.", " Các người cũng có chí khí đó... mau đến cứu đám bạn của các người khi chúng còn sống".... và rất nhiều những lời thách thức khác.

Dần dần, từng chướng ngại vật khó nhất cũng đã vượt qua... những bậc thang đá dài miên man dẫn tới đỉnh núi hiện ra.

- Tại sao ngay từ đầu chúng ta không nhìn thấy chỗ này nhỉ, cùng là ở Ưu Nhiệt mà. - Lạc thắc mắc

- Đúng vậy, hơn nữa đây còn ra bìa rừng ven biển, chúng tôi đều đi gác qua một vòng. - Hạo Bối thắc mắc

Mọi người vừa đi vừa tìm lý do, cũng có thể do địa hình, do ánh sáng hoặc có thể khi đó, có một tán lá lớn che mất lối thang đá mòn này nên không biết.

Những bước chân bước chắc chắn, những bậc đã vừa trơn lại bị mòn vào rất sâu, quả thực nếu ngã xuống thì...

- Đã bảo không được nói lòng tay cơ mà! - Hạo Bối cúi nắm chắc tay Gia Lạc lại

- Tại hồi mới ý...! - nó nhăn nhó

- Im... đi vào trong, cứ sấn sấn ra ngoài lại lộn cổ xuống. - Hạo Bối kéo Gia Lạc vào bên trong sát vách đá, còn mình đi ra phía không có lan can, bên dưới hoàn toàn là biển.

Tay đang nắm bỗng hắn bỏ ra ôm chặt ngang eo làm nó giật mình, kêu leo nhéo

- Đây... cậu lợi dụng à?

- Hừm... cậu đã thấy ai lợi dụng đồ của chính mình chưa?

Nó im lặng, mặt ngệt ra, gì mà của hắn... nhưng cũng đúng thôi, mạng này là hắn cứu mà.

Thảo Mai nặng lòng, sống mũi cay cay nhìn chặp đôi tình cảm đi ngay phía trên mình, con tim đập rối loạn đau nhói. Rốt cuộc, người ta không hề để ý đến cô ta.

Con đường thang đá đỏ dài miên man, đi không biết mất bao lâu mới đến được tới nơi, phía bậc đá cuối cùng, chính là một bức tường đá nửa, chân tay đã mệt rã rời rồi mà vẫn phải cố sức bê lên. Tiếng động rầm rầm, cứ tưởng phải nâng tường đá lên, ai ngờ nó tự nhấc lên, đỡ mệt.... mà cũng rất nghi ngờ.

Bên trong, sao trông tối tăm thế này, ánh sáng mặt trời như bị thế lực hắc ám che khuất. Tất cả bước những bước thăm dò đầu tiên, khi người cuối cùng vào thì cửa đá cũng sập xuống. Chắc chắn rồi, đây lại là một khúc rừng được đặt trong cái lồng kính tròn rồi.

- Hầy... ai lại rảnh hơi dựng ra mấy nơi như này thế? - Tiểu Bạch tới xem xét những bức tường kính cong cong chắc chắn tô màu đen sì.

- Đi thôi, đừng động chạm lung tung, chẳng biết có bao nhiêu cái hồ chôn người được đặt phía dưới đâu

Nhị Hắc một lần nữa nhắc nhở cả đoàn không được tự ý động chạm vào thứ gì trong đây. Họ dò dẫm từng bước, ánh đèn pin mờ nhạt len lỏi từ trên cao nhìn chỉ là những đốm sáng ma chơi.

Đang đi, bỗng dưng có tiếng nói âm vang, rung động cả cây lá, kèm theo đó có cả tiếng gió hun hút, chim quạ rồi cú bay ra vù vù như vỡ tổ

"HAHAHAHA... Ta đã đợi các người lâu quá rồi đó, Nhưng các người cũng thật có phúc khi vượt qua hết những chiếc bẫy ta ân cần dành cho cá người. Bây giờ các người có muốn trao đổi chút không? Đơn giản thôi, một đổi một nhé, chỉ cần để lại 4 đũa, ta sẽ cho 4 đũa còn lại an toàn rời khỏi đây."

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Bốn Thiếu Gia Sẽ Cho Người Biết Tay.

Tiếng nói ồn ào vang vọng nhưng trong động lớn, toàn thân nó lạnh toát, không nghĩ mọi việc lại như này.

- Người là ai... có giỏi thì ra mặt đi! - Hạo Bối tức giận

"Ta là ai không quan trọng, nhưng điều quan trọng là ta chính là người quyền lực nhất ở rừng Ưu Nhiệt này. Vậy nên các người ngoan ngoãn giao dịch đi, đừng mong đám cứu viện nữa, vì chúng mãi mãi không tìm ra nơi này đâu. Haha..."

Tiếng loa ồm ồm vẫn vang liên, tiếng cười man rợ không ngớt. Hạo Bối nắm tay Gia Lạc thật chặt, nói thầm

- Đừng lo, miễn là tôi còn ở đây, sẽ không để cậu thiệt hại gì đâu.

Gia Lạc nép sau lưng Hạo Bối gật nhẹ, trong lòng tuy sợ nhưng cũng rất vui, ít ra là nó có một chỗ quan trọng trong tim Hạo Bối, được hấn bảo vệ che chở, như vậy thì tất cả mọi thứ trên thế giới này, không có gì phải sợ cả.

- Đừng đùa nữa, có chết, chúng tôi cũng không bao giờ hy sinh một ai đó để thoát ra đâu. - Nhị Hắc nghiêm giọng thét lớn để đáp lại lời nói của tên Quỷ

"Vậy là các người vẫn cứng đầu? Vậy được, ta sẽ cho các người nếm thử mùi vị chống lại Tam Lan ta. Tuy là ta thích nếm thịt tươi ngon nhưng lần này phá lệ một chút cũng không vấn đề gì."

Sau đó vẫn là những tiếng cười man rợ, trong lòng ai cũng lo lắng, sức lực cạn kiệt sạch, vốn dĩ ban đầu cứ tưởng rằng mọi chuyện đơn giản chỉ là đi lạc, ai ngờ được lại rắc rối nguy hiểm như vậy.

- Vậy, chúng ta nên làm gì đây? - Nhím kéo tay Nhị Hắc

Hắc im lặng, lau vết máu còn chưa khô trên khóe miệng, gương mặt nhợt nhạt, mái tóc ướt nhỏ giọt, chỉ còn đôi mắt đen lạnh lùng ấy là còn mãnh liệt cứng rắn

- Chúng ta, là một khối, không thể tách rời.... cho dù có chuyện gì xảy ra, nhất định sẽ cùng nhau vượt qua!

Nói rồi, tám người lòng tay ôm lấy nhau thành vòng tròn, đầu chạm nhau, có người khóc, có người lặng im, gương mặt ai cũng tĩnh lặng. Họ chấp nhận, sẵn sàng với những chương ngại vật tiếp theo. Miễn là bên nhau, nguồn sức mạnh vô hạn ấy sẽ tồn tại, chỉ cần cùng cố gắng, ngôi sao năm cánh nhất định sẽ đem lại may mắn.

- Mọi người, mau chóng lấy lại phong độ, chúng ta nhất định thoát ra được. - Nhị hắc lấy lại vẻ bề ngoài lạnh lùng.

Mọi người nắm chặt tay nhau, đi thành nhóm, nhất định băng qua khu rừng kính này để ra ngoài.

Bước từng bước chân thật chậm rãi, chắc chắn, đề phòng những cái bẫy.

- Cậu dù có chuyện gì, cũng không được buông đôi tay tôi ra biết chưa? - Hạo Bối siết chặt tay Gia Lạc

- Biết rồi mà.... tôi sẽ bên cậu. Đừng bỏ rơi tôi nhé! - Lạc nép người vào tay Bối, trong lòng đầy rạo rức

- Ngốc... tôi có bao giờ bỏ rơi cậu chưa!

Hai người lăm bằm, lăm mấy người đi phía trên nghe thấy hết, cũng chỉ dám cười thầm. Càng đi sâu vào phía trong thì càng lạnh, gió rào rào từng cơn một, có khi lại mạnh bật hồn như muốn cuốn văng tất cả.

Giữa rừng có một khoảng trống lớn, một bãi cát màu trắng vàng. Bọn họ ngạc nhiên dừng lại, trên bãi cát tròn không có gì cả, tự nhiên lại cảm giác mất hướng, không biết mình nên đi đường nào. Từng bước chân theo nhịp đập thình thịch tiến ra giữa khoảng đất rộng. Nhị Hắc nhíu mày quan sát mọi nơi. Bỗng nhiên, đất rung lên âm ầm, cát bụi mù mịt giăng kín, tim hấn thất lại, nỗi lo lắng dâng bất tận, tay quyết nắm chặt, không còn thể nhìn rõ nhau nữa. Gió mạnh khiến cát như cơn bão lồng lộn mù mịt

- Hạo Bối... cậu.... - Gia Lạc lo lắng thất thanh

- Tôi vẫn ở đây, đừng sợ!- Hạo Bối trấn an, cố kéo Gia Lạc vào ngực mình.

Lại là một cái bẫy, cát dần rơi xuống, tản hết ra, bãi cát khi nãy để lộ ra chững cọc sắt lớn, từ bốn phương tám hướng, các cột sắt dựng đứng mọc lên, đất vỡ bung ra, họ cố chạy thoát nhưng không kịp. Những cột sắt đó tại thành một cái lồng sắt rộng lớn, nhốt tất cả bên trong rồi đột nhiên rơi xuống một hố lớn đen ngòm

- Á...Á - tiếng hét thất thanh của bọn họ.

Lồng sắt rơi xuống, rồi đột nhiên khựng lại khiến ai cũng chóng hết cả mặt, bị treo lơ lửng trên không đầu bên trên móc vào một dây xích lớn. Ánh sáng của những ngọn đuốc thấp lên sáng rực

- Tôi đây rồi sao? - Gia Lạc nói

- Không biết nữa... có thể.

Hạo Bối ngồi bệt xuống đáy lồng, trấn tĩnh lại, tim còn hỗn loạn...

Nó nhìn xung quanh, rộng lớn, nhưng là những vách tường cũ kĩ ẩm mốc, rêu đóng một chập đầy cả phân, dương xỉ bò nhồm nhoàm như đàn rắn.

HAHAHAHA...

Tiếng cười lớn vang vọng phía xa, bóng đen dần dần tiến tới, dáng người ngồi trên một chiếc xe lăn tự động lù lù đến gần như một bóng ma tỏa ra hơi lạnh lẽo

- Các người... thấy thoải mái không? Suy nghĩ từ nãy rồi, giờ ta cần nghe câu trả lời.

Tên quỷ cười, con quạ đậu trên góc trái lưng tựa xe đẩy kêu quang quác những tiếng oán thán thê lương. Con rắn lục nhỏ tí quấn quanh tay con quỷ không ngừng thè thụt cái lưỡi đỏ lòm, đôi mắt nhìn vào chiếc lồng thèm muốn.

Gia Lạc nhìn rợn hết gai ốc, ngón tay giật rung liên hồi vào tay Hạo Bối, hấn thấy vậy càng siết mạnh, miệng không ngừng trấn an "Bình tĩnh, đừng sợ!". Nhưng làm sao bình tĩnh nổi chứ, quả thực quá đáng sợ rồi.

- Rốt cuộc ngươi muốn gì? - Tiểu Bạch tiến lên sát thành chiếc lồng, mắt đăm đăm hướng về phía con quỷ.

Con quỷ mặc chiếc áo có cái mũ đen rất rộng, che kín từ đầu đến chân, một tấm khăn trắng quấn rất gọn nửa dưới khuôn mặt vừa kịp để lộ đôi mắt màu xanh lè. Dáng vẻ, trông cao lớn, khỏe mạnh, không giống một người bị tàn tật phải ngồi xe lăn. Ban đầu cứ nghĩ đó là một lão quỷ già nua chứ. Con quỷ không những đáng sợ, lại khỏe mạnh như vậy đối phó kiểu gì?

- Ta muốn gì? Không phải các người đều biết rõ sao? Ta chỉ cần bốn người, các người mau chọn đi. - giọng nói không phân biệt nam nữ cứ ồm ồm cất lên

- Vậy thì phải chăng ngươi làm khó bọn ta hay sao? Bọn ta biết chọn thế nào, hay bây giờ chúng ta thương lượng lại được không? - Bạch Nhi dùng giọng nói mũi mần cả mình mong muốn dành cơ hội, thuyết phục lại tên Quỷ

- Thương lượng... haha... nhóc con, vết mũi chưa sạch, còn muốn thương lượng gì, ta thả đi bốn người, đã là nể mặt lắm rồi.

Con quỷ tức giận, tay đập lên thành ghế, khiến con quạ cũng vì vậy mà kêu quang quác.

- Chúng tôi, đều là những học sinh năm nhất, chưa làm việc gì có ích cho cuộc đời, mà này... lão quỷ, ông đẹp trai như vậy, không lý nào không để chúng tôi xuống dưới đất từ từ nói chuyện.

Tiểu Bạch ngon ngọt mở lời lấy lòng tên quỷ

- Sao ngươi biết ta là đàn ông mà ngươi khen đẹp trai! - tên quý nghe bùi bùi tai

- Sao lại không chứ, chỉ cần nhìn cái dáng oai phong bệ vệ kia thì tôi đã biết ngài tuần tú hơn người rồi. - Bạch nhi tiếp tục những lời có cánh nhằm xoa dịu cơn khát thịt của tên quý

Trong khi Tiểu Bạch vất vả vất não suy nghĩ những lời có cánh thì Gia Lạc với Nhím cứ đứng đằng sau khúc khích cười, Đậu then đỏ cả mặt

- Có khi nào Lương Tiểu Bạch dùng mấy câu này để tán Đậu nhà mình không nhỉ? - Nhím nhìn Đậu cười đều

Hắc im lặng, đôi mày cau có, hừ nhẹ một tiếng rồi kéo tay Nhím đứng ra xa, miệng ghé tai lầm bầm "Đây là lúc cậu vô tư cười thế à?"

Gia Lạc trông gương mặt Hạo Bối cũng chẳng khá hơn, thêm cả phần sốt ruột. Cũng phải thôi, một người nóng tính bốc đồng như hắn ta, một là chết hai là sống, không bao giờ ưa cái trò nịnh hót thương lượng này mà. Nhưng bây giờ, đó là thượng kiến rồi.

- Rất khá cho người có lời khen, nhưng ta sống trong đây u tối quanh năm, đẹp cũng chẳng để làm gì, vậy thì cứ ăn thịt cho thỏa đáng. Hahaa

Con quý cười khằng khặc, Tiểu Bạch biết rằng đã không còn có thể thương lượng được nữa, liền lớn giọng la lên

- Tên quý chó chết, rốt cuộc, không tha cho bọn ta, vậy được, muốn ăn muốn nấu tùy ngươi.

Nói rồi Tiểu Bạch hậm hực ngồi phệt xuống chiếc lồng sắt, ai nấy cũng ủ rũ ngồi hết cả xuống, nét mặt phờ phác, môi khô hốc hác, đóng thành vảy trắng.

- Nhị Hắc, nghe nói người là nhóm trưởng, ta nhường quyền quyết định cho ngươi.

Nhị Hắc đứng lên, tay chậm rãi bỏ từ trong túi ra, đánh đến rầm một cái vào cái lồng sắt khiến cái lồng ấy chao đảo

- Có nói bao nhiêu cũng thế thôi.

Lão quý cười khà khà, tay chống mạnh vào thành xe lăn, hùng dũng mạnh bạo đứng lên, con quạ từ lưng ghé vội bay lên sà xuống vai.

- Các ngươi, rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt. Vậy được.... ta cũng rất sẵn lòng.

- Ủa hắn đi được mà, vậy mà làm bộ ngồi xe lăn. - Bạch nhi tròn mắt nhìn lên quý bước từng bước chắc nịch tới vách tường đen ngòm.

Tất cả bọn họ dõi theo nhất cử nhất động của tên quý, gã đến cạnh một cái cần gạt, cũng chỉ kịp thấy khuôn miệng hắn nhếch lên sau miếng băng trắng. Nó cảm thấy rung mình, cảm giác bất an lại khề luồn trong người, tay nắm chắc cả hai vào Hạo Bối

- Sao vậy? - Hạo Bối giật mình quay lại

- Không... có gì!

Quý cười giòn tan, nhấn cái cần gạt nghe kịch một cái. Cả vách tường rung chuyển rầm rầm giữ dội, cát bụi dưới đất bốc lên mù mịt. Rồi bỗng nó ngửi thấy mùi nước ẩm bốc lên, đôi môi khô có chút ươn ướt, tay chạm lên môi sợ mình tưởng tượng, nhưng đúng thật, hơn nữa càng lúc lại càng nghe thấy tiếng nước vỗ rào rào. Cả tám người nhìn xuống phía dưới, lớp bụi cát tan ra, mặt đất gạch đen rêu đen bùng phù kín như bốc hơi, ngay bên dưới chiếc lồng là một hồ nước. Và đâu chỉ đơn giản một cái hồ nước, mà đó là hồ nước cá sấu. Con nào con nấy tròn trục, to bất thường, nhao nhao nhảy lên định đớp cái lồng.

Tiếng hét của Thảo Mai và Nhím ầm ỹ cả một góc lồng, nỗi sợ hãi ngồi thụp xuống, không dám đưa mắt đến những con cá sấu. Tay chân lạnh ngắt, Nhị Hắc dùng tay cổ ôm cả Nhím lại, Hạo Bối vội vàng ngồi xuống ôm chặt Gia Lạc, tay vỗ nhẹ lưng

- Đừng sợ... có tôi... đừng sợ!

- Hạo Bối... chúng ta sắp bị ăn thịt rồi. Làm sao đây... làm sao đây hả? Tất cả nỗ lực trước giờ của chúng ta đều sắp xuống sông xuống biển rồi.

- Bình tĩnh lại đi... chúng ta... - Hạo Bối nheo mắt nhìn Gia Lạc khóc.

Tình thế bây giờ, không cứu vãn được nữa à? Chiếc lồng sắt từ từ được hạ xuống, tiếng nước có đàn cá sấu quẫy văng rất mạnh, tưởng chừng như đã văng đến chân bọn họ.

Có một mùi tanh nồng nổi lên.

Sự hy vọng càng ít dần, mặt ai cũng thảo thợt, không đủ sức để khóc nữa, cả con tim quật tới nghẹt thở.

Lồng sắt đột nhiên dừng lại

- Dọa các người đủ rồi. Các người không thích thương lượng 4-4 vậy 1-7 nhé! Ta ưu đãi lắm rồi đấy.

Con quý khả giọng cô nói nốt lần cuối.

- Sao tên quý người nhiều chuyện vậy, đã bảo không rồi. Mạng người chứ có phải mớ rau đậu mà mặc cả mãi thế.

Tiểu Bạch bực bội đứng lên. Không quên cẩn thận bám chắc vào thanh song sắt.

- Ta chỉ cần một đứa ở lại.... sẽ tha cho tất cả. - Tên quý cười khoái trá

Rốt cuộc tên Quý Tam Lan này muốn gì chứ? Chẳng phải cứ tổng cả đám xuống hồ cá sấu là được rồi hay sao? Rốt cuộc là nhắm vào ai?

- Người đừng hòng lấy được mạng của ai, có chết, bọn tôi cũng sẽ chết với nhau. - Hạo Bối gân cổ hét lên

- Ta chỉ muốn.... - con Quý nhếch mép cười, tiếp gần đến mép nước cá sấu, ngược cổ lên nhìn chăm chăm cái lồng

Mọi người lặng thinh, hồ nước im lặng, không gian chừng lại vài giây, Gia Lạc lấy tay ôm ngực mình, nơi đang hỗn loạn. Làm sao... làm sao bây giờ?

-.... Tiểu Gia Lạc! - Giọng nói không trầm không bổng, đều đều thành những âm vang chắc nịch

Không thể nào...

Gia Lạc dần tuột tay ra khỏi Hạo Bối, nước mắt ngân ngấn nhìn tên Quý. Tại sao lúc nào cũng là nó, tại sao?

- Gia Lạc... - Cả đám người quay lại, nhìn Gia Lạc thần thờ.

- Tên khốn khiếp... tôi thà chết chứ không bao giờ đổi Gia Lạc. - Hạo Bối tức giận thét ầm lên

Con quý chỉ vang lên những tiếng cười man rợ đáp trả rồi xoay người quay về cần gạt. Mọi người nắm tay nhau, đều lắc đầu. Chỉ riêng Gia Lạc còn im lặng, mắt đắm chiều nhìn xuống hồ nước với những con cá sấu đang rình mò roi xuống là chớp lấy. Những hàm răng lớn nhọn hần trắng giễu hung hăng đập vào nhau.

Nó ghen ứ cổ hồng, nước mắt tuôn rơi, cả chân tay đều trắng bệch, lạnh toát. Há phải chăng, là sợ hãi. Cái chết cũng đã từng kể đến không biết bao nhiêu lần, trả giá, lời kéo cái trò sống chết với tử thần khiến nó kiệt quệ tới sức cuối cùng.

Đứng dậy, tiến lại gần phía song sắt, nó nhìn lão quý, rồi lại quay lại nhìn mọi người. Ánh mắt sầu buồn của Đậu, khuôn mặt đỏ lựng, nước mắt tuôn rơi đau đớn cố nép vào vai Nhị Hắc của Nhím khiến nó sững sờ.

"Minh phải làm gì đây?" - nó nghĩ

- Gia Lạc, quay lại đây. Tôi chưa cho phép, mạng cậu là của tôi... TÔI... KHÔNG... CHO... PHÉP! - Hạo Bối đau đớn chạy tới ôm chặt Gia Lạc trong tay

- Hạo Bối... hãy để tôi lại đây. Các cậu, có quyền được tiếp tục. Xin cậu, cho tôi ở lại, rồi cậu hãy thực hiện nốt giấc mơ của tôi được không? - Gia Lạc bình tĩnh đặt tay lên má Hạo Bối, thận trọng nói ra từng lời mắc trong cổ.

- Không... tôi...

Hạo Bối chưa kịp thốt lên câu cuối cùng thì Gia Lạc đã nhanh chóng cướp lời, đồng ý con quý. Con quý vỗ tay cười giòn rã, khen cho Gia Lạc anh hùng.

- Khoan đã.

Bỗng nhiên, Nhị Hắc lên tiếng, rồi vội bỏ cái ba lô trên lưng xuống, lấy ra bên trong cái móc lớn và cuộn dây thừng, khẩu súng duy nhất một viên đạn.

- Hạo Bối... có cách để thoát khỏi đây rồi!

Hạo Bối nhanh chóng đến bên cạnh ba lô, Tiểu Bạch và Hải Đăng cũng nhanh chóng đến bên cạnh. Tên Quý im lặng nhìn đám nhóc bầu vào nhau, ánh mắt hơi nheo lại, cũng một phần tò mò.

Cả tám người chột cười, không hẳn là một cách thoát thân chắc chắn, nhưng miễn là có hy vọng thì tại sao lại không thử cơ chứ. Mỗi người tự cầm đồ rơi vào vị trí được phân công. Trên mặt ai cũng hiện hữu sự hứng khởi, Hạo Bối còn gào lên

- Quý Tam Lan, cứ đợi đó, bọn thiếu gia ra được sẽ cho người biết tay. Cái tội tranh đoạt nữ nhân của ta.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Cậu Chưa Đồng Ý, Không Có Nghĩa Là Tôi Bỏ Cuộc

Nói rồi Hạo Bối đứng ra phía bên kia của chiếc lồng, tay cầm sợi dây thừng dài quanh mạnh cho nó quấn vào thanh cà ngang bằng sắt ở góc phòng. Hải Đăng chạy lại gần nắm dây thừng cùng Bối kéo thật mạnh cho cái lồng lên cao gần chạm vào thanh xà ngang

- Bắn đi Hắc. - Hạo Bối hét to

Ngay sau đó là tiếng súng nổ lớn, tiếng "keng" của khóa lồng bị bắn văng, cả cái lồng cùng nhóm người chao đảo. Tiểu Bạch và Nhím chạy tới mở cái cửa lồng ra. Chia thành hai nửa, một nửa ở bên cửa lồng, một nửa ở đối diện, hai bên cứ thế đu qua lại, mặc cho chiếc lồng lủng lẳng trên không, kèm theo tiếng hót hoảng của quýt Tam Lan

- Các người làm trò gì đó, dừng lại ngay! Có biết cái lồng ý ta đặt mua bao nhiêu tiền không hả?

Chưa kịp dứt lời, Nhím, Đậu, Nhị Hắc đã từ trên lồng nhảy xuống chỗ đất gần tên Quý. Bên trong lồng còn năm người, lần lượt đều nhảy xuống đất an toàn. Tên Quý bị chế ngự.

- Tất cả tránh ra, tên này phải để tôi. - Hạo Bối điển tiết, mắt đỏ lừ xông vào đám thù thù vào bụng tên quý,

Tên quý chống cự, miệng không ngừng hét dừng lại. Hạo Bối thì đánh như thể chưa bao giờ được đánh, đám người kia thì kẻ vật chân, kẻ bẻ tay, dứt tóc hân. Bầy cá sấu cũng lui ngóm từ bao giờ chẳng thấy đâu.

Vương Hạo Bối định chốt hạ phát đám cuối cùng vào mặt gã thì có tiếng bước chân rầm rầm cùng tiếng hét lớn

- TẤT CẢ DỪNG TAY LẠI.

Cả toán người bước vào, trên người họ mặc lính phục, bước rầm rầm hùng dũng. Ở đầu là người cầm loa, nào có phải ai khác, chính là sĩ quan Kỳ Hưng mã.

Vừa thấy đoàn lính, tên quý như chết đuối vớ được cọc vội lao đến, ngã nhào vào lòng Kỳ Hưng

- Cậu mà đến trễ một chút nữa, chắc chúng giết tôi mất.

- Bình tĩnh. Mau lên, đưa Tấn Mạnh vào trong trị vết thương.

Sau đó, ba người lính chạy lại đỡ tên Quý rồi diu đi sang phòng bên trước con mắt khó hiểu của cả đám Hạo Bối.

- Hưng sĩ quan, rốt cuộc chuyện này là như nào? - Nhị Hắc không dấu nổi sự tức giận trong đôi mắt và cố nói từng chữ

- Các em mau theo chúng tôi trở về, mọi chuyện khác rồi. Dù sao, chúc mừng các em đã vượt qua bài thi.

Bài thi, cả đám ngờ người còn hơn cả nhận tin bị mắc ung thư, ai nấy cũng nhìn nhau bàng hoàng, bài thi mà như kẻ dao vào cổ như này, liệu có độc ác thâm tàn quá rồi không? Cả đám người như muốn sụp đổ. Mấy ngày trời như ở địa ngục, mà bố Kỳ Hưng phán một câu "Bài thi" xanh ròn, thế thì có muốn giết người không cơ chứ?

Ba chiếc xe chiến bọc giáp đang đứng đợi sẵn ở cửa lối ra, tất cả đều lên xe. Nhím, Thảo Mai vì quá mệt nên đã thiếp đi ngon lành, Hải Đăng được lính cứu trợ băng bó vết thương, Hạo Bối mệt mỏi dựa lên vai Gia Lạc, tay vẫn nắm rất chắc. Tiểu Bạch trông tươi nhất, hơn ha hơn hờ đỡ Đậu lên xe, Nhị Hắc lên cuối cùng, ngồi ngay cạnh Nhím nhìn cô ngủ, miệng thầm cười.

- Đã an toàn rồi, vẫn cần phải giữ tay như này à? - Lạc ngây ngô hỏi nhỏ

- Ủ... tính mạng của cậu là của tôi, tôi phải nắm chắc, không có lệnh của tôi, cậu không được phép bỏ ra, biết chưa?

- À... ừ... cảm ơn cậu.

- Lần sau đừng nói mấy câu sáo rỗng như thế, không thích nghe, muốn cảm ơn chi bằng cứ dừng hành động là được rồi. - Hạo Bối nhắm nghiền mắt, môi mấp máy nói

- Hành động... gì chứ? - Lạc ngượng đỏ mặt, chắc có lẽ không phải như những gì nó đang nghĩ đâu.

Hắn đột ngột ngồi dậy, mắt ngó xung quanh, thấy mọi người hàng ghế trên đều mệt mỏi ngủ gục thì mới quay lại nhìn Lạc cười gian.

- Tất nhiên là thế này.

Nói rồi liền nhanh chóng đặt môi mình lên môi Lạc, đây chắc chắn là hôn, chứ không phải là cái có hô hấp nhân tạo gì đó nữa. Cuối cùng cũng đường đường chính chính là hôn người mình yêu thương, con tim hắn loạn nhịp không ngừng. Gia Lạc có phần giật mình, lại có phần ngượng, lo mọi người nhìn

thấy nên vành tai cứ đồ ửng, rồi hai má cũng hây hây, mắt nhắm nghiền lại. Tim đập mạnh, hai tay run run bám vào lưng áo Hạo Bối.

Môi hắn khô quá, lại còn đầy vết xước nữa, chẳng lẽ không thấy đau hay sao mà còn hôn với chả hít. Môi nó cũng không khác gì, bong tróc cả ra, một nụ hôn nếu bình thường sẽ là kinh khủng nhất quả đất, nhưng trong trường hợp này, nó ngọt hơn cả nụ hôn kẹo ngọt trong phim, tình cảm hơn cả Romeo và Juliet. Có lẽ những ngày tháng qua vì chịu nhiều khổ đau bên nhau, cũng vì nhau và hy sinh cả tính mạng, nên chút ngọt ngào này khiến con tim bình yên hẳn. Dù những vết rách xung quanh bị căng ra đau đớn nhưng cứ muốn hôn mãi thôi.

Hạo Bối dừng lại, đôi môi khô ráp vương ít máu, Lạc lấy tay lau nhẹ, mắt nhìn triu mến.

- Nếu không có cậu, chắc tôi không còn ở đây nữa.

Nói rồi, Lạc khóc rầm rức, lòng tự nhiên buồn thui thui, tự dưng tủi lắm, nghĩ lại thương hắn, gương mặt anh tú vì ai mà ra nông nỗi này

- Này... vì cứu cậu mà mặt tôi sứt sẹo xấu xí như vậy, cậu phải có trách nhiệm với tôi đi chứ! - Hạo Bối ngồi rờ tay lên mặt, buồn rầu nói

- Tôi... cậu cứ nói đi, cậu muốn gì tôi cũng làm cho cậu. - Lạc Bối rồi, phần cứ nhìn vết thương trên mặt Hạo Bối mà đau lòng

- Tôi chẳng cần gì nhiều, chỉ cần cậu... cậu đồng ý làm bạn gái của tôi. Được không?

Hắn bất ngờ ra lời đề nghị, nó sững trân người, tai ù ù đi, cứ như chẳng nghe thấy gì, tất cả, là mơ đúng không. Nó nhắm mắt rồi mở ra, nhưng không gian trước mắt vẫn là thế, vẫn là cái ánh mắt tha thiết của hắn đang chờ đợi câu trả lời. Đầu óc sáo rỗng, nó suy nghĩ. Đột nhiên lại sợ hãi câu hỏi ấy. Đôi tay trắng nõn vân vê nút áo, đôi mắt nhìn ra chỗ khác, không dám đối diện hắn

- Há? - hắn hỏi thêm lần nữa.

Nó khóc, miệng lại cười, quay lại, nói rất khẽ

- Bối... tôi xin lỗi!

Hạo Bối lặng người, rõ ràng cái ấm nóng tàn dư của nụ hôn khi nãy còn chưa hết, có sao? Có sao giờ lại nỡ lòng nói câu tổn thương đến thế? Vì ai mà hắn dám đem tính mạng ra cá cược, vì ai mà tới nông nỗi như này. Đối với những gì hắn hy sinh, nó vẫn không thể chấp nhận hắn hay sao?

- Gia Lạc... rốt cuộc cậu có thích tôi không? - Bối hực hắng, ngả người ra đằng sau

Lạc lảng tránh, quay mặt đi giả vờ ngủ, Bối biết nhưng không cố hỏi nữa.

Gia Lạc, quay mặt ra bên cửa sổ ô tô, khóc thầm trong lòng, nước mắt kim nén không nổi chảy ướt đầm một vai áo. Sao nó lại từ chối? Nó sợ, nó sợ lắm, sợ như cái hôm dưới nước ấy, nó sợ hắn cứ mù quáng mà cứu nó, mà hy sinh, rồi sợ rằng nếu còn như vậy, nó sẽ mất hắn mãi mãi. Chỉ bằng dùng yêu nhau, dùng quan tâm quá nhiều vì nhau nữa, có lẽ hắn sẽ yên ổn. Yêu nó, quả thực khổ cực lắm, chả được điều gì tốt đẹp, có khi toàn vương vào điều xui rủi, rồi lại phải gánh hộ nó những kiếp nạn. Nó không muốn thế, cũng đã tự hứa không cho phép ai vì nó mà tổn thương.

Vì yêu hắn, nên không muốn làm bạn gái hắn.

Nói ra thì ngược đời, nhưng sự đời của Lạc chính là thế, không muốn ai đau khổ vì mình, tự mình chịu là đủ rồi. Quãng thời gian qua, mới chỉ là bạn mà còn khiến cả hai khốn đốn bao phen, giờ làm người yêu chắc chết không kịp ngáp mất.

Đôi lúc nó cũng tự hỏi nó có căng thẳng quá mà tự dọa mình không nhưng nó đâu đặt cược tính mạng của hắn.

Rốt cuộc, nên có một khoảng cách an toàn cho cả hai. Gia Lạc biết, đây là một quyết định dối lòng nhất, và cũng biết đã bỏ lỡ một cơ hội tốt nhưng vốn dĩ là cơ hội này, nó không nên nắm giữ. Yêu không nhất định là phải ở bên cạnh nhau, chỉ cần người kia an toàn, vui vẻ, sống một cuộc sống tốt không lo âu là đủ mãn nguyện rồi.

Còn nó, chấp nhận chịu sự đau đớn dày vò, chấp nhận cách xa người mình yêu thương, chấp nhận tất cả, miễn hắn an toàn, miễn còn có thể nhìn hắn từ xa.

Hạo Bối nhắm mắt lại, trong lòng rối như tơ vò, sống mùi cay xè, cố tìm những lý do cho việc bị từ chối nhưng chẳng thể tìm được, cuối cùng cũng chẳng biết Lạc có thích mình hay không. Hắn đã yêu quá nhiều, cũng đã kim nén quá lâu, không hẳn là theo đuổi nhưng tất cả những gì hắn làm chính là muốn bảo vệ người con gái hắn yêu, nhưng rồi lại được trả bằng sự hững hờ, hắn đã làm gì sai rồi?

Có điều gì không xứng đáng à? Yêu cũng đã yêu hết lòng, sống cùng vì nhau mà sống nhưng kết quả vẫn chỉ là bạn thôi ư? Chỉ từ "bạn" sao nghe nó đáng thế?

Vì hắn có thể hy sinh mạng sống nhưng lại không thể cùng hắn nắm một tình yêu hay sao?

Hắn không muốn thế, hắn đau lắm, tại sao lại đối xử với hắn như thế, rồi hắn lại chợt nhớ đến cô người yêu cũ, khi đang yêu nhau say đắm thì bỏ đi không một lời từ biệt. Đã mất một khoảng thời gian lâu như nào để hắn mở lòng với một người mới, ấy thế mà lại bị từ chối phũ phàng rồi. Mông lung như một trò đùa ư, nó ác thế? Hắn không phải một thằng hề!

Tất cả đều giả dối, đám con gái toàn lừa dối dụng giả dối. Hấn không cần. Hấn không thêm vào.

Mỗi người theo đuổi một suy nghĩ, nhưng suy nghĩ ấy là về nhau, con đường tưởng như tươi sáng ấy, lại tối tăm tối mịt. Ít nhất, khi ở trong rừng Bạch Trùng Sư, mây mù che kín hết nhưng hấn còn có niềm tin, còn một người để nghĩ về. Ở đây dù ánh mặt trời rọi tỏa, lòng hấn lại tối mù, chả còn một cái gì để hy vọng. Như một cõi chết bủa vây.

Hôm nay, hấn thất tình, à không, đã làm gì có mảnh tình nào mà thất, phải gọi là bị người ta phụ tình.

Hai người đột nhiên xa cách lạ lùng, có một thế lực cứ đẩy cả hai ra xa. Nó đưa tay quạt giọt nước mắt còn hoen trên mi, mọi chuyện thực ra chả có gì cả, cứ để theo lẽ tự nhiên đi, còn sống ra ngoài là tốt rồi.

Cổng khu huấn luyện Phong Điền mở ra, mọi người đứng bên ngoài rất nhiều, về mặt ai cũng sung sướng, vỗ tay chúc mừng những người trở về. Khu huấn luyện chuẩn bị cả căng cấp cứu và bác sĩ y tá. Cùng đi về là một vào chiếc xe nữa từ mọi nơi, bên trong cũng có các học sinh của lớp khác, khối khác nhưng số lượng không nhiều.

Hấn xuống xe ngay sau khi xe dừng lại, bỏ qua đám người ồn ào mà bước vào trong, một mạch tới thẳng kí túc. Gia Lạc chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn theo, không dám chạy tới níu kéo hay an ủi gì, nó biết, nó vừa làm một chuyện tổn thương hấn rất nhiều.

- Cậu ta sao vậy? - Nhị Hắc hỏi Gia Lạc

Lạc lắc đầu rồi cùng đi về phòng mình, trong đầu chất chứa những nỗi lo lắng đến nổ tung.

Những người còn lại được xử lý vết thương, băng bó cẩn thận.

Ngồi trong phòng, thấy Nhím quay lại, hỏi có muốn đến canteen không nhưng Lạc hi lắc đầu. Nhím tuy không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng Lạc cứ như này đã mấy tiếng đồng hồ rồi.

- Có gì buồn, nói đi được không?

- Không có gì... - Lạc nói rồi ôm chặt lấy Nhím.

Một hồi thì buông ra, nằm đắp chăn, Nhím chỉ lắc đầu rồi đi ra ngoài.

Thế rồi không biết lúc sau như nào, lại thấy Gia Lạc xuất hiện dưới canteen, cầm cả khay mức lượng đồ ăn lớn rồi đóng nắp cẩn thận, tay còn lại cầm cả túi nước ép dâu đóng gói chạy biến.

Đường đến kí túc nam quả thực khó khăn hơn bên kí túc nữ rất nhiều, còn phải đu cả dây nữa. Khi đứng trước cánh cổng khu nhà chung thì nó mới nhẹ nhàng thở phào. Ánh đèn điện lác đác, mọi người hầu hết đều ở nhà ăn. Lạc nhón chân thật khẽ, đi đến phòng 202 mà Tiểu Bạch chỉ, căn phòng im ắng, không có chút ánh sáng nào.

Cánh cửa chợt hé khi nó chạm vào định gõ. Nó hé mắt vào, chỉ thấy cái bóng đứng yên ở đằng xa. Cánh cửa mở ra, nó nhón nhẹ chân vào, miệng gọi nhỏ

- Hạo Bối ơi... ta mang cơm đến cho con đây!.

Đột nhiên, cái bóng biến mất, nó cố nheo mắt trong bóng tối tìm cái công tắc. Đèn vụt sáng, chẳng thấy người đâu, nó buông tay cầm chiếc túi nước dâu xuống, mặt mày chán nản, có lẽ hấn đã xuống canteen rồi lui thủi ăn ở xá nào rồi. Chỉ là không hiểu sao trong lòng lại hựt hẫng thế

Định quay đầu đi về, chợt lại nhì thấy cái áo phông trắng thấm máu loang lổ trên giường. Nó hốt hoảng, tim đập thình thịch tiến lại cầm rồi giơ lên.

"Đây... đây chẳng phải là cái áo của mình bỏ rơi ở Ưu Nhiệt sao?"

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ, tay chạm vào những vết máu loang, trên đó có hai màu đỏ với sắc độ khác nhau, có lẽ, không phải là máu của riêng nó, có thể, là cả máu của hấn nữa. cả lòng ngự lại nhưng nhức khó chịu, vì ai mà ra nông nỗi này? Vì ai chứ? Con dằn vặt làm nước mắt nhòe ra

Thế rồi, đột nhiên, có hơi ấm và sự động chạm nhẹ sau lưng, nó nhận ra thì đã muộn, cả thân người được ai đó ôm chặt từ phía sau, mang theo một mùi ngọt ngào thơm mát

- Rõ ràng là cậu rất quan tâm tôi mà! - Những lời nói không còn hơi sức thoáng thoáng bên tai.

Ai kia nũng nịu dí cái mũi vào cổ ai đó cọ nhẹ. Rõ ràng nó rất quan tâm hấn, rất thương hấn, sao lại từ chối hấn chứ?

- Hạo Bối... tôi mang đồ ăn cho cậu. - Lạc nói khẽ

- Cậu đừng lảng tránh nữa... Tôi biết cậu đến đây vì lo cho tôi. Đồ ăn chỉ là cái cớ thôi.

Gia Lạc nhẹ xoay người lại, hai tay đỡ tay Hạo Bối ra, miệng nhếch lên nhưng chẳng rõ là mỉa hay cười, chỉ nghe mấy tiếng ngắt ngoẵng

- Tôi... không thể nào ... mà ... không lo cho... cậu được.

Nó nói rồi khóc, cuối cùng cũng đối mặt với chính tình cảm của mình, hần cũng bất ngờ, nhìn gương mặt còn xước mà động lòng. Sao người con gái này lại thuần khiết vậy. Tim hần như lỗi nhịp, hơi thở nặng nề. Nếu đã như vậy, sao không đồng ý cho rồi. Sao lại còn đến đây mà lo với lắng

- Vậy... cậu đói không? chúng ta ăn trước đã, tôi cũng đói lắm rồi.

Hạo Bối lắng sang truyện khác cho Gia Lạc bình tĩnh hơn, có thể do hần quá vội vàng rồi. Thế thì tạm thời cứ như này, làm bạn cũng được, làm gì cũng được, miễn là nó vẫn ở bên cạnh hần thì cái việc yêu đương chỉ là sớm muộn

- Ủ, tôi còn mua cả nước ép dâu cho cậu này.

Nó nói rồi lôi mấy bình nước trong túi ra, hần nhìn rồi hỏi

- Nước bạc hà đâu?

- À, tôi vội lấy nước dâu, chắc quên rồi, không sao, uống nước dâu cũng được.

Nó nói rồi cười nhứ cả mắt, ban đầu định lảng lảng đến rồi để đồ ăn ngoài cửa, bấm chuông gọi ăn ra lấy thôi chứ nào có ý định ăn ở đây đâu.

Hần mở hộp cơm, toàn những món ăn thích, Gia Lạc chẳng phải nói, hần thừa biết, nó thích hần, chứ không lẽ không thích mà cái gì của hần cũng nhớ ư?

Hai người ngồi ăn chút một, tiếng nhạc từ ti vi bật lên du dương. Sau những đêm tìm nhau mòn mỏi, rồi những lúc phát điên vì tưởng mất nhau, lại có lúc ngồi vui vẻ cùng nhau ăn cơm thế này, thật là tốt quá.

Ánh sao chiếu rọi qua khung cửa sổ, tiếng cười nói cùng vang lên, ít ai biết rằng, trước đó họ chịu nhiều khổ cực, ngồi ở đây nhưng những dấu vết kia vẫn hằn lại, ít nhất là trong tim mỗi người. Có giây phút kẻ mạnh mẽ nhất cũng òa khóc, vì sợ, sợ người mình yêu thương không nắm tay mình nữa.

Giá như thời gian nhanh hơn một chút, để nhanh chóng quên đi nỗi sợ khi đó, để mạnh mẽ mà dành nhau cho thanh xuân này.

" Cậu chưa đồng ý, không có nghĩa là tôi bỏ cuộc."

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Làm Ởn Hãy Đồng Ý

Sáng hôm sau, toàn bộ học sinh trường Tân Lập được triệu tập ở sảnh lớn nhất của khu huấn luyện. Giáo quan Kỳ Hưng trình trọng bước lên bục phát biểu, bộ quần áo quân nhân màu xanh lá nổi trội vóc dáng cao lớn, cường tráng. Kỳ Hưng chỉnh lại mic, toàn thể học sinh đứng dậy, làm lễ chào cờ.

Sáng hôm sau, tất cả học sinh được triệu tập trong sảnh hoạt động tập thể ngay khu trung tâm của căn cứ Phong Điền. Đám Hạo Bối ra từ sớm, ai nấy đều rất mệt mỏi, những ngày tháng qua với họ thực sự không phải vui vẻ gì, ngược lại là rất khó khăn, khổ sở, nhiều khi đến tuyệt vọng. Những vết tím trên cơ thể vẫn còn đó, như một minh chứng rõ ràng và họ đang có mặt ở đây vì cần một lời giải thích cho việc “bài thi” mà mấy ngày vừa rồi đã dày dạn họ.

Kỳ Hưng giáo quan bước lên bục phát biểu một cách lạnh lùng, gương mặt và thần thái lạnh băng. Cơ thể cường tráng trong bộ quân phục màu xanh lá cây khiến những học sinh nữ không thể rời mắt.

Sau những thông báo cần thiết và sơ kết tuần thì thầy trình trọng tuyên bố học sinh đã vượt qua bài kiểm tra lần 1 của nhà trường. Sau đó, Kỳ Hưng đọc tên những học sinh đã chiến thắng, trong đó có cả đám Hạo Bối. Cả đám đứng lên trước con mắt trầm trồ của mọi người.

Đám con gái những lớp xung quanh, thậm chí là những lớp lớn trên đều không khỏi bị các chàng trai 10A9 hút hồn. Hạo Bối, Tiểu Bạch và Nhị Hắc chính là chung tâm, ba anh chàng tuy trên gương mặt nhiều vết thương, tay chân tím bầm nhưng hoàn toàn đẹp trai, trông rất có khí thế. Nhìn giống y như những người đánh trận trở về.

Bất ngờ hơn không chỉ với nhà trường và học sinh đó chính là năm nay là năm có nhiều học sinh nữ vượt qua bài thi này nhất. Nhà trường không hề có ý định sắp xếp nhiều học sinh nữ vào ả Uu Nhiệt nhưng không hiểu sao lại xuất hiện tới năm, sáu người, năm ngoài tầm kiểm soát của Kỳ Hưng, chính vì thế, hôm trước quân cứu viện phải đến sớm hơn dự định vì sợ nữ sinh không trụ được. Không ngờ họ lại kiên cường đến thế.

Tổng cộng đứng trên sân trường có 12 người: Hạo Bối, Nhị Hắc, Tiểu Bạch, Hải Đăng, Gia Lạc, Lê Nhi (Nhím), Giản Niên(Đậu), Thảo Mai, Daive, Ân Lộc, Gia Thành của khối 10, bên kia có Mạnh Tường Quân, Ánh Dương, Long Minh, của khối 11 và ba người nữa của khối 12. Họ đứng lên bục giảng, không chỉ có gương mặt sáng lạng mà họ cũng có những sức mạnh rất phi thường.

Kỳ Hưng tiền lại đứng giữa họ, nói qua về những ải thử thách mà họ gặp phải, trong đó ải Ưu Nhiệt được xếp vào hàng khó, và ải Surong Động của khối 11 là một trong ải khó bậc nhất. Sau đó là những lời tán thưởng của thầy Kỳ Hưng.

Mạnh Tường Quân từ khi lên sân khấu luôn nhìn theo Gia Lạc, chỉ có điều, ánh mắt no, không nhìn anh, anh chỉ còn biết ngậm ngùi đi phía sau, để có thể gần hơn mùi hương ấy, gần hơn người con gái anh nhớ nhưng mỗi đêm ở Surong Động. Khi xếp hàng, anh cũng cố tình đứng bên cạnh nó, vậy mà nó không hề để ý, có khi cũng chẳng nhận ra anh đâu, nhưng chỉ cần được đứng cạnh người con gái mình yêu thương thì anh chả mong gì hơn nữa.

Nhưng ngược lại với Gia Lạc hồn nhiên, Hạo Bối đứng bên kia của Gia Lạc đã phát hiện ra sự xuất hiện của Tường Quân, gương mặt có phần biến sắc, khó chịu trong lòng, tay cứ kéo Gia Lạc về phía của mình sát hơn nữa. Tường Quân chỉ biết im lặng nín chịu, vì sao, vì Hạo Bối đã từng có Gia Lạc ở bên còn anh thì chưa bao giờ, với Hạo Bối, anh không thể sánh được, về cả cự li và tốc độ, anh đều thua đậm rồi. Giờ hy vọng duy nhất là Gia Lạc có thể nào để ý đến anh một chút.

- Các em, đây là những học sinh đã an toàn vượt qua bài thi đợt đầu của trường cũng như của khu huấn luyện Phong Điền. Trước tiên phần trao giải thưởng sẽ được làm nhanh tại đây...

Trong giấy thông báo có ghi vô cùng chi tiết:

“Học sinh Vương Hạo Bối, Tống Ngọc Dương, Tiểu Gia Lạc, Mã Lệ Nhi, Trần Hải Đăng, suất sắc trong thử thách ải Ưu Nhiệt, xét thấy Hạo Bối, Hải Đăng, Ngọc Dương trải qua nhiều thử thách khắc nghiệt nên được xét kết quả Bộc Phá, hoàn thành chương trình huấn luyện ở Phong Điền kì này. Học sinh Tiểu Gia Lạc, Mã Lệ Nhi đạt Điều Luyện, tuy nhiên trong trường hợp của Gia Lạc có sự xuất sắc hơn người khác khi làm thử thách dưới biển nên được thăng cấp lên Điều Luyện +. Với Hoàng Ngọc Thảo Mai, tuy vượt qua thử thách nhưng hầu hết là dựa vào đồng đội, hơn nữa thể lực lại kém, làm cản bước của người khác nhưng vì sự cố gắng trong cả hành trình nên được đặt ở mức Nhận Biết. Học sinh Lương Tiểu Bạch và Gian Niên đều hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình ở Thiên Sơn Địa Quỷ nhưng vì vi phạm điều khoản thử thách, tự ý chạy sang ải Ưu Nhiệt nên bị cảnh cáo phạt hạ từ Bộc Phá xuống Điều Luyện...”

Bảng ghi rất rõ thành tích của từng người, những khung giấy khen và huy chương cũng được trao đến từng người. Phía bên dưới, học sinh ồn ào trao đổi với nhau, và trong đó cũng có cả sự khâm phục nữa, so với những người chưa chỉ đã sợ bỏ chạy thì đây có thể coi là những anh hùng.

Gia Lạc phấn khởi ôm cái huy chương trên tay, quả thực những đau đớn ngày qua đáng lắm, không ngờ nhà trường lại chơi khăm thế, cực nhọc mãi mới qua. Giờ tốt quá, thi xong rồi, đỡ phải căng thẳng, tối nay có thể gác tay mà ngủ ngon rồi.

Hạo Bối nhìn Gia Lạc phấn khởi mà cũng phấn khởi theo, ừ thì đây không phải kết quả mà hắn muốn nhưng nhìn người con gái nhỏ bé bên cạnh vui vẻ và bình an là hắn thấy hạnh phúc lắm rồi. Cầm trên tay những giải mà mình đạt được, cộng với sự đau nhức từ phía xung quanh người, hắn cảm giác lạ lùng lắm, không hề mệt mỏi, lại phấn chấn, hình như giành cái gì đó bằng thực lực của mình, đáng trân trọng vô cùng.

Sau khi nhận giải xong, mọi người chụp ảnh rồi giải tán. Cả đám Hạo Bối đi ra canteen tự thưởng một bữa liên hoan cho mình. Tiểu Bạch hớn hờ hỏi Hắc

- Thế từ giờ có phải đi tập huấn nữa không nhé?

- Có, vẫn tập bình thường, là những cái cơ bản để áp dụng sau này chứ đâu có phải là mỗi bây giờ. - Nhị Hắc từ tốn giải thích

Mấy món ăn ngon nhất trong canteen được đưa ra để chiêu đãi những người thắng cuộc, Gia Lạc vớ ngay đùi gà cho Hạo Bối

- Ăn đi nè! Máy ngày qua đằng ấy vất vả rồi.

- Đằng ấy cũng vất vả, đằng ấy cũng ăn đi. - Hạo Bối đẩy lại cái đùi gà vào bát Gia Lạc

- Ờ hem... ở đây còn có 4 mạng người đang trâu trọc đấy nhé. - Tiểu Bạch háng giọng trước cử chỉ thân mật thái quá của hai người.

Bị nhắc khéo, hai người ngại ngùng tách nhau ra nhưng có người cứ cố ý chạm tay cái người kia làm người ta đỏ hết cả mặt, bộ dạng lúng túng đành đứng lên đi mua thêm nước. Hắn ngồi lại mừng thay con ngựa Gia Lạc bụng dạ thẳng tuột chẳng xa cách hắn. Hắn chỉ sợ sau khi bị từ chối rồi sẽ dần dần coi nhau như hai người xa lạ cơ. Như này càng tốt, hắn đỡ phải mất công làm thân lại từ đầu.

Cả canteen vui vẻ xôn xao, ban đầu nghĩ chỉ sáu người ngồi ăn với nhau, ai ngờ cuối cùng chả rõ nguyên nhân như nào mà cả lớp tụ tập làm một bữa hát hò tung bừng, phải đến khi giám thị Hy bà bà đến mới chịu dẹp đi về.

Nó đang tung tăng trên đường thì trong hốc cây, có người nhảy ra, nó giật thót người tưởng chó sói nhưng cũng chợt nhận ra mình không phải cô bé quảng khăn đỏ nên nhanh tay định hạ một cú vào bụng thì người kia còn nhanh tay hơn, thoát cái đã bắt được cú đấm, đã thế lại còn cảm mãi không buông

- Bỏ ra, ai đó? - Gia Lạc cuồng quát

- Gia Lạc, là anh, Tường Quân. - Người ấy bỏ tay ra, bước ra ngoài chỗ sáng

Gia Lạc không mấy bất ngờ, cũng chỉ thấy người này có chút quen thuộc, tuy không đến mức quên hẳn nhưng không có ý niệm mấy.

- Em khỏe chưa? - Tường Quân nhìn thấy những vết xước trên mặt nó mà xót

- Cảm ơn, em không sao? Còn anh?

- Anh không sao, liệu chúng ta có thể lên phía công thác ngồi nói chuyện một chút được không?

- Dạ, em hơi mệt nên xin phép anh.

Lạc nói rồi vội vã đi đến khu kí túc, bỏ lại Tường Quân thần thờ phía sau. Rõ ràng thấy anh rất tốt, nhưng trái tim lại không cho phép đến gần anh.

Phải chăng trong đó đã có một ai khác rồi?

Còn anh không hiểu sao nó lại không mở lòng ra, sao lại cứ muốn né tránh. Có khi nào anh đã đến muộn?

Những ngày tiếp theo diễn ra không có gì mới. Những kĩ năng cần thiết được truyền dạy, hàng tuần là những bài kiểm tra thể lực bắt buộc.

- Chết mất thôi, đợi với. - Gia Lạc thở hắt hắt đằng sau

- Cứ chạy từ từ, còn tôi chạy với cậu mà. - Hạo Bối chậm rãi chạy ngang Gia Lạc

- Cậu khỏe thật ý nhờ, đã chạy hai mươi vòng rồi mà vẫn còn sức để chạy cùng tớ. - Lạc tuy mệt nhưng vẫn cố cười

- Vì tớ thích cậu. Được không? - Hấn chẳng ngại ngần véo má nó.

Nó đỏ ửng mặt, véo lại vào vai hấn. Hai đứa cứ véo qua véo lại, khiến thầy Minh cũng phải ngửa mặt mà thôi không phạt Gia Lạc cái tội ăn vụng trong giờ huấn luyện nữa.

Một tháng trôi qua, vậy là chỉ còn một tháng ở nơi này. Hấn muốn làm gì đó thật ý nghĩa và kỉ niệm đó là đẹp nhất cho mối tình học cấp ba của hấn.

Hấn rủ Gia Lạc tối đi gác thì đợi hấn, cả hai cùng đi. Gia Lạc thích thú cười tít cả mắt.

Tốt ấy, khi trung đội trưởng chia nhiệm vụ xong, hai người gì hục vác súng vác đèn đi đến rừng Tuyết. Gọi là rừng tuyết vì ở đây trồng một loại cây hoa nở trắng xóa, nhìn xa không khác nào một khu rừng được phủ đầy tuyết.

- Sao chúng ta lại phải nhận nơi gác xa nhất này. Đêm lạnh chết đi được. - Lạc phụng phịu.

- Tôi mang bật lửa, cũng chuẩn bị củi khô rồi. - nói rồi cả hai lấy bó củi ở bên vệ một gốc cây gần đó

Hấn chuẩn bị kĩ lưỡng cho lần thứ 2 tỏ tình. Tuy vẫn không có hy vọng nhưng hấn vẫn cố gắng làm một lần nữa, đây là cách mà Tiểu Bạch bày cho.

Hấn hy vọng.

Hy vọng rất nhiều...

"Làm ơn hãy đồng ý!"

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tớ Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chọc Tức Thiếu Gia Là Nghề Của Lạc

Hai người đốt lửa trại, vừa để sưởi ấm, xua muỗi lại vừa có tí gọi là lãng mạn. Hai người đứng gác ở hai bên cổng rừng, cách nhau chừng độ năm sáu mét, thi thoảng lại liếc nhìn trộm nhau. Khoảng độ chín giờ, đôi bên gác, gió thốc lên từng cơn lạnh vù vù. Hấn nhìn qua thấy nó co người lại, mặc cho phải đứng nghiêm trang, cái môi bĩu ra, mắt nhắm dật lại. Mới sớm, còn chưa lạnh thấu xương khi đêm về đầu.

Cũng may hai người mang thêm áo bông đi để mặc, hơn mười giờ, người giám sát đi vài vòng tuần tra, đồng thời sắp xếp thêm một số lính chuyên vụ cùng gác rừng, cả hai hai được nghỉ ngơi vài tiếng.

Con gió lạnh lại từng đợt kéo đến. Tán lá rủ xuống kêu xào xào khô khốc

- Lạnh không? - Hấn ân cần, đưa một tay vừa hơ ấm lửa chạm má Gia Lạc

- Hoi... hoi...- Nó đưa tay lên giữ tay hấn lại.

Chẳng biết có ấm hơn được bao nhiêu không nhưng hai người cứ vừa hơ tay vừa cho lên má nhau áp. Mặt ai cũng bừng bừng ửng hồng.

- Lạc lạnh thì ngồi xích vào chỗ tôi đi, sao ngồi xa dữ vậy? - Hạo Bối kéo vào ngay sát mình

- Đừng... mấy người kia họ trông kì lắm. - Lạc ngại ngần đẩy ra xa

- Có cái gì mà kì? Tình cảm đồng chí đồng đội phải gắn kết như keo sơn. Ai thấy kì đứng ra đây!

Hạo Bối nói lớn giọng, chắc những người còn lại cũng nghe thấy nhưng họ làm ngơ hết cả, đầu có rò mà động đến con trai của Hạo Long cơ chứ. Thế là hắn được đà xiết tay nó chặt thật chặt. Tay hắn ấm áp, ôm tròn, da thịt chạm nhau khiến con tim rạo rức. Cảm giác như thể có cả thế giới trong tay.

Hắn vui vẻ, khoái chí mở một bên áo lông chùm sang người Gia Lạc.

- Ấm chết đi được! - Lạc sung sướng

- Đây. Bào vào từ nãy thì còn ngại, bây giờ sao không kì nữa à? - Hạo Bối được nhẽ càng hăng, càng nắm tay người ta chặt.

Đêm muộn, sương lạnh rơi xuống thấm vào quần áo

- Mình chỉ còn phải gác hai tiếng nữa thôi, mau thay ca rồi còn về, buồn ngủ quá! - Gia Lạc kéo Hạo Bối đứng dậy

- Nhưng tớ cứ thích đứng ở đây cơ, lạnh cũng được, có cậu là được.

Hạo Bối cười hềnh hếch đứng lên, nhìn Lạc ngượng ngùng sao mà đáo yêu thế chứ.

Lần thay ca cuối cùng cũng xong, Hạo Bối rủ Gia Lạc thay vì đi về thì hai người sang bên đồi mạn ngắm sao

- Nhưng liệu có phạm quy không? - Lạc thò thẻ

- Sao lại cứ lo bò trắng răng nhể, có tôi ở đây để làm gì?

Hạo Bối một mạch kéo Gia Lạc như bay qua bên đồi mạn. Quả thực chả biết được khu Điền Phong này rộng bao nhiêu, chỉ biết có đi mãi mãi chừng chả thể thám hiểm được hết trong nơi này có gì. Chỉ tháng ngày đi khắp chốn, cảnh đẹp có, ghê rợn có mà mãi vẫn chưa quen mắt. Mỗi nơi là một vẻ đẹp riêng.

Đi phải mất gần một tiếng mới đến nơi, quá đêm rồi. Nhưng chả bỏ công, vườn mạn ra trái đỏ tươi, quả nào quả nấy mẫm mẫm căng mọng đỏ tím, không cầm được lòng, có vuron tay ra hái, khô nổi cao quá, chân thì có một mẩu nên chẳng lấy được, mặt nhăn nhó khó chịu.

- Đây, ăn đi.

Hắn chia cả cành mạn chừa chừa quả ra ngay trước mặt, nó sáng cả mắt cầm ngay, bứt một quả định cho vào miệng thì hắn tự nhiên dụt lại

- Ăn mà không chùi à, bẩn chết!

Nói rồi hắn lau lau vào áo mình, quả mạn sạch bong rồi mới đưa cho nó ăn.

Lạc thích cười tí mù chả nhìn thấy mắt đâu. Hắn cũng bắt giắc quay đi mà cười.

Trời nhiều sao quá, sáng lấp lánh như bụi kim cương rải đều trên nền đen huyền bí, có khi còn đẹp hơn thế. Hai người im lặng, chỉ ngẩng mặt lên trời ngắm nhìn mãi, thế rồi, vì không chịu được nên hắn mở lời

- Đẳng ấy, rốt cuộc cũng ăn mạn rồi, ngắm sao rồi, có thể trả lời một câu hỏi của tớ không?

- Há? - Nó quay ngoắt mình sang, mắt tròn lên nhìn hắn

- Ừ thì... tớ muốn hỏi là... Gia Lạc... thực ra... cậu ...có thích tớ không?

- Tớ...

Gia Lạc bối rối lắm, trái tim không thôi đập liên hồi, cảm giác nao nức trong lồng rầy lên khó chịu. Rốt cuộc là nó có thích hắn không? Điều đó trái tim nó biết rõ lắm kia mà, nhưng tại sao cổ họng lại hén đắng lại. Miệng mở ra nhưng ấp úng chả nói lên lời

- Thôi... bây giờ chưa trả lời được thì sau này trả lời được. Không cần vội, tôi sẽ chờ nghe cậu.

Hạo Bối nói rồi đứng lên, mặt hắn khổ sở đến lạ, người con gái này không biết có sức mạnh gì mà sao khiến hắn đau lòng thế? Vừa muốn nghe trả lời, lại vừa không muốn, phải chăng, hắn sợ rằng, cậu trả lời ấy, không phải thứ hắn mong chờ. Có khi không biết thì còn nỗ lực, còn hy vọng để theo đuổi, khi biết rồi, tự tổn thương bản thân mà lại không thể rồi bỏ được. Đau lắm!

Vậy hắn đã chọn sự lặng im gián tiếp, để miễn là được bên người con gái cùng bàn.

Không nghĩ có ngày, Hạo Bối thiếu gia lại phải chịu sự ức khuất như vậy.

Đúng là con người khốn khổ vì tình yêu. Kể cả là người có quyền năng nhất cũng sẽ bị tình yêu chinh phục.

Bình thường có gan dạ dũng mãnh đến bao nhiêu thì cũng đều sẽ bối rối trước mặt mình yêu, đau tim khi bị từ chối và sợ người mình thương mãi mãi không thương mình.

Hai người lặng lẽ vác hai khẩu súng đi xuống khỏi đồi, một nơi tươi đẹp không biết sẽ được tới bao nhiêu lần, nơi này đã chôn dấu một lời nói, đã nợ hẳn một câu trả lời.

Miệng cười nhưng lòng nặng trĩu, cảm giác này khó chịu lắm, ai đó có hiểu cho hẳn không?

Kì huấn luyện kết thúc, học sinh trở về trường, lớp học thân thương lại đón những học sinh quen thuộc. Thành tích của lớp khá cao, đặc biệt là nhóm người đạt huy chương. Hiếm khi khối 10 có huy chương ngay từ lần huấn luyện đầu tiên nên cả lớp được Linh mama đãi một bữa thịt nướng linh đình.

Linh mama nhìn những đứa trẻ, cũng chợt nhớ đến thanh xuân đã từng, thấy Hạo Bối với Gia Lạc rồi rít bên nhau cũng chợt nghẹn lòng mà nhớ đến người ấy, của năm đó, bây giờ đã xa.

Vẫn khó mà quên được. Tuổi trẻ mà, con mưa rào khiến ta ốm năm đó, chưa bao giờ mờ nhạt.

Đang mãi mê nghĩ thì một cô gái bồi bàn bê ra một khay thịt để tiếp thêm cho đám học sinh

- Thịt đến rồi đây ạ!

- À... vâng

Thầy ngược mắt lên nhìn, chợt khựng lại trước vẻ đẹp tựa hồ thiên thần giáng thế ấy, nụ cười tươi sáng, má núm đồng tiền đáng yêu hé lộ trên bên mặt. Thầy nhìn như bất động tới khi cô bồi bàn đi khuất vào phía trong

- Bùm... thầy trúng tiếng sét ái tình rồi đúng không? - Tiểu Bạch từ đâu chạy ra vỗ vai thầy

- Đầu có... Đừng nghĩ lung tung

Thầy bối rối tới mức đỏ mặt, y như vừa bị bắt quả tang làm đám học trò cười sặc. Linh mama vội vã đứng dậy, áp úng nói về trước vì có chuyện. Cả đám ở lại tha hồ dò hờ âm ỷ, nhảy múa tả tơi cả quán nướng.

Gần 9 giờ, chợt nhớ ra kí túc xá sắp đóng cửa, đứa nào đứa nấy ba chân bốn cẳng chạy thực mạng. Khi hồi chiều cao hứng đi bộ, giờ khổ như này đây. May mà thầy Linh thanh toán rồi.

- Cuộc đời chúng ta cứ phải chạy mãi như này sao? - Nó thờ hồng học

Chạy cả ba tháng rồi, vẫn chưa đủ, giờ về tới thủ đô rồi, vẫn phải chạy, hơn nữa là chạy bán sống bán chết. Vừa tới kịp cổng kí túc khi chuông đóng cổng ngân lên. Cả đám nhanh chóng lách qua cổng để vào trong rồi mới dám nán lại thở cho kì thở công chạy.

- Mau lên phòng chuẩn bị đội Kỉ Luật đi kiểm danh đấy, có biết là mấy giờ rồi không hả? - Tiếng bác bảo vệ quát lên từ phòng phía xa.

Trời tối rồi, đèn thấp lên, những người khác đã bình yên trong phòng, chỉ có riêng đám 10A9 là còn thập thễnh với nhau ở sân nhà kí túc.

Gió mát quá, thổi từng cơn khiến ai cũng muốn nán lại ghé đá ngồi trò chuyện, hóng gió

- Nước này! - Hạo Bối chìa chai bạc hà mát lạnh áp má Gia Lạc

Như người chết đuối vớ được cọc, liền cầm tu ừng ực vài hơi, chưa cần biết lấy ở đâu ra, chỉ cần biết là có nước uống khỏi chết khát là được rồi.

- Thế Hạo Bối chỉ mua cho Gia Lạc thôi đấy à? Bọn tớ cũng khát mà. - Linh Kỳ nhìn vừa cười đều vừa nói cái giọng trêu chọc

- Các cậu khát tự đi mà mua. Tớ chỉ mua cho mình Gia Lạc nhà tớ thôi. Ồ!- Hấn cứng giọng

- Ai nhà cậu chứ, tào lao quá đi!- Gia Lạc ngượng ngùng

Nói rồi nó cầm khur khur chai nước bước nhanh đến khu kí túc xá, mặc cho mọi người bên trong trêu chọc cười ghẹo, mà đầu sỏ là nàng Nhím chứ ai, cứ bô bô lên là ở trại huấn luyện hai người ý tính cảm lắm, rồi cái sự tích hồ hấp nhân tạo dưới đáy biển sâu cũng được toàn thể bà con thiên hạ cũng dự thính.

Cả đám cười hô hô khiến bác bảo vệ phải gọi cả loa nhắc, chạy tán loạn về phòng.

Ở đầu sảnh kí túc nữ, có chàng trai cứ lững thững đi theo người con gái

- Cậu về ngủ đi, theo tôi làm gì? - Lạc quay lại hỏi
- Thì tôi đang đợi cậu cảm ơn vì mua cho chai nước mà! - Hạo Bối dừng dừng nói
- Ừ thì cảm ơn. - Nó rồi xua xua tay đuổi hấn
- Ai bảo đằng ấy cảm ơn thế? Lại đây mau.

Hấn nói rồi vẫy tay bà o nó tiến lại gần mình. Nó bồi hồi chậm chạp tiến tới đứng trước mặt hấn, giọng run run

- Thế cậu muốn như nào?
- Như này...

Hấn nói rồi cười gian manh cúi xuống hôn nhanh một cái vào má nó, làm nó giật mình tròn xoe mắt, miệng há ra đứng hình

- Cậu... cậu... quá đáng! Cậu cố tình làm thế... cậu. - Nó lấy tay chọc chọc vào ngực hấn
- Là cậu tự khích tôi đấy nhé!

Nói rồi, lại cười, tay ôm một vòng qua eo nó kéo lên mà hôn thật dài, thật chặt vào đôi môi hồng ngọt ngào còn vương chút bạc hà. Nó im lặng, tím nghé thình thịch, sao hấn lại cứ khiến người khác phải đột ngột tỉnh thần thể cơ chứ. Nó cố dứt ra, mặt đỏ bừng lúng túng

- Sao... sao cậu lại thế chứ? Cậu...
- Tôi hôn mạng sống của tôi đấy chứ! Sao? Cậu có ý kiến gì không?

Hấn nói rồi đưa tay từ trán đến cằm, nâng khẽ lên, miệng lẩm bẩm

- Cả khuôn mặt này, mái tóc này, đôi tay này và vân vân thứ nữa, đều là của tôi, biết chưa? -

Nói rồi, hấn quay người đi, không quên chúc ngủ ngon, bỏ lại một con nai còn đang ngơ ngác.

Thích... thích...

Có một người tim đang đập điên loạn.

Điên thật rồi, nó tự sờ tay lên mặt mình. Đúng lắm, cả thân thể này, đều là của hấn, mạng sống này cũng là hấn cướp lại từ tay tử thần, nó không có quyền gì mà từ chối. Nó từ giây phút khi ấy, bỗng dung trở thành của hấn mất rồi.

~~~~~

Chạy tới

Kì nghỉ hè ủa đến, đám bạn vui vẻ người về thăm nhà, người đi du lịch, riêng Gia Lạc bơ vơ ở nhà một mình, nó định kiếm vài công việc partime để kiếm tiền cho vui, hơn nữa còn định dành buổi tối để luyện tập cơ thể cho khỏe mạnh.

Sáng này, như mọi buổi sáng, nó đi trên đường đến phòng tập gym, bỗng nhiên gặp người quen, cậu đó cũng quay lại, hai người ngơ ngợ nhau rồi cùng đồng thanh một chặp

- Lạc Lạc/ Đạt Nhân.

Nói rồi hai người chột cười vang, đúng là đồng môn lâu ngày không gặp. Đồng môn gì, sau khắc rồi!

Hai người tung tẩy dắt nhau vào phòng Gym bên kia đường.

- Từ ngày cậu vắng bóng, bên đây chán hấn, bọn Đồng Thất cũng khinh bỉ ra mặt - Đạt Nhân vừa đeo bao tay boxing vừa trò chuyện
- Tôi cũng tiếc lắm, nhưng giờ bận học, với lại sau này có dịp sẽ ghé qua thăm mọi người.
- Thế sao hôm nay mới thấy đến đây tập thể?
- Mọi hôm tớ tập tối. Làm trận không? - Nó vớt chai nước khoáng cho Đạt Nhân
- Được, mong chỉ giáo nhẹ nhàng.

Hai người liền bước qua phòng boxing. Bên phòng Gym trông qua lớp kính kia có ai đó đang lừa giận ngùn ngụt, một người cười đều thích thú

- Anh có thấy cái điều mà em thấy không?

- Tao đang thấy rất rõ đây!

Hạo Bối giận đỏ mặt, tay đè mạnh lên cửa kính, Tiểu Bạch bên cạnh cứ nhảy từ bên nọ sang bên kia tường thuật trực tiếp tình hình, để thông báo cho Nhị Hắc đang mãi tập tạ là phụ, cái chủ yếu là chọc tức, đồ dầu và bát canh Hạo Bối, đánh thức con bò điên trong người hắn. Nhị Hắc chỉ biết cười trừ, lắc đầu rồi lại tập trung nâng tạ. Không biết từ bao giờ tên Hạo Bối lại nhỏ mọn như vậy?

Hai người bên kia, vừa đấu boxing vừa nói chuyện, nó mặc bộ thể thao đen bó gọn người, chiếc áo ba lỗ đến ngang bụng cùng chiếc quần đùi bó, để lộ da thịt nõn nà, còn lấp ló đâu đó những vết sẹo chưa mờ. Giọt mồ hôi chảy ướt sũng gương mặt, khiến lớp áo ở lưng càng dính sát. Hắn càng nhìn càng nóng mặt, lại còn cái chỗ đáng trước, sao lại tung tẩy hết cả lên thể kia. gân xanh gân trắng cứ gọi là nổi đầy tay hắn, được thể lại càng nắm chặt. mắt vậy tia đỏ lừ, mũi thở phì phì.

Trận đấu kết thúc bằng một đòn knout vào giữa bụng. Nó cúi mũi bảo hộ, thở một hơi dài vội tìm đến chai nước dốc ừng ực

- Quả đúng là người tài, bỏ qua một thời gian rồi mà trình độ không hề giảm, hơn nữa sức mạnh còn tăng rất nhiều. - Đạt Nhân vừa nhăn nhó nhưng cũng không thể không khen ngợi

- Thường thôi mà. Uống nước đi. - Nó đưa chai nước cho Nhân

- Cảm ơn.

Gia Lạc ân cần đưa cả khăn cho Đạt Nhân nữa, biết đâu được rằng chính hành động này là còn mãnh thú trên người thiếu gia lực lưỡng kia điên cuồng phóng ra. Khi nhận khăn, không biết vô tình hay cố ý mà Đạt Nhân cầm luôn cả tay Gia Lạc, cũng chỉ là lướt qua thôi nhưng cũng làm Hạo Bối không chịu được, đánh tằm kính duyên một cái, miệng hét to, chân đá cửa phòng Boxing lao vào, Tiểu Bạch sợ hết hồn chỉ biết ú ớ chạy theo, mấy người đang luyện tập cũng kinh hãi trông theo, cả mấy cô gái đang ngắm dờ Hạo Bối cũng bị hắn làm thót tim.

- TIỂU GIA LẠC... CẬU MUỐN CHỌC TỨC TÔI ĐẾN CHẾT PHẢI KHÔNG?

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Cái Gì Giỏi Không Biết Chứ Ghen Thì Phải Xếp Vào Hàng Cao Nhân

Cả Gia Lạc và Đạt Nhân đều thất kinh ngơ ngác tròn mắt với tiếng hét lớn, riêng Lạc tay chân rụng rời "Sao hắn lại ở đây?"

Chân Lạc có phần run, trong lòng chắc mẩm điều không tốt, quả này thì bỏ cha rồi, tên Hạo Bối này giỏi cái gì không biết chứ ghen tuông vợ vãn thì phải xếp vào hàng cao nhân, thâm thuộc sáu tư phương pháp hành hạ người khác khi lên cơn.

Cứ tưởng nghĩ hè sẽ được giải thoát khỏi tên bạo chúa con. Ai ngờ.... Nó định chạy nhưng chân hóa đá, cứ đứng im như phỗng đợi hắn đến gần, vác thốc lên vai. Thế rồi hắn quay qua nói với Đạt Nhân

- Đây là người của tôi, cậu không được phép đấu với cô ấy.

Đạt Nhân ngơ ngác, Gia Lạc la hét bắt hắn bỏ xuống mà nào được, cả người nắm gọn ơ trên vai hắn, chỉ còn biết ngẩng đầu lên nhìn Đạt Nhân mà cười trừ phần vì xấu hổ.

- Cậu có bỏ tôi xuống không hả? Có giỏi chúng ta ti thí, đồ quá đáng.

- Ti thí? Được?

Hắn bỏ nó xuống bên phòng tập gym, miệng cười

- Thế giờ cậu thích ti thí bằng môi hay má? Để tôi còn biết đường mà xuất chiêu.

- Cậu... điên rồi. - Nó vừa ngượng vừa khó chịu nhìn Bạch Nhi rồi lao thẳng ra ngoài chạy biến

Hắn cười hềnh hếch đắc ý, đeo lại găng tay chuẩn bị tập tiếp, Tiểu Bạch vừa bị lừa còn tròn mắt, ngơ ngác tìm câu trả lời, trong lòng thắc mắc "bộ mình đã làm gì sai mà sao lừa hắn không lừa... lại lừa mình, đúng là đồ sợ cá chém thớt mà, rõ ghét!"

- Anh không đuổi theo người ta à? Chạy mất rồi! - Bạch gọi Hạo Bối

- Kệ. Là đàn ông phải có khí chất, đâu thể có tí đã mải mướt đuổi theo. Mất mặt!

Vừa nói vừa xách đồng lõa xe bụi chẳng ra bãi tập, Tiểu Bạch cười thích thú, chạy đến bá vai, nói thầm thì

- Nhưng tên kia hẳn lại đuổi theo rồi thì có tính lại không?

- À?... Gừ, sao không nói sớm!

Hắn nghe rồi, trợn mắt vút luôn đồng lõa xuống lao ra ngoài. Bạch cố thu dọn đồ đạc, đuổi theo gọi vọng

- Thế anh không làm đàn ông khí chất nữa à?

- Mất người yêu đến đít rồi giữ khí chất để thờ à...! - Nói xong thì chạy mất hút luôn

Bạch Nhi đứng cười như điên, tưởng người đàn ông lạnh lùng thế nào chứ, như này Bạch cũng làm được. Tên đời này ngoài Hắc củ đậu ra thì không ai có thể khí phách với người mình yêu được đâu.

Lại nhắc đến Hắc củ đậu, chuyện chả là hôm cả lớp liên hoan cuối năm, bàn việc ăn uống cái gì cho mới lạ thì Hắc đưa ra ý kiến ăn đồ nước thì cần củ đậu cho mát ruột, mọi người đồng ý, lát sau, khi hồi ăn tráng miệng hoa quả gì thì lớp trưởng lại nhiệt tình phân tích củ đậu ăn tốt cho hệ tiêu hóa, mua có lẽ thừa thì các bạn có thể đem về đắp mặt nạ, không thì xay ra uống sinh tố. Cả lớp ngó người, chắc lớp trưởng chỉ biết mỗi công dụng của củ đậu thôi hay sao ý, từ đó hay trêu gọi là Hắc củ đậu. Moe hết sức mà.

Hạo Bối đuổi tới nơi thấy Gia Lạc đang đi một mình thì kéo tay lại, chả đầu chả cuối hằm hằm

- Thằng kia đâu rồi... trốn đâu rồi?

- Thằng nào, cậu bị sao thế. Dờ à? - Lạc ngơ ngác giật tay ra

- Dờ cái gì, cậu mà cứ nhúng nhằng là tôi không cho tự do thoái mái thế này đâu nhé!

Lạc lại càng đứng tần ngần ra, không hiểu hẳn hôm nay ăn nhầm bả gì mà như thằng mới trốn trại

- Cậu vừa vừa phai phai thôi nhé! cậu không cho tự do thoái mái mà được à?

- Này... Đây nói cho mà biết nhớ!... Của ai? Há? Của ai? - Hạo Bối gằn cổ lên cãi

- Của ai? Cái gì? À ờ... thì... của cậu! - Nó định cãi nhưng chợt nhận ra, cúi gầm mặt xuống nói lý nhí

Vậy rốt cuộc là cái gì của ai?

Hai người thôi không cãi nhau nữa, Hạo Bối dẫn Lạc ra bãi để xe dưới hầm siêu thị lấy xe ra đèo Lạc về nhà. Hai người đi đường cứ cãi nhau, đủ thứ chuyện, câu véo nhau. Vui thật, cũng gần hai tháng nghỉ hè rồi, nốt tuần nữa là bắt đầu năm học mới, hứa hẹn nhiều điều. Vui có, gian truân cũng nhiều nhưng vẫn cố gắng bên nhau. Một tuổi thanh xuân không hẳn phải đầy tiếng cười mới là vui vẻ, mà chỉ cần bạn bè có nhau, vượt qua tất cả gian nan thử thách thì đó mới là một thanh xuân rực rỡ.

Cả hè, ai nấy cũng hăng say luyện tập, chuẩn bị bước vào năm học mới với lịch học rất khủng bố.

Ngày khai giảng của một trường quân đội diễn ra rất hoành tráng, lại như năm ngoái, học sinh lên lớp với thầy chủ nhiệm khai trương sổ sách và thời khóa biểu

- Năm nay mình phải học cả sáng cả chiều à? Đúng là vất kiệt tinh lực con người mà - Linh Kỳ chán nản thở dài thườn thượt

- Ủ... không những thế, mỗi tháng sẽ mất một ngày chủ nhật vào tuần t3 để thi đua thể thao và kiểm tra năng lực định kì.

- Năm nay được đăng kí câu lạc bộ đúng không? - Ân Lộc phát biểu

- Ủ, các bạn có thể chọn bất cứ câu lạc bộ nào mình muốn, tuy nhiên phải đăng kí một lớp năng lực tại các khoa chuyên môn mà mình chọn để sau khi học xong sẽ lấy thành tích này cộng vào điểm lên đại học Tân Lập. - Hắc giải thích cặn kẽ

- Vậy, tóm lại là có câu lạc bộ nào nhiều chị em gái xinh đẹp nóng bỏng thì giới thiệu hết ra đây để anh em còn đăng kí nào. - Tiểu Bạch tặc lưỡi xua tay.

Hình như còn bị ai đó lườm nên ngay lập tức cúi mặt luôn.

- Cái đó chắc phải đi tìm hiểu một vòng. - Cả đám con trai thích thú cười khà khà

Gia Lạc nhìn sang người ngồi bên cạnh mình, hẳn ngủ khò khò chả quan tâm ai, nó cũng mặc kệ, hẳn tính thì lại cãi nhau với nó chứ có làm gì đâu. Cơ mà

bình thường trong truyện, nam thần mặc dù ngủ nhưng cái gì cũng biết, điểm số lại cao, người đây thì ngược lại, ngoài ba môn tự nhiên ra hẳn chả thèm học, không ngủ thì trốn tiết, kiểm tra toàn phải nhắc cho thôi.

- Đây... nhìn thế ai mà ngủ được. - Hắn nhắm mắt càu nhàu

- Ai... ai mà thèm nhìn...

Nói rồi Lạc quay đi, đây không biết là lần thứ mấy bị bắt quả tang nhìn trộm hắn lúc ngủ, cơ mà nó cứ bị hút vào ấy, không rời mắt ra được, biết trách ai bây giờ?

Năm học mới, lịch học kín cả ngày, buổi chiều lại vẫn phải tham gia câu lạc bộ nữa. Nó tất nhiên chọn boxing rồi. Hắn ban đầu chả thích vậy, kêu con gái mà đánh đấm thâm tím hết cả người, thật ra hắn xót lắm nên khuyên đi học lớp nhảy hay múa, ề rõ bích gì thôi nhưng nó cũng không đồng ý bảo là từ bé tới giờ chỉ biết boxing thôi chứ múa may không thích. Vậy là hắn đồng ý rồi hắn cũng vào câu lạc bộ ấy luôn.

Hôm cuối giờ, cửa lớp xuất hiện một anh lớp trên đẹp trai cao to kinh khủng, mặc bộ quần áo bóng rổ, tay tung quả bóng cam chờ ai đó. Trống hết tiết, nó gọi hắn dậy để đi về, nằm ngủ từ sáng, vừa ra cửa, hắn bị anh kia kéo lại

- Có chuyện gì? - Hắn ưỡ ỏi còn chưa tỉnh ngủ

- Anh biết em chơi bóng rất giỏi, đội bóng rổ của trường đang rất cần những tài năng như em. Mong em xem xét ý kiến gia nhập đội bóng rổ của trường.

Anh ấy ăn nói nhã nhặn, từ tốn để nghị hết sức hy vọng.

- Không có nhã hứng. - Hắn nói rồi kênh kiệu bước đi.

Còn Gia Lạc vẫn đứng bất động ở cửa lớp nhìn anh khối trên không chớp mắt. Vì quá đẹp trai chứ sao, nó nhớ lại cái lý do mà hắn từ bỏ bóng rổ năm xưa, chán nản nhìn anh kia đứng ngẩn ngơ mà thông cảm.

- Còn đứng đây dòm gì nữa, có đi ăn cơm không thì bảo? - Hắn quay lại, lộn cả ruột khi thấy có đứa bạn nhìn trai mặt cứ thộn cả ra.

- Đây đây.

Nó chạy vội, không quen vẫy tay chào anh khối trên cười. Miệng lẩm bẩm mắng Hạo Bối, lâu lắm mới có giai để nhìn mà cứ phá đám. Hắn bực mình cốc trán nó, rồi kéo mạnh tay xuống căn tin.

Bên dưới, tên Bạch đã chống mõng cặm cùi gấp và nhai, vừa cười vừa trêu Đậu. Nhím thì cứ sán lấy lớp trưởng gấp toàn thịt ngon cho cậu.

- Ăn thì chờ bọn tôi với chứ? - Lạc nhanh chóng vút cặp sang một bên, sà ngay vào đồng đồ ăn trên bàn

- Hai người mất xác ở đâu thế? - Nhím hỏi

- Có tí việc. Thôi ăn đi. Mà sao không ai lấy thịt kho tàu cho tui à? - Lạc phụng phịu.

Nhím chỉ biết cười trừ, cô ta mãi lấy đồ ăn lớp trưởng thích rồi thì còn để ý cho ai nữa. Nhưng nghe đâu lại có mùi thịt kho thơm lừng, ngàoanh ra, Hạo Bối tốt bụng đặt một khay đồ ăn mới nóng hôi hổi, tất nhiên không thiếu thịt ba chỉ kho tàu của nàng Lạc.

Mắt nó sáng trưng, cảm ơn Hạo Bối riu rít

- Cậu đã thấy ai tốt mà chu đáo hơn tôi chưa? - Hạo Bối hỏi

- Rồi rồi, đằng ấy là tốt nhất.

Bữa cơm thời học sinh nó vui vẻ lắm, cười nói hồn nhiên, sau bữa, ai lại về phòng nấy, nghỉ ngơi vài tiếng để chuẩn bị đến câu lạc bộ báo danh.

Nó hứng khởi vào phòng CLB Boxing, bên trong mọi người không đông lắm, độ chục người, và đặc biệt có mỗi Gia Lạc là con gái nên khi mới bước đến cửa đã bị mọi người dòm ngó chỉ chỗ, nó ngại ngần đến chỗ ghi tên

- Em gái, sao em mỏng manh lại đến đây thế này, liệu em có chịu đủ lực ở đây không đấy? - Anh hội phó nói cười

- Thì cũng chỉ là đi theo con tim thôi ạ. - Nó hí hửng

Trưởng CLB tên là Trương An khuôn mặt vuông điển trai, cơ bắp cuộn cuộn, làn da nâu, cao gần mét chín. Anh vừa lấy sổ trên tủ định ghi tên Gia Lạc thì bị tên hội phó lúc nãy ngăn lại

- Muốn vào CLB Boxing thì phải xem có đủ lực không đã, vì chúng ta còn phải thi đấu chứ không phải luyện chơi.

- Vậy anh muốn sao? - Lạc hỏi, khuôn mặt tỏ vẻ khó chịu với cái người hay làm khó dễ này

- Nếu em chịu được một cú của tôi... em lập tức làm thành viên chính thức. - Hội phó khoanh tay thách thức.

Nó nhăn nhó mặt, không phải vì sợ mà vì tên lăm chuyện này, một cú thì một cú nhưng nếu đúng lúc Hạo Bối đến thì rách việc. Nên làm nhanh thì tốt hơn.

- Đừng làm khó người ta mà. Mấy nghìn năm rồi CLB Boxing chưa có mỹ nhân, định để anh em chết khô à ? - Tuấn Minh, một người trong nhóm đó lên tiếng

- Được. Mau lên không hỏng chuyện bây giờ. - Lạc kéo tay hội phó

- Anh là Khiết Bảo, mong được chỉ giáo.

Hai người đeo bao tay, nó nhanh thoăn thoắt nhảy vào trong sàn đấu. Đội mũ bảo hiểm các thứ cẩn thận, đám người hò hét vây xung quanh sàn chờ đón trận đấu mà ai cũng nghĩ tội nghiệp cô bé, chưa chi đã bị nghiền rồi.

- Bắt đầu. - Hội trưởng Trường An lên tiếng

Hai người nhìn nhau chăm chăm, Lạc quan sát đối phương, ánh mắt đăm đăm nhìn thẳng từng cử động chân tay, vừa vặn né những đòn hiểm. Cả tháng hè vừa rồi luyện tập đúng là không uổng công, tốc độ di chuyển và phòng thủ còn nhanh hơn trước, ai cũng đứng hô hào, trầm trồ tán thưởng.

Hai người vờn qua vờn lại, nhưng đột nhiên, tiếng bước chân nặng quền quẹt ở đầu hành lang, Lạc nghe thấy, chảy toát mồ hôi, liền quay ra nói với Khiết Bảo

- Xin lỗi anh nha!

Nói dứt lời liền tung cú đấm mạnh như trời giáng vào chính giữa mặt bên phải làm cả đám bắt ngờ hô vang ầm ỹ. Khiết Bảo nằm đo ván, mọi người còn ngạc nhiên sững sờ. Khiết Bảo vừa ôm mặt vừa kêu la

Nó nhanh thoăn thoắt, nhảy ra khỏi sàn đấu, tháo găng tay và lau mồ hôi trong một nốt nhạc. Vừa kịp, Hạo Bối bước đến cửa. Nó chạy ra kéo hấn vào

- Hội trưởng, cho em và cậu ấy ghi danh. - Nó cười hớn hở bảo Trường An

- Ừm, lại đây.

Hai người đăng kí hoàn tất, nhận thẻ hội viên. Đằng sau, Khiết Bảo còn đang tức giận vì mình bị knout bởi một đứa con gái kém tuổi, thực ra là nhục không biết dấu mặt vào đâu. Giờ anh ta còn chưa thể tin được những phút giây nhục nhã ê chề khi nãy. Đám người trong hội thì trầm trồ, người đỡ Khiết Bảo ra ghế, người thì xun xoe ra chỗ hai người mới, và nhất là bóng hồng thép xinh xắn và sức mạnh thì không thì xinh xắn tí nào.

- Chúc mừng hai em trở thành thành viên chính thức. Bắt đầu tập luyện luôn nhé! - Trường An gơ tay ra bắt

Hạo Bối lạnh lùng quay người bước ra cửa, mặt mũi không vui thú gì, cả đám ngơ ngác, có kẻ còn bàn tán, không hiểu đây là thái độ gì, mới tới mà đã cao ngạo rồi.

- Ê... tên đó muốn chết hả... - Khiết Bảo mồm chạy máu nhưng vẫn cố nói.

Gia Lạc bèn lập tức chạy đến bịt miệng Khiết Bảo lại

- Anh à... cẩn thận. Không thì người chết là anh đấy. Mà anh còn nợ em một lời xin lỗi vì nói em mỏng manh đấy nhé. - Cười hớn hở trước bộ mặt tức xì khói của Khiết Bảo

Nói rồi nó chạy lại bắt tay Trường An thay cho Hạo Bối rồi xin phép ngày mai mới luyện tập. Nó chạy nhanh đến vịn tay Hạo Bối lại

- Sao cậu lại đi về? Tôi chuẩn bị đồ tập rồi mà.

- Không thích, mai tập cũng được.

- Tóm lại là lý do làm sao? - Nó bực bội giật tay hấn

- Tôi buồn ngủ, được chưa...!

Nói rồi hấn ráo bước thật nhanh về khu kí túc, nó ngơ mặt, rốt cuộc hấn là cái đồ gì mà ngủ suốt thế, từ sáng đến giờ đã ngủ bí ti rồi. Hay là, đêm hấn đi hoan lạc ở đâu nên mới như vậy. Hàng ngàn câu hỏi xoay trong đầu, nhất định tối nay phải xem cậu ta làm cái gì mới được.

"Tôi không tin trên đời lại có người ngủ 20 tiếng như cậu."

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Từ Giờ Cậu Là Người Của Tôi

Hai bên vốn dĩ là những cao thủ ghen tuông và rình mò đối phương nên chuyện đêm nay Gia Lạc bám theo Hạo Bối trên đường lớn không phải chuyện gì khó hiểu.

Nó thấy hấn đi một mình, bước vào một căn nhà cấp bốn khá xập xệ, cửa nẻo cũng chẳng có gì. Tiến vào bên trong, đồ đạc để bừa bãi, nhìn qua khá giống một căn bếp cũ bỏ hoang

"Hấn vào đây làm gì chứ, hú hí thì thiếu gì chỗ sạch sẽ đẹp đẽ?" - nó nheo mày nghĩ ngợi

Hấn bước vào căn phòng, cửa khóa kín lại, nó dò tìm trên cửa coi có cái lỗ hổng nào không nhưng bất lực, tấm cửa gỗ dày kín như bưng. Phải rồi, làm chuyện mờ ám nhất định phải kín cửa chứ.

Chán chê, Gia Lạc đành đi ra ngoài, nó thấy phía sau nhà có khoảng trống trồng rất nhiều hoa, thích thú, cái mặt dờ méo xệch chạy tới tí tøn.

Những bông hoa hồng đủ màu sắc nở rộ trong đêm, nó mãi miết ngắm nhìn, rồi ở bên lỗ thông gió từ căn nhà, có ánh điện vàng hắt ra. Nó tò mò ghé mắt vào, không đủ để nhìn rõ tất cả, chỉ đủ nhìn thấy hấn.

Hạo Bối đang ngồi trên một chiếc bàn, xung quanh bừa bộn những mảnh gỗ, ngọc vụn, rồi lung tung vừa bộn các dụng cụ đục đẽo. Ánh đèn rọi vào nơi hấn tí mẩn cật gọt. Gương mặt điềm tĩnh, chăm chú, thực sự rất hiếm khi nhìn thấy gương mặt này bên ngoài. Đôi mắt hấn chăm chăm nhìn vào vật trên tay mình, nó cũng không rõ vật đó là gì nữa, chỉ thấy hấn mải mê rồi cật gọt, thì thoảng lại giờ lên rồi mỉm cười ngơ ngẩn. Có lẽ là một món đồ quan trọng chăng?

Vì cái này mà đêm hấn không ngủ, hấn thức để làm sao? Có lẽ vì vậy mà ban ngày mới ngủ nhiều, nhưng tại sao lại không làm vào ban ngày?

Nó thắc mắc đủ thứ nhưng con buồn ngủ kéo đến, nó liền trở lại kí túc xá.

Chuyện ngày hôm trước nó thấy tuyệt nhiên không nhắc gì đến trước mặt Hạo Bối. Sau một tháng thì hấn không còn ngủ ngày nhiều nhe vậy, nó chắc nghĩ hấn làm xong rồi.

Việc học trên lớp không còn dồn dập nữa, các môn học đều thừa hết ra, học sinh tham gia vào các câu lạc bộ để sinh hoạt nhiều hơn. Về lớp học tự chọn, hấn và nó đều được tuyển chọn vào lớp huấn luyện đội đặc nhiệm.

Trải qua những bài thi trí lực và sức lực mệt mỏi, gay gắt thì cuối cùng hấn cũng nằm trong danh sách đội Alpha dự bị. Hấn mặt thảm đến mức không thể thảm hơn, đưa nước cho Gia Lạc

- Sao bài cuối cậu lại làm mất tập trung vậy, chỉ thiếu 1 điểm nữa là đủ tiêu chuẩn rồi.

Gia Lạc buồn bã, thở dài tu chai nước

- Không biết nữa, mà thôi, cũng đâu có sao, năm nay không được, năm sau lại cố gắng. Còn cậu ấy, đợt huấn luyện đặc biệt cuối năm nay, làm cho tốt vào.

- Biết rồi.

Hấn thở dài, hai người cùng cố gắng, rốt cuộc lại chỉ có một người đến đích, nó chắc không biểu lộ ra mặt chứ trong lòng buồn nứt ruột ấy. Hấn bước đi bên cạnh im lặng, không biết nên an ủi hay nói gì, đôi mắt nó cụp xuống, khóe miệng chẳng nhếch lên nổi.

- Đẳng ấy đi hóng gió với tớ không? - Hạo Bối rụt rè hỏi

- Không, chán lắm, về kí túc đây.

Nó nói rồi đi băng băng trước, hấn nhìn theo, chẳng biết an ủi như nào, bèn rút điện thoại ra Gọi Tiểu Bạch

"- Alo, có chuyện gì đấy anh?" - Tiểu Bạch ưỡ oải

- Nay, bây giờ mày lập tức đến chỗ tao, có việc cần hỏi.- Hạo Bối xuống giọng

"- Không được, đang bận rồi!" - Tiểu Bạch từ chối

- Cho mày 5 phút để xuất hiện, nếu không thì đừng khỏi tại sao cái video mày hai tay hai gái trong quán karaoke tuần trước lại được gửi cho Giản Niên ha! - Hạo Bối gần giọng rồi cười đều.

Hắn cúp máy, Tiểu Bạch đang ăn cơm cùng Giản Niên giật thót tim liền đứng dậy, vội vàng lấy cặp rồi tạm biệt và chạy như bay đến chỗ Hạo Bối, miệng còn không quên chửi thề "tên Hạo Bối chết tiệt"

Hai người ngồi đàm đạo nghĩ cách làm Gia Lạc vui, tối đó, khi đang nằm lăn lóc đọc ngôn tình trên giường, Gia Lạc liền nhận được tin nhắn của Tiểu Bạch.

"Ra ngoài đi"

Nó tò mò ra mở cửa, không thấy gì, liền nhắn tin lại

"Có gì chứ?"

Liền có một tin nhắn trả lời lại ngay

"Xuống tầng đi." Và sau đó là hàng loạt các tin nhắn "Đi ra đằng sau" " rẽ trái" tiến thêm hai bước"

Sau đó, không còn tin nhắn nào đến nữa, nó ngẩng lên nhìn mới chợt nhận ra, khu vườn cấm đi đằng sau kí túc xá đang ở ngay trước mắt mình, những bóng đèn trắng con chằng dọc lối đi sáng lung linh. Mũi hoa thơm bay thoang thoang trong gió. Cả khu vườn tĩnh lặng, nó nhìn xung quanh, nhìn kĩ cả những khoảng tối và vẫn không thấy gì. Nó thờ dãi

- Dẫn mình ra đây làm gì chứ?

Nói rồi giờ điện thoại lên án số gọi hỏi thì đột nhiên có bàn tay nhấn chiếc điện thoại ra, nó giật thót mình xoay lại. Thấy hắn ngay đằng sau, khuôn mặt đẹp như tượng khắc lấp ló trong ánh đèn.

- Không cần gọi nữa, tôi ở đây rồi.

Hạo Bối đưa trả nó điện thoại, nó còn mãi nhìn hắn không chớp mắt. Không biết hắn làm gì mà thập thò ở đây

- Có việc gì thế? - nó ấp úng

- Có chút chuyện thôi. - hắn cũng rụt rè.

Tiểu Bạch đứng nấp đằng xa lén cười tên Hạo Bối nhất gái rồi cầm dây phích cắm trên tay cắm vào ổ, cả khu vườn rực sáng của ánh đèn, những cánh hoa hồng lãng mạn từ trên cao rơi xuống như bầu trời mưa màu đỏ, trông đến lãng mạn. Nó ngo ngắc nhìn lên trên, miệng không ngậm lại được, nếu đây là giấc mơ, nó chẳng muốn tỉnh lại nữa.

Sau đấy, hắn cất giọng

- Gia Lạc, đây là lần thứ ba, tôi chính thức tỏ tình với cậu. Bằng cả tấm lòng của tôi.

- Tôi... - nó bất ngờ, sượng không nói lên lời

- Cậu đã hết lượt từ chối, bây giờ có hai phương án, một là cậu làm người yêu tôi, hai là chúng ta cùng yêu nhau. Chọn đi. - Hạo Bối dừng mạnh hơn hắn lần trước, đã có sự tập rượt với Nhị Hắc cả tối.

Nó chợt nhìn Hạo Bối, khuôn mặt hắn đang lo lắng trông rất buồn cười, cái mắt cứ nheo nheo lại, Lạc kiễng chân thom nhẹ lên má hắn một cái, hắn tròn mắt ngạc nhiên, rồi sau đó liềnsung sướng ôm chầm lấy.

- Vậy là đồng ý rồi nhé... đồng ý rồi nhé!

Hắn nhảy cẫng lên như con cún được miếng thịt ngon, sau đó cũng không quên mở chiếc hộp trong túi quần ra, giờ trước mặt Gia Lạc

- Tặng cậu, coi như món quà đầu tiên.

- Đẹp quá!

Hắn cầm trên tay chiếc vòng ngọc màu xanh trong, những đường vân sáng nhưng đồ dòng nam thạch bên trong, đường khắc gọt tỉ mỉ hình hai con bướm và cái tên Tiểu Gia Lạc nho nhỏ ở chính giữa. Nó xúc động mắt ướt nhoe.

Hóa ra cả tháng cậu không ngủ, chính là làm cái này sao?

Cô thực sự rất xúc động, từ trước tới giờ chưa có ai đối xử tốt với cô như vậy, lòng thầm mong may mắn dường như đã ôm lấy cô.

- Tiểu Lạc, từ giờ cậu chính thức là người của Hạo Bối tôi rồi đấy.

Hắn ôm nó, một cách dịu dàng nhất có thể, vài tiếng trước cậu còn không dám làm, sợ lại bị từ chối thì đau lòng lắm. Ai ngờ, cuối cùng mưa dầm thấm lâu, nàng Lạc đã đỏ, hắn chỉ còn biết cười trong sung sướng.

Đám người nấp phía sau cũng vui không kém, cười hi hi với nhau, rồi đập tay đập chân vui mừng khôn xiết.

Nỗi buồn của Gia Lạc hồi trưa dường như đã biến mất sạch, thôi thì năm nay không được, năm sau sẽ cố gắng, có muộn đâu mà lo.

Nụ cười này, còn tiếp diễn những ngày sau đó. Trên lớp, vẫn là những lần cãi nhau, vẫn là những cái kẹo mút ăn vụng, vẫn là những cái nhìn trộm quen thuộc. Hắn thấy tim mình lúc nào cũng ngọt ngào, gương mặt vui lên nhiều. Còn nó, dịu dàng, về ngây ngốc hồi mới vào trường còn y nguyên.

Mùa hè năm chuyển lớp sang 12, câu lạc bộ Boxing đi thi đấu cho nhà trường với đội tuyển bên trường An Nam. Thời gian tập luyện gấp rút ngày đêm, nó hăng hái. Mà không, ai trong đội cũng hăng hái, cho có mình hắn vẫn đứng đưng như không, bị nhắc nhở, hắn cũng chỉ dứt tay túi quần rồi nói

- Chả phải Hội trường và Hội phó đều là những người năng lực tốt hay sao, tôi đâu có ý định chen chân cầm cúp với các người.

Nói rồi, hắn ngang nhiên ngồi uống nước rồi lại ra tập một mình, chỉ đơn giản như buổi luyện sức khỏe bình thường.

Khiết Bảo cay cú chỉ chực tới đám Hạo Bối nhưng thừa biết mình không địch lại nên chỉ biết vung tay sau lưng chửi thề.

Hắn cười thầm, rồi sao, hắn vốn không hề có hứng thú với cái câu lạc bộ này, chả qua trường bắt buộc, với lại... cũng là do nó vào đây đơn côi mình phần gái nên mới theo thôi, chứ không thì đêch thềm.

Ngày thi đến, nó lơ lửng luyện tập căng thẳng, hắn chơi game xong quay lại còn thấy còn say mê đánh đấm liền dùng tay chặn bao cát lại. Nó dừng, ngồi thụp xuống sàn. Hắn cau mày nâng chân phải của nó lên

- Tập kiểu gì mà tím bầm cả cẳng thế này, đi về mau, không tập tành gì nữa.

Hắn thương quá quát tướng lên, mặt đỏ gay nhìn vết bầm tím lớn lan rộng trên cẳng chân Gia Lạc. Nó mắt đỏ hoe, mồ hôi chảy đầm đìa, lấy tay quạt nhẹ những giọt trên xuống mí mắt. Miệng thở hắt từng hơi mệt nhọc, nó thều thào

- Xin lỗi, tại tập hăng quá cũng không để ý. Dừng tức mà... - đau nhưng không quên nũng nịu.

Hắn liền chạy tới phòng bên xin ít đá, bọc trong khăn vội vã chạy lại chườm chân cho Gia Lạc. Dù đau xanh mặt nhưng nó vẫn cười ngây ngốc, xoa đầu hắn rồi bỗng nhiên ôm chặt vào lòng mình

- Cậu có thể bớt đi được không, tôi sợ mình sẽ trở thành kẻ dựa dẫm mất. - Gia Lạc giả bộ thờ dài

- Dựa dẫm gì? - Hắn ngẩng đầu hỏi

- Dựa dẫm vào cậu ấy, sao cậu cứ làm tôi thành yếu đuối thảm hại muốn rúc vào lòng cậu thế này. - Nó buông hắn ra, rồi lại ôm hắn, áp má vào lồng ngực săn chắc của hắn.

Hắn cười, vuốt những nếp tóc mềm mượt mùi bạc hà mát mát, miệng thầm thì

- Ai bảo cậu là người tôi thương cơ chứ.

Khoảng trống ở giữa tự nhiên ngại ngần len lỏi, bên đó là nụ cười ngọt ngào của ai người hạnh phúc.

Bên kia cánh cửa, Khiết Bảo bủi môi nói với Trường An

- Rõ ràng hai người này không nên ở đây, trông thật đáng ghét.

Trường An để bình nước xuống bên cạnh, tới đám nhẹ vào vai Khiết Bảo

- Cậu ghen tỵ với họ à, tập đi, tôi bù cho cậu sau nha. - nói rồi cười bí hiểm, nháy nháy mắt

- Cậu đừng nói vậy, rùng cả mình.

Hai người tập luyện, mặc cho đôi tình nhân bên kia ríu rít.

Ngày thi tới, Gia Lạc hồi hộp không ngủ được, đã hai năm rồi, nó mới chính thức trở lại sàn đấu. Năm đó, không một lời từ biệt, chấp nhận nghe theo mẹ rồi bỏ cơ hội trở thành người mạnh nhất, lần này, tuy không phải lấy danh hiệu đó, nhưng cũng có thể là một mở đầu mới, là một con đường mới, đầu sao, trái tim cũng không thể ngủ yên.

Sân đấu hôm thi rộn người xem, đám khán giả trường An Nam kéo tới rất đông, tiếng hò hét náo nhiệt. Bên trong phòng chờ của Tân Lập, cả phòng cũng tiếp sức mạnh cho nhau, những tiếng "Cố lên" thật to. Gia Lạc kéo Hạo Bối tới gần mình, tay nhéo má hắn

- Sốc lại tinh thần còn cổ vũ cho tôi chứ sao mặt mày cậu cứ bí xị thế?

- Không thích, hay mình đi về đi. - Hạo Bối kéo tay Gia Lạc ra ngoài

Cả đám người trần trần đứng nhìn Hạo Bối, khó chịu ra mặt, Khiết Bảo không tránh khỏi tức giận mà cau có, xỏ lên

- Cậu ta là cái thứ gì mà lúc nào cũng phá đám hết thế, không thi thì về đi cho rồi, đến làm gì cho vương chân.

- Thôi đi, cậu còn muốn gây sự, chuẩn bị ra sân, cậu vào đấu hiệp đầu đấy. - Trường An kéo tay Khiết Bảo lại, lấy nước cho uống, hạ hỏa

Tiếng trống tiếng nhạc dồn dập, ánh đèn sáng chiếu rọi thẳng vào sàn Boxing, khán giả cuồng nhiệt.

Hàng người bước ra, đầu tiên là trường An Nam, đối thủ ai cũng to con, vạm vỡ. Trường Tân Lập cũng không hề kém cạnh, chỉ điều duy nhất đám người rộ lên chính là sự xuất hiện của cô gái duy nhất Tiểu Gia Lạc. Trận đấu diễn ra đầy bốc lửa, sàn đấu nóng rộ lên, tiếng gào thét, tiếng cổ vũ không ngừng một giây. Những năm đám trong gang vung liên tiếp với tốc độ nhanh chậm khác nhau nhưng lực không hề nhỏ, ban giám khảo vuốt mồ hôi hột hộp xem trận đấu hay.

Ngồi hàng ghế chờ, nó run run lấy tay vân vê chiếc khăn bông, mắt chăm chú theo sát từng hành động của đàn anh. Kỹ thuật quả thực không tồi, những cú đánh rất nội lực nhưng còn khá chậm. Tuy hai người hình dáng có vẻ cân sức nhưng bên đối thủ lại nhanh nhạy hơn cả, chứng tỏ An Nam là một trường rất mạnh trong lĩnh vực Boxing. Khiết Bảo gương mặt đầy khí thế, tung đòn cuối cùng, cú đánh không nhẹ nhàng tới lồng ngực đối phương làm cậu bạn kia ngã xoài, mặt nhăn nhó đau đớn.

Phân tích tình hình một hồi, nó thấy tay mình lạnh lạnh, liền giặt mình quay qua thì thấy hán ngồi bên ôn nhu, đặt chai nước suối ướp lạnh bên cạnh. Nó tu một hơi, thở hắt một cái. Hiệp một kết thúc, cú đánh khiến đối phương ngã không thể trở dậy, Khiết Bảo sung sướng hét lên trong sự chiến thắng. Cả khán đài nhao nhao, nhất là có sự tiếc nuối và dè dặt của bên trường An Nam.

Hiệp hai, nó không để ý mấy vì hán cứ bên cạnh lèo nhèo, hán kêu muốn đi về, không thi đấu gì nữa, về rồi hán đãi bánh kem, nó muốn bao nhiêu cái cheesecake hán cũng đồng ý.

- Có phải cậu lo cho tôi đấy không?

- Ủ... sợ gì mà không lo, tôi lo từ đêm qua đấy nhé! Này, về đi, kệ họ, kiểu gì họ chả có người đánh thay.

- Nhưng đã bỏ cả mấy tháng trời tập luyện, giờ bảo bỏ là bỏ được à? Không được, ít nhất cũng phải có trách nhiệm.

Hán một mồm, nhìn nó cứng đầu không chịu theo về, miệng lẩm bẩm khó chịu

- Nếu cậu có làm sao thì ai chịu trách nhiệm cho tôi. - Hán lầy.

Gia Lạc nhìn hán trẻ con, cười khi khi véo má hán, đồ ngon ngọt

- Thì nếu tôi cảm thấy không đấu được nữa thì sẽ xin thua luôn được chưa. Tôi biết cậu là đẹp trai tốt bụng nhất mà.

- Nhớ miệng đấy nhé. - Hán dẫn bớt cơ mặt

Đang mãi nói chuyện, bỗng có tiếng kêu và những tiếng hét lẫn thở dài chán trường của bên Tân Lập, nó ngược mắt lên, thấy Tấn Mạnh của đội mình đã nằm sấp trên sàn. Nó ngạc nhiên, anh ấy là tay đám mạnh của đội vậy mà đã bị hạ gục rồi. Trong lòng lại hơi lo một chút.

Trường An tới bên cạnh Gia Lạc, đi sau còn một số người nhóm nhóm đi theo

- Gia Lạc, bây giờ chuyên thắng thua phụ thuộc cả vào em. Chúng ta cần phải thắng để hoàn thành nốt cái huy chương thứ 100 của truyền thống Boxing trường Tân Lập.

Nó cảm thấy mình phải gánh thêm một trọng trách rất lớn. Điều này làm tim nó run lên từng hồi một. Nắm chặt lòng bàn tay lại, Hạo Bối đứng dậy, hôn lên trán nó, miệng nói thâm vào tai

- Cậu làm được, Gia Lạc, cố lên.

Nó lấy lại khí thế, bước từng bước thận trọng, vén vành bảo vệ bước qua, chân trần chạm xuống nền đấu lạnh ngắt. Gia Lạc đưa tay kiểm tra mũ bảo hộ, căng tay và không quên ngậm bộ bảo vệ hàm. Quay lại nhìn Hạo Bối lần cuối, tay rút gọn trong túi quần nhìn bằng ánh mắt tin tưởng. Nó biết, mặc dù rất lo và không muốn no thi đấu nhưng chắc chắn hán còn mong nó chiến thắng hơn rất nhiều lần.

Nó nhất định không để hán thất vọng.

Đối thủ trường bên xuất hiện, một gã thanh niên cao lớn, hơn hán Gia Lạc một cái đầu, cơ thể quăn lên từng khúc thịt, nhìn qua trông không khác con át chủ bài của bên trường An Nam, có lẽ bên đó cũng cần chiếc cup này, họ cũng phải dành bằng được.

Lạc nhìn đối thủ, bằng con mắt tinh anh của mình, bên trong có cả sự thách thức lẫn khí phách, người bên Tân Lập đòi hỏi người, vì như vậy là không cân sức, sao bên An Nam lại có thể để một người thanh niên như con quái vật ấy chiến đấu với cô gái yếu ớt được chứ. Ban tổ chức cũng suy xét lại nhưng Gia Lạc liền đồng ý.

Thì sao chứ, to cũng được, khỏe cũng được, nhưng quan trọng vẫn là thần thái, khí chất, tốc độ và sức mạnh. Người kia mặc dù như gã khổng lồ nhưng đạt được bao nhiêu cái trong những cái quan trọng kia chứ, đầu sao cũng vẫn chỉ là học sinh, cùng lắm là sung mắt sung mũi chứ chả chết được.

- Đấu thì đấu, Gia Lạc từ trước đến giờ chỉ sợ những kẻ loắt choắt mà muru mô, còn những tên to xác chưa bao giờ ái ngại. - Nó nhìn đối thủ uy hiếp

Nói rồi, tư thế sẵn sàng cho hiệp cuối. Cả khán đài một lần nữa là những tiếng hét xé toạc không khí. Gió nóng nổi hơi người nồng quyen nhưng mãnh thú lẫn quần cả sàn đấu ác liệt.

Có thể... sẽ thua.... nhưng nhất định... không được nhục.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Người Ấy Của Năm Xưa

- Đấu thì đấu, Gia Lạc từ trước đến giờ chỉ sợ những kẻ loắt choắt mà muru mô, còn những tên to xác chưa bao giờ ái ngại. - Nó nhìn đối thủ uy hiếp

Nói rồi, tư thế sẵn sàng cho hiệp cuối. Cả khán đài một lần nữa là những tiếng hét xé toạc không khí. Gió nóng nổi hơi người nồng quyen nhưng mãnh thú lẫn quần cả sàn đấu ác liệt.

Có thể... sẽ thua.... nhưng nhất định... không được nhục.

Những cú đấm đầu tiên nhanh như chớp, Gia Lạc né đòn thoăn thoắt, đôi mắt nhắm thẳng đối phương không rời một ly.

Lạc đưa tay lên, một cú đấm thật mạnh vào sườn đối phương làm hắn ta ngã nhào, ngay sau đó, tên đó con bèn đứng lên, chọi đòn vật, hai tay cứ bấu chặt cổ nó mà đè xuống.

- Hắn ta chơi bẩn, dùng thịt đè người! - Trường An tức tối đứng lên khỏi ghế ngồi.

- Nhưng đâu sai luật! - Đội trưởng bên trường An Nam đều giả cười.

Gia Lạc bị đè căng xuống sàn đấu, cả lưng ngực đều đau nhức vì có vật quá lớn và nặng đè lên. Cánh tay to như bắp cày của tên kia cũng hăng hăng chèn ngang cổ. Nó túa mồ hôi ướt đầm trán, tay chân cố vùng lên mà không được, còn tên kia đắc chí cười.

Trọng tài thổi còi dừng lại, giã hai người ra, Hạo Bối lao lên sàn đấu, đỡ người Gia Lạc tưởng như bép dí dậy, dùng tay xoa nhẹ vết bầm trên cổ rồi nhìn tên to xác tóa lửa, ánh mắt như viên đạn chì khiến tên kia rùn gáy.

- Đi xuống, về với tôi! - Hắn kéo tay Lạc.

- Không được, Hạo Bối, tôi không thể! Không sao đâu, tôi hứa mà! Xuống dưới đi. - Gia Lạc dang tay ra, một tay nắm nhẹ tay Hạo Bối nắn nỉ

Hạo Bối bức mình quay ngoắt đi, bước xuống dưới khán đài, khoanh tay bức dọc nhìn lên trên, gương mặt Gia Lạc vã mồ hôi nhưng còn mỉm cười tươi lăm. Hắn thấy tim hắn run lên nhè nhẹ, hình như người con gái đó đẹp nhất là khi chiến đấu hết mình.

Quay trở lại hiệp đấu, Gia Lạc chuẩn bị, xốc lại phong độ, nhìn tên to xác trường An Nam đầy quyết tâm báo thù.

Là chính tên to xác này bắt nó phải vận nội lực của mình, đừng trách nó quá đáng. Lấy hết sức mình, một luồng sức mạnh lớn vô cùng trong người cháy tủa ra như điện, gân cơ màu xanh nổi lên sau lớp da, nó nắm chắc lấy một tay của tên to xác đang đắc ý. Hắn ta bất ngờ không hiểu ánh mắt đang phùng lên như ngọn lửa của Gia Lạc, khuôn mặt có chút thay đổi, mắt hắn giật giật sợ hãi. Bàn tay đó, đang có một lực rất lớn, như muốn bóp nát tay của tên to xác.

Cả hội trường rào lên, mới giây đó, tên to xác nằm gục dưới chân cô gái nhỏ, chả ai nhìn rõ cô ấy đã làm như nào, chỉ là huỳnh một cái, nó đã chuyển thắng thành bại, vị trí hoán đổi nhau, tên to xác nằm bên dưới rên rĩ, mặt nhăn nhó trong đau đớn. Một tay của tên to xác ấy bị bẻ quặt ra sau. Cuối cùng là một cú knockout vào thẳng xương quai hàm. Tên to xác bất động ngất đi giữa khán đài boxing. Nó cũng mệt nhỏi, sau tiếng còi của trọng tài và tay nó được nhắc lên

- Đây là người thắng cuộc, trường Tân Lập chiến thắng!

Cả khán đài đứng lên, cổ động viên của trường Tân Lập mừng rỡ hò hét, người lại với vẻ buồn bã thất thiếu của khán đài đối diện.

Cả nhóm boxing lao lên sân khấu, ôm lấy Gia Lạc, nụ cười trên môi nở tươi tắn,

- Làm tốt lắm, Gia Lạc... là em đã mang về chiến thắng cho chúng ta!

Đám người nhao nhao, đòi đi ăn liên hoan

- Mọi người cứ ra xe trước, em sẽ ra sau! - Gia Lạc mỉm cười như người thêu thào

Khán đài dường như tàn bót dần, bóng người mấy chốc tan hết, Nhím từ đầu chạy thất thiêu tới, bộ trang phục bắn súng còn chưa tháo ra, vẫn nguyên gang tay với mắt kính thờ hồng học

- Gia Lạc... tao ở bên phòng đấu kia nghe nói mày gặp đối thủ nặng kị mà lo quá! Nhưng giờ mới chạy sang được. Thắng rồi hả?

- Ủ... thắng rồi! Còn mày?

- Thắng chứ! - Nhím cười một trận vui mừng, lấy gang tay lau sạch mồ hôi trên trán Gia Lạc

- Thế còn Đậu?

- Không biết nữa, nghe nói cũng gay go, đấu với đàn chị trường Tây Hoa, giờ chẳng biết như nào, qua ba hiệp rồi mà chưa phân thắng bại, lát nữa ta sẽ qua đó!

Nhím vừa nói vừa tu vội chai nước Gia Lạc đưa. Vừa hay, Hạo Bối cũng trở về, tay còn cầm một chiếc khăn mặt ướt với chai nước khoáng và một hộp trắng

- Ô! Bên phòng đấu súng Nhị Hắc nó đang tìm cậu loạn cả lên đấy. - Hạo Bối nói với Nhím

Nhím tròn mắt, cười chào Gia Lạc rồi vội chạy sang phòng bên kia.

Hạo Bối đưa cho Gia Lạc chiếc khăn, mở nắp chiếc hộp trắng ra, cẩn thận cầm gói bông gạc và chai nước muối sinh lý, chuẩn bị rửa vết thương.

- Ấy ấy, tớ tự làm mà! - Gia Lạc vội tránh ra một bên né tay Hạo Bối

- Im nào!

Bối gất nhẹ, lấy tay mình kéo đầu Gia Lạc gần vào ngực mình, mắt hắn cố ý không nhìn vào gương mặt đang đỏ bừng của nó, tim hắn rạo rực, hình như có âm thanh gì đó, kì lạ, đang vang lên trong lồng ngực hắn

Thích... thích...

Hắn nhẹ nhàng đổ nước muối lên bông, thấm nhẹ những vết thương ở đầu gối, ở tay và miệng. Nó kêu lên xít xoa, miệng thảm thì

- Nhẹ thôi! Đau chết đi được.

- Im nào... thích đánh nhau mà lại không chịu được đau ư? - hắn cau mày gắt

- Không phải đánh nhau, là boxing!

- Rồi, rồi, không phải đánh nhau, mà là boxing, nào đuổi cái chân ra để băng lại không mai lại bầm dập lên.

Hai đứa cứ chỉ chóc qua lại như vậy, rồi tới khi có cái bụng réo lên sùng sục

- Đi ăn đi, đói chết mất!

- Đi được không? Hay lên đây? - Hạo Bối ngồi xuống chìa lưng mình về phía nó

Nó cười sặc sụa, không biết ông già này có làm quá hay không, chỉ là vài vết xước còn con thôi mà làm như gãy chân gãy tay không bằng, nhưng miệng nó vẫn tùm tùm cười, đi tập tễnh lên trước.

Quán bánh ngọt của Hạo Bối tầm trưa rất đông người, đợt này lại bán thêm cả đồ uống nữa nên khách tìm đến càng đông.

- Ăn gì để tôi đi mua, cơm thịt kho hả? - Hạo Bối dắt nó lên tầng thượng, vào một căn phòng riêng

- Thôi ăn bánh ở đây cũng được mà, cần gì mà phải đi chỗ khác mua.

Nói rồi, Hạo Bối cười liền gọi phục vụ lấy bánh lên, cả một bàn toàn bánh ngọt rồi kem, từ khi cha sinh mẹ đẻ Gia Lạc chưa lần nào được nhìn thấy bánh của mình đầy trên bàn như vậy, ngập ngừng cầm thìa, miệng còn lí nhí

- Tớ được ăn hết chỗ này sao? - mắt nó sáng như sao, miệng lấp tấp vào nhau

- Ủ... ăn đi, chứ không mang ra để ngắm ư?

Thế là nó cầm lấy chiếc bánh bông lan dâu xấn một miếng ăn ngon lành, cái miệng chu lên, mắt nhắm nghiền lại để vị ngọt thanh tan trên đầu lưỡi.

- Môi dính kem kia.

Hắn nói rồi lấy tay quệt một cái nhẹ trên môi, sau đó lại đưa chính ngón tay lên miệng mình mà mút sạch, nó nhìn thấy liền tròn mắt

- Cậu làm gì vậy!

- À, tại không có giấy lau tay thôi..

Nói rồi, vành tai hắn đỏ ửng, cầm ly nước chanh đào uống một ngụm lớn, sau đó lại chăm chú nhìn người kia ăn ngon miệng

Ăn xong, nó nằm ườn ngay xuống sàn, ôm đám gấu nhỏ vào người ngáp ngắn

- Sao trong phòng cậu lại có nhiều gấu bông thế này?

- Đám nhân viên đặt vào cho đẹp, chứ tôi không có thích. Đừng hiểu nhầm.

- Thì đã sao chứ, còn tớ thì rất thích luôn ý. Ước gì ngày nào cũng được đến đây.

Nó nói, miệng cười khúc khích nhìn Hạo Bối, hắn chỉ nhìn nó cười thẳm, đôi mắt hắn nhìn tới một chỗ khác

- Thích thì cứ đến đi, dù sao nghỉ hè tôi cũng hay ở đây.

- Tôi không đến ăn trực đâu, nếu được thì tôi làm phục vụ quán nhé! - Gia Lạc gãi đầu.

- Cậu làm bà chủ luôn cũng được. - hắn nói rồi vội xoay mặt đi cho đỡ ngại

Thực ra trong lòng hắn đang sợ hãi.

Sau đó, hắn trở về nhà lấy chiếc moto của mình phóng tới quán đón Gia Lạc đi, hai người vì vụ trên con đường về ngoại thành, đám cỏ may trắng ngà theo chiều gió như một thảm mây rộng lớn, hai đứa ngồi trên triền đê, nhìn ngắm hoa anh túc hồng đỏ đương nở rộ ở xa xa.

Tự nhiên, nó mỉm cười nhẹ, giữa hai người vừa rồi hình như cái có chút bẽn lèn ngưng ngừng, hắn cũng đáng yêu lắm, đang yêu theo cái cách riêng của hắn. Gia Lạc đưa tay ra với một bông hoa cúc họa mi ngay dưới chân, bông hoa trắng thanh khiết ấy nhỏ bé nằm giữa lòng bàn tay

- Đưa đây tớ cài cho! - Hạo Bối cầm lấy rồi theo thoát cái vào tai cho Gia Lạc

- Xinh không? - nó hỏi

- Xinh khủng khiếp! - hắn cười sáng khoái

Buổi tối đến một cách nhẹ nhàng, như hai đứa đến bên nhau. Lại trên con xe đó, trở về thành phố, ngồi đằng sau ôm nhẹ eo hắn, nó chỉ ước thời gian dừng lại ở giây phút này.

Ngày hôm sau, Gia Lạc được tuyên dương trước toàn trường và cùng CLB Boxing lên nhận cup vàng. Mắt nó hạnh phúc đến sáng rực, đã rất lâu rồi, đôi tay không được cầm chiếc cup nào nặng như này. Đậu đậu nghe nói bắt phân thắng bại với đàn chị bên trường Tây Hoa, về mặt cứng đơ chẳng cảm xúc, sau đó liền chạy về kí túc nằm thướt, có lẽ đang thất vọng chính bản thân mình. Nhím tuy xếp thứ hai nhưng mồm mép tép nhảy, vẫn cười đùa và xí xốn với lớp trưởng như bình thường, và rồi lại bị lớp trưởng mắng, ngày nào cũng vậy, nhưng tự nhiên lần này cảm giác có gì đó thật quen thuộc.

Những ngày hè rôm rả ở quán bánh của Hạo Bối, nó tát bật, sáng, Hạo Bối hay ghé quán, làm bánh, nó đứng ngắm nhìn, trông thật hạnh phúc, chiều, hai đứa lại cùng đến phòng Gym và phòng bắn để luyện tập.

Rồi năm học mới lại bắt đầu. Hắn vẫn đến lớp và ngủ, giờ ra chơi là những lúc hai đứa trêu nhau, lớp học vẫn chứa chan những yêu thương ấy, tự dưng mọi người chơi với nhau thân hơn, nói chuyện với nhau nhiều hơn, có lẽ đầu ấn 17 tuổi đang dần đến, muốn in lên miền kí ức thanh xuân một cách sâu đậm

Lớp 11A10 ngay bên cạnh nghe nói có một học sinh mới chuyển từ Mỹ về từ cuối năm ngoái tên là Thu Thảo Vân. Cô ấy xinh đẹp, học giỏi khiến rất nhiều người trầm trồ, nhất là đám con trai. Đã có lúc nó lướt qua, nhưng không để ý, nhưng cảm giác ánh mắt đó đang lướt qua khuôn mặt nó, có ánh đỏ xẹt, rất khó tả.

Buổi trưa đó, có một cô gái lớp trên, đứng đợi ở cửa lớp, cô gái ấy đợi Hạo Bối. Hắn lướt qua, tay vẫn nắm lấy tay nó. Nhưng hình như gương mặt của hắn thay đổi, ánh mắt có gì đó vô cảm nhưng vẫn có vẻ hướng đến

- Hạo Bối, chẳng lẽ cậu quên Vân rồi à? - Cô gái ấy chạy đến níu bàn tay còn lại của Hạo Bối

Rất nhanh chóng, hắn hất tay ra, mắt vẫn không hề nhìn cô gái ấy, miệng lẩm bầm nhỏ

- Chưa từng nhớ, hà có gì phải quên?

Nói rồi để mặc cô gái đó thất thần cứng miệng ở cửa lớp trước ánh mắt của bao người, nắm tay nó bước đi vội vã, hấn đang hỗn độn nhiều cảm xúc, có chút gì đó bức bối, con tim hấn nháo nhác, hấn có vấn đề gì đó, đầu óc hấn điên loạn vì mớ kí ức xưa cũ cuộn về. Những bạn học khác tò mò đứng chỉ trỏ về phía cô gái. Hạo Bối vẫn vậy, lạnh lùng tàn nhẫn với mọi cô gái không phải Gia Lạc.

Hấn có từng nhớ người con gái ấy!

Rõ ràng là đã từng nhớ tới điên loạn.

Nhưng bây giờ, thật khó để đối mặt lại, người đã từng phụ bạc hấn, người đã độc ác cắm con dao vào tim hấn ngày trời đỏ giông năm đó. Hấn không thể nào quên được. Nghĩ đến, tim hấn lại nhói nhói.

Đã sống chết bỏ mặc hấn, giờ quay lại hỏi hấn một câu "còn nhớ không?" Để làm gì? Định tái hợp ư? Có cái giá đó sao?

- Cậu có sao không vậy? Người đó là ai? - Gia Lạc không thể chịu im lặng mà lên tiếng

Hấn cầm chai nước lọc, dốc thẳng vào miệng, ực ực, chảy ướt cả cổ áo

- Người đó, không quen!

Hấn lạnh lùng buông lời, rồi cũng nhanh chóng đi lấy cơm, cảm giác muốn chạy trốn tất cả.

Nó lại càng tò mò hơn, người con gái đó, cử chỉ đó, có lẽ đã từng rất thân quen, sao hấn lại bảo là không biết chứ?

Rõ ràng hấn dấu, hấn dấu nó, vì sao?

Tối ấy, nó đi bộ lẳng lặng từ kí túc xá đến vườn cảm chương, trong đầu cứ nghĩ tới hình ảnh ban trưa, đột nhiên, nhìn thấy bóng người ngồi trên ghế đá.

Một cô gái!

Nó lặng lặng đi qua, cổ tình không để ý đến, nhưng cô gái đó đưa tay ra nắm lấy cổ tay nó kéo lại xuống băng ghế

- Nói chuyện một chút được không?

Gia Lạc hơi sững lại, nhưng cũng quyết định ngồi xuống

- Cậu là ai? Có phải người sáng nay ở cửa lớp, đã....

Chưa kịp nói xong, cô gái kia đã đón lời

- Phải, tôi là bạn gái cũ của Hạo Bối.

Nó trân trân nhìn cô gái đó vài giây, mắt mở to, mọi chân tơ kẽ tóc. Rất xinh xắn.

Nó cố nở một nụ cười nhạt, miệng ậm ừ.

- Ừ... cậu có chuyện gì muốn nói à?

- Phải, cậu là bạn gái mới của Hạo Bối đúng không?

- Bọn mình là bạn học.

- Thôi, chuyện hai người tớ biết cả rồi, tớ cũng vừa từ Mỹ về thôi nhưng cũng biết khá nhiều về hai người, thực ra lần này về, là có ý định muốn tái hợp

Nó trân người, cổ không nhìn cô ấy, miệng lắp bắp

- Tái... tái hợp sao?

- Phải, khi đó cũng vì bất đắc dĩ mới bỏ Hạo Bối ở lại, thực ra, tớ còn có tình cảm rất sâu đậm với cậu ấy. Vậy cậu có thể nào....

Gia Lạc liền lập tức đứng dậy, im lặng, lát sau mới mở miệng trả lời

- Tớ cần suy nghĩ....

Nói rồi chạy một mạch về kí túc. Nó chẳng khóc, chỉ có con tim là nhoi nhói. Rốt cuộc chuyện này là như nào?

Sáng hôm sau, cô bạn kia đã đứng chờ hấn ở cửa lớp, hấn vẫn phớt qua không ngó đến.

Một tuần nữa, cũng như vậy, rồi dần dà là những hộp cơm trưa, hấn cũng chẳng thèm.

Đến một tháng, cô gái ấy hẹn hấn tới sân bóng rổ nói chuyện riêng. Hấn đồng ý.

Buổi trưa, nó về một mình, cảm giác trống trải này thật không hề thích thú tẹo nào, giả như không biết việc Hạo Bối đi gặp lại người yêu cũ, có lẽ nó cũng vui vẻ mà xuống canteen chén đầy suất cơm nhưng khi biết rồi lại không thể nuốt nổi. Gậy gậy đám cà rốt sang một bên, gậy miếng thịt sang một bên, rồi thờ dài

- Rốt cuộc là mày có chuyện gì thế? - Nhím bực mình nhìn Gia Lạc

- Tao lo, người con gái năm đó, ăn không miếng thịt của tao!

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tình Âm Tình

Nhím nắm tay Gia Lạc, nghiêm trọng nói

- Mày không thể nhường cho ả đó, Hạo Bối mày cắt công lắm mới dành được, vậy thì đâu thể để ả ăn không được.

- Mày nói đúng, tao nên đến đó và kéo Hạo Bối về.

Nói rồi, nó dứt khoát đứng lên, bỏ quách đĩa cơm sang một bên, bước đi nhanh, Cố Tiểu Bạch vừa đi lấy thêm đồ ăn về, đi ngang qua Gia Lạc liền đưa mắt nhìn theo, miệng không quên hỏi khi đến bàn ngồi

- Cậu ta đang ăn lại vùng vằng đi đâu thế?

- Đi đòi người! - Nhím cười

Băng qua khoảng sân rộng, nó chợt thấy một kinh khủng, biết thể ăn nốt suất cơm có phải đỡ đói không, nhưng vì hấn, nó liền bước đi thật nhanh. Cái nắng trại rộng khắp sân trường, nhuộm vàng tán lá xanh.

Sân thể chất ngay trước mặt, chỉ cách một bức tường nữa. Nó vội vàng những bước cuối cùng. Mới chạm ngưỡng, nhìn một lượt xung quanh cũng không thấy bọn họ đâu. Nó thờ dốc, tiếng động mạnh ở ngay cuối góc tường ngang nó đứng, hấn đang ôm Thảo Vân, ép cô ta vào tường.

Nó giật bản mình, vội vàng nấp sau bức tường, tìm nó như ngừng đập, nó vừa nhìn thấy cái gì thế?

Đột nhiên, sống mũi nó cay cay, khóe mắt không kìm được chảy ra những giọt nước mắt hiếm hoi. Hấn đang ôm người con gái năm ấy?

Nó không tin, có lẽ nó nhìn nhầm, có lẽ thế, Gia Lạc cách hai người kia chỉ một bức tường, nhưng cứ sao lại sợ hãi đến thế. Nó chẳng đủ dũng khí bước sang một lần nữa, nó sợ rằng lần này, hai người họ không đơn thuần chỉ là ôm nhau.

Nhưng lí trí thôi thúc, nó không thể dừng đôi chân mình và tiếp tục bước sang phía bên kia của bức tường. Lại thấy những điều không thể thấy. Nước mắt chảy dài, một cách thất vọng nhất. Hấn dường như nhìn thấy nó, vội vàng tránh sang một bên, đẩy Thảo Vân ra phía sau rồi chạy đến bên nó

- Gia Lạc, cậu đừng hiểu lầm... Tôi... không phải như vậy.

- Không khiến cậu giải thích.

Gia Lạc lặng lẽ lau nước mắt, hít một hơi thật sâu, tim còn nhói nhói, chân vẫn bước tiến tới gần Thảo Vân. Thảo Vân cũng có phần khó hiểu gì Gia Lạc, ánh mắt thách thức hỏi này không còn nữa, thay vào đó là chút sợ sệt, bàn tay khẽ nắm lại rồi lùi đi vài bước.

- Đứng yên đó. - Nó sẵn giọng

- Cậu muốn gì? - Thảo Vân run lên

Gia Lạc không nói không rằng, giờ tay lên

Tiếng...chát... một cái vang lên lạnh lạnh trong bầu trời yên tĩnh, Thảo Vân vội ôm mặt kêu lên, má cô ta tím đỏ lại, in hình năm ngón tay. Đôi mắt vẫn tròn tròn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra. Vương Hạo Bối đứng cách đó một đoạn cũng bàng hoàng không kém, miệng há hốc ra, vội bước tới để can

ngăn lại mà không kịp. Một tay Gia Lạc xách cổ áo Thảo Vân lên, gài sát người mình, nói xối xả vào mặt cô ta

- Con đi, tao đã bảo mày hãy đợi tao suy nghĩ, nhưng mày lại lấm lét ăn vụng sau lưng tao, đã thế thì không cần nói nhiều nữa, Vương Hạo Bối là của bà đây thì mãi mãi là như vậy, còn mày, bao nhiêu năm vứt bỏ người ta, giờ về định đón một miếng sao, đầu đơn giản vậy.... CÚT!

Nói rồi, Lạc buông mạnh Vân ngã dúi dụi xuống đất, phui sạch tay nhếch miệng khinh bỉ cái loại đàn bà dơ bẩn thích tranh cướp thứ không phải của mình.

- Cậu... cậu... dám đánh tôi? - Thảo Vân tròn mắt nhìn nó, lồm cồm bò dậy

- Mày là ai mà tao không dám đánh. Mày có tin không bà lại và cho phát nữa bây giờ. Mày có là con ông trời, động đến Hạo Bối của bà thì bà cũng vật cổ nhá!

Thảo Vân sợ sệt lùi lùi hẳn ra sau. Cái tát trên má còn đau rất như nãy lửa, hoa hết cả mặt mày. Thế mà à Kim Tú dám bảo là Gia Lạc hiền như cục đất, yếu đuối lấm chà dám đánh ai. Thật là quá coi thường rồi.

Thảo Vân tập tễnh ra khỏi đó, giờ chỉ còn lại Gia Lạc và Hạo Bối. Hắn ta cũng có chút sợ sệt không dám tới gần, cứ đứng im như phỗng chờ đợi bị đánh hoặc mắng chửi. Phải, hắn chấp nhận, trong lúc yếu lòng, vì không để ý nên bị à Vân lợi dụng, là hắn có lỗi. Lòng hắn nặng như chì, miệng mấp máy mở ra lại đóng vào, không dám nói lời nào.

Gia Lạc mệt mỏi lắc cổ, tìm cái ghế đá gần đó, dưới gốc cây và ngồi xuống. Đưa mắt nhìn Hạo Bối lớn tiếng

- Còn không mau ngồi xuống đây.

Hạo Bối giật mình, tay chân luống cuống ngồi ra bên cạnh Gia Lạc. Mắt hắn cứ nhìn chăm chăm xuống đất, thật sự không còn mặt mũi nào ngẩng lên để nhìn.

- Ngồi sát vào đây! - Nó tiếp tục lớn giọng.

Hạo Bối dịch người sát Gia Lạc, lại định giải thích nhưng thôi, giờ mở mồm ra có khi lại ăn cái tát giống à Vân khi ấy thì khổ nạn, tốt nhất cứ im cái miệng lại cho đỡ rước vạ vào thân.

Nó đột nhiên quay người qua, hôn đến chụt một cái vào môi hắn, hắn bất ngờ tròn mắt nhìn. Và sau đó là nhiều cái hôn nữa, rất nhiều hắn không đến nỗi, chỉ biết là sau đó môi hắn đỏ lừ, sưng lên.

Nó thích chí, ngả đầu vào vai hắn thăm thì như mèo nhỏ

- Lần sau còn dám thế không?

- Không bao giờ nữa. - Hắn lẩm bẩm, dơ hết cả mặt mũi

- Tôi biết không phải do cậu cố tình làm vậy nhưng tôi vẫn buồn lắm, nhìn cậu với nó tôi đau lòng.

Hạo Bối dựng Gia Lạc dậy, xoa xoa mấy tóc cho mượt lại.

- Đừng ghen, tôi... chỉ thích mỗi cậu thôi mà.

Nó thờ dãi, lại lăm nũng dựa vào ngực hắn, vỗ vỗ nhẹ giữa lồng ngực, miệng như nói thầm vào ngực hắn

- Mày nói cho tao biết đi, những gì tên Hạo Bối nói có thật không?

Nó lắng nghe thật kỹ, nhịp tim hắn rõ ràng nhanh hơn, thốn thốn hơn. Nghe nó kì lạ lắm, có cái gì đó thật gần gũi, có một mùi hương thơm tự nhiên thoang thoảng, nó mệt mỏi gối lên đầu hắn, xoay mặt vào bụng hắn hít lấy hít để cái hương thơm trầm ẩn quyến rũ đó.

Thơm như này, bảo sao chó mèo cứ thích ăn vụng mất.

Trong mơ, nó yên lòng, khi ấy, nó đã swoj rất nhiều, sợ hắn sẽ bệnh à, sợ trái tim nó cứ đau như dùi đục, sợ lòng yếu đuối để lộ ra bên ngoài. Như vậy, làm sao giữ nổi Hạo Bối cho riêng mình. Phải, hai người họ đã từng yêu nhau, nhưng nó và hắn cũng phải trải qua bao kiếp nạn mới tới được ngày hôm nay, đâu phải để nói một hai câu mà nhường lại được. Nó cũng đã từng hy sinh cả mạng sống của mình, giờ đã quá muộn để chùn bước, nó không rời bỏ được hắn đâu, vì nó coi hắn còn hơn cả mạng sống của mình, vì trong lòng bây giờ chất chứa toàn bóng hình hắn, tiếng nói hơi thở của hắn luôn thường trực chảy trong dòng máu sống nuôi cơ thể.

Nó chỉ còn biết ích kỷ giữ hắn cho riêng mình.

Thức dậy, Gia Lạc thấy mình đang ngon giấc trên chiếc giường ở kí túc xá, không hiểu tại sao mình lại nằm đây.

- Còn không mau thay quần áo, chiều nay mày không phải đến câu lạc bộ Boxing à?

Nhím vừa chải đầu vừa dựng Gia Lạc cho tỉnh ngủ

- Máy giờ rồi? - nó dụi mắt

- Gần 4 giờ chiều rồi. Mày ngủ gì mà khiếp vậy?

- Chắc do đẹp loạn, tốn nhiều công lực nên hơi mệt, muốn nghỉ bù. Chắc hôm nay không đến CLB đâu.

Nói rồi, nó lại nằm ườn người xuống, mệt nhọc, lờ lợm trùm kín đầu.

- Mày chuẩn bị đi đâu à?

- Ừ, đi đến thư viện. - Nhím đứng trước gương chải chuốt kĩ lưỡng, thoa cả son đo đỏ

- Tao đoán không nhầm thì lớp trưởng cũng đang ở đó.

Nhím nhanh chóng lấy túi đồ, nhét tạm điện thoại tai nghe và cuốn sổ nhỏ vào, ra khỏi cửa không quên trả lời

- Mày đoán đúng rồi đấy. - nói rồi thoăn thoắt chạy biến.

Nó lại ngủ, không hiểu sao lại mệt nhọc thế cơ chứ, cái lưng cứ tê rần rần, đầu choáng váng, không lẽ là bị ốm rồi. Nằm được hồi lâu thì có tiếng điện thoại reo lên

- Không đi đến tập sao? - giọng nói ấm áp của hấn rất đỗi quen thuộc

- Hôm nay mệt quá! - không đi nổi

- Có sao không? Hay tôi qua đó với cậu nhé?

- Cũng được, nhưng cậu cứ tập đi, lát nữa hay qua, giờ tôi chỉ muốn ngủ một lát

Nói rồi nó liền quăng hấn chiếc điện thoại sang một bên. Hấn tập boxing một hồi thì lòng nóng như lửa đốt, dự cảm chẳng hề tốt lành gì

- Hạo Bối, về sớm thế, lát mình có trận đấu với trường Phan Châu mà. - Trường An bước tới nhẹ nhàng vỗ vai

- Gia Lạc có bệnh, phải về xem cậu ấy thế nào.

Nói rồi, Trường An đành cười trừ để hấn ra về.

Hấn chạy tức tốc tới phòng y tế xin thuốc rồi lại tức tốc chạy ngược trở lại kí túc nữ. Tuy nhiên để vào bên trong đầu có đơn giản, luôn lách bờ rào, rồi ái tường cao vút, hơn nữa còn phải tránh đám con gái nhiều chuyện. hấn thấy quả thực hành xác vô cùng.

Có lẽ học xong ba năm, kĩ thuật trèo hành lang thâm nhập đột kích của hấn sẽ tiến bộ rõ rệt. Tầng năm chẳng mấy chốc hấn đã bám được. Nhìn ngó thật kĩ để đảm bảo không ai nhìn thấy. Cũng phải thôi bây giờ là giờ sinh hoạt CLB, ngoài nàng Lạc ra chắc cũng chẳng còn ai ở đây.

Cửa phòng quen khê mở, có con mèo lười vẫn quần tròn chẵn, hấn háng giọng

- Còn không mau dậy nghênh đón thiếu gia!

Nói rồi, tay chống nạnh, nhưng chẳng thấy nàng ấy nói gì, lại rón rén tới bên tận giường, lật chăn ra

- Cậu tới đây làm gì? - Gia Lạc uể oải miệng không muốn thốt nên lời

- Đến để xem khi nào cậu chết.

Gia Lạc lườm hấn, quay ngoắt vào trong, hờn.

- Thôi được rồi. Đùa tí mà dỗi à, dậy ăn chút bánh rồi uống thuốc.

Vừa nói, vừa kéo chăn, nâng người nó dậy. hấn bỗng giật mình, người Gia Lạc nóng như hòn lửa vừa gấp ra từ bếp lò. Hấn sốt sáng kéo Gia Lạc tựa vào lòng mình. Tay chân luống cuống rờ từ trán xuống chân.

- Sao cậu sốt như vậy còn không gọi tôi chứ?

Gia Lạc quay lại đằng sau, tự nhiên cảm thấy hấn đáng yêu vô cùng. Đầu óc nó cứ lâng lâng như người trên mây. Như trong cơn say, nó đưa tay ra sau, đặt lên cổ hấn, rồi bất ngờ đặt môi mình lên môi hấn miết nhẹ. Miệng còn cười một cái quái đản.

Hấn bắt ngờ, mắt tròn xoe, bàn tay vô định bấu chặt xuống ga giường, chưa tưởng ra đây là loại tình huống gì? Có khi nào, sốt quá phát điên rồi không?

- Hạo Bối, tôi mệt quá!

Mặt Gia Lạc đỏ gay, đôi mắt chớp chớp rồi nhắm nghiền, bầu trời ấy như đảo lộn, bụng dạ xóc lộn cả lên.

- Nào, lên đây, tôi đưa cậu xuống phòng y tế.

Hạo Bối đỡ Gia Lạc lên lưng, phóng hết sức chạy xuống phòng y tế. Cô Tường Vy đang xếp thuốc lên kệ cũng phải giật mình vì Hạo Bối vội quá lao sầm vào cửa.

- Cô Tường Vy, cậu ấy bị sốt, nóng quá! - Đặt Gia Lạc xuống giường, Hạo Bối thở hắt hển

- Cứ bình tĩnh, để đó cô xem.

Hôm đó, nó sốt nặng, hần loanh quanh mãi không chịu về phòng, sợ nó nằm đó cô đơn, khi tỉnh lại không thấy người sẽ buồn và sợ. Đêm đó, Nhị Hắc phải tới kéo đi mới chịu về phòng. Nhím thay đó ngồi trông.

Hai hôm sau, hôm nào cũng thấy Hạo Bối mang cơm cháo vào tận phòng y tế cho Gia Lạc, lấy đủ món nó thích.

Đêm nay, nó gần khỏi hẳn, cũng muốn về lăm rồi nhưng cô Tường Vy vẫn muốn ở lại để theo dõi thêm. Cả đêm, nó khó ngủ vô cùng, nhìn qua ánh trăng cửa sổ, nó nhớ hẳn. Đêm nay không ai bên cạnh, bao nhiêu ngày qua làm phiền nhiều người, giờ sức khỏe ổn rồi, không muốn phiền nữa. Nhưng có chẳng thể ngờ được, trong cái đêm này, nó lại bị người ta hại.

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Đừng Làm Tôi Sợ

Căn phòng y tế rất rộng. Tối nay cô Tường Vy không ở lại trực vì đứa cháu cô ấy ở nhà sốt cao. Gia Lạc thờ dài nặng nề bước xuống giường, ra khóa cửa chính lại, chuẩn bị ngủ. Nửa đêm, nó đột nhiên tỉnh lại, thấy có bóng người lướt qua cửa sổ nhưng lại tự trấn an

"Liệu có phải sốt quá lại hóa ảo tưởng không?"

Rồi sau lại ngon ơ nằm ngủ tiếp. Đột nhiên, đang trong cơn mơ ngủ, nó thấy mặt mình bị người ta bịt khăn, không lẽ muốn hạ thuốc mê. Nó cự mình yếu ớt chống lại nhưng không được, đầu óc bắt đầu quay cuồng, thuốc phải mất một lúc mới ngấm hẳn, nó chẳng thể nhớ gì nữa.

Khi tỉnh dậy, trời không biết còn tối hay sáng, chỉ nhận ra là một căn phòng cũ ẩm thấp, có thể là một căn nhà đã bỏ hoang lâu. Gia Lạc nheo mắt cố nhìn trong bóng tối, tính xoay mình ngồi dậy nhưng không được, chân tay đều bị chói chặt vào giường.

Cánh cửa mở ra, có chút ánh sáng lọt vào, nó nhéo mắt. Có hai người bước vào, đeo khẩu trang bịt kín, chỉ biết là một người con trai, còn một người con gái.

- Các người là ai, sao lại đem nhốt tôi, đem thả tôi ra.

Người con gái đó tiến đến sát gần rồi vung một cái tát thật mạnh, không nói không rằng kéo nó dậy đổ một thứ nước vào miệng. Đôi môi bị cái tát làm cho bật máu đau đến cắt da. Nó nhăn mặt chống trả nhưng tay chân bị trói chặt.

Cô ta cố dốc cổ nó lên để thứ nước đó trôi hết xuống. Gia Lạc suýt sặc mấy lần. Thứ nước nóng rát đó cứ ọc ọc xuống tận dạ dày làm cho nó phát hỏa. Không hiểu sao nó cảm thấy chóng mặt vô cùng, đầu óc mụ mị dần đi. Miệng chỉ có thể lẩm bầm

- Các người cho tôi uống cái gì? Các người...

Rồi lại ngất lịm đi.

Hai người đó bèn cời trói, miệng cười bi ối rồi cùng khênh Gia Lạc ra bên ngoài. Căn nhà hoang trên phố Kim Liên, hai người thập thò khiêng một cái thùng lớn, bên trong tất nhiên là Gia Lạc. Chúng đem bỏ lên một chiếc xe bán tải rồi lái đi.

- Chúng ta mang cô gái này đi đâu? - Tên con trai kính cẩn

- Đem nó bỏ vào rừng, mày lái xe ra phố lớn rồi thả tao ở đó, còn mày lái xe lên dọc rừng Tây Bắc, quãng nó xuống cái bụi nào đấy. Chắc cũng chỉ sống được dăm bữa nửa tháng là cùng, miễn là đừng để bọn dân xung quanh phát hiện.

Nói rồi, chiếc xe lao vút trong màn đêm, mới chỉ 4 giờ sáng.

Người con gái kia xuống xe, đóng cửa sầm một cái, miệng còn không quên lẩm bẩm.

- Cái giá phải trả khi đụng vào tao.

Chiếc xe bán tải tiếp tục lao lên con dốc để tới đường cao tốc. Người con trai lái xe không quên thi thoảng liếc gương để nhìn ra đằng sau. Trong lòng thực sự dự cảm không lành. Nếu không vì muốn tiền cứu em gái trong bệnh viện, nhất định không bao giờ nhúng tay vào mấy việc làm kinh tởm trái pháp luật này. Tất cả cũng chỉ là bị dồn vào đường cùng. Cũng rất xin lỗi cô gái vô tội phía sau.

Buổi sáng, Hạo Bối tới phòng y tế chuẩn bị đón Gia Lạc trở về thì chiếc giường trống không, hần ngơ ngác rồi chạy xung quanh tìm kiếm mà không thấy đâu. Rõ ràng đôi dép còn ở đó thì chạy chân đất đi đâu được cơ chứ. Hần gọi điện cho Nhím và Đậu để cùng đi tìm. Đám Nhị hắc và Tiểu Bạch cũng có mặt ngay sau đó.

- Điện thoại Gia Lạc vẫn ở trên giường này. Liệu nó đi đâu nhỉ? - Nhím thắc mắc

- Bây giờ chúng ta chia nhau ra các dãy nhà tìm, tôi sẽ đi ra đằng sân bóng và cổng sau.

Đậu bỗng nhiên phát hiện chiếc camera ở góc tường phía trên cao

- Khoan đã. Thử xem camera coi sao.

Nói rồi đám người cùng đi xuống phòng máy, nhận lúc nhân viên chưa tới, Đậu Đậu nhanh chóng phá pass và thâm nhập lại camera. Tất cả những gì ghi được đều nằm trong này.

Mọi thứ trong đoạn băng ghi hình hoàn toàn ổn định, cho đến khi. Cánh ở bị cạy khóa và có hai người bước vào lối Gia Lạc đi, cả người đều mặc màu đen, đội mũ đeo khẩu trang kín mít.

Trong lòng Hạo Bối bỗng dung rạo rực lo lắng. Hần bắt đầu mất bình tĩnh, phi như bay ra ngoài, nhanh chóng đi tìm khắp nơi phía đằng sau. Mọi người chia nhau ra tìm. Rốt cuộc cũng không thấy

- Gia Lạc, cậu ở đâu được chứ.

Nói rồi, Hạo Bối rút điện thoại, định gọi cho Hạo Thiên nhưng sức nhớ ra, Hạo Thiên đang ở Mỹ, nếu có nhờ lại phải rỗng rần liên quan đến đám tay chân của anh trai là Ôn Hải đang quản lý ở Việt Nam, tên đó hần không muốn vướng vào. Còn lão Long thì hần lại càng không muốn lão xía vào.

Đang rối tinh không biết nên nhờ ai để theo dõi tìm kiếm thì Thảo Vân từ đâu chạy đến bám lấy tay hần nói ngọt sớt.

- Sao hôm nay cậu đến sớm thế. Minh mau lên lớp thôi.

- Buông ra.

Hần lạnh nhạt, mắt không thèm nhìn đến cô ả.

- Cậu... sao cậu lại lạnh nhạt với mình như vậy, dù sao mình cũng đã xin lỗi và trở về với cậu đây còn gì.

Hần cười khinh bỉ, đẩy cô ả vào tường, gắt lên

- Một câu xin lỗi của cậu là mọi sự những năm qua đều trở nên không có gì sao? Năm đó cậu bỏ mặc tôi đi theo một thằng khác rồi giờ trở về nói một câu nhẹ nhàng lại mong muốn tôi yêu thích cậu như xưa sao? Vậy những đau khổ của tôi ngần ấy năm phải tìm gặp ai để thanh toán đây?

- Cậu... Dù cậu có nói gì đi nữa, tôi cũng xin lỗi. Hạo Bối tôi hứa từ giờ sẽ yêu cậu, sẽ ngoan ngoãn nghe lời, bù đắp cho cậu. Có được không? - Cô ả rom róm nước mắt.

Hạo Bối quay lưng đi, thờ dãi.

- Thảo Vân. Có thể là tôi từng rất yêu cậu, luôn muốn bảo vệ cậu,. Nhưng... từ khi cô ấy xuất hiện, cậu đã không còn cơ hội nữa rồi. Mong rằng từ giờ chúng ta có thể là người bạn học tốt.

Nói rồi hần chạy ra ngoài cửa sau, Thảo vân khóc lóc hét lên.

- Vậy thì tôi cho con nhỏ đó chết là đáng lắm!

Hạo Bối chợt khựng lại, tai hần không hề nghe nhầm. Là Thảo Vân, chuyện này chính là cô ta làm. Hần nhanh chóng quay lại, xốc tay Thảo Vân đứng hần hỏi

- Cậu nói gì? Gia Lạc đang ở đâu?

- Gì chứ? Cậu ta ở đâu sao tôi biết được.

- Rõ ràng cậu vừa nói... Còn không mau nói cho tôi. Cậu đã làm gì? - Hạo Bối trở nên mất kiểm soát

Thảo Vân khóc lóc, đau đớn khi cánh tay bị nắm chặt, trái tim cô cũng đau lắm, hấn thay đổi thật nhiều, hấn điên lên vì một người con gái khác. Đã không còn nhìn cô âu yếm như xưa nữa, trong ánh mắt ấy tràn ngập sự nghi ngờ và tức giận.

- Cậu ta sắp chết rồi, chẳng liên quan gì tới tôi.

- Cậu nói không liên quan là không liên quan sao, tôi cảm giác chuyện này chính cậu là người gây ra chứ không ai khác.

Nói rồi Hạo Bối tức giận ngùn ngụt, kéo Thảo Vân đứng lên rồi bắt lên chiếc ô tô vừa gọi đến, lái thẳng tới quán bar của Hạo Thiên.

Tên quản lý quán bar vội chạy ra chào đón, mở cửa xe kính cẩn. Hạo Bối không nói không rằng lôi Thảo Vân xông xộc vào trong, cô ấy vô cùng hoảng sợ, khi đó hoang mang vô cùng. Hạo Bối đã nổi tiếng không kiêng nể phụ nữ, hành động khi tức giận còn ác hơn cả anh trai hấn. Mãi đến tận hôm nay cô mới được chứng kiến lời đồn. Hấn đang như con thú điên khi có người động vào người hấn yêu thương.

Hạo Bối đem Thảo Vân vứt vào một cái phòng đầy đàn ông, đang đứng lắc lư lộn xộn và cả mấy cô phục vụ hờ hang

- Tú! - Hấn gọi tên quản lý.

- Thừa thiếu gia, cậu cần gì? - tên Tú mặt xám ngắt bởi lẽ có mấy khi hấn đến đây đâu, lại còn với vẻ mặt giận dữ như vậy.

"Chà biết thằng điên nào chọc tức cậu ta, không khéo mình lại gặp nạn đến nơi rồi." - Tú nghĩ

- Đuổi hết đám vũ nữ trong đây ra ngoài.

- Dạ... thiếu gia.... vâng ạ.

Nói rồi, tên quản lý vào nháp nháy, các em lần lượt ra bên ngoài. Đám đàn ông cũng kéo ra bớt. Chỉ toàn còn lại đám lâu la đầu bò đầu ngựa của Hạo Thiên đang ngồi uống rượu. Căn phòng điện tối hấn, nhấp nhোang nhấp nháy xanh trắng đỏ lộn xộn một người trong đám đó gọi là anh Báo tiến lại gần Hạo Bối

- Lâu lắm không gặp thiếu gia nhà Vương Hạo Long, dạo này vẫn khỏe chứ.

Hấn cười trừ, đầu gật gật. Cũng không muốn đôi co nói chuyện nhiều với đám người đó, bèn kéo tay Thảo Vân tới một cái bàn gần đây, đẩy cô ngồi xuống ghế

- Cô nói đi. Gia Lạc đang ở đâu?

- Tôi không biết. - Thảo Vân cứng đầu

Hấn tức giận, tay đập rầm xuống bàn, chiếc bàn thủy tinh không chịu được lực quá lớn đành vỡ đôi vung vãi. Đám người kia đang cười nói cũng khựng lại, ngoảnh sang xem có chuyện gì.

- Đến nước này rồi mà cậu vẫn chối. Có lẽ... đêm nay cậu muốn ngủ lại đây rồi!

Nói rồi, hấn hất mặt về phía đám người xã hội đen trông thực sự ghê rợn kia. Thảo Vân run bắn. Vứt cô lại đây, khác gì biểu quả trứng gà tươi cho đám bạo rấn.

- Hạo Bối. Cậu không đỡ đứng không? - Thảo Văn bắt đầu suột mướt nắm lấy tay hấn.

- Cậu nghĩ tôi có dám hay không? - Hạo Bối cười khinh bỉ.

Đến giờ phút này. Gia Lạc quan trọng chứ cái mạng chó của cô hấn không quan tâm. À, phải nói là không còn tư cách cầu xin sự quan tâm của hấn. Hấn máu lạnh thật đấy, cao ngạo thật đấy, cũng rất nguy hiểm. Phải, nhưng ai là người đã tạo hấn của ngày hôm nay, cô không có quyền hy vọng từ hấn nữa, vì chính cô là người đẩy hấn xuống vực. Bàn tay ấy lạnh nhạt hất văng tay cô ra, không một chút luyến tiếc, dư vị năm xưa xóa nhòa hấn. Tim cô bỗng dưng đau nhói, nước mắt lưng tròng nhìn hấn, cầu mong hấn nghĩ lại. Hấn từng yêu cô, nhớ cô cơ mà, không lẽ giây phút này đã chẳng còn chút gì.

Thảo Văn không thể ngờ được rằng, Gia Lạc trong tin hấn lại lớn như thế, lại có thể khiến hấn phát điên, có thể tệ bạc với người hấn từng yêu.

- Cậu đâu có xấu đến vậy. Tôi không tin cậu đối xử như vậy với tôi. Hạo Bối, cậu chỉ là tạm thời lo lắng, tạm thời bị con nhỏ đó che mắt thôi. Làm ơn, hãy nhìn thẳng vào sự thật đi, tôi mới là người cậu yêu tha thiết cơ mà. - Thảo Văn vẫn không từ bỏ, gào khóc đến cùng.

Hấn gạt tay mình ra khỏi rồi đưa lên miệng phì đi. Cảm giác bản thủ vô cùng,

- Nếu là ba năm trước, có lẽ lại là chuyện khác. Còn bây giờ, cậu trong mắt tôi chẳng là cái đinh gì.

Nói rồi, hấn gọi Tú vào.

- Tối nay, để cô ta ở lại đây hầu mọi người.

Thảo Vân sợ hãi, quỳ xuống tóm lấy Hạo Bối van xin

- Tôi xin cậu, đừng làm thế. Tôi... dù gì cũng là đứa con gái trong trắng, cậu làm vậy khác gì giết tôi chứ.

- Trong trắng... nói không biết ngưng mồm à? Mà có mười mạng cô cũng chẳng đổi được một mạng của Gia Lạc đâu, đừng làm quá.

Nói rồi Hạo Bối ra khỏi phòng, đóng sập cửa vào, dựa lưng ở tường nghe Thảo Vân van nài.

- Đừng trách tôi, là cậu gây ra trước.

Một đoạn, hần mở cửa ra, Thảo Vân thấy vậy mừng quýnh lao đến ôm chân hần

- Hạo Bối... cứu tôi... cứu tôi... tôi nói.... tôi nói là được mà.

Cô ta sợ hãi run lên bần bật, tay toát mồ hôi túm chặt lấy ống quần hần. Hần đỡ Thảo Vân đứng lên

- Ngoan ngay từ đầu thì có phải đỡ thê thảm không.

Nói rồi, hần kéo Thảo Vân ra khỏi chỗ nhóp nhúa đó, đến cửa mới on tồn hỏi "Nói đi". Thảo Vân đành cắn răng nói hết mọi chuyện. Hần nghiêng hàm, mắt đỏ rực, khối nóng trong cơ thể bùng nổ mãnh liệt. Hần nắm chặt quay ngoắt lưng chạy ra đường lớn bắt một chiếc taxi lớn ra ngoài đường.

Hạo Bối sốt ruột rút điện thoại ra gọi cho Nhị Hắc

- Hắc, lái xe tới ngã ba phố Đinh Nhị chờ tôi, đã biết được chỗ Gia Lạc rồi.

Nhị Hắc nghe vậy tức tốc chạy ra ga để xe của tòa cao tầng đối diện trường học, phóng con xe moto đi mất hút. Tiểu Bạch và Nhím chạy theo, không hiểu có chuyện gì, nhưng trong lòng đỡ lo hơn vì có lẽ đã biết được tung tích rồi.

- Nhị Hắc, mau lên. - Hạo Bối đã đứng đợi ở ngã ba, nhanh chóng vào lấy mũ bảo hiểm rồi nhảy tót lên xe.

- Đừng phóng nhanh quá, cảnh sát tóm là không hay đâu, còn chưa lấy được bằng.

- Rồi yên tâm. À có gì ghi nghị phép giúp nhé.

Hắc gật đầu, nhìn theo Hạo Bối đi khuất tầm mắt mới bắt chiếc taxi khác đi về, tiện thể cũng thông báo luôn cho đám người chờ dài cổ ở nhà. Việc đi học vẫn diễn ra bình thường.

Hần vừa đi vừa lo lắng, không biết lời của Thảo Vân có thật không, hần không nghĩ người hần từng yêu lại quá độc ác như vậy, chỉ vì lòng đố kỵ mà nhẫn tâm thuê người giết cả Gia Lạc. Khi xưa, đó là cô gái ngây thơ trong sáng...

Hần không dám nói ra với Nhị Hắc, chỉ có thể bảo rằng đi đưa Gia Lạc về. Nên đột nhiên, lòng hần thổi lên cơn gió lạnh, hần nổi da gà, miệng chỉ biết lẩm bẩm vào chữ

- Đừng làm tôi sợ!

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tôi Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Buông Thứ Không Thuộc Về Mình

Lại nói về phần Gia Lạc. Nó ngất lịm đi, cho tới khi mở mắt ra đã thấy mình nằm trong một bụi cây toàn gai góc và cỏ dại. Cánh tay trái bê bết máu và những vết xước dài. Cổ họng nó đắng ngắt, thứ nước khi đó đang như sôi sùng sục trong bụng. Nó đau đớn càng nằm đây dựa trong bụi gai đó, thân thể bị cửa tử trong ra ngoài. Máu ở chân cũng bắt đầu chảy ra.

Làn da trắng bị gai cứng cứa toạc. Nó đau đớn hét toáng lên, nhưng không một bóng người qua lại, nó không hình dung ra nỗi mình đang nằm ở đâu, còn sống hay đã chết, chỉ biết rằng thân xác đau đớn tột độ, như nứt từng mảnh thịt mà không thể kêu gào lên. Nó thực sự kiệt sức, cổ họng đắng ngắt, nước mắt giàn dụa cứ việc chảy

Thực sự, Gia Lạc, không thể cầu cứu ai khác.

Nhưng cũng trong chính lúc đó, từ tận sâu bên trong, có một nguồn nội lực rất lớn như con mãnh thú đang tìm cách thoát ra. Phần tế bào gen dần dần bị biến đổi bằng những cấu trúc bất thường. Nó khắc khắc ôm lấy thân thể mình ra sức quặn quại. Tim nó co giật, từng lúc từng lúc thêm đau đớn, như hàng ngàn cây búa cứ liên tiếp nã lên ngực, lên bụng.

Tới khi không thể chịu được nữa, nó ngất đi. Trong cơn mê sảng, nó hoang tưởng đến Hạo Bối, bàn tay hắn đang cố gắng giúp nó, gương mặt anh tuấn ấy lạnh lùng mà nhìn nó rất quan tâm, nó giờ tay mình với nhưng rồi hình ảnh đó như bị một cơn gió thổi trôi dần đi mất

- Này em, này...

Có tiếng gọi bên cạnh, nó lơ mơ mở mắt, trời sáng nắng chiếu vào làm nó phải nhắm mắt lại

Người con trai đó mơ hồ chẳng nhìn rõ được mặt, miệng chỉ thốt được vài hơi

- Làm ơn, cứu tôi...

Nói rồi liền kiệt sức, tiếp tục mê man. Cả thân người rũ rượi.

Người con trai kia vác Gia Lạc trên lưng, lồm lồm đi nhanh xuống núi, vào nhà của thầy A Chân nhờ cứu giúp.

Hạo Bối Phóng xe đi tới nơi khi trời đã sáng hẳn, mặt mũi hắn biến sắc từ xanh chuyển đỏ chuyển tím khi đi mấy vòng cũng không có bóng dáng Gia Lạc. Hắn nghiến răng

- Không phải con nhãi đó lừa mình chứ?

Hắn mệt mỏi ngồi sụp xuống lề đường thờ dốt, đôi mắt hắn đỏ lử, tức giận, tim hắn cũng đau đớn nữa, không lẽ Lạc bị đẩy xuống vực thật rồi, và bây giờ, hắn phải xuống dưới đó mà tìm xác Lạc hay sao?

Hắn bỗng nhiên đau đớn, mắt hắn đỏ hoe chỉ trực rơi lệ. Khi đó, đột nhiên phía trước có người hỏi

- Chàng trai trẻ, bị lạc được à con?

Hắn ngừng mắt lên thì chính là một bà lão, trên lưng đeo một cái gùi, tay cầm chiếc cào nhỏ.

- Không có, cháu đang tìm một người.

- Vậy hả, con thử miêu tả xem, ta biết đâu có thể giúp

- Cô ấy tóc ngắn qua vai, mặt tròn tròn, môi đỏ, đôi mắt đặc biệt rất to.

Bà lão ấy ngẩn người, nghĩ một lúc rồi mới nói

- Con đi theo ta, có lẽ là cô bé ấy.

Hắn tức tốc dựng xe lên, đưa bà cụ đi theo chỉ dẫn. Đến một căn nhà ngói phía cuối chân núi, bao xung quanh là những khóm cỏ cao ngất. Hắn vội vã chạy vào nhà, trong đầu quả thực không nghĩ thêm được bất cứ điều gì.

Bên trong có một ông lão, tóc bạc phơ, râu để dài ngồi sắc thuốc, hắn liền chào trước

- Chào ông.

Nói rồi vội vã chạy đến giường. Gia Lạc khuôn mặt trắng bệch, chẳng chịt những miếng bông băng. Tay chân đắp lá thuốc kín mít. Hắn không tìm được mà lay mạnh

- Gia Lạc, Gia Lạc... mau tỉnh lại... làm sao vậy?

Hắn nhìn khuôn mặt đỏ bừng, đôi môi trắng bệch mà lòng đau đớn nhưng có trăm ngàn dao đâm. Là tại hắn, tại hắn đã không ở đó trông chừng mới khiến nó rơi vào hoàn cảnh này. Thân thể sứt sứt ấy làm hắn cảm tưởng như người đau chính là mình.

Ông lão quay qua nói chuyện. Bảo rằng Gia Lạc bị trúng một loại trùng rất độc. Độc này khi phát tán tuy không thể làm chết người nhưng lại khiến cơ thể điên dại, thần kinh bị rối loạn gây nên hoang tưởng, đầu óc bị đông cứng, về sau trở nên điên điên dại dại. Nhưng Gia Lạc lại vô cùng may mắn, vì vừa bị ốm nên cơ thể sản sinh kháng thể chống lại độc trùng tạm thời không bị nguy hiểm quá lớn, chỉ đau đớn nên ngất đi.

Hắn thẳng thốt

- Độc trùng?

- Phải, loại độc Thảo Ma trùng này nước ta chưa có nhiều, muốn kiếm rất khó, với lại không phải ai cũng có thể chế ra được.

- Vậy có thuốc giải không?

- Độc này nói là không có thuốc giải thì cũng không phải, tuy nhiên người có thể giải được chỉ có hai người. Bạch Như sư phụ và người học trò duy nhất của ông ta

- Vậy ông ấy ở đâu? - hần gấp rút hỏi

- Ông ta... đã chết được gần 4 năm rồi.

Hần ngồi thụp xuống dưới đất, mắt như vô hồn, tia hy vọng le lói. Miệng lắp bắp nói chẳng lên lời. Cổ nuốt cục nghẹn trong cổ, hần run lên, bàn tay lạnh ngắt không nhúc nhích. Tim hần lại nhói thêm từng đợt từng đợt

- Chẳng trai, chớ vội buồn. Vẫn còn người học trò của ông ấy.

Hần ngay lập tức đứng lên, vội vàng hỏi

- Học trò... vậy người đó đang ở đâu?

- Ngày trước, cậu ta là người của bản này, tên là A Huy. Từ 5 năm trước, hai thầy trò họ cãi nhau, cậu ta đã bỏ đi rồi. Từ đó tới nay biệt tích không có chút thông tin nào.

Hần lại lần nữa hực hắng. Nói vậy đâu khác nào mò kim đáy bể. Tự lùi vài bước về phía chiếc giường. Hần ngồi xuống, tay nắm lấy tay Gia Lạc rất chặt, mỗi lần bấm nhất định sẽ cứu nó.

- Hai đứa cứ ở đây tới sáng mai, đường đồi núi đi nguy hiểm. Cần thì hãy tìm cách liên lạc về nhà.

- Cảm ơn ông, vậy để sáng mai bọn cháu về sớm.

Tối, Gia Lạc được Hạo Bối bón cho từng thìa thuốc đắng ngắt. Nó nhăn mày, ho mạnh từng cơn, hần thất cả lòng lại, khoe mắt tức giận đỏ hoe. Nó đau bao nhiêu thì càng nhận Thảo Vân bấy nhiêu.

Gia Lạc cuối cùng cũng mở mắt.

- Hạo Bối... - nó gọi khe khẽ

- Cậu tỉnh rồi.... Gia Lạc... cậu thấy như nào rồi.

hần vội vàng đỡ nó ngồi dậy, lo lắng vuốt nhẹ mồ hôi trên trán

- Không sao, chỉ có chút nhức đầu thôi. Chân tôi đau quá.... Hạo Bối... cả tay tôi nữa, rách từng mảng thịt, tôi đau quá.

Nói rồi, nó như không thể kiểm soát được tự cào lên thân thể mình, vò đầu bứt tóc. Nó cảm tưởng, da thịt mình bắt đầu bong tróc ra, những cái xương rêu rạc gãy rời. Đau đến đến nghẹt thở, nước mắt chảy như suối. Đau quá, đau tới mức không thể thét gào lên được.

Hạo Bối sợ hãi và đau xót ôm lấy Gia Lạc, như cố để nó không tự hành hạ chính bản thân mình. miệng trấn an và gọi tên nó thật nhiều

- Đừng làm thế. Không đau, không đau, là cậu tưởng tượng ra thế thôi.

Nó khóc thật nhiều, cảm giác đau đớn khuôn cùng dần mất đi, chỉ còn lại xung quanh là bóng nhỏ và vòng tay lớn.... của hần. Dường như cơn mưa ngoài kia đổ xuống chính là đang xót thương thay cho Gia Lạc. Nó run lên từng chập

- Lạnh lắm sao, đừng sợ, tôi ôm cậu.

Hần nói rồi vùi đầu Gia Lạc vào người mình, thu hết cánh tay vào lòng mình. hôn nhẹ lên trán. Lòng hần bồn bễ nhiều thứ, điện thoại di động không liên lạc được.

Sáng hôm sau, ông lão đưa cho Hạo Bối ba gói thuốc rồi dặn dò kỹ lưỡng. Hần cố gắng Gia Lạc lên lưng rồi từ biệt hai ông bà.

- Về thôi....

Gia Lạc mệt rũ nằm rạp trên lưng hần, tiếng đập từ tim hần nảy lên đập mạnh.

- Hạo Bối à? Chúng ta có về được nhà không?

- Ngốc, tôi sẽ đưa cậu về, không cần phải lo.

Hần đi mô tô, thật khó khăn khi vừa lái xe vừa giữ lưng Gia Lạc. Hần sợ Gia Lạc mệt quá mà ngã. Khi vừa xuống tới đường cao tốc, hần thở hắt một hơi dài. Cuối cùng cũng về tới Hà Nội.

Lại nói đến đám bạn trong trường Tân Lập, cả ngày đó lo lắng bồn chồn. Trên lớp học cũng không yên.

- Liệu có sao không. Cảm giác lo quá! - Nhím hỏi Nhị Hắc đang ngồi cạnh.

Nhị Hắc chỉ còn biết lắc đầu, mắt nhìn hướng về phía cổng trường, chờ đợi một tin tức tốt đẹp hơn.

Khi Hạo Bối vừa về đến. Lập tức đưa Gia Lạc trở về nhà. Buổi trưa, khi tan học. Cả đám bốn người học tốc đón taxi quay trở về nhà Hạo Bối.

- Như nào, cậu ấy bị sao.

Nhím lo lắng và rất sợ khi nhìn thấy Gia Lạc băng bó đầy người. Những vết máu tuy đã được lau khô nhưng chỗ da bên dưới còn đỏ ửng.

Hạo Bối nói hết mọi chuyện. Nhị Hắc bèn gợi ý

- Thử gọi anh Thiên xem, nghe nói bên cạnh anh ấy có một độc y rất giỏi chế tạo thuốc độc. Biết đâu anh ta lại giải được loại độc này.

Hạo Bối búng nhận ra, không ngần ngại rút máy gọi Hạo Thiên.

Vài cuộc gọi không thấy nhấc máy, liền lo lắng gọi cho Tam Hậu, anh em cấp dưới thân cận của Hạo Thiên

- Anh giúp em liên lạc với độc y ở bên cạnh Hạo Thiên với

- Hạo Bối à, độc y... ý em là Huy Mạnh ấy à. Cậu ta đang ở Trung Quốc để nghiên cứu gì đó.

Hạo Bối muốn đưa độc y về nhà chữa trị, năn nỉ Tam Hậu liên lạc giúp để độc y về Việt Nam.

Ngay sáng hôm sau, Huy Mạnh trở về gặp Hạo Bối. Hắn nói về loại độc trùng mà Gia Lạc đang bị trúng.

Huy Mạnh liền bắt mạch cho Gia Lạc, sau đó khám tổng quan. Càng khám, sắc mặt Huy Mạnh càng khó hiểu, đầu mày chau lại, đôi mắt tìm kiếm gì đó. Hạo Bối đứng nhìn cũng chột dạ, liền hỏi

- Có chuyện gì nghiêm trọng lắm sao anh?

Huy Mạnh khám thật kỹ, đầu cứ chốc chốc lại lắc, sau rồi mới ra bàn ngồi. Nói liền một mạch không nghỉ

- Độc trong cơ thể, không thể hiểu được tại sao lại tự phát tán và bị cơ thể hấp thụ thành một dạng nặng lượng khác sau đó ảnh hưởng tới các tế bào mô. Hiện tại đã rút chất độc ra ngoài. Cần xem một thời gian nữa.

Hắn tròn mắt ngạc nhiên. Cơ thể hấp thụ độc, sao lại kì lạ thế nhỉ. Hay vốn dĩ ngay từ đầu, Gia Lạc vì có sức khỏe vượt trội hơn người nên mới vậy?

- Việc này, để anh về tìm tài liệu xem sao.

- Vậy được, đằng cuối có phòng cho khách, anh cứ thoải mái.

Đêm ấy, Gia Lạc thức dậy, đột nhiên lồng ngực đau nhức, thấy Hạo Bối đang nằm gục bên cạnh bất giác không kìm được nước mắt. Hắn vì ai mà vất vả đến nỗi này. Hắn tỉnh dậy, thấy nó đang ngồi vuốt tóc mình, nước mắt ngăn nước mắt dài thì giặt mình

- Làm sao thế, đau ở đâu à? Sao lại khóc

Nó lắc đầu, ôm trùm lấy hắn, bảo hắn lên giường nằm đi, đừng ngồi dưới nữa cảm lạnh chết.

Hắn leo lên, ôn cuộn lấy nó vào lòng mình. Đáng người nó vốn mũm mĩm giờ gầy đi trông thấy. Hắn xót, hắn thương.

- Từ giờ trở đi, sẽ không để cậu ở xa tớ nữa bước.

Gia Lạc mỉm cười, dần đi vào giấc ngủ.

Những ngày sau đó, cuộc sống lại diễn ra bình thường. Sáng nào hắn cũng đợi dưới sân kí túc, tận tay mình dắt Gia Lạc tới tận lớp.

Và cũng từ khi ấy, Thảo Vân cũng không còn ho he kiểng chuyện, Gia Lạc tuy có ảm ức nhưng thôi cũng phui tay cho qua vì biết Hạo Bối đã cho cậu ta một bài học. Quả báo lớn nhất của Thảo Vân, không có được tình yêu của Hạo Bối, nó nghĩ đó là sự trừng phạt cũng đủ đau đớn rồi.

Hôm ấy, vẫn vậy, chỉ là giữa cửa lớp, Thảo Vân lại một lần nữa đứng đợi

- Cậu vẫn còn mặt mũi để đứng ở đây sao?

- Hạo Bối, xin lỗi.... thực sự tớ không cố ý làm thế?

Hạo Bối định lớn tiếng nhưng Gia Lạc ngăn lại, bảo Hạo Bối vào lớp trước, một mình muốn giải quyết riêng với Thảo Vân

- Giờ cậu muốn sao? Muốn tôi nhường Hạo Bối lại cho cậu

- Tôi rất xin lỗi, nhưng tôi không quên được Hạo Bối... cậu làm ơn... làm ơn được không?.... Tôi

Thảo Vân tỏ ra vô cùng ăn năn nhưng cũng khổ sở thống thiết cầu xin Gia Lạc

- Được vậy cho cậu cơ hội 3 ngày. Sau ba ngày, Hạo Bối không lay chuyển, thì cậu thua và từ giờ về sau không được làm phiền chúng tôi nữa. Trái lại, nếu Hạo Bối đồng ý yêu cậu, tôi sẽ êm đềm và rút lui, cũng không xuất hiện trong cuộc tình của hai người.

Thảo Vân sáng bừng mắt. Ba ngày, tuy ngắn, nhưng miễn đó là cơ hội, cô nhất định không bỏ qua. Hạo Bối, ba năm trước đã từng yêu cô sâu đậm, không lý nào bây giờ chút tình cảm không có. Chỉ một chút thôi, cô cũng sẽ khiến hắn phải bưng lại.

Tối đó, cô chuẩn bị cực kì thơm tất, hẹn lên hẹn xuống cuối cùng Hạo Bối cùng chịu xuất hiện. Nhưng vẻ mặt lãnh đạm của hắn làm cô đau lòng.

- Có chuyện gì? - hắn hỏi, ý như không muốn hỏi

- Cho tớ một cơ hội. Mình quay lại được không?

Hắn nhìn Thảo Vân không chớp mắt, sau đó là nụ cười lệch miệng. Hắn đưa tay lên đầu Thảo Vân, khuôn mặt lạnh tanh ấy có sự thay đổi. Giọng hắn cũng trầm xuống, đôi mắt buồn khơi lên những nỗi nhớ về ngày xưa. Hắn từ tốn

- Đúng là ngày trước tôi đã rất yêu cậu. Nhưng bây giờ hoàn toàn không. Thảo Vân, cậu đừng như vậy, đừng cố chấp. Hãy quên tôi và cả những kí ức ngày trước về cả hai chúng ta.

Nói rồi, hắn quay lưng bước đi thật nhanh. Thảo Vân ngồi bịch xuống đất. Đôi mắt đông cứng của cô không chớp nổi. Cô đã mất hắn thật rồi, vạn lần hối hận cũng không thể cứu vãn được nữa. Những giọt nước mắt đau đớn ấy cứ dần chảy như mưa, cô không có quyền được trách hắn.

Thảo Vân đứng dậy, thất thiếu bước về phía kí túc. Cô tìm Gia Lạc.

Gia Lạc mở cửa, trông thấy bộ dáng của cô không nở trách cứ, nắm tay dẫn vào phòng, còn lịch sự mời cô ta một cốc nước cam.

- Nhìn cô như vậy, tôi cũng đoán trước được rồi. Thảo Vân, cứ bám mãi một người không thuộc về mình, người đau khổ nhất chính là cô

- Tôi còn biết làm gì hơn nữa. Tôi hối hận. - Cô ta khóc nức lên

- Sao lại phải hối hận. Trên đời không phải chỉ còn mỗi Hạo Bối. Thảo Vân, cậu buông được, nhất định sẽ tìm được người mới phù hợp và yêu thương cậu.

Thảo Vân lau nước mắt, gạt đầu rồi thất thiếu bước ra khỏi phòng.

Gia Lạc cũng ngồi xuống giường, đôi mắt nhìn ra phía cửa sổ, ánh nắng hôm nay... rất buồn

- Mây đừng tự cho là mây sai nữa. Mây không sai, chỉ là.... mây tới muộn hơn cô ta một bước, nhưng cuối cùng, người đi cùng Hạo Bối là mây. Vì sao, mây biết không?

- Không... tao không biết nữa. - nó buồn bã gục mặt xuống đầu gối

- Vì mây xứng đáng.

Nói rồi, Lệ Nhi lên giường đi ngủ, còn lại mình Gia Lạc ngồi suy tư trong đêm. Nó mở học tủ, lấy ra chiếc cặp bướm bướm. Hết sức trân trọng mà vuốt ve, ngắm nhìn rồi thăm thẳm.

- Bỏ... con đã làm đúng mà phải không?

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tớ Thích Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Tiếp Tục Hay Một Mở Đầu Khác

Những ngày sau đó, Thảo Vân không còn làm phiền hai người, thần sắc trong ổn hơn hẳn. Thế mới nói, thích một người thật dễ nhưng buông họ ra lại rất

khó. Một khi đã buông được rồi thì lại có cảm giác cả thế giới này đều là của mình vậy, nhẹ nhõm vô cùng.

Năm cuối bận rộn, những bài thi áp lực đến dồn dập. Kết thúc vẫn là đợt huấn luyện quân sự. Lần này đi huấn luyện ở vùng biên giới Lạng Sơn. Quả thực ngoài cái lạnh đầu đông thì chả có gì đặc sắc. Học sinh năm ba không có kì nghỉ hè nào cả. Hồi đầu tháng sáu vừa thi tốt nghiệp một cái lại phải lý thuyết quân sự luôn để tuyển học viên năm nhất cho Đại học quân sự Tân Lập.

Ssau bốn tháng tổng kết và chuẩn bị hồ sơ, đầu tháng 10 liền xuất phát đi đến khu quân sự Tân Long ở biên giới Việt Trung.

Lễ tổng kết diễn ra vui vẻ, Gia Lạc xúng xính trong bộ áo dài trắng. Ai bà con gái trường quân đội thì không duyên dáng chứ! Mái tóc màu nâu óng ả xõa xoăn dài tới eo, tết bên một nửa ở giữa, lại cài chiếc cặp bướm xinh đẹp, đôi mắt tròn nhìn châu hấu vào người đang make up cho mình

- Nhi, nhanh lên, mồi cô quá!

- Có ngồi im không, tao kẻ lem hết cả mắt bây giờ.

Cả kí túc xá nữ hôm nay xốn xang ồn ào hơn hẳn mọi ngày, phòng nào phòng nấy thì nhau nói "Áo tao đâu", "Đôi giày cao gót màu hồng của tao đâu rồi?" "Sao mà lại tô mắt tao xanh lè thế này?"

Phòng của Gia Lạc ai cũng xinh, ba đứa mặc áo dài trắng sao mà trông nó dịu dàng hơn hẳn. Nhi tóc ngắn mượt quá vai đôi chút, chiếc áo dài hai tà khéo léo tôn lên đường cong thiếu nữ tuyệt đẹp. Đôi môi hồng mọng như trái cherry ai nhìn cũng muốn cắn.

Riêng Giản Niên, có lẽ hôm nay chính là một bút phá to lớn. Hàng ngày quần áo kín cổng cao tường, mái tóc búi to chổng ngược lên trời với cái kính cận sù sụ làm chị ta trông nhút nhát bao nhiêu thì hôm nay, dưới bàn tay của Nhi, chị Giản Niên trông xinh đẹp rạng ngời bấy nhiêu. Chắc rồi ai đó lại phải nhìn chị ta lác mắt ý chứ.

Gia Lạc không kim được thốt lên

- Trời ơi, tại sao bấy lâu nay cái nhan sắc này lại bị che giấu đi nhỉ?

- Xinh... thật không? - Giản Niên then thùng vén tóc qua tai.

- Thật, xinh quá trời, bỏ kính ra đeo áp trông làm mắt to hẳn, làn da cũng mịn màng, cũng có đường cong, mũi cao hết phần thiên ạ. Quá đẹp... quá xuất sắc

Gia Lạc nhìn Giản Niên không chớp mắt. Và quả nhiên, khi Tiểu Bạch vừa nhìn thấy, mắt đã sáng như đèn pha ô tô, tíu ta tíu tít chạy đến khen Giản Niên.

Hắn cũng chờ đợi Gia Lạc, nhưng mãi chẳng thấy đầu đâm ra sốt ruột. Lệ Nhi bèn vỗ vai

- Lạc có chuyện ở phòng hiệu trưởng, lát đến ngay.

Hắn bèn đến phòng hiệu trưởng, hôm nay hắn bảnh bao lắm, đồng phục màu xanh lá long trọng, dạng người cao lớn rắn gỏi y như một quân nhân thực sự, mái tóc vuốt keo cẩn thận cùng với gương mặt đẹp trai lạnh lùng ấy, đi đến đâu, đám con gái đều phải ngoái lại mà trầm trồ, không ít người thầm ao ước được tay trong tay sải bước giữa sân trường đầy hoa nắng cùng với con trai của Trung Tướng.

Vừa khi đó, một cậu bạn tên Gia Trí tới cạnh Hạo Bối

- Này, mua hoa đội đầu không?

Hắn vừa nghe đã quay đầu đi, nhưng được vài bước liền quay lại, chọn luôn một cái hoa baby màu hồng phớt có dải nơ trắng, trông thuần khiết, rất hợp với ai đó. Nghĩ thế hắn mỉm cười. Cũng tiện tay lấy thêm một bó hoa phù dung đẹp mê lòng người.

Gặp nhau ngay trước phòng hiệu trưởng, hắn đã dắt tay nó chạy ra đằng say khu thể chất, dưới những tán phượng đỏ nở hoa rực rỡ, cái nắng buổi sáng mùa hè tháng 6. Tay hắn run run đội lên đầu nó chiếc hoa đội đầu.

- Cậu xinh lắm.

Nói rồi đưa ra bó hoa phù dung xinh đẹp, như người con gái đang tươi cười trước mặt cậu vậy.

Hắn hiếm hoi khen một câu làm Gia Lạc ung sướng nhảy dựng lên trong lòng, còn vờ hỏi lại

- Cậu nói gì, tớ chưa nghe rõ?

Hắn nhăn mặt lại:

- Không nghe thì thôi, miễn nói lại - rồi vội quay lưng kéo nó đi

- Hạo Bối đáng ghét, khen người ta thôi cũng tiết kiệm.

Đi được một đoạn, hai người gặp Thảo Vân. Lòng nó trùn lại, Thảo Vân nhìn Hạo Bối và Gia Lạc nắm tay nhau, một vài giây trôi qua, hai bên đều im lặng, sau đó, Thảo Vân đáp lại hai người một nụ cười thật tươi, thần nhiên đi qua, tiến đến cạnh một cậu bạn khác ngay đằng kia. Hai người đó, có lẽ quen nhau. Một người đã thương yêu rất nhiều, bây giờ những điều có thể làm duy nhất chỉ là bước qua nhau như hai người dưng.

Sân trường hôm nay náo nhiệt hẳn, nhảy múa tung bùng. Có đứa cũng khóc, bởi vì sau này, không phải ai cũng được học Đại học Tân Lập. Hầu hết những ai không qua bài huấn luyện cuối cùng cũng sẽ bị luân chuyển tới các học viện hoặc địa học huấn luyện khác.

Chỉ những người ưu tú nhất mới được tiếp tục theo học Đại học Tân Lập "Top 5 đại học huấn luyện quân sự tốt nhất Châu Á".

Sau bữa tổng kết, cả lớp liền đi ăn. Đám con gái hò ru đi ăn thịt nướng. Cả lũ gọi rượu uống. Thầy Linh liên hoan cùng hội đồng giáo viên nên chỉ có mặt một chút rồi đi luôn.

Đám con trai uống rượu. Gia Lạc cũng uống mặc dù bị đám Lê Nhi ngăn cản. Kết quả có người mặt mũi đỏ bừng bừng cười dờ mếu dờ ngồi ôm Hạo Bối hát bài tha thiết yêu em. Hát chán chê, nó lẩn ra ngủ. Hạo Bối phải cáo từ trước để đưa Gia Lạc về nhà.

Kí túc xá đóng cửa rồi, học sinh cũng về nhà riêng hết. Hấn đành bắt taxi đưa nó về nhà mình, tất nhiên không phải nhà ba hấn, mà là nhà Hạo Thiên. Chỉ có một chuyện hấn không ngờ được là hôm nay Hạo Thiên lại có nhà. Không những thế, cả ba tên Nhất, Nhị, Tam Hậu - những cánh tay của Hạo Thiên, cũng đều có mặt cả.

Nhìn thằng em mình đang bế một cô gái trên tay, không chỉ Hạo Thiên mà cả ba người kia đều tròn mắt. Tam Hậu mồm không đóng lại được.

Hấn ngại quá, bèn bế Gia Lạc đi nhanh lên phòng hấn rồi đặt xuống. Mấy người kia cũng tò mò đuổi theo. Hạo Thiên vẫn ở dưới cười thầm, đóng cửa ly rượu.

Ba người vây xung quanh giường nhìn chăm chăm cô gái còn đang mặc áo dài, gương mặt đỏ bừng ngủ say tít mít. Hấn vừa bụng được chậu nước rửa mặt ta thấy vậy không khỏi khó chịu

Tam Hậu vừa cười vừa vỗ vai:

- Lần đầu hã Hạo Bối, anh chưa bao giờ nhìn thấy đó nha.

- Anh im đi.

Hấn ghét cái giọng chế nhạo đó. Lần đầu thì sao chứ, dù sao cũng chỉ có một. Hấn nhẹ nhàng lau mặt, lau tay cho Gia Lạc. Còn người nào đó thì nằm hết sức hưởng thụ trên giường, miệng gọi hấn ý ới.

Sáng hôm sau, khi nó thức dậy, thấy bên cạnh mình, hấn còn đang ngủ say, giờ tay lên chạm khẽ một cái vào da mặt hấn, Lạc cười thích thú, sau đó lại vò vò mái tóc mềm của hấn, trộm thom lên trán hấn, cuối cùng định hôn nốt vào môi hấn thì đột nhiên mắt hấn lại mở trừng.

Gia Lạc giật bắn mình, ngượng ngùng như một đứa trẻ bị bắt quả tang, hấn thấy vậy liền vội vàng nhắm mắt lại, miệng còn không quên lẩm nhảm

- Ấy nha, tôi chưa có dậy đâu, tôi chưa có mở mắt đâu.- Đáng ghét, ai mà thèm

Nói rồi, Lạc quay ngoắt đi, co hết chân của hấn.

Hấn liền cười, kéo nó thật sát vào lòng, miệng còn thăm thẳm.

- Không biết đêm hôm qua có người nào còn cứ gọi tên tôi mãi cơ.

Ai... ai chứ, chắc chắn không phải tôi rồi.

Nói rồi nó ngại quá, vùng vằng ra chạy xuống dưới nhà.

Tầng dưới, mọi người đang ngồi ăn sáng, nó nhìn hấy liền đơ như cục đá, á khẩu không thốt lên được lời nào. Tam Hậu nhanh chóng đi lên kéo nó xuống cùng ăn. Nó nhìn mọi người lạ hoắc không khỏi ngạc nhiên.

Mọi người thi nhau hỏi nó về mối quan hệ của Hạo Bối và nó làm nó ngượng ngùng và khó thở. Bầu không khí rối rắm và sợ hãi này làm nó xanh cả mặt. Hạo Bối bước trên lầu xuống, tay còn vò mái tóc

- Để cho cậu ấy yên. Các anh ồn ào quá!

- Hạo Bối, em không định giới thiệu một chút về cô-gái-đặc-biệt này à? - Hạo Thiên vừa cười vừa liếc qua thái độ em trai mình

Ba người kia im thin thít chờ đợi.

Hạo Bối ngồi chậm rãi, lấy bánh mì và mứt quét lên, đưa cho Gia Lạc. Nó run run cầm lấy cái bánh, lại chậm chậm cắn nó, tim nhảy dựng lên chỉ muốn chui xuống gầm bàn nấp, tự hỏi sao hấn có thể đứng đĩnh như vậy.

Đây không lẽ chính là cái cảnh ra mắt nhà trai đấy chứ?

Hắn không nói không rằng, cầm cùi ăn bánh mì, cả bầu không khí im lặng đáng sợ. Cả ba người cũng chẳng còn ho he gì nữa. Nó căng thẳng liếc hắn mấy lần, thật sự lạnh đậm. Ăn xong, hắn lau miệng từ tốn nói

- Cậu ấy là Gia Lạc.... My heart.

Cả ba người kia tròn mắt nhìn nhau, có khi sao hóa có người sinh sông cũng không thể làm ngạc nhiên bằng chuyện này. Chính mồm Hạo Bối sau bao nhiêu năm công nhận một người con gái.

Sáng hôm đó, ai người gấp rút lại chuẩn bị đồ đạc lên trường, thu xếp hành lý, tạm biệt kí túc xá đã gắn bó ba năm.

Nó không nở rời đi, cứ đứng nơi cánh cửa mà ngậm ngùi. Nhím và Đậu chắc đã dọn dẹp và đi từ tối qua. Căn phòng trống hoác, đồ đạc dọn sạch để cho khóa sau. Từ giờ, sẽ không còn cái gọi là trốn học leo rào, không còn cái gọi là ăn vụng sau lưng giám thị, không còn cái gọi là trùm chăn kể chuyện ma mỗi đêm trăng sáng. Mọi thứ như thuốc phim tua chậm rè rè ngang đầu. Mới đó, mới đó thôi, không ai kiểm soát được. Sự việc mới hôm qua, giờ chỉ có thể nhìn lại thành kí ức. Những người bạn thân nhất cuối cùng cũng sẽ rời xa nhau.

Những tâm sự chia đôi giờ chẳng còn ai cùng gánh vác. Mắt nó hoen ướt, chậm chậm đóng cánh cửa chứa đầy kí ức tươi đẹp đó lại, bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu nỗi nhớ đành cất lại phía sau.

Nó quý giá và trân trọng tất cả, có chút nuối tiếc vì quãng thời gian quá tươi đẹp, trọng veo như bóng bóng nước ấy.... đã xa rồi.

Vừa quay lưng, nó nghẹn ngào không thể thốt lên lời khi hai đứa bạn đang đợi nó sau lưng. Cả ba khóc rung rung. Không đứa nào nói chuyện, không đứa nào mắng đứa nào, cứ nghẹn ngào như vậy, tiếng nấc giấu hết trong họng bật ra lớn dần.

Nhi vuốt đầu Gia Lạc, miệng còn nói

- Lạc... tao chuẩn bị đi Mỹ, mày không được quên tao đấy nhớ, khi nào buồn hay chuyện gì chắc chắn phải gọi điện cho tao nghe chưa. Con ngốc này... không được để tên Hạo Bối bắt nạt đâu đấy.

Nó lau nước mắt ướt đầm trên gò má Nhi, gạt đầu lia lịa.

Còn Giản Niên, cuối năm sẽ Nam tiến, học tiếp ở Đại học Công nghệ phát triển Quân sự.

Ba đứa xa nhau thật rồi.

Hai tháng sau, vào một đêm mưa lớn, không hiểu có chuyện gì, Lệ Nhi tới ôm Gia Lạc khóc nức nở, từ khi Nhị Hắc không một lời từ biệt bỏ đi, Nhi trông xanh xao, khô héo, mắt lúc nào cũng ứ rử, con người vui vẻ giờ không khác gì bà lão sắp chết. Cô bỏ cả chuyến đi huấn luyện trao đổi sinh viên tới Mỹ, quên ăn quên ngủ, lúc nào cũng thẫn lạng, ngẩn ngơ, cô đơn lại khóc, trở nên yếu đuối gục ngã đến thậm tệ.

Có lẽ Nhi đã chịu hết sức rồi, nỗi nhớ ấy quá lớn, lớn tới mức dần xé con tim một cách vật vã nhất. Nhi khóc một cách tức tưởi, đôi tay xương gầy có bám vù vào nó một cách tuyệt vọng nhất. Cô nghẹn khóc

- Tao... phải làm gì bây giờ? Hà Lạc, tao mất cậu ấy thật rồi.

Nó ôm lấy Nhi.

- Mày có thực sự cần một người nữ lòng bỏ mày đi không Nhi, cho dù như nào, mày vẫn yêu tên khốn nạn đó hay sao?

- Tao yêu cậu ấy, tao không quên được cậu ấy, tao đau lắm Lạc ơi....

Nó nhìn đứa bạn mình mà đau lòng thay, nó cũng không thể tin được, người nó nghĩ là đáng hoàng đứng đắn nhất thì lại làm nên những việc tổn thương người khác như vậy.

Sau một hồi nghĩ ngợi, nó liền vỗ vai Nhím

- Đây, mày phải mạnh mẽ lên, nghe tao, mày đi đợt huấn luyện này đi. Ít nhất là để gặp cậu ta, nói với cậu ta một cách rõ ràng. Thứ hai là trở về một cách thành công chứng tỏ phụ nữ không có đàn ông thì vẫn thành công bình thường. Mày hiểu không?

Nhi lau nước mắt. Gạt đầu. Đêm đó, cô ngủ lại. Ngày hôm sau chuẩn bị đầy đủ, xuất phát tới New York theo học cho kịp.

Tháng mười, kì tập huấn quân sự đến. Đợt này, số người đi giảm bớt.

Cảnh gió lạnh đầu mùa se se làm người ta nổi gai ốc. Khu quân sự vẫn cái hình ảnh quen thuộc với các bức tường thành bằng đá kiên cố cuộn thép gai điện. Cái cổng lớn to đồ sộ.

Hàng ngày, vất vả luyện tập, phải bơi trong hồ nước lạnh công, phải chạy trên đồi cỏ lạnh heo hút. Sáng nào cũng phải hít đất trăm cái.

Kí túc xã nữ ở đây không nhiều, mà thực ra cũng chẳng cần nhiều, vì chuyện này con gái đi chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nó là một trong số đó, với sức khỏe nổi bật, sự dẻo dai hơn người nên dễ dàng vượt qua các bài thể lực. Tới những bài áp lực như đánh trận tập giả hay bắn súng thì có phần khó hơn đôi chút, tuy nhiên thành tích cũng đáng kể, không kém con trai.

Sau kì quân sự, Hạo Bối và Gia Lạc nhờ thành tích xuất sắc, nghiêm nhiên bước hai chân vào cánh cửa Đại học Tân Lập.

Nhưng liệu cuộc sống đại học có được như hai người mơ ước, hay chỉ là sự mở đầu cho một bước ngoặt khác, vậy thì đành phải chờ xem rồi. Mọi sự chẳng phải đều được quyết định rồi sao, chỉ là không ai có thể đoán trước. Câu truyện này cũng vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Năm Ấy! Tớ Thích Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.